

அஷ்டாத, ௧௦ ரஹஸ்யம்—

பதிப்பாசிரியரின் முன்னுரை

“சித், அசித், ஈஸ்வரன் என்னும் மூன்று தத்துவங்களும் உண்மையானவை; மற்ற இரண்டு தத்துவங்களும் ஈஸ்வரனுக்கு ஸரீரமானவை. ஈஸ்வரனான ஸ்ரீமத் நாராயணன் நித்யமுக்தர்களோடு கூடியவனாய், பரமபதத்தில் வீற்றிருந்து நித்யவிபூதியாகிய அதையும், தன்னால் படைத்து இடந்து உண்டு உமிழ்ந்து அளந்து தேர்ந்து அளிக்கப்படும் லீலாவிபூதியாகிய இதையும் செங்கோல் செலுத்தி ஆட்சிபுரிகிருள். அவனது செல்வங்களான இவ்விரு விபூதிகளும் அவனால் வியாபித்த உயித்து நியமிக்கப்படும் ஸரீரமாய் அவனோடு ஒன்றிநிற்கையாலே உண்மைப்பொருள் ஒன்றே என்றும் கூறலாம். லீலாவிபூதியிலுள்ள சேதனர்களை நித்யவிபூதிக்கு அழைத்துச் சென்று, அங்குள்ள நித்யமுக்தர்களுக்குப்போலே பேரின்பத்தையும், தன் விஷயமான கைங்கர்யமாகிய பெரும் பேற்றையும் அளித்து உகப்பதற்காகவே இவ்விபூதியைப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தலையும், வேதசாஸ்திரங்களை அளித்தலையும், அவதரித்தலையும், ஞானிகளை அவதரிக்கச் செய்வதையும் தன் நிர்ஹேதுககிருபையாலே அவன் செய்கிருள். அதனாலே அவனே இயல்வான உபாயம்; பரமபதம் சென்று அவனுக்கந்த அடிமை செய்வதே தலைசிறந்த பேறு; இப்படிப்பேறும் (உபேயமும்) ஆறும் (உபாயமும்) அவனே என்று உணர்ந்து, இவ்வுலகில் அவனுக்கும் அவனடியார்களுக்குமேயான வாழ்க்கை நடத்தும் ஸரணாக, தீர்களுக்கு அவன் இத்தலைசிறந்த பேற்றை இவர்கள் கையில் எதையும் எதிர்பாராமல் நிர்ஹேதுகமாக அருள்கின்றான்” என்னும் கொள்கை இந்த பாரததேசத்தில் அநாதி,காலமாக வழங்கிவரும் வேதங்களிலும், அனாத விளக்கவந்த ஸம்ருதிகளிலும், இதிஹாஸபுராணங்களிலும், கண்நிலிட்ட விளக்காகக் காணப்படுகின்றது.

நம் தமிழ்நாட்டிலும் மிகப் பழைய நூல்களான எட்டுத் தொகை, பத்துப்பாட்டு என்னும் பதினெட்டுத் தொகுப்பு நூல்களிலும், தொல்காப்பியமாகிற இலக்கணநூலிலும் வேதங்களில் காணப்படும் சமயக்கொள்கை இதுவே எனப் பறைசாற்றப்படுகிறது.

சங்ககாலத்திற்குப் பிற்காலத்தில் இக்கொள்கையில் பல குழப்பங்கள் ஏற்பட்டுப் பல மதங்கள் ஏற்பட்டன. அப்போது தமிழ்நாட்டில் ஆழ்வார்கள் அவதரித்து, சங்க காலம்வரையில் தமிழர்களின் தனிப்பெருஞ் சமயமாய் விளங்கிய இந்த விசிஷ்டாத்வைத ஸ்ரீ வைஷ்ணவமதமே வேத சாஸ்திரங்களில் விளங்கும் மதம் என நிலைநாட்டினர். இக்கொள்கையை ஆழ்வார்களுக்குப்பின் நாதமுனிகள், ஆளவந்தரர், ஸ்ரீராமாநுஜர் முதலான ஆசாரியர்கள் உபய வேதாந்த அடிப்படையில் உறுதியாக அமைத்தனர்.

ஸ்ரீராமாநுஜர் காலம் வரையில் வடமொழியிலேயே நூலியற்றி இந்த மதக்கொள்கையை நிலைநாட்டிவந்தனர் பூர்வாசாரியர்கள். அவருக்குப்பின் அவதரித்த அவரது சீடரான திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் அவரது நியமனத்தாலே திருவாய்மொழிக்கு இரத்தினமும் பவழமும் போல் தமிழும், வடமொழியும் கலந்த மணிப்ரவாள நடையில் “ஆருயிர்ப்படி” என்னும் உரையை முதன்முதலாக அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீராமாநுஜரின் முக்கிய சீடரான கூரத்தாழ்வானின் திருக்குமாரரான ஸ்ரீ பராசரபட்டரின் சீடரான (வேதாத்தி) கஞ்சீயர் திருவாய்மொழிக்குச் சற்று விரிவாக “ஒன்பதினாயிர்ப்படி” என்னும் உரையையும், மற்ற ஆழ்வார்களின் திவ்யப்ரபந்தங்கள் சிலவற்றுக்கு கருக்கமான உரைகளையும் அருளிச்செய்தார். அவரது சீடரான நம்பிள்ளையின் சீடரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஆசார்ய நியமனத்தாலே திருவாய்மொழிக்கு “இருபத்து நானாயிர்ப்படி” என்னும் உரையையும், ஆழ்வார்களின் மற்ற திவ்யப்ரபந்தங்கள் அனைத்துக்கும் விரிவான உரை

களையும் இயற்றியருளினார். மேலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு உபதேச மந்திரங்களாய் விளங்கும் திருமந்திரம், த்வயம், சரமஸ்லோகம் என்னும் ரஹஸ்யத்ரயத்திற்கும் ஸ்ரீ பராசர பட்டர் வடமொழியில் எட்டு ஸ்லோகங்களாலே அருளிய விளக்கமான அஷ்டஸ்லோகியை அடியொற்றி மணிப்ர வாள நடையில் பரந்த ரஹஸ்யம், மாணிக்கமலை, தத்வத்ரய ஸங்க்ரஹம் முதலான ரஹஸ்யங்களையும், ஸ்ரீராமாயணத்தில் முக்கியமான ஸ்லோகங்களுக்குத் “தனி ஸ்லோகம்” என்னும் பெயரில் விரிவான வ்யாக்கியானத் தையும், ஆளவந்தார் அருளிய ஸ்தோத்ரரத்ன சது: ஸ்லோகிகளுக்கும், எம்பெருமானார் அருளிய கத்யத்ரயத் திற்கும், ருக், வேது, கிலமான ஜிதந்தாஸ்தோத்ரத்திற்கும் அருமையான மணிப்ரவாளவுரைகளையும் இயற்றி ஆஸ்திக உலகத்தால் “வியாக்கியான சக்ரவர்த்தி” என்றும் “பரம காருணிகர்” என்றும் போற்றப்பெற்றார். நம்பிள்ளையின் மற்றொரு சீடரான வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை, நம்பிள்ளை ஒருமுறை அருளிய திருவாய்மொழி யுரைப்பெருக்கை அப்படியே ஏடுபடுத்தினார். இதுவே பிற்காலத்தில் ‘ஈடுமுப்பத்தாருயிரப்படி’ என்று புகழ்பெற்ற திருவாய் மொழிப்பேருரை. இவரே மற்ற ஆழ்வார்களின் சில திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கும் நம்பிள்ளையருளிய உரைப்பெருக்குகளை ஏடுபடுத்தியருளியவர்.

இதுவரையில் பூர்வாசார்யர்களிடையே மிகுதியான கருத்துவேறுபாடுகளில்லாமல் வளர்ந்து வந்த இந்த விஸிஷ்டாத்வைத ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதத்தில் ரஹஸ்ய த்ரயார்த்தங்கள் விஷயத்தில் சில கருத்து வேறுபாடுகள் தோன்றின. அச்சூழ்நிலையில் முற்கூறிய திவ்யப்ரபந்த, வ்யாக்யாதாக்களின் கருத்துக்கள் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை யின் திருக்குமாரர்களாய், நைஷ்டிக ப்ரஹ்மசாரிகளான பிள்ளைலோகாசார்யராலும், அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனாராலும், பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் திருக்குமாரரான

நாயனாராச்சான்பிள்ளையாலும் தமது நூல்களில் நிலை நாட்டப்பெற்றன.

இவர்களில், அநுபவநூல்களான திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கோ, ஸ்தோத்ரங்களுக்கோ உரையிடாமல், தத்வஹித புருஷார்த்தங்களையே விளக்கும் ரஹஸ்யங்களுக்கே உரையெழுதியவர் பிள்ளைலோகாச்சார்யர் என்னும் மதாச்சார்யர். “அஷ்டாதசரஹஸ்யங்கள்” என்று புச்சுப்பெற்ற பதினெட்டு ரஹஸ்யங்களை அருளிய இவர் இந்த நூல்களில் விசிஷ்டாத்வைத ஸ்ரீ வைஷ்ணவ எரித்தாந்தக் கௌகையையும், திவ்யப்ரபந்த, வ்யாக்யாதாக்கள் அருளிய ரஹஸ்யார்த்தக்கொள்கைகளையும் விரிவாக விளக்கியருளினார். வாழ்நாள் முடியும்வரையில் திருமணமும் செய்துகொள்ளாமல் துர்ஸனத்திற்காகவே வாழ்த்து முஸ்லிம் படையெடுப்பின்போது திருவரங்கனைக் காப்பதற்காகத் தம் உயிரையும் அளித்த மஹாநுபாவர் இவர்.

இவரது அஷ்டாதசரஹஸ்யங்களில் பல இவரது திருத்தம்பியாராலும், இவரது காலத்தில் வாழ்ந்த நாயனாராச்சான்பிள்ளையாலும் அடுத்துவாழ்ந்த மணவாளமாமுனிகளாலும் மிகுந்த கௌரவபூத்தியுடன் தமது நூல்களில் மேற்கோளாகக் காட்டப்படுவதிலிருந்தும், இவரது நூல்களில் முக்கியமானவையான முமுகூப்படிக்கும் ஸ்ரீவசநபூஷணத்திற்கும், தத்வதாயத்திற்கும் விஸதவாச்சிக்ராமணியான மாமுனிகள் உரையிட்டிருப்பதிலிருந்தும், அவை இன்றளவும் காலகேசபக்ரந்தங்க்ளாக ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகினரால் கற்பப்படுவதிலிருந்தும் இவற்றின் பெருமையை உணரலாம்.

“தவ்யார்த்தம் தீர்க்க, ஸ்ரணாகுதி பென்றது ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே” (ஆசார்யஹ்ருத்யம் 210) என்று இவரது திருத்தம்பியார் தமது தலைசிறந்த ரஹஸ்யநூலான ஆசார்யஹ்ருத்யத்தில் அஷ்டாதசரஹஸ்யங்களில் ஒன்றான

ஸாரஸங்கீரஹத்தை மேற்கோளாகக்காட்டினார். நாயனா
 ராச்சான்பிள்ளை தம் சது:ஸ்லோகீவ்யாக்யானத்தின்
 தொடக்கத்தில் “இந்நால்வர் பண்ணும் உபகாரத்தை நவ
 ரத்னமாலையிலே நன்றாகக் காணலாமிதே” என்று அஷ்டா
 தசரஹஸ்யங்களில் ஒன்றான நவரத்னமாலையை மேற்கோ
 ளாகக் காட்டினார். ஆத்துடன், அதே நூலில் (நமது பதிப்பில்
 59-ம் பக்கத்தில்) முமுகுஷுப்படியை மேற்கோளாகக் காட்டும்
 போது “அபி,யுக்தாக்,ரேஸரரான பிள்ளைலோகாசார்யர்
 அருளிச் செய்தார்” என்றும், (நமது பதிப்பில்
 63-ம் பக்கத்தில்) ஸ்ரீவசந பூஷணத்தை மேற்
 கோளாக எடுக்கும்போது “ஆசார்யாக்,ரேஸரரான பிள்ளை
 லோகாசார்யரும்” என்றும், (நமது பதிப்பில் 73-ம் பக்கத்
 தில்) தத்வத்ரயத்தை மேற்கோளாக எடுக்கும்போது
 “பிள்ளைலோகாசார்யரும் அநுபு,வித்தருளினார்” என்றும்
 அருளியிருப்பதிலிருந்து அஷ்டாதசரஹஸ்ய நூல்களிற் பல
 அவற்றின் ஆசிரியர் வாழ்ந்த காலத்திலேயே மிகப் புகழ்
 பெற்றுவிட்டன என விளங்குகிறது.

இந்தப் பதினெட்டு ரஹஸ்யங்களில் முமுகுஷுப்படி,
 தத்வத்ரயம், ஸ்ரீவசநபூஷணம் எனும் மூன்றும் மாமுனி
 களால் உரையிடப்பெற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகில் கால
 சேஷபக்,ரந்த,ங்களாகக் கற்கப்படுகின்றன. ஸ்ரீவசநபூஷ
 ணத்திற்கு மாமுனிசனின் உரைக்கு முன்பே ‘திருநாரா
 யணபாத்து ஆய்’ என்னும் ஜநந்யாசார்யரின் வ்யாக்யான
 மும் அவதரித்தள்ளது. முமுகுஷுப்படி வ்யாக்யான
 அவதாரிகையில், “முன்பே ரஹஸ்யத்ரயவிஷயமாக மூன்று
 ப்ரபந்தம் இட்டருளியிருக்கச் செய்தேயும், ‘யாத்ருச்சி,கப்
 படி’ அதிஸங்கீரஹமாயகயாலும், ‘பாந்தபடி’ அதிவில்
 த்ருதமாகையாலும், ‘ஸ்ரீய:பதிப்படி’ உப,யதே,ஷமுமின்
 றிக்கேயிருந்ததேயாகிலும் ஸம்ஸ்க்ருதவாக்ய பூஹுள
 மாகையாலே பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் அதிகரிக்கப்
 போகாமையாலும், தரிவித,தே,ஷமுமில்லாதபடி இன்ன

மும் ஒரு ப்ரபுந்தமிடவேனுமென்று திருவுள்ளப்பற்றி எல்லாவற்றுக்கும் பின்பிறே முமுக்ஷுப்படியாகிற இப் ப்ரபுந்தம் இட்டருளிற்று" என்று அருளியிருப்பதிலிருந்து இவ்வஷ்டாத்ம ரஹஸ்யங்களில் ரஹஸ்யத்ரய விவரணமாயமைத்த காலு ப்ரபந்தங்களில் முமுக்ஷுப்படியே காலத் தால் பிற்பட்டதும், சிறப்பால் முற்பட்டதுமாகும் என விளங்குகிறது.

பிள்ளைலோகாசார்யர் தாமே தமது ரஹஸ்யங்களில் முற்பட்டவை சிலவற்றைப் பிற்பட்ட ரஹஸ்யங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். முமுக்ஷுப்படியில் "ப,லமிருக்கும்படி ப்ரமேயஸேக,ரத்திலும் அர்ச்சிராதி,க,தியிலும் சொன் னோம்" (27) என்று ப்ரமேயஸேக,ரத்தையும், அர்ச்சி ராதி,க,தியையும் குறிப்பிடுகிறார். "ஈஸ்வரனெழுந்தவர் ரக்ஷகரல்லர் என்னுமிடம் ப்ரபந்த பரித்ராணத்திலே சொன்னோம்" (39) என்று ப்ரபந்த பரித்ராணத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். அதிலேயே "தேஹத்தில் வ்யாஸுத்தி தத்வஸேக,ரத்திலே சொன்னோம்" (70) என்று தத்வஸேக, ரத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் "ஆர்த்தியும் அபி,நிவேஸமுமிருக்கும்படி அர்ச்சிராதி,க,தியிலே சொன் னோம்" (295) என்று அர்ச்சிராதி, க,தியைக் குறிப்பிடு கிறார். அதிலேயே "அவனுடைய ரக்ஷகத்வப்ரகாரம் ப்ரபந்த பரித்ராணத்திலே சொன்னோம்" (350) என்று ப்ரபந்த பரித்ராணத்தைக் குறிப்பிடுகிறார்.

மணவாளமாமுனிகள் தம் உபதேசரத்தினமாலையில் "அன்னபுகழ் முடும்பை அண்ணல் உலகாசிரியன், இன் னருளால் செய்தகலை யாவையிலும்—உன்னில், திகழ் வசனபூடணத்தின் சீர்மை ஒன்றுக்கிலை, புகழை இவ் வார்த்தை மெய் இப்போது" (53) என்று தொடங்கி ஏழு பாட்டுகளால் பிள்ளையுலகாசிரியர் அருளிய ரஹஸ்யக்,ரந் துங்கள் அனைத்திலும் தலைசிறந்தது ஸ்ரீவசநபூஷணமே என்று விரிவாகவும், உருக்கமாகவும் நிரூபிக்கிறார்.

மாமுனிகள் தத்வத்ரயம் 4, 6 சூத்ரணைகளின் வ்யாக், யானத்தில் தத்வஸேக,ரத்தை மேற்கோள் காட்டுகிறார். 182-வது சூத்ரையின் வ்யாக்,யானத்தில் பிள்ளையுலகாசிரியர் தத்வத்ரய விஷயமாக மற்றுமிரண்டு சுருக்கமான ரஹஸ்யங்கள் அருளியிருப்பதாகக் குறித்து, அவற்றிலிருந்து மேற்கோள் காட்டுகிறார். இவையிரண்டும் இப்போது கிடைப்பவற்றில் இல்லை.

ஆக, பதினெட்டுரஹஸ்யங்களில் உரையிடுவதன் மூலமும் மேற்கோள் காட்டுவதன் மூலமும், மற்ற ஆசார்யர்களால் கையாளப்பட்டிருப்பவை (1) முமுகூப்படி (2) தத்வத்ரயம் (3) ஸ்ரீவசநபூஷணம் (4) ஸாரஸங்க், ரஹம் (5) நவரத்னமாலை (6) யாத்யுருச்சி,கப்படி (7) பரந்தபடி (8) ஸ்ரீய:பதிப்படி (9) தத்வஸேக,ரம் ஆகியவை. பிள்ளையுலகாசிரியராலேயே முமுகூப்படியிலும், ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலும், குறிப்பிடப்பெற்றவை (1) ப்ரபந்நபரித்ராணம் (2) தத்வஸேக,ரம் (3) அர்ச்சிராதி, (4) ப்ரமேயஸேக,ரம் ஆகியவை. பூர்வாசார்யர்கள் காலத்திற்கு பிற்பட்ட பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அஷ்டாத்,ஸ ரஹஸ்யங்களில் ஒன்றான அர்த்த,பஞ்சகத்திற்கு உரையிட்டிருக்கிறார். மாமுனிகளின் சீடரான ஏறும்பியப்பாவின் ப்ரபௌத்ரரான அழகிய மணவாள நாயனார், தம் ரஹஸ்ய விவேகத்தில் (1) முமுகூப்படி (2) ஸ்ரீவசநபூ,ஷணம் (3) அர்ச்சிராதி, (4) தத்வத்ரயம் (5) தனிசரமம் ஆகிய ரஹஸ்யங்களை மேற்கோள் காட்டுகிறார். ஆக, ப்ராசீநர்களால் கையாளப்பெற்ற இப்பதினானு ரஹஸ்யங்களுடன் (1) ஸம்ஸாரஸாம் ராஜ்யம் (2) நவவித,ஸம்பந்தம் (3) தனித்வயம் (4) தனிப்ரணவம் என்னும் நான்கையும் சேர்த்து கெடுங்காலமாகப் பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிய அஷ்டாத்,ஸ ரஹஸ்யம் என்று குலாவப்பட்டு வருகிறது. இவை தவிர, பிள்ளைலோகாசார்யர் 'தனிஸ்லோக'மும், கத்யவ்யாக்,யானமும் அருளியிருப்பதாக மாமுனிகள் ரஹஸ்யவ்யாக்,யானங்களில்

மேற்கோள் காட்டுவதிலிருந்து விளங்குகிறது. அவை இப்போது கிடைப்பது இல்லை.

இந்த அஷ்டாதசரஹஸ்யம் தமிழிலும், தெலுங்கிலும் பலமுறை அச்சேறியிருந்தபோதிலும் அப்பதிப்புகள் அனைத்திலும் எழுதுவார் கவனக்குறைவாக விளைந்த பிழைகள் பல உள்ளன. கூடியவரை திருத்தமாக வெளியிடப்பெற்ற இப்பதிப்பிலும் நேரிட்டு விட்ட சில அச்சப்பிழைகள் "பிழைதிருத்தம்" என்னும் பகுதியில் அளிக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்நூலில் உள்ள முக்கிய விஷயங்களையும், நாமங்களையும் வாக்யம்ருதவர்ஷீ ஸ்ரீ உ. வே. வரதாசார்யஸ்வாமி தொகுத்தளித்தார். ஸ்ரீரங்கம் தென்னாசார்ய ஸம்பரதாய ஸபா வித்வான் ஸ்ரீ உ. வே. நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி ப்ரமாணத்திரட்டு எழுதுவதில் உசாத்துணையாயிருந்தார். அஷ்டாதசரஹஸ்யங்களில் உள்ள ஐதிற்யங்களில் வரும் ஆசார்யர்களின் பெயரகராதியை மதுரைப் பேராசிரியர் Dr. R. ரங்கராஜன் தொகுத்தளித்தார். அச்சுத்தாள்கள் திருத்துவதில் திருநாங்கூர் P. B. K. ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி, K. பிச்சமணி அய்யங்கார் ஸ்வாமி, திருவெள்ளறை மேலத்திருமானிகை ஸௌம்ய நாராயணன் ஸ்வாமி ஆகியோர் உதவினர். இவர்கள் அனைவருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ வுலகின் நன்றி உரியதாகும்.

பலவருடங்களாகக் கிடைக்காமலிருந்த இவ்வஷ்டாதசரஹஸ்யம் அசுடியவருடம் தையில் மகமாகிற இன்று பிள்ளை யுலகாசாரியரின் பேரருளால் நிறைவுற்றது. ஆத்திகவுலகம் இதைப்பெற்று. தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை உணர்ந்து உய்வுபெறுவதாக.

அசுடிய

தையில் மகம்

18-1-87

தாளன்,

ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,

'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் வைபவம்

['ஸுதர்ஸனம்' ஆசிரியர்]

லோகாசார்யாய குரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸுதவே!

ஸம்ஸார பேராகி, ஸத்த, ஷ்ட ஜீவ ஜீவாதவே நம: ||

[பூரீக்ருஷ்ணர் என்னும் திருநாமமுள்ள வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையின் குமாரரும், ஆசார்ய ஸ்ஷணபூர்த்தியுள்ளவரும், ஸம்ஸாரப் பாம்பால் கடிபுண்ட உயிர்களுக்கு உயிர்தரும் மருந்தாயிருப்பவருமான பிள்ளையுலகாசிரியர்க்கு நமஸ்காரம்.]

தமக்கு முந்தி வாழ்ந்த ஆழ்வார்கள், ஆசார்யர்கள் அனைவரும் ஒருதட்டென்றால், தாம் ஒரு தட்டாம்படி புசும்படைத் தவர் பிள்ளையுலகாசிரியர். அவதாரம் தொடங்கிப் பரமபத மடைந்ததிருக ஒவ்வோரம்ஸத்திலும் சிறப்புப் பெற்றவர் இப் பேரரசிரியர். மாமுனிகளின் உபதேச ரத்தினமாலை, பெரிய திருமுடியடைவு, யதீந்த்ரப்ரவண ப்ரபுராவம் முதலான நூல்களைத் துணைகொண்டு இவர்தம் பெருமையைச் சுருக்கமாக அதுபு, ஸிப்போம்.

அவதார வைபவம்

கார்த்திகையில் கார்த்திகைநாள் காசினியில் வந்துதித்த கனிகன்றியாம் திருமங்கை மன்னனே "கண்ண! நின் தனக்கும் குழிப்பாகில் கற்கலாம் கனியின் பொருள்தானே" [பெரிய திருமொழி 7-10-10] என்ற தம் திருவாக்கின்படி பூரீஜயந்தியிலேயே அவதரித்த கண்ணனும் பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்குக் கனியின் பொருளைக் கற்பிக்கக் கார்த்திகையில் கார்த்திகை நாளிலேயே கனிகன்றியென்னும் திருநாமத்துடன் அவதரித்த பெருமையைபுடைய லோகாசார்யராம் நம்பிள்ளை ஒரு நாள் நித்யப்படி காலசேபம் நிறைவடைந்தவுடன் நடுப்பகனில் ஏகாந்தமாய் எழுந்தருளியிருக்க, திருவடிகளில் ஆஸ்ரயித்த வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையின் திருத்தாயாரான அம்மி என்பவள் "உம்முடைய சீடனான என் பிள்ளைக்கு ஓர் கல்யாணம் செய்வித்தீரே! அவன் பத்தியேயோடு வாழமறுக்கிறான்; ஸம்ஸத்திற்குப்

பிள்ளையில்லாமற்போய்விடும்போல் இருக்கிறதே!" என்று பெரு வருத்தத்துடன் விண்ணப்பிக்க. அவனைத் தேற்றி, அவளுடைய மணட்டுப்பெண்ணை அழைத்துவரச்சொல்லி அவளுடைய திருவயிற்றைத் தம் திருக்கையாலே ஸ்பர்ஸித்து, நம்மைப்போல் இருக்கும் ஒரு பிள்ளையைப் பெறக்கடவாய்' என்று அறுக்ரஹித்து, வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளையை அழைத்து, "உம்முடைய விஹிதவிஷய வைராக்யத்தை உணர்ந்தோம்: ஆயினும், லோகமரீயாதைக்கு நாம் சொன்ன தற்காக இன்றிராக்கூடியிரும்" என்று நியமிக்க, அப்படியே கூடியிருந்தவளவில் உண்டான கரிப்பும் பன்னிரண்டாம் மாதத்திற் பூலோக வைகுண்டமான ஸ்ரீரங்கத்தில் ஐப்பசியில் திருலோணத்தில் ஆண் குழந்தையாகப் பிறக்க, அவருக்கு "லோகாசாரியர் பிள்ளை" என்று நம்பிப்பிள்ளையுடைய திரு நாமத்தையே சாத்தி, திருத்தகப்பனாரான வடக்குத் திருவிதிப் பிள்ளையால் ஸகலார்த்தங்களையும் அளித்து வளர்க்கப்பட்டவர் பிள்ளையுலகாசிரியர். இவர் திருத்தாயார் திருநாமம் ஸ்ரீரங்க நாக்சியார். இவர் கச்சிநகர் எழுந்தருளும் பேரருளாளனும் வரதனின் அம்ஸாவதாரமே என்பதை மாமுனிகள் தாமே ஓர் ஐகீஹ்யத்தின் மூலம் ஸ்ரீவசநபூஷணவ்யாக்யபாநத்திலே நிலை நாட்டியருளினார்.

பிள்ளைலோகாசாரியருடைய அப்த,பூர்த்திக்கு நம்பெரு மாளை ஸேவிப்பதற்காகக் குழந்தையைப் பல்லக்கிள் எழுந்தருளு வித்த நம்பிள்ளை முதலான பெரியவர்களனைவரும் கோபி துக்குச் சென்று மங்கலாஸாஸனம் செய்ய, பெருமானும் நம் பிள்ளையை அரிச்சகமுகமாக, "உம்மைப்போல் ஒரு பிள்ளையை அருளினீரே; இனி, நம்மைப்போல் ஒரு பிள்ளையை அருளும்" என்று நியமிக்க, நம்பிள்ளையும் அதை அங்கீகரிக்க, அவ்வறு க்ரஹத்தாலே பிள்ளையுலகாசிரியர்க்குத் திருத்தம்பியார் அவதரித் தருளினார். அழகியமணவாளனின் பிள்ளை என்பது தோற்ற அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் என்று அவருக்குத் திரு நாமம் சாத்தி, ராமலக்ஷ்மணர்களைப்போதும் ப,லராம க்ருஷ்ணர் களைப்போதும் அவர்களை வளர்த்து வந்தனர். இது பிள்ளை லோகாசாரியரின் அவதாரப் பெருமை.

நிஷ்ட, ா வைப, வம்

திருத்தகப்பனாரைப்போலே பரமவித்தரான இப்பிள்ளைகளிருவரும், வைராக்யபுங்கம் ஏற்படலாகாது என்னும் திருவுள்ளத்தாலே நைஷ்டிகப் பூர்வமசாரிகளாகவே இறுதிவரையில் வாழ்ந்து வந்தனர். இப்பெருமையாலேயே க்ருஹஸ்தர்களாகியிருந்த மற்ற ஆசாரியர்கள் "ப்ரபந்நனுக்கு விஹிதவிஷயநிஷ்ட நி தன்னேற்றம் (சிறப்பு)" என்று சொல்லத் துணிபாதபோது, பிள்ளையுலகாசிரியர் ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலே இவ்வரும் பெருகை ஸுத்தரமிட்டருளினார்.

க், ரந்த, வைப, வம்

மற்ற ஆசாரியர்கள் வேதாந்த விவரணக், ரந்த,ங்களும், வேதாந்தச் சூதையில் அமைந்த திராவிட வேதாந்த விவரணக், ரந்த,ங்களும் அருளுவதையே முக், யக்ருத்யமாகக்கொண்டிருந்தனராகையால், ஸாரதமமான அர்த்தங்கள் அவர்களுடைய கிரந்தங்களிலே தேடிக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்படியிருக்கும். அப்படியல்லாமல், ஸாரதமமான ரஹஸ்ய த்ரய விவரணம், தத்வத்ரய விவரணம் முதலிய ரஹஸ்ய க், ரந்த,ங்களை இயற்றுவதையே பொழுதுபோக்காகக் கொண்டிருந்தவராகையாலே, சாடுக்தி, ரணோக்தி, அலங்காரோக்தி முதலான எதுவும் கலவாமல், ஒவ்வொரு பத,மும் தத்வ நிர்ணயபரமாகவேயிருக்கும் கிரந்தங்களையே அருளிய பெருமை பிள்ளையுலகாசிரியர் ஒருவர்க்கே உரியதாகும். இவருடைய க், ரந்த,ங்கள் 'அஷ்டாத, ஸ ரஹஸ்யங்கள்' என்று பெயர்பெற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகை உய்வித்து வருகின்றன. மாமுனிகளின் வ்யாக்யானங்களிலிருந்து தனிஸ்வராகம் முதலான மற்றும் சில கிரந்தங்கள் இவர் அருளியதாகத் தெரியவந்தாலும், அவை இப்போது கிடைப்பதில்லை. இவருடைய கிரந்தங்கள் அனைத்திலும் சிறப்புப் பெற்றதாய், மற்ற கிரந்தங்களில்லாத பல பரமரஹஸ்யார்த்த,ங்களை அறிவிப்பதாய், பெரியபெருமானுடைய நியமனத்தால் அவதரித்ததாய், அவரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதான ஸ்ரீவசந பூஷணம் ஒன்றுக்கே இரு பூர்வாசாரிய வ்யாக்யானங்கள் அமைந்தன. அதிலும் மாமுனிகளின் வ்யாக்ய,

யானம் அத்யாச்சரியமான பல அரும்பதவுரைகளோடும் மீமாம்ஸா பாஷ்யத்தோடும் பொலிசின்றது. இந்த க்ரந்தத்தைப்பற்றிச் சிலர் ஆகேஷிக்க, இதில் அருளப்பட்ட அர்த்தங்களை நிரூபித்துவதற்காகவே அழகியமணவாளன் திருமுன்பே இவர் திருத்தம்பியாரான அழகியமணவாளப் பெருமான் நாயனாராலே ஆசாரியஹ்ருதயம் என்னும் அத்யுத க்ரந்தம் அருளிச் செய்யப்பெற்று, நம்பெருமானின் அங்கீகாரத்தையும் அநுக்ரஹத்தையும் இந்த திவ்யக்ரந்தம் அடைந்தது. மாமுனிகளருளிய உபதேச ரத்தினமாலையில் பற்பல அரிய பாசுரங்களைப் பெற்ற பெருமை இவ்வொரு திவ்யக்ரந்தத்திற்கே உண்டு. இது இவருடைய க்ரந்த வைபவம்.

குண வைபவம்

குணமென்னும் குன்றேறி நின்றவர் இவ்வாசிரியர் ஒருவரே. அஜாதாத்தருவாய் விளங்கிய பரமஸரத்னீகர் இப்பெரியார். தம் ஸம்பந்தம் பெற்ற தீரயக்குகளுக்கும் மேகக் களித்த பெருமை இப்பேராசிரியர்க்கு உண்டு. திருவரங்கம் தருஷ்கர்களால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டபோது, பெரியபெருமானுக்குத் திருமுன்பே கல்காப்புச் சாத்தி, நம்பெருமானை எழுந்தருளுவித்துச் சென்று ரக்ஷித்த பெருமை இவர் சிறப்புக்களில் தலையானது. அப்படி ரக்ஷிக்கும் காலத்திலேயே (க்யோதிஷ்குடி என்னும் கிராமத்திலே) திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளி, தம்முடைய ஸர்வத்தையும் நம்பெருமானுக்காகப் பரித்யாகம் செய்த பெருமை இப்பெரியார் ஒருவருக்கே உண்டு.

சிஷ்யப் பெருமை

திருத்தம்பியாரான அழகியமணவாளப் பெருமான் நாயனார், கூரகுலோத்தமதாஸர், மாமுனிகளின் ஆசாரியரான திருவாய் மொழிப்பிள்ளை, விளாஞ்சோலைப்பிள்ளை மணற்பாக்கத்து (திருச்சாணூர்) நம்பியார், (மாமுனிகளின் பூர்வாஸ்ரம திருத்தமப்பனாரான) திகழக்கிடந்தாரண்ணன் முதலான பலபல பெருமக்களை சிஷ்யராகப் படைத்திருந்த பெருமையும் இப்பெரியார்க்கு உண்டு.

இப்படிப் பலபல பெருமைகளை உடைய இப்பேராசிரியருடைய திவ்யக்ரந்தங்களைக்கற்று உலகம் உய்வதாக.

அஷ்டாதச ரஹஸ்யங்கள்

விஷயவரிசிகை

பக்கம்

1	முமுக்ஷு-ப்படி	1—23
	(i) திருமந்த்ரப்ரகரணம்	1—10
	(ii) த்வயப்ரகரணம்	10—15
	(iii) சரமஸ்லோகப்ரகரணம்	15—23
2	தத்வதர்யம்	23—40
	(i) சித்ப்ரகரணம்	23—28
	(ii) அசித்ப்ரகரணம்	29—34
	(iii) ஈஸ்வரப்ரகரணம்	34—40
3	அர்த்த,பஞ்சகம்	41—50
4	ஸ்ரீவசநபூஷணம்	50—89
	(i) ஸ்ரீவசநபூஷணத் தனியின்கள்	50—51
	(ii) புருஷகாரவைபவம்	52—53
	(iii) உபாயப்ரகரணம்	53—57
	(iv) அதிகாரி நிஷ்டாப்ரகரணம்	57—75
	(v) குருபஸேவனப்ரகரணம்	76—80
	(vi) நிர்ஹேதுகக்ருபாப்ரகரணம்	81—84
	(vii) சரமப்ராப்யப்ராபகப்ரகரணம்	84—89
5	அர்ச்சிராதி,	89—114
	(i) ப்ரதமப்ரகரணம்	89—96
	(ii) த்விதீயப்ரகரணம்	96—103
	(iii) த்ருதீயப்ரகரணம்	103—110
	(iv) சதுர்த்தப்ரகரணம்	110—114
6	ப்ரமேயசேகரம்	115—116
7	ப்ரபந்நபரிதராணம்	116—119
8	ஸாரஸங்க்ரஹம்	119—123
9	ஸம்ஸார ஸம்ரஹ்யம்	124—126
10	நவரத்னமாலை	127—128
11	நவவிதஸம்பந்தம்	129—135
12	யாத்ருச்சிகப்படி	135—139
	(i) திருமந்த்ரப்ரகரணம்	135—136
	(ii) சரமஸ்லோகப்ரகரணம்	137
	(iii) த்வயப்ரகரணம்	138—139

13	பரத்தபடி	140—229
	(i) உபோத்தகாதம்	140—149
	(ii) திருமந்திர ப்ரகரணம்	149—164
	(iii) சரமஸ்லோக ப்ரகரணம்	164—196
	(iv) த்வயப்ரகரணம்	196—229
14	முய்யபதிப்படி	230—253
	(i) திருமந்திர ப்ரகரணம்	230—236
	(ii) சரமஸ்லோகப்ரகரணம்	236—244
	(iii) த்வயப்ரகரணம்	244—253
15	தத்த்வலோக,ரம்	253—300
	(i) பரஸ்வரூப நிர்ணய ப்ரகரணம்	253—276
	(ii) ஜீவஸ்வரூப நிர்ணய ப்ரகரணம்	277—288
	(iii) புருஷார்த்தஸ்வரூப நிர்ணய ப்ரகரணம்	288—293
	(iv) விரோதிஸ்வரூப நிர்ணய ப்ரகரணம்	293—296
	(v) உபாயஸ்வரூப நிர்ணய ப்ரகரணம்	296—300
16	தனித்வயம்	301—364
	(i) அவதாரிகை	301—331
	(ii) பூர்வவாக்யவிவரணம்	331—354
	(iii) உத்தரவாக்யவிவரணம்	354—364
17	தனிசரமம்	365—406
	(i) அவதாரிகை	365—375
	(ii) ப்ரதிபதவ்யாக்யானம்	376—406
18	தனிப்ரணவம்	407—424
	முன் இணைப்பு	
1	முகவுரை	i—viii
2	பிள்ளைலோகாசார்யர் வைபவம்	ix—xii
3	விஷயஸூசிகை	xiii—xiv
4	முக்கிய விஷயங்களின் ஸூசிகை	xv—xvi
5	முக்கிய நாமங்கள்	xvii—xxii
6	ஆசார்யர்களின் பெயரகராதி	xxiii—xxiv

பின் இணைப்பு

1	ப்ரமாணத்திட்டம்	1—185
2	அநுக்ரமணிகை, பிழைதிருத்தம் முதலியன	186—192

அஷ்டாதச ரஹஸ்யங்களிலுள்ள முக்கிய

விஷயங்களின் ஸூட்சிகை

பக்கம்

1	தர்மதர்மி ஜ்ஞாநபேதம்	27
2	பத்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் வாசி	90-91
3	த்வயவசநம் பாநேயம் (கட்டுச்சோறு)	94
4	யாம்யமார்க்கம்-அர்ச்சிராதிமார்க்கம்	97
5	அமராவ வர்ணநம்	98
6	ப்ரளய ஜலதியும் ஆநந்தஸாகரமும்	103
7	ஸ்ரீதேவீவர்ணநம்	104
8	மின்னும் மேகமும்	105
9	திவ்யாவயவ வர்ணநம்-திருவாபரணங்கள் கிரீடாதி நூபுராந்தம்	105
10	ஸ்ரீதேவியும் பூதேவியும்	107
11	திருவின் பெருமை	108 109
12	ஏத்தாளிகள்	112
13	மாத்ருபரிஷ்வங்கம் — பித்ருபரிஷ்வங்கம்	113
14	ரூபணக்ரமம்	124
15	விசிஷ்டாத்வைதசப்தம்	133
16	ருஷிகளும் ஆழ்வார்களும்	142
17	நாராயண நாம வைபவம்	143
18	திருமந்திரமும் திருவாய்மொழியும்	145
19	அஹங்கார மமகாரங்கள்	158
20	நாரசப்தார்த்தம்	162
21	நாராயணசப்தார்த்தம்	163
22	நச்சப்பொய்கை	203
23	ஸக்ருத் கர்த்தவ்யம்	203
24	ப்ரஸந ப்ரதிவசகங்கள்	203, 204
25	த்வய வைபவம்	204
26	ப்ரதீப்த ஸரணம் (எரியும் வீடு)	206
27	ஸ்ரீநித்ய ஸம்பந்தம்	211
28	சாஸ்த்ரமும் குணங்களும்	214
29	விஷயவிபாகம்	214
30	முன்னும் பின்னும்	215
31	அர்ஜுநனும் ப்ரஹ்மாதனும்	216
32	த்வய சரமச்லோகங்களின் வாசி	216, 223
33	திவ்ய விக்ரஹ ஆகாரத்ரயம்	217

34	கனீரஸ்யந்தியும் அம்ருதஸ்யந்தியும்	217
35	உபதேசமும் அநுஷ்டானமும்	218
36	ஸ்வரூப ப்ராப்யா நுரூபம் ப்ராபகம்	218
37	ஆச்ரயமும் ஆச்ரயியும்	218
38	தாதர்த்த்யமும் தாதர்த்த்ய பலமும்	227, 252
39	விஷய விஷயாச்ரயங்கள்	229
40	ரிஷிச்சந்தோ தேவதைகள்	231
41	பெருமானும் பிராட்டியும் ஜீவனும்	235
42	உபாயாந்தரமும் கந்யகாப்ரதாநமும்	241
43	தோழியும் கண்ணனும்	244
44	சேஷத்வா நுஸந்தாநம் ஆத்மஸம்ர்ப்பணம்	253
45	க்ருதியும் ஸ்ம்ருதியும்	255
46	வ்ருகாஸுரன் — பஸ்மாஸுரன்	259
47	சம்புசப்தம் பிரமனுக்கும் நாராயணனுக்கும் வாசகம்	261
48	அநுவாதமும் விதியும்	268
49	தச்சப்தம் ஹேதுபரம்	270
50	ஸப்தஜந்மாந்தரம் நர:	271
51	சிவனுடைய அஜ்ஞாநம்	273
52	ஸுபாலோபநிஷத் வைபவம்	274
53	ஸாமாந்ய விசேஷவாசிகள்	274
54	பரதெய்வமும் தேவதாந்தரமும்	306
55	ஸ்ரீவிபீஷண சரணுகதி ப்ரகரண தாத்பர்யம்	310
56	பகவானுடைய ஸ்வாதந்தர்ய பாரதந்தர்யங்கள்	311
57	ப்ரபத்தி விதாயக வசநங்கள்	316
58	புருஷகார க்ருத்யம்	336
59	பெருமானும் பிராட்டியும்	338, 339
60	அவன் ஸந்நிதியும் அவன் ஸந்நிதியும்	343
61	பிராட்டி மாஸுச:	345
62	உபாயத்வ ரக்ஷகத்வபேதம்	347
63	சிந்தயந்தீ ஸ்வபாவம்	347
64	அவனும் இவனும்	350
65	பரத்வாதீநம் அப்ரயோஜகத்வம்	353
66	பக்தி ப்ரபத்தி பேதம்	353
67	ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகள்	372
68	சுவர்த்தலையிலே பூனை	388

அஷ்டாதச ரஹஸ்யத்தில் எடுக்கப்பட்ட

:: நாமங்கள் ::

பக்கம்

- 2 வேதம், ருஷிகள், ஆழ்வார்கள், ஆசார்யர்கள்
- 3 த்ரௌபதீ (53, 54, 54, 57, 57, 58), பூர்வாசார்யர்கள்
- 4 பகவத் ஸேதாபதி மீஸர்
- 5 ஸ்ரீதந்தகோபர் (70)
- 11 க்ருஷ்ணன் (22, 68, இவன்)
- 12 தம்பெருமாள்
- 16 அர்ஜுநன் (22, 53, 53, 54)
- 17 சக்ரவர்த்தி (70, 93)
- 22 உய்யக்கொண்டார், உடையவர் (68), வங்கிப்புரத்து நம்பி, சக்ரவர்த்தித்திருமகன்
- 23 எம்பார், பட்டர்
- 35 ஸாத்தீ, பிழிபுத்தன், வைதிக புத்தன்
- 62 பிராட்டி (57, 57, 58, 60, 95)
- 53 ராகுஸிகள், பாண்டவர்கள்
- 54 வேல்வெட்டிப் பிள்ளை, தர்மபுத்தராதிகள், காஹ், காளியன், ஸ்ரீகஜேந்த்ராவான், ஸ்ரீவிபீஷ்ணுவான் (68, 95), பெருமான் (68, 93), இளையபெருமான் (57, 58, 70)
- 57 ஜியர் (65), திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் (58), பெரிய உடையார் (58, 68), பிள்ளை திருதறையூர் அறையர் (58), சித்தயந்தி (58)
- 60 அதஸூரைய
- 61 திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் (64)
- 62 ஸ்ரீபரதாவான், ஸ்ரீ குறப்பெருமான் (63, 70)
- 63 வேதபுருஷன், திருவடி (70)
- 66 திரிசங்கு, வைததேயர், பிள்ளைப்பிள்ளையாவான், ஆழ்வான் (85), கைசிகவருத்தாத்தம், உபரிசரவசு
- 68 விச்வாமித்தன் (70), சாவணன், தர்மபுத்தர், ஸ்ரீவிதுரர் (68, 70, 74), சிஷிகள், தர்மவ்யாதன், பீஷ்மதுரோஹாதிகள், ஸ்ரீ சபர், மாரனேரிதம்பி, பெரியதம்பி, குலசேகரப்பெருமான்
- 69 பெரியாவான், திருமகளார் (ஆண்டான்)
- 70 ஸ்ரீஜநகராஜன், திருமகள் (ஸீதை), ஸ்ரீதண்டகாசனயவாஸி சிஷிகள், மஹாராஜர், பிள்ளையுறங்காவில்விதாஸன், பெரியாழ்வார்,

- 71 பெரியாழ்வார் (இவர்), பாஷ்யகாசர் (82), பெரியாழ்வார் (இவர்)
பெரியாழ்வார் (இவர்),
74 மாலாகாசர்-கூனி, ஸ்ரீவிதுரர், மாலாகாசர், கூனி (இவர்கள்)
77 ஆளவந்தாசர் (பரமசாரியர்)
82 முதலிகள்
85 மதுரகவி (ஒருவர்), வடுகநம்பி, ஆழ்வான், ஆண்டான்
87 பிள்ளை (வ. தி. வீ. பிள்ளை)
93 வசிட்டவாமதேவாதி
100 பெரியதிருவடி, ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வார் (103)
104 அநந்தன்
106 பெரியபெருமாள்
110 ஸ்ரீபரதாழ்வார், அக்ருரன்
112 ஏத்தாளிகள், ஸ்ரீவிபீஷணன், பெருமாள், திருமங்கையாழ்வார்,
நம்மாழ்வார்
113 தேவகியார், நம்மாழ்வார்
114 ஸ்ரீவைகுண்டநாதன்
117 ப்ராதாக்கள், மாதாபிதாக்கள், பர்த்தாக்கள், சந்த்ராதித்யர்,
இத்தரன்
118 ருத்ரன், அர்த்தம், ஈசுவரன்
119 ஸர்வஸ்வம்
123 வாக்யதவயம், திருவாய்மொழி
124 படைவிடு, குதிரைகள், தேர், உருளைகள், புரோகிதர்,
அடுக்கொலியல், ஆவாட்டம்
125 ஒட்டிவட்டில், காளாஞ்சி, அடைப்பை, காளங்கள், சிவஹங்கள்
126 ஆழ்வான், துடங்கிடை, பிராட்டி
134 ஸர்ப்பவிஷம், ரஸநா ரஸவஸ்து.
137 அர்ஜுனன்
139 மாதலாத்யவஸாயம்
151 ஆழ்வான்
155 பட்டர்
164 அர்ஜுனன்
165 ..
166 க்ருஷ்ணன்
170 அபிசாரகர்மம்
172 எம்பெருமானார்—முன்புள்ளார், உய்யக்கொண்டார்

- 172 நஞ்ஜீயர்
 172 வீராணத்து அருளாளப்பெருமான்
 178 ஆழ்வான்
 179 நஞ்ஜீயர், அநந்தாழ்வான்
 183 ஆழ்வார்
 193 நஞ்ஜீயர்
 199 பிள்ளை, ஜீயர்
 200 சகுராஷஸஸம்வாதம் (245), நகுவுப்பருஹஸ்பதிஸம்வாதம்
 வ்யாக்ர வாநாஸம்வாதம் (245), மறவன் (245), பட்டர் (245),
 பாஷ்யகாசர் பெரியகோயில் நாராயணன் (245), சிறியாத்தான்
 (245), எம்பார் (245), நஞ்ஜீயர் (245), அநந்தாழ்வான் (245),
 நஞ்ஜீயர், பிள்ளை, அம்மங்கியம்மாள், உடையவர்,
 201 பிள்ளை—ஜீயர், சக்ரவர்த்தித்திருமகன், காகவிபீஷணாதிகள்,
 202 ஜீயர், எண்ணாயிரத்துத்திருவாய்க்குலத்தாழ்வான்
 203 பூர்வாசாயர்கள்
 204 ஜீயர்
 208 த்ரிஜடை, சாகுஸிகள், (247), சாவணன், பெருமான், பிராட்டி,
 திருவடி (247)
 209 மஹாசாஜர், காகம்
 210 ஆச்சி, சிறியாத்தான்
 218 நம்மாழ்வார், இளையபெருமான் (247)
 223 நம்மாழ்வார், இளையபெருமான், பரமாசாயர்
 224 ஸ்ரீபாஷ்யகாசர், ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் (247), சாவணன்,
 குர்ப்பணகை
 237 அர்ஜுனன், க்ருஷ்ணன்
 238 அர்ஜுனன்
 239 ஆழ்வான்
 240 அநந்தாழ்வான்
 244 ஆழ்வார்கள், ஆசாயர்கள், பூர்வாசாயர்கள்,
 245 கபோதோபாக்யாதம்
 256 நாமஸப்தகம், அஷ்டமூர்த்திகள் (257)
 258 பாணன்
 259 வ்ருகாகரன்
 260 அத்தகாஸுரன்
 261 க்ருஷ்ணன்
 262 ரிஷிசாபம்

- 263 கண்டா கர்ணன்
 267 ஸ்ரீருத்ரம், ருத்ருத்ரம், ருத்ரபஞ்ஜரம், பஞ்சப்ரஹ்மமந்த்ரம்
 268 ப்ரஹ்மாதன், வாமதேவன்
 269 ஸாதாதபதீமஸாஸ்த்ரம்
 271 ஸ்ரீருத்ரம்
 273 வேதபாஹ்யலக்ஷணம்
 276 ப்ருரு
 278 சார்வாகமதகண்டநம்
 279 சங்கரமதகண்டநம், பெளத்தமத கண்டநம்
 280 சங்கரமத கண்டநம்
 282 ஐஜநமத கண்டநம்
 284 பெளத்தமத கண்டநம்
 289 சார்வாகமத நிரஸநம், யோகாதிமத நிரஸநம், பெளத்தாதிமத நிரஸநம், நையாயிகமத நிரஸநம்
 290 சங்கரமத நிரஸநம், பாஸ்கரமத நிரஸநம், யாதவப்ரகாசமத நிரஸநம்
 294 சங்கரமத உபந்யாஸம்
 295 சங்கரமத கண்டநம், ப்ரஹ்மஜ்ஞாநவாத நிரஸநம்
 298 பாட்டாதிமதம்
 299 பாட்டமதகண்டநம், யாதவப்ரகாசமதம், தத்கண்டநம்
 304 அச்விநிகள், தேவபத்திகள்
 306 குணத்ரயம்
 307 காகாஸுரன்
 308 ஸ்ரீ விபீஷணஸ்வரன்
 309 கண்டுதே, ப்ரபத்தித்ரயம்
 310 ஸ்ரீ விபீஷணசரணுகதி, ப்ரகரண தாத்பர்யம்
 311 அஸ்சாயல்
 311 பகவதஸ்வாதந்த்ரயம்
 312 மஹாபாசதப்ரமேயம், த்ரௌபதீ ப்ரபத்தி
 313 தீமதேவதை, ஸ்ரீ சாண்டிலியபவோன்
 314 ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், ச்வேத த்விவாஸிகள், ருத்ரன், ப்ரபத்திலக்ஷணவாக்யம்
 315 அங்கம், ஸம்பாவிதஸ்வபாவம், ஸ்ரீ பீஷ்மகும் தீமபுத்ரனும், ஆசாந்யருசி பரீக்ருஹிதம்
 316 ப்ரபத்தியும் ஆழ்வார்களும்

- 317 ப்ரபத்தியும் ஆழ்வார்களும்
 317 ப்ரபத்தியும் ஆசார்யர்களும்
 318 பாதிரிக்குடி, பட்டர்
 319 ஜீயர், பட்டர், பட்டர், எம்பார், எம்பெருமானார், சிறியத்தான்,
 எம்பார், தாசரதி
 320 சிறியத்தான், ஆய்ச்சி, எம்பார், பெற்றி, கொற்றியம்மை
 321 விராணத்து அருளாளப்பெருமான் எம்பெருமானார்
 321 தஞ்ஜீயர்
 321 தம்பிள்ளை
 322 எம்பெருமானார்
 322 பெரியகோவில் தாசாயணன்
 323 அம்மங்கியம்மாள்
 323 ஆழ்வான்
 323 எம்பெருமானார்
 324 அநந்தாழ்வான்
 324 ஜீயர்
 324 சிறியாண்டான் அம்மாள்
 325 மருதூர் தம்பி
 325 எம்பெருமானார்
 325 தம்பி திருவழுதி வளநாடுதாஸர்
 325 பிள்ளை திருநறையூர் அறையர்
 325 கருடமுத்தரை
 325 அஞ்ஜலி முத்தரை
 326 திருக்கண்ணபுரம் செருகலம்மாள்
 327 தஞ்ஜீயர்
 331 தஞ்ஜீயர்
 333 தஞ்ஜீயர்
 342 அர்ஜுனன், பூதீசங்கதாதன்

- 343 நஞ்ஜியர், பட்டர்
- 344 மஹாசாஜர், ஆழ்வார்கள், ஆசார்யர்கள், விபீஷணன்,
ராவணன், திரிஜடை
- 345 பிராட்டி மாராசு:
- 347 சித்தவந்தி, ஸம்ஸாசி. முமுஷு, முக்தர், நித்யர்-
- 348 அவித்யை, ப்ரக்ருதி
- 349 அநிஷ்டநிவ்ருத்தி, இஷ்டப்ராப்தி
- 354 பிள்ளை திருநறைபூர் அறையர்
- 357 ஏகாயதன், சூர்ப்பணகி, ராவணன்
- 361 கலியன்
- 366 அக்ருமாலாகராதிகள்
- 367 கீதோபநிஷதாசார்யன்
- 368 திருக்கோட்டியூர் நம்பி, அர்ஜுனன், சிலர்
- 369 சிலர்
- 370 திருநாசாயணம்
- 371 சிலர்
- 376 நஞ்ஜியர்
- 383 பிள்ளை
- 389 எம்பெருமானார், ஆழ்வான்
- 390 ஆழ்வார், அபியுக்தர், சிலர், நஞ்ஜியர்
- 392 கோயிலங்காடி
- 394 சோமசியாண்டான், ஆளவந்தார், எம்பெருமானார், பிள்ளை
- 398 பிள்ளை
- 400 எம்பெருமானார், ஆண்டான்
- 401 உடையவர், உடையவர்
- 403 கத்யம், உடையவர்
- 407 நம்பிள்ளை
- 410 உடையவர், திருக்கோட்டியூர் நம்பி, பட்டர், நஞ்ஜியர்,
நம்பிள்ளை, பின்பழகசாம்பெருமானார் ஜியர், ஆச்சார்பிள்ளை,
நடுவிற்றிருவிதிப்பிள்ளை பட்டர்
- 411 பிள்ளை எங்களாழ்வான், நடாதுரம்மாள், நம்பிள்ளை
- 416 நஞ்ஜியர், பிள்ளை

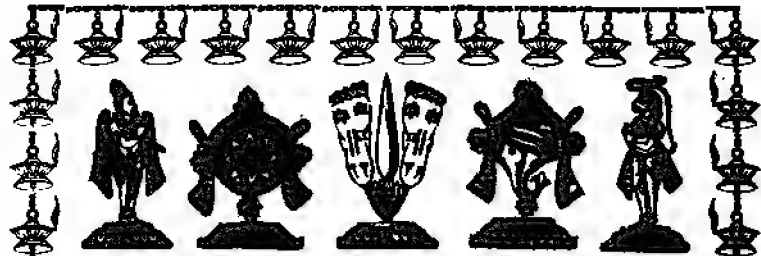
**அஷ்டாசுர ஸம்பங்களில் காட்டப்படும் ஐதீஹ்ய
நிர்வாஹங்களில் வரும் ஆசார்யர்களின்
பெயரகராதி**

[தொகுத்தவர் ; Dr. இரா. அரங்கராஜன். M.A., Ph.D., மதுரை]

இவை பக்க எண்கள்

1	அநந்தாழ்வான்	179, 200, 240, 245, 324
2	அம்மங்லி அம்மாள்	200, 323
3	ஆச்சான் பின்னை	410
4	ஆச்சி	210, 320
5	ஆழ்வான்	66, 85, 151, 178, 239, 323
6	ஆளவந்தார்	317, 394
7	உடையவர்	22, 68, 82, 172, 200, 245, 317, 319, 320, 322, 323, 325, 394, 400, 401, 403, 410
8	உய்யக்கொண்டார்	22, 172
9	எண்ணுபிரத்துத் திருவாய்க் குதைதாழ்வான்	202
10	எம்பார்	23, 200, 245, 319, 320
11	சிறியாத்தான்	200, 210, 245, 319, 320
12	சிறியாண்டான் அம்மாள்	324
13	திருக்கண்ணமங்கை யாண்டான்	57, 58
14	திருக்குருகைப்பிரான் பின்னான்	61
15	திருக்கோட்டியூர் நம்பி	368, 410
16	நஞ்ஜியர்	58, 172, 179, 193, 199, 200, 201, 202, 204, 245, 319, 321, 324, 327, 331, 343, 390, 410, 416

- 17 நடாதுரம்மாள் 411
- 18 நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை
பட்டர் 410
- 19 நம்பி திருவழுதி வளநாடு
தாலார் 325
- 20 நம்பிள்ளை 54, 87, 199, 200, 201,
321, 383, 394, 398, 407,
410, 411, 416
- 21 பகவத் ஸேநாபதி மிஸ்சர் 4
- 22 பட்டர் 23, 200, 245, 318, 319,
324, 325, 343, 410
- 23 பிள்ளை திருநதையூர்
அரையர் 57, 58, 325
- 24 பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வான் 66
- 25 பிள்ளையுறங்காவில்விதாஸர் 70
- 26 பிள்ளைபெங்களாழ்வான் 411
- 27 பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயர் 410
- 28 பெரிய நம்பி 68
- 29 பெரியகோயில்
நாரசயணர் (மகன்) 200, 245, 322
- 30 பெற்றி 320
- 31 பெற்றி திருவடியில்
ஆஸ்ரயித்த கொற்றியம்மை 320
- 32 மருதூர் நம்பி 325
- 33 மாறனேரி நம்பி 68
- 34 முதலியாண்டான் 85, 400
- 35 வங்கிப்புரத்து நம்பி 22
- 36 வடுகநம்பி 85
- 37 வீராணத்து அருணாசப்
பெருமாள் எம்பெருமானார் 172, 321
- 38 வேல்வெட்டிப் பிள்ளை 54

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாதுஜாய நம :

ஸ்ரீலோககு,ரவே நம :

அஷ்டாதிச ரஹஸ்யம்

1. முமுக்ஷுப்படி

தனியன்

லோகாசார்யாய கு,ரவே க்ருஷ்ணபாத,ஸ்ய ஸூத்ரவே ।
ஸம்ஸாஃபே,ாகி,ஸந்த,ஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம : ॥

மணவானமாமுனிகள் அருளிச்செய்தது
லோககு,ரும் கு,ருபி,ஸ்ஸஹ பூர்வை:
கூரகுலோத்தமத,ரஸ முத,ரரம் ।
ஸ்ரீநக,பத்யபி,ராமவசேஸௌ
தீ,ப்ரஸ்யாதகு,ருஞ்ச ப,ஜேஹம் ॥

கோதிலுல காசிரியன் கூரகுலோத் தமதாதர்
தீதில்திரு மலையாழ்வார் செழுங்குரவை மணவானர்
ஓதுபுகழ்த் திருநாவீ றுடையபிரான் தாதருடன்
போதமண வானமுனி பொன்னடிகள் போற்றுவனே.
வாழியுல காசிரியன் வாழியவன் மன்னுகுலம்
வாழி முடும்பையென்னு மாநகரம் — வாழி
மனஞ்சூழ்ந்த பேரின்ப மல்குமிரு நல்லா
ரினஞ்சூழ்ந் திருக்கு யிருப்பு.

ஓது முடும்பை யுலகா சிரியனரு
னேது மறவாத வெம்பெருமான் — நீதி
வழுவாச் சிறுநல்லூர் மாமறையோன் பாதத்
தொழுவார்க்கு வாரா துயர்.

பின்னிலோகாசார்யர் இருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீபர் இருவடிகளே ஸரணம்.

திருமந்திரப் பரகரணம்

உபோத்த,காதம் — மூன்னுரை

1. முமுக்ஷுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று.
2. அதில் ப்ரதம ரஹஸ்யம்— திருமந்திரம்.
3. திருமந்தர்த்தினுடைய சீர்மைக்குப் போரும்படி ப்ரேமத்தோடே பேணி அநுஷந்திக்கவேணும்.
4. மந்தர்த்திலும் மந்தர்த்துக்க உள்ளிடான வஸ்துவிலும் மந்தர்த்துஞ் ஆசார்யன்பக்கலிலும் ப்ரேமம் கருக்க உண்டானால் கார்யகரமாவது.
5. ஸம்ஸாரிகள் தங்களுடைய ஈஸ்வரனையும் மறந்து, ஈஸ்வர கைங்கர்யத்தையும் இழந்து, இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து நோவுபட, எர்வேஸ்வரன் தன் க்ருபையாலே இவர்கள் தன்னை யறிந்து கரைமரஞ்சேரும்படி, தானே ஸிஷ்யனுமாய், ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்தர்த்தை வெளியிட்டருளினான்.
6. ஸிஷ்யனாய் நின்றது, ஸிஷ்யனிருக்குமிருப்பு நாட்டாரறியாமையாலே அதை அறிவிக்கக்கூக.
7. கைல ஸாஸ்த்ரங்களாலும் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் ஸ்வயமார்ஜிதம்போலே; திருமந்தர்த்தால் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் பைத்ருகதநம்போலே.
8. புகுவந் மந்த்ரங்கள் தான் அநேகங்கள்.
9. அவைதான், வ்யாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றும் இரண்டு வர்க்கும்.
10. அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ஸ்ரேஷ்டங்கள்.
11. இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரிய திருமந்திரம் ப்ரதநம்.
12. மந்தையவை இரண்டுக்கும் அஸிஷ்டபரிக்ரஹமும் அபூர்த்தியும் உண்டு.
13. இத்தை, வேதங்களும், ருஷிகளும், ஆழ்வார்களும், ஆசார்யர்களும் விரும்பினார்கள்.
14. வாச்ய ப்ரபாவம் போலன்று வாசக ப்ரபாவம்.

15. அவன் தூரஸ்த, னானலும் இது கிட்டி நின் று உதவும்.

16. த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடைவை சுரந்தது திருநாமமிதே.

17. சொல்லும் க்ரமமொழியச் சொன்னாலும் தன் ஸ்வரூபம் கெட நில்லாது

18. இதுதான் உ' குலந்தரும்" என்கிறபடியே எல்லா அபேக்ஷிதங்களையும் கொடுக்கும்.

19. ஐஸ்வர்ய கைவல்ய புகுவல்லாபங்களை ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்கும்.

20. கர்மஜ்ஞாநபுத்திகளிலே இழிந்தவர்களுக்கு விரோதியைப் போக்கி அவற்றைத் தடைச்சட்டிக்கொடுக்கும்.

21. ப்ரபத்தியிலே இழிந்தவர்களுக்கு ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்துக் காலக்ஷேபத்துக்கும் பேராகுத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்கும்.

22. b'பற்றெல்லாம் பேசிலும்" என்கிறபடியே அறிய வேண்டும் அர்த்தமெல்லாம் இதுக்குள்ளே உண்டு.

23. அதாவது - அஞ்சர்த்தம்.

24. பூர்வாசார்யர்கள், இதில் அர்த்தம் அறிவதற்கு முன்பு தங்ஙனைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திரார்கள்; இதில் அர்த்தஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு, c'பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்கிறபடியே இதையொழிய வேறென்றால் காலக்ஷேபம் பண்ணியறியார்கள்.

25. வாசகத்திற்காட்டில் வாச்யத்திலே ஊன்றுகைக்கு அடி, ஈஸ்வரனே உபாயோபேயமென்று நினைத்திருக்கை.

வாக்யார்த்தம் — அக்ஷரப்பிரிவு முதலியவை

26. இதுதன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம் - ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்; ஸ்வரூபமும் உபாயமும் பூலமுமென்னவுமாம்.

27. பூலமிருக்கும்படி ப்ரமேயஸேகரத்திலும் அர்ச்சி ராதி, கத்தியிலும் சொன்னோம்.

28. இதுதான் எட்டுத் திருவக்ஷரமாய் மூன்று பத்யமாயிருக்கும்.

29. மூன்று பத்யமும் மூன்று அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது.

30. அதாவது-ஸேஷத்வமும், பாரதந்தர்யமும், கைங்கர்யமும்.

31. இதில் முதற்பத்யம் ப்ரணவம்.

32. இது 'அ' என்றும், 'உ' என்றும், 'ம' என்றும் மூன்று திருவகூரம்.

33. மூன்று தாழியிலே தயிரை நிறைத்துக் கடைந்து வெண்ணெய் திரட்டினாற்போலே மூன்று வேதத்திலும் மூன்று அகூரத்தையும் எடுத்தது.

34. ஆகையால், இது ஸகலவேத்யஸாரம்.

அகாரார்த்தம்

35. இதில் அகாரம்-ஸகலஸப்த்யத்துக்கும் காரணமாய், நாராயணபத்யத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே, ஸகல ஜகத்திற்கும் காரணமாய் ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமாளைச் சொல்லுகிறது.

36. ரக்ஷிக்கையாவது-விரோதியைப் போக்குகையும் அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையும்.

37. இவையிரண்டும் சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்.

38. ஸம்ஸாரிகளுக்கு விரோதி, ஸத்ருபீட்யாதிகள், அபேக்ஷிதம் அந்நபாநாதிகள்; முமுக்ஷுக்களுக்கு விரோதி, ஸம்ஸார ஸம்பந்தம். அபேக்ஷிதம் பாம்பத்ய ப்ராப்தி; முக்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் விரோதி, சைங்கர்ய ஹாநி, அபேக்ஷிதம் கைங்கர்ய வ்ருத்தி.

39. 'ஈஸ்வரனையொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லர்' என்னுமிடம் ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

40. ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸந்நிதி, வேண்டுகையாலே, இதிலே ஸ்ரீஸம்பந்த்யமும் அநுஸந்தேயம்

41. அத் பத்யவத்ஸேநாபதிமிஸ்ரர் வாக்யம்:—அவன் மார்புவிட்டுப் பிரியில் இவ்வகூரம் விட்டுப்பிரிவது.

42. புர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதேயிருக்கும் மாதாவைப் போலே ப்ரத்யம் சரமபத்யங்களை விடாதேயிருக்கும் திருப்பு.

43. ஸ்ரீநந்தகேதாபரையும் க்ருஷ்ணனையும் விடாத யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே.

44. ஒருவனடிமை கொள்ளும்போது க்ருஹிணிக் கென்றன்றி ஆவணவோகையெழுதுவது; ஆகிலும் பணி செய்வது க்ருஹிணிக்கிறே. அதுபோலே நாம் ப்ராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி.

45. ஆக, பிரித்து நிலையிலை.

46. ப்ரபையையும் ப்ரபாவானையும், புஷ்பத்தையும் மணத்தையும் போலே.

47. ஆக, இச்சேர்த்தி உத்தேச்யமாய் விட்டது.

ஜப்தவிபக்த்யர்த்தம்

48. இதிலே, சதுர்த்தியேறிக்கழியும்.

49. 'சதுர்த்தியேறினபடியென்?' என்னில் -

50. நாராயணபதத்தக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே.

51. இத்தால், ஈஸ்வரனுக்கு சேஷமென்கிறது.

52. 'சேஷத்வம் து:க்க்ருபமாகவள்ளே நாட்டிற் காண்கிறது' என்னில் -

53. அந்த நியமம் இல்லை; உகந்த விஷயத்துக்கு சேஷ மாயிருக்கும் இருப்பு ஸுகமாகக் காண்கையாலே.

54. அகாரத்திலே கல்யாணகுணங்களைச் சொல்லுகையாலே, இந்த சேஷத்வமும் குணத்தாலே வந்தது.

55. சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்.

56. சேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை.

57. ஆத்மாபஹாரமாவது ஸ்வதந்த்ரமென்கிற நினைவு; ஸ்வதந்த்ரமாய்போது இல்லையாய்விடும்.

உகாரார்த்தம்

58. ஸ்தூநப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதார ணார்த்தம்.

59. இத்தால், பிறர்க்கு சேஷம் அன்று என்கிறது.

60. பெரியபிராட்டியார்க்கு சேஷமென்கிறது என்றும் சொல்லுவர்கள்.

61. அதிலும் அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதூநம்.

62. தேவர்களுக்கு சேஷமான புரோட்டாஸத்தை நாய்க்கு இடுமாபோலே, ஈஸ்வரசேஷமான ஆத்ம வஸ்துவை எம்ஸாரிகளுக்கு சேஷமாக்குகை.

63. புகுவச்சேஷத்வத்திலும் அந்யசேஷத்வம் கழிகையே பரதானம்

64. உ 'மறந்தம் புறந்தொழாமாந்தர்' என்கையாலே.

65. இத்தால், தனக்கும் பிரர்க்கும் உரித்தன்று என்கிறது.

மகாரார்த்தம்

66. மகாரம், இருபத்தஞ்சாம் அக்ஷரமாய் ஜ்ஞாநவாசியுமாய் இருக்கையாலே, ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

67. இதுதான் எமஷ்டிவாசகம்.

68. ஜாத்யேகவசகம்.

69. இத்தால், ஆத்மா ஜ்ஞாதாவென்று, தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாயிற்று.

70. தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்வசேகரத்திலே சொன்னோம்.

71. மணத்தையும், ஒளியையுங்கொண்டு, பூவையும், ரத்னத்தையும் விரும்புமாபோலே, சேஷமென்று ஆத்மாவை ஆதரிக்கிறது; அல்லாதபோது, b "உயிரினம் குறைவில்" என்கிறபடியே த்யாஜ்யம்; அது தோன்ற சேஷத்வத்தைச் சொல்லிப் பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

பத,ந்யஸமுதராயார்த்தம்

72. ஆக, ப்ரணவத்தால் c "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க்குரியேனோ" என்கிறபடியே ஜீவ பரஎம்ப்,ந்த,ஞ் சொல்லிற்று.

73. இத்தால், d "தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு" என்றதாயிற்று.

74. அகாரத்தாலும், மகாரத்தாலும் ரக்ஷகனையும், ரக்ஷ்யத்தையும் சொல்லிற்று; சதுர்த்தியாலும், உகாரத்தாலும் ரக்ஷணஹேதுவான ப்ராப்தியையும், ப,லத்தையும் சொல்லிற்று.

a நான்.திருவ 68. b திருவாய் 4-8-10. c பெரியதிரு 8-9-3.

d முதல்திருவ 67.

விவரணவிபாகம்

75. இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது.

76. உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு; அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயணபதும்; மகாரத்தை விவரிக்கிறது சதுர்த்தி; நாரபதமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

77. அடைவே விவரிப்பதொழிகிறது - விரோதிபோய் அநுபவிக்கவேண்டுமென்பாலே.

நமஸ்ஸப்தார்த்தம்

78. நமஸ்ஸு-“ந” என்றும் “ம” என்றும் இரண்டு பதும்.

79. ‘ம’ என்கிற இத்தால், ‘தனக்கு உரியன்’ என்கிறது; ‘ந’ என்று அதைத் தவிர்க்கிறது.

80. ஆக ‘நம’ என்கிற இத்தால், ‘தனக்கு உரியனன்று’ என்கிறது.

81. பிறர்க்கு உரியனான அன்று தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி மீட்கலாம்; தனக்கென்னுமன்று யோக்யதையுங்கூட அழியும்.

82. இத்தால் விரோதிபைக் கழிக்கிறது.

83. விரோதிதான் மூன்று.

84. அதாவது-ஸ்வரூப விரோதியும், உபாயவிரோதியும், ப்ராப்ய விரோதியும்.

85. ஸ்வரூப விரோதி, கழிகையாவது-உ“யானே நீ எனனுடைமையும் நீயே” என்றிருக்கை; உபாயவிரோதி, கழிகையாவது-உ“கனாவாய் துன்பம் கனையாதொழிவாய் கனாகண்மற்றிலேன்” என்றிருக்கை; ப்ராப்ய விரோதி, கழிகையாவது-உ“மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று” என்றிருக்கை.

86. ‘ம’ என்கை ஸ்வரூபநாஸம், ‘நம’ என்கை ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநம்.

87. இதுதான் - ஸ்வரூபத்தையும், உபாயத்தையும், பூலத்தையும் காட்டும்.

88. d ‘தொலைவில்லிமங்கலத் தொழும்’ என்கையாலே, ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; e ‘வேங்கடத்து உறைவார்க்கு நம’ என்கையாலே, உபாயம் சொல்லிற்று; f ‘அந்தி தொழுஞ் சொல்’ என்கையாலே, பூலம் சொல்லிற்று.

89. உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை' என்கிறபடியே இதிலே பாகுவத ஸ்ரஷத்வமும் அநுஸந்தேயம்.

90. இது - அகாரத்திலே என்றுஞ் சொல்லுவார்கள்; உகாரத்திலே என்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

91. 'ஈஸ்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும்; அசித்தம் பிறர்க்கேயாயிருக்கும்; அத்மா தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருக்கும்' என்று முற்பட்ட நினைவு; அங்ஙனன்றிக்கே, அசித்தைப்போலே b தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளவேண்டுமென்கிறது நமஸ்ஸால்.

92. அதாவது - பேராகுதஸ்ரயில் ஈஸ்வரன் அழிக்கும் போது நோக்கவேண்டுமென்று அழியாதொழிகை.

93. அழிக்கைக்கு ஹேது-கீழே சொல்லிற்று; மேலுஞ் சொல்லும்.

94. இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருத்யன்; இந்நினைவில்லாதபோது எல்லா துஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்; இந்நினைவிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு. இது இன்றிக்கே யிருக்கப் பண்ணும் யஜ்ஞாதி,களும் ப்ராயஸ்சித்தாதி,களும் நிஷ்ப்ரயோஜனங்கள்; இதுதன்னாலே எல்லாப் பாபங்களும் போம், எல்லாப் புலங்களும் உண்டாம்.

நாராயணபதார்த்தம்

95. நாராயணனென்றது நாரங்களுக்கு அயநம் என்றபடி.

96. நாரங்களாவன-நித்யவஸ்துக்களினுடைய திரள்.

97. அவையாவன - ஜ்ஞாநாநந்த,ாமலத்வாதி,களும் ஜ்ஞாந ஸக்த்யாதி,களும், வாத்தஸ்ய ஸௌரீல்யாதி,களும், திருமேனியும், காந்தி ஸௌகுமார்யாதி,களும், திவ்ய பூஷணங்களும், திவ்யாயுதங்களும், பெரியபிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்களும் நித்யஸூரிகளும், சூத்ர சாமராதி,களும், திருவாசல் காக்கும் முதலிகளும், கண்ணாதி,பரும், முக்தரும், பரமாகாஸமும், ப்ரக்ருதியும், பூக்த்யாத்மாக்களும், காலமும், மஹத்தாதி, விகாரங்களும், அண்டங்களும், அண்டத்திக்கு உட்பட்ட தேவாதி, பதார்த்தங்களும்.

அயநபதார்த்தம்

98. அயநம் என்றது-இவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமென்றபடி.

99. அங்ஙனன்றிக்கே, இவைதன்னை ஆஸ்ரயமாக வுடையனென்னவுமாம்.

100. இவையிரண்டாலும் புலித்தது பரத்வஸௌலப், யங்கள்.

101. அந்தர்யாமித்வமும், உபாயத்வமும், உபேயத்வமுமாகவுமாம்.

102. 8 “எம்பிரானெந்தை” என்கையாலே, ஈஸ்வரனே எல்லாவுறவுமுறையுமென்று சொல்லும்.

103. நாம் பிறர்க்கான அன்றும் அவன் நமக்காயிருக்கும்.

104. இரா மடம் ஊட்டுவாரைப்போலே உள்ளே பதி கிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும்.

வ்யக்தசதுர்த்,யர்த்தம்

105. ‘ஆய’ என்கிற இத்தால் b “சென்றற்குடையாம்” என்கிறபடியே எல்லா அடிமைகளும் செய்யவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது.

106. ‘நமஸ்ஸாலே தன்னோடு உறவில்லையென்று வைத்துக் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தித்தக் கூடுமோ?’ என்னில்:

107. c “படியாய்க் கிடந்து உன் புவளவாய் காண்பேனே” என்கிறபடியே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தித்தனை வந்தேறி அன்று; ஸ்வரூப ப்ரயுக்தம்.

108. ஆகையால் d “வழுவினா அடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்” என்கிற ப்ரார்த்தித்தனையைக் காட்டுகிறது.

109. e “கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கு முண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்” என்கிறபடியே காண்பதற்கு முன்பு உறக்கமில்லை. கண்டால் “ஸத்யா பஸ்யந்தி” ஆகையாலே உறக்கமில்லை.

110. f “பழுதே பல பகளும் போயின” என்று இழந்த நாளுக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்க விரகில்லை.

a பெரியதிருமொழி 1-1-6. b முதல்திருவ 53. c பெருமாஸ்திரு 4-9.

d திருவாய் 3-3-1. e திருவிருத்தம் 97 f முதல்திருவ 16.

111. a “அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்” என்னுமின்றாகளிறே.

112. இவ்வடிமைதான் b “ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி” என்கிறபடியே ஸர்வதே, ௮ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அநுவர்த்திக்கும்.

113. எட்டிழையாய் மூன்றுசரடாயிருப்பதொரு மங்குள ஹத்ரம்போலே திருமந்தர்.

114. இத்தால், ஈஸ்வரன் ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாய் நின்று ரகசிக்கும் என்கிறது.

மத்தர்ஸமுத,ாயார்த்தம்

115. ஆக, திருமந்தர்த்தால் ‘எம்பெருமானுக்கே உரியேனான நான் எனக்கு உரியனன்றிக்கே ஒழியவேணும்; ஸர்வஸேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாகவேணும்’ என்றதாயிற்று.

திருமந்தர்ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

த்வயப்ரகரணம் 2.

உபோத,கூதம்

116. புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸகையோடே விடுகையும், எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுகையும், பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருக்கையும், பேற்றுக்கு த்வரிக்கையும், இருக்கும் நான் உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணனாய் குணநுபுவ கைங்கர்யங்களே பொழுது போக்காகையும், இப்படி இருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஏற்றமறிந்து உகந்திருக்கையும், திருமந்தர்த்திலும் த்வயத்திலும் நியதனாகையும், ஆசார்யப்ரேமம் க்ருதத் திருக்கையும், ஆசார்யன் பக்கலிலும் எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞனாய்ப் போருகையும், ஜ்ஞாநமும், விரக்தியும், ஸாந்தியும் உடையவையிருக்கும் பரமஸாத்விகனோடே ஹைவாஸம் டண்ணுகையும் வைஷ்ணவாதி, காரிக்கு அவஸ்யாபேக்ஷிதம்.

117. இந்த அதிகாரிக்கு ரஹஸ்யத்ரயமும் அநுஸந்தேயம்.

118. எல்லா ப்ரமாணங்களிலும் தேஹத்தாலே பேறென்கிறது; திருமந்த்ரத்தில் ஆத்மாவாலே பேறென்கிறது; சரமஸ்லோகத்தில் ஈஸ்வரனாலே பேறென்கிறது. த்வயத்தில் பெரியபிராட்டியாராலே பேறென்கிறது.

119. பெரியபிராட்டியாராலே பேருகையாவது—இவள் புருஷகாரமானுலல்லது ஈஸ்வரன்கார்யஞ்செய்யானென்லக.

120. த்வயத்துக்கு அதிகாரி ஆகிஞ்சந்யமும், அநந்ய க்யுதித்வமும் உடையவன்.

121. இவை இரண்டும் ப்ரபந்ந பரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

வாக்யார்த்தம்

122. இதில் முற்கூற்றால், பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு ஈஸ்வரன் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது; பிற்கூற்றால் அச்சேர்த்தியிலே அடிமையையிரக்கிறது.

ஸ்ரீஸப்தார்த்தம்

123. ஸ்ரீ என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்.

124. ஸ்ரீயதே, ஸ்ரயதே.

125. இதுக்கு அர்த்தம்—‘எல்லார்க்கும் இவளைப்பற்றி ஸ்வரூபலாபமாய், இவள்தனக்கும் அவளைப்பற்றி ஸ்வரூபலாபமாயிருக்கும்’ என்று.

126. இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக.

127. நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே அபராதுத்தால் சீற்றம்பிறந்தால் பொறுப்பது இவளுக்காக.

128. இவள் தாயாய் இவர்கள் க்லேஸம் பொறுக்க மாட்டாதே, அவனுக்குப் பத்நியாய் இனிய விஷயமாயிருக்கையாலே, கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம்.

129. திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவன், தன்சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிதே.

மதுப்பினர்த்தம்

130. மதுப்பாலே இருவர் சேர்த்தியும் நித்யமென்கிறது.

131. இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய உண்மை.

132. ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் சேதநனுடைய அபராதத்தையுங்கண்டு அகலமாட்டான்.

133. சேதநனுக்கு இவையிரண்டையும் நினைத்து அஞ்ச வேண்டா.

134. இத்தால்,— ஆஸ்ரயிக்கைக்கு ருசியே வேண்டு வது, காலம் பார்க்கவேண்டா என்கிறது.

135. இவள் ஸந்நிதியாலே காகம் தலை பெற்றது; அது இல்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான்.

நாராயணஸம், தார்த்தம்

136. புருஷகார பூலத்தாலே ஸ்வாதந்தர்யம் தலைசாய்ந் தால் தலையெடுக்கும் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயண பதம்.

137. அவையாவன—வாத்ஸல்யமும், ஸ்வாமித்வமும், ஸௌரீல்யமும், ஸௌலப்யமும், ஜ்ஞாநமும், ஸக்தியும்.

138. குற்றங்கண்டு வெருவாமைக்கு வாத்ஸல்யம்; கார்யம்செய்யுமென்று துணிகைக்கு ஸ்வாமித்வம்; ஸ்வாமித் வங்கண்டு அகலாமைக்கு ஸௌரீல்யம்; கண்டு பற்று கைக்கு ஸௌலப்யம்; விரோதியைப் போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாநஸக்திகள்.

139. இங்குச்சொன்ன ஸௌலப்யத்துக்கு எல்லேநிலம் அர்ச்சாவதாரம்.

140. இதுதான் பரவ்யூஹ விபுவங்கள் போலன்றிக்கே ஈண்ணுலே காணலாம்படி இருக்கும்.

141. இவையெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்.

142. திருக்கையிலே பிடித்த திவ்யாயுதங்களும், வைத்து அஞ்சல் என்ற கையும், கவித்த முடியும், முகமும் முறுவலும், ஆஸநபத்யத்திலே அமுத்தின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம்.

143. ரக்ஷகத்வ பேராக்யத்வங்கள் இரண்டும் திருமேனி யிலே தோற்றும்.

சரணஸப்த, தார்த்தம்

144. சரணௌ—திருவடிகளை.

145. இத்தால் சேர்த்தியழகையும், உபாயபூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது.

146. பிராட்டியும் அவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது; & திண்கழலாயிருக்கும்.

147. சேஷிபக்கல் சேஷபூதன் இழியும் துறை; ப்ரஜை முலையிலே வாய்வைக்குமாபோலே.

148. இத்தால் பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், குணப்ரகாசகமுமாய், ஸிஸுபாலனையும் அகப்படத் திருத்திச் சேர்த்துக்கொள்ளும் திருமேனியை நினைக்கிறது.

ஸரணஸப்த, தார்த்தம்

149. ஸரணம் - இஷ்டப்ராப்திக்கும் அவிஷ்டநிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக.

150. இத்தால், ப்ராப்யந்தானே ப்ராபகம் என்கிறது.

151. கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமிறே.

152. இவன் / செயலறுதியாலே உபாயமாக்குகிறுனித்தனை.

153. “சரணௌ ஸரணம்” என்கையாலே உபாயந்தான் வ்யாவ்ருத்தமான உபாயம் என்கிறது.

ப்ரபத்யே ஸப்த, தார்த்தம்

154. ப்ரபத்யே-பற்றுகிறேன்.

155. வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் பற்றினாலும் பேற்றுக்கு அழிவில்லை (இழிவில்லை); ‘ ஜ்ஞாநாத்மோக்ஷம் ’ ஆகையாலே, மாநஸமாக்கக்கடவது.

156. உபாயம் அவனாகையாலும், இவை நேரே உபாயம் அல்லாமையாலும், இம்மூன்றும் வேணும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் இல்லை.

157. வர்த்தமான நிர்த்தேதூஸம்-ஸத்வம் தலையெடுத்து அஞ்சினபோது அநுஸந்திக்கக்கூக.

158. உபாயாந்தரங்களில் நெஞ்சு செல்லாமைக்கும், காலசேஷபத்துக்கும், இனிமையாலே விடவொண்ணாமை யாலும் நடக்கும்.

159. பேற்றுக்குப் பலகாலும் வேணுமென்று நினைக்கில் உபாயம் நமுவும்.

உத்தரக,ண்டார்த்தம்

160. உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது.

161. ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை.

162. உபாயாந்தரங்களைவிட்டுச் சரமோபாயத்தைப் பற்றினாற்போலே, உபேயாந்தரமான ஐஸ்வர்ய கைவல்யங் களைவிட்டு எல்லையான் ப்ராப்யத்தை அர்த்திழக்கிறது.

163. இவன் அர்த்திழக்கவேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவறியானோ? என்னில்.

164. இவன் பாசரங்கேட்டவாறே திருவுள்ளம் உகக்கும்.

165. ஸ்ரீமதே — பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந் துள்ளவனுக்கு.

166. அவன் உபாயமாமிடத்தில் தான் புருஷகாரமா யிருக்கும்; அவன் ப்ராப்யமாமிடத்தில் தான் ப்ராப்யையு மாய்க் கைங்கர்யவர்த்த,கையுமாயிருக்கும்.

167. இதிலே திருமந்தரத்தில் சொன்ன ப்ராப்யத்தை விஸத்யமாக அநுஸந்திழக்கிறது.

168. இளையபெருமானைப்போலே இருவருமான சேர்த் தியிலே அடிமைசெய்கை முறை.

169. அடிமைதான் வித்திப்பதும் ரஸிப்பதும் அச் சேர்த்தியிலே.

170. நாராயணய—ஸர்வஸேஷியாயுள்ளவனுக்கு.

171. இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும்.

172. சேஷித்வத்திலே நோக்கு.

173. ப்ராப்தவிஷயத்தில் கைங்கர்யமிறே ரஸிப்பது.

174. இந்தச் சதுர்த்தி, கைங்கர்யத்தைப் ப்ரகாஸிப்பிக் கிறது.

175. கைங்கர்யந்தான் நித்யம்.

176. நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்.

177. சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளக்கை சேஷபூத னுக்கு ஸ்வரூபலாபமும், ப்ராப்யமும்.

178. நம:-கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது.

179. களையாவது-தனக்கென்னப் பண்ணுமது.

180. இதிலே அவித்யாதி,களும் கழியுண்ணும்.

181. a “உனக்கே நாமாட்செய்வோம்” என்னும்படியே ஆகவேணும்.

182. ஸௌந்தர்யம் அந்தராயம் ; கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யமும் அப்படியே.

183. கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைபோலே, இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனையும் என்றுமுண்டு.

184. b “மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு” என்னு நின்றதிதே.

த்யயப்ரகரணம் முற்றிற்று.

சரமஸ்லோகப்ரகரணம் 3.

உபோத்த,க,ாதம்—முன்னுரை

185. கீழே சில உபாயவிசேஷங்களை உபதேசிக்க; அவை துஸ்ஸகங்களென்றும், ஸ்வரூபவிரோதிகளென்றும் நினைத்து சோகாவிஷ்டனான அர்ஜுனனைக்குறித்து, அவ் னுடைய சோகரிவ்ருத்தயர்த்தமாக ‘இனி இதுக்கு அவ்வரு கில்லை’ என்னும்படியான சரமோபாயத்தை அருளிச் செய்கையாலே, சரமஸ்லோகமென்று இதுக்குப் பேரா யிருக்கிறது.

186. இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே அதிகாரிக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்; உத்தரார்த்தத்தாலே உபாயக்ருத யத்தை அருளிச்செய்கிறான்.

187. அதிகாரிக்கு க்ருத்யமாவது—உபாயபரிக்ரஹம்.

188. அத்தை ஸாங்குமாக விதிக்கிருன்.

189. ராக,ப்ராப்தமான உபாயந்தானே வைத்யமானால் கடுகப்பரிக்ரஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிதே.

190. இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறு பதம்.

ஸர்வதர்ம ஸப்த, தார்த்தம்

191. ஸர்வதர்மாந்-எல்லா தர்மங்களையும்.

192. தர்மமாவது-புலஸாத்யநாயிருக்குமது.

193. இங்குச் சொல்லுகிற தர்மஸப்தம் த்ருஷ்ட புலஸாத்யநங்களைச் சொல்லுகையன்றிக்கே, மோக்ஷபுலஸாத்யநங்களைச் சொல்லுகிறது.

194. அவைதான் - ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி விஹிதங்களாய்ப் பலவாயிருக்கையாலே பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணுகிறது.

195. அவையாவன - கர்மஜ்ஞாந புக்தியோகங்களும், அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம், புருஷோத்தமவித்யை, தேஃஸவாஸம், திருநாமஸங்கீர்த்தநம், திருவிளக்கெரிக்கை, திருமாலையெடுக்கை தொடக்கமான உபாயபுத்த்யா செய்யுமவையும்.

196. ஸர்வ ஸப்தத்தாலே அவ்வவ ஸாத்யநவிசேஷங்களை அநுஷ்டிக்குமிடத்தில் அவற்றுக்கு யோக்யதாபாதங்களான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

197. ஆக, ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி சோதிதங்களாய் நித்யநைமித்திகாதி, ரூபங்களான கர்மயோக்யாத்யுபாயங்களை என்றபடி.

198. இவற்றை, தர்மம் என்கிறது-ப்ரமித்த அர்ஜுநன் கருத்தாலே.

பரித்யஜ்ய பதார்த்தம்

199. பரித்யஜ்ய.

200. த்யாகமாவது-உக்தோபாயங்களை அநுஸந்தித்து 'ஸூக்திகையிலே ரஜதபுத்தி, பண்ணுவாரைப் போலேயும், விபரீததிஸா க்ருமம் பண்ணுவாரைப் போலேயும் அநுபாயங்களிலே உபாயபுத்தி, பண்ணினோம்' என்கிற புத்திவிசேஷத்தோடே த்யஜிக்கை.

201. 'பரி' என்கிற உபஸர்க்குத்தாலே பாதகாதிகளை விடுமாபோலே ருசி வாஸனைகளோடும் லஜ்ஜையோடும் கூட மறுவலிடாதபடி விடவேணுமென்கிறது.

202. ஸ்யப்பாலே "ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத" என்னுமா போலே உபாயாந்தரங்களைவிட்டே பற்றவேணும் என்கிறது.

203. "சசால சாபஞ்ச முமோச வீர:" என்கிறபடியே இவை அநுபாயங்களான மாத்ரமன்றிக்கே கால்கட்டு என்கிறது.

204. சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்கு உறுப்பு.

205. 'ஸர்வதூர்மங்களையும் விட்டு' என்று சொல்லுகையாலே, சிலர் 'அதூர்மங்கள் புகுரும்' என்றார்கள்.

206. அது கூடாது; 'அதூர்மங்களைச்செய்' என்று சொல்லாமையாலே.

207. 'தன்னடையே சொல்லிற்றுகாதோ?' என்னில்,—

208. ஆகாது; தூர்மஸப்தம் அதூர்மநிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே.

209. காட்டினாலும், அதை ஒழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்றாமித்தனை.

210. தன்னையும், ஈஸ்வரனையும், பூலத்தையும் பார்த்தால் அவை புகுர வழியில்லை

மாமின் அர்த்தம்

211. மாம்—ஸர்வரக்ஷகனாய், உனக்குக் கையாளாய், உன்னிசைவுபார்த்து, உன் தேவாஷத்தை பேடாப்யமாகக் கொண்டு, உனக்குப் புகலாய், நீர்சுடுமாபோலே சேர்ப்பாரே பிரிக்கும்போதும் விடமாட்டாதே ரக்ஷிக்கிற என்னை.

212. இத்தால் பரவ்யூஹங்களையும், தேவதாந்தர்யாமித்வத்தையும் தவிர்க்கிறது.

213. தூர்ம ஸம்ஸ்தூபகம் பண்ணப்பிறந்தவன்தானே 'ஸர்வதூர்மங்களையும் விட்டு என்னைப் பற்று' என்கையாலே ஸாஷாத் தூர்மம் தானெயென்கிறது.

214. இத்தால், விட்ட ஸாதநங்களில் ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது.

215. அதாவது—ஸித்தியுமாய், பரமசேதநமாய், ஸர்வ ஸக்தியாய், நிரபாயமாய், ப்ராப்தமாய், ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை.

216. மற்றை உபாயங்கள் ஸாத்யங்களாகையாலே, ஸ்வரூப ஸித்தியில் சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; அசேத நங்களுமாய், அஸக்தங்களுமாயிருக்கையாலே கார்யஸித்தியில் ஈஸ்வரனை அபேக்ஷித்திருக்கும். இந்த உபாயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கையாலே, இதர நிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

217. இதிலே, வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌஸீல்ய ஸௌலப்யங்களாகிற குணவிசேஷங்கள் நேராகப் ப்ரகாசிக்கிறது.

218. கையும் உழவுகோலும், பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும், ஸௌநாதா, ஸித்தா, ஸரிதமான திருக்குழலும், தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்யவேஷத்தை 'மாம்' என்று காட்டுகிறான்.

ஏகஸப்த, தார்த்தம்

219. ஏகம்.

220. இந்த ஏகஸப்தம் ஸ்தூநப்ரமாணத்தாலே அவதாரணர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது.

221. “மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே” “தமேவ சாத்யம்” “த்வமேவோபாயபூதோ மே புவ” & “ஆநெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே.

222. இத்தால், ‘ஸ்ரஜ’ என்கிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாய பாவத்தைத் தவிர்க்கிறது.

223. ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது.

224. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிமுகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபுலம்.

225. a “அதுவும் அவனது இன்னருளே.”

226. இத்தை ஒழியவும் தானே கார்யஞ்செய்யும் என்று நினைக்கக்கடவன்.

227. அல்லாதபோது உபாயநைரபேக்யம் ஜீவியாது.

228. இது ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்குபரிஹாரார்த்தம், புத்தி, ஸமாதானார்த்தம், சைதந்யகார்யம், ராக்யப்ராப்தம், ஸ்வரூபநிஷ்டம், அப்ரதிஷேதத்த்யோதகம்.

229. கீழ் தானும் பிறருமான நிலையைக் குலைத்தான்; இங்கு, தானும் இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான்.

230. அவனை இவன் பற்றும் பற்று அஹங்கார கர்ப்பம், அவத்யகரம்.

231. அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்.

232. மற்றை உபாயங்களுக்கு நிவ்ருத்தி தேயாவும், இதுக்கு ப்ரவ்ருத்தி தேயாவும்.

233. b “சிற்றவேண்டா”

234. நிவ்ருத்தி கீழே சொல்லிற்று.

235. உபகார ஸம்ருதியும் சைதந்யத்தாலே வந்தது; உபாயத்தில் அந்தர்ப்புனியாது.

ஸரணஸப்தார்த்தம்

236. ஸரணம் - உபாயமாக.

237. இந்த ஸரணஸப்தம் - ரக்ஷிதாவையும் க்ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக்கடவதேயாகிலும், இவ்விடத்தில் உபாயத்தையே காட்டுகிறது; கீழோடே சேரவேண்டுகையாலே.

வ்ரஜஸப்தார்த்தம்

238. வ்ரஜ—புத்தி, பண்ணு.

239. கத்தயார்த்தமாவது புத்தியார்த்தமரீய், அத்யவனியென்றபடி.

240. வாசிக காயிகங்களும் இதுக்கு அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கச் செய்தேயும், ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷமாகையாலே மாநஸமான அநுஷ்டானத்தைச் சொல்லுகிறது.

241. ஆக, த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி, த்யாகுப்ரகாரத்
தைச் சொல்லி, பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லி,
உபாயநைரபேக்யஞ்சொல்லி, உபாயத்வஞ்சொல்லி,
உபாயஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறது.

அஹம்பத,ார்த்தம்

242. அஹம்.

243. ஸ்வக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிருள்.

244. ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஸக்தியாய், ப்ராப்தனான
நான்.

245. இவன் கீழ்நின்ற நிலையும், மேல் போக்கடியும்
அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும்
ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்களையும், தன்பேருகச் செய்து
தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான பூந்த,விசேஷத்தையும்
காட்டுகிறது.

246. தனக்காகக்கொண்ட ஸாரத்யவேஷத்தை அவனை
யிட்டுப் பாராதே, தன்னையிட்டுப்பார்த்து அஞ்சின அச்சந்
தீரத் தானான தன்மையை 'அஹம்' என்று காட்டுகிருள்.

247. கீழில் பாரதந்தர்யமும் இந்த ஸ்வாதந்தர்யத்தி
னுடைய எல்லைநிலமிறே.

த்வாவின் அர்த்தம்

248. த்வா-அஜ்ஞனாய், அஸக்தனாய், அப்ராப்தனாய்,
என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிற உன்னை.

ஸர்வபாபஸப்த,ார்த்தம்

249. ஸர்வ பாபேப்யா:-மத் ப்ராப்தி ப்ரதிபூந்த,ுகங்கள்
என்று யாவையாவை சில பாபங்களைக் குறித்து அஞ்ச
கிரூய், அவ்வோபாபங்கள் எல்லாவற்றில்நின்றும்.

250. ௩ "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும்
அழுக்குடம்பும்" என்கிறபடியே அவித்யா கர்ம வாஸநா
ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பூந்த,ங்களைச் சொல்லுகிறது.

251. த் நணச்சேதுகண்டுயநாதி,களைப்போலே ப்ரக்ருதிவாஸனையாலே அநுவர்த்திக்குமவையென்ன, லோகாபவாத், பீதியாலும், கருணையாலும், கலக்கத்தாலும் செய்யுமவையென்ன எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது.

252 'உந்மத்த ப்ரவ்ருத்திக்கு க்ராமப்ராப்திபோலே த்பஜித்த உபாயங்களிலே இவை அந்விதங்களாமோ?' என்று நினைக்கவேண்டா.

253. கலங்கி உபாயபுத்த்யா பண்ணும் ப்ரபத்தியும் பாதகத்தோடு ஒக்கும்.

மோக்ஷயிஷ்யாயின் அர்த்தம்

254. மோக்ஷயிஷ்யாயி — முத்தனும்படி பண்ணக்கடவேன்.

255. ணிச்சாலே—நானும் வேண்டா, நீயும் வேண்டா, அவை தன்னடையே விட்டுப்போங்காண் என்கிறான்.

256. என்னுடைய நிக்ரஹபுலமாய் வந்தவை நானிரங்கினால் கிடக்குமோ? என்கை.

257. அநாதிகாலம் பாபங்களைக்கண்டு நீ பட்டபாட்டை அவைதாம் படும்படி பண்ணுகிறேன்.

258. இனி உன் கையிலும் உன்னைக்காட்டித் தாரேன். என்னுடம்பில் அழுக்கை நானே டோக்கிக்கொள்ளேனோ?

மாஸாசவின் அர்த்தம்

259. மாஸாச:—'நீ உன்கார்யத்திலே அதிகரியாமையாலும், நான் உன்கார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும், உனக்கு ஸோகநிமித்தம் இல்லையாண்' என்று அவனுடைய ஸோகநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கிறான்.

260. நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, நிவர்த்தயங்கள் உன்னை வந்து மேலிடாதென்று சொல்லி, உனக்கு ஸோகநிமித்தம் இல்லையாண் என்கிறான்.

261. & 'எத்தினாலிடர்க்கடற்கிடத்தியேழை நெஞ்சமே' என்கிறான்.

262. பாபங்களை நான் பொறுத்துப் புண்யமென்று நினைப்பிடாநிற்க, நீ சோகிக்கக்கடவையோ?

உபயுக்தார்த்தம்

263. உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

264. இதுக்கு ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்திலே நோக்கு.

265. “இதுதான் அநுவாத்யகோடியிலே” என்று வங்கிப் புரத்துநம்பி வார்த்தை.

266. அர்ஜுனன், க்ருஷ்ணனுடைய ஆணைத்தொழில்களாலும், ருஷிகள் வாக்யங்களாலும், க்ருஷ்ணன் தன் கார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும், இவனே நமக்குத் தஞ்சமென்று துணிந்த பின்பு தன்னைப்பற்றச் சொல்லுகையாலே.

267. புறம்பு பிறந்தது எல்லாம், இவன் நெஞ்சை சோதிக்கைக்காக.

268. வேத்யபுருஷன் உபாயாந்தரங்களை விதித்தது—கொண்டிப் பசுவுக்குத் தடிகட்டி விடுவாரைப்போலே, அஹங்கார மமகாரங்களால் வந்த களிப்பு அற்று ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்காக.

269. ஸத்யாஸி முன்புள்ளவற்றை விடுமாபோலே இவ்வளவு பிறந்தவன் இவற்றைவிட்டால் குற்றம் வாராது.

270. இவன்தான் இவைதன்னை நேராக விட்டிலன்.

271. கர்மம் - கைங்கர்யத்திலே புகும்; ஜ்ஞாநம்-ஸ்வரூப ப்ரகாஸத்திலே புகும்; புக்தி-ப்ராப்யருசியிலே புகும்; ப்ரபத்தி-ஸ்வரூபயாத்யாத்ம்யஜ்ஞாநத்திலே புகும்.

272. ஒரு பூலத்துக்கு அரிய வழியையும், எளிய வழியையும் உபதேசிக்கையாலே, இவை இரண்டும் ஒழிய புகுவத்ப்ரஸாத்யுமே உபாயமாகக்கடவது.

273. பேற்றுக்கு வேண்டுவது — விலக்காமையும், இரப்பும்.

274. சக்ரவர்த்தித் திருமகன், பாபத்தோடே வரிலும் அமையுமென்றான்; இவன், புண்யத்தைப் பொகட்டு வர வேணுமென்றான்.

275. “ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்துத்தில் ருசி விஸ்வாஸங் களுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நஸித்தல் ஒழிய நடுவில் நிலையிலை” என்று பட்டருக்கு எம்பார் அருளிச் செய்த வார்த்தை.

276. வ்யவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதில் அந்வயம், ஆமத்தில் பேராஜகம்போலே.

277. a “விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்” என்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதர்.

278. b “வார்த்தையறிபவர்” என்கிற பாட்டும் c “அத் தனாகி” என்கிற பாட்டும் இதுக்கு அர்த்தமாக அநு ஸந்தேயம்.

பிள்ளைவோகாசாரியர் இருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீயர் இருவடிகளே ஸரணம்.

முழுக்ஷுப்படி முற்றிற்று.

2. தத்வத்ராயம்

சி த் ப் ர க ர ண ம் 1.

1. முழுக்ஷுவான சேதநனுக்கு மோக்ஷமுண்டாம் போது தத்வத்ரயஜ்ஞாநமுண்டாகவேணும்.

2. தத்வத்ரயமாவது-சித்தும், அசித்தும், ஈஸ்வரனும்.

3. சித்தென்கிறது-ஆத்மாவை.

4. ஆத்மஸ்வரூபம் - d “சென்றுசென்று பரம்பரமாய்” என்கிறபடியே தேஹேந்த்ரிய - மன: - ப்ராண - புத்தி, விலக்ஷணமாய், அஜடமாய், ஆநந்தரூபமாய், நித்யமாய், அணுவாய், அவ்யக்தமாய், அசிந்த்யமாய், நிரவயவமாய், நிர்விகாரமாய், ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாய், ஈஸ்வரனுக்கு நியாய்ய மாய், துர்யமாய் சேஷமாயிருக்கும்.

5. ஆத்மஸ்வரூபம் - தேஹாதி, விலக்ஷணமானபடியென்? என்னில்.

6. தேஹாதிகள் ‘என்னுடைய தேஹாதிகள்’ என்று ஆத்மாவில் வேறுபட்டுத் தோற்றுகையாலும், ‘இதும்’ என்று

a. நாச். திரு11-10. b. திருவாய்7.5-10. c. திருச்சந்த115. d. திருவாய்8.8-5.

தோற்றுகையாலும், ஆத்மா 'நான்' என்று தோற்றுகையாலும், இவை - ஒருகால் தோற்றி ஒருகால் தோற்றாமையாலும், ஆத்மா எப்போதும் தோற்றுகையாலும், இவை பலவாகையாலும், ஆத்மா ஒருவனாகையாலும், ஆத்மா இவற்றில் விலக்ஷணனென்று கொள்ளவேண்டும்.

7. இந்த யுக்திகளுக்குக் கண்ணழிவுண்டேயாகிலும், ஸாஸ்திர பூலத்தாலே ஆத்மா தேஹாதி, விலக்ஷணனாகக் கடவன்.

8. அஜடமாகையாவது - ஜ்ஞானத்தையொழியவும் தானே தோற்றுகை.

9. ஆநந்தரூபமாகையாவது - ஸுகூரூபமாயிருக்கை.

10. உணர்ந்தவன் 'ஸுகூமாக உறங்கினேன்' என்கையாலே ஸுகூரூபமாகக்கடவது.

11. நித்யமாகையாவது - எப்போதுமுண்டாகை.

12. எப்போதுமுண்டாகில், ஜன்மமரணங்களுண்டாகிறபடியென்? என்னில், ஜன்மமாவது-தேஹஸம்பந்தம். மரணமாவது - தேஹவியோகம்.

13. அணுவானபடியென்? என்னில்.

14. ஹ்ருத்ய ப்ரதேஹத்தில்நின்றும் உத்க்ரமித்துப் போவது வருவதாமென்று ஸாஸ்திரம் சொல்லுகையாலே ஆத்மா அணுவாகக்கடவது.

15. அணுவாய் ஹ்ருத்யத்தளவிலே நிற்குமாகில் ஸாரீரமெங்குமொக்க ஸுகூது:க்கூங்களை புஜிக்கிறபடியென்? என்னில்.

16. மணி த்யுமணி தீபாதி,கள் ஓரிடத்திலேயிருக்க, ப்ரபை எங்குமொக்க வ்யாபிக்குமாபோலே, ஜ்ஞானம் எங்குமொக்க வ்யாபிக்கையாலே, அவற்றை புஜிக்கத் தட்டில்லை.

17. ஒருவன் ஏககாலத்திலே அநேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிறதும் ஜ்ஞானவ்யாப்தியாலே.

18. அவ்யக்தமாகையாவது-கூடப்படாதினைக் க்ரஹிக்கிற சக்ஷுராதி,களால் தோற்றாதிருக்கை.

19. அசிந்த்யமாகையாவது - அசித்தோடு ஸஜாதீயமென்று நினைக்கவொண்ணாதிருக்கை.

20. நிரவயவமாகையாவது — அவயவஸமுதாயமின்றிக்கேயிருக்கை.

21. நிர்விகாரமாகையாவது - அசித்துப்போலே விகரிக்கையன்றிக்கே ஒருபடிப்பட்டிருக்கை.

22. இப்படியிருக்கையாலே - ஸஸ்த்ரம், அக்ஷி, ஜலம், வாதம், ஆதபம் தொடக்கமானவற்றால் சேஷித்தல், தஹித்தல், நனைத்தல், சோஷிப்பித்தல் செய்கைக்கு அயோக்யமாயிருக்கும்.

23. ஆர்ஹதர் - ஆத்மாவை தேஹபரிமாணம் என்றார்கள்.

24. அது ஸ்ருதிவிருத்தம்.

25. அநேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு ஸைதிஸ்ய(மு)ம் வரும்.

26. ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாகையாவது — ஜ்ஞானத்துக்கு இருப்பிடமாயிருக்கை.

27. ஆத்மா ஜ்ஞானத்துக்கு இருப்பிடமின்றிக்கே ஜ்ஞானமாத்ரமாகில்;

28. 'நான் அறிவு' என்று சொல்லவேணும், 'நான் அறியாநின்றேன்' என்னக்கூடாது.

29. ஜ்ஞாதா என்றபோதே - கர்த்தா, பேடாக்தா என்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று.

30. கர்த்தருத்வ பேடாக்த்தருத்வங்கள் ஜ்ஞானாவஸ்தாவிசேஷங்களாகையாலே.

31. சிலர் குணங்களுக்கே கர்த்தருத்வமுள்ளது, ஆத்மாவுக்கு இல்லையென்றார்கள்.

32. அப்போது இவனுக்கு ஸாஸ்த்ரவஸ்யதையும், பேடாக்த்தருத்வமும் குலையும்.

33. ஸாம்ஸாரிக ப்ரஸ்ருத்திகளில் கர்த்தருத்வம் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமன்று.

34. குணஸம்ஸர்க்குக்ருதம்.

35. கர்த்ருத்வந்தான் ஈஸ்வராதீநம்.

36. ஜ்ஞாநாஸ்ரயமாகில் ஸாஸ்த்ரங்களிலே இவனை 'ஜ்ஞானம்' என்று சொல்லுவானென்? என்னில்:

37. ஜ்ஞானத்தை யொழியவும் தன்னையறிகையாலும், ஜ்ஞாநம் ஸாரபூதகுணமாய் நிரூபக தூர்மமாயிருக்கையாலும் சொல்லிற்று.

38. நியாயமாயகையாவது - ஈஸ்வரபூத்த்யதீநமாக எல்லா வ்யாபாரங்களும் உண்டாம்படியிருக்கை.

39. தூர்யமாகையாவது - அவனுடைய ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்களை யொழிந்தபோது தன் ஸத்தையில்லையாம்படியிருக்கை.

40. சேஷமாகையாவது-சந்தூந குஸும தாம்பூலாதிகளைப்போலே அவனுக்கு இஷ்டவிவ்யோகதூர்ஹமாயிருக்கை.

41. இதுதான் - க்ருஹ ஷேத்ர புத்ர களத்ராதி, களைப்போலே ப்ருதூக் ஸ்தித்தயாதிகளுக்கு யோக்யமாம்படியிருக்கையன்றிக்கே ஸரீரம்போலே அவற்றுக்கு அயோக்யமாயிருக்கை.

42. ஆத்மஸ்வரூபந்தான்-பூத்தூ முக்த நித்ய ரூபேண மூன்றுபடிப்பட்டிருக்கும்.

43. பூத்தூரென்கிறது - ஸம்ஸாரிகளை,

44. முக்தரென்கிறது-ஸம்ஸாரஸம்பந்தமற்றவர்களை.

45. நித்யரென்கிறது-ஒரு நாளும் ஸம்ஸரியாத சேஷ சேஷாஸநாதிகளை.

46. ஜலத்துக்கு அக்நிஸம்ஸ்ருஷ்ட ஸ்தூரலீ ஸம்ஸர்க் கத்தாலே ஒளஷண்யஸபூதாதிகளுண்டாகிறுப்போலே, ஆத்மாவுக்கு அசித் ஸம்பந்தத்தாலே அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசிகள் உண்டாகிறன.

47. அசித்துக்கழிந்தவாறே அவித்யாதிகள் கழியும் என்பர்கள்.

48. இம்மூன்றும் தனித்தனியே அநந்தமாயிருக்கும்.

49. சிலர் 'ஆத்மபேத்யமில்லை, ஏகாத்மாவேயுள்ளது' என்றார்கள்.

50. அந்தப் பக்ஷத்தில் ஒருவன் ஸுகிஃக்கிற காலத் திலே வேறேயொருவன் துஃக்கிஃக்கக் கூடாது.

51. அது தேஹ பேதத்தாலே என்னில்:

52. ஸௌபுரி ஸரீரத்திலும் அது காணவேணும்.

53. ஒருவன் ஸம்ஸரிக்கையும், ஒருவன் முக்தனாகையும், ஒருவன் ஸிஷ்யனாகையும், ஒருவன் ஆசார்யனாகையும் கூடாது.

54. விஷம ஸ்ருஷ்டியும் கூடாது.

55. ஆத்மபேதம் சொல்லுகிற ஸ்ருதியோடும் விரோதிஃக்கும்.

56. ஸ்ருதி ஒளபாதிஃபேதத்தைச் சொல்லுகிற தென்னவொண்ணாது.

57. மோக்ஷதஸையிலும் பேதம் உண்டாகையாலே.

58. அப்போது தேஹநுஷ்யாதிபேதமும், காமக்ரோதாதி பேதமும் கழிந்து, ஆத்மாக்கள் ஸ்வரூபம் அத்யந்தம் ஸமமாய், ஒருபடியாலும் பேதஞ்சொல்லவொண்ணாதபடி யிருந்ததேயாகிலும்;

59. பரிமாணமும், எடையும், ஆகாரமும் ஒத்திருக்கிற-பொற்குடங்கள், ரத்னங்கள், வீரஹிகள் தொடக்கமானவற்றிற்கு பேதமுண்டாகிருப்போலே ஸ்வரூப பேதமும் ஸித்தம்.

60. ஆகையால் ஆத்மபேதம் கொள்ளவேணும்.

61. இப்போது இவர்களுக்கு லக்ஷணம் சேஷத்வத்தோடே கூடின ஜ்ஞாத்ருத்வம்.

62. இவர்களுடைய ஜ்ஞாநத்தான் - ஸ்வரூபம்போலே நித்யத்ரவ்யமாய், அஜடமாய், ஆநந்தரூபமாயிருக்கும்.

63. ஆனால் ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் வாசியென்னென்னில்:

64. ஸ்வரூபம் - துர்மியாய், ஸங்கோசவிகாஸங்களுக்கு அயோக்யமாய், தன்னையொழிந்தவற்றை ப்ரகாஸிப்பியாமலே தனக்குத் தான் ப்ரகாஸிக்கக்கடவதாய், அனுவாயிருக்கும்; ஜ்ஞாநம்-துர்மமாய், ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கு

யோக்யமாய், தன்னையொழிந்தவற்றை ப்ரகாஸிப்பிக்கக் கடவதாய், தனக்குத் தான் ப்ரகாஸியாதே ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாஸிக்கக்கடவதாய், விபுவாயிருக்கும்.

65. அதில் சிலருடைய ஜ்ஞாநம் எப்போதும் விபுவாயிருக்கும்; சிலருடைய ஜ்ஞாநம் எப்போதும் அவிபுவாயிருக்கும்; சிலருடைய ஜ்ஞாநம் ஒரு கால் அவிபுவாய், ஒருகால் விபுவாயிருக்கும்.

66. ஜ்ஞாநம்-நித்யமாகில் 'எனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்தது, நശித்தது' என்கிறபடியென்? என்னில்:

67. இந்த்ரிய த்வாரா ப்ரஸரித்து விஷயங்களை க்ரஹிப்பது, மீளுவதாகையாலே அப்படி சொல்லக்குறையில்லை.

68. இதுதான் ஏகமாயிருக்கச்செய்தே நானாவாய்த் தோற்றுகிறது - ப்ரஸரணபேதத்தாலே.

69. த்ரவ்யமானபடியென்? என்னில்,

70. க்ரியாகூணங்களுக்கு ஆஸ்ரயமாய், அஜட்மாய், ஆநந்தரூபமாயிருக்கையாலே, த்ரவ்யமாகக்கடவது.

71. அஜட்மாயில் ஸுஷுப்தி மூர்ச்சாதிதிகளில் தோற்றவேண்டாவோ? என்னில்.

72. ப்ரஸரணமில்லாமையாலே தோற்றுது.

73. ஆநந்தரூபமாகையாவது-ஜ்ஞாநம் ப்ரகாஸிக்கும் போது அநுகூலமாயிருக்கை.

74. விஷஸஸ்த்ராதிதிகளைக் காட்டும்போது ப்ரதிகூலமாயிருக்கைக்கு அடி-தேஹாத்ம ப்ரமாதிகள்.

75. ஈஸ்வராத்மகமாகையாலே எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் ஆநுகூல்பமே ஸ்வபூவம்; ப்ராதிகூல்யம் வந்தேறி.

76. மற்றை ஆநுகூல்யம் ஸ்வாபூவிகமாகில், ஒருவனுக்கு ஒருகால் ஓரிடத்திலே அநுகூலங்களான சந்த்ருகுஸுமாதிகள், தேஹாந்தரே காலாந்தரே - இவன்தனக்கும், அத்தேஹத்திலே அக்காலத்திலே வேறே ஒருவனுக்கும் ப்ரதிகூலங்களாகக் கூடாது.

சித்ப்ரகாணம் முற்றிற்று.

அசித்ப்ரகரணம் 2.

77. அசித்து - ஜ்ஞாநஸூந்யமாய், விகாராஸ்பத்யமா யிருக்கும்.

78. இது ஸூத்த்யஸத்வமென்றும், மிஸ்ரஸத்வமென் றும், ஸத்வஸூந்யமென்றும் த்ரிவிதம்.

79. இதில் ஸூத்த்யஸத்வமாவது - ரஜஸ்தமஸ்ஸூக்கள் கலசாதே கேவல ஸத்வமாய், நித்யமாய், ஜ்ஞாநாநந்த் ஜநகமாய், கர்மத்தாலன்றிக்கே கேவல புகுவதிச்சை யாலே விமாந, கேட்புர, மண்டப, ப்ராஸாதாதிருபேண பரிணமிக்கக்கடவதாய், நிரவதிக தேஜோரூபமாய், நித்ய முக்தராலும் ஈஸ்வரனாலும் பரிச்சேதிக்கவரிதாய், அத் யத்யுதமாயிருப்பதொன்று.

80. இத்தைச்சிலர் ஜட்யமென்றார்கள்; சிலர் அஜட்ய மென்றார்கள்.

81. அஜட்யமானபோது - நித்யர்க்கும், முக்தர்க்கும், ஈஸ்வரனுக்கும், ஜ்ஞாநத்தை யொழியவும் தோற்றும்.

82. ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தோற்றது.

83. ஆத்மாவிலும், ஜ்ஞாநத்திலும் பிந்நமானபடி யென்? என்னில்;

84. 'நான்' என்று தோற்றுமையாலும், ஸரீரங்களாய்ப் பரிணமிக்கையாலும், விஷயங்களை யொழியவும் தானே தோற்றுகையாலும், ஸப்த, ஸ்பர்ஸாதிருண்டாகையாலும் பிந்நமாகக்கடவது.

85. மிஸ்ர ஸத்வமாவது-ஸத்வ ரஜஸ தமஸ்ஸூக்கள் மூன்றோடுங்கூடி பத்த்யசேதநருடைய ஜ்ஞாநாநந்தங்க ளுக்குத் திரோத்யாயகமாய், விபரீதஜ்ஞாநஜநகமாய், நித்ய மாய், ஈஸ்வரனுக்கு கரீட்யாபரிகரமாய், ப்ரதேஸபேத்யத் தாலும், காலபேத்யத்தாலும் ஸத்ருஸமர்யும், விஸத்ரு ஸமர்யுமிருக்கும் விகாரங்களை உண்டாக்கக் கடவதாய், 'ப்ரக்ருதி-அவித்யை - மாயை' என்கிற பேர்களை உடைத் தாயிருக்கும் அசித்வஸேஷம்.

86. ப்ரக்ருதியென்கிறது - விகாரங்களைப் பிறப்பிக்கையாலே; அவித்யை என்கிறது - ஜ்ஞாநவிரோதியாகையாலே.

யாலே ; மாயை என்கிறது - விசித்ர ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே.

87. இதுதான் ௩ "பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரிய மைம்பூதம் இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி மானுக் காரமனங்களே" என்கிறபடியே, இருபத்துநாலு தத்வமாயிருக்கும்.

88. இதில் ப்ரத்யமதத்வம் - ப்ரக்ருதி.

89. இது-அவிபூக்த தமஸ்சென்றும், விபூக்த தமஸ்சென்றும், அக்ஷரமென்றும் சில அவஸ்தைகளை உடைத்தாயிருக்கும்.

90. இதில் நின்றும் குணவைஷம்யத்தாலே மஹாத்மாதி,விகாரங்கள் பிறக்கும்.

91. குணங்களாகிறன - ஸத்வ-ரஜஸ் - தமஸ்ஸுக்கள்.

92. இவை ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூபாநுபந்திகளான ஸ்வபாவங்களாய், ப்ரக்ருத்யவஸ்தையில் அநுத்பூதங்களாய், விகாரத்யஸையில் உத்பூதங்களாயிருக்கும்.

93. ஸத்வம் - ஜ்ஞாந ஸங்கங்களையும், உப்ய ஸங்கத்தையும் பிறப்பிக்கும்.

94. ரஜஸ்ஸு - ராக்த்ருஷ்ண ஸங்கங்களையும், கர்ம ஸங்கத்தையும் பிறப்பிக்கும்.

95. தமஸ்ஸு - விபரீதஜ்ஞாநத்தையும், அநவத்யாநத்தையும், ஆலஸ்யத்தையும், நித்ரையைப் பிறப்பிக்கும்.

96. இவை ஸமங்களானபோது - விகாரங்கள் ஸமங்களுமாய், அஸ்பஷ்டங்களுமாய் இருக்கும்; விஷமங்களானபோது-விகாரங்கள் விஷமங்களுமாய், ஸ்பஷ்டங்களுமாய் இருக்கும்.

97. விஷம விகாரங்களில் ப்ரத்யமவிகாரம் - மஹாத்.

98. இது-ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று த்ரிவித்யமாய், அத்யவஸாய ஜநகமாய் இருக்கும்.

99. இதில் நின்றும்-வைகாரிகம், தைஜஸம், பூதாதி, என்று த்ரிவித்யமான அஹங்காரம் பிறக்கும்.

100. அஹங்காரம்-அபிமான ஹேதுவாயிருக்கும்.

101. இதில்-வைகாரிகத்தில் நின்றும் 'ஸ்ரோத்ர த்வக் சக்ஷுர் ஜிஹ்வா க்ரணங்கள்' என்கிற ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களைந்தும் 'வாக் பாணி பாத், பாயுபஸ்துங்கள்' என்கிற கர்மேந்த்ரியங்களைத்தும், மனஸ்ஸும் ஆகிற பதினொரு இந்த்ரியங்களும் பிறக்கும்.

102. பூதாதியில் நின்றும் ஸப்ததத்வமாத்ரை பிறக்கும்; இதில் நின்றும்-ஆகாஸமும், ஸ்பர்ஸதத்வமாத்ரையும் பிறக்கும்; இதில் நின்றும்-வாயுவும், ரூபதத்வமாத்ரையும் பிறக்கும்; இதில் நின்றும்-தேஜஸ்ஸும், ரஸதத்வமாத்ரையும் பிறக்கும்; இதில் நின்றும் - அப்யும், கந்த, தத்வமாத்ரையும் பிறக்கும்; இதில் நின்றும் - ப்ருதி,வி பிறக்கும்.

103. ஸ்பர்ஸ தத்வமாத்ரை தொடக்கமான நாலு தத்வமாத்ரைகளும் - ஆகாஸம் தொடக்கமான நாலு பூதங்களுக்கும் கார்யமாய், வாயுதொடக்கமான நாலு பூதங்களுக்கும் காரணமாய் இருக்கும் என்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.

104. தத்வமாத்ரங்களாவன - பூதங்களினுடைய ஸூக்ஷ்மாவஸ்தைகள்.

105. மற்றைஇரண்டு அஹங்காரமும்-ஸ்வகார்யங்களைப் பிறப்பிக்கும்போது,ராஜஸாஹங்காரம்-ஸஹகாரியாயிருக்கும்.

106. ஸாத்விகாஹங்காரம்-ஸப்ததத்வமாத்ராதி, பஞ்சகத்தையும் அடையே ஸஹகாரியாய்க்கொண்டு, ஸ்ரோத்ராதி, ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களைத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும்; தத்வஹக்ருதமாய்க்கொண்டு வாக்ரதி, கர்மேந்த்ரியங்களைத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும்; இவற்றையொழியத் தானே மனஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டிக்குமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.

107. சிலர் - இந்த்ரியங்களிலே சிலவற்றை பூதகார்யம் எனருர்கள்.

108. அது ஸாஸத்ரவிருத்தம்

109. பூதங்கள் ஆப்பாயகங்களித்தனே.

110. இவை கூடினல்லது கார்யகரமல்லாமையாலே, மண்ணையும், மணலையும், நீரையுஞ் சேர்த்து ஒரு த்ரவ்யமாக்கிச் சுவரிடுவாரைப்போலே, ஈஸ்வரன் - இவற்றையெல்லாம் தன்னிலே சேர்த்து ஒரு அண்டமாக்கி, அதுக்குள்ளே சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தருளும்.

111. அண்ட, த்தையும், அண்ட, காரணங்களையும் தானேயுண்டாக்கும்; அண்ட, த்துக்குட்பட்ட வஸ்துக்களைச் சேதநர்க்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று உண்டாக்கும்.

112. அண்ட,ங்கள்தான் - அநேகங்களாய், பதினாறு லோகங்களோடேகூடி ஒன்றுக்கொன்று பதிற்றுமடங்கான ஏழு ஆவரணங்களாலும் சூழப்பட்டு, ஈஸ்வரனுக்கு க்ரீட, ரகந்த, க ஸத், ரநீயங்களாய், ஜலபூ, த், பூ, த, ம்போலே ஏக காலத்திலே ஸ்ருஷ்டங்களாயிருக்கும்.

113. பூ, தங்களில் ஆகாசம் - அவகாசஹேது, வாயு வஹநாதி, ஹேது, தேஜஸ்ஸு - பசநாதி, ஹேது, ஜலம் - ஸேசந பிண்ட, கரணாதி, ஹேது, ப்ருதி, வி-த, ராணாதி, ஹேது என்பர்கள்.

114. ஸ்ரோத்ராதி, ஜ்ஞானேந்த், ரியங்களைந்துக்கும் - அடைவே ஸப், த்ராதி, களைந்தையும் க்ரஹிக்கை தொழில்; வாக், ராதி, கர்மேந்த், ரியங்களைந்துக்கும், விஸர்க்க, -ஸிஸ்ப-க, தி-உக்திகள் தொழில்; மநஸ்ஸு-இவை இத்தனைக்கும் பொது.

115. ஆகாசாதி, பூ, தங்களுக்கு-அடைவே ஸப், த்ராதி, கள் கு, ணங்களாயிருக்கும்.

116. கு, ணவிநிமயம்-பஞ்சீகரணத்தாலே.

117. ஆகாசம் கறுத்துத் தோற்றுகிறதும்-அத்தாலே.

118. முன்புற்றை தந்மாத்ரைகளோடே கூடிக்கொண்டு, உத்தரோத்தர தந்மாத்ரைகள்-ஸ்வவிசேஷங்களைப் பிழப்பிக்கையாலே கு, ணாதி, க்யமுண்டாயிற்று என்றும் சொல்லுவார்கள்.

119. ஸத்வஸூந்யமாவது - காலம்.

120. இது, ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய், கலாகாஷ்ட, ராதி, ரூபேண பரிணமிக்கக் கடவதாய், நித்யமாய், ஈஸ்வரனுக்கு க்ரீட, ரபரிகரமாய், ஸரீரபூ, தமாயிருக்கும்.

121. மற்றை இரண்டு அசித்தும்-ஈஸ்வரனுக்கும், ஆத்மாவுக்கும், பே, ராக்ய பே, ராகே, ரபகரண பே, ராகஸ்த், ராங்களாயிருக்கும்.

122. பேராக்யங்களாகிறன-விஷயங்கள்; பேராகோபகரணங்களாகிறன - சக்ஷராதிகரணங்கள்; பேராக்யஸ்தாரங்களாகிறன - சதுர்துஸ புவநங்களும், மைஸ்த தேஹங்களும்.

123. இதில் முற்பட்ட அசித்துக்கு - கீழெல்லையுண்டாய், சுற்றும் மேலும் எல்லையின்றிக்கேயிருக்கும்; நடுவில் அசித்துக்கு - சுற்றுங் கீழும் எல்லையின்றிக்கே மேல் எல்லையுண்டாயிருக்கும்; காலம் - எங்குமொக்கவுண்டாயிருக்கும்.

124. “காலந்தான் - பரமபதூத்திலே நித்யம், இங்கு அநித்யம்” என்றும் சொல்லுவார்கள்.

125. சிலர் காலத்தை இல்லையென்றார்கள்.

126. ப்ரத்யக்ஷத்தாலும், ஆகமத்தாலும் வித்திதிகையாலே அது சொல்லவொண்ணாது.

127. பலரும் திக்குகென்று தனியே ஒரு த்ரவ்யம் உண்டென்றார்கள்.

128. பல ஹேதுக்களாலும், ஆகாஸாதிகளிலே அந்தர்பூதமாகையாலே அதுவும் சேராது.

129. சிலர் - ‘ஆவரணபூவம் ஆகாஸம்’ என்றார்கள்.

130. பூவருபேண தோற்றுகையாலே அதுவும் சேராது.

131. வேறே சிலர், இதுதன்னை-நித்யம், நிரவயவம், விபு, அப்ரத்யக்ஷமென்றார்கள்.

132. பூதாதியிலே பிறக்கையாலும், அஹங்காராதிகளில் இல்லாமையாலும், கண்ணுக்கு விஷயமாகையாலும், அவை நாலும் சேராது.

133. த்வகிந்த்ரியத்தாலே தோற்றுகையாலே, வாயு அப்ரத்யக்ஷமென்கிறவதுவும் சேராது.

134. தேஜஸ்ஸு பெளமாதிபேதத்தாலே பஹுவிதம்.

135. அதில் - ஆதித்யாதிதேஜஸ்ஸு ஸ்திரம், தீபாதிதேஜஸ்ஸு அஸ்திரம்.

136. தேஜஸ்ஸுக்கு - நிறம் சிவப்பு, ஸ்பர்ஸம் ஒளஷ்ணயம்.

137. ஜலத்துக்கு-நிறம் வெளுப்பு, ஸ்பர்ஸம் சைத்யம், ரஸம் மாதுர்யம்.

138. பூமிக்கு - நிறமும், ரஸமும் பஹுவிதம்.

139. ஸ்பர்ஸம் - இதுக்கும், வாயுவுக்கும், அநுஷ்ணஸீதம்.

140. இப்படி அசித்து மூன்றுபடிப்பட்டிருக்கும்.

அசித்ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஈஸ்வரப்ரகரணம் 3.

141. ஈஸ்வரன் - அகிலஹேய ப்ரத்யநீகாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைதுக ஸ்வரூபனாய், ஜ்ஞாந ஸக்த்யாதி, கல்யாணகுணகூணபூஷிதனாய், ஸகலஜக்த் ஸர்க்ஷஸ்தி, தி ஸம்ஹாரகர்த்தாவாய், “ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ, ஜ்ஞாநீ” என்கிற சதுர்வித, புருஷர்களுக்கும் ஆஸ்ரயணீயனாய், துர்மார்த்தகாமமோக்ஷாக்ய சதுர்விதபுலப்ரத்யனாய், விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தனாய், லக்ஷ்மீ பூமி நீளா நாயகனாயிருக்கும்.

142. அகிலஹேயப்ரத்யநீகனாகையாவது - தமஸ்ஸுக்குத் தேஜஸ்ஸு போலேயும், ஸர்ப்பத்துக்கு க்ருடகூனப் போலேயும், விகாராதிதேஷ்டாஷங்களுக்கு ப்ரதிபுடனாயிருக்கை.

143. அநந்தனாகையாவது-நித்யனாய், சேதநாசேதநங்களுக்கு வ்யாபகனாய், அந்தர்யாமியாய் இருக்கை.

144. அந்தர்யாமியானால் தேஷ்டாஷங்கள் வாராதோ வென்னில்;

145. ஸரீரகூதங்களான பூல்யாதி, சன் - ஜீவாத்மாவுக்கு வாராதாப்போலே, த்ரிவிதசேதநாசேதநதேஷ்டாஷமும் ஈஸ்வரனுக்கு வாராது.

146. ஜ்ஞாநாநந்தைதுக ஸ்வரூபனாகையாவது-ஆநந்தரூப ஜ்ஞாநனாயிருக்கை.

147. அதாவது - கட்டடங்க அநுகூலமாய், ப்ரகாஸமு மாயிருக்கை.

148 இவனுடைய ஜ்ஞாந ஸக்த்யாதி, கல்யாண குணங்கள் - நித்யங்களாய், நிஸ்ஸீமங்களாய், நிஸ்ஸங்க் யங்களாய், நிருபாதி,கங்களாய், நிர்தே,ஷங்களாய், ஸமாநாதி,கரஹிதங்களாயிருக்கும்.

149. இவற்றில் வாத்ஸல்யாதி,களுக்கு விஷயம் அநுகூலர் ; செளர்யாதி,களுக்கு விஷயம் ப்ரதிகூலர் ; இவற்றுக்குக் காரணமான ஜ்ஞாந ஸக்த்யாதி,களுக்கு எல்லாரும் விஷயம்.

150 ஜ்ஞாநம் - அஜ்ஞார்க்கு ; ஸக்தி - அஸக்தர்க்கு ; கூமை - ஸாபராதுர்க்கு ; க்ருபை - து,க்கி,களுக்கு ; வாத்ஸல்யம் - ஸதே,ஷர்க்கு ; ஸீலம் - மந்தர்க்கு ; ஆர்ஜவம் - குடிலர்க்கு ; ஸௌஹார்தம் - து,ஷ்டஹ்ருத,யர்க்கு ; மார்த் த,வம் - விஸ்லேஷபீ,ருக்களுக்கு ; ஸௌலப்யம் - காண ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு ; இப்படி எங்கும் கண்டுகொள்வது.

151. இப்படி ஈஸ்வரன் கல்யாணகுணங்களோடே கூடியிருக்கையாலே, பிறர் நோவுகண்டால் 'ஐயோ' என்றிரங்கி, அவர்களுக்கு எப்போதுமொக்க நன்மையைச் சிந்தித்து, தனக்கேயாயிருத்தல், தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருத்தல் செய்யாதே, நிலா, தென்றல், சந்தநம், தண்ணீர்போலே பிறர்க்கேயாய், தன்னை ஆஸ்ரயித்த வர்கள்பக்கல் ஐந்ம் ஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களாலுண்டான நிகர்ஷம் பாராதே, தாங்களும் பிறரும் தஞ்சமல்லாத போது தான் தஞ்சமாய், ஸாந்தீ,பரிபுத்ரனையும், வைதி,கன் புத்ரர்களையும் மீட்டுக்கொண்டு வந்தாற்போலே அரியன செய்தும், அவர்கள் அபேக்ஷிதங்களைத் தலைக்கட்டியும், அவர்களுக்கு த்ருவபதும்போலே பண்டில்லாதவற்றையும் உண்டாக்கியும், தந்தாம் ஸ்வம் தாம்தாம் விநியோக,ங் கொண்டாற்போலேயிருக்கத் தன்னையும் தன்னுடைமையை யும் வழங்கி, அவர்கள் கார்யம் தலைக்கட்டினால் தான் க்ருதக்ருத்யனாய், தான் செய்த நன்மைகளொன்றையும் நினையாதே, அவர்கள் செய்த ஸுக்ருத லவத்தையே

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

நினைத்து, அநாதிகாலம் வாஸிதங்களான ரஸங்களை மறக்கும்படி எல்லா துஸாயிலும் இனியனாய், பூர்ப்பா புத்ரர்கள் குற்றங்களைக் காணுக்கண்ணிட்டிருக்கும் புருஷனைப் போலே அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தால் நினை யாதே, குற்றங்களைப் பெரியபிராட்டியார் காட்டினாலும் அவளோடே மறுதலைத்துத் திண்ணியனாய்நின்று ரக்ஷித்து, காமிநியுடைய அழுக்குகக்கும் காழுகளைப்போலே அவர்கள் தோஷங்களை பேராக்யமமாகக்கொண்டு, அவர்கள்பக்கல் கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியனாய், பிரிந்தால் - அவர்கள் வ்யஸநம் குளப்படி என்னும்படி தானீடுபட்டு, அவர்க ளுக்குப் பாங்காகத் தன்னைத் தாழவிட்டு, அவர்களுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி எளியனாய், அன்றின்ற கன் றுக்குத் தாயிரங்கி முன்னனைக் கன்றையும், புல்லிட வந்த வர்களையும் கொம்பிலுங்குளம்பிலும் ஏற்குமாபோலே பெரிய பிராட்டியாரையும், ஸூரிகளையும் விட்டு ஸ்நேஹித்துக் கொண்டு போரும்.

152 இவனே ஸகலஜகத்துக்கும் காரணபூதன்.

153. சிலர் பரமானுவைக் காரணமென்றார்கள்.

154. பரமானுவில் ப்ரமாணமில்லாமையாலும், ஸ்ருதி விரோதத்தாலும் அது சேராது.

155. காபிலர் - ப்ரதூநம் காரணமென்றார்கள்.

156. ப்ரதூநம்-அசேதநமாகையாலும், ஈஸ்வரன், அதிஷ்டியாதபோது பரிணமிக்கமாட்டாமையாலும், ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார வ்யவஸ்தைக் கூடாமையாலும், அதுவும் சேராது.

157. சேதநனும் காரணமாகமாட்டான்.

158. கர்ம பரதந்த்ரனுமாய், துஃக்கியுமாயிருக்கையாலே.

159. ஆகையால், ஈஸ்வரன் தானே ஜகத்துக்குக் காரணம்.

160. இவன் காரணமாகிறது - அவித்யா கர்ம பரநி யோகாதிகளால் அன்றிக்கே, ஸ்வேச்சையாலே.

161. ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே செய்கையாலே இதுதான் வருத்தமற்றிருக்கும்.

162. இதுக்கு ப்ரயோஜனம் கேவலலீலை.

163. ஆனால் ஸம்ஹாரத்தில் லீலை குலையாதோ ?
என்னில்:

164. ஸம்ஹாரந்தானும் லீலையாகையாலே குலையாது.

165. இவன்தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்கையாலே
உபாத்நாநமுமாயிருக்கும்.

166. ஆனால் நிர்விகாரனென்னும்படி என்னென்னில் ;

167. ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லாமையாலே (நிர்
விகாரனென்னக் குறையிலீலை.)

168. ஆனால் பரிணாமம் உண்டாம்படி என்னென்னில்;

169. விஸிஷ்டவிசேஷணஸத்வாரகமாக.

170. ஒரு சிலந்திக்குண்டான ஸ்வபாவம் - ஸர்வ
ஸக்திக்குக் கூடாதொழியாதிறே.

171. ஈஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது - அசித்தைப்
பரிணமிப்பிக்கையும், சேதநனுக்கு ஸாரீரேந்த்ரியங்களைக்
கொடுத்து ஜ்ஞாநவிகாஸத்தைப் பண்ணுகையும்.

172. ஸ்தித்திப்பிக்கையாவது - ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்க
ளிலே பயிருக்கு நீர்நிலைபோலே, அநுகூலமாக ப்ரவேசித்து
நின்று ஸர்வரகைகளையும் பண்ணுகை.

173. ஸம்ஹரிக்கையாவது - அவிநீதான புத்ரனைப்
பிதா விலங்கிட்டு வைக்குமாபோலே, விஷயாந்தரங்களிலே
கைவளருகிற கரணங்களைக் குலைத்திட்டுவைக்கை.

174. இம்முன்றும் தனித்தனியே நாலு ப்ரகாரமா
யிருக்கும்.

175 ஸ்ருஷ்டியில்-ப்ரஹ்மாவக்கும், ப்ரஜாபதிகளுக்கும்,
காலத்துக்கும், ஸகல ஜந்துக்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய்
ரஜோகுணத்தோடேகூடி ஸ்ருஷ்டிக்கும்.

176. ஸ்தித்தியில் - விஷ்ணுவாதிருபேண அவதரித்து,
மந்வாதிமுகேந ஸாஸ்த்ரங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து, நல்வழி
காட்டி, காலத்துக்கும், ஸகலபூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமி
யாய் ஸத்வகுணத்தோடேகூடி ஸ்தித்திப்பிக்கும்.

177. ஸம்ஹாரத்தில்-ருத்ரனுக்கும், அக்ஷயந்தகாதி, களுக்கும், காலத்துக்கும், ஸகலபூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமி யாய் தமோகுணத்தோடே கூடி ஸம்ஹரிக்கும்.

178. சிலரை ஸுகியுளாகவும், சிலரை து:க்கியு ளாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தால் ஈஸ்வரனுக்கு வைஷ்ணவ ஸைக்ஷருண்யங்கள் வாராதோ? என்னில்;

179. கர்மமடியாகச் செய்கையாலும், மண்தின்ற ப்ரஜையை நாக்கிலே குறியிட்டு அஞ்சப்பண்ணும் மாதா வைப்போலே ஹிதபரஞய்ச் செய்கையாலும் வாராது.

180. இவன்தான் உ'முந்ரீஞாலம் படைத்த என்முகில் வண்ணன்" என்கிறபடியே ஸைக்ஷரஹஞய்க்கொண்டு ஸ்ருஷ்டியாதி,களைப்பண்ணும்.

181. விக்ஷரஹந்தான் - ஸ்வரூபகுணங்களிலுங்காட்டில் அத்யந்தாபிமதமாய், ஸ்வாநுரூபமாய், நித்யமாய், ஏகரூப மாய், ஸூத்த்யஸத்வாத்மகமாய், சேதநதேஹம்போலே ஜ்ஞானமயமான ஸ்வரூபத்தை மறைக்கையன்றிக்கே, மாணிக்கச் செப்பிலே பொன்னையிட்டுவைத்தாற்போலே யிருக்க, பொன்னுருவான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாஸகமாய், நிரவதி,கதேஜோரூபமாய், ஸௌகுமார்யாதி, கஸ்யாணகுணக,ணநிதியாய், யோகித்யேயமாய், ஸகல ஜநமோஹநமாய், ஸமஸ்தபேடாகுவைராக்யஜநகமாய், நித்ய முக்தாநுபூவ்யமாய், வாசத்தடம்போலே ஸகலதாபஹர மாய், அநந்தாவதாரகந்த்யமாய், ஸர்வரக்ஷகமாய், ஸர்வா பாஸ்ரயமாய், அஸ்த்ரபூஷணபூஷிதமாயிருக்கும்.

182. ஈஸ்வரஸ்வரூபந்தான் - பரத்வம், வ்யூஹம், விப, வம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரம் என்று அஞ்ச ப்ரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும்.

183. அவற்றில் பரத்வமாவது - அகாலகால்யமான ஸநலமந்த மில்லதோர் நாட்டிலே நித்யமுக்தர்க்கு பேடாக்ய னய்க்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பு.

184. வ்யூஹமாவது-ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரார்த்த, மாகவும், ஸம்ஸாரி ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகவும், உபாஸகாநு- க்ஷரஹார்த்தமாகவும், ஸங்கர்ஷண-ப்ரத்யும்ந - அநிருத்த, ரூபேண நிற்கும் நிலை.

185. பரத்வத்தில் ஜ்ஞாநாதிகளாறும் பூர்ணமாயிருக்கும்; வ்யூஹத்தில் இவ்விரண்டு குணம் ப்ரகடமாயிருக்கும்.

186. அதில் ஸங்கர்ஷணர் - ஜ்ஞாநபுலங்களிரண்டோடுங் கூடி ஜீவதத்வத்தை அதிஷ்டித்து, அத்தை ப்ரக்ருதியிலின்றும் விவேகித்து, ப்ரத்யும்நாவஸ்தையையும் பஜித்து, ஸாஸ்த்ரப்ரவர்த்தநத்தையும், ஜகத்ஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணக்கடவராயிருப்பர்.

187. ப்ரத்யும்நர் - ஐஸ்வர்யவீர்யங்களிரண்டோடுங் கூடி, மநஸ்தத்வத்தை அதிஷ்டித்து, த்ர்மோபதேயஸத்தையும், மநுசதுஷ்டயம் தொடக்கமான ஸூத்த்வர்க்கு, ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணக்கடவராயிருப்பர்.

188. அநிருத்த்ர்-ஸக்தி தேஜஸ்ஸுக்களிரண்டோடுங் கூடி, ரக்ஷணத்துக்கும், தத்வஜ்ஞாநப்ரத்யூநத்துக்கும், காலஸ்ருஷ்டிக்கும், மிஸ்ரஸ்ருஷ்டிக்கும் கடவராயிருப்பர்.

189. விபுவம்-அநந்தமாய், கௌண முக்ய பேதத்தாலே பேதித்திருக்கும்.

190. மநுஷ்யத்வம், திர்யக்த்வம், ஸ்த்ராவரத்வம்போலே கௌணத்வமும் இச்சையாலே வந்தது; ஸ்வரூபேண அன்று.

191. அதில் அப்ராக்ருத விக்ரஹங்களுமாய், அஜஹத் ஸ்வபூவவிபுவங்களுமாய், தீபாதுத்பந்ந ப்ரதீபம்போலே யிருக்கக்கடவதான முக்ய ப்ராதுர்பூவங்களெல்லாம் முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸ்யங்களாயிருக்கும்.

192. விதி, ஸிவ பாவக வ்யாஸ ஜாமதக்ஷ்ந யார்ஜுந வித்தேஸாதி,களாகிற கௌண ப்ராதுர்பூவங்களெல்லாம் அஹங்காரயுக்த ஜீவர்களை அதிஷ்டித்து நிற்கையாலே முமுக்ஷுக்களுக்கு அநுபாஸ்யங்கள்.

193. நித்யோதித ஸாந்தோதி, தாதி, பேதமும், ஜாக்ரத் ஸம்ஜ்ஞாதியான சாதுராத்மயமும், கேஸவாதி, மூர்த்யந்தரமும், ஷட்த்ரிம்ஸத் பேதப்பிந்நமான பத்ம நாபாதி, விபுவமும், உபேந்த்ர த்ரினிக்ரம ததி, புக்த ஹயக்ஷீவ நரநாராயண ஹரி க்ருஷ்ண மதஸ்ய கூர்ம வராஹாத்யவதார விசேஷங்களும், அவற்றினுடைய புஜ-ஆயுத, - வர்ண - க்ருத்ய - ஸ்த்ரானாதி, - பேதங்களும், துரவத, ரக்ஷஸுமாய், குஹ்யதமங்களுமாய் இருக்கையாலே சொல்லுகிறிலோம்.

194. அவதாரங்களுக்கு ஹேது இச்சை.

195. பூலம் ஸாது, பரித்ராணதி, த்ரயம்.

196. பல ப்ரமாணங்களிலும் ப்ருகு, ஸாபாதி, களாலே பிறந்தானென்கையாலே, அவதாரங்களுக்கு ஹேது த்ரமமாகவேண்டாவோ? என்னில்,

197. அவைதன்னிலே ஸாபம் வ்யாஜம்; அவதாரம் ஜச்சிகமென்று பரிஹரித்தது.

198. அந்தர்யாமித்வமாவது - அந்த: ப்ரவீச்ய நியந்தாவாயிருக்கை.

199. ஸ்வர்க்க, நரகப்ரவேஸாதி, ஸர்வாவஸ்தைகளிலும், ஸகலசேதநர்க்கும் துணையாய், அவர்களை விடாதே நிற்கிற நிலைக்குமேலே ஸூபூசர்யமான திருமேனியோடே கூடிக்கொண்டு, அவர்களுக்கு த்யேயனாகைக்காகவும், அவர்களை ரக்ஷிக்கைக்காகவும், பூந்துபூதனாய்க்கொண்டு ஹ்ருத்ய கமலத்திலே எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பு.

200. அர்ச்சாவதாரமாவது - உ "தமருகந்ததெவ்வுருவமவ்வுருவம்" என்கிறபடியே சேதநர்க்கு அபிமதமான த்ரவ்யத்திலே விபூவவிசேஷங்கள் போலன்றிக்கே, தேஹகாலாதி, காரி நியமமில்லாதபடி ஸந்நிதிபண்ணி, அபராதுங்களைக் காணாக்கண்ணிட்டு, அர்ச்சகபரதந்த்ரமான ஸமஸ்தவ்யாபாரங்களையும் உடையனாய்க்கொண்டு, கோயில்களிலும், க்ருஹங்களிலும் எழுந்தருளினிற்கும் நிலை.

201. ருசிஜநகத்வமும், ஸூபூசர்யத்வமும், அஸேஷலோக ஸரண்யத்வமும், அநுபூவ்யத்வமும் எல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே பரிபூர்ணம்.

202. ஸ்வஸ்வாமிபூவத்தை மாருடிக்கொண்டு அஜ்ஞரைப்போலேயும், அஸக்தரைப்போலேயும், அஸ்வதந்த்ரரைப்போலேயும் இருக்கச்செய்தேயும், அபாரகாருண்ய பரவசனாய்க்கொண்டு ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் கொடுத்தருளும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீய் திருவடிகளே ஸரணம்.

தத்வத்ரயம் முற்றிற்று.

3. அர்த்தபஞ்சகம்

ஸம்ஸாரியான சேதநனுக்குத் தத்வஜ்ஞாநம் பிறந்து உஜ்ஜீவிக்கும்போது, அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞாநம் உண்டாக வேணும். அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாநமாவது — (1) ஸ்வஸ்வரூப, (2) பரஸ்வரூப, (3) புருஷார்த்தஸ்வரூப, (4) உபாயஸ்வரூப, (5) விரோதிஸ்வரூபங்களை உள்ளபடி அறிகை. இவற்றில் ஓரொருவிஷயந்தான் - அஞ்சபடிப்பட்டிருக்கும்.

1. ஸ்வஸ்வரூபம் என்கிறது - ஆத்மஸ்வரூபத்தை; ஆத்மஸ்வரூபந்தான் - நித்யர், முக்தர், புக்திர், கேவலர், முமுகுக்களென்று ஐந்து.

2. பரஸ்வரூபம் என்கிறது - ஈஸ்வரஸ்வரூபத்தை; ஈஸ்வரஸ்வரூபந்தான் - பரத்வம், வ்யூஹம், விபுவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரமென்று ஐந்து.

3. புருஷார்த்தஸ்வரூபம் என்கிறது - புருஷனாலே அர்த்திக்கப்படுமது புருஷார்த்தம். அந்தப் புருஷார்த்தந்தான் - தர்ம, அர்த்த, காம, ஆத்மாநுபுவ, புகுவதுநுபுவமென்று ஐந்து.

4. உபாயஸ்வரூபமென்கிறது - கர்ம, ஜ்ஞாந, புக்தி, ப்ரபத்தி, ஆசார்யாபிமானமென்று ஐந்து.

5. விரோதிஸ்வரூபமென்கிறது - ஸ்வரூபவிரோதி, பரத்வவிரோதி, புருஷார்த்தவிரோதி, உபாயவிரோதி, ப்ராப்திவிரோதியென்று ஐந்து.

1. (1) இவற்றில் நித்யராவார் - ஒருநாளும் ஸம்ஸார ஸம்பந்தமாகிற அவத்யமின்றிக்கே நிரவத்யராய், புகுவதுநுபுவாநுகுல்யைகபோகராய், 2 “வாஸிளவரசுவைகுந்தக்குட்டன் வாசுதேவன்” என்கிற ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கு 3 “விண்ணாட்டவர் மூதுவர்” என்கிறபடியே பட்டங்கட்டுகைக்கு உரியராய்படி மூப்பரான மந்த்ரிகளாய், ஈஸ்வரநியோகூரத் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைப்

பண்ணவும் ஸக்தராய், பரவ்யூஹாதி, ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் தொடர்ந்தடிமைசெய்யக்கடவராய், உகோயில்கொள்தெய்வங்களான ஸேனைமுதலியார் தொடக்கமான அமரர்கள்.

(2) முக்தராவார் - புகுவத் ப்ரஸாதத்தாலே ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தால் வந்த க்லேஸமலங்களைல்லாம் கழிந்து புகுவத்ஸ்வரூப ரூப குண விபுவங்களை அநுபவித்து, அவ் வநுபவஜநிதப்ரீதி உள்ளடங்காமையாலே வாயாரப் புகழ்ந்து, b மீட்சியின்றி வைகுந்தமாகரத்திலே களித்து ஆநந்திச்சுக்கிற முனிவர்கள்.

(3) பூத்தராவார்-பாஞ்சபௌதிகமாய், அநித்யமாய், ஸுகுது:க்கூ நுபுவபரிகரமாய், ஆத்மவிஸ்லேஷத்தில் தூர்ஸந ஸ்பர்ஸநயோக்யமல்லாதபடி அஸூத்தூஸ்பத்யமாய், அஜ்ஞாந அந்யதூஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநஜநகமான ஸ்வதேஹமே ஆத்மாவாகவும், ஸபூதூதி விஷயாநுபவ ஜநிதமான ஸ்வதேஹபோஷணமே புருஷார்த்தமாகவும், ஸபூதூதிவிஷயாநுபவத்துக்கு உறுப்பாக வர்ணஸ்ரம தூர்மங்களை அழியமாரியும், அஸேவ்யஸேவைபண்ணியும், பூதஹிம்ஸைபண்ணியும், பரதூர பரதூர்வ்யாபஹாரம் பண்ணியும், ஸம்ஸாரவர்த்தகராய், புகுவத்விமுகுகரான சேதநர்.

(4) கேவலஞுவான் - தனியிடத்திலே மிகவும் கூுத் பிபாஸைகளாலே நலிவுபட்டவன், புகூயாபுகூய விவேகம் பண்ணமாட்டாதே தன்னுடம்பைத் தானே ஜீவித்து ப்ரஸநநஞமாபோலே ஸம்ஸார தூவாகூநியாலே தப்தஞன வன்—ஸம்ஸார தூ:க்கூநிவ்ருத்திக்கு உறுப்பாக ஸாஸ்த்ர ஜந்ய ஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகம் பண்ணி, ப்ரக்ருதி - தூ:க்கூஸ்ரயமாய், ஹேயபதூர்த்துஸமுத்யாயமாய் இருக்கிற ஆகாரத்தையும், ஆத்மா - ப்ரக்ருதே: பரஞய், பாஞ்சவிம்ஸகஞய், ஸ்வயம்ப்ரகாஸஞய், ஸ்வதஸ் ஸுகூயாய், நித்யஞய், அப்ராக்ருதஞய் இருக்கிற ஆகா

ரத்தையும் அநுஸந்தித்து, முன்பு தான் பட்ட துடிக்கத்தின் கருந்தாலே இவ்வல்பரஸத்திலே கால்தாழ்ந்து, உணர்முழுநலமான பரமாத்ம விவேகம் பண்ணமாட்டாதே, b அமுதவெள்ளத்தானஞ்சிறப்பிவிட்டு, அவ்வாத்மப்ராப்திக்கு ஸாதூநமான ஜ்ஞாநயோகத்திலே நிஷ்டனாய், யோகபூலமான ஆத்மாநுபுவமாத்ரத்தையே புருஷார்த்தமாக அநுபவித்து, பின்பு ஸம்ஸார ஸம்பந்தமும், புகுவத்ப்ராப்தியும் அற்று, யாவதூத்மபூவி அஸரீரியாய்க் கொண்டு திரிவானொருவன்.

(5) மோக்ஷத்திலே இச்சையுடையவர்களுக்கு முமுகுக்களென்று பேராகக்கடவது. இதுதான் - முமுகுக்களாய், உபாஸகராயிருப்பாரும், முமுகுக்களாய், ப்ரபந்ராயிருப்பாரும் இரண்டுபடிப்பட்டிருக்கும்.

2. (1) ஈஸ்வரவிஷயத்தில் பரத்வமாவது-பரமபதத்திலே (அவாக்யநாதூர:) என்று எழுந்தருளியிருக்கிற ௦ ஆதியஞ்சோதியிருவான பரவாஸுதேவர்.

(2) வ்யூஹமாவது - ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாக்களான ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அகிருத்தூர்கள்.

(3) விபுவமாவது - ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்கள்.

(4) அந்தர்யாமித்வம்-இரண்டுபடிப்பட்டிருக்கும். அதாவது-1. d "அடியேனுள்ளான்" என்றும், e "எனதாவி" என்றும், f "என்னுயிர்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆத்மாவுக்குள்ளும், 2. g "போதிற்கமலவன்னெஞ்சம் புகுந்து" என்றும், h "அரவிந்தப்பாவையும் தானுமசம்படிவந்துபுகுந்து" என்றும் i "புந்தியிற்புகுந்து தன்பாலாதரம் பெருகவைத்தவழகன்" என்றும், j "உள்ளுவாருள்ளிறெல்லாம் உடனிருந்தறிதி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே லக்ஷ்மீஸஹிதனாய், விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தனாய்க்கொண்டு, ஹ்ருத்யகமலத்துக்குள்ளே ஸகலப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் ஸதூவலோகநம்பண்ணிக் கொண்டும் எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பு.

a திருவாய்மொழி 1-1-2. b திருவாசிரியம் 2. c திருவாய் 3-5-5. d திருவாய் மொழி 8-8-2. e திருவாய் 2-3-4. f திருவாய் 9-5-1. g பெரியாழ்-திரு 5-2-8. h பெரியாழ்-திரு 5-2-10. i திருமழை 16. j திருமழை 34.

(5) அர்ச்சாவதாரமாவது - ௩ “தமருகந்ததெவ்வுருவ மவ்வுருவந்தானே தமருகந்ததெப்பேர் மற்றப்பேர்” என்கிற படியே தனக்கென்ன ஒருருவும், ஓர் பெயரும் இன்றிக்கே, ஆஸ்திரகருகந்த வடிவே வடிவாகவும், அவர்களிட்ட பெயரே பெயராகவும், ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கச்செய்தே அஜ்ஞனைப் போலேயும், ஸர்வஸக்தனாயிருக்கச்செய்தே அஸக்தனைப் போலேயும், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாயிருக்கச்செய்தே ஸாபேக்ஷனைப் போலேயும், ரக்ஷகனாயிருக்கச்செய்தே ரக்ஷ யம்போலேயும், ஸ்வஸ்வாமிபூவத்தை மாருடிக்கொண்டு கண்ணுக்கு விஷயமாம்படி ஸர்வஸுலபுனய்க்கொண்டு, கோயில்களிலும், க்ருஹங்களிலும், தேசுகாலாவதியின் றிக்கே எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை.

3. (1) புருஷார்த்தங்களில், தர்மமாவது - ப்ராணி ரக்ஷணத்துக்குறுப்பாகப் பண்ணும் வருத்தி விசேஷங்கள்.

(2) அர்த்தமாவது - வர்ணஸ்ரமா நுரூபமாக தநதந யங்களை ஸங்க்ருஹித்து தேவதாவிஷயங்களிலும், பைத்ருக மான கர்மங்களிலும், ப்ராணிகள் விஷயமாகவும், உத் க்ருஷ்டமான தேசுகால பாத்ரங்களையறிந்து, தர்ம பூத்யத்யா வ்யயிக்கை.

(3) காமமாவது - (A) ஐஹலௌகிகமாயும், (B) பார லௌகிகமாயும் த்விவிதமாயிருக்கும்.

(A) இஹலோகத்தில் காமமாவது-பித்ரு மாத்ரு ரத்ந தந தநய வஸ்த்ராத்ந பாக புத்ர மித்ர களத்ர பஸு க்ருஹ சேஷத்ர சந்தந குஸும தாம்பூலாதி பத்யார்த் தங்களில் ஸப்ஸ்தாதிவிஷயாநுபவத்தால் வந்த ஸுக விசேஷங்கள்.

(B) பரலோகத்தில் காமமாவது-இதில் விலக்ஷணமாய், தேஜோரூபமான ஸ்வர்க்காதி லோகங்களிலே சென்று, பசி தாக சோக மோஹ ஜரா மரணாதிகள் இன்றிக்கே, ஆர்ஜித்த புண்யத்துக்கீடாக அம்ருதபாகம்பண்ணி, அப்

ஸரஸ்ஸுக்களோடே ஸப்தாதி; விஷயாநுபவம் பண்ணுகை.

(4) ஆத்மாநுபவமாவது - து:க்கநிவ்ருத்தி மாத்ரமான கேவலாத்மாநுபவ மாத்ரத்தையும் மோக்ஷமென்று சொல்லுவார்கள்.

(5) //இனி, புகுவதுநுபவரூபமான) பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமோக்ஷமாவது-ப்ராரப்த, கர்மஸேஷமாய் அவஸ்ய மநுபாவ்யமான புண்யபாபங்கள் நஸித்து, (அஸ்தி-ஜாயதே-பரிணமதே - விவர்த்ததே - அபக்ஷயதே-விநஸ்யதி) என்கிற படியே ஷட்பூவ விகாராஸ்பதமாய், தாபத்ரயாஸ்ரயமாய், புகுவத் ஸ்வரூபத்தை மறைப்பித்து, விபரீதஜ்ஞாநத்தை ஜநிப்பிக்கக்கடவதாய், ஸம்ஸாரவர்த்தகமான ஸ்தூல ஸரீரத்தை உபேக்ஷயோடே பொகட்டு, ஸுஷும்நா நாடியாலே ஸரீர:கபாலத்தை பேதித்துப் புறப்பட்டு, ஸுக்ஷ்ம ஸரீரத்தோடே வானேற வழிபெற்று, உமன்னுங்கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தினன்னடுவுள் அன்னதோரில்லியினூடுபோய், ஸுக்ஷ்ம ஸரீரத்தையும் வாஸநாரேணுவையும் விரஜாஸ்நாநத்தாலே கழித்து, கைலதாபங்களுமாரும் படி அமாநவ கரஸ்ஸாஸமும் பெற்று, ஸுத்தஸத்வாத்மகமாய், பஞ்சோபநிஷண்மயமாய், ஜ்ஞாநாநத்தஜ்நகமாய், புகுவதுநுபவவகபரிகரமாய், ஹ்ளிக்கொண்ட சோதியுமாய் இருக்கிற அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தைப்பெற்று, c முடியுடைவானவர் முறைமுறை யெதிர்கொள்ள, நிரதிஸயாநத்த மயமான திருமாமணி மண்டபத்தைப் ப்ராபித்து, லக்ஷ்மீ ஸஹிதனாய், பூமிநீளாநாயகனாய், விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தனாய், d குழுமித்தேவர் குழாங்கள் கைதொழச் சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருருவான ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனை நித்யாநுபவம்பண்ணி, நித்யகிங்கரஸ்வபாவனாகை.

4. (1) உபாயங்களில் கர்ம யோகமாவது - யஜ்ஞ, தூந, தபோ, த்யான, ஸந்த்யாவந்தூந, பஞ்சமஹாயஜ்ஞ,

/ ( ) சில ஸ்ரீகோஸங்களில்லை. a பெரியதிருமடல்.
b திருவாய் 2.3-10. c திருவாய் 10.9-8. d திருவாய் 5.5-10.

அக்ஷுநிஹோத்ர, தீர்த்த்யாத்ரா, புண்யகேஷுத்ர வாஸ, க்ருச்சீர, சாந்த்யுராயண, புண்யநதுஸ்நாந, வ்ரத, சாதுர்மாஸ்ய, பூலமூலாஸந, ஸாஸ்த்ராப்யாஸ, ஸமாராத்ந, ஜப, தர்ப்ப பணுதித்ரமாநுஷ்ட்யாநத்தால் வந்த காயஸோஷணத்தாலே பாபநாஸம் பிறந்து, அத்தாலே இந்த்ரியத்வாரா ப்ரஸ ரிக்கிற த்ரம்பூத ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸப்த்யாதிசுக் விஷய மல்லாமையாலே விஷயஸாபேகை பிறந்து, யம நியம ஆஸந ப்ராணாயாம ப்ரத்யாஹார த்யாந த்ரண ஸமாதி, ரூபமான அஷ்டாங்க்யோக்ய க்ரமத்தாலே யோக்யாப்யாஸ காலத்தளவும் ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆத்மாவை விஷயமாக்குகை. இதுதான் ஜ்ஞாநயோக்யத்துக்கு ஸஹகாரியுமாய், ஐஸ்வர் யத்துக்கு ப்ரத்யாநஸாத்நமுமாயிருக்கும்.

(2) ஜ்ஞாநயோக்யமாவது - இப்படி யோக்யஜந்யமான ஜ்ஞாநத்துக்கு - ஹ்ருத்யகமலம், ஆதித்யமண்டலம் தொடக்கமான ஸ்தூலவிசேஷங்களில் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை விஷயமாக்கி, அவ்விஷயந்தன்னை ஸங்க, சக்ரக்த்யாத்ரமாய், பீதாம்பூரயுக்தமாய், கிரீடாதி, நூபுராந்த திவ்யபூஷணலங்க்ருதமாய், லக்ஷ்மீஸஹித மாகவும் அநுபூவித்து. யோக்யாப்யாஸ க்ரமத்தாலே அனு பூவகாலத்தைப்பெருக்கி, அநவரத பூவநாரூபமாக்குகை. இதுதான் புக்தியோக்யத்துக்கு ஸஹகாரியுமாய், கைவல்ய மோக்யத்துக்கும் ப்ரத்யாநஸாத்நமுமாய் இருக்கும்.

(3) புக்தியோக்யமாவது - இப்படி தைலதாராவதுவிச் சிந்நஸ்ம்ருதிஸந்தாநரூபமான அநுபூவம் ப்ரீதிரூபாபந்ந மாகையும், அதுதன்னை அறியப்பார்த்தால் ப்ராரப்த, கர்மங்கழிகையும், ஸாத்ந ஸாத்யங்களை அநுஸந்தித்து, அதினுடைய ஸங்கோசவிகாஸமாம்படி பரிணமிப்பிக்கையும்.

(4) ப்ரபத்த்யுபாயமாவது - இப்படி கர்ம ஜ்ஞாநஸஹ க்ருதையான புக்தியோக்யத்தில் அஸக்தர்க்கும் அப்ராப் தர்க்கும் ஸுகரமுமாய், ஸீக்ர பூலப்ரத்யமுமாய், உபாயம் ஸக்ருத்தாகையாலே உபாயாநுஷ்ட்யாந ஸமநந்தரம் உண்டா

சக்தவதான புகுவதுவிஷயாநுபுவங்களெல்லாம் ப்ராப்ய கோடிகடிதங்களாகையாலே ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருக்கும்.

இதுதான் (A) ஆர்த்தரூப ப்ரபத்தியென்றும், (B) த்ருப்தரூப ப்ரபத்தியென்றும் இரண்டுபடிப்பட்டிருக்கும்.

(A) ஆர்த்தரூபப்ரபத்தியாவது - நிர்ஹேதுகபுகுவத் கடாக்ஷமடியாக ஸாஸ்தாப்யாஸத்தாலும், ஸத்ராசார் யோபதேஸத்தாலும் யதாஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே, புகுவதுநுபுவத்துக்கு விபரீதமான தேஹஸம்பந்தமும், தேஸஸம்பந்தமும், தேஸிகருடைய ஸஹவாஸமும் துஸ்ஸஹமாய், புகுவதுநுபுவத்துக்கு ஏகாந்தமாம்படி விலக்ஷணமான தேஹத்தையும், தேஸத்தையும், தேஸிக ரையும் ப்ராபிக்கையில் த்வரை விஞ்சி, உஹ்யுமூப்புப்பிறப் பிறப்புப்பிணி வீயுமாறுசெய்வான் திருவேங்கடத்தாயனாகையாலே, b “திருவேங்கடத்தானே! புகலொன்றில்லா அடியேன்” c “வேங்கடத்துறைவார்க்கு நம:” என்று பூர்ணப்ரபத்திபண்ணி, d “பல நீ காட்டிப்படுப்பாயோ” e “இன்னங்கெடுப்பாயோ” f “இக்கரையேறியிளைத்திருந்தேன்” g “அயடையவருளாய்” h “திருவானை நின்னானைகண்டாய்” i “இனி நான் போகலொட்டேன்” என்று தடுத்தும், வளைத்தும் பெறுகை.

(B) த்ருப்தரூப ப்ரபத்தியாவது - ஸரீராத்ர ப்ராப்தியிலும் ஸ்வர்க்கநரகாநுபுவங்களிலும் விரக்தியும் பீதியும் பிறந்து, அதினுடைய நிவ்ருத்திக்கும், புகுவத்ப்ராப்திக்கும் உறுப்பாக ஸத்ராசார்யோபதேஸ க்ரமத்தாலே உபாய ஸ்வீகாரமடண்ணி, விபரீதப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திராய், வேது விஹிதமான உர்ணாஸ்ரமாநுஷ்ட்யாநமும், புகுவத்புகுவத கைங்கர்யமும், மாநஸ வாசிக காயிகங்களாலே யத்யாபுலம்

a திருவாய் 3-3-9. b திருவாய் 6-10-10. c திருவாய் 3-3-6.
d திருவாய் 6-9-9. e திருவாய் 6-9-8. f பெரியாழ்-திரு 5-3-7.
g பெரியதிரு 11-8-6. h திருவாய் 10-10-2. i திருவாய் 10-10-1.

அநுஷ்டித்து, ஈஸ்வரன் - சேஷியாய், நியந்தாவாய், ஸ்வாமியாய், ஸரீரியாய், வ்யாபகனாய், தூரகனாய், ரக்ஷகனாய், பேராக்தாவாய், ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஸக்தியாய், ஸர்வஸம்பூர்ணனாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் இருக்கிற ஆகாரத்தையும், தான் - அவனுக்கு சேஷமாய், நியாயமாய், ஸ்வம்மாய், ஸரீரமாய், வ்யாப்யமாய், தூர்யமாய், ரக்ஷ்யமாய், பேரக்யமாய், அஜ்ஞனாய், அஸக்தனாய், அபூர்ணனாய், ஸாபேக்ஷனாய் இருக்கிற ஆகாரத்தையும், அநுஸந்தித்துக்கொண்டு a “களைவாய் துன்பங் களையா தொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்” என்று உபாயத்தில் ஸர்வபுரங்களையும் அவன் பக்கலிலே பொசுட்டு, நிர்ப்புரனாயிருக்கை.

(5) ஆசார்யாபிமானமாவது - இவை ஒன்றுக்கும் ஸக்தனன்றிக்கேயிருப்பானொருவனைக் குறித்து, இவனுடைய இழவையும், இவனைப்பெற்றூல் ஈஸ்வரனுக்குண்டான ப்ரீதியையும் அநுஸந்தித்து, ஸ்தநந்த்யப்ரஜைக்கு வ்யாதிபுண்டானால் அது தன் குறையாக நினைத்து ஒளஷத், ஸேவைடண்ணும் மாதாவைப்போலே இவனுக்காகத் தான் உபாயாநுஷ்டாநம்பண்ணி ரக்ஷிக்கவல்ல பரமத்யானவான மஹாபாக்யவதன் அபிமானத்திலே ஒதுங்கி, b “வல்ல பரிசு வருவிப்பரேஸ் அது காண்டும்” என்று சொல்லுகிற படியே ஸகலப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் அவனிட்ட வழக்காக்குகை. எம்பெருமான் தனித்து நித்யஸித்த, ப்ராப்யனாகாநிற்கச்செய்தே ஸகலதேவதாந்தர்யாமியாய்க் கொண்டு ப்ராப்யனாகிருப்போலே, இவ்வாசார்யாபிமானமும் தனியே உபாயமாகாநிற்கச்செய்தேயும், எல்லா உபாயங்களுக்கும் ஸஹகாரியுமாய் ஸ்வதந்த்ரமுமாய் இருக்கும்.

5. (1) விரோதி, வர்க்குத்தில் ஸ்வரூபவிரோதியாவது - தேஹாத்மாபிமானமும், அந்யசேஷத்வமும், ஸ்வஸ்வாதந்தர்யமும்.

(2) பரத்வவிரோதியாவது - தேவதாந்தரபரத்வப்ரதிபத்தியும், ஸமத்வப்ரதிபத்தியும், கூுத்ரதேவதாவிஷயத்தில் ஸக்தியோக்யப்ரதிபத்தியும், அவதாரவிஷயத்தில் மாநுஷப்ரதிபத்தியும், அர்ச்சாவதார விஷயத்தில் அஸக்தியோக்யப்ரதிபத்தியும்.

(3) புருஷார்த்த, விரோதியாவது - புருஷார்த்தாதரங்களில் இச்சையும், தானுகந்த புகுவத்கைங்கர்யங்களில் இச்சையும்.

(4) உபாய விரோதியாவது - உபாயாதர வைலக்ஷண்யப்ரதிபத்தியும், உபாயலாக்யமும், உபேயகௌரவமும், விரோதியுபாஹுன்யமும்.

(5) ப்ராப்திவிரோதியாவது - ப்ராரப்த, ஸாரஸம்பந் தமும், அநுதாபஸூந்யமாய் குருவாய் ஸ்திரமாய் இருந் துள்ள புகுவத்பசார பாகுவதாபசார அஸஹ்யாபசாரங் களும். இவை எல்லாவற்றுக்கும் விரோதியென்று பேராகக் கடவது. அந்நதேஷம் - ஜ்ஞாந விரோதியாகக்கடவது. ஸஹவாஸதேஷம் - பேராக்யவிரோதியாகக்கடவது. அபி மாநம் - ஸ்வரூபவிரோதியாகக் கடவது.

இப்படி அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞாநம் பிறந்து முமுகூவாய் ஸம்ஸாரத்திலே வர்த்திக்கிற சேதநனுக்கு மோக்ஷஸித்தி யளவும் ஸம்ஸாரம் மேலிடாதபடி காலக்ஷேபம்பண்ணும் க்ரமம் - வர்ணஸ்ரமாநுரூபமாகவும், வைஷ்ணவத்வாநுரூபமாகவும், அஸநாச்சூதாநங்களை ஸம்பாதித்து "யத,நந: புருஷோ பவதி தத,நநாஸ்தஸ்ய தேவதா:" என்கிற படியே கைலபதூர்த்தங்களுக்கும் புகுவத்கைவிஷயத்திலே நிவேதித்து, யதாபலம் பாகுவதகிஞ்சித்காரமும்டண்ணி, தேவதாரண மாத்ரத்தைப் ப்ரஸாத, ப்ரதிபத்தியோடே ஜீவிக்கையும், வருந்தியும் தத்வஜ்ஞாநம் பிறப்பித்த ஆசார்யன் ஸந்நிதியிலே-கிஞ்சித்காரத்தோடே அவனுக்கு அபிமதமாக வர்த்திக்கையும், ஈஸ்வரன் ஸந்நிதியிலே-தன் னுடைய நீசத்வத்தை அநுஸந்திக்கையும், ஆசார்யன் ஸந்

நிதியில்-தன்னுடைய அஜ்ஞாதையை அநுஸந்திக்கையும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸந்கிதியில்-தன்னுடைய பாரதந்தர்யத்தை அநுஸந்திக்கையும், ஸம்ஸாரிகள் முன்னில் - தன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தியை அநுஸந்திக்கையும், ப்ராப்யத்தில்-த்வரையும், ப்ராபகத்தில்-அத்யவஸாயமும், விரோதியில்-ப்யமும், தேஹத்தில்-அருசியும், ஆர்த்தியும், ஸ்வரூபத்தில்-உணர்த்தியும், ஸ்வரக்ஷணத்தில் - அஸக்தியும், உத்தேஸ்யவிஷயத்தில் - கௌரவமும், உபகாரவிஷயத்தில் - க்ருதஜ்ஞாதையும், உத்தாரகப்ரதிபத்தியும், ஸ்ருவர்த்திக்கையும் லேணும்

இப்படி ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களோடே கூடிவர்த்தக்கு மவன் - ஈஸ்வரனுக்குப் பிராட்டிமாரிலும், நித்யமுக்தரிலும் அத்யந்தாபிமத விஷயமாகக்கடவன்.

பின்னலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

அந்தபஞ்சகம் முற்றிற்று.

4. ஸ்ரீவசநபூஷணம்

ஸ்ரீவசநபூஷணத்துக்கே உரியனவாய், இதின் திருவகையான ப்ரகரணபேதம் முதலியவைகளைக் காட்டும் தனியான்கள்

ஆறு ப்ரகரணமாக வகுக்கும் ஸ்லோகம்

- (1) புருஷகாரவைபவஞ்ச, (2) ஸாத,நஸ்ய கௌரவம்
(3) தத,தி,காரிக்ருத்யம், (4) அஸ்ய ஸத்,ரு,ருபஸேவதம்!
(5) ஹரித,யாமஹைதுகீம், (6) கு,ரோருபாயதாஞ்ச யோ
வசநபூஷணேவத,ஜ்ஜக,த்,ரு,ரும் தமாஸ்ரயே ||

ஸாங்க,ரகி,லத்,ரவிட, ஸம்ஸ்க்ருதருப வேத,

ஸாரார்த்த, ஸங்க்,ரஹ மஹாரஸ வாக்யஜாதம் |

ஸர்வஜ்ஞஸேர்கரு,ரு நிர்மிதமார்யபே,ராக்யம்

வந்தே, ஸத,ர வசநபூஷண தி,வ்யஸாஸ்த்ரம் ||

ஆகண்டே,ராத்கண்ட,வைகுண்ட,ப்ரியாணாம் கண்ட,பூ,ஷணம்!
கு,ருண ஜக,தாமுத்தம் வ்யாப்தம் வசநபூ,ஷணம் ||

ஆறு ப்ரகரணமாக வகுக்கும் பாட்டு

- (1) பேறுதருவிக்குமவன் தன் பெருமை
- (2) ஆறு (3) பெறுவான்முறை (4) அவன்
- கூறுகுருவைப்பனுவல் (5) கொள்வதிகையாகிய
- குளிர்ந்தவருள்தான்
- (6) மாறில் புகழ் நற்குருவின் வண்மை
- யொடெலாம் வசநபூடணமதில்
- தேறிட நமக்கருள் முடும்பையிறைவன்
- கழல்கள் சேரென் மனனே.

ஒன்பது ப்ரகரணமாக வகுக்கும் பாட்டு

- (1) திருமாமகள்தன் சீரருளேற்றமும்
- (2) திருமால்திருவடி சேர்வழிநன்மையும்
- (3) அவ்வழியொழிந்தன அனைத்தின் புன்மையும்
- (4) மெய்வழிஊன்றிய மிக்கோர்பெருமையும்
- (5) ஆரணம்வல்லவர் அமருநன்னெறியையும்
- (6) நாரணன்தான் தரு நற்குருநீதியும்
- (7) சோதிவானருள் தூய மா குருவின்
- பாதமாமலர் பணிபவர் தன்மையும்
- (8) தீதில் வானவர்தேவன் உயிர்களை
- ஏதுமின்றி யெடுக்கும்படியையும்
- (9) மன்னியவின்பமு(ம்) மாகதியும் குரு
- வென்னுநிகபெறு மின்பொருள்தன்னையும்
- அசைவிலாவேத மதனுளனைத்தையும்
- வசனபூடண வழியாலருளிய
- மறையவர்சிகாமணி வண்புகழ்முடும்பை
- யிறையவனெங்கோ னேருலகாரியன்
- தேன்மலர்ச்சேவடி சிந்தைசெய்ப்பவர்
- மாநிலத்தின்பமதெய்தி வாழ்பவரே.

லோகாசார்யக்ருதே லோகஹிதே வசநபூ, ஷணே !
தத்த்வார்த்த, த, ர்ஸிதோ லோகே தந்நிஷ்ட, ராஸ்ச
ஸுது, ர்ஸப, ராஃ ||

ஜக, த, ராசார்யரசிதே ஸ்ரீமத், வசநபூ, ஷணே !
தத்த்வஜ்ஞாநஞ்ச தந்நிஷ்ட, ராம் தே, ஹி நாத, யதீந்த், ர மே ||
பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜியர் திருவடிகளே ஸரணம்.

முதல் ப்ரகரணம்

உபோத்யக்யாதம்

1. வேத்யார்த்தம் அறுதியிடுவது - ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களாலே.

2. ஸ்ம்ருதியாலே-பூர்வபாக்யத்தில் அர்த்தம் அறுதியிடக்கடவது ; மற்றையிரண்டாலும் - உத்தரபாக்யத்தில் அர்த்தம் அறுதியிடக்கடவது

3. இவையிரண்டிலும் வைத்துக் கொண்டு, இதிஹாஸம் ப்ரபுலம்.

4. அத்தாலே அது முற்பட்டது.

புருஷகாரோபாய வைபவ ப்ரகரணம் 6-ல் 1.

(i) புருஷகார வைபவம்

5. இதிஹாஸஸ்ரேஷ்டமான பூரீராமாயணத்தால் - சிறையிருந்தவன் ஏற்றம் சொல்லுகிறது; மஹாபாரதத்தால் - தூதுபோனவன் ஏற்றம் சொல்லுகிறது.

6. இவையிரண்டாலும்-புருஷகாரவைபவமும், உபாயவைபவமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

7. புருஷகாரமாம்போது-க்ருபையும், பாரதந்தர்யமும், அநந்யார்ஹத்வமும் வேணும்.

8. பிராட்டி முற்படப்பிரிந்தது-தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிடுகைக்காக ; நடுவிற்பிரிந்தது - பாரதந்தர்யத்தை வெளியிடுகைக்காக; அநந்தரம் பிரிந்தது - அநந்யார்ஹத்வத்தை வெளியிடுகைக்காக.

9. ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷங்களிரண்டிலும் - புருஷகாரத்வம் தோற்றும்.

10. ஸம்ஸ்லேஷதூஸையில் - ஈஸ்வரனைத் திருத்தும்; விஸ்லேஷதூஸையில் - சேதனைத் திருத்தும்.

11. இருவரையும் திருத்துவதும் உபதேஸத்தாலே.

12. உபதேஸத்தாலே இருவருடையவும் கர்மபாரதந்தர்யம் குலையும்.

13. உபதேஸத்தால் மீளாதபோது - சேதனை அருளாலே திருத்தும்; ஈஸ்வரனை அழகாலே திருத்தும்.

(ii) உபாய வைபவம்

14. அநியாத அர்த்தங்களை அடைய அறிவித்து, ஆசார்யக்ருத்யத்தையும், புருஷகாரக்ருத்யத்தையும், உபாயக்ருத்யத்தையும் தானே ஏறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்தில் உபாயவைபவம் சொல்லிற்றுயிற்று.

(iii) உபாயஸாதாரண வைபவம்

15. புருஷகாரத்துக்கும், உபாயத்துக்கும் வைபவமாவது - தேஷஷத்தையும், குணஹாநியையும் பாசித்து உபேக்ஷியாத அளவன்றிக்கே, அங்கீகாரத்துக்கு அவை தன்னையே டச்சையாக்குக.

16. இரண்டும்-இரண்டும் குலையவேணுமென்றிருக்கில், இரண்டுக்கும் இரண்டும் உண்டாய்த்ததாம்.

17. இரண்டும் குலைந்ததென்றிருக்கில், இத்தலைக்கு இரண்டும் உண்டாய்த்ததாம்.

18. ராஷ்டிரிகள் தேஷஷம் ப்ரஸித்தம்.

19. ஜிதேந்த்ரியரில் தலைவனாய், ஆஸ்திகாக்ரேஸரனாய், "கேஸவஸ்யாத்மா" என்று க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனாய்ருக்கிற அர்ஜுனனுக்கு தேஷஷமேதென்னில், பூத்துக்கள் பக்கல் - ஸ்நேஹமும், காருண்யமும், வத்யீதியும்.

20. த்ரௌபதீபரிபுவம் கண்டிருந்தது - க்ருஷ்ணாபி, ப்ராயத்தாலே ப்ரதூகதேஷஷம்.

21. பாண்டுவர்களையும் நிரஸிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, வைத்தது-த்ரௌபதியுடைய மங்குள்ளுதரத்துக்காக.

22. அர்ஜுனனுக்கு - தூத்யஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும், ப்ரபத்தியுபதேஸம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக.

ஆறு ப்ரகரணங்களில் ஒன்றாவதான
புருஷகாரோபாய வைபவ ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

உபாயப்ரகரணம் 6-ல் 2.

23. ப்ரபத்திக்கு - தேஸநியமமும், காலநியமமும், ப்ரகார நியமமும், அதிகாரி நியமமும், பூலநியமமும் இல்லை.

24. விஷயநியமமே உள்ளது.

25. கர்மத்துக்கு - புண்யக்ஷேத்ரம், வஸந்தாத்மிகாலம், ஸாஸ்த்ரோக்தங்களான தத்தத் ப்ரகாரங்கள், த்ரைவரீணிகர் என்றிவையெல்லாம் வ்யவஸ்திதங்களாயிருக்கும்.

26. "ஸ ஏஷ தே,ஸா: கால:" என்கையாலே இதுக்கு தே,ஸகால நியமமில்லை.

27. இவ்வர்த்தம்-மந்த்ர ரத்னத்தில் ப்ரதமபதத்திலே ஸுஸ்பஷ்டம்.

28. ப்ரகாரநியதியில்லை என்னுமிடம் எங்கும் காணலாம்.

29. த்,ரௌபதி, ஸ்நா-தயாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று; அர்ஜுநன்-நீசர்நடுவேயி ிற இவ்வர்த்தம்கேட்டது.

30. ஆகையால் ஸுத்த்யஸுத்திகளிரண்டும் தேட வேண்டா, இருந்தபடியே அதிகாரியாமித்தனை.

31. இவ்விடத்திலே வேல்வெட்டிப்பிள்ளைக்குப் பிள்ளை அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

32. அதிகாரிநியமமின்றிக் கையொழிந்தபடியென்? என்னில்; த்,ரம்புத்ராதி,ுகளும், த்,ரௌபதியும், காகமும், காளியனும், ஸ்ரீகஜேந்த்,ராழ்வானும், ஸ்ரீவிபீ,ஷ்ணுழ்வானும், பெருமானும், இளையபெருமானும் தொடக்கமானவர்கள் ஸரணம் புகுருகையாலே அதிகாரி நியமமில்லை.

33. ப,லநியமமின்றிக் கையொழிந்தபடியென்? என்னில்; த்,ரம்புத்ராதி,ுகளுக்குப் ப,லம் - ராஜ்யம். த்,ரௌபதி,ுக்குப் ப,லம் - வஸத்ரம். காகத்துக்கும், காளியனுக்கும் ப,லம் - ப்ராணம். ஸ்ரீகஜேந்த்,ராழ்வானுக்குப் ப,லம்-கைங்கர்யம். ஸ்ரீவிபீ,ஷ்ணுழ்வானுக்குப் ப,லம் - ராமப்ராப்தி. பெருமாளுக்குப் ப,லம் - ஸமுத்,ரதரணம். இளையபெருமாளுக்குப் ப,லம்-ராமாநுவ்ருத்தி.

*34. விஷயநியமமாவது - குணபூர்த்தியுள்ள இடமே விஷயமாகை.

*35. பூர்த்தியுள்ளதும் - அர்ச்சாவதாரத்திலே.

36. ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்திபண்ணிற்றும் அர்ச்சாவதாரத்திலே.

* 34, 35 குர்ணைகள் ஒன்றாகவும் சில பிரதிகளில் உள்ளன.

37. “பூர்ணம்” என்கையாலே, எல்லா குணங்களும் புஷ்கலங்கள்.

38. ப்ரபத்திக்கு அபேக்ஷிதங்களான ஸௌஸ்ப்யாதி, கள் - இருட்டறையில் விளக்குப்போலே ப்ரகாஸிப்பது இங்கே.

39. பூர்த்தியையும், ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் குலைத்துக் கொண்டு, தன்னை அநாத்ரிக் கிறவர்களைத் தான் ஆத்மரித்து நிற்கிறவிடம்.

40. பூக்யத ஜலம்போலே-அந்தர்யாமித்வம். ஆவரண ஜலம்போலே-பரத்வம். பாற்கடல்போலே-வ்யூஹம். பெருக் காறுபோலே - விபுவங்கள். அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போலே - அர்ச்சாவதாரம்.

41. இதுதான்—ஸாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணாதே விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுக்யராய்ப்போரும் சேதந ருக்கு வைமுக்யத்தையமாற்றி ருசியை விளைக்கக்கடவதாய், ருசிபிறந்தால் உபாயமாய், உபாயபரிக்ரஹம் பண்ணினால் பேரக்யமுமாயிருக்கும்.

42. இதில் ப்ரபத்திபண்ணும் அதிகாரிகள் - மூவர்.

43. அஜ்ஞரும். ஜ்ஞாநாதிகரும், புக்திபரவஸரும்.

44. அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர் - அஸ்மத்யாதிகள். ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர் - பூர்வாசார்யர்கள். புக்தி பாரவஸ்யத்தாலே ப்ரபந்நர் - ஆழ்வார்கள்.

45. இப்படி சொல்லுகிறதும் ஊற்றத்தைப்பற்ற.

46. இம்மூன்றும் மூன்று தத்வத்தையும் பற்றி வரும்.

47. “என்னான் செய்கேன்” என்கிறவிடத்திலே இம் மூன்றும் உண்டு.

48. அங்கு ஒன்றைப் பற்றியிருக்கும்

49. முக்யமதுவே.

50. “அவித்யாத்” என்கிற ஸ்லோகத்திலே இம் மூன்றும் சொல்லிற்று.

51. “இதம் ஸரணமஜ்ஞாநாம்”.

52. புக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறந்தவாறே இதுதான் குலையக்கடவதாயிருக்கும்.

53. தன்னைப் பேணவும் பண்ணும், துரிக்கவும் பண்ணும்.

54. இந்த ஸ்வபூவனிசேஷங்கள் - கல்யாணகுணங்களிலும், திராச்சரங்களிலும், திருநாமங்களிலும், திருக்குழலோசையிலும் காணலாம்.

55. இதுதன்னைப் பார்த்தால் பிதாவக்குப் புத்ரன் எழுத்துவாங்குமாபோலே இருப்பதொன்று.

56. இதுதனக்கு ஸ்வரூபம்-தன்னைப்பொருதொழிகை.

57. அங்கும்-தன்னை ஒழிந்தவற்றைப்பொருதொழிகை.

58. உபாயம் - தன்னைப்பொறுக்கும்.

59. உபாயாந்தரம் - இரண்டையும் பொறுக்கும்.

60. இது - இரண்டையும் பொருது.

61. புலத்துக்கு - ஆத்மஜ்ஞாநமும், அப்ரதிஷேத, முமே வேண்டுவது.

62. அல்லாதபோது - பூந்தத்துக்கும், பூர்த்திக்கும் கொத்தையாம்.

63. ஆடத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்று ப்ரமித்து அதை விளைத்துக்கொள்ளாதொழிகையே வேண்டுவது.

64. ரக்ஷணத்துக்கு அபேக்ஷிதம்-ரக்ஷயத்வாநுமதியே.

65. எல்லா உபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாலும், சைதந்ய கார்யமாகையாலும், ப்ராப்திதுஸையிலும் அநுவர்த்திக்கையாலும், ஸ்வரூபாதிரேகி அல்லாமையாலும் அசித்வ்யாவ்ருத்தி வேஷத்தை ஸாத்யமாக்கவொண்ணாது.

66. அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு ப்ரயோஜனம்-உபாயத்தில் உபகாரஸ்ம்ருதியும், உபேயத்தில் உகப்பும.

67. உ “ உன்மனத்தாலென்னினைந்திருந்தாய் ” என்கிறபடியே ப்ராப்திக்கு உபாயம் அவன் நினைவு

68. அதுதான் எப்போதும் உண்டு.

69. அது புலிப்பது - இவன் நினைவு மாறினான்.

70. 'அந்திமகாலத்துக்குத் தஞ்சம், இப்போது தஞ்சம் என் ? என்கிற நினைவுகுலைகை' என்று ஜீயர் / அருளிச் செய்தார்.

71. ப்ராப்தாவும், ப்ராபகனும், ப்ராப்திக்கு உகப்பானும் அவனே.

72. ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி - பாரதந்தர்யபுலம். ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தி - சேஷத்வபுலம்.

73. பரப்ரயோஜந ப்ரவ்ருத்தி - ப்ரயத்நபுலம். தத்விஷயப்ரீதி - சைதந்த்யபுலம்.

74. அஹமர்த்தத்துக்கு ஜ்ஞாகாநந்தங்கள் தடஸ்த்மென்னும்படி தூஸ்யமிதே அந்தரங்குநிருபகம்.

75. இதுதான் வந்தேறியன்று.

76. ஸ்வாதந்தர்யமும், அந்யசேஷத்வமும் வந்தேறி.

77. சேஷத்வவிரோதி-ஸ்வாதந்தர்யம், தச்சேஷத்வவிரோதி - ததி, தரஸேஷத்வம்.

78. அஹங்காரமாகிற ஆர்ப்பைத் துடைத்தால் ஆத்மாவுக்கு அழியாதபேர் அடியானென்றிதே.

79. க்ராமகுலாதிகளால் வரும் பேர் அநர்த்தவேது.

80. "ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்ய:"

ஆறு ப்ரகரணங்களில் இரண்டாவதான

உபாயப்ரகரணம் முற்றிற்று.

அதி,காரிநிஷ்ட,ாப்ரகரணம் 6-ல் 3.

81. உபாயத்துக்கு - பிராட்டியையும், த்ரௌபதியையும், திருக்கண்ணமங்கையாண்டாளையும்போலே இருக்கவேணும். உபேயத்துக்கு - இனையபெருமாளையும், பெரிய உடையாரையும், பிள்ளை திருநறையூர் அரையரையும், சிந்தயந்தியையும்போலேயிருக்கவேணும்.

82. பிராட்டிக்கும், த்ரௌபதிக்கும் வாசி-ஸக்தியும், அஸக்தியும்.

83. பிராட்டி - ஸ்வஸக்தியை விட்டாள்; த்ரௌபதி - லஜ்ஜையை விட்டாள்; திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வய்யாபாரத்தை விட்டான்.

84. பசியராயிருப்பார் - அட்டசோறும் உண்ண வேணும் அடுகிறசோறும் உண்ணவேணும் என்னுமா போலே, காட்டுக்குப் போகிறபோது இளையபெருமாள் - பிரியில் தூரியாமையை முன்னிட்டு 'அடிமை செய்ய வேணும்' 'எல்லா அடிமையும் செய்யவேணும்' 'ஏவிக் கொள்ளவும் வேணும்' என்றார்; படைவீட்டில் புதுந்த பின்பு காட்டில் தனியிடத்தில் ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற் றைப் பெருக்கிப்படியாலே ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதே, ஒரு திருக்கையாலே - திருவெண்கொற்றக் குடையையும், ஒரு திருக்கையாலே - திருவெண்சாமரத்தையும் தூரித்து அடிமை செய்தார்.

85. பெரிய உடையாரும், பிள்ளை திருநறையூர் அரையரும் உடம்பை உபேக்ஷித்தார்கள். சிந்தயந்திக்கு - உடம்பு தன்னடையே போயிற்று.

86. உபாயத்துக்கு-ஸக்தியும், லஜ்ஜையும், யத்கமும் குலையவேணும் - உபேயத்துக்கு; ப்ரேமமும், தன்னைப்பேணு மையும், தூரியாமையும் வேணும்.

87. இவனுக்கு வைத்யமாய் வருமதிறே த்யஜிக்கலா வது; ராகுப்ராப்தமாய் வருமது த்யஜிக்கவொண்ணாதிறே.

88. உபாயத்வா நுஸந்தாராம் - நிவர்த்தகம்; உபேய த்வா நுஸந்தாராம்-ப்ரவர்த்தகம்.

89. அப்ராப்தவிஷயங்களிலே ஸக்தானுவன் அது லபிக்கவேணுமென்றிராநின்றால், ப்ராப்தவிஷய ப்ரவண னுக்குச் சொல்லவேண்டாவிதே.

90. அநுஷ்டாராமும், அநுஷ்டாராமும் உபாயகோடி யிலே அந்வயியாது.

91. அநந்யோபாயத்வமும், அநந்யோபேயத்வமும், அநந்யதைவத்வமும் குடையும்படியான ப்ரவ்ருத்தி காணு நின்றோமிதே.

92. ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சு பெறும்.

93. உபாயபூலமாய், உபேயாந்தர்பூதமாய் இருக்குமது உபாயப்ரதிபூந்தகமாகாது.

94 ஸாத்யஸமானம் விளம்புராஸஹமென்றிறே ஸாத்யநத்துக்கேற்றம்; ஸாத்யப்ராவண்யமடியாகவிறே ஸாத்யநத்திலிழிகிறது.

95. இவனுக்குப் பிறக்கும் ஆத்மகுணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரத்யானஹது-இந்த ப்ராவண்யம்.

96. a “மாற்பால்மனஞ்சுழிப்ப” “பசுமாத்மநி யோகத்த:” b “கண்டுசேட்டுற்றுமோந்து”.

97. ஆத்மகுணங்களில் ப்ரத்யானம்-ஸமமும், த்மமும்.

98. இவை இரண்டுமுண்டானால் ஆசார்யன் கைபுகுரும். ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்தரம் கைபுகுரும். திருமந்தரம் கைபுகுந்தவாறே ஈஸ்வரன் கைபுகுரும். ஈஸ்வரன் கைபுகுந்தவாறே c “வைகுந்தமானகர் மற்றது கையதுவே” என்கிறபடியே ப்ராப்யபூமி கைபுகுரும்.

99. ப்ராப்யலாபம் - ப்ராபகத்தாலே. ப்ராபகலாபம் - திருமந்தரத்தாலே. திருமந்தரலாபம் - ஆசார்யனாலே. ஆசார்யலாபம் - ஆத்மகுணத்தாலே.

100. இதுதான்-ஐஸ்வர்யகாமர்க்கும், உபாஸகர்க்கும், ப்ரபந்நர்க்கும் வேணும்.

101. மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கு.

102. மற்றையிருவர்க்கும்-நிஷித்தவிஷயநிவ்ருத்தியே அமையும்; ப்ரபந்நனுக்கு - விஹிதவிஷயநிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்.

103. இதுதான் சிலர்க்கு - அழகாலே பிறக்கும். சிலர்க்கு - அருளாலே பிறக்கும். சிலர்க்கு-ஆசாரத்தாலே பிறக்கும்.

104. பிறக்கும் க்ரமம் என்னென்னில், அழகு - அஜ்ஞாநத்தை விளைக்கும். அருள் - அருசியை விளைக்கும். ஆசாரம்-அச்சத்தை விளைக்கும்.

105. இவையும் ஊற்றத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது.

106. அருசி பிறக்கும்போதைக்கு தேவாஷ்டாநம் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்.

107. அது ப்ரத்யாநஹேதுவன்று.

108. அப்ராப்ததையே ப்ரத்யாநஹேது.

109. புகுவத்விஷயத்தில் இழிகிறது - குணங்கண்டன்று; ஸ்வரூபப்ராப்தமென்று.

110. இப்படி கொள்ளாதபோது, குணஹீநமென்று நினைத்த து:ஸையில் - புகுவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தியும், தேவாஷ்டாநுஸந்த்யாநது:ஸையில் - ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியுங்கூடாது.

111. a "கொடியவென்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும்"
b "அடியேன் நான் பின்னுமுன் சேவடியன்றி நயவேன்"
என்னொருநிலைகளிறே.

112. குணக்ருதத்யாஸ்யத்திலுங் காட்டில் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான த்யாஸ்யமிதே ப்ரத்யாநம்.

113. அநஸூயைக்குப் பிராட்டி அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

114. புகுவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி பின்னை சேருமோ வென்னில், அதுக்கடி-ஸம்பந்தம். அதுதான்-ஒளபாதி, கமன்று, ஸத்தாப்ரயுக்தம்.

115. அந்த ஸத்தை ப்ராவண்ய கார்யமான அநுபூவ மில்லாதபோது குலையும்; அது குலையாமைக்காக வருமவை யெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களுமாய், ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும்; ஆகையாலே புகுவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி சேரும்.

116. ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும் - அஜ்ஞாநாஸக்திகளன்று, ஸ்வரூபவிரோதமே ப்ரத்யாநஹேது.

117. ப்ராபகாந்தரம் - அஜ்ஞர்க்கு உபாயம்.

118. ஜ்ஞானிகளுக்கு அபாயம்.

119. அபாயமாயிற்றது-ஸ்வரூப நாஸகமாகையாலே.

120. 1. "நெறிகாட்டி நீக்குதியோ" என்னொன்றிற்றதினே.

121. 1. "வர்த்ததே மே மஹத், ப, யம்" என்கையாலே ப, யஜநகம்; 2. "மா ஸா-ச:" என்கையாலே ஸோகஜநகம்.

122 இப்படி கொள்ளாதபோது - ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயஸ்சித்தவிதி, கூடாது.

123. திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் பணிக்கும்படி - 'மதி, ராபி, ந்து, மிஸ்ரமான ஸாதகும்ப, மயகும்ப, க, ததீர்த்த, ஸலிலம்போலே, அஹங்கார மிஸ்ரமான உபாயாந்தரம்'.

124. ரதந்ததுக்குப் பலகரைபோலேயும், ராஜ்யத்ததுக்கு எலுமிச்சம்பழம்போலேயும், ப, லத்ததுக்கு ஸத், ருசமன்று.

125. தான் த, ரித், ரனாகையாலே தனக்குக் கொடுக்க லாவதொன்றுமில்லை.

126. அவன் தந்தத்தைக் கொடுக்குமிடத்தில் அடை விலே கொடுக்கில் அநுபாயமாம்; அடைவுகெடக் கொடுக்கில் களவு வெளிப்படும்.

127. ப, ர்த்தருபே, ரக, த்தை வயிறு வளர்க்கைக்குறுப் பாக்குமாபோலே, இருவர்க்கும் அவத்யம்.

128. வேத, ரந்தங்களுபாயமாக விதி, க்கிறபடியென் ? என்னில்.

129. ஒளஷத, ளேவை பண்ணுதவர்களுக்கு அபி, மத வஸ்துக்களிலே அத்தைக் கலசியிடுவாரைப்போலே ஈஸ்வ ரனைக் கலந்து விதி, க்கிறத்தனை.

130. இத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக.

131. இதுதான்-பூர்வ விஹித ஹிம்ஸைபோலே, விதி, கிஷேத, ங்கள் இரண்டுக்கும் குறையில்லை.

132. அத்தை-ஸாஸ்த்ரவிஸ்வாஸத்துக்காக விதி, த்தது. இத்தை-ஸ்வரூப விஸ்வாஸத்துக்காக விதி, த்தது.

133. அது தோல்புரையே போம், இது மர்மஸ்பர்ஸி.

134. இதுதான்-கர்மஸாத்யமாகையாலே துஷ்கரமுமாயிருக்கும்.

135. ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு இக்குற்றங்கள் ஒன்றுமில்லை.

136. ஆத்மயாத்ராத்மயஜ்ஞாந கார்யமாகையாலே-ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமுமாய், உ “சிற்றவேண்டா” என்கிற படியே நிவ்ருத்திஸாத்யமாகையாலே, ஸுகரமுமாயிருக்கும்.

137. பூர்ணவிஷயமாகையாலே, பெருமைக்கீடாகப் பச்சையிடவொண்ணாது.

138. ஆபி, முக்யஸௌசகமாத்ரத்திலே ஸந்தோஷம் விளையும்.

139. பூர்த்தி-கைவாங்காதே மேல்விழுகைக்கு ஹேது வித்தனை.

140. 1. “பதாம் புஷ்பம்” 2. “அந்யத் பூர்ணத்”
b “புரிவதுவும் புகைபூவே”.

141. புல்லைக்காட்டி அழைத்துப் புல்லையிடுவாரைப் போலே பூலஸாத்யநங்களுக்கு பேத்யுமில்லை.

142. ஆகையாலே ஸுக்யரூபமாயிருக்கும்.

143. இவன் அவனைப்பெற நினைக்கும்போது இந்த ப்ரபத்தியும் உபாயமன்று.

144. அவன் இவனைப்பெற நினைக்கும்போது பாதகமும் விலக்கன்று.

145. இவையிரண்டும் - ஸ்ரீபுரதாழ்வான் பக்கலிலும், ஸ்ரீகுஹப்பெருமான் பக்கலிலும் காணலாம்.

146. ஸ்ரீபுரதாழ்வானுக்கு - நன்மைதானே தீமையாயிற்று. ஸ்ரீகுஹப்பெருமானுக்கு - தீமைதானே நன்மையாயிற்று.

147. ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயஸ்சித்தமான ப்ரபத்திதானும்-அபராதகோடியிலேயாய், கூடாமணம்பண்ணவேண்டும்படி நில்லாநின்றதிறே.

148. நெடுநாள் அந்யபரையாய்ப்போந்த பூர்வையலஜ்ஜாபயங்களின்றிக்கே பூர்த்ருஸகாஸத்திலே நின்று

‘என்னை அங்கீகரிக்கவேண்டும்’ என்று அபேக்ஷிக்குமா போலேயிருப்பதொன்று இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி.

149. க்ருபையாலே வரும் பாரதந்தர்யத்தைக் காட்டில், ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே வரும் பாரதந்தர்யம் ப்ரபுலம்.

150. இவ்வர்த்துத்தை வேதுபுருஷன் அபேக்ஷித்தான்.

151. அபேக்ஷாரிபேக்ஷமாக-திருவடிக்கும், ஸ்ரீகுஹப் பெருமானுக்கும் இதுண்டாயிற்று.

152. இவன் முன்னிடுமவர்களை அவன் முன்னிடு மென்னுமிடம் அபுயப்ரதநாத்திலும் காணலாம்.

153. இருவர் முன்னிடுகிறதும் - தந்தாங்குற்றங்களை ஸமிப்பிக்கக்கூக.

154. ஸ்வருபவித்தியுமத்தாலே.

155. ஓளபாதி,கமுமாய் நித்யமுமான பாரதந்தர்யம் இருவர்க்கும் உண்டிறே.

156. அநித்யமான இருவர் பாரதந்தர்யம் குலைவதும் அத்தாலே.

157. ஸஸாக்ஷிகமாயகையாலே இப்பந்தத்தை இரு வராலும் இல்லைசெய்யப்போகாது.

158. a “என்னை நெகிழ்க்கிலும்” b “கோலமலர்ப் பாவைக்கன்பாகிய”.

159. கர்மணிவ்யுத்பத்தியில் ஸ்வருபகுணங்களால் வருகிற கர்த்ருஸங்கோச ராஹித்யத்தை நினைப்பது.

160. அதிகாரித்ரயத்துக்கும் புருஷகாரம் அவர்ஜநீயம்.

161. தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும்.

162. அழகுக்கிட்ட சட்டை அணைக்கைக்கு விரோதி, யாமாபோலே.

163. “ஹாரோடமி”.

164. புண்ணும்போலே, பாரதந்தர்யமும் பராநுபுவத் திக்கு விலக்கு.

165. குணம்போலே தே, ஷாஷநிவ்ருத்தி.

166. ஆபரணம் அபி, மதமாய், அமுக்கு அபி, மதமாய் இராகின்றதிநே.

167. “ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்” என்கிற வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

168. a “வஞ்சக்கள்வன்” b “மங்கவொட்டு”.

169. வேர்ச்சுருமவர்கள் மண்பற்றுக் கழற்றாதாப் போலே ஜ்ஞாநியை விக்ரஹத்தோடு ஆதரிக்கும்.

170. பரமார்த்தஞான இவனுடைய ஸரீரஸ்தி, திக்கு ஹேது-கேவலப, க, வதி, ச்சை, யிநே.

171. c “திருமாலிருஞ் சோலைமலையே” என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய ஸரீராகதே, ஷாத்திலேபண்ணும்.

172. அங்குத்தை வாஸம் ஸாத்யம், இங்குத்தை வாஸம் ஸாத்யம்.

173. d “கல்லுங்களைகடலும்” என்கிறபடியே இது ஸித்தி, த்தால், அவற்றில் ஆதரம் மட்டமாயிருக்கும்.

174. e “இளங்கோயில் கைவிடேல்” என்று இவன் ப்ரார்த்திக்கவேண்டும்படியாயிருக்கும்.

175. ப்ராப்யப்ரீதிவிஷயத்வத்தாலும், க்ருதஜ்ஞதையாலும் பின்பு அவை அபி, மதங்களாயிருக்கும்.

176. ஆகையாலே தே, ஷாஷநிவ்ருத்திபோலே ஆந்தர குணமும் ஸ்ரோதியாயிருக்கும்.

177. தே, ஷாஷநிவ்ருத்திதானே தே, ஷாஷமாமிநே.

“ஸைவநம் நன்மை விடைப்பால்போலே ;

178. “தலை - அவனாவரும் நன்மை - முலைப்பால்போலே” என்பவர்த்தை.

179. அவனையொட்டியத்தான் வது - ஸ்தநத்தய ப்ரஸஜனமும் வாங்கி, க்ரதுகனடிக்கெடுக்குமாடு - 10

180. தன்னைத்தானேயிறே முடிப்பான்.

181. தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது - அஹங்காரத்
தையும், விஷயங்களையும் விரும்புகை.

182. அஹங்காரம் அக்ஷிஸ்பர்ஸம்போலே.

183. 1. “நகாமகலுஷம் சித்தம்” 2. “நஹி மே ஜீவிதே
நார்த்தம்” 3. “நதே, ஹம்” & “எம்மாவீட்டுத்திறமும்”.

184. ப்ரதிகுல விஷயஸ்பர்ஸம் 'விஷஸ்பர்ஸம்
போலே. அநுகுலவிஷயஸ்பர்ஸம் விஷமிஸ்ப்ரபோஜநம்
போலே.

185. அக்ஷிஜ்வாலையை விழுங்கி விடாய்கெட நினைக்கு
மாபோலேயும், ஆடுகிற பாம்பின் நிழலிலே ஒதுங்க
நினைக்குமாபோலேயும் - விஷயப்ரவணனாய் ஸுகி,க்க
நினைக்கை.

186. அசுணமா முடியுமாபோலே - புகுவது, நுபுவைக
பரனாய், ம்ருது, ப்ரக்ருதியாயிருக்குமவன் விஷயதர்ஸநத்
தாலே முடியும்படி.

187. b “காட்டிப்படுப்பாயோ” என்னக்கடவதிறே.

188. அஜ்ஞான விஷயப்ரவணன் - கேவல நாஸ்திக
கனைப்போலே, ஜ்ஞாநவான விஷயப்ரவணன் - ஆஸ்திக
நாஸ்திகனைப்போலே.

189. கேவல நாஸ்திகனைத் திருத்தலாம்; ஆஸ்திக
நாஸ்திகனை ஒருநாளும் திருத்தவொண்ணாது.

190. இவையிரண்டும் - ஸ்வரூபேண முடிக்குமள
வன்றிக்கே புகுவதவிரோதத்தையும் வினைத்து முடிக்கும்.

191. நாமரூபங்களையுடையராய் புகுவதவிரோதம்
பண்ணிப்போருமவர்கள் துக்ஷத, படம்போலே.

192. மடிப்புடவை வெந்தால் உண்டையும் பாவும்
ஒத்துக்கிடக்கும்; காற்றடித்தவாறே பறந்துபோம்.

193. 'ஈஸ்வரனவதரித்துப்பண்ணின ஆனைத்தொழில்
ல்லாம் புகுவதாபசாரம் 'பொருமை' என்று ஜீயர்
செய்வர்.

194. “அவமாநக்ரியா”

195. பாக்யவதாபசாரந்தான் - அநேகவிதம்.

196. அதிலேயொன்று - அவர்கள் பக்கல் ஜந்ம நிருபணம்.

197. இதுதான் அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாத்யாந ஸ்ம்ருதியிலுங்காட்டில் க்ருரம்.

198. அத்தை ‘மாத்ருயோநி பரீக்ஷயோடொக்கும்’ என்று ஸாஸ்த்ரம் சொல்லும்.

199. த்ரிஸங்குவைப்போலே கர்மசண்ட்ராஹஸ்ய, மார்விலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தானே வாராய்விடும்.

200. ஜாதிசண்ட்ராஹனுக்குக் காலாந்தரத்திலே பாக்யவதனாகைக்கு யோக்யதையுண்டு; அதுவுமில்லை இவனுக்கு.

201. ஆரூடபதிதனாகையாலே.

202. இதுதனக்கு அதிகாரிநியமமில்லை.

203. ௨ “தமர்களில் தலைவராய சாதியந்தணர்களே லும்” என்கையாலே.

204. இவ்விடத்திலே வைநதேய வ்ருத்தாந்தத்தையும், பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையையும் ஸ்மரிப்பது.

205. ஜ்ஞாநாநுஷ்ட்யாநங்களையொழிந்தாலும் பேற்றுக்கு அவர்கள் பக்கல் ஸம்பந்தமே அமைகிறுப்போலே, அவையுண்டானாலும் இழவுக்கு அவர்கள் பக்கல் அபசாரமே போரும்.

206. இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி நியமமில்லை.

207. இவ்வர்த்தும் கையரிகவ்ருத்தாந்தத்திலும், உபரி சரவஸு வ்ருத்தாந்தத்திலும் காணலாம்.

208. ப்ராஹ்மண்யம் விலைசெல்லுகிறது, வேத்யாத்யயநாதிமுக்யத்தாலே பாக்யவல்லாப, ஹேதுவென்று; அதுதானே இழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாயிடு.

209. ஜந்மவ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் பேற்றுக்கும் இழவுக்கும் அப்ரயோஜகம்.

210. ப்ரயோஜகம் - புகுவத்ஸம்புந்தமும அஸம் ப்ந்தமும.—

211. புகுவத்ஸம்புந்தமுண்டானுல் இரண்டுமொக்கு மோவென்னில்;

212. ஒவ்வாது.

213. உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜந்மம், ப்ரம்ஸ ஸம்பாவநையாலே, 1. "ஸ்ரீரேச" என்கிறபடியே ப்யஜநகம்.

214. அதுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் ப்ராவிக்க வேணும்.

215. அபக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த உத்க்ருஷ்டஜந்மத் துக்கு இரண்டு தேஷமுமில்லை.

216. நைச்யம் ஜந்மஸித்தம்.

217. ஆகையால் உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ஸ்ரேஷ்டம்.

218. 2. "ஸ்வபசோ஽பி மஹிபால"

219. நிக்ருஷ்டஜந்மத்தால் வந்த தேஷமும் ஸமிப்பது விலக்ஷணஸம்புந்தத்தாலே.

220. ஸம்புந்தத்துக்கு யோக்யதையுண்டாம்போது ஜந்மக்கொத்தை போகவேணும்.

221. ஜந்மத்துக்குக் கொத்தையும், அதுக்குப் பரி ஹாரமும் & "பமுதிலாவொமுகல்" என்கிற பாட்டிலே அருளிச்செய்தார்.

222. வேதகப்பொன்போலே இவர்களோட்டை ஸம் ப்ந்தம்.

223. இவர்கள்பக்கள் ஸாம்யபுத்தியும், ஆதி, க்ய புத்தியும் நடக்கவேணும்.

224. அதாவது - ஆசார்யதுல்யரென்றும், ஸம்ஸாரி களிலும், தன்னிலும், ஈஸ்வரனிலும் அதிகரென்றும் நினைக்கை.

225. ஆசார்ய ஸாம்யத்துக்கு அடி - ஆசார்யவசநம்.

226. இப்படி நினையாதொழிகையும் அபசாரம்.

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

227. இவ்வர்த்தம், இதிஹாஸ புராணங்களிலும், a“பயிலுஞ்சுடரொளி” b“நெடுமாற்கடிமை”யிலும், c“கண் சோரவெங்குருதி”யிலும், d “நண்ணுதவாளவுண்”ரிலும், e“தேட்டருந்திறஸ்தே”னிலும், f“மேம்பொரு”ளுக்கு மேலிற் பாட்டுக்களிலும் விஸத்யமாகக் காணலாம்.

228. கூத்திரியனா விஸ்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மருஷி யானான்.

229. ஸ்ரீவிபீஷணனை ராவணன் குலபாம்ஸனை என்னுன்; பெருமாள் இக்சுவாகுவம்ஸ்யராக நினைத்து வார்த்தை அருளிச்செய்தார்.

230. பெரிய உடையாருக்குப் பெருமாள் ப்ரஹ்ம மேதா ஸம்ஸ்காரம் பண்ணியருளினார்.

231. தர்மபுத்ரர் அஸரீரி வாக்யத்தையும், ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையுங்கொண்டு, ஸ்ரீவிதுரரை ப்ரஹ்ம மேதாத் தாலே ஸம்ஸ்கரித்தார்.

232. ருஷிகள் தர்மவ்யாதன் வாசலிலே துவண்டு தர்மஸந்தேஹங்களை ஸமிப்பித்துக்கொண்டார்கள்.

233. க்ருஷ்ணன் பீஷ்மத்ரோணாதிசுக் க்ருஹங்களை விட்டு ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையிலே அமுதுசெய்தான்.

234. பெருமாள் ஸ்ரீஸபுரி கையாலே அமுதுசெய்த ருளினார்.

235. மாறனேர் நம்பி விஷயமாகப் பெரியநம்பி உடையவர்க்கு அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

236. “ப்ராதுர்ப்பாவிரித்யாதி”.

237. ‘பாக்யவதனன்றிக்கே வேதார்த்தஜ்ஞாநாதிகளை யுடையவன் குங்குமஞ்சுமந்த கழுதையோபாதி’ என்று சொல்லாநின்றதிதே.

238. ராஜாவான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் திரயக் ஸ்தூவர ஜந்மங்களை ஆசைப்பட்டார்.

a திருவாய் 3 7. b திருவாய் 8-10. c பெரியதிரு 7.4.

d பெரியதிரு 2-6. e பெருமாஸ்திரு 2. f திருமலை 38.

239. ப்ரஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும், திருமகளாரும் கேட்பஜந்மத்தை ஆஸ்தாநம் பண்ணினார்கள்.

240 கந்தல் கழித்தால் ஸர்வர்க்கும் நாரீணுமுத்தமையுடைய அவஸ்தை, வரக்கடவதாயிருக்கும்.

241 ஆறு பாகாரத்தாலே பரிஸுத்தாத்மஸ்வரூபத்துக்கும் தத்ஸாய்மமுண்டாயிருக்கும்.

242. த்ருஷ்டத்தில் உத்கர்ஷம் அஹங்காரத்தாலே; அத்ருஷ்டத்தில் உத்கர்ஷம் அஹங்காரரஹித்யத்தாலே.

243. ப்ரஹ்மாவாயிழந்துபோதல், இடைச்சியாய்ப் பெற்றுவிடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும்.

244. இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாஸஹேதுவான அஹங்காரத்துக்கும் அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும் வினேநிலம் தானுகையாலே, தன்னைக் கண்டால் ஸத்ருவைக் கண்டாற்போலேயும், அவற்றுக்கு வர்த்தகரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாற்போலேயும், அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் பூந்துக்களைக் கண்டாற்போலேயும், ஈஸ்வரனைக் கண்டால் பிதாவைக் கண்டாற்போலேயும், ஆசார்யனைக் கண்டால் பசியன் சோற்றைக் கண்டாற்போலேயும், ஸிஷ்யனைக் கண்டால் அபிமதவிஷயத்தைக் கண்டாற்போலேயும் நினைத்து, 'அஹங்காரார்த்தகாமங்கள் மூன்றும், அநுகூலப் பக்கல் அநாத்ரத்தையும், ப்ரதிகூலப் பக்கல் ப்ராவண்யத்தையும், உபேக்ஷிக்குமவர்கள் பக்கல் அபேக்ஷையையும் பிறப்பிக்கும்' என்றஞ்சி, 'ஆத்மகுணங்கள் நம் மாலும் பிறராலும் பிறப்பித்துக்கொள்ளவொண்ணாது; ஸத்ராசார்ய ப்ரஸாத்மடியாக வருகிற புகூலத் ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்குமத்தனை' என்று துணிந்து, தேஹயாத்ரையிலுபேக்ஷையும், ஆத்மயாத்ரையிலபேக்ஷையும், ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் பேராக்யதாபுத்தி, நிவ்ருத்தியும், 'தேஹதாரணம் பரமாத்மஸமாராத்நஸமாப்தி ப்ரஸாத் ப்ரதிபத்தி' என்கிற புத்தி, விஸேஷமும், தனக்கொருக்லேஸமுண்டானால் கர்மபுலமென்றதல் க்ருபாபுலமென்றதல் பிறக்கும் ப்ரீதியும், ஸ்வாநுஷ்டாநத்தில் ஸாத்

நத்வபூத்தி, நிவ்ருத்தியும், விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநா நுஷ்டாநங்களில் வாஞ்சையும், உகந்தருளின நிலங்களில் ஆதராதிசயமும், மங்குளாஸாஸநமும், இதரவிஷயங்களில் அருசியும், ஆர்த்தியும், அநுவர்த்தநநியதியும், ஆஹார நியதியும், அநுகூலஸஹவாஸமும், ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியும் ஸத்ராசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்.

த்ருதீயப்ரகரணம் 3.

245. மங்குளாஸாஸநம் ஸ்வரூபவிருத்திமன்றோவென் னில்; ஜ்ஞாநதூஸையில் ரக்ஷயரக்ஷகபாவம் தன்கப்பிலே கிடக்கும்; ப்ரேமதூஸையில் தட்டுமாறிக்கிடக்கும்.

246. அவன் ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தால் அவனைக் கடகாகக்கொண்டு தன்னை நோக்கும்; ளௌகுமார்யத்தை அநுஸந்தித்தால் தன்னைக் கடகாகக்கொண்டு அவனை நோக்கும்.

247. இவ்வர்த்தம், சக்ரவர்த்தி, ஸ்ரீஜநகராஜன் - திருமகள், விஸ்வாமித்ரன், ஸ்ரீதூண்டுகாரண்ய வாஸிக ளான ருஷிகள், திருவடி, மஹாராஜர், ஸ்ரீநந்தகேடாபர், ஸ்ரீவிதுரர், பிள்ளையுறங்காவில்லிதூஸர் தொடக்கமான வர்கள் பக்கலிலே காணலாம்.

248. இளையபெருமானே ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் அதி ஸங்கைபண்ண, இருவரையும் அதிஸங்கைபண்ணி குஹப்பெருமாள் பரிகரம் பெருமானே நோக்கிற்றிறே.

249. ஒருநாள் முகூத்திலே விழித்தவர்களை வடிவழகு படுத்தும் பாடாயிற்றிது.

250. இவர்கள் நம்முடைய கோடியிலே என்னும்படி யாயிற்று ஆழ்வார்கள் நிலை.

251. ஆழ்வார்களெல்லாரையும் பேபாலல்லர் பெரியாழ்வார்.

252. அவர்களுக்கு அது காதாசித்கம், இவர்க்கு இது நித்யம்.

253. அவர்களுடைய ஆழங்கால்தானே இவர்க்கு மேடாயிருக்கும்.

254. அவர்களுக்கு உபயஸேஷத்வத்தையுமிழித்து, ஸ்வரூபத்தைக் குமிழிநீருண்ணப் பண்ணுமது, இவர்க்கு உபயவ்ருத்திக்கும் ஹேதுவாய், ஸ்வரூபத்தைக் கரையேற்றும்.

255. ப்யநிவர்த்தகங்களுக்கு ப்யப்படுவது, ப்ரதிகுலரையும் அநுகூலராக்கிக்கொள்ளுவது, அதீதகாலங்களில் அபத்யாங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிற்றெரிவது, ப்ராப்திபுலமும் இதுவேயென்பது, அநிமிஷரைப் பார்த்து a "உறகல், உறகல்" என்பதாய்க்கொண்டு இதுதானே யாத்ரையாய் நடக்கும்.

256. அல்லாதவர்களைப்போலே கேட்கிறவர்களுடையவும், சொல்லுகிறவர்களுடையவும் தனிமையைத் தவிர்க்கையன்றிக்கே, b "ஆளுமாளார்" என்கிறவனுடைய தனிமையைத் தவிர்க்கைக்காயிற்று ப்யாஷ்யகாரரும், இவரும் உபதேஸிப்பது.

257. அல்லாதார்க்கு ஸத்தாஸம்ருத்திகள் த்யூஸநாநுபுவகைங்க்யங்களாலே; இவர்க்கு மங்க்யளாஸாஸாத் தாலே.

258. உகந்தருளின நிலங்களை அநுஸந்தித்தால் ஊணும் உறக்கமுமின்றிக்கே, இவருடைய யாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாகவேணும்.

259. ஆகையால் மங்க்யளாஸாஸாம் ஸ்வரூபாநுக்ஷணம்.

260. அநுகூலராகிருர் - ஜ்ஞாந புக்தி வைராக்யங்கள் இட்டுமாறினாற்போலே வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம் படியிருக்கும் பரமார்த்தர்.

261. ஒருசெய் கிரம்ப நீர் நின்றால் அசல் செய் பொசிந்து காட்டுமாபோலே இவையில்லாதார்க்கும் இவர்களோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே உருவுதல் தீரக்கடவதாயிருக்கும்.

262. ஆறுநீர் வரவு அணித்தானால் அதுக்கீடான அடையாளங்களுண்டாப்போலே, ப்ராப்தி அணித்தானவாறே இந்த ஸ்வபூவவிசேஷங்கள் தன்னடையே விளையக்கடவதாயிருக்கும்.

263. இவற்றைக்கொண்டு சரமஸரீரம் என்று தனக்குத்தானே அறுதியிடலாயிருக்கும்.

264. ப்ரதிகூலராகிருர்-தேஹாத்மாபிமாநிகளும், ஸ்வதந்த்ரரும், அந்யசேஷபூதரும், உபாயாந்தரநிஷ்டரும், ஸ்வப்ரயோஜநபரரும்.

265. இவர்களுக்கு உத்-தேஹஸ்யரும், உபாயோபேயங்களும் பேதித்திருக்கும்.

266. தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு உத்-தேஹஸ்யர்-தேஹவர்த்தகரான மனுஷ்யர்கள்; உபாயம் - அர்த்தம், உபேயம் - ஐஹிகபேயாகும். ஸ்வதந்த்ரர்க்கு உத்-தேஹஸ்யர் - ஸ்வர்க்க்யாதிபேயாகுப்ரதூர், உபாயம் - கர்மாநுஷ்டராம், உபேயம்-ஸ்வர்க்க்யாதிபேயாகும். அந்யசேஷபூதர்க்கு உத்-தேஹஸ்யர் - ப்ரஹ்ம ருத்ராதி, உபாயம் - தத்ஸமாஸ்யணம், உபேயம் - தத்ஸாயுஜ்யம். உபாயாந்தரநிஷ்டர்க்கு உத்-தேஹஸ்யன் - தேவதாந்தர்யாமியான ஸர்வேஸ்வரன், உபாயம் - கர்மஜ்ஞாநபுத்திகள், உபேயம் - புகுவதுநுபுவம். ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்கு உத்-தேஹஸ்யன்-3 “நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்” என்கிறவன், உபாயம் - ஸ்வகீயஸ்வீகாரம், உபேயம் - ஸ்வார்த்து கைங்கர்யம்.

267. முதல்சொன்ன மூவரும் நிக்ரஹத்துக்கிலக்கு; மற்றையிருவரும் அநுக்ரஹத்துக்கிலக்கு.

268. மூவருடையவும் கர்மம் அநுபுவ விநாஸ்யம்; நாலாமதிகாரிக்கு ப்ராயஸ்சித்த விநாஸ்யம்; அஞ்சாமதி, காரிக்குப் புருஷகார விநாஸ்யம்.

269. உபாயம் ஸ்வீகாரகாலத்தில் புருஷஸாபேக்ஷமுமாய், புருஷகாரஸாபேக்ஷமுமாயிருக்கும்; கார்யகாலத்தில் உபாயநிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

270. ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினைக்கலாமோவென்னில்;

271. இங்கு ஸ்வப்ரயோஜனமென்கிறது - ஆஸ்ரய
தேஷாஷஜந்யமானத்தை.

272. ஆகையாலே தேஷாஷமில்லை.

273. விஷயதேஷாஷத்தாலே வருமவையெல்லாம் துஷ்
த்யஜமாயிறேயிருப்பது.

274. 2. "ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை" 1. "கத,
மந்யதி, ச்ச, தி"

275. இப்படி இவையித்தனையும் ஸத்யாசார்யப்ரஸாதத்
தாலே வர்த்திக்கும்போதைக்கு, வஸ்தவ்யம் - ஆசார்ய
ஸந்நிதியும் புகுவத்ஸந்நிதியும், வக்தவ்யம் - ஆசார்ய
வைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்; ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும்,
த்வயமும்; பரிக்ரஹ்யம் - பூர்வாசார்யர்களுடைய வசந
மும் அநுஷ்டானமும்; பரித்யாஜ்யம் அவைஷணவஸஹ
வாஸமும், அபிமானமும். கர்த்தவ்யம் - ஆசார்ய கைங்கர்ய
மும், புகுவத்கைங்கர்யமும்.

276. கீழ்ச்சொன்ன புகுவத் கைங்கர்யமறிவது -
ஸாஸ்த்ர முகூத்தாலே; ஆசார்ய கைங்கர்யமறிவது
ஸாஸ்த்ரமுகூத்தாலும், ஆசார்யவசநத்தாலும்.

277. கைங்கர்யந்தானிரண்டு.

278. அதாவது - இஷ்டஞ்செய்கையும், அநிஷ்டம்
தவிருகையும்.

279. இஷ்டாநிஷ்டங்கள், வர்ணாஸ்ரமங்களையும் ஆத்ம
ஸ்வரூபத்தையும் அவலம்பித்திருக்கும்.

280. புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப் பண்ணு
விறே.

281. இவன் புண்யத்தைப் பாபமென்றிருக்கும்; அவன்
பாபத்தைப் புண்யமென்றிருக்கும்; அவனுக்கு அது கிடை
யாது; இவன் அது செய்யான்.

282. கைங்கர்யந்தான் புக்திமூலமல்லாதபோது
பீதிமூலமாய் வரவேணும்.

283. அதுவுமில்லாதபோது, அதிகாரத்திலும், உபா
யோபேயங்களிலும் அந்வயமின்றிக்கே யொழியும்.

284. கைங்கர்யந்தன்னைப் புலஸாதநமாக்காதே புலமாக்கவேணும்.

285. அதாவது - தான் கையேலாதே அவனைக் கையேற்சுப் பண்ணுகை.

286. கொடுத்துக்கொள்ளாதே கொண்டத்துக்குக் கைக்கூலி கொடுக்கவேணும்.

287. ஸ்ரீவிதுரரையும், ஸ்ரீமாலாகாரரையும், கூனியையும்போலே கிஞ்சித்கரித்தால் ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுவது.

288. மடிதடவாத சோறும், சுருநாருத பூவும், சுண்ணம்பு படாத சாந்துமிறே இவர்கள் கொடுத்தது.

289. கைங்கர்யதூஸைபோலே முன்புள்ள தூஸைகளிலும் ஸ்வரூபத்தை உஜ்ஜ்வலமாக்கவேணும்.

290. முன்பே நாலு தூஸையுண்டு.

291. அதாவது - ஜ்ஞாநதூஸையும், வரணதூஸையும், ப்ராப்திதூஸையும், ப்ராப்யாநுபவதூஸையும்.

292. ஜ்ஞாநதூஸையில் அஜ்ஞானத்தை முன்னிடும்; வரணதூஸையில் அபூர்த்தியை முன்னிடும்; ப்ராப்திதூஸையில் ஆர்த்தியை முன்னிடும்; ப்ராப்யாநுபவதூஸையில் அபிநிவேஸத்தை முன்னிடும்.

293. அஜ்ஞாநம்போவது - ஆசார்ய ஜ்ஞாநத்தாலே, அபூர்த்திபோவது - ஈஸ்வரபூர்த்தியாலே, ஆர்த்திபோவது - அருளாலே, அபிநிவேஸம்போவது - அநுபவத்தாலே.

294. அஜ்ஞாநத்துக்கடி - அபராதும், அபூர்த்திக்கடி - ஜ்ஞாநபூர்த்தி, ஆர்த்திக்கடி - அலாபும், அபிநிவேஸத்துக்கடி - அழகு.

295. ஆர்த்தியும் அபிநிவேஸமுமிருக்கும்படி அர்ச்சி ராதி, கயியிலே சொன்னோம்.

296. இவன்தனக்கு நாலு தூஸைபோலே நாலு குணமுமுண்டு.

297. அதாவது - ஜ்ஞாநமும், அஜ்ஞாநமும், ஸக்தியும், அஸக்தியும்.

298. இவைதான் அவனுக்குமுண்டு.

299. அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு - இவனுடைய குணம், அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு - இவனுடைய தேரவும், ஸக்திக்கிலக்கு - இவனுடைய ரக்ஷணம், அஸக்திக்கிலக்கு - பரித்ராகும்.

300. இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு - ஆசார்ய குணம், அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு - ஆசார்யதேரவும், ஸக்திக்கிலக்கு - ஆசார்ய கைங்கர்யம், அஸக்திக்கிலக்கு - நிஷித் தநுஷ்டநம்.

301. நிஷித்தந்தானும் நாலுபடியாயிருக்கும்.

302. அதாவது - அக்ருத்யகரணமும், புகுவதுபசாரமும், பாகுவதாபசாரமும், அஸஹ்யாபசாரமும்.

303. அக்ருத்யகரணமாவது - பரஹிம்ஸை, பரஸ்தோத்ரம், பரதூரபரிக்ரஹம், பரத்ரவ்யாபஹாரம், அஸத்யகதநம், அபுக்யபுக்ஷணம் தொடக்கமானவை.

304. புகுவதுபசாரமாவது - தேவதாந்தரங்களோடு ஒக்க ஈஸ்வரனை நினைக்கையும், ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் மநுஷ்யஸஜாதீயதாபுத்தியும், வர்ணாஸ்ரம விபரீதமான உபசாரமும், அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாத்நாந நிருபணமும், ஆத்மாபஹாரமும், புகுவதுத்ரவ்யாபஹாரமும் தொடக்கமானவை.

305. புகுவதுத்ரவ்யத்தைத் தானபஹரிக்கையும், அபஹரிக்கிறவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையும், அவர்கள் பக்கலிலே யாசிதமாகவும் அயாசிதமாகவும் பரிக்ரஹிக்கையும் புகுவானுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கும்.

306. பாகுவதாபசாரமாவது - அஹங்காரார்த்தகாமங்களடியாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் பண்ணும் விரோதம்.

307. அஸஹ்யாபசாரமாவது - நிர்நிபந்தநமாக புகுவது பாகுவத விஷயமென்றால் அஸஹமானாயிருக்கையும், ஆசார்யாபசாரமும், தத்புக்தாபசாரமும்.

308. இவை ஒன்றுக்கொன்றுக் குரங்களுமாய், உபாயவிரோதிகளுமாய், உபேயவிரோதிகளுமாயிருக்கும்.

அதிசூரியிஷ்டா ப்ரகரணம் ஸமாப்தம்.

309. தான் ஹிதோபதேயம் பண்ணும்போது, தன்னை யும், சரிஷ்யனையும், பூலத்தையும் மாருடிநினைக்கை க்ருர நிஷித்தம்.

310. தன்னை மாருடி நினைக்கையாவது - தன்னை ஆசார்யனென்று நினைக்கை; சரிஷ்யனை மாருடி நினைக்கையாவது - தனக்கு சரிஷ்யனென்று நினைக்கை; பூலத்தை மாருடி நினைக்கையாவது - த்ருஷ்ட ப்ரயோஜனத்தையும், சரிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவனத்தையும், புகுவத் கைங்கர்யத்தையும், எஹ்வாஸத்தையும் பூலமாக நினைக்கை.

311. நினையார்திருக்க, இந்நாலு பூலமும் ஸித்தி, திக் கிற படியென்? என்னில்; சேஷபூதனான சரிஷ்யன் நனைவாலே த்ருஷ்டபூலம் ஸித்தி, திக்கும்; ஈஸ்வரன் நனைவாலே உஜ்ஜீவனம் ஸித்தி, திக்கும்; ஆசார்யன் நனைவாலே புகுவத்கைங்கர்யம் ஸித்தி, திக்கும்; உபகாரஸ்ம்ருதியாலே எஹ்வாஸம் ஸித்தி, திக்கும்.

312. ஸாக்ஷாத்பூலமும், ஆசார்யத்வமும் ஸித்தி, திக் கிற படியென்? என்னில்; தன் நனைவாலும், ஈஸ்வரன் நனைவாலும் ஸித்தி, திக்கும்.

313. இப்படியொழிய உபதேயரிக்கில், இருவருக்கும் ஸ்வரூப ஸித்தி, தியில்லை.

314. ஆசார்யனுக்கு சரிஷ்யன்பக்கல் க்ருபையும், ஸ்வாசார்யன் பக்கல் பாரதந்தர்யமும் வேணும்.

315. க்ருபையாலே சரிஷ்யன் ஸ்வரூபம் ஸித்தி, திக்கும், பாரதந்தர்யத்தாலே தன் ஸ்வரூபம் ஸித்தி, திக்கும்.

316. நேரே ஆசார்யனென்பது - ஸம்ஸாரவிவர்த்தகமான பெரியதிருமந்த்ரத்தை உபதேயரித்தவனை.

317. ஸம்ஸாரவர்த்தகங்களுமாய், கூடூத்ரங்களுமான புகுவந் மத்த்ரங்களை உபதேயரித்தவர்களுக்கு ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லை.

318. புகுவந் மத்த்ரங்களை கூடூத்ரங்களென்கிறது - பூலத்வாரா.

319. ஸம்ஸாரவர்த்தகங்களென்கிறது அத்தாலே.

320. இதுதான் ஓளபாதி,கம்.

321. சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே.

322. ஸ்ரீஷ்யனென்பது - ஸாத்,யாந்தர நிவ்ருத்தியும், ப்,லஸாத,ந ஸாஸ்ருஷையும், ஆர்த்தியும், ஆதரமும், அநஸூயையமுடையவன்.

323. மத்தாமும், தே,வதைபும், ப்,லமும், ப்,லாநு ப்,ந்தி,களும், ப்,லஸாத,நமும், ஐஹிகபே,க,முமெல்லாம் ஆசார்யனென்று நினைக்கக்கடவன்.

324. 1. "மாதா பிதா யுவதய:" என்கிற ஸ்லோகத்திலே, இவ்வர்த்த,த்தைப் பரமாசார்யரும் அருளிச்செய்தார்.

325. இதுக்கடி உபகாரஸ்ம்ருதி,

326. உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை; முடிந்த நிலம் ஈஸ்வரன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை.

327. ஸ்ரீஷ்யனும், ஆசார்யனும் அந்யோந்யம் ப்ரிய ஹிதங்களை நடத்தக்கடவர்கள்.

328. ஸ்ரீஷ்யன் தான் ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவன்; ஈஸ்வரனைக் கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவன்; ஆசார்யன் மாருடி நடத்தக்கடவன்.

329. ஸ்ரீஷ்யன் உகப்பிலே ஊன்றிப்போரும்; ஆசார்யன் உஜ்ஜீவநத்திலே ஊன்றிப்போரும்.

330. ஆகையால், ஸ்ரீஷ்யன் ஆசார்யனுடைய ஹர்ஷத்துக்கு இலக்காகையொழிய, ரோஷத்துக்கு இலக்காகைக்கு அவகாஸமில்லை.

331. நிக்ரஹத்துக்குப் பாத்ரமாம்போது அது ஹித ரூபமாகையாலே இருவர்க்கும் உபாதேயம்.

332. ஸ்ரீஷ்யனுக்கு நிக்ரஹகாரணம் த்யாஜ்யம்.

333. நிக்ரஹந்தான் ப்,க,வந்நிக்ரஹம்போலே ப்ராப்யாந்தர்கூதம்.

334. ஆசார்யன் ஸ்ரீஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணக்கடவன்; ஸ்ரீஷ்யன் ஆசார்யனுடைய தே,ஹத்தைப் பேணக்கடவன்.

335. இரண்டும் இருவர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய், புகுவத் கைங்கர்யமுமாயிருக்கும்.

336. ஆசார்யனுக்கு தேஹரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாமி; ஸிஷ்யனுக்கு ஆத்மரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாமி.

337. ஆசார்யன் ஆத்மரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில் அஹங்காரம் விரோதி; ஸிஷ்யன் தேஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில் மமகாரம் விரோதி.

338. ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணம் தன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்; ஸிஷ்யன் ஸ்வ தேஹரக்ஷணம் ஆசார்யன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்.

339. ஆசார்யன் ஸிஷ்யன் வஸ்துவைக் கொள்ளக்கடவனல்லன்; ஸிஷ்யன் தன் வஸ்துவைக் கொடுக்கக்கடவனல்லன்.

340. கொள்ளில் மிடியனும், கொடுக்கில் கள்ளனும்.

341. கொள்கொடையுண்டானால் எம் பந்தம் குலையும்.

342. இவன் மிடியனாகையாலே கொடான்; அவன் பூர்ணனாகையாலே கொள்ளான்.

343. அவனுக்குப் பூர்த்தியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது; இவனுக்கு மிடியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது.

344. ஆனால் ஸிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குப் பண்ணும் உபகாரமொன்றுமில்லையோவென்னில்;

345. ஆசார்யன் நிகைவாலேயுண்டு.

346. அதாவது - ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேம ஸமாசாரங்கள்.

347. ஆசார்ய பரீத்யர்த்தமாக இவனுக்குத் தவிர வேண்டுவது - புகுவத்த்ரவ்யத்தை அபஹரிக்கையும், புகுவத், பேராஜநத்தை விலக்குகையும், குருமந்த்ரதேவதாபரிபுவமும்.

348. புகுவத்த்ரவ்யாபஹாரமாவது - ஸ்வாதந்தர்யமும், அந்யஸேஷத்வமும்.

349. புகுவத்ப், போஜநத்தை விலக்குகையாவது அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை விலக்குகை.

350. அவனுடைய ரக்ஷகத்வக்ரமம் - ப்ரபந்ந பரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

351. குருபரிபுவமாவது - கேட்ட அர்த்தத்தின்படி அநுஷ்டியாதொழிகையும், அநதிகாரிகளுக்கு உபதேஸிக்கையும்; மந்த்ரபரிபுவமாவது - அர்த்தத்தில் விஸ்நுதியும், விபரிதார்த்தப்ரதிபத்தியும்; தேவதாபரிபுவமாவது-கரணத்ரயத்தையும் அப்ராப்தவிஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையும், தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்காதொழிகையும்.

352. இவனுக்கு ஸாரீராவஸானத்தளவு ஆசார்ய விஷயத்தில் ௨“என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்” ௩“மருவித்தொழும் மனமேதத்தாய்” என்று உபகாரசம்ருதி நடக்கவேணும்.

353. மகஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது-ஸ்வகுணத்தையும் புகுவத்ப், புகுவத தேவாஷங்கனையும் நினைக்கை.

354. தேவாஷம் நினையாதொழுகிறது - குணம்போலே உண்டாயிருக்கவன்று; இல்லாமையாலே.

355. தேவாஷமுண்டு என்று நினைக்கில் அது பரதேவாஷமன்று; ஸ்வதேவாஷம்.

356. ஸ்வதேவாஷமானபடியென்? என்னில்.

357. ஸ்வதேவாஷத்தாலும் புந்தத்தாலும்.

358. ஸ்வதேவாஷமில்லையாகில் குணப்ரதிபத்தி நடக்கும்.

359. நடத்ததில்லையாகில் தேவாஷஜ்ஞாகமே தேவாஷமாம்.

360. இதுதனக்கு அவஸரமில்லை.

361. ஸ்வதேவாஷத்துக்கும், புகுவத்ப், புகுவத குணங்களுக்குமே காலம் போருகையாலே.

362. ஸம்ஸாரிகள் தேவாஷம் ஸ்வதேவாஷமென்று நினைக்கக்கடவன்.

363. அதுக்கு ஹேது புந்த, ஜ்ஞாகம்.

௧ திருவாய் 2.7.8. ௨ திருவாய் 2.7-7.

364. a “இறைப்பொழுதுமெண்ணோமே” என்கையாலே அதுதான் தோன்றுது.

365. தோன்றுவது நிவர்த்தநார்த்தமாக.

366. பிராட்டி, ராகுணிகள் குற்றம் பெருமானுக்கும் திருவடிக்கும் அறிவிப்பாதாப்போலே, தனக்குப் பிறர் செய்த குற்றங்களை புகுவதுபுகுவத விஷயங்களில் அறிவிக்கக் கூடவனல்லன்.

367. அறிவிக்க உரியவனாகப்பட வாய்திறவாதே ஸர்வஜ்ஞவிஷயங்களுக்கும் மறைக்கும் என்னுநின்றதிதே.

368. குற்றஞ்செய்தவர்கள் பக்கல் பொறையும், கருபையும், சிரிப்பும், உகப்பும், உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்.

வதாசாயா நுவர்த்தா ப்ரகாணம் ஓத்திந்து.

369. ஸ்வதேவாஷா நுஸந்தாநம் ப்யுஹேது; புகுவது குணநுஸந்தாநம் அப்யுஹேது.

370. ப்யாப்யங்களிரண்டும் மாருடில் அஜ்ஞதையே வித்திக்கும்.

371. ஆனால் b “நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றும்” c “ஆற்றங்கரைவாழ் மரம்போல் அஞ்சுகின்றேன்” என்கிற பாசுரங்களுக்கடியென் ? என்னில்.

372. பூந்தா நுஸந்தாநம்.

373. ப்ரஜை தெருவிலே இடறித் தாய் முதுகிலே குத்துமாபோலே, நிருபாதிசு பூந்துவாய் ஸக்தனாயிருக்கிறவன் விலக்காதொழிந்தால், அப்படி சொல்லலாமிதே.

374. ப்ரஜையைக் கிணற்றின் கரையில் நின்றும் வாங்காதொழிந்தால், தாயே தள்ளினுள்ளைக் கூடவதிதே.

375. இவனுடைய அநுமதி, பேற்றுக்கு ஹேது வல்லாதாப்போலே, அவனுடைய அநுமதியும் இழவுக்கு ஹேதுவன்று.

376. இரண்டும் இருவருக்கும் ஸ்வரூபம்.

377. இழவுக்கடி - கர்மம்; பேற்றுக்கடி - க்ருபை.

378. மற்றைப்படி சொல்லில் இழவுக்குறுப்பாம்.

379. எடுக்க நினைக்கிறவனைத் தள்ளினாயென்னை
எடாமைக்குறுப்பிறே.

380. a “சீற்றமுள்” என்ற அநந்தரத்திலே இவ்வர்த்
தத்தைத் தாமே அருளிச்செய்தாரிறே.

381. சீற்றமுண்டென்றறிந்தால் சொல்லும்படி என்
னென்னில்; அருளும், ஆர்த்தியும், அநந்யகூதித்வமும்
சொல்லப்பண்ணும்.

382. சீறினாலும் காலக்கட்டிக்கொள்ளலாம்படியிருப்
பானொருவனைப்பெற்றால் எல்லாம் சொல்லலாமிறே.

383. 1. “க்ருபயா பர்பயாயைத்” b “அரிசினத்தால்”.

ச து ர் த ப் ர க ர ண ம்

த்ரிபாத், விபு, திப்ரகரணம்

384. த்ரிபாத், விபு, தியிலே பரிபூர்ணநுபுவம் நடவா
நிற்க, அது உண்டது உருக்காட்டாதே, தே, ஸாந்தர கத
னான புத்ரன் பக்கலிலே பித்ருஹ்ருத்யம் கிடக்குமாபோலே
ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் குடிபோய், இவர்
களைப் பிரிந்தால் ஆற்றமாட்டாதே, இவர்களோடே
கலந்து பரிமாறுகைக்குக் கரணகளேபுரங்களைக்கொடுத்து,
அவற்றைக்கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான ஸக்திவிசே
ஷங்களையும் கொடுத்து, கண்காணநிற்கில் ஆணையிட்டு
விலக்குவார்கள் என்று கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி, உறங்கு
கிற ப்ரஜையைத் தாய் முதுகிலே அணைத்துக்கொண்டு
கிடக்குமாபோலே, தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக
விடமாட்டாதே அகவாயிலே அணைத்துக்கொண்டு, ஆட்சி
யில் தொடர்ச்சி நன்று என்று விடாதே, எத்தையே
நோக்கி உடன்கேடனாய், இவர்கள் அஸத்கர்மங்களிலே
ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே அநுமதி தூநத்தைப்
பண்ணி, உதூஸீநரைப்போலேயிருந்து, மீட்கைக்கு இடம்
பார்த்து, நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையும்

காணாதே, நெற்றியைக் கொத்திப் பார்த்தால் ஒருவழி யாலும் பசைகாணாதொழிந்தால் அப்ராப்யமென்று கண்ண நீரோடே மீளுவது, தனக்கேற இடம்பெற்றவளவிலே, 'என்னுரைச் சொன்னாய், என்பேரைச் சொன்னாய், என்னடியாரை நோக்கினாய், அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக்கொதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்' என்னுமா போலே சிலவற்றை யேறிட்டு, மடிமாங்காயிட்டு, பொன் வாணியன் பொன்னை உரைகல்லிலேயுரைத்து மெழுகாலே யெடுத்துக் கால்கழஞ்சென்று திரட்டுமாபோலே. ஜந்ம பரம்பரைகள் தோறும் "யாத்ருச்சிகும், ப்ராஸங்கிகும், ஆநுஷங்கிகும்" என்கிற ஸுக்ருத விசேஷங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு, தானே அவற்றை ஒன்றுபத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்.

385. லலிதாசரிதாதிதிகளிலே இவ்வர்த்தும் சுருக்க மொழியக்காணலாம்.

386. அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள் வாளாதந்தானென்றி ருப்பார்கள்.

387. ஜ்ஞாநவான்கள், a "இன்றென்னைப் பொருளாக் கித் தன்னை யென்னுள் வைத்தான்" b "எந்நன்றிசெய்தேனா வென்னெஞ்சிற்றிகழுவதுவே" c "நடுவே வந்துய்யக்கொள் கின்ற நாதனை" d "அறியாதன அறிவித்த அத்தா நீசெய்தன அடியேனறியேனே" e "பொருளல்லாத வென்னைப் பொரு ளாக்கி யடிமைகொண்டாய்" f "என்னைத்தீமனங் கெடுத்தாய்" g "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" என்றீடுபடா நிற்பார்கள்.

388. பூஷ்யகாரர் காலத்திலே ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுந்தனையும் பார்த்தப் பெரியதிருமண்டபத் துக்குக் கீழாக முதலிக ளெல்லாரும் திரளவிருந்தவளவிலே இவ்வர்த்தும் ப்ரஸ்துதமாக, பின்பு பிறந்த வார்த்தைகளை ஸ்மரிப்பது.

a திருவாய் 10-8-9.	b திருவாய் 10-6-8.	c திருவாய் 1-7-5.
d திருவாய் 2-3-2.	e திருவாய் 5-7-3.	i திருவாய் 2-7-8.
g திருவாய் 2-7-7.		

389. ஆகையால் அஜ்ஞாதமான நன்மைகளையே பற்றாசாகக்கொண்டு கடாஷிப்பாநிற்கும்.

390. இவையுங்கூட இவனுக்கு விளையும்படியிறே இவன்தன்னை முதலிலே அவன் ஸ்ருஷ்டித்தது.

391. அது தன்னை நிரூபித்தால் இவன்தனக்கு ஒன்றும் செய்யவேண்டாதபடியாயிருக்கும்.

392. பழையதாக உழுவது, நடுவது, விளைவதாய்ப் போரும் ஷேத்ரத்திலே உதிரிமுளைத்துப் புலபர்யந்தமாமா போலே, இவைதான் தன்னடையே விளையும்படியாயிற்று, பத்தியுழவன் பழம்புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்த கட்டளை.

393. அவைதான் எவையென்றால்;

394. பூர்வக்ருத புண்யாபுண்ய புலன்களைச் சிரகாலம் புஜித்து, உத்தரகாலத்தில் வாஸநைகொண்டு ப்ரவர்த்திக்கு மத்தளை என்னும்படி கையொழிந்த துஸையிலே, “நாமார், நாம் நின்றநிலையேது, நமக்கினிமேல் போக்கடி ஏது?” என்று பிறப்பன சில நிரூபண விசேஷங்களுண்டு, அவையாதல், முன்பு சொன்னவையாதல்.

395. 1. “யத, ஹி மோஷகா: பாந்தே,” என்று தொடங்கி இதினுடைய க்ரமத்தை புகுவச்சு, ஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்று.

396. 2 “வெறிதே அருள்செய்வர்” என்று இவ்வர்த்துத்தை ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தாரிறே.

397. 3 [செய்வார்கட்கு] என்று - அருளுக்கு ஹேது ஸூக்ருதமென்னுநின்றதே என்னில்; அப்போது 3 [வெறிதே] என்கிறவிடம் சேராது.

398. புகுவத, புகுமுடியும் ஸூக்ருதத்தாலன்றிக்கே புகுவத்க்ருபையாலே பிறக்கிறது; அதுவேஷம் ஸூக்ருதத்தாலே என்னில்; இந்தப் புலவிசேஷத்துக்கு அததை ஸாத, நமாக்கவொண்ணாது.

399. ஸாஸ்த்ரமும் விதியாதே, நாமும் அறியாதே இருக்கிற இத்தை ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறபடியென்? என்னில்; நாமன்று; ஈஸ்வரனென்று கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்.

400. இவ்வர்த்துவிஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் பரஸ்பரவிருத்தும்போலே தோற்றுமவற்றிற்சொல்லும் பரிஹாரங்களும், மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களும் விஸ்தர பூயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்.

401. ஆகையால் இவன் விமுக்யனான துஸையிலுங்கூட உஜ்ஜீவிக்மைக்கு க்ருஷிபண்ணின ஈஸ்வரனை அநுஸந்தித்தால், எப்போதும் நிர்ப்புரனாயே இருக்குமித்தனை.

402. & “எதிர்குழல் புக்கு”.

403. ஒருவனைப் பிடிக்கநினைத்து ஊரை வளைவாரைப் போலே வ்யாப்தியும்.

404. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி,களைப்போலே ‘ஸ்வார்த்துமாக’ என்றிறே ஜ்ஞாநாதிகர் அநுஸந்திப்பது.

405. கர்மபூலம்போலே க்ருபாபூலமும் அநுபூவித்தே அறவேணும்.

406. க்ருபை பெருகப்புக்கால் இருவர் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலும் தகையவொண்ணாதபடி இருகரையும் அழியப் பெருகும்.

407. பூயஹேது - கர்மம், அபூயஹேது - காருண்யம்.

408. பூயாபூயங்களிரண்டும் மாறிமாறி ப்ராப்தியளவும் நடக்கும்.

409. நிவர்த்தயஜ்ஞாநம் பூயஹேது, நிவர்த்தகஜ்ஞாநம் அபூயஹேது.

பூயவந்நிஹேதுக க்ருபாவைபூவ ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

சரம் ப்ராப்ய ப்ராபக ப்ரகரணம்

410. ஸ்வாதந்தரனை உபாயமாகத்தான் பற்றின போதிறே இப்ரஸங்கூந்தானுள்ளது.

411. உண்டபோது ஒரு வார்த்தையும், உண்ணுத
போது ஒரு வார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப்பேருண்
டிநே, அவர்கள் பாசுரங்கொண்டன்று இவ்வர்த்தும்
அறுதியிடுவது.

412. அவர்களைச் சிரித்திருப்பார் ஒருவருண்டிநே,
அவர் பாசுரங்கொண்டு இவ்வர்த்தும் அறுதியிடக்கடவோம்.

413. ஸ்வரூபத்துக்கும், ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்க
வேணுமிநே ப்ராபசம்.

414. வடுகநம்பி ஆழுவாணையும், ஆண்டாணையும்
இருகரையரென்பர்.

415. ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரத்யுமபர்வம்-ஆசார்யகைங்கர்யம்;
மத்,யமபர்வம் - புகுவத்கைங்கர்யம்; சரமபர்வம் - புகுவத
கைங்கர்யம்.

416. ஸ்வரூபப்ராப்தியை ஸாஸ்த்ரம் புருஷார்த்த
மாகச் சொல்லாநிற்க, ப்ராப்திபுலமாய்க்கொண்டு கைங்
கர்யம் வருகிருப்போலே ஸாத்ய விவ்ருத்தியாய்க்
கொண்டு சரமபர்வம் வரக்கடவது.

417. இதுதான் துர்லபம்.

418. விஷயப்ரவணனுக்கு அத்தைவிட்டு புகுவத்
விஷயத்திலே வருகைக்குள்ள அருமைபோலன்று, ப்ரத்யு
மபர்வத்தைவிட்டுச் சரமபர்வத்திலே வருகைக்குள்ள அருமை.

419. அங்கு தேஷாஷதஸ்ரநத்தாலே மீளலாம்; இங்கு
அதுசெய்யவொண்ணாது.

420. தேஷாஷமுண்டாணலும் குணம்போலே உபா
தேயமாயிருக்கும்.

421. லோகவிபரீதமாயிநே இங்கிருப்பது.

422. குணம் உபாதேயமாகைக்கு ஈடான ஹேது
தேஷாஷத்துக்குமுண்டிநே.

423. நிக்ருணனென்று வாய்முடுவதற்கு முன்னே
க்ருணாவானென்று சொல்லும்படியாயிருந்ததிநே.

424. இப்படி சொல்லும்படி பண்ணிற்று, க்ருபையாலேயென்று, ஸ்நேஹமும், உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடந்ததினே.

425. நிற்குணனாக ஸங்கித்துச் சொல்லும் அவஸ்தையிலும், காரணத்தை ஸ்வகூதமாகவினே சொல்லிற்று.

426. குணதேவாஷங்களிரண்டும், கூடாது புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்தகாஷ்டையையும் குலைக்கும்.

427. நித்யஸத்ருவாயினேயிருப்பது.

428. இப்படி ப்ராப்யத்தை அறுதியிட்டால் அதுக்கு ஸத்ருஸமாக வேணுமினே ப்ராபகம்.

429. அல்லாதபோது ப்ராப்யப்ராபகங்களுக்கு ஐக்யமில்லை.

430. ஈஸ்வரனைப் பற்றுகை - கையைப் பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுமோபாதி; ஆசார்யனைப் பற்றுகை காலைப் பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுமோபாதி.

431. ஆசார்யன் இருவர்க்கும் உபகாரகன்.

432. ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷவஸ்துவை உபகரித்தான்; சேதநனுக்கு ஸேஷியை உபகரித்தான்.

433. ஈஸ்வரன்தானும் ஆசார்யத்வத்தை ஆசைப்பட்டிருக்கும்.

434. ஆகையினே குருபரம்பரையிலே அந்வயித்ததும், ஸ்ரீகீதையும் அப்யப்ரத்யாநமும் அருளிச்செய்ததும்.

435. ஆசார்யனுக்கு ஸத்ருஸப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது - விபூதிசதுஷ்டயமும் ஈஸ்வரத்வயமு முண்டாகில்.

436. ஈஸ்வர ஸம்பந்தம் ப்ரந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கும்; ஆசார்ய ஸம்பந்தம் மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாயிருக்கும்.

437. பகுவல்லாபும் ஆசார்யனாலே.

438. ஆசார்யலாபும் பகுவானாலே.

439. உபகார்யவஸ்து கௌரவத்தாலே, ஆசார்யனைக்காட்டில் மிகவும் உபகாரகன் ஈஸ்வரன்.

440. ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலையாதே கிடந்தால், ஜ்ஞாந புக்தி வைராக்யங்களுண்டாக்கிக் கொள்ளலாம்; ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தால், அவையுண்டானாலும் ப்ரயோஜனமில்லை.

441. தாலிகிடந்தால் பூஷணங்கள் பண்ணிப் பூணலாம்; தாலிபோனால் பூஷணங்களெல்லாம் அவத்யத்தை விளைக்கும்.

442. தாம்ரையை அலர்த்தக்கடவ ஆதித்யன்தானே கீரைப்பிரிந்தால் அதை உலர்த்துமாபோலே, ஸ்வரூப விகாஸத்தைப் பண்ணும் ஈஸ்வரன்தானே ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தால் அதை வாடப்பண்ணும்.

443. இத்தையொழிய புகுவத்ஸம்பந்தம் துர்லபம்.

444. இரண்டும் அமையாதோ, நடுவிற்பெருங்குடியென் ? என்னில்;

445. கொடியைக் கொள்கொம்பிலே துவக்கும்போது சுள்ளிக்கால் வேண்டுமாபோலே ஆசார்யாந்வயத்துக்கும் இதுவேணும்.

446. 'ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈஸ்வராபிமாநத்தைக் குலைத்துக்கொண்ட இவனுக்கு ஆசார்யாபிமாநமொழிய க்யதியில்லை' என்று பிள்ளை பலகாலும் அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்.

447. ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய ப்யத்தாலே புக்திநழுவிற்று.

448. புகுவத் ஸ்வாதந்தர்ய ப்யத்தாலே ப்ரபத்தி நழுவிற்று.

449. ஆசார்யனையும் தான் பற்றும் பற்று அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே, காலன்கொண்டு மோதிரமிடுமோபாதி.

450. ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகம்.

451. கைப்பட்டபொருளைக் கைவிட்டுப் புதைத்த பொருளைக் கணிசிக்கக்கடவனல்லன்.

452. விடாய் பிறந்தபோது கரஸ்துமான உத, கத்தை உபேக்ஷித்து ஜீமூதஜலத்தையும், ஸாக்ரஸலிலத் தையும், ஸரித்ஸலிலத்தையும், வாபீகூபபயஸ்ஸுக்களையும் வாஞ்சிசுக்கக் கடவனல்லன்.

453. பாட்டுக்கேட்குமிடமும், கூப்பீடுகேட்குமிடமும், குதித்தவிடமும், வளைத்தவிடமும், ஊட்டுமிடமு மெல்லாம் வகுத்தவிடமேயென்றிருக்கக்கடவன்.

454. இவனுக்கு ப்ரதிகூலர் - ஸ்வதந்த்ரரும், தேவ தாந்தரபரரும். அநுகூலர் - ஆசார்யபரதந்த்ரர். உபேக்ஷ ணீயர் - ஈஸ்வரபரதந்த்ரர்.

455. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் - அல்லாதார்க்கு உபாயாங்க்யுமாயிருக்கும். இவனுக்கு உபேயாங்க்யுமாயிருக்கும்.

456. இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம் - தன்னையும் பிறரையும் ஈஸிப்பிக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

457. தான் ஈஸிக்கிறது - மூன்றபசாரத்திலும் அந்வ யிக்கையாலே; பிறர் ஈஸிக்கிறது - தன்னை அநாத்ரித்தும் தன் அநுஷ்டாநத்தை அங்கீகரித்தும்.

458. விஹிதபேடாக்யம் — நிஷித்தபேடாக்யம்போலே லோகவிருத்தமுமன்று; நரகஹேதுவுமன்று. ஆயிருக்கச் செய்தே, ஸ்வரூபவிருத்தமுமாய், வேதாந்த விருத்தமு மாய், ஈஸிஷ்டகூர்ஹிதமுமாய், ப்ராப்யப்ரதிபந்தகமுமாயிருக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

459. பேடாக்யதாபுத்தி, குலைந்து தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்தித்தாலும் ஸ்வரூபம் குலையும்.

460. 1. “கேதராணி மித்ராணி” என்கிற ஸ்லோகத் தில் அவஸ்தை பிறக்கவேணும், ஸ்வரூபம் குலையாமைக்கு.

461. ப்ராப்யபூமியில் ப்ராவண்யமும், த்யாஜ்ய பூமியில் ஜிஹாஸையும், அநுபவாலாபத்தில் ஆத்மதாரண யோக்யதையும் உபாயசதுஷ்டயத்துக்கும் வேணும்.

462. a “பழுதாகாதொன்றறிந்தேன்” என்கிற பாட்டை, பூர்வோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது.

463. b “நல்லவென் தோழி” c “மாருய தானவகை” என்கிற பாட்டுக்களையும், ஸ்தோத்ரத்தில் முடிந்த ஸ்லோகத்தையும், 1. “பஸூர் மநுஷ்ய:” என்கிற ஸ்லோகத்தையும், இதுக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது.

464. ஆசார்யாபி,மாநந்தான் - ப்ரபத்திபோலே உபாயாந்தரத்துக்கு அங்குமுமாய், ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்கும்.

465. புக்தியில் அஸக்தனுக்கு ப்ரபத்தி; ப்ரபத்தியில் அஸக்தனுக்கு இது.

466. இது ப்ரத்யமம் ஸ்வரூபத்தைப் பல்லவிதமாக்கும், பின்பு புஷ்பிதமாக்கும், அநந்தரம் பூலபர்யந்தமாக்கும்.

சரமபர்வ நிஷ்டாப்ரகரணம் ஸமாப்தம்.

பின்னாலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஸ்ரீவசநபூ,ஷணம் முற்றிற்று.

5. அர்ச்சிராதி,

தனியன்

(கவித்துறை)

போர்மண்டலஞ்சங்கு தண்டுவில்வான்புக ராழிவெய்யோன்
கார்மண்டலஞ்சென்று காண்பார்தமக்குக் கதிரொளியோன்
ஏர்மண்டலந்தன்னை பெய்தும்வழியை யினிதுரைத்தான்
போர்மண்டலகுரு வென்னு முடும்பை பிறந்தவனே.

ப்ரத்யமப்ரகரணம்

ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு விபூதித்வயமும்
ஸேஷமாயிருக்கும். அதில் பேராகுவிபூதியிலுள்ளார்
d “ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப” என்கிற

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

படியே அவனுடைய செங்கோலே ஏகாதபத்ரமாக நடக்கும்
 படி அவனுடைய அபிமானத்திலே அந்தர்புவித்துப்
 போருவர்கள். லீலாவிபூதயிலுள்ளார் அவர்களைப்போலே
 சூந்தா நுவர்த்திகளன்றிக்கே ஸங்கல்பா நுவித்யாகளாய்,
 1. "நம இத்யேவ வாதிந:" என்கிறதற்கு எதிராக
 2. "ந நமேயம்" 3. "ஈஸ்வரோ஽ஹம்" என்கிறபடியே, மனை
 யடைவே, ௪ "யானேயென்றனதே" என்று, அவர்கள்
 ௫ "பணியா அமரரா"யிருக்கும் இருப்புக்கெதிராக ௬ "மற்றோர்
 தெய்வம்பாடி ஆடிப்பணிந்து", ௭ "மிக்கார் வேதவிமலர்"
 என்கிறபடியே, அவர்களைப்போலே ௮ "பெருமக்க"ளாயிராதே
 9 "சிறியார் சிவப்பட்டார்" என்கிறபடியே சிறியராய்,
 10 "அயர்வறும் அமரர்கள்" என்கிறபடியே அவர்களைப்போலே
 திவ்யஜ்ஞானோபபந்நராயிராதே 11 "அறிவிலாமனிச"ராய்,
 12 "ஒளிக்கொண்ட சோதிக்"கெதிராக 13 அழகுடம்பைப் பரி
 க்ரஹித்து, 4. "விபத்யவ:" 14 "விண்ணோர் பரவுந்தலைமகன்"
 என்கிறதற்கெதிராக 15 "உலகில் கண்டவாதொண்டரைப்
 பாடி" 16 "உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்" என்கிறபடியே
 அவனுக்கு ஆட்செய்யாதே, 17 மாரணர் வரி வெஞ்சிலைக்கு
 ஆட்செய்து, 18 தொண்டபூண்டமுதமுண்ணாதே 19 பாவையர்
 வாயமுதமுண்டு, 5. "ஸ ஏகதாபவதி" என்கிறதற்கெதிராக
 20 குலந்தான் எத்தனையும் பிறந்து, 21 உருவார் சக்கரஞ்சங்கு
 சுமந்து இங்கவனோடு ஒருபாடுழலாதே 22 ஆக்கையின்வழி
 யுழன்று, 6. "ஏதத், வ்ரதம் மம" என்கிறவனுடைய வ்ரதத்
 துக்கு எதிராக 23 அதானும்பற்றி நீங்கும் வ்ரதத்தை ஏறிட்டுக்
 கொண்டு, 24 "அவர்தரும் கலவியே கருதி ஓடினேன்"

a திருவாய் 2.9.9.

b திருவாய் 8-3-6.

c திருவாய் 4-10.7.

d திருவாய் 2.9.8.

e திருவாய் 3.7.4.

f நான்-திருவ 6.

g திருவாய் 1-1-1.

h திருமழை 13.

i திருவாய் 2-3-10.

j திருவிருத்தம் 1.

k திருவாய் 2.6-3.

l பெரியதிரு 1-1-7.

m திருப்பாவை 29.

n பெரு-திரு 3.3.

o திருமழை 5.

p பெரியதிரு 1.3-5.

q பெரியதிரு 1.9-4.

r திருவாய் 8-3-7.

s திருவாய் 3.2-1.

t திருவிருத்தம் 95.

u பெரியதிரு 1-1-1.

என்கிறபடியே a அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கைக்கும் எட்டரதபடி கைகழியவோடி, b அறிபசாரங்களவை சுவைத்தகன்றுபோரக்கடவராயிருப்பீர்கள். இவர்கள் தன்மையைப் பார்த்துக் கைவிடாதே, ஸ்வாபுரவிக ஸம்பந்தமுமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே o எதிர்குழல் புக்குத் திரிகிற ஸர்வபூத ஸுஹந்தான ஸர்வேஸ்வரனுடைய யந்த்ர விசேஷம் ஒருநாள்வரையிலே ஓர் அவகாசத்திலே பூலித்து, அத்வேஷாபிஸத்தியையுடையனாய், மோக்ஷ ஸமீக்ஷாயுத்தனாய், ப்ரவ்ருத்தமான வைராக்யனாய், விவேகாபிவிவேசியாய், ஸத்ராசார்ய ஸமாஸ்ரயணம் பண்ணிச் d செய்த வேள்வியனாய், ஸம்ஸாரத்தினுடைய கொடுமையை அநுஸந்தித்து, ஸர்ப்பாஸ்யகூதமான மண்டூகம்போலேயும், காட்டுத்தீ கதுவின மான்பேடைபோலேயும், e இருபாடெரி கொள்ளியினுள் ஏறும்புபோலேயும், f ஆவாரார் துணையென்றலை நீர்க்கடலுள் அழுந்தும் நாவாய்போலேயும், g ஆற்றத் துளங்கி, h “பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ” i “இன்னங்கெடுப்பாயோ”, j “ஐவர்திசை திசை வலித்தெற்றுகின்றன” k “கூறைசோறவைதாவென்று குமைத்துப்போகார்” என்று இந்தூரியங்களினுடைய கொடுமையை நினைத்துக் கூப்பிட்டு, l “எண்ணாராத் துயர்வினைக்கு மிவையென்ன உலகியற்றை” m “உயிர்மாய்தல் கண்டாற்றேன்” n “ஒஓ உலகினதியல்வே” என்று ஸம்ஸாரிகள் இழவுக்கு நொந்தாற்றமாட்டாதே, o “பேயரே எனக்கு யாவரும்” p “நாட்டுமானிடத்தோடு எனக்கரிது” என்றும் q “நாட்டாரோடியல்வொழிந்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பிராட்டிக்கு ராக்ஷஸிக லோட்டை ஸஹவாஸம் அஸஹ்யமாற்றப்போலே, r மெய்யில்

a திருநெடுத் 6.

b திருவாய் 3-2-6.

c திருவாய் 2-7-6.

d திருவாய் 5-7-5.

e பெரியதிரு 11-8-4.

f திருவாய் 5-1-9.

g பெரியதிரு 11-8-2.

h திருவாய் 6-9-9.

i திருவாய் 6-9-8.

j திருவாய் 7-1-10.

k பெரியதிரு 7-7-9.

l திருவாய் 4-9-1.

m திருவாய் 4-9-3.

n திருவாய் 6.

o பெருமான்திரு 3-8.

p பெரியாழ்திரு 5-1-5.

q திருவாய் 16-6-2.

r பெருமான்திரு 3-1.

வாழ்க்கையை மெய்யெனக்கொண்டு உ உண்டியேயுடையே
 உகந்தோடுகிற செளரிசிந்தா விமுகூரான ஸம்ஸாரிக
 ளோட்டை ஹவாஸம் துஸ்ஸஹமாய், b 'இந்நின்ற
 நீர்மை இனியாமுருமை' c "எங்கினித் தலைப்பெய்வன்"
 d "நாளேலறியேன்" e "வானுலகம் தெளிந்தே என்
 றெய்துவது" f "தரியேன் இனி" g "கூவிக்கொள்ளுங்கால
 மின்னங்குறுகாதோ" என்று புகுவதுநுபுவம் பெருமை
 யாலே பெருவிடாய்ப்பட்டு, h தீயோடுடன் சேர்மெழுகாய்,
 i காணவாராய் என்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து,
 காணப்பெருமையாலே j ஒருபகலாயிர மூழியாய், 1. "க்ருத
 க்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே" என்கிறபடியே k ஆக்கைவிடும்
 பொழுதை மனோரதித்து, மஹிஷியினுடைய உச்சிஷ்ட
 தத்தை விரும்பும் ராஜபுத்ரனைப்போலே தான் த்யஜித்த
 தேஹத்தை விரும்புகிற ஈஸ்வரனை l "மங்கவொட்டு"
 என்றபேக்ஷித்து, m 'உண்டிட்டாயினி யுண்டொழியாய்'
 n "முற்றக்கரந்தொளித்தாய்" o "திருவாணை நின்னாணை
 கண்டாய்" p 'இனி நான் போகலொட்டேன்' என்று தடுத்
 தும், வளைத்தும் பெறவேண்டும்படி பரமபுக்திதலையெடுத்
 தல், அவ்வளவன்றிக்கே உக்திமாத்ரத்திலே அந்வயித்தல்,
 q "நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே" r "தங்கள் தேவரை
 வல்லபரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டும்" என்று சொல்லு
 கிறபடியே s பழுதாகாத வழியை யறிந்து t வேருகவேத்தி
 யிருக்குமவனைப் பற்றுதல்செய்து, u தெளிவுற்று வீவின்றி
 நிற்குமவனுக்கு, ஸாரீராவஸானகாலத்திலே, ஈஸ்வரன் தன்
 திருவடிகளிலே இவன் தலைசாய்த்தவன்றுதொடங்கி

a பெருமாள்திரு 3-4.

b திருவிருத்தம் 1.

c திருவாய் 3-2-9.

d திருவாய் 9-8-4.

e பெரியதிரு 6-3-8.

f திருவாய் 5-8-7.

g திருவாய் 6-9-9.

h திருவாய் 6-9-6.

i திருவாய் 8-5-2.

j திருவாய் 10-3-1.

k திருவாய் 1-2-9.

l திருவாய் 10-7-10.

m திருவாய் 10-10-6.

n திருவாய் 10-10-8.

o திருவாய் 10-10-2.

p திருவாய் 10-10-1.

q நாச்-திரு 10-4.

r நாச்-திரு 10-10.

s நான்-திருவ 89.

t நான்,திருவ 18.

u திருவாய் 7-5-11.

1. "ருணம் ப்ரவ்ருத்தம்", a "உன்னடியார்க்கென்செய்வ
 னென்றேயிருத்தி நீ" என்கிறபடியே பெருந் தனிசாள
 னாய், ப்ரத்யுபகாரத்தேடித் தடுமாறி, b திருத்திப் பணி
 கொள்ள நிக்னத்து, பல்வாங்கின பாம்புபோலே ஸம்ஸாரம்
 மறுவலிடாதபடி அடியறுக்கச் செய்தேயும் 'பிணமெழுத்து
 கடிக்கிறதோ' என்று அதிசங்கைபண்ணி, அமர்ந்த நிலத்
 திலே கொண்டுபோகையிலே விரைந்து, 'இவன் விடாய்
 குளப்படி' என்னும்படி கடல்போலே c முற்றப்பருக
 வேண்டும்படி பெருவிடாயை யுடையனாய், d ஒருமொருபடி
 யும் பிரியாதே, சக்ரவர்த்தி, பெருமாள் திருவபிஷேகத்
 துக்கு, வஸிஷ்ட, வாமதேவாதிகளை யழைத்துப் பாரித்தாற்
 போலே, நித்யஸூரிகளை யழைப்பித்து வழியைக்கோடிப்
 பிப்பதாய்க்கொண்டு, 2. "அலங்காரவிதி,ம் க்ருத்ஸ்தம்
 காசயாமாஸ வேஸ்மநி" என்கிறபடியே e வீடுதிருத்தி,
 அநாதி,காலார்ஜிதங்களாய் இவன் ஆசார்ய ஸமாஸ்ரயணம்
 பண்ணின அன்றே தொடங்கி f அருளென்னுந் தண்டா
 லடியுண்டு மூக்கும் g முகமுஞ் சிதைத்து, h பண்டுபோலே
 வீற்றிருக்கை தவிர்த்து மடியடக்கி நில்லாதே சரக்கு
 வாங்கி, i "மருங்குங்கண்டிலமால்" என்னும்படி யொளித்து
 வர்த்திக்கிற பூர்வாகங்களையும், உத்தராகங்களையும், அநு
 கூலர் விஷயமாகவும், ப்ரதிகூலர் விஷயமாகவும், வருண
 னைக்குறித்துத் தொடுத்த அம்பை மருகாந்தாரத்திலே
 விட்டாற்போலே அசல்பிளந்தேறிட்டு, இவனோடு ஸம்
 பந்த,முடையராய் நரகாநுபவம் பண்ணுகிறவர்களை
 3. "ஏதத்ஸம்பந்தி,நஸ்சாந்யே" என்கிறபடியே ஸவர்
 க்,ஸ்த்ராம்படி நிக்னப்பிட்டு, 4. "ஊட, பஞ்சாத்மநா தேந
 தார்க்ஷ்யருபேண" j "செழும்பறவை தானேறித்திரிவான்"
 என்று சொல்லுகிறபடியே k "அருளாழிப்புட்கடவீர்"

a பெரியதிருவ 53.

b திருவாய் 3.5-11.

c திருவாய் 9.6-10.

d திருவாய் 10.7-8.

e திருவாய் 1.5-10.

f பெரியதிருவ 26.

g பெரியதிருவ 69.

h பெரியதிருவ 50.

i பெரியதிருவ 54.

l திருவாய் 10-6-5.

k திருவாய் 1.4-6.

என்று இவனாசைப்பட்டபடியே *a* கொற்றப்புள்ளொன்றேறி வந்து தோன்றி, *b* மஞ்சயர் பொன்மலைமேலெழுந்த மாமுகில்போன்ற வடிவையநுபுவிப்பித்து, ஆதிவாஹிகரையழைத்தருளி, இவனை ஸத்கரிக்கும் க்ரமத்திலே ஸத்கரிக்க அருளிச்செய்ய, பின்பு 1. "இந்த, ரியைம்நஸி ஸம்பத், யமாதை", 2. "வாங்மநஸி ஸம்பத், யதே மந: ப்ராணே ப்ராணஸ்தேஜஸி தேஜ: பரஸ்யாம் தே, வதாயாம்" என்கிறபடியே, பூரணயகரணங்கள் அந்த:கரணத்திலே சேர்ந்து, அந்த:கரணம் ப்ராணனோடே சேர்ந்து, ப்ராணன் இச்சேதநனோடே ஸம்புந்தித்து, இவன் பூதஸூக்சும விஸ்ரிஷ்டனாய்க்கொண்டு பரமாத்மாவின் பக்கலிலே சேரும். பின்பு, கர்மகாலத்திலே ஆதித்யகிரணத்தாலே தப்தனானவன் கிழஸ்மரத்தைப்பற்றி இளைப்பாறுமாபோலே, ஸம்ஸாரது:க்கூர்க்க தாபதப்தனான இவன் வாஸுதேவ தருச்சூரையையக்கிட்டி விஸ்ரமித்து, திருக்கோவலூருக்குப் போம்போது திருமங்கையாழ்வாருக்கு *c* "தானுகந்த வுரெல்லாந் தன்தான்பாடி" என்கிறபடியே திருவுலகளந்தருளின திருவடிகளே பாதேய மாமா போலே, 3. "ப்ராணப்ரயாணபாதே, யம்" 4. "பாதே, யம் புண்ட, ரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்த்தநாம்ருதம்" என்கிறபடியே த்வயவசநமே பாதே, யமாகவும், 5. "ஏதேத ப்ரதிபத், யமாநா:", 6. "தே, வயாதபத, ஸ்ஸர்வே முக்திமார்க்க, ரபி, லாஷிண:" என்கிறபடியே அர்ச்சிராதி, மார்க்க, மே d பெருவழியாகவும், *e* அண்டத்தப்புறத் துய்த்திடுமையனாய், ஆப்ததமனாய், *f* படர்கொள் பாம்பணைப்பள்ளிகொண்ட *g* சுரிகுழற் கமலக்கட் கனிவாய்க்காளமேகமான *h* அரங்கத்துறையுமின் துணைவனே வழித்துணையாகவும், விரஜாதீரமும் தில்யவ்ருக்ஷமும் ஐரம்மத, ஹ்ரத, தடமுமே விஸ்ரமஸ்த, லமாகவும், திரு *i* மாமணிமண்டபமே புகலிடமாகவும், அர்ச்சிராதி, புருஷர்களே *உ* சாத்துணையாசவும், *j* குழ்விசும்பணி முகிலி

a பெரியதிரு 8-1-8.

b பெரியதிரு 9-2-8.

c திருநெடுந 6.

d பெரியதிரு 10-9-5.

e பெரியதிரு 7-10-5.

f திருவாய் 10-1-4.

g திருவாய் 10-1-1.

h பெரியதிரு 3-7-6.

i திருவாய் 10-9-11.

j திருவாய் 10-9-1.

னுடைய முழுக்கமே ப்ரயாண படஹத், வகியாகவுமமைந்து
 உவழியைத்தரும் நங்கள் வானவரீசனான ஹார்த்தன் b வழி
 பட்டோடவருள், வொனேறவழிபெற்று, போக்கிலே யொருப்
 பட்டு, பரீத்யதிஸயத்தாலே, அநாதி,காலம் தன்னைக்
 குடிமைகொண்டுபோந்த ஸம்ஸாரத்தை d "நரகத்தை நகு
 நெஞ்சே" என்கிறபடியே புரிந்து பார்த்துச்சிரித்து, மொக
 வைகுந்தங் காண்பதற்குப் பண்டேயுண்டான ஆசை
 கொந்தளித்து மேலேமேலே பெருக, பிராட்டியும்
 ஸ்ரீவிபீ,ஷணப்பெருமானும் இலங்கையினின்றும் புறப்பட்
 டாற்போலே ஹ்ருத்யகமலத்தினின்றும் புறப்பட்டு, 1. "ஸதம்
 சைகா ச ஹ்ருத்யஸ்ய நாட்ட்ய" என்கிறபடியே - ஹ்ரு
 த்யத்தைப் பற்றிக்கிடக்கிற நூற்றொரு நாடியிலும்
 ஸுஷும்னை என்று பேரையுடைத்தான மூர்த்தந்யநாடி,
 யாலே வித்யாமாஹாத்மயத்தாலும் தேவயானா நுஸ்ம்ருதி
 யாலும் ப்ரஸந்நனான ஹார்த்தன் என்கவிளக்குப் பிடித்துக்
 கொண்டுபோகப் போய், சரீரகபாலத்தை பேதித்து,
 2. "நா ஆஸு நாடிஷு ஸ்ருப்தா: ஆப்யோ நாடிப்ய: ப்ரதா
 யந்தே தே:முஷ்மிந்நாதி,த்யே ஸ்ருப்தா:...அத, ஏதேரேவ
 ரஸ்மிபி,ருர்த்வம் ஆக்ரமதே" என்கிறபடியே அந்நாடி,
 யோடே ஸம்பந்தித்து, ஆதித்யாஸ்மியை அநுஸரித்துக்
 கொண்டு, 3. "ஓங்காரத,மாருஹ்ய" என்கிறபடியே
 ப்ரணவமாகிற தேரிலேயேறி,மநஸ்ஸு ஸாரத்யம் பண்ணப்
 போம்போது, f கையாச் சக்கரத்தினின்று எல்லாவடிவும்
 புதுக்கணிக்குமாபோலே உபயவிபூதியும் புதுக்கணித்து,
 கடல் தன் க்யாம்பீர்யமெல்லாம் குலைந்து, கீழ்மண்
 கொண்டு மேல்மண்ணெறிந்து ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம்
 பண்ணியார்க்க, உபரிதநலோ உங்களிலுள்ளார்களடைய
 உபஹாரபாணிகளாய், g நெடுவரைத் தோரணம் நிரைத்து,
 ஆகாஸமெங்கும் பூர்ணகும்பங்களாலே பூர்ணமாக்கி,

a திருவாய் 3-9-3.

b திருவாய் 8-10 4.

c திருவாய் 10-6-5.

d திருவாய் 10-6-5.

e திருவாய் 9 3-7.

f திருவாய் 5-1-1.

g திருவாய் 10-9-2.

உ தூபநன்மலர் மழைபொழிந்து, 'இவனெருகால் தங்கிப் போமோ' என்கிற நோயாசையாலே ௩ எதிரெதிரிமையவ ரிருப்பிடம்வகுக்க, லோகங்களெல்லாமதிரும்படி கடலிரைத் தாற்போலே வாதுயங்கள் எங்கும் முழங்க, வழியிலுள்ளார்கள் ளடைய ௪ "போதுமினெமதிடம் புகுதுக" என்கிறபடியே தந்தாம் ஸ்தூநங்களையும் ஐஸ்வர்யங்களையும் ஸமர்ப்பிக்க, சிலர் ௫ கீதங்கள்பாட, சிலர் யாக்யாதி, ஸுக்ருத பூஷங்களை ஸமர்ப்பிக்க, வேறே சிலர் தூபதீபாதி, களாலே அர்ச்சிக்க, சிலர் ௬ காளங்கள் வலம்புரி கலந்தெங்கு மாரவாரிப்ப, ௭ வாளொண்கண் மடந்தையரான ஆதிவாஹிகமஹிஷிகள், 'இது அராஜகமாய்க் கிடக்கக்கடவதோ', 'இத்தையாள வேணும்' என்று மங்களாஸாஸநம்பண்ண, ௮ மருதரும் வசுக்களும் இவன் விரைந்துபோனால் ஈஸ்வரன் நமக்குக் கையடைப்பாக்கின நிலங்கழிந்ததென்றிராதே, லோகாந் தரங்களிலும் தொடர்ந்துசென்று இவன் செவிப்படும்படி ஸ்தோத்ரம்பண்ண, ௯ 'மற்றெல்லாங் கைதொழப்போய்' என்கிறபடியே பெரிய ஸத்காரத்தோடே போம்போது, 1. "அர்ச்சிஷமேவாபி, ஸம்ப, வந்தி அர்ச்சிஷோஹ அஹ்ந ஆபூர்யமானபக்ஷம்", 2. "அக், நிர்ஜ்யோதிர்ஹஸ்ஸுக்லஷ் ஷண்மாஸா உத்தராயணம்" என்று சூரத்தோக், ய வாஜ ஸநேய கௌஷீதகீ ப்ரபு, ருதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, அர்ச்சிராதிபுருஷர்கள் வழிநடத்தப் போம்.

பின்னாலோகாசார்யர் இருவடிகளே ஸரணம்.

த் வித்யப்ரகரணம்

அதில் முற்பட அர்ச்சிஸ்ஸைக்கிட்டி, அவன் சிறிதிடம் வழிநடத்த, பின்பு ஓஹஸ்ஸையும், ஸுக்லபக்ஷாபி, மானியையும், உத்தராயணாபி, மானியையும், ஸம்வத்ஸ்ராபி, மானியையும், வாயுவையுங் கிட்டி, அவர்கள் வழிநடத்த,

a. திருவாய் 10-9-3.	b திருவாய் 10-9-4.	c திருவாய் 10-9-5.
d திருவாய் 10-9-5.	e திருவாய் 10-9-6.	f திருவாய் 10-9-7.
g பெரியதிரு 3-7-8.		

1. “ப்ரவிஸ்ய ச ஸஹஸ்ராம்ஸாம்” ^a “மன்னுங்கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தினன்னடுவுள்” என்கிறபடியே, ஹிரண்மய மாய், காலசக்ரப்ரவர்த்தகமான b தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்திலே, எதிர்விழிக்கவொண்ணாதபடி நிரவதிக தேஜஸ்ஸோடே எதிரே ஒரு ஆதித்யன் செல்லுமாபோலே சென்று, அவன் b மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு அவ்வருகே போய், 2. “க்ரமாச்சந்த்ரமஸம் ப்ராப்ய” என்கிறபடியே க்ரஹநக்ஷத்ரதாரகா நிர்வாஹகனாய் அம்ருதாத்மகனாயிருந் துள்ள சந்த்ரனைக்கிட்டி, அவன் ஸத்கரிக்க அவ்வருகே போய், அமானவனைக்கிட்டி, அவன் வழிநடத்த, ஸர்வாப்யாய கனான வருணனும், த்ரைலோக்ய பாலகனான இந்த்ரனும், முக்தராய்ப்போகுமவர்களை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் மிகவும் ஸ்லாகிக்கக் கடவர்களாய், ஸுராஸுர க்ரந்த்ரவ யக்ஷ ராக்ஷஸ நிர்வாஹகனான ப்ரஜாபதியையுஞ் சென்றுகிட்டி, அவர்கள் லோகங்களையும் கடந்து, அண்டத்தையும், த்ரேஸாத்தரமான ஆவரண ஸப்தகத்தையும், c முடிவில் பெரும்பாழான மூலப்ரக்ருதியையும் கடந்து; — முன்பு ஸம்ஸாரியான நாளில் அந்தகாராவ்ருதமாய், நீரும் நிழலுமின்றிக்கே 3. “பீதோஸ்யஹம் மஹாதேவ ஸ்ருத்வா மார்க்கஸ்ய விஸ்தரம்” என்கிறபடியே, கேட்டபோதே துளங்கவேண்டும்படியான கொடிய வழியிலே, யமபுடர் பாசங்களாலும், புத்தர்தாரமய பாசங்களாலுங் கட்டுண்டு, யமதூதராலே இழுப்புண்டு, d தொடைவழி நாய்கள்கவர, ஸக்தி ஸங்கு தோமர ஸாயக ஸௌலாதிசுளாலே நோவு பட்டு, வ்யாக்ர கிங்கரரான ராக்ஷஸர் முகங்களுக் கிரை யாய் உடம்பெங்கும் சீடும் ரக்தமும்வடிய, பசியும் தாக மும் மேலிட்டு, தூதரைச் சோறும் தண்ணீரும் வேண்டி, மூக்கும் முகமும் உதடும் பல்லுந்தகர்ந்து, கையுங்காலு மொடிந்து, கூப்பிட்டுப்போன இழவுதீர — ஸுகேதாத்தர மான மார்க்குத்தாலே இவ்வெல்லை கடந்தபோதே தொடங்

a பெரியதிருமடல் 16. b சிறியதிருமடல் 7. c திருவாய் 10-10-10.

கிக் கண்டாரடைய ஸத்கரிக்க, தனக்கு உபாயமான
 உபாரளந்த பாதபோதுபோலேயும், b அந்தரமேழினூடு
 செலவுய்த்த பாதம்போலேயும் கடுநடையிட்டுப்போய்,
 ஸப்த,ஸ்பர்ஸாதி,களாகிற ஸம்ஹவ்யாக்,ராதி,களைத் தப்பி,
 ஸம்ஸாரமாகிற c பெருந்தூற்றினின்றும் புறப்பட்டு, தாப
 த்ரயமாகிற காட்டுத்தீயிலே அகப்பட்டுப் பட்ட க்லேஸ
 மெல்லாந்தீர், 1. "ததஸ்து விரஜாதீர்ப்ரதே,ஸம்"
 2. "ஸ க,ச்ச,தி விரஜாம் நதீ,ம்" என்கிறபடியே அம்ருத
 வாஹுநியாய், வைதரணிக் கெதிர்த்தட்டான விரஜையைச்
 சென்றுகிட்டி. d வன்சேற்றள்ளலையும் வாஸநாரேணுவை
 யங் கழுவி, மேக,ாவ்ருதமான ஆதி,த்யமண்ட,லம்போலே
 யும், ராஹுக்,ரஸ்தமான சந்த்,ரமண்ட,லம் போலேயும்,
 சேற்றிலழுந்தின மாணிக்கம்போலேயும் e அழுக்குடம்பிலே
 யகப்பட்டுத் திரோஹிதஸ்வரூபனை இவன் அதுவும் நிவ்
 ருத்தமாய், 3. "தத்தோயஸ்பர்ஸமாத்ரேண" என்கிற
 படியே விரஜாஜலஸ்பர்ஸத்தாலே திரோத,ாயகமான
 ஸௌக்ஷ்மஸரீரமுங் கழியப்பெறுகையாலே, 4. "ஸூர்ய
 கோடி ப்ரதீகாஸ:" என்கிறபடியே அநேகமாயிரமாத்,ித்
 யர்கள் சேரவுதித்தாற்போலே கண்கொண்டு காண
 வொண்ணாதபடி நிரவதி,க தேஜஸ்ஸையுடையனாய்,
 5. "அமாநவம் ஸமாஸாத்ய" என்கிறபடியே சதூர்பூஜனாய்,
 ஸங்க, சக்ர க,தூ,தரனாய், விரஜைக்கரையிலே யெழுந்
 தநளியிருக்கிற அமாநவனைச் சென்று கிட்டி, அவன்
 திருக்கைகளாலே ஸ்பர்ஸிக்க, பின்பு லாவண்ய ஸௌந்
 தூர்யாதி, கல்யாணகு,ணுகரமாய் ஸுத்,த,ஸத்வமயமாய்,
 ப,க,வத,நுப,வைக பரிகரமான விக்,ரஹத்தைப்பெற்று,
 இத்த,ராதி, பதங்கள் போலே கர்மஸாத்யமாய், நஸ்வர
 மாய், கு,ணத்ரயாத்மகமாயிருக்கையன்றிக்கே, ப,ச,வத்
 ப்ரீதிஸாத்யமாய், நித்யமாய், ஸுத்,த,ஸத்வாத்மகமாய்,
 f "இல்லகண்டாரின்டம்" என்கிறதுக்கு எதிர்த்தட்டாக

a திருச்சந்த 66

b பெரியதிரு 11-4-5.

c திருவாய் 10-10-8.

d திருவிருத்தம் 100.

e திருவிருத்தம் 1.

f திருவாய் 9-1-5.

a நலமந்தமில்லதோர் நாடாய், b இருள்தருமா ஞாலத்துக்கு எதிர்த்தட்டாக c “தெளிவிசம்பு திருநாடு” என்கிறபடியே d தெளிதாகிய சேண்விசம்பாய், ஸநகாதீதிகள் நெஞ்சுக்கும் நிலமன்றிக்கே புகுவதூறுகல்யைக பேராகூரான நித்ய ஸித்தூராலே நெருங்கி, அவர்களாலும் அளவிடவொண்ணாத அளவையும், ஐஸ்வர்யத்தையும், ஸ்வபூவமாகவுடைத்தான திவ்யதேவத்தைக் e கண்களாரளவும் நின்று கண்டு, f “விண்ணைத் தொழுது” என்கிறபடியே தொழுது, அமா நவ பரிஸரத்திலே ஸங்கு காஹன பேரிகளினுடைய முழக்கத்தைக்கேட்டு, g “ஓடுவார் விழுவாருகந்தாலிப்பார்-நாடுவார் நம்பிரா னெங்குற்றருனென்பார்” h “கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியன கண்டோம்—தொண்டரெல்லீரும் வாரீர்” என்பாராய்க்கொண்டு பெரிய ஆர்ப்பரவத்தைப் பண்ணித் திரள்திரளாகப் புறப்பட்டு வருகிற நித்யமுத்தருடைய ஆநந்த, களகளத்தைக் கண்டு அநுபூதித்துக்கொண்டு, பெரிய ப்ரதீயோடே போகிற வளவிலே, 1. “தம் பஞ்சஸதாந்யப்ஸரஸாம் ப்ரதிதாவந்தி” 2. “தத்ராகத்ய ச தே தேவாஸ் ஸாத்யாஸ்ச விமலாஸயா:” என்கிறபடியே திவ்யமால்யம், திவ்யாஞ்ஜநம், திவ்ய சூர்ணம், திவ்யவஸ்த்ரம், திவ்யாபரணம் தொடக்கமான வற்றை தரித்துக்கொண்டு, ஐந்நூறு திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்களும், நித்யஸூரிகளும் எதிரேவந்து, 3. “ப்ரஹ்மாலங்காரேண” 4. “ப்ரஹ்மாலங்கரியா” என்கிறபடியே அலங்கரித்து. i உடுத்துக்களைந்த நின்றபீதகவாடை, சூடிக்களைந்த திவ்யமால்யம், திவ்யாபரணங்கள், திவ்யாங்கூராகூங்கள் தொடக்கமானவற்றாலே அலங்கருதனாயிருக்கிறபடியைக் கண்டு, j “புனையிழைகளணிவும் ஆடையுடையும் புதுக் கணிப்பும் - நினைவும் நீர்மையதன்று” என்று விஸ்மிதராய்க்

a திருவாய் 2-8-4.

b திருவாய் 10-6-1.

c திருவாய் 9-7-5.

d திருவாய் 10-8-5.

e பெரியதிரு 7-10-9.

f திருவாய் 4-4-1.

g பெரியாழ்திரு 1-1-2.

h திருவாய் 5-2-2.

i திருப்பள்ளாண்டு 9.

j திருவாய் 8-9-5.

கொண்டாட, பின்பு அநேகமாயிரங்கொடிகளாலும், முத்துத்தாமங்களாலும், மேற்கட்டிகளாலும் அலங்க்ருதமாய், திவ்யஸ்த்ரீபரிவ்ருதமாய், புகுவத்ஸங்கல்பகல்பிதமாயிருப்பதொரு திவ்யவிமானத்தைப் பெரியதிருவடி கொண்டு வர, அதிலே இவனையேற்றி ஸ்தோத்ரம் பண்ணிக் கொண்டு திவ்யகாந்தாரத்தளவிலே சென்றவாறே; நானாவிதமான உபஹாரங்களை ஏந்திக்கொண்டு வேறே சில திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்கள் எதிரேத்தி ஸத்கரிக்க, பின்பு திவ்யகூந்தம், ப்ரஹ்மகூந்தம் தொடக்கமான அப்ராக்ருதகூந்தங்களை ஆக்ராணம்பண்ணி ஸர்வகூந்தமாய் உ''கொடியணி நெடுமதிள் கோபுரங்குறுகினர்'' என்கிறபடியே த்வஜபதாகாதிக்களாலே அலங்க்ருதமான திவ்ய கேடாபுரத்தைக் கிட்டி, திருவாசல் காக்கும் முதலிகள் b ''வைகுந்தத் தமரெமரெமதிடம் புகுது'' என்கிறபடியே பெரிய ஆதரத்தோடே ஸத்கரிக்க, 1. ''ஸமதீத்ய ஜநாகுலம்'' c ''கவாடங்கடந்து புக்கு'' என்கிறபடியே நெஞ்சையும் கண்ணையும் வருந்தி மீட்டுக்கொண்டு, அயோத்யையென்றும் அபராஜிதையென்றுஞ் சொல்லப்படுகிற d ஏர் கொள் வைகுந்தமானசரத்திலே e ஒரு வண்ணஞ் சென்று புக்கு, 2. ''ஸ்ரீவைகுண்டாய திவ்யநகராய நம:'' என்று f கண்ணன் விண்ணாரைத்தொழுது, g வைகுந்தத்தமாரும் முனிவரும், 'சுடலில் நீர் ஸஹ்யத்திலே ஏறக்கொழித்தாற்போலே ஸம்ஸாரஸ்துஞ் இவன் இத்தேஸுத்திலே வரப்பெறுவதே!' என்று விஸ்மிதராய்க் கொண்டாட, பின்பு h கோயில்கொள் தெய்வங்களான பெரியதிருவடி, ஸ்ரீநைநாபதியாழ்வான் தொடக்கமானவர்கள் தந்தாம் திருமாளிகைகளிலே கொண்டுபுக்கு, இவனை ஆஸநத்திலே உயரவைத்து, தாங்கள் தரையிலேயிருந்து, தங்கள் மஹிஷிகள் நீர்வார்க்க ஸ்ரீபாதம் விளக்கி, தங்கள் மஹிஷிகளுக்கு

a திருவாய் 10.9-8.

b திருவாய் 10.9-9.

c பெரியதிருமடல் 73

d பெரியதிரு 4 8-10.

e திருவாய் 6.1-7.

f திருவிருத்தம் 2.

g திருவாய் 10.9-9.

h திருவாய் 8.6-5.

a “தேவர் வைகல் தீர்த்தங்களே” என்று இவன் ப்ரபுவத்
கைச் செல்லி, ஸத்கரிக்கும் க்ரமத்திலே ஸத்கரிக்க,
பின்பு ஸ்ரீஸட்யகோபனும், திவ்யசூர்ணங்களும், பூர்ண
கும்பங்களும், மங்குள தீபங்களும் ஏந்திக்கொண்டு,
தேயுஸாந்தாகதனும் வந்த புத்ரனைக்கண்ட தாய்மாரைப்
போலே குளிர்ந்த முகத்தையுடைய b மதிமுகமடந்தையர்
வந்தெதிர்கொள்ள, பெருந்தெருவாலே உள்ளேபுக்கு,
திவ்யாவரண ஸதஸஹஸ்ராவ்ருதமான c செம்பொன்
செய் கோயிலைக்கிட்டி, 1. “ஸ்ரீவைகுண்டாய திவ்ய
விமாநாய நம:” என்று தண்டனிட்டு ஒருபட்டம்
மகழ விழுந்தாற்போலே தன்னுடைய வரவாலே
தளிர்த்துச் செருந்தி இலையும் மரமும் தெரியாதபடி
புஹுவித்யமான நிறத்தையும் கந்தத்தையுமுடைய
அப்ராக்ருத புஷ்பங்களாலே நெருங்கித் தேன்வெள்ள
மிடுகிற சற்பகச்சோலைகளாலும், நானாவிதமான பூக்க
ளாலும், ரத்நங்களாலும் சமைந்த லீலாமண்டபங்க
ளாலும், அபூர்வவெத்ஸிஸமய ஜகதங்களான கரீடூரஸைலங்க
ளாலும், ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கும் பெரியபிராட்டி
யார்க்கும் லீலாபரிகரங்களாய், செவிகளடைய மயிர்க்
கூச்சிடும்படி இனிப பேச்சுக்களையுடைய ஸுக ஸாரிகா
மயூர கோகிலாதீதங்களாலும் ஆகுலங்களாய், மாணிக்கம்
முத்து பலளம் தொடக்கமானவற்றுலே சமைந்தபடிகளை
யுடைத்தாய், நித்யமுகூடர்களுடைய திருவுள்ளங்கள்போலே
குளிர்ந்து, தெளிந்து, அம்ருதரளங்களான திவ்யஜலங்க
ளாலே நிறைந்து, நானாவித பக்ஷிஸங்க, ஸமாகீர்ண
மாயத் துளும்பி யெங்குஞ்சொரிசிற தேன்வெள்ளத்தை
யுடைத்தாய், d “மாதர்கள் வாண்முசமும் கண்ணுமேந்தும்”
என்கிறபடியே b மதிமுக மடந்தையருடைய திருமுகங்க
ளுக்கும் திருக்கண்களுக்கும் போலியான தாமரை செங்
கமுநீர் தொடக்கமான அப்ராக்ருத புஷ்பங்களையுடைய

ஓதநெடுத்தடங்களாலும், நாநாவிதமான பூம்படுக்கைகளாலும், பரிமளம்போலே பூக்களிலே படிந்து மதுவெள்ளத்திலே முழுகிப் பாட்டுக்களாலே அநுமேயங்களான தெய்வவண்டுகளினுடைய திவ்யகூடந்தாலும் கிட்டினாரைப் பிச்சேற்றுகிற திவ்யோத்யாந சாதஸஹஸ்ரங்களாலும் சூழப்பட்டு, நாநாரத்னங்களாலே சமைந்த ஸ்தலங்களையுமுடைத்தாய், அநேகமாயிரம் ரத்னஸ்தம்பங்களாலே அலங்க்ருதமாய், உபயவிபூதியிலுள்ளாரும் ஒரு மூலையிலே அடங்கும்படி இடமுடைத்தாய், தாமரை, செங்கழுநீர், சந்தநம், அகில், கர்ப்பூரம் தொடக்கமானவற்றை அனைத்துவருகிற மந்தமானதனாலே ஸேவ்யமானமாய், நிரதிஸயாநந்தமயமான உதிருமாமணி மண்டபத்தைச் சென்று கிட்டி, 1. “ஆநந்தமயாய மண்டபரத்தாய நம:” என்று தண்டனிட்டு, b அப்பால் முதலாய் நின்று அளப்பரிய ஆரமுதை எப்போதுமொக்கப் பருகுகையாலே இளகிப் பதித்து, c வைகுந்தக் குட்டனோடு ஸாம்யாபந்நராய் அநுபவஜநிதமான ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஸாமகூடம் பண்ணுவார், d “செஞ்சொற்கவிகாள் உயிர் காத்தாட்செய்மின்” என்று இன்பவாற்றிலே ஸ்ரீலகுணமாகிற ஆழங்காலிலே கொண்டைக்கோல் நாட்டுவார், ஸ்வாசார்யனைக் குறித்து e “இழைகொள் சோதிச் செந்தாமரைக் கட்பிரா னிருந்தமை காட்டினீர்” என்பார், f “உற்றேனுகந்து பணிசெய் துன்பாதம்பெற்றேனீதே இன்னம் வேண்டுவதெந்தாய்” என்பார், g “என்முடிவு காணாதே என்னுள் கலந்தானைச் - சொன்முடிவு காணேன் நான் சொல்லுவதென் சொல்லீர்” என்பார், h “நமோ நாராயணாய என்பார்” என்கிறபடியே i ஓவாதுரைக்குமுரையான பெரியதிருமந்த்ரத்தைச் சொல்லி, j “தோள்களை ஆரத்தமுவி என்னுயிரை அறவிலை செய்

a திருவாய் 10-9-11. b திருநெடுத் 14 c பெரியாழ்த்திரு 3-6-3.

d திருவாய் 10-7-1. e திருவாய் 6-5-5. f திருவாய் 10-8-10.

g திருவாய் 2-5-8. h தாச்-திரு 5-11. i முதல்திருவாய் 5. j திருவாய் 8-1-10.

தனன் சோதி!" என்று ஆத்மஸ்மர்ப்பணம் பண்ணுவார், உருகுமாலிலே ஆழ்வார் பட்டதுபட்டு, b "வல்வினையேனை யீர்கின்ற குணங்கனையுடையாய்" என்று அம்பு பாடரைப் போல உழைப்பார், c "மேலைத் தொண்டுகளித்து" என்கிற படியே தூஸ்பரஸம் தலைமண்டையிட்டு 1. "நம இத்யேவ வாதிந:" 2. "நமஸ்சப்தம் ப்ரயுஞ்ஜதே" என்கிறபடியே d அந்த்தொழுஞ் சொல்லைச் சொல்லுவாராய்க்கொண்டு, இப்படி ப்ரளயஜலதியிலே அலைவாரைப்போலே ஆநத்த ஸாகுரத்திலே அலைத்து, நித்யமுக்தர் சொல்லுகிற d செவிக் கினிய செஞ்சொற்களாலே, e வெஞ்சொலாளர்களுடைய கடுஞ்சொல்லைக்கேட்ட இழவுதீரச் செவிக்கிரையிட்டுக் கொண்டுபோய், திவ்யாஸ்தாநத்தைக் கிட்டி, அப்பே ரோலக்கத்தின் நடுவே, தந்தாம் திருமுடிகளிலே திவ்யா யுதங்களை தூரித்துக்கொண்டு கூப்பின கைகளும் தாங் களுமாயிருக்கிற அஸ்தர் ஸஸ்த்ராக்யரான திவ்யபுருஷர் களும், தம்முடைய ஸங்கல்பத்தாலே ஸகலஜகத் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணக்கடவ ஸைநமுதலியார் தொடக்கமான திவ்யபுருஷர்களும் வரிசையடைவே ஸேவித்திருக்க—

பின்னலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

தருதீயப்ரகரணம்

உபயவிபூதியும் தொழிலாக வகுப்பிண்டு, ஸர்வாஸர் சர்யமயமான f காப்புடைய சீரிய சிங்காசனத்திலே பன்னிரண்டிதழாய், நானாஸக்திமயமான திவ்ய கமல மாய், அதில் திவ்ய கர்ணிகையிலே புஷ்ப ஸஞ்சய விசித்ர மான திவ்யயோக்யுபர்யங்கமாய், அதின்மேலே அநேக மாயிரம் சந்த்ரர்களை உருக்கிவார்த்தாற்போலே குளிர்ந்த புகரையுடைத்தான திருமேனியையுடையனாய், கல்யாண

a திருவாய் 9-6.

b திருவாய் 8-1-8.

c திருவாய் 10-8-7.

d திருவாய் 10-6-11.

e பெரியதிரு 5-8-4.

f திருப்பாவை 23.

குணங்களுக்கு அந்தமில்லாமையாலும் ஸர்வவீத, கைங்கர்யத்திலும் அதி,க்ருதனாய், கைங்கர்யபரர்க்கெல்லாம் படிமாவா யிருக்கையாலும் அனந்தனென்றும் சேஷனென்றும் திருநாமத்தையுடையனாய், புகுவது, துபுவதுக்குப் போக்குவீடாகப் பல வாய்த்தலைகளையுமுடையனாய், விஜ்ஞாநபுலங்களுக்கும் சைத்ய மார்த்த்வ ஸௌரப்யாதி, குணங்களுக்கும் கொள்கலமான திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே, ரஜதகிரி சிகரத்திலே அநேகமாயிர மாதிர்த்தியர்கள் சேர உதித்தாற்போலையிருக்கிற பூண மண்டபுலங்களில் ஜ்யோதிர்மண்டபுலத்தின் நடுவே, 1. “பதிம் விஸ்வஸ்ய” என்கிறவனுக்கும் தன் பூர்த்தியாலே பொறிபுறந்தடவ வேண்டும்படியான பூர்த்தியையும், 2. “வாசஞ்செய் பூங்குழலாள்” என்கிறபடியே நாற்றத்துக்கும் நாற்றங்கட்டலாம்படியான பூங்குழலையும், புண்டரீகாக்கையுங்கூடக் குடநீர் வார்ப்பித்துக்கொண்டு ஒருமூலையிலே குமிழிநீரூட்டும்படியான பவடிக்கோல வானெடுங்கண்களையும், பேராகுத்துக்கு ஏகாந்தமான ஒப்பனைபோலே பூர்வமத்யத்திலே மெய்க்காட்டுகிற யௌவனத்தையும், பேசில் பிசகும்படியான ஸௌகுமார்யத்தையும், 3. “பித்தர் பனிமலர் மேற்பாவைக்கு” என்கிறபடியே அல்லாதவர்கள் பக்கல்போலே நூல்பிடித்துப் பரிமாறவொட்டாத பேராகு, யதாப்ரகர்ஷத்தையும் பேராகோபோத்யாத கேளியிலே புகுவதுவெஸ்வரூப்யத்தைச் சிருங்கிக்கும்படியான பெருமையையுமுடையளாய், திவ்யபரிஜாங்களை தத்ததுவஸ்தாநுரூபமாக திவ்யபரிசர்யையிலே நியோகியா நிற்பாளாய், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் 4. என்றுமொக்கச் 5. சார்வாய், சீலரூபகுண விலாஸாதிகளாலே 6. “உனக்கேற்கும்” என்னும்படியிருக்கிற 7. ஒசிந்த வொண்மலராளான பெரிய பிராட்டியார் வலவட்டத்திலே யெழுந்தருளியிருக்க, அவளிலுங் காட்டில் விஞ்சின க்ஷமாத்யாதி, குணங்களையும்,

a திருவாய் 10-10-2.

b இரண்டாத்திரு 82.

c திருநெடுந் 18.

d மூன்-திருவ 100.

e திருவாய் 10-10-6.

f திருவாய் 6-7-8.

நாவால் தொகைக்க வொண்ணுத அழகையுமுடையராய், அவளுக் த ஊ நிழல்போல்வனரான மற்றையிரண்டு நாய்ச்சி மாறும் இடவட்டத்திலே ஸேவித்திருக்க, இவர்களுக்கு நடுவே மூன்று மின்கொடிகளோடேகூடி, தாமரை பூத்த தொரு காளமேகம் வெள்ளிமலையைக் கினியப்படிந்திருக்குமாதோலே b “முடிச்சோதியா யுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ” என்கிறபடி திருமுகமண்டலத்தில் ஒளி வெள்ளமானது மேல் நோக்கிக் கொழித்தாற்போலேயாய், உபயவிபூதிக்கும் நிர்வாஹகனென்னுமிடத்தைக் கோட் சொல்லித் தரக்கடவதாய், தன் புகராலே அல்லாத புகரையடைய முட்டாக்கிடுகிற c “விண்முதல் நாயகன் நீண்முடி” என்கிற திருவபிஷேகத்தையும், கண்டார் கண்ணும் நெஞ்சமிருளும்படி இருண்டு சுழன்று, அஷ்டமீசந்த்ரனிலே அம்ருததாரை விழுந்தாற்போலே திருநெற்றியிலே சாத்தின திருநாமத்தை மறைப்பது காட்டுவதாய்க்கொண்டு அசைந்து விழுகின்ற d பூந்தண்டுழாய் விரைநாறுகிற e நீலப்பனியிருங் குழல்களையும், ஸௌகுமார்யாதிசயத்தாலே குறுவேர் பரம்பிறுற்போலேயாய், f நயந்தார்கட்கு நச்சிலையான திருநெற்றியையும், அலர்ந்து குளிர்ந்திருக்கிற இரண்டு தாமரைப்பூக்களை மதுத்தாலே அழுக்கியாடுகிற இரண்டு வண்டொழுங்கு போலேயிருக்கிற g தள்கைச் சார்ங்கமதுவேபோல் அழகிய திருப்புருவங்களையும், கலந்து பிரிந்தவர்களுக்கு h இணைக்கற்றங்களாய், அல்லாதவர்களைத் i தாயாயளிக்கக் கடவதாய், சேதநர்பக்கல் வாத்தையாதிசயத்தாலும், j செய்யாளான பிராட்டியை எப்போதுமொக்கக் கடாக்கிக்கையாலும், உபயவிபூத்யைஸ்வர்யத்தாலும் சிவந்து, 1. “பதிம் விஸ்வஸ்ய” என்கிற ப்ரமாணம் வேண்டாதபடி k “அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசனனை” என்கிறபடியே ஸர்வேஸ்வரத்வ

a திருவிருத்தம் 3.

d திருவாய் 2-6-10.

g நாச்.திரு 14-6.

அ-14

b திருவாய் 3-1-1.

e திருவாய் 9-9-3.

h திருவாய் 7-7-1.

i திருவாய் 9-4-1.

c திருவிருத்தம் 50.

f திருவாய் 7-7-7.

l பெரியதிரு 7-1-9.

k திருவாய் 6-7-10.

சிஹ்நமாய், . வேரோரழகில் செல்ல வொட்டாதே உனக்கே யற்றுத்தீரும்படி பண்ணி **a** “தாமரைக் கண்ணனை விண்ணோர் பரவுந்தலைமகனை” என்கிறபடியே த்ரிபாத்துவிபூதி யையும் எழுத்து வாங்கிக் கூப்பிடும்படி பண்ணக்கடவ தாய், குளிர்ந்து செவ்விபெற்று, பெரியபெருமாள் திருக் கண்கள்போலே **b** கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி, **c** இலங்கொளி சேரரவிந்தம் போன்று நீண்டு, மிதேயாபுத்துஸ்பர்துஸ்புரிதஸ்புரத்துவந்த், வலளி தங்களாய், அழகோலக்கங் கிளம்பினால் அடையாளங்க ளான **d** தூதுசெய்கண்களையும், **e** “மாட்டுயர்கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ அறியேன்” என்று நித்யஸந் தேஹஜநகமான **f** கோலநீன் கொடிமூக்கையும், அதி னுடைய பல்லவோல்லாளம்போலேயிருக்கிற திவ்ய கபோலங்களையும், அதினுடைய நவகுஸுமம்போலேயாய், **g** “பன்னிலாமுத்தந்தவழகதிர் முறுவல்செய்து” என்கிற படியே பூர்ணசந்த்ரன் முமுநிலாவைச் சொரிந்தாற்போலே திருமுத்தினொளியை ப்ரவஹிக்கிற ஸ்மிதத்தையும், **h** கோலந் திரள் பவளக் கொழுந்துண்டம்போலேயாய், பேச்சில் செல்லவொட்டாதே வாய்கரையிலே நீச்சாம்படி பண்ணி, நட்பாற்றிலே தெப்பத்தைப் பறிப்பாரைப்போலே அநு புவபரிகரமான சிந்தையைக் கவர்ந்து, கூப்பிடும்படி பண்ணக்கடவதாய், **i** கள்வப்பணி மொழிகளுக்கு ஆகர மான திருவதூரத்தையும். **j** “இலகுவிலகுமசரகுண்டலத் தன்” என்கிறபடியே ப்ரீத்யதிஸயத்தாலே ஸிர:ஃம்பநம் பண்ணுகையாலே அசைந்து, திகுத்தங்களிலேமுட்டி, தேஜஸ்ஸு அடையெறிந்து. லாவண்யஸாகுரத்திலே யேறித்தள்ளுகிற **k** மின்னுமாமணி மகரகுண்டலங்களை யும், காந்தி ஸைத்ய மார்த்துவ ஸௌரப்யாதி, குணங்க

a திருவாய் 2-6-3.

b அமலனாதிபிரான் 8.

c பெரியதிரு 2-5-8.

d திருவாய் 9-9-9.

e திருவாய் 7-7-2.

f திருவாய் 5-5-6.

g திருவாய் 9-2-5.

h திருவாய் 7-7-3.

i திருவாய் 10-3-4.

j திருவாய் 8-8-1.

k பெரியதிரு 8-1-3.

ளாலே, a “சுற்றுமொளிவட்டஞ்சூழ்ந்து” என்கிறபடியே, ஸகலகலாபூர்ணமாய், ஸர்வாஹ்லாத், கரமாய், மறுக்கமுற்றின சந்த், ராமண்ட், லத்தையும் அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைப் பூவையும் தோற்பிக்கக்கடவதாய், கிட்டினாரைப் பிச்சேற்றி, b மையலேற்றி மயக்கும் மாயமந்திரமான c கோளியை வான்முகத்தையும், நாய்ச்சிமாருடைய ஹஸ்தாபுரணங்களாலே முத், ரிதமாய், க்ரமுக தருண க்ரீவா கம்பு, ப்ரதிமமான திருக்கமுத்தையும், நாய்ச்சிமாருடைய திருச்செவிப் பூக்களாலும், கர்ணபூஷணங்களாலும், விகஸிதமான திருக்குழற்சுற்றைபாலும் உண்டான விமர்த்தத்தாலே 1. “ஸீதயா ஸோபிதம்” என்கிறபடியே அலங்க்ருதங்களாய், இரண்டு அட்டத்திலும் மரதககிரியைக் கடைந்து மடுத்தாற்போலே திண்ணியவாய், உபயவிபூதியையும் தன் நிழலிலே நோக்கக்கடவனவாய், கணையத்துக்குள்ளே யிருப்பாரைப்போலே தன்னையண்டைகொள்ளுகையாலே, ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கச்செய்தேயும் நிர்ப்புரணம்படிபண்ணி, d “அலம்புரிந்த” என்கிறபடியே தனக்கு உபயவிபூதியையும் வழங்கி, திவ்யாஸ்த்ர புஷ்பிதங்களாயிருக்கிற e கற்பகக்காவன நற்பலதோள்களையும், பெரிய பிராட்டியாருக்குக் கோயிற்கட்டணமாய், நித்யாநுபவம் பண்ணு நிற்கச்செய்தேயும் f “இறைய மகலகில்லேன்” என்னும்படி பிச்சேற்றக்கடவதாய், அவள் திருவடிகளிற்சாத்தின செம்பஞ்சக்குழம்பாலும், ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாருடைய g கொங்கைமேற் குங்குமத்தின் குழம்பாலும் அலங்க்ருதமாய், வநமாலா விராஜிதமாய், பெரியபிராட்டியார்க்கு ஹிரண்யப்ராகாரமான h கோலமாமணியாரமும் முத்துத்தாமமும் ஸ்ரீகௌஸ்துபும் தொடக்கமான i குருமாமணிப் பூண்குலாவித்திகழுகிற அழகிய திருமார்பையும், காளமேகத்திலே மின்கொடி படர்ந்தாற்போலே திருமேனிக்குப் பர

a பெரியாழ்-திரு 1.4-3.

b நாச்-திரு 2-4.

c திருவாய் 7.7-8.

d திருநெடுந் 6.

e திருவாய் 6.6.6.

f திருவாய் 6.10-10.

g நாச்-திரு 8.7.

h அமலனாதிபிரான் 9.

i பெரியாழ்-திரு 1.2-10.

பாகூரஸாவஹமாய், அழகு வெள்ளத்துக்கு அணைகட்டி
 னாற்போலே யிருக்கிற உ வெண்புரி நூலையும், b' உள்ளத்
 துள் நின்றலாகின்றதே" என்கிறபடியே நித்யமுக்த
 ருடைய திருவுள்ளங்களிலே அழகு செண்டறுகிற b திரு
 வுதரபந்தத்தையும், ஸௌந்தர்யஸாகூரம் இட்டளப்பட்டுச்
 சுழித்தாற்போலே நெஞ்சையும் கண்ணையும் சுழியாறு
 படுத்துகிற திருவுந்தியையும், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்,
 திருவாழியையும் சந்த்ராதீத்யர்களாகக்கருதி, c "ஆங்கு
 மலருங் குவியும்" என்கிறபடியே அலருவது குவிவதாய்,
 விதிஸிவநித்யாநமான காபீபத்துமத்தையும், d துடிசேரிடை
 யையும், ஸந்த்யாராகூரஞ்ஜிதமான ஆகாஸம்போலே
 யிருக்கிற திருவரைக்குப் பரபாகூரஸாவஹமாய், திருவசுர
 பூத்தாற்போலே யிருக்கிற e அந்திபோல் நிறத்தாடையைய
 யும், ரம்பாஸ்தம்பாதிகும்பீரமான திருத்தொடைகளையு
 மும் தாமரைநாளம்போலே கண்டகிதங்களான திருக்
 கணைக்கால்களையும், ஸங்கூரதூங்கு கல்பகத்வஜார
 விந்தூங்கு ஸ வஜ்ரலாஞ்சுகமாய், நாயச்சிமாருங்கூடக்
 கூசித்தொடவேண்டும்படி அத்யந்தம் மிருதுக்களாய்,
 f 'தேனே மலரும்" என்கிறபடியே நிரதிஸயபேடாக்யங்க
 ளான g துயரறு சுடரடிகளையும், லாவண்யஸாகூரத்தி
 னுடைய திரையொழுங்குபோலே யிருக்கிற திருவிரல்களையு
 மும், அதிலே அநேக சந்த்ரர்கள் தோற்றிநாற்போலே
 யிருக்கிற திவ்ய நகூங்களையும், வயிரவுருக்காய் ஆண்களையு
 மும் டெண்ணுடையுடுத்தி, பூந்துக்களோடு உறவறுத்து
 நாட்டைப் பகைவினைத்து, h சேனுயர்வானத் திருக்குந்
 தேவிரான்தன்னை h 'குதிரியாய் மடலூர்தம்" என்கிற
 படியே கண்டபோதே கையும் மடலுமாய்க்கொண்டு புறப்
 படும்படி பண்ணக்கடவதாய், கண்டபோதே எல்லா
 விடாயுங்கெட்டு, கண்டகண்கள் மயிரெறியும்படி இருண்டு

a திருவிருத்தம் 79.

b அமலனாதிபிரான் 4.

c மூன்றாந்திருவ 67.

d திருவாய் 8-5-3.

e அமலனாதிபிரான் 3.

f திருவாய் 1-5-5.

g திருவாய் 1-1-1.

h திருவாய் 5-3-9.

குளிர்ந்து, ஸாம்யாபந்நரான ஸூரிகளுடைய நெஞ்சையும் கண்ணையும் படையறுத்து a “இன்னாரென்றறியேன்” b “பண்டிவகாக்கண்டறிவ தெவ்வூரில்” என்று மதிமயங்கும்படி பண்ணக்கூடவதாய், ஸகலஜந ஜீவாதுவாய், வைத்யக்ய வித்யபாக்யருஹாய், மனோரதநாம அப்யூமியாய், ஸ்ருத்யந்தவாக்ய ஸர்வஸ்வமாய், மாணிக்கச் செப்பிலே பொன்னையிட்டு வைத்தாற்போலேயிருக்கப் பொன்னுருவான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாஸகமாய், ஒன்றுக்கொன்று தள்ளி இட்டளத்தில் வெள்ளம்போலே சுழித்துநின்று முழாவுகிற ஆயுதாபாரணங்களுடைய d சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே உந்நேயமான e கரியகோலத்திருவுருவையும், நித்யஸூரிகள் அடுத்தடுத்துப் பார்க்கிற பார்வையுங்கூடப் பொருதென்னும்படியான ஸௌகுமார்யத்தையும், பெரியபிராட்டியாருடைய f வடிக்கோலவாணெடுங்கண்களுக்கு நித்யலக்ஷயமாகையாலே g அரும் பென்றும் அலரென்றும் சொல்லலாம்படியான செவ்வியையும் கிண்ணகத்துக்குப் படலிட்டாற்போலேயிருக்கிற h மெய்யமர்பல்கலன்களையும், நித்யஸூரிகளைக் கொள்ளையூட்டிக் கொண்டு, விடாயர்முகத்திலே நீர்வெள்ளத்தைத் திறந்து விட்டாற்போலே ஸகல ஸாமங்களுமாரும்படி குளிர்ந்து, தெளிந்து கருகுகிறியையுருக்கிக் கடலிலே விளாசிநுற்போலே i செம்பொனே திகழுகிற ஸ்யாமமான திருமேனியொளியாலே 1. “விஸ்வமாப்யாயந்” என்கிறபடியே ஸகலஜகத்தையும் ஆப்யாயநம்பண்ணி, j “தெருவெல்லாங்காவிமழ்” என்கிறபடியே கண்டவிடமெங்கும் புறப்பட்டு ப்ரவஹிக்கிற திருமேனியில் பரிமளத்தாலே ஸ்ரீவைகுண்டத்தை யெங்குமொக்கப் பரிமளிதமாக்கி, ஆலங்கட்டியை விட்டெறிந்தாற்போலே உடம்பெங்கும் வவ்வலிடும்படி குளிர்ந்து அரைக்ஷணமாவில் நித்யமுக்தரை ஒரு நீர்ச்சாவிவாக்குகிற கடாக்காம்பருத வ்நஷ்டிகளாலே திவ்ய

a பெரியதிரு 10-10-9.

b பெரியதிரு 8-1-9.

c திருநெடு 1.

d திருவாய் 5-5-10.

e கண்ணிருண் 3.

f இர-திருவ 82.

g பெரியதிரு 7-10-1.

h திருவாய் 6-6-7.

i திருவாய் 1-10-9.

j திருவாய் 9-6-1.

கேடாஷ்டியைத் தளிரும் முறியுமாக்கி, காமப்பீரய மாதூர்
யாத்யநவதிக்குணகூணபூஷிதங்களாய், அதிமஹோஹர
திவ்யபூவ கூர்ப்புங்களாய், பூவலர்ந்தாற்போலேயிருக்கிற
திருமுகத்தை எங்குமொக்கச் செவ்வி பெறுத்துவனவான்
லீலாலாபங்களாலே ஸூரிகளுடைய ஹ்ருத்யங்களை
உகப்பியாநின்றனுகொண்டு, உபயவிபூதியையும் ஆஸந
புலத்தாலே ஜயித்து, —

பின்னலோகாசார்யர் திருவடிகளே மரணம்.

சதுர்த்தப்ரகரணம்

a ஏழுலகும் தனிக்கோல்செல்ல, b குழுமித்தேவர்
குழாங்கள் கைதொழ எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்ட
நாதனை c “காண்பதெஞ்ஞான்று கொலோ” d “காட்டி
ரானீர்” என்கிற இழவுதீர், 1. “தருஷ்ட ஏவ ஹி நஸ்
ஸோகம்” என்று இவன் மனோரதித்துக்கொண்டு,
சென்றபடியே கண்ணாரக்கண்டு, 2. “ஸமஸ்த பரிவாராய
ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:” என்று ஹர்ஷபரவஸஸாய்
விழுந்து எழுந்தருந்து, பெரிய பரீதியோடேசென்று,
பாதபீடத்திலே அடியிட்டு திவ்யஸம்ஹாஸநத்திலேயேற,
அவனும் இவனைக்கண்டு, 3. “அவாக்யநாதர:” என்கிற
ஆகாரங்குலைந்து, சந்தானைக்கண்ட கடல்பேராலே
விக்ருதஸாய், தன்னைப்பிரிந்து நெடுநாள் தரைக்கிடை
கிடந்தஇழவுதீர், 4. “அங்கே பராதமாரோப்ய” என்கிறபடியே
மடியிலேவைத்து, ஸ்ரீபரதாழ்வானையும் அக்ரூரனையும்
அணைத்தாற்போலே அணைத்து, புக்த்யதிஸயத்தாலே
5. “கோடஸி” என்கிறபடியே “நீ யார்” என்று கேட்க;
5. “அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி” என்று “நான் ராஜகுமாரன்”
என்ன, “நீ இத்தனைகாலமும் செய்ததென்?” என்றுகேட்க,
e “சாந்தேந்து மென்முலையார் தடந்தோள் புணரின்ப

‘வெள்ளத்தாழந்தேன்’ என்ன, ‘நீ அத்தால் பெற்ற பூலம் ஏது’ என்றுகேட்க, a “அருநாகத்தழுந்தும் பயன்படைத்தேன்” என்ன, ‘பின்பு நீசெய்ததென்?’ என்ன, b “போத்தேன்” என்ன, ‘நீபோந்த விரகென்?’ என்றுகேட்க, c “புண்ணியனே” என்ன, ‘நீ அதினின்றும் போந்து செய்ததென்?’ என்ன, d “உண்கையெய்தி”னேன் என்ன, ‘நம்மைக் கிட்டினவிடத்தில் நீ பெற்ற ப்ரயோஜனமென்?’ என்ன, e “என் தீவினைகள் தீர்ந்தேன்” என்ன, செய்தது வாய்த்துச் செல்வனாய் f நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே வர்த்திக்கப் பெருதே, g “இல்லை கண்டிடின்ம” என்கிற கொடுவுலகத்திலே நெடுங்காலம் அலமர்ந்தாயே, h பலமுந்து சீரிற்படியாதே, i பன்மா மாயப் பல்பிறவியிலே படிந்து நோவுபட்டாயே, j ஈறிலின்பத் திருவெள்ளத்தையிழந்து, k தடந்தோள் புணரின்ப வெள்ளத்திலே ஆழந்து, நித்யது:க்கிதனானே, l அதனைப் பிழையெனக் கருதி நம்மைப் பற்றி நம்மைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்ட போதே வந்து முகங்காட்டப் பெற்றிலோமே, m “ஆகாசத்தைநோக்கி அழுவன் தொழுவன்” என்கிற படியே நாமிருந்த தேயுத்தை நோக்கி அழுவது தொழுவதாய், n “கூவிக்கொள்ளும் காலமின்னங் குறுகாதோ” i “எந்நாள் யானுனை இனிவந்து கூடுவன்” என்பதாய்க் கொண்டு நோவுபடும்படி தாழ்த்தோமே, j “தன்பக்கடல் புக்கு வைகுந்தன் என்பதோர் தோணிபெருதுழல்கின்றேன்” என்று க்லேஸித்த நீ அதினின்றுங்கரையேறி, k “நின்மாதாள் சேர்ந்து நிற்பதெஞ்ஞான்று கொலோ” என்கிற இழவுதீர நம்மைக் கிட்டப்பெற்றோமே, l “உள்ளுளாவி உலர்ந்துலர்ந்து” என்கிற தாபமாறக் கூடியிருந்து குளிரப்பெற்றோமே, நம்முடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதிவ்யாபாரங்கள்

a பெரியதிரு 6-3-4.

b திருவாய் 2-8-4.

c திருவாய் 9-1-6.

d திருவாய் 3-2-2.

e திருவாய் 2-6-8.

f பெரியதிரு 1-6-1.

g திருவாய் 5-8-4.

h திருவாய் 6-9-9.

i திருவாய் 3-2-1.

தாச்-திரு 5-4.

k திருவாய் 3-2-2.

l திருவாய் 2-4-7.

இழவுதீர, 1. “விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்” என்கிறபடியே
 a “காசிஞௌரியில் திகழும் வண்ணம்” காட்டி, b “நல்கி
 யென்னைவிடான்” என்கிறபடியே விடாதே, 2. “ஏஷ
 ஸர்வஸ்வபூதஸ்து” என்கிறபடியே விட்டுவிட்டணைத்து,
 3. “கிந்நு ஸ்யாச் சித்தமோஹோ஽யம்” c “மருள்தானீதோ”
 என்கிறபடியே நிரதிஸய வ்பாமோஹத்தைப் பண்ணி,
 பெரியபிராட்டியார் திருக்கையிலே காட்டிக்கொடுக்க, கம்ஸ
 வதூநந்தரம் க்ருஷ்ணனைக்கண்ட தேவகியாரைப்போலே
 விம்மிப்பாய்கிற ஸ்தந்யத்தாலே உடம்பெங்கும் நளையும்படி
 யணைத்து, உபயவிபூத்யைஸ்வர்யத்தையுங்கொடுக்க,
 d பூவளருந்திருமகளாலருள்பெற்று, மடியில் நின்று மிழிந்து
 போந்து, e “செய்யவுடையும் திருமுகமும் செங்கனி
 வாயும் குழலுங்கண்டு” என்கிறபடியே முன்பேபோந்து
 முன்புத்தையழகை அநுபூவித்து, கிண்ணகத்தை எதிர்ச்
 செறிக்கவொண்ணுதாப்போலே கேர்நின்று அநுபூவிக்க
 வொண்ணுமையாலே அட்டத்திலேபோந்து அங்குத்தை
 யழகை அநுபூவித்து, அது விட்டுப் பூட்டாவிடில் தூரிக்க
 வொண்ணுமையாலே பின்னே போந்து, பின்புத்தை
 யழகை அநுபூவித்து, 4. “பூர்வாங்க,ாத,தி,காபராங்க,
 கலஹம்” என்று அதில் முன்புதானே நன்னுயிருக்கை
 யாலே திரியவும் முன்னேபோந்து, ஸௌந்தர்ய தரங்க,
 தாடூந தாளசித்தவ்ருத்தியாய், உத்தம்ஸிதாஞ்ஜலியாய்,
 வளையவளைய வந்து, f “முமுசி வண்டாடிய தண்டுழாயின்
 மொய்ம்மலர்க்கண்ணியும் மேனியஞ்சாந்து - இழுசியகோல
 மிருந்தவாறும் எங்ஙனஞ்சொல்லுகேன் ஓவிநல்லார்-எழுதிய
 தாமரையன்னகண்ணும் ஏந்தெழிலாகமும் தோளும் வாயும்
 அழகியதாமிவரார்கொலென்ன” g “அச்சோ ஒருவர் அழ
 கியவா”. என்று விஸ்மித ஹ்ருத்யுனாய், h “அந்தாமத்தன்பு”
 i “முடிச்சோதி” தொடக்கமானவற்றில் நம்மாழ்வாரரு

a பெரியதிரு 4-9-4.

b திருவாய் 1-10-8.

c திருவாய் 8-7-3.

d பெரியதிரு 11-6-10.

e பெருமாஸ்திரு 6-7.

f பெரியதிரு 2-8-7.

அ-15

g பெரியதிரு 9-2-1.

h திருவாய் 2-5.

i திருவாய் 3-1.

புவித்தாற்போலே தன்னைப் பெற்ற பரீதியால் வந்த செவ்வியை அநுபுவித்து 1. “யத்ர நாந்யத் பஸ்யதி” என்கிற படியே புறம்பொன்றில் நெஞ்சுசெல்லாதே 2. “ஹாவு ஹாவு ஹாவு, அஹமந்த மஹமந்த மஹமந்தம்” 3. “அல்லிமாமலரார் தன்னொடு மடியேன் கண்டுகொண்டல்லல் தீர்த்தேனே” 4. “ஒண்டொடியான் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்டக் கண்டசதிர்கண்டொழிந்தேன் அடைந்தேனுன் திருவடியே”, 5. “இசைவித்தென்னை உன்தாளினைக்கீழிருத்துமம்மானே”, 6. “பிறந்துஞ்செத்தம் நின்றிடரும் பேதைமை தீர்த்தொழிந்தேன்” என்று பரீதிக்குப் போக்குவிட்டு வாயாரப் புகழ, ஸ்ரீவைகுண்டநாதனும் 7 வானுடமருங்குளிர் விழிகளாலே கடாக்கித்து, ஸஸ்மிதமாக ஸ்நிகீத்யக்யப்பீர மதுரமான பேச்சாலே 8 முகப்பேகவி, 9 “நின்செம்மா பாத பற்புத்தலைசேர்த்து” என்று இவன் அபேக்ஷித்தபடியே 10 மலர்மகள் பிடிக்கும் 11 கமலமன்ன குரைகழல்களாலே உத்தமாங்குத்தை அலங்கரித்து, 12 தன்தாளின் கீழ்ச்சேர்த்து, நித்யகைங்கர்யத்திலே நியோகிடுக்க, 13 தொண்டேசெய்தேன்றும் தொழுது வழி யொழுகப்பெற்று, 14 “வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்கிற அபிநிவேஸாதிஸயத்தாலே நானாதேஹங்களைப் பரிக்ரஹித்து, அஸோஷஸோஷ வருத்திகளிலும் அந்வயித்து, அஸ்தாராக்ஷா வ்யஸநிகளான நித்யஸூரிகளோடே கூடச் 15 சூழ்ந்திருந்து மங்குளாஸாஸாம்பண்ணி, 16 “சுழிபட்டோடுஞ் சுடர்ச்சோதி வெள்ளத்தின்புற்றிருந்து” என்கிறபடியே ஆம்ருதஸாக்யராந்தர் நிமக்யநஸர்வாவயவனாய்க்கொண்டு யாவத்காலமிருக்கும்.

அர்ச்சிராதி, முற்றிற்று.

பின்னிலோகாசார்டர் திருவடிகளே ஸரணம்.

a பெரியதிரு 4-3-6.	b திருவாய் 4-9-10.	c திருவாய் 5-8-9.
d திருவாய் 4-7-7.	e திருவிருத்தம் 63.	f திருவாய் 8-5-7.
g திருவாய் 2-9-1.	h திருவாய் 9-2-10.	i திருவாய் 4-3-6.
j திருவாய் 7-5-10.	k திருவாய் 10-4-9.	l திருவாய் 3-3-1.
m திருப்பல்லாண்டு 12.	n திருவாய் 8-10-5.	

6. ப்ரமேயஸேகரம்

நிர்ஹேதுக புகுவத்கடாக்ஷ மடியாக அஜ்ஞாத
ஸூக்ருதமுண்டாம்; அதடியாக அத்வேஷமுண்டாம்;
அதடியாக புகுவத்புகுவத விஷயங்களில் ஆபிமுக்ய
முண்டாம்; ஆபிமுக்ய முண்டானவாறே த்யாஜ்யோ
பாதேயவிபாக ஜ்ஞாநத்தில் கௌதுகமுண்டாம்; அத்
தாலே ஸாத்விக ஸம்பாஷணமுண்டாம்; அத்தாலே
ஸத்யாசார்ய ஸமாஸ்ரயணமுண்டாம்; அதுண்டானவாறே
த்யாஜ்யோபாதேய நிஸ்சயமுண்டாம்; அதுண்டான
வாறே ப்ராப்யாந்தரத்தில் வைராக்யமும், பரமப்ராப்யத்
தில் அபிநிவேஸமுண்டாம்; அநந்தரம், ப்ராப்யாந்தர
நிவ்ருத்திக்கும், பரமப்ராப்ய ஸித்திக்குமடியான ஸித்தே
பாய ஸ்வீகாரமுண்டாம்; அநந்தரம், புகுவத்ப்ராப்தியிலே
த்வரையுண்டாம்; அநந்தரம், 1. “அஹம் ஸ்மராமி” என்
கிறபடியே - ஈஸ்வரஸ்மருதிக்கு விஷயபூதனும்; அநந்தரம்,
பூதஸூக்ஷ்ம ஸாரீரபரிஷ்வங்கமுண்டாம், அநந்தரம்,
பரமாத்மஸம்ஸர்க்கு முண்டாம்; பின்பு, ஹார்த்தநாக்ரஹத்
தாலே மார்க்கு விஸேஷப்ரகாஸமுண்டாம்; பின்பு ஹ்ருத்ய
குஹாநிர்க்குமநமுண்டாம்; அநந்தரம், மூர்த்தந்யநாடி
நிஷ்க்ரமணமுண்டாம்; அநந்தரம், அர்ச்சிராதிமார்க்கு க்ரும
முண்டாம்; அநந்தரம், ஆதிவாஹிக ஸத்காரமுண்டாம்;
அநந்தரம், ஆவரணாதிக்ரமண முண்டாம்; அநந்தரம்,
பூக்ருத்யதிலங்குந முண்டாம்; அநந்தரம், விரஜாஸநாந
முண்டாம்; அநந்தரம், ஸூக்ஷ்மஸாரீர விஸ்வேஷ முண்
டாம்; அநந்தரம், அபஹதபாபம்த்வாதி குணக்ருண
ப்ராதுர்பாவ முண்டாம்; அநந்தரம், அமானவகரஸ்பர்ஸ
முண்டாம்; அநந்தரம், புகுவத் ஸங்கல்ப கல்பிதமான
திவ்யதேஹ ப்ராப்தியுண்டாம்; அநந்தரம், அநாலகால்ய
திவ்யதேஹப்ராப்தியுண்டாம்; அநந்தரம், அரம்ஹரத
தடஸநாந முண்டாம்; பின்பு, திவ்யாலங்காரமுண்டாம்;
பின்பு திவ்யவிமானாரோஹண முண்டாம்; பின்பு, திவ்ய

காந்தார ப்ரவேஸமுண்டாம்; அநந்தரம், திவ்யாப்ஸரஸ்
ஸத்காரமுண்டாம்; அநந்தரம், தில்யகூந்த, ப்ரவேஸ
முண்டாம்; அநந்தரம், ப்ரஹ்மகூந்த, ப்ரவேஸமுண்டாம்;
அநந்தரம், அப்ராக்ருத கேடாபுர ப்ராப்தியுண்டாம்;
அநந்தரம், திவ்யநகர ப்ராப்தியுண்டாம்; அநந்தரம்,
ஸூரிபரிஷத் ப்ரத்யுத்யகூமக முண்டாம்; அநந்தரம் ராஜ
மார்க்க, கூமகமுண்டாம்; அநந்தரம், ப்ரஹ்மதேஜ: ப்ரவேஸ
முண்டாம்; அநந்தரம், திவ்யகேடாபுர ப்ராப்தியுண்டாம்;
அநந்தரம், ப்ரஹ்மவேஸம் ப்ரவேஸமுண்டாம்; அநந்தரம்,
திவ்யமண்டப ப்ராப்தியுண்டாம்; அநந்தரம், திவ்ய
பரிஷத் ப்ராப்தியுண்டாம்; அநந்தரம், ஸபத்ரீக ஸர்வேஸ்வர
தூர்ஸக முண்டாம்; அநந்தரம், ஸ்துதிப்ரஹ்மாஞ்ஜலி
ப்ரமுக, ஸம்ப்ரமாநுவர்த்தகமுண்டாம்; அநந்தரம், பரமாத்ம
ஸமீப ப்ராப்தியுண்டாம்; அநந்தரம், பாதுபீட, பர்யங்கா
ரோஹண முண்டாம்; அநந்தரம் புகுவதுத்ஸங்குளங்கு
முண்டாம்; அநந்தரம், ஆலோகநாலாபாத்யநுபுவ
முண்டாம்; அநந்தரம், ஆலிங்கநாத்யநுபுவமுண்டாம்;
அநந்தரம், ஸ்வரூபரூபதூணவிக்ரஹாத்யநுபுவமுண்டாம்;
அநந்தரம், அநுபுவஜநித ப்ரீதிப்ரகர்ஷமுண்டாம்; அநந்
தரம், நானாவித, விக்ரஹபரிக்ரஹமுண்டாம்; அநந்தரம்,
ஸர்வதேஸஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தேஸாசிதமான ஸர்வப்ர
கார கைங்கர்யமுண்டாம்.

ப்ரமேயமேகூரம் முற்றிற்று.

பின்னாலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜியர் திருவடிகளே ஸரணம்.

7. ப்ரபந்நபரித்ராணம்

முமுகூஸுவாய், மோக்ஷார்த்தமாக ஸர்வேஸ்வரனைப்
பற்றியிருக்குமவனுக்கு அநந் பக்யுதித்வமும், ஆகிஞ்சந்ய
மும் வேணும். அநந்யக்யுதித்வமாவது—உ 'களைவாய் துன்பங்
களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்' என்கிறபடியே—
a திருவாய் 5-8-8.

ஸர்வேஸ்வரனை யொழிய வேறொரு ரக்ஷகரில்லை என்றி
ருக்கை. ப்ராதாக்கள், புத்ரர்கள், மாதாபிதாக்கள், ப்ரஹ்ம
ருத்ராதிகள் தொடக்கமானவர்கள் ரக்ஷகராகக் குறை
யென்னென்னில்—ப்ராதாக்கள் ரக்ஷகரல்லர் என்னுமிடம்
வா்லிபக்கலிலும், ராவணன் பக்கலிலும் காணலாம்.
புத்ரர்கள் ரக்ஷகரல்லர் என்னுமிடம், ருத்ரன் பக்கலிலும்,
கம்ஸன் பக்கலிலும் காணலாம். மாதாபிதாக்கள் ரக்ஷக
ரல்லர் என்னுமிடம், கைகேயிபக்கலிலும், ஹிரண்யன்
பக்கலிலும் காணலாம். மாதாபிதாக்கள்—யௌவநவிரோதி,
என்று உபேக்ஷித்தல், ஷாமகாலம் வந்தவாறே ஆள்
பார்த்துத் தூற்றிலேபொகடுதல். விலைகூறிவிற்றல், ஆபத்து
வந்தவாறே நெகிழ்நினைத்தல், அர்த்தக்ஷேத்ராதிகளுக்
காக எதிரிட்டுக்கொல்லுதல், முடியும் அவஸ்தையிலே
a “சோர்வினால் பொருள் வைத்ததுண்டாகில் சொல்லு
சொல்லென்று சுற்றுமிருந்து” என்கிறபடியே, ஈஸ்வரனை
ஸ்மரித்துக் கரைமரஞ் சேரவொட்டாதபடி அலைத்தல்
முடித்தல் செய்யாநிற்பார்கள். ஸ்த்ரீகளுக்கு பர்த்தாக்கள்
ரக்ஷகரல்லர் என்னுமிடம், துர்மபுத்ராதிகள் பக்கலிலும்,
நளன்பக்கலிலும் காணலாம். இவர்கள் ரக்ஷகரல்லரே
யாகிலும், நாட்டார்க்குக் கண்காட்டியாய்ப் போருகிற
சந்த்ராதியுயர்கள் ரக்ஷகராகக் குறையென்? என்னில்;
அவர்களும், ஈஸ்வராஜ்ஞஞக்கஞ்சி, தாங்கள் நினைத்தபடி
ஸஞ்சரிக்கப்பெருதே, b நாழிகை கூறிட்டு உதிப்பது
அஸ்தமிப்பதாய்க்கொண்டு போருகையாலும், ஹிரண்ய
ராவணாதிகள் கையிலே அகப்பட்டு அவர்களுக்கு இழி
தொழில்செய்து திரிவார் சிலராகையாலும் ரக்ஷகராக
மாட்டார்கள். த்ரைலோக்யத்துக்கும் பாலகானை இந்த்ர
னும், ‘எப்போதோ நம் பதும் நழுவப்புகுகிறது’ என்றஞ்சி
ஸாபோபஹதனாய், இந்த்ரஜித்தின் கையிலே அகப்பட்டுக்
கட்டுண்டு, மஹாபுலிபோல்வார் கையிலே ஐஸ்வர்யத்
தைப் பறிகொடுத்து, சண்ணுங்கண்ணீருமாய், கழுத்தங்

|| கப்படமுமாய்க்கொண்டு திரிவானொருவனாகையாலே அவ
னும் ரக்ஷகனாகமாட்டான். பூரஹ்மாவும்—மது,கைடபுர்கள்
கையிலே அகப்பட்டு, வேதங்களைப் பறிகொடுத்து,
'கண்ணீழந்தேன், துநமிழந்தேன்' என்று நிலந்துழாவுகை
யாலும், ரத்ரன்கையிலே தலையறுப்புண்கையாலும் ரக்ஷக
னாகமாட்டான். ரத்ரனும்—கைலப்ராணிகளையும் ஸம்ஹ
ரிக்கையே தொழிலாகவுடையனாய், விடாயர் முகத்திலே
நெருப்பைச் சொரிந்தாற்போலையிருக்கத் ௩ தழல்நிற
வண்ணனாய், தன்னை ஆஸ்ரயித்தவர்களை 'அறுத்துத்தா
* பொரித்துத்தா' என்று கொடுந்தொழில்களைச் செய்வித்துக்
கொள்ளுகையாலும், தன்னை ஆஸ்ரயித்த வாணனை,
'தலையில் பூவாடாதே நோக்குகிறேன்' என்று ப்ரதிஜ்ஞை
பண்ணி,தன்னைத்தொழுத கைகளைக் கள்ளிக்காடு /சீய்த்தாற்
போலே சீய்க்கக்கண்டு, 'உயிருண்டாகில் உப்புமாறியுண்
ணலாம்' என்று நெற்றியில் கண்ணைப் புதைத்துக்கொண்டு
நழுவினவனாகையாலும், லோக,குருவாய்த் தனக்குப் பிதா
வான பூரஹ்மாவின் தலையைத்திருகிப் பாதகியாய், கூறு
செய்தவூரிலே குறும்புசெய்து, கையுங் கைத்தனையுமாய்க்
கொண்டு திரிவாரைப்போலே, கையும் கபாலமுமாய்,
திறந்துகிடந்த வாசல்கள்தோறும் புக்குத் தன்னை
வெளியிட்டுக்கொண்டு திரிவானொருவனாகையாலும் ரக்ஷக
னாகமாட்டான். இனி, அர்த்தம் ரக்ஷகமாமோ? என்று
நிரூபித்தால், கள்ளர்கொள்ளுதல், காமங் கொள்ளுதல்,
கோமுற்றவர் கொள்ளுதல், ஜ்ஞாதிகொள்ளுதல், வ்யாதி,
கொள்ளுதல், பிறரோடே எதிரிட்டு விஷபுக்ஷணம்
பண்ணித் தன்னைத்தானே முடித்துக்கொள்ளும்படி
பண்ணுதல் செய்கையாலே அர்த்தமும் ரக்ஷகமாக
மாட்டாது. ஈஸ்வரன், மாதாபிதாக்கள் கைவிட்ட அவ
ஸதையிலும் b“பின்னுநின்று அடியேனுக்குற்றனாய் வளர்த்
தென்னுயிராகி நின்ருன்” என்கிறபடியே, தன்னுருக்

|| எளிவரவைக்காட்டும் வஸ்த்ரம். ௩ பெரியதிரு 6.1-3.

* (பா) பொசுக்கித்தா /சீய்த்தல்.வெட்டுதல். b பெரியதிரு 8-9-7.

கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு தாய்முகம் காட்டியும், இன் சொல்லுச்சொல்லியும், பூராதாக்களும் பூர்த்தாக்களும் நெகிழ்நின்றவன்று தான் ஏறிட்டுக்கொண்டு கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூதுபோயும், புருவம் நெரித்தவிடத்திலே தேரை நடத்தியும், மார்விலே அம்பேற்றும், சாவாமல் நோக்கியும், செத்தாரை மீட்டும், காராயணத்வப்யுக்தமான உத்யுத்தரிப்பாலே அகவாயிலேநின்று ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகையாலே, இவனே எல்லார்க்கும் ரக்ஷகன். இனி ஆகிஞ்சந்யமாவது - கர்மஜ்ஞாந புக்திகளிலும், அவற்றுக்கு ஹேதுவான ஆத்மகுணங்களிலும் அந்வயமின்றிக்கே, அவற்றுக்கு விபரீதங்களானவற்றுலே தான் பரிபூர்ணனாயிருக்கிற இருப்பையும், தன்னுடைய ஸ்வரூபம் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஈஸ்வரனுக்கு அத்யந்த பரதந்த்ரமாயிருக்கிற இருப்பையும் அநுஸந்தித்து, 'நம் கர்யத்துக்கு நாம் கடவோமல்லோம்' என்றிருக்கை. இவை இரண்டையுமுடையனாய், ஈஸ்வரனையே உபாயமாகப் பற்றுகையாலே நிர்ப்பரனாயிருக்குமவனுக்கு ஸாரீராவஸாந காலத்திலே ப்ராப்திடணித்தானவாறே, 1. "நயாமி" என்று அருளிச்செய்தபடியே ஈஸ்வரன் தானே சரக்காளாய் வந்து, அர்ச்சிராதி, மார்க்குத்தாலே பரமபத்யுத்தேறக் கொண்டு போய், நித்யமுகத்தாலே ஒரு கோவையாக்கி, நித்ய கைங்கர்யத்தையும் கொடுத்தருளும்.

புரபந்நபரித்ராணம் முற்றிற்று.

பின்னிலோகாசார்யர் திருவடிகளே மூரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே மூரணம்.

8. ஸாரஸங்க்யஹம்

அகிலஜக்த்யதிதா நுஸாஸநபரமான வேத்யத்திலும், வேதோபப்யுரும்ஹணர்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தங்களான ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணாதி, ஸமஸ்தஸாஸ்த்ரங்களிலும் ப்ரஸித்தமாய், ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸர்வஸ்வம்மாய், நம் ஆசார்யர்களுக்கு ஆபத்யநமாயிருந்துள்ள அர்த்த

த்வயத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே - த்வயமென்று திருநாமத்தையுடைத்தாயிருந்துள்ள வாக்யத்வயம், பத்து அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது.

அதாகிறது:— 1. ஸ்ரீய:பதித்வமும், 2. நாராயணத்வமும், 3. நாராயணனுடைய ஸர்வலோகஸரண்யமான சரணு ரவிந்த்யுகூளமும், 4. அதினுடைய ப்ராபகத்வமும், 5. தத்,கோசரமாய் சேதநக்யதமாயிருந்துள்ள ப்ரார்த்தநாக்யர்ப்ப,விஸ்ரம்புடும், 6. லக்ஷ்மீ தத்வஸ்ஸபுர்களுடைய நிகிலாத்ம நித்ய கைங்கர்ய ப்ரதானார்த்தமான நித்ய ஸம்பந்தமும், 7. கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியான ஈஸ்வரனுடைய நிரதிஸயபேடாக்யதையும், 8. ஸர்வஸ்வாமித்வமும், 9. நித்யகைங்கர்யமும், 10. கைங்கர்யப்ரதிபந்தக நிஸ்ஸேஷ நிபூர்ஹணமுமாகிற அர்த்தவிஸேஷங்கள்; ஈத்ரு ஸார்த்தவிஸேஷப்ரகாஸகமான மந்த்ரவிஸேஷத்தினுடைய விவரணரூபமாய், அபௌருஷேயமாய், உபநிஷத்தாயிருந்துள்ள திருவாய்மொழியில் பத்துப்பத்தாலும் இப்பத்து அர்த்தத்தையும் பூர்வாசார்யர்கள் அடைவே சேர்த்து அநுஸந்தித்துக்கொண்டு போருவர்கள்.

அதில் முதற்பத்தால்— a “மலர்மகள் வீரும்பும் நம் அரும் பெறலடிகள்” என்றும், b “மலரான் மைந்தன்” என்றும், c “திருமகளார் தனிக்ைகள்வன்” என்றும், d “திருவின் மணாளனென்னுடைச் சூழலுளானே” என்றும், e “பூமகளார் தனிக்ைகள்வன்” என்றும், f “மைந்தனை மலரான் மணவாளனை” என்றும்—ஸ்ரீய:பதித்வம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

இரண்டாம் பத்தால்— g “எம்பெருமான் நாரணற்கு” என்றும், h “எம்பிரானெம்மான் நாராயணனாலே” என்றும், i “நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்” என்றும் நாராயணத்வம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

a [திருவாய் 1.3.1] b [1.5.9] c [1.6.9] d [1.9.1] e [1.9.3]
f [1.10.4] g [2.1.7] h [2.7.1] i [2.7.2]

மூன்றாம் பத்தால் — a “நாண்மலராமடித்தாமரை” என்றும், b “அங்கதிரடியன்” என்றும், c “அவன் பாத பங்கயம்” என்றும், d “அன்று தேர்கடவிய பெருமான் கண்கழல்” என்றும், e “மூவுலகுந்தொழுதேத்துஞ் சீரடியான்” என்றும் நாராயணனுடைய ஸர்வலோக சரணியமான சரணுரவிந்தியுகுளம் ப்ரதிபாதி, தமாய்த்து,

நாலாம் பத்தால் — f “இலங்கைநகர் அம்பெரியுய்த்தவர்” என்றும், g “எல்வினை தீர்க்குங் கண்ணனை” என்றும், h “தொல்வினைதீர” என்றும், i “வெய்யநோய்கள் முழுதும் வியன்ஞாலத்து விய” என்றும், j “மேவிநின்று தொழுவார் வினைபோக மேவும்” என்றும், k “பிறந்தும் செத்தும் நின்றிடறும் பேதைமை தீர்த்தொழிந்தேன்” என்றும், l “நோயே மூப்பிறப்பிறப்புப் பிணியெயென்றிவையொழிய” என்றும், m “வேட்கைமெல்லாம் விடுத்து - கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை” என்றும், n “அஃதேயுய்யப்புகுமாறு” என்றும், o “உய்வுபாயம் மற்றின்மை தேறி” என்றும் — அவிஷ்டகிவ்ருத்தீஷ்டப்ராப்திகரத்வலக்ஷணமான பிராபகத்வம் ப்ரதிபாதி, தமாய்த்து.

அஞ்சாம் பத்தால் — p “தமியேனுக்கருளாய்” என்றும், q “ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்” என்றும், r “உன்னுலல்லால் யாவராலும் ஒன்றுங் குறை வேண்டேன்” என்றும், s “அவனை உயிருண்டான் கழல்க ளவையே சரணாகக்கொண்ட” என்றும், t “நாமங்களாயிர முடைய நம்பெருமானடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்” என்றும், u “நாகனைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு” என்றும், v “நாடொறுமேகசிந்தையனாய்”

a [3.3-9] b [3.4-3] c [3.6-4] d [3.6-10] e [3.8-1] f [4.2-8]
g, h [4.4-11] i [4.5-2] j [4.5-4] k [4.7-7] l [4.9-7] m [4.9-9]
n [4.1-11] o [4.3-11] p [5.7-2] q [5.7-10] r [5.8-3]
s [5.8-11] t [5.9-11] u [5.10-11]

என்றும் — தத்கேதாசரமாய், சேதநகதமாயிருந்துள்ள
ப்ரார்த்தநாகர்ப்புவிஸ்ரம்பம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

ஆறாம் பத்தால் — a “திருமாமகளிருந்தாம் மலிந்தி
ருந்து” என்றும், b “அடிமைசெய்வார் திருமாலுக்கே”
என்றும், c “ஓசிந்தவொண்மலராள்கொழுநன்” என்றும்,
d “என்திருமார்வற்கு” என்றும், e “கோலத்திருமாமக
ளோடுண்கைக்கடாதே” என்றும்—கைங்கர்ய ப்ரத்யாகார்த்த
மான லக்ஷ்மிதத்வல்லபர்களுடைய நித்யஸம்பந்தம் ப்ரதி
பாதிதமாய்த்து.

ஏழாம் பத்தால் — f “கன்னலேயமுதே” என்றும்,
g “கொடியேன் பருகின்னமுதே” என்றும், h “அலைகடல்
கடைந்த ஆரமுதே” என்றும், i “திருமாலின்சீர், இறப்
பெதிர்காலம் பருகிலுமார்வனோ?” என்றும், j “ஏழுலகை
இன்பம்பயக்க” என்றும்—கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியான
ஈஸ்வரனுடைய நிரதிஸயபேதாயத்வம் ப்ரதிபாதித
மாய்த்து.

எட்டாம் பத்தால்— k “அடியனேன் பெரியவம்மான்”
என்றும், l “விண்ணவர்கோன் நங்கன்கோனை” என்றும்,
m “அம்ந்தநாதனை” என்றும், n “மூவுலகாளி” என்றும்,
o “நேர்புட்ட நிறைமூவுலகுக்கும் நாயகன்” என்றும்—
ஸர்வஸ்வாமித்வம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து.

ஒன்பதாம் பத்தால்— p “பண்ணைநாளாலே நின்திரு
வருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளுங்கொண்டு நின்கோயில்
சீய்த்து” என்றும், q “நின்தீர்த்தவடிமைக் குற்றேவல் செய்து”
என்றும், r “தொடர்ந்து குற்றேவல்செய்து” என்றும்,
s “கொடுவினையேனும் பிடிக்க” என்றும், t “உறுவதிது

a [6.5-8]	b [6.5-11]	c [6.7-8]	d [6.8-10]	e [6.9-3]
f [7.1-3]	g [7.1-7]	h [7.2-5]	i [7.9-9]	j [7.10-1]
k [8.1-3]	l [8.2-2]	m [8.4-10]	n [8.9-5]	o [8.9-11]
p [9.2-1]	q [9.2-2]	r [9.2-3]	s [9.2-10]	t [9.4-4]

வென்றுனக்காட்டப்பட்டு" என்றும், ஊ "ஆட்கொள்வானெத்து" என்றும், ஹ "நானும் மீளாவடிமைப் பணிசெய்யப்புகுந்தேன்" என்றும்-நித்யகைங்கர்யம் ப்ரதிபாதி,தமாய்த்து.

பத்தாம் பத்தால் — ஊ "துயர்கெடுங்கடிது" என்றும், டு "கெடுமிடராயவெல்லாம்" என்றும், எ "எழுமையும் ஏதஞ்சாரா" என்றும், ி "தீரும் நோய் வினைகளெல்லாம்" என்றும், ங "இப்பிறப்பறுக்கும்" என்றும், ஹ "உன்றன் திருவுள்ளம் இடர்கெடுத்தோறும் நான்கள் வியக்க இன்புறு தும் எம்பெண்பையாற்றேம்" என்றும், ி "பிணியொன்றுஞ் சாரா பிறவிகெடுத்தாளும்" என்றும், ி "பிறவித்துயர் கடிந் தோம்" என்றும், க "விண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல் லாம்" என்றும், ல "அமரவினைகளே" என்றும், ல "கடுநாகம் புகலொழித்த" என்றும், ல "தடுமாற்றவினைகள் தவிர்த்தான்" என்றும், ல "பிறவிகெடுத்தேன்" என்றும் ல "அந்திதொழுஞ் சொல்லுப்பெற்றேன்" என்றும், ல "அவாவற்று வீடுபெற்ற" என்றும்—கைங்கர்ய ப்ரதிப,ந்த,க நிஸ்ஸேஷநிப,ஹணம் ப்ரதிபாதி,தமாய்த்து.

இப்படி ஸ்ரீய:பதித்வ ப்ரமுக,ங்களாய், கைங்கர்ய ப்ரதி ப,ந்த,க நிஸ்ஸேஷநிப,ஹணபர்யந்தங்களாயிருந்துள்ள உபாதே,யார்த்த,ங்களை ப்ரதிபாதி,க்கக்கடவதாயிருந்துள்ள வாக்யத்,வயமும், திருவாய்மொழியும்—ப,க,வச்சரணர்த்தி,க ளாய் அநந்யோபாயபரராயிருக்கும் அதிகாரிகளுக்குக் கால கேஷபஹேதுவாகவும், பே,க,ஹேதுவாகவும், ஈஸ்வரபீதி ஹேதுவாகவும் யாவச்ச,ரீரபாதம் அநுஸந்தே,யம்.

ஸாரஸங்க்,ரஹம் முற்றிற்று.

பிள்ளைவோகாசார்யர் இலவடிகளே ஸரணம்.

ஜீயர் இலவடிகளே ஸரணம்.

a [9-6-7]	b [9-8-4]	c [10-1-7]	d [10-2-1]	e [10-2-2]
f [10-2-3]	g [10-2-5]	h [10-3-9]	i [10-4-7]	j [10-4-3]
k [10-4-9]	l [10-5-9]	m [10-6-11]	n [10-8-5]	o [10-8-8]
p [10-8-7]	q [10-10-11]			

9. ஸம்ஸாரஸாம்ராஜ்யம்

a துன்பக்கடலாய் b இருள்தருமாஞாலமான ஸம்ஸாரத் துக்கு உள்வாயிலே பஞ்சபூதங்களாலே சமைந்து, 1. "நவத், வாசுபுரே" என்கிறபடியே-ஒன்பதுவாசலான படை வீட்டுக்கு உள்வாயிலே d 'கொடுவினைத்தூறு' என்பதொரு தூறும், புக வழிதெரியுமித்தனையொழியப் புறப்பட வழி தெரியாதிருப்பதொரு காட்டினுள்ளே, அநந்தக்கலேச பூஜாநமான மரத்தையிட்டு, அவித்யையென்கிற தேரைச் சமைத்து, அவஸ்தாஸப்தகங்கள் என்கிற உருளைகளைச் சேர்த்து, ராகுத், வேஷாதி, களாகிற குதிரைகளை அணைத்து, குணத்ரயங்களென்கிற திரிக்குரும்பை ஊஞ்சலின்மேலே கர்மமென்கிற ஸிம்ஹாஸனத்தையிட்டு, ருசிபென்கிற மேல் விரியை விரித்து, 2. "அவஸ்யமநுபே, ராக்தவ்யம்" என்கிற படியே - அநுபவீத்தன்றி மீளவொட்டாதிருக்கிற e உறு பிணிகளாகிற பூர்வாவர்க்கும் பக்ஷத்திலிருக்க, அந்தக் காரமாகிற விளக்கையேற்றி, அவஸ்துக்களாகிற தூஸவர்க்கும்-பரதே, ஷம் பரஹிம்ஸை பராநுவர்த்தநம் தொடக்கமான பேராகுங்களை புஜிப்பிக்க புஜித்து, அப்ரகாஸித ஸ்வரூப ஸ்வபூவான தன்னை வாஸனையென்கிற வீரத்தையிட்டுப் பார்த்து, தாபத்ரயங்களென்கிற விடாய்க்குடையின்கீழே பஞ்சவ்ருத்தி ப்ராணன்களாகிற புரோஹிதர் ஸம்ஸாரத் துக்கு மூர்த்தாபிஷித்தனாக்கி, க்யாதிலாபபூஜைகள் கொண்டாட, புண்யபாபங்களாகிற சாமரமிரட்ட, அநேக விதது:க்க, பரம்பரைகள் அடுக்கொலியல் பணிமாற, அஹங்கார மமகாரங்களாகிற ஆலவட்டம்பணிமாற,

/ ஸாரார்த்த, சதுஷ்டயமென்கிற ரஹஸ்யத்தை (18) ரஹஸ்யத்தில் ஒன்றாகக்கொண்டிருக்கிறார்கள் சிலர். அது பொருந்தாது. எங்களாழ்வான் அருளிச்செய்ததாக வார்த்தாமாலையில் அது உள்ளது

a நாச்-திரு 13-10.

b திருவாய் 10-6-1.

c பெரியதிரு 1-6-9.

d திருவாய் 3-2 9.

e பெரியாழ்-திரு 5-2-6.

ஸத்யாது:க்கூவர்ப்பணி சுழற்றிப்பணிமாற, அஸ்மருதி-ஒட்டி
வட்டி லெடுக்க. அபி, நிவேஸம்-காளாஞ்சி யெடுக்க. விஷயாத்
தர குசி-அடைப்பையெடுக்க, பூர்வோத்தராக, ந்களென்கிற
ஆணைகுதிரையோடே வாத பித்த ஸ்லேஷ்மங்களாகிற
மத்திரிகள் ஸேவிக்க, காமக்ரோத, லோப, மோஹ மத்யமாந்
ஸர்யம் தொடக்கமான ப்ரபு, க்கள் ஸேவிக்க, ப, க, வத, பசார
ப, க, வதாபசார அளஹ்யாபசார நானாவிதாபசாரமாகிற
காலாஸ்கள் ஸேவிக்க, நித்ரா தேவி ஜ்யேஷ்டை, தொடக்க
மான பெண்பிள்ளைகள் ஸேவிக்க, ஆசையாகிற பாஸக்கயிற்
ருலே பிணைத்து, இத்த்யரியங்களாகிற மதகளிறுகள் வலிக்க,
காலமாகிற ஸாரதி, நடத்த, 'தே, ஹாத்மாபி, மாநி வந்தான்,
ஸவதந்த்ரன் வந்தான், அத்யஸேஷபூ, தன் வந்தான்'
என்று காளங்கள் சிஹ்நங்கள் கலந்து பணிமாற, ௩ "மெல்
லியலாக் கைக் கிருமி குருவில் மிளிர்ந்தாங்கே செல்லிய
செல்கைத் துலகையென் காணும்" என்கிறபடியே - தானும்
தன் பரிசுரபூ, தருமாக ஸுகூருப, வம்பண்ணி, ௪ "யாதானு
மோராக்ஸையில் புக்கங்காப்புண்டு மாப்பவிழ்த்தும் மூதாவி
யில் தடுமாறு முயிர்முன்னமே" என்கிறபடியே - புக்கபுக்க
ஸாரீரங்கள் தோறும் அஹங்கார மமகாரங்களைப்பண்ணி,
ஸத்தாதாரகளுன ஸர்வேஸ்வரனை மறந்து, ௫ மொய்த்த
வல்வினையுள்ளின்று த்ரிவித, கரணங்களாலும் பாதகம் அதி
பாதகம் மஹாபாதகம் தொடக்கமானவற்றிலே போது
போக்கிக்கொண்டு போருகிறகாலத்திலே ஈஸ்வரனுடைய
நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தாலே இவனுக்கு அத்யவேஷம்
பிறக்க, அத்தாலே ரக்ஷணத்துக்கு வழிகண்டு "களை
யெடுக்கக்கொடுத்த கோலைக்கொண்டு கண்ணைக் கலக்கிக்
கொள்ளுளாரைப்போலே நம்பக்கல் சேரக்கொடுத்த
உடம்பைக்கொண்டு அகலுகைக்குறுப்பாக்கினான்; ௬ 'பஸ்
பிறவி நோற்றேன்' என்று - ஒரு ஜந்மத்திலே அநேக

௩ திருவிருத்தம் 48.

௪ திருவிருத்தம் 95.

௫ திருமொழி 4.

௬ பெரியதிரு 1.9.8.

ஜந்மத்துக்குவேண்டும் பாபங்களை ஆர்ஜித்துக்கொள்ளுகிற இவனை நம்பக்கலிலே சேர்த்துக்கொள்ளும் விரகேதோ” என்று திருவுள்ளம்பற்றி, வலவட்டத்திலே உதாதுசெய்கண்கள் கொண்டொன்றுபேசி, ஆழ்வானும் உகருதுமிடம் பொருதுமவனாகையாலே, தன் பரிகரபூதரை ஏவிவிட, உநின்றிவ்வுலகிற்கடிவான் நேமிப்பிரான் தமர்போந்து, உஅருளென்னு மொள்வாளுருவி, உ“அடைந்த அருவினையோடல்லல் நோய்பாவம் மிடைந்தவை மீண்டொழியவேண்டில் நுடங்கிடையை முன்னிலங்கை வைத்தான் முரணழிய முன்னொருநாள் தன்விலங்கை வைத்தான் சரண்” என்கிறபடியே-விரோதி,வர்க்குத்தையடைய அழிவுசெய்து ஜ்ஞாநத்தைக்கொடுக்க, இவனும் சைதந்யம் குடிபுகுந்து, f“தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால் தீவினையென்வாளாவிருந்தொழிந்தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம் கரந்துருவில் அம்மானை அந்நான்று பின்தொடர்ந்த ஆழியங்கை அம்மானை ஏத்தாதயர்த்து” என்கிறபடியே இழந்தநானைக்கு அநுதபித்து, ப்ராப்யத்தை உள்ளபடி அறிவித்த ஆசார்யன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞனாய், விரோதி,வர்க்குத்தில் உபேகைபிறந்து, ஸ்ரிய:பதியைக்கிட்டியல்லது துரிக்கவொண்ணாதிருக்கிற ப்ரேமம் விளைந்து, ‘இவ்வளவும் குலையுங்காட்டில் கைக்கொண்டருளவேணும்’ என்று பிராட்டி புருஷகாரஞ்செய்ய, அவ்வளவும் பொறுக்கமாட்டாதபடியான வாத்ஸல்யாதி,குண விஸிஷ்டவஸ்துவாகையாலே கீழ்ச்செய்த அம்ஸத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி மேற்செய்யவேண்டும் அம்ஸத்தை ப்ராப்யபர்யந்தமாகத் தலைக்கட்டிக்கொடுத்தருளும்.

ஸம்ஸாரஸாம்ராஜ்யம் முற்றிற்று.

பின்னாலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

a திருவாய் 9-9-9.

b திருவாய் 10-6-8.

c திருவாய் 5-2-6.

d இராமா நுச 93.

e முதல்-திருவ 59.

f பெரியதிருவ 82.

10. நவரத்நமாலை

ஸரணுக, தனவன் — 1. தன்னையும், 2. தனக்கு
விரோதியான தேஹத்தையும், 3. தேஹத்தைப் பற்றி
வரும் ப்ருத்தங்களையும், 4. ஸம்ஸாரிகளையும், 5. தேவ
தாந்தரங்களையும், 6. ப்ருவைஷ்ணவர்களையும், 7. ஆசார்ய
களையும், 8. பிராட்டியையும், 9. ஈஸ்வரனையும் நினைத்
திருக்கும்படி எங்ஙனையென்னில்.

1. உடம்பில் வேறுபட்டு நித்யனாய், ஒருபடிப்பட்டு
அணுவாய், ஜ்ஞாநத்தையும் ஆநந்தத்தையும் வடிவாக
வுடையனாய், ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஆநந்தத்துக்கும் இருப்பிட
மாய், எம்பெருமான்யொழிய வேறென்று நினைத்தல்
சொல்லுதல் செய்யமாட்டாதே எம்பெருமானுக்கேயுரியனாய்,
தன் கார்யத்துக்குத் தான் கடவனன்றிக்கே அவனையே
புலமாகவுடையனாயிருக்குமென்று தன்னை நினைப்பான்.

2. தன்னை உள்ளபடி அறியவொட்டாதே விபரீத
ஜ்ஞாநத்தை ஜரிப்பித்து இருபத்துநாலு தத்வங்களினுடைய
திரளாய், அநித்யமாய், எப்போதுமொக்கப் பரிணமிக்கக்
கடவதாய், ஒருநாளும் ஜ்ஞாநத்துக்கு இருப்பிடமன்றிக்கே
அநந்த துக்கங்களை விளைப்பிக்கக் கடவதாய், ஸப்ருதாதி,
விஷயங்களிலே மூட்டி நஸிப்பிக்குமென்று தன் தேஹத்தை
நினைப்பான்.

3. ஆத்மஜ்ஞாநத்தையும், புகுவத், ஜ்ஞாநத்தையும்,
புகுவத், விஷயத்தில் ருசியையும், த்வரையையும் குலைத்து,
தேஹாத்மாபிமானத்தையும், அஹங்கார மமகாரங்களையும்,
காமக்ரோதாதி, களையும் விளைப்பித்து, பலபடியாலும்
அநர்த்தத்தைப் பண்ணுவார்களென்று தேஹத்தைப்
பற்றிவரும் ப்ருத்தங்களை நினைப்பான்.

4. புகுவது, புவத்துக்கும் புகுவத்கைக்கர்யத்துக்கும்
விரோதிகளாய் ஸம்ஸாரவர்த்தகராயிருப்பார்களென்று
ஸம்ஸாரிகளை நினைப்பான்.

5. அஜ்ஞராய், அஸக்தராய், எம்பெருமான் பக்கலிலே
பிறந்து அவன்கொடுத்த பதங்களையுடையராய், அவனோடே

எதிரிட்டு துர்மானிகளாய், தங்களைப் போரப்பொலிய
கினைத்து நாட்டாரைப் ப்ரமிப்பித்து அநர்த்தத்தைப்
பண்ணுவார் சிலரென்று தேவதாந்தரங்களை நினைப்பான்.

6. புகுவத்யஜ்ஞாநத்துக்ஷம் இதர விஷய வைராக்,
யத்துக்ஷம் புகுவத், புக்திக்கும் வர்த்தகராய், உசாத்
துணையாய், ப்ராப்யத்துக்கு எல்லைநிலமாயிருப்பார்களென்று
பூரிவைஷ்ணவர்களை நினைப்பான்.

7. 'தன் கடாசுத்தாலே என்னைத் திருத்தி, ஸர்வேஸ்
வரன் கைக்கொள்ளுகைக்கு யோக்யனும்படி பண்ணி,
அவன் திருவடிகளிலே சேர்த்து உ அறியாதன அறி
வித்து, ஸ்வாமியாய், என்றுமொக்க அடிமைகொள்ளும்
மஹோபகாரகன்' என்று ஆசார்யனை நினைப்பான்.

8. நம்முடைய ஸர்வாபராதத்தையும் பொறுப்பித்து,
ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்யத்தையும் குறித்து, அவனுடைய
காருண்ய வாத்ஸல்யாதி, குணங்களைக் கிளப்பி, நமக்குப்
புருஷகாரபூதையாய், மாதாவாய், ஸ்வாமியாய்,
ப்ராப்யமாயிருக்குமென்று பிராட்டியை நினைப்பான்.

9. ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே ஸரீரத்தையும் இந்த்ரியங்
களையும் தந்து, அந்நர்யாமியாய் நின்று ஸத்தையை
நோக்கி, அத்,வேஷத்தையும் ஆபிமுக்,யத்தையும் ஸத்
ஸங்கதி தொடக்கமான ஆத்மகுணங்களையும் பிறப்பித்து
ஸதாசார்யனோடே சேர்த்து, நம்முடைய ஸர்வாபராதங்
களையும் பொறுத்து, ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தையுங்கழித்து,
அச்சிராதி, மார்க்கத்தையும் பரமபதத்தையும் குணநு
புவத்தையும் தந்து, யாவதூதம்பூனி நித்யசைங்கர்யங்
கொள்ளும் ஸ்வாமியென்று ஸர்வேஸ்வரனை நினைப்பான்.

நவார்த்த,ரத்தமாலேயம் ஸத்யிர்த,ரர்யா ஸத,ர ஹ்ருதி, |
பத்,த,ர யேநாதியஸஸா தம் ஜகத்,குருமாஸ்யே ||

நவரத்தமாலே முற்றிற்று.

பேரீனலோகாசார்பர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

11. நவவித, ஸம்பந்தம்

1. "பிதா ச ரக்ஷகஸ்யேஷீ ப,ர்த்தா ஜ்ஞேயோ ரமாபதி: |

ஸ்வாம்யாதாரோ மமாத்மா ச பே,ரக்தா சாத்யமநூதி,த: ||"

என்கிறபடியே - 1. அகாரத்தாலே - பிதாபுத்ரஸம்பந்தம் சொல்லி. 2. 2. "அவ-ரக்ஷணே" என்கிற தூதுவினாலே - ரக்ஷயரக்ஷக ஸம்பந்தம், சொல்லி. 3. லுப்தசதுர்த்தியாலே - சேஷசேஷி ஸம்பந்தம், சொல்லி. 4. உகாரத்தாலே - பூர்த்ருபூர்யா ஸம்பந்தம், சொல்லி. 5. மகாரத்தாலே - ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேய ஸம்பந்தம், சொல்லி. 6. நமஸ்ஸாலே - ஸ்வஸ்வாமி ஸம்பந்தம், சொல்லி. 7. நாரபதூத்தாலே - ஸாரீரஸாரீரி ஸம்பந்தம், சொல்லி. 8. அயநபதூத்தாலே - ஆதாராதேய ஸம்பந்தம், சொல்லி. 9. ஆயபதூத்தாலே - பே,ரக்த்ருபே,ரக்ய ஸம்பந்தம், சொல்லி. ஆக, திருமந்திரத் தால்-நவவித, ஸம்பந்தங்களைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

நம்மாசார்யர்கள், ப்ரதூமரஹஸ்ய தாத்பர்யமான நவ வித, ஸம்பந்தம் ஸ்வரூபஜ்ஞனுக்கு நித்யாநுஸந்தேய மென்று அநுஸந்தித்தும் உபதேஸித்தும் போருவர்கள்.

அவையெவையென்னில்—1. விசேஷண விசேஷ்ய ஸம்பந்தம், 2. ரக்ஷய ரக்ஷகஸம்பந்தம், 3. சேஷசேஷி ஸம்பந்தம், 4. பூர்த்ருபூர்யா ஸம்பந்தம், 5. ஜ்ஞாத்ரு ஜ்ஞேய ஸம்பந்தம், 6. ஸ்வஸ்வாமி ஸம்பந்தம், 7. ஸாரீரஸாரீரி ஸம்பந்தம், 8. தூர்யதூரக ஸம்பந்தம், 9. பே,ரக்த்ருபே,ரக்ய ஸம்பந்தம்.

(1) இதில், விசேஷண விசேஷ்ய ஸம்பந்தமாவது - 1. ப்ரக்ருத்யர்த்து, ஸங்கா நிவர்த்தகமாய், 2. ஆஸ்ரயாஸ்ரயி யாய், 3. வ்யாவர்த்தக வ்யாவர்த்தமாயிருப்பதென்று.

1. ப்ரக்ருத்யர்த்து, ஸங்கா நிவர்த்தகமாதையாவது - ஸமஸ்தஸப்தகாரணமான அகாரஸ்வபாவத்தாலே தத்,

வாச்யனும், ஸமஸ்தஸப்ஹ வரஸ்யமான சித்யசித்துக்களுக்குக் காரணமாமிடத்தில் “நித்யங்களானவை கார்யமாமிடத்தில் அநித்யங்களாமே” என்கிற ஸங்கையதிருக்க, அவை நித்யப்ரஹ்ம விசேஷணமாகையாலே அநித்யத்வம் ஸங்க ஸமயமன்றென்று பரிஹரிக்குமதாகை.

2. ஆஸ்ரயாஸ்ரயியாவது - ஸௌகல்யம் படத்தைப் பற்றியல்லது நில்லாதாப்போலே, சித்யசித்துக்கள் புகுவத் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியல்லது ஸத்தையற்றிருக்கை.

3. வ்யாவர்த்தக வ்யாவர்த்தமாயாகையாவது - இவை புகுவத்ஸ்வரூபத்துக்குண்டான இதர வ்யாவ்ருத்திக்குப் ப்ரகாஸகமாய், வ்யாவர்த்தமான புகுவத்ஸ்வரூபம் வ்யாவர்த்தகமான இவற்றையொழியப் ப்ரகாஸியாதபடியுமாயிருக்கை. ஆக, நித்யகார்யாநாதித்வஸூசகம் இந்த ஸம்பூந்தம்.

(2) ரக்ஷயரக்ஷக ஸம்பூந்தமாகையாவது - 1. தூது ஸித்த்யமாய், 2. ப்ரக்ருத்யர்த்ததூநந்தர பூவியாய், 3. உபய ஸ்வரூபோசிதமாயிருப்பதென்று.

1. தூதுஸித்த்யமாகையாவது - 1. “அவ - ரக்ஷணே” என்கிற தூத்வர்த்தமான ரக்ஷணம்-நிர்விஷயமாயும் நிராஸ்ரயமாயும் நில்லாமையாலே, 2 “யேந ஜாதாதி ஜீவந்தி” இத்யாதி, ப்ரஸித்தமான ரக்ஷய ரக்ஷகஸ்வரூபப்ரதூர்ஸாகமாகை.

2. ப்ரக்ருத்யர்த்ததூநந்தரபூவித்வமாகையாவது - 3 “மூவாத்நிமுதலாய் மூவுலகுங் காவலோன்” என்கிற படியே, ப்ரக்ருத்யர்த்தமான காரணத்வத்துக்கு அநந்தரம் வேண்டுவதென்றாகை.

3. உபயஸ்வரூபோசிதமாகையாவது - ரக்ஷயரக்ஷக ஸ்வரூபமான பாரதந்தர்யஸ்வாதந்தர்யங்களுக்குச் சேருகை. பரதந்த்ரனுக்கு ஸ்வரக்ஷணந்வயம் கூடாமையைக் காட்டும் இந்த ஸம்பூந்தம்.

(3) சேஷசேஷிஸம்பந்தமாவது - 1. விபுக் தி
ஸித்தி, தமய, 2. தூதவர்த்தபரார்த்ததூதர் ப்ரகாஸகமாய்,
3. பேகாநுரூபதாத்ரஸகமாயிருப்பதொன்று.

1. விபுத்திஸித்தி, தமாயாவது - அகாரத்தில் ஏறிக்
கழிந்த சதூர்த்தியிலுதித்த சேஷத்வம் - 1. "யஸ்யாஸ்யமி"
இத்யாதி, ப்ரஸித்தமான சேஷசேஷிகளைக் காட்டுகை.

2. தூதவர்த்தபரார்த்ததூதர் ப்ரகாஸகமாயாவது -
தூதவர்த்தமான ரக்ஷணம் ஸரீரியான சேஷிப்ரயோஜந
மத்தனையென்று காட்டுகை.

3. பேகாநுரூபதாத்ரஸகமாயாவது - சேஷ
வஸ்துஸ்வரூபம் சேஷிவிநியோகாநுகுணமாயிருக்கை
யாயிற்று நிலைநின்ற வேஷம் என்று காட்டுகை. அதாவது.
சேஷி சேஷத்வத்தை அழியமாறி விநியோகிக்குமிடத்தில்
பிற்காலியாத முறையுணர்த்தி, ஸ்வகூதஸ்வரூபகுணத்
தையும் ஸஹியாததொரு ஸம்பந்தம்.

(4) பர்த்தருபார்யா ஸம்பந்தமாவது - 1. உகாரஸித்தி,
மாய், 2. விபுத்தியர்த்தசோதகமாய், 3. ஸ்வரூபப்ராப்த
மாயிருப்பதொன்று.

1. உகாரஸித்தி, தமாயாவது - உகாரார்த்தம் அவ
தூரணர்த்தமாயிருக்கை. அதாவது - ரக்ஷகனான புரு
ஷோத்தமனுக்கே ரக்ஷயமான ஆத்மஸ்வரூபம் அற்றுத்
தீர்ந்திருக்குமென்று தோற்றுகை.

2. விபுத்தியர்த்தசோதகமாயாவது - பதிவ்ரதை
யினுடைய சேஷத்வம் அநந்யார்ஹமாயிருக்குமாபோலே,
லுப்தசதூர்த்தியர்த்தமான புகூவச்சேஷத்வமும்
அநந்யார்ஹமென்று மறுக்களைந்திருக்கை.

3. ஸ்வரூபப்ராப்தமாயாவது - பர்த்தருத்வ பார்யா
த்வங்கள் பும்ஸ்தீர்த்வத்துக்கீடாமாபோலே, பர்த்தருபார்யா
ஸம்பந்தம் ஸ்வாதந்தர்ய பாரதந்தர்யங்களுக்கீடாகை.
அநந்யார்ஹப்ரஸங்குஸஹம் இந்த ஸம்பந்தம்.

(5) ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேய ஸம்புந்தமாசையாவது - (1) மகாரத்ருஸ்யமாய், 2 உகாரார்த்தா நுஸந்தாநாபேக்ஷிதமாய், அசித்வ்யாவ்ருத்தி வேஷமாயிருப்பதொன்று.

1. மகாரத்ருஸ்யமாகையாவது - 1. "மந - ஜ்ஞாநே" என்கிற ஜ்ஞாநவாசியான மகாரம் காட்டுகிற ஜ்ஞாத்ருத்வத்துக்கு ஜ்ஞேயம் புகுவத்ஸ்வரூபாதிகளாய்த் தோன்றுகை.

2. உகாரார்த்தா நுஸந்தாநாபேக்ஷிதமாகையாவது - உகாரார்த்தமான பூர்த்ருபூர்யா ஸம்புந்தா நுஸந்தாநத்துக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் அபேக்ஷிதமாகை.

3. அசித்வ்யாவ்ருத்தி வேஷமாகையாவது - இந்த ஸம்புந்தங்களையறிகையும், ஜ்ஞேயமும், ஜ்ஞாதாவாகையும். ஜ்ஞேயாதீநமுமாய், தத்ப்ரயோஜநமுமாயிருக்கும் இந்த ஜ்ஞாத்ருத்வமென்று காட்டும் இந்த ஸம்புந்தம்.

(6) ஸ்வஸ்வாமி ஸம்புந்தாவது - 1. நமஸ்ஸப்ஹுதாத்பர்யமாய், 2. மகாரார்த்த நிபுந்தந ப்ரமநாஸகமாய், 3. ஸ்வாபூவிகமாயிருப்பதொன்று.

1. நமஸ்ஸப்ஹுதாத்பர்யமாகையாவது - நமஸ்ஸப்ஹுதார்த்தமான அஹம் மமதா நிவ்ருத்தி, பூலித்வாபி, மாநித்வங்களையும் 'ஸ்வகூதமன்று, பரகூதம்' என்று காட்டி, பூலியுமாய், அபி, மாநியுமான எம்பெருமானுடைமையுமாய்த் தோன்றுகை.

2. மகாரார்த்த நிபுந்தநப்ரமநாஸகமாகையாவது - மகாரார்த்தமான ஜ்ஞாத்ருத்வ நிபுந்தநமாய் வந்த கர்த்ருத்வ ப்ரமத்தை அறுக்குமதாகை. அதாவது - பராதீநமான ஸ்வரூபத்தின் குணவிசேஷங்களும் பராதீநமென்று ஸ்வாதீநதாப்ரதிபத்தியைக் கெடுக்கை.

3. ஸ்வாபூவிகமாகையாவது - அஹங்காராதிகளைப் போலே வந்தேறியன்றிக்கே, 2. "ஸ்வத்வமாத்மநிஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாயித்வம் ப்ரஹ்மணிஸ்திதம்" என்கிற

படியே ஜீவபரர்களுடைய ஸ்வஸ்வாமிஸம்ப, ந்தம் ஸ்வதஸ் ஸித்த, மாய்ப் போருகை. ஸ்வத்துக்கு ஸ்வரக்ஷண கர்த்ருத்வமில்லையென்றும், ஸ்வாமிக்கே அது தொழிலென்றும் காட்டுகிறது இந்த ஸம்ப, ந்தம்.

(7) ஸரீரஸரீரி ஸம்ப, ந்த, மாவது - 1. நாராயணபத, த்தில் ஸமாஸ விசேஷ ஸித்த, மாய், 2. நமஸ்ஸப், த, தார்த்த, ஸ்வரூபப்ரகாஸகமாய், 3. ஸாமாநாதி, கரண்யயோக்யமாய் இருப்பதொன்று.

1. ஸமாஸ விசேஷ ஸித்த, மாகையாவது - நாராயண பத, த்தில் பஹுவீஹி ஸமாஸத்திலே வ்யாப்யமான நாரங்கள் ஸரீரமாய், அந்தர்வ்யாப்தியாலே வ்யாபக ஸ்வரூபம் ஸரீரியாய்த் தோன்றுகை.

2. நமஸ்ஸப், த, தார்த்த, ஸ்வரூபப்ரகாஸகமாகையாவது - நமஸ்ஸப், த, தார்த்த, மான ஸ்வஸ்வாமி ஸம்ப, ந்தம், க்ருஹக்ஷேத்ராதி, ஸம்ப, ந்த, ங்கள் போலன்றிக்கே அப்ருத, க் ஸித்த, மாயிருக்குமென்று காட்டுகை.

3. ஸாமாநாதி, கரண்ய யோக்யமாகையாவது - ஸ்வரூபபே, த, த்தாலே பி, ந்நப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமான ஜீவபர ஸ்வரூபம் ஸரீரஸரீரியான ஐக்யத்தாலே ஒன்றென்ன லாகை. விஸிஷ்டாத், வைதப்ரகாஸகம் இந்த ஸம்ப, ந்தம்.

(8) த்ராயத, த்ராக ஸம்ப, ந்த, மாவது - 1. ஸமாஸாந்தர ஸித்த, மாய், 2. ஸரீரஸரீரி ஸம்ப, ந்தை, கலக்ஷணமாய், 3. அசித், விசேஷ ஸ்தி, தி ஹேதுவாயிருப்பதொன்று.

1. ஸமாஸாந்தர ஸித்த, மாகையாவது - நாராயண பத, த்தில் தத்ପருஷ ஸமாஸஸித், தையான பஹிர்வ்யாப்தியாலே நாரபத, வாச்யங்கள் த்ராயமாய், அயநபத, வாச்யன் த்ராகனய்த் தோன்றுகை.

2. ஸரீரஸரீரி ஸம்ப, ந்தை, க லக்ஷணமாகையாவது - ஆதே, யத்வ விதே, யத்வ சேஷத்வரூபமான ஸரீர

லக்ஷணங்களிலும், ஆதாரத்வ வித்யாகத்வ சேஷித்வ ரூபமான ஸரீரிலக்ஷணங்களிலும், ப்ரத்யாகமான ஆதேயத்வ ஆதாரத்வரூபலக்ஷணம் ஒன்றாய்த் தோன்றுகை.

3. அசித்யுவிசேஷ ஸ்தித்திஹேதுவாகையாவது - 1. "அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" என்று அந்தர்வ்யாப்திபாலே சேதநஸ்திதி ப்ரத்யாகமாகையன்றிக்கே பூஹிர் வ்யாப்தியாலே சேதநாசேதநங்களிரண்டினுடையவும் வ்யவஸ்திதஸ்வரூபஸ்திதி வ்யாபாரங்களுக்குக் காரணமாய்த் தோன்றுகை. சித்யசிந்நித்யஸ்திதிகாரணம் இந்த ஸம்பந்தம்.

(9) பேராக்த்ரு பேராக்ய ஸம்பந்தமாவது - 1. சரமவிபக்தி ஸித்த்யமாய், 2. பூர்வஸம்பந்த ப்ரயோஜந ப்ரத்யூசகமாய், 3. ப்ரதிஸம்பந்தி, பேராக்யாநுரூபமாயிருப்பதொன்று.

1. சரமவிபக்தி ஸித்த்யமாகையாவது - (ஆய) என்கிற சதுர்த்தீ விபக்தியிலே அநந்யார்ஹ சேஷபூதனுமகாரவாச்யனுடைய ஸஹஜசேஷவ்ருத்தி தோன்ற, அதில் கர்த்தருத்வ பேராக்த்ருத்வங்கள் ஸரீரியான பரமசேஷிக்கேயாய், ஸரீரமான சேஷபூதனுக்கன்றென்றிருக்கை.

2. பூர்வஸம்பந்த ப்ரயோஜந ப்ரத்யூசகமாகையாவது-ஸர்ப்பவிஷ்வத் தூர்யத்யாகத்வங்கள் நிஷ்ப்ரயோஜநமாய் விடாதே, ரஸநாரஸவஸ்துவத் தூர்யத்யாகங்களுக்கு அநுகூல க்ரஹ்யக்ரஹகரூப ப்ரயோஜநத்தைக் காட்டுமதாகை.

3. ப்ரதிஸம்பந்தி, பேராக்யாநுரூபமாகையாவது-கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியான சேஷியினுடைய கைங்கர்யரஸாநுபவத்துக்கும், கைங்கர்யாஸ்ரயமான சேஷபூதனுடைய சேஷிபேராக்யவிருத்தி ரஸத்வராஹித்யத்துக்கும் இடமாயிருக்கை. சேஷித்வத்திலும் சேஷத்வத்திலும் மறுக்கின்றது இந்த ஸம்பந்தம்.

இதில், 1. விசேஷண விசேஷ்ய ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் பிறக்கவே காரணந்தரஸங்கை அறும். 2. ரக்ஷயரக்ஷக ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் பிறக்கவே ரக்ஷகாந்தரஸங்கை அறும். 3. சேஷசேஷிஸம்பந்த, ஜ்ஞாநம் பிறக்கவே சேஷயந்தரஸங்கை அறும். 4. புர்த்துபுர்யாஸம்பந்த, ஜ்ஞாநம் பிறக்கவே அத்யார்ஹஸங்கை அறும். 5. ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞேய ஸம்பந்த, ஜ்ஞாநம் பிறக்கவே ஜ்ஞேயாந்தரஸங்கை அறும். 6. ஸ்வஸ்வாமி ஸம்பந்த, ஜ்ஞாநம் பிறக்கவே ஸ்வாதத்தர்யஸங்கை அறும். 7. ஸரீரஸரீரி ஸம்பந்த, ஜ்ஞாநம் பிறக்கவே ஸ்வரூபைக்யஸங்கை அறும். 8. தூர்யதூரக ஸம்பந்த, ஜ்ஞாநம் பிறக்கவே தூரகாந்தரஸங்கை அறும். 9. பேராக்த்ரு பேராக்ய ஸம்பந்த, ஜ்ஞாநம் பிறக்கவே பேராக்த்ருத்வஸங்கை அறும். — ஆக, நவவித, ஸம்பந்த, மு மறிந்து ஆநந்தித்திருக்கவும்.

நவவித, ஸம்பந்த, ம முற்றிற்று.

பின்னலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

2. யாத்ருச்சிகப்படி

திருமந்த்ரப்ரகரணம்

யாத்ருச்சிக பகுவத் கடாஷத்தாலே பகுவதூபி, முக்யம் பிறந்து ஸதூசார்ய ஸமாஸ்ரயணம் பண்ணின முமுக்ஷுவுக்கு ரஹஸ்யத்ரயமும் அநுஸந்தேயம். அதில், ஸ்வரூபஸோதநார்த்தமாபரவ்ருத்தமாகையாலேப்ரத்யுமத்திலே அநுஸந்தேயமான திருமந்த்ரம் - ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வரூபாநுரூபமான பரமபுருஷார்த்தத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிறது.

அப்பரமபுருஷார்த்தத்துக்கு அநுரூபமான சரமஸாதந ஸ்வீகாரத்தை விதிக்கிறது - சரமஸ்லோகம்.

விஹிதோபாய பரிக்ரஹத்தையும், ஸப்ரகார புருஷார்த்த, ப்ரகாரத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிறது - த்வயம்.

அதில் திருமந்த்ரம் - எட்டுத் திருவக்ஷரமாய், மூன்று பத்யுமாயிருக்கும். அதில் முதல் பத்யுமான ப்ரணவம்-மூன்று

பத்யுமாயிருக்கும். அதில் ப்ரத்யுபத்யுமான அகாரம் - ஸர்வ தேயுஸ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளுக்கும் ஸர்வப்ரகாரத் தாலும் ஸர்வாத்மாக்களையும் ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிற ஸர்வேஸ்வரனுக்கு சேஷமென்கிறது. இரண்டாம் பத்யுமாய், அவத்யாரணர்த்த்யுமான உகாரம் - வேறே சிலர்க்கு சேஷமன்றென்கிறது. மூன்றாம் பத்யுமாய், இருபத்தஞ்சா மக்ஷரமாய், ஜ்ஞாநவாசியாயிருந்துள்ள மகாரம் - கீழ்ச் சொன்ன அநந்யார்ஹசேஷத்வத்துக்கு ஆஸ்ரயம் தேவஹாதி, விலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்துவென்கிறது.

இரண்டாம் பத்யுமான நமஸ்ஸு 'ந' - என்றும், 'ம:' என்றும் இரண்டு பத்யுமாயிருக்கும். 'ந' என்றது - அன் றென்றபடி. 'ம:' என்றது - எனக்கென்றபடி. இரண்டும் கூடி எனக்கன்று என்றபடி. எனக்கன்று என்கையாவது - எனக்கு நான் கடவனல்லென்றிருக்கை.

மூன்றாம் பத்யுமான நாராயணபத்யம் - 'ஸர்வசேஷியான நாராயணனுக்கு நித்யகைங்கர்யம் பண்ணவேணும்' என்று ப்ரார்த்திக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. நாராயணனென் றது - நாரங்களுக்கு அயநமென்றபடி. நாரங்களாவன - நஸரியாத வஸ்துக்களினுடைய திரள். அவையாவன - திய்யாத்மஸ்வரூபத்தையொழிந்த ஸர்வவஸ்துக்களும். அயந மென்றது - இவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமென்றபடி. அங்ஙனன் றிக்கே, இவைதன்னை ஆஸ்ரயமாகவுடையன் என்னவுமாம். இத்தால் - மேன்மையும் நீர்மையும் சொல்லிற்றாய்த்து. இதில் சதுர்த்தி, - "ஸர்வதேயுஸ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தை களிலும் ஸர்வப்ரகார கைங்கர்யங்களையும் கொண்டருள வேணும்" என்று ப்ரார்த்திக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது.

ஆக, 'ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அநந்யார்ஹ சேஷபூதனாய் எனக்குரியனன்றிக்கேயிருந்துள்ள நான், ஸர்வசேஷியான நாராயணனுக்கே நித்யகைங்கர்யம் பண் ணப் பெறுவேனாக வேணும்' என்று ப்ரார்த்தித்ததாய்த்து.

சரமஸ்லோகப்ரகரணம்

(ஸர்வதூர்மாந்) கர்ம ஜ்ஞாந புக்த்திகளை ஸப்ரகாரமாக உபதேஸிக்கக்கேட்ட அர்ஜுநன், அவற்றின் அருமையாலும், தன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராமையாலும், ஸாத்யலாப, நிமித்தமாக ஸோகிக்க, 'நான் முன்பு உபதேஸித்தவற்றை ஸவாஸநமாக விட்டு என்னையொருவனையுமே உபாயமாகப் பரிக்ரஹி, நான் உன்னுடைய ஸர்வவிரோதிகளையும் போக்குகிறேன், நீ ஸோகியாதே கொள்' என்று இவனுடைய ஸோகத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிருன்.

(ஸர்வதூர்மாந்) எல்லா தூர்மங்களையும். கீழ்ச் சொன்ன ஸபரிகரங்களான எல்லா உபாயங்களையும். (பரித்யஜ்ய) ருசி வாஸனைகளோடு விட்டு. (மாம்) உன் கார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு நிற்கிற என்னை. (ஏகம்) ஒருவனையுமே. (ஸரணம்) உபாயமாக. (வ்ரஜ) அத்யவஸி. (அஹம்) ஸர்வஸக்தியான நான். (த்வா) என்னையொழிந்த உபாயோபேயங்களை விட்டிருக்கிற உன்னை. (ஸர்வபாபேப்ய:) என்னைக் கிட்டுகைக்கு விரோதியாயிருந்துள்ளவை எல்லா வற்றில் நின்றும். (மோக்ஷயிஷ்யாமி) விடுவிக்கக்கடவேன். (மாஸூச:) நீ ஸோகியாதேகொள்.

ஆக, 'ஸாங்க்யமான ஸர்வோபாயங்களையும் ஸவாஸநமாக விட்டு, வாத்ஸல்யாதி, கல்யாணகுணவிஸிஷ்டனான என்னை ஒருவனையுமே, நிரபேக்ஷஸாத்நமாக ஸ்வீகரி, ஸர்வஸக்தித்வாதி, கல்யாணகுணவிஸிஷ்டனான 'நான், என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிற உன்னை, ஸமஸ்தப்ரதிபுந்த,கங்களில்நின்றும் முக்தனுக்குகிறேன், நீ ஸோகியாதேகொள்' என்று அர்ஜுநனுடைய ஸோகத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிருன்.

த்வயப்ரகரணம்

த்வயம், உபாய பரீக்ஷரஹத்தையும், உபேயப்ரார்த்த நத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிறது. இரண்டு அர்த்தத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே இரண்டு வாக்யமாயிற்று. இரண்டு வாக்யமாகையாலே த்வயமென்று திருநாமமாயிற்று. இதல் பூர்வவாக்யம் மூன்று பத்யமாய், உத்தரவாக்யம் மூன்று பத்யமாய், ஆக ஆறுபத்யமாயிருக்கும்.

இதில் முதல்பத்யம் - பெரியபிராட்டியாருடைய புருஷ கார பாவத்தையும், ஈஸ்வரனுடைய வாத்தஸ்யாதிசூண சதுஷ்டயத்தையும், த்வயமங்குளவிக்ஷரஹயோகத்தையும் சொல்லுகிறது.

இதில் ஸ்ரீஸப்தம் - (ஸ்ரீயதே, ஸ்ரீயதே) என்கிற வ்யுத்பத்தி த்வயத்தாலும், பெரியபிராட்டியாருடைய மாத்ருத்வப்ரயுக்தமான பூந்தவிரேஷத்தாலே இவர்கள் குற்றம் பாராதே எல்லார்க்குமொக்க ஆஸ்ரயணீயையா யிருக்கும் இருப்பையும், பத்ரீத்வமாகிற பூந்தவிரேஷத் தாலே ஸ்வரூபஸித்த்யர்த்தமாகவும் சேதநரக்ஷணர்த்த மாகவும் ஈஸ்வரனை ஆஸ்ரயித்துக்கொண்டிருக்கும் இருப் பையும் சொல்லுகிறது. “மதுப்”பாலே - ஈஸ்வரனுக்கும் பிராட்டிக்குமுண்டான கித்ய ஸம்பூந்தத்தைச் சொல்லு கிறது. “நாராயண” ஸப்தம் - பிராட்டி தானே அபராதங்களையிட்டு அகற்றப் பார்த்தாலும், & “என்னடி யாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்” என்று நோக்கக்கடவனான ஈஸ்வரனுடைய வாத்தஸ்ய ஸ்வாமித்வ னௌஸீல்ய னௌலப்யங்களைச் சொல்லுகிறது. “சுரண” ஸப்தம் - ஸ்வரூபகுணங்களிலுங்காட்டில் தானே கார்யஞ்செய்யக் கடவதான விக்ஷரஹவைலக்ஷண் யத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஸரணம்) உபாயமாக. உபாயமாகிறது - அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தி

யையும் பண்ணித்தருமது. (ப்ரபத்,பே) பற்றுகிறேன். பற்றுகையாவது - மாநஸாத்யவஸாயம்.

(ஸ்ரீமதே) பெரிய பிராட்டியாரோடே ஸம்ஸ்லிஷ்ட னைவனுக்கு. இத்தால் - கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி, மிது,நமென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது. (நாராயண) ஸர்வஸேஷியாயிருந்துள்ளவனுக்கு. இத்தால் - கைங்கர்யம் பண்ணுகைக்கு வகுத்த விஷயமென்கிறது. இதில் சதுர்த்தி, - தேசுகாலாவஸ்து,ப்ரகார நியம விது,ரமான நித்யகைங்கர்ய ப்ரார்த்த,நத்தை ப்ரதிபாதி,க்கிறது. “நமஸ” ஸப்,தம் - கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யத்தில் விரோதி, நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி, யாகிறது - பே,ரக்த்ருத்வ ப்ரதிபத்தியும், மதீ,யத்வ ப்ரதிபத்தியும்.

ஆக, ஸ்ரீய:பதியாய் ஸர்வஸுலப,னான நாராயணன் திருவடிகளையே அபி,மதஸித்,தி,க்கும் தத்,விரோதி, நிவ்ருத்திக்கும் உபாயமாக அத்யவஸிக்கிறேன், ஸ்ரீய:பதியாய் ஸர்வஸ்வாமியான நாராயணனுக்கு நித்யகைங்கர்யம் பண்ணப்பெறுவேனாக வேணும்; அதுக்கு விரோதி,யான அஹங்கார மமகாரங்களும் நிவ்ருத்தமாகவேணும் என்று ஸப்ரகார ஸாத,ந ஸ்வீகார பூர்வகமாக ஸ்வருபாநுருபமான நித்யகைங்கர்ய ப்ரார்த்த,நத்தை ப்ரதிபாதி,க்கிறது.

யாத்,ருச்சி,கப்படி முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

13. ப ர ந்த ப டி

திருமந்தார்ப்பரகாணம்

உபோத்த,க,ாதம்

1. "நித்யோ நித்யாநாம்" என்றும், 2. "ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்,வாவஜாஸிநீஸௌ" என்றும், 3. "ப்ரக்ருதிம் புருஷஞ்சைவ வித்,த்யநாதீ," என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆத்மஸ்வரூபம் நித்யமாயிருக்கச்செய்தேயும், 4. "அஸந்தேவ ஸ !!,வதி" என்கிறபடியே - அநாதி,காலம் அஸத்,வ்ய வஹாரத்துக்கு விஷயமாய்ப்போந்தது - ப,க,வத்,விஷய ஜ்ஞாநராஹித்யத்தாலேயாகையாலே, 4. "ஸந்தமேதம்" என்கிறபடியே ஸத்,வ்யவஹாரத்துக்கு விஷயமாய்போது ப,க,வத்,விஷய ஜ்ஞாநஸத்,ப,ராவத்தாலே ஆகவேணும்.

இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநவிஸேஷமாகிறது. ஈஸ்வரனுடைய சேஷித்வ விஷயஜ்ஞாநமும், உபாயத்வவிஷயஜ்ஞாநமும், உபேயத்வவிஷயஜ்ஞாநமுமிதே.

ஈத்ருஸமான ஜ்ஞாந விஸேஷத்துக்கு உத்பாத,கமா யிருப்பது - அபௌருஷேயமாய், நித்யநிர்தே,ரஷமாய், ஸ்வத:ப்ரமாணமான வேதும்.

அந்த வேத,ந்தான், 5. "அநந்தா வை வேத,ா:" என்கிறபடியே - அஸங்க்யாதமாய் இருக்கையாலும், 6. "அல்பஸ்ச கால:" என்றும், 7. "பூ,தஜீவிதமத்யல்பம்" என்றும், 8. "நம்முடை நாள்" என்றும்த்யாதி,களிற் சொல்லுகிறபடியே - சேதநர் பரிமிதகாலவர்த்திகளா யிருக்கையாலும், உள்ள காலந்தன்னிலே வேத,த்திற் சொல்லுகிற அர்த்த,த்தை ஆராயவென்றிழிந்தால், 8. "ஸ்ரேயாம்ஸி ப,ஹுவித்,நாநி" என்றும், 6. "ப,ஹவஸ்ச வித்,நா:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரேய:ப்ராப்தி ப்ரத்தூஹ ப,ரஹுஸ்யத்தாலும், அந்த வேத,த்தில் ஸார

பூதமான அர்த்தநிர்ணயம் பண்ணுகைக்கு யோக்யதை யற்றிருக்கும்.

ஆனபின்பு, 1. "யத்ஸாரபூதம் தது, பாஸிதவ்யம்" என்கிறபடியே - வேத, தாத்தபர்ய பூதமாயிருப்பதொன்றாலே வேதத்தில் நிர்ணீதமான அர்த்தத்தை அறியவேணும்.

அதில் 2. "ருசோ யஜுசிம்ஷி லாமாநி ததை, வாஃ த, ச்வணாநி ச-ஸர்வமஷ்டாஷ்டாந்நதஸ்ஸ்தம்" என்கிறபடியே ஸகலவேத, தாத்தபர்யபூமியாயிருப்பதொரு மந்த்ரமாகையாலே, இம்மந்த்ரமுகத்தாலே சேஷசேஷிபாவாதி, ஜ்ஞாநம் உபாதேயமாகக்கடவது.

3. "யத, ர ஸர்வேஷு தே, வேஷு" இதயாதி, ப்ரக்ரியையாலே ஸகலதை, வங்களிலும் ஸர்வேஸ்வரன் ப்ரத, ராநனாகிருப்போலே ஸகலமந்த்ரங்களிலும் இம்மந்த்ர விசேஷம் ப்ரத, ராமாயிருப்பதொன்று.

4. "ஆஸ்தாம் தே கு, ணாஸிவத்" 5. "ப, ஹவோ ந்ருப கல்பாணகு, ணு: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே" 6. "தவா நந்தகு, ணஸ்யாபி ஷடே, வ ப்ரத, மே கு, ணு:" ௭ "ஈறில வண்புகழ்" என்றும், 7. "ப, ஹுநி மே வ்யதீதாநி" ௮ "எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்" ௯ "பிறப்பில் பல்பிறவிப் பெருமாள்" என்றும் இதயாதி, களிற் சொல்லுகிறபடியே - ஸர்வேஸ்வரனுடைய கு, ணங்களும், கு, ண பரீவாஹங்களான அவதாரங்களும் அஸங்க்யாதங்களாயிருக்குமாபோலே, அவற்றை அநுபந்தித்திருக்கும் மந்த்ர விசேஷங்களும், 8. "ப, ஹுபி, ர் மந்த்ரை:" என்கிறபடியே ப, ஹுவித, ங்களாயிருக்கும்.

இப்படி ப, ஹுவித, ங்களான மந்த்ர விசேஷங்களில் வைத்துக்கொண்டு, 9. "நாஸாயணய வித், மஹே வாஸு தே, வாய தீ, மஹி தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோத, யாத்" என்று

விஷ்ணுகூடத்ரியிலே இம்முன்று மந்த்ரத்தையும் ப்ராதாந்யேந ப்ரதிபாதிக்கையாலே, வ்யாபகமந்த்ரத்யமும் ப்ராதாநமாகக்கடவது.

அந்த வ்யாபகமந்த்ரங்களில் வைத்துக்கொண்டு, ப்ரதமத்திலே நாராயணஸப்ஹ்யத்ததை ப்ராதாந்யேந ப்ரதிபாதிக்கையாலும், மேஸ்தானும் வாஸுதேவ விஷ்ணுஸப்ஹ்யங்களை அநாத்ரித்துப் பலவிடங்களிலும் நாராயணஸப்ஹ்யத்தையிட்டு புகுவத்ஸவருபாதிக்களை நிர்த்தேஸிக்கையாலும், இப்படி வேதபுருஷன் ஆத்ரித்தவளவன்றிக்கே, வேதார்த்தவிஸதீகரண ப்ரவ்ருத்தரான வ்யாஸாதிபரமருஷிகள் பலரும் வேதார்த்தேபப்ஹ்யம்ஹணங்களாயிருக்கிற ஸ்வப்ரபுந்தங்களிலே பலவிடங்களிலும்

1. "ஆர்த்தா விஷ்ணு:" 2. "ஆபோ நாரா:"
3. "மாபைர்மாபை:" 4. "ஸர்வவேதரஹஸ்யேப்ய:"
5. "ஏகோஷ்டாக்ஷரமேவாலம்" என்று ஸகலமந்த்ர

ப்ரதாநதயா இத்தை ப்ரஸம்ஸிக்கையாலும், ஸ்வயத்நஸாத்யமான புகுவத் ப்ரஸாதத்தாலே லப்யஸார்வஜ்ஞரான ருஷிகளைப்போலன்றிக்கே, a "மயர்வறமதிநலமருளிநன்" என்கிறபடியே நிர்ஹேதுக புகுவத்க்ஷாத்தாலே ஸமதிக்கூத ஸமஸ்தவஸ்து வாஸ்தவரான ஆழ்வார்கள் பலரும் ஸ்வப்ரபுந்தங்களிலே பலவிடங்களிலும் இத்தையே ப்ரஸம்ஸிக்கையாலும், ததநுஸாரிகளான பூர்வாசார்யர்களும் இதர மந்த்ரங்களை அநாத்ரித்து, இத்தையே தந்தாமுக்குத் தஞ்சமாக அநுஸந்தித்து, உபதேஸவேளையிலும் தந்தாமைப் பற்றினவர்களுக்கு இத்தையே உஜ்ஜீவநஹேதுவாக உபதேஸித்துப் போருகையாலும், ததநுயாயிகளான நமக்கும் இதுவே அநுஸந்தேயமாகக்கடவது.

b "விட்டுசித்தன் விரும்பியசொல்" என்கையாலேயிறே திருப்பல்லாண்டை நம் மனிச்சர் ஆத்ரிக்கிறது.

வாச்யவைபுவம் போலன்று வாசகவைபுவம். அவன் தூரஸ்துன்னாலும் இது ஸந்நிதி, பண்ணிக் கார்யஞ்செய்யும். த்ரௌபதிக்கும் பூலஸித்தியுண்டாயிற்றது திருநாம வைபுவத்தாலேயிதே. 1. “ஸாங்கேத்யம்” என்கிற படியே, இதுதான் சொல்லும் க்ரமமொழியச் சொன்னாலும் தன்ஸ்வரூபங்கெடநில்லாது. a “ஓராயிரமாய்” என்கிற படியே, அவன் தனக்கும் ரக்ஷணபரிகரம் இதுவே. ஜ்ஞாந ஸக்த்யாதிகளைப்போலே அல்லாத திருநாமங்கள்; ஜ்ஞாநா நத்தங்களைப்போலேஇது. b “நாமமாயிரமேத்த நின்ற நாராயண” c “நாமம் பலவுமுடை நாரணநம்பீ” என்ற நின்றதிதே. இதுதான் ஸர்வாதிகாரம். ப்ரணவார்த்தத் துக்கு எல்லாரும் அதிகாரிகள். இடறினவன் ‘அம்மே’ என்னுமாபோலே, இது சொல்லுகைக்கு எல்லாரும் யோக்யர்; ப்ராயஸ்சித்தாபேகையிலலை.

இதுதான் பூலப்ரத்யுயமிடத்தில், 2. “ஐஹலௌகிகம் ஐஸ்வர்யம் ஸ்வர்க்காத்யம் பாரலௌகிகம் கைவல்யம் புகுவந்தஞ்ச மந்த்ரோத்யம் ஸாத்யிஷ்யதி ||” என்றும் 3. “நமோ நாராயணயேதி மந்த்ரஸ் ஸர்வார்த்த, ஸாத, க:” என்றும், d “குலந்தரும் செல்வந்தந்திதும்” என்று மித்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ஐஸ்வர்ய கைவல்ய புகுவச்சரணர்த்திகளாகிற த்ரிவித்யாதிகாரிகளுக்கும், தத்தத்ஸ்வாபிமத பூலவிஸேஷங்களை ஸாதித்துக் கொடுக்கக் கடவதாயிருக்கும். புகுவச்சரணர்த்திகளான அதிகாரிகளில், புக்தியோக்யபரனுக்கு - கர்ம ஜ்ஞாநங்களினுடைய உத்பத்திக்கு ப்ரதிபுந்தகங்களாயிருக்கிற ப்ரபுலகர்மங்களை நிவர்த்திப்பித்து, அவன் தனக்கு உத்தரோத்தரம் அபி, வ்ருத்திகளையும் பண்ணிக்கொடுத்து, தத்துவாரா உபகாரக மாயிருக்கும். ப்ரபத்த்யதி, க்ருதனுக்கு - ஆத்மயாதூத்யம் ஜ்ஞாநஜநகமாய், காலகேஷபஹேதுவாய், e “எனக்கென்றுந்

a திருவாய் 9-3-1.

b தாச். திரு 2-1.

c பெரியதிரு 10-8-4.

d பெரியதிரு 1-1-9.

e பெரியதிரு 6-10-6.

தேனும் பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம்” என்கிற படியே, ப்ரதிபாத்ய வஸ்துவைப்போலே ஸ்வயம் பேராக்யமுமாயிருக்கும்.

இப்படி அபேக்ஷித பூலஸாத்யகத்வமாத்ரமேயன் றிக்கே, 1. “ஸர்வமஷ்டாஷ்டராந்தஸ்தம்” என்றும், 2 “நின் திருவெட்டெழுத்துங்கற்று - மற்றெல்லாம் பேசிலும்” என்றுமித்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே, ஜ்ஞாத வ்யங்களான நிகிலத்ரய்யந்த ரஹஸ்யபூத தத்வார்த்த, விசேஷங்களையும் ஸாகல்யேந ஜ்ஞாபிக்கக்கடவதாயிருக்கும்.

ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்தங்களைல்லாம் இதிலே புஷ்கல மாக ப்ரதிபந்மமாகில், மற்றை ரஹஸ்ய த்வயமும் அநநு ஸந்தேயமாகாதோ? என்னில் - அது செய்யாது; இதிலே ஸங்க்யுஹிதங்களான அர்த்தங்களை அவை விஸ்த்ருதங்க ளாக ப்ரதிபாதிக்கிறனவாகையாலே; ஸகலார்த்தமும் இதிலே கண்டேர்த்தமாகிலிதே அவை அநநுஸந்தேயங்க ளாவன; இதில் அஸ்பஷ்டங்களான அர்த்தங்களை அவை விஸ்த்ருதங்களாக ப்ரதிபாதிக்கிறனவாகையாலே, அவற்றி னுடைய அநுஸந்தேயதைக்குக் குறையில்லை. வித்யநுஷ்ட ராகரூபங்களாகையாலும்; அவற்றையெர்ப்பப் பூல ஸித்தியில்லாமையாலும் அவை அநுஸந்தேயங்கள். இதுதன்னிலே ‘அவை அநுஸந்தேயங்களானபோது இதி னுடைய நைரபேக்ஷயம் பக்யநமாகாதோ’ என்கிற சோத்யமும் பரிஹ்ருதம்.

ஆக, இப்படி வேதங்களோடு, வைதிகரான ருஷிக ளோடு, ஆழ்வார்களோடு, ஆசார்யர்களோடு வாசியற எல்லாரும் இத்தையே ஆதாரிக்கையாலும், எல்லா அதி, காரிகளுக்கும் நின்ற நின்ற நிலைகளிலே அபேக்ஷித ப்ர த்யாநம் பண்ணக்கடவதாயிருக்கையாலும், ஜ்ஞாதவ்யார்த்த, ஜ்ஞாபகமாகையாலும், இம்மந்த்ர விசேஷம் எல்லா வற்றிலும் ப்ரத்யாநமாயிருக்கும்.

இம்மந்த்ரந்தனக்கு ப்ராத்யாந்யேந ப்ரதிபாத்யமான அர்த்தமா கிறது - ஈஸ்வரனுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் உண்டான சேஷசேஷிபூராவ ஸம்பந்தமாகையாலே, ஆத்மபரமாத்ம ஸ்வரூப நிரூபணமும், விரோதிஸ்வரூப நிரூபணமும், கைங்கர்ய ஸ்வரூப நிரூபணமும் இதுக்கு சேஷதயா வரக்கடவது. அந்த சேஷசேஷிபூராவ ஸம்பந்தந்தான்- த்விநிஷ்டமாயிருக்கையாலே, புகுவத் ஸ்வரூப நிரூபண மும், சேதநஸ்வரூப நிரூபணமும் அபேக்ஷிதமாகக்கடவது. இதுதான் ஸித்தமாவது - அதுக்கு விரோதியான ஸ்வா தந்த்ரயத்தினுடைய நிவ்ருத்தியுண்டானாகையாலே, விரோதி, நிவ்ருத்தி அபேக்ஷிதமாயிருக்கும். அதுதான் ஸபலமாவது - 1. "அகிஞ்சித்காஸ்ய சேஷத்வா஽நுபபத்தி:" என்கிறபடியே கிஞ்சித்காரத்துக்கு அநந்தரமாகையாலே சேஷத்வவ்ருத்தி நிரூபணம் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்.

ஆக, பத்யத்ரயமும் - ஆத்ம பரமாத்ம ஸம்பந்தத்தை யும், தத்ஸம்பந்த, விரோதியான ஸ்வஸ்வாதந்த்ரயத்தி னுடைய நிவ்ருத்தியையும், தத்ஸாபுல்ய ஹேதுபூதமான கிஞ்சித்காரத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிறது.

இதுதனக்கு - 'ஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிறது' என்றும், 'ப்ராப்யஞ் சொல்லுகிறது' என்றும் வாக்யார்த்தம். ஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிற இதுக்கு - விரோதிஸ்வரூபமும், உபாயஸ்வ ரூபமும், பூலஸ்வரூபமும், அதிகாரிஸ்வரூபமும், புகுவத் ஸ்வரூபமுமாகிற அஞ்சு அர்த்தமும் சொல்லாநிற்கச் செய்தே, மற்றை நாலும் அதிகாரிக்காகையாலே, அதி காரிஸ்வரூபமும் ப்ரத்யுமத்திலே அபேக்ஷிதமாயிருக்கை யாலும், ப்ரஸித்திப்ராசர்யத்தாலும், 'ஸ்வஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது' என்று பொருளாகக்கடவது.

இதில் ப்ரணவமொன்றிலுமன்றே ஆத்மஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது; நமஸ்ஸாலும் நாராயண பத்யத்தாலும் - உபாயஸ்வரூபத்தையும் உபேயஸ்வரூபத்தையும் சொல்லா

நிற்க, ' திருமந்திரம் முழுக்க ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது ' என்று சொல்லும்படி எங்ஙனையென்னில் - ப்ரணவத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற புகுவச்சேஷத்வம் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகிருப்போலே, உத்தர பதத்திலும் ப்ரதிபாத்யமான புகுவதேகஸாத்யத்வமும் புகுவதேகஸாத்யத்வமும் இவனுக்கு ஸ்வரூபமாயிருக்கையாலே, பத்யரயமும் ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது என்னக் குறையில்லை.

நாராயண பதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற சேஷவ்ருத்தி ப்ராப்யமாகிருப்போலே, முன்பு சொல்லுகிற புகுவச்சேஷத்வமும், அந்யசேஷத்வராஹித்யமும், ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருத்தியும், ஸித்தேத்யாபாய ஸ்லீகாரமும், ததீயசேஷத்வமும் இத்யூர்வம் அப்ராப்தமாய், மேல் ப்ராப்தமாயிருக்கையாலே, தத்ப்ரதிபாத்யமான பத்ய்வயமும் ப்ராப்ய ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது என்னக் குறையில்லை.

ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களாலே ஸ்வரூபஞ்சொல்லி, நாராயண பதத்தாலே ப்ராப்யஞ் சொல்லுகிறது என்னவுமாம்.

சதூர்த்த்யந்தமான ப்ரத்யாக்ஷரத்திலே - ரக்ஷகத்வசேஷித்வங்குச் சொல்லி, மத்யமாக்ஷரமான உகாரத்திலே - அந்யசேஷத்வ நிவ்ருத்தியைச் சொல்லி, த்ருதீயாக்ஷரமான மகாரத்திலே - ப்ரக்ருதே:பரமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய ஜ்ஞாநாநந்த, லக்ஷணத்வஞ்சொல்லி, நமஸ்ஸாலே - விரோதி, ஸ்வரூபத்தினுடைய த்யாஜ்யத்வஞ்சொல்லி, புகுவச்சேஷத்வ பௌஷ்கல்ய ஹேதுவான புகுவதசேஷத்வஞ்சொல்லி, சேஷத்வா நுரூபமான உபாயஸ்வரூபஞ்சொல்லி, நாராயண பதத்தாலே-ஸர்வாத்மசேஷியான ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்வரூபஞ்சொல்லி, சதூர்த்தியாலே - சேஷவ்ருத்தியை ப்ரார்த்தித்துத் தலைக்கட்டுகையாலே, ரக்ஷகத்வம் தொடங்கி சேஷவ்ருத்தி பர்யந்தமான நடுவுண்டான் அர்த்தவிசேஷங்கொல்லாம் பத்யார்த்தமாகக்கடவது.

ஈஸ்வரனுடைய ஸர்வஸேஷித்வ ஸர்வரக்ஷகத்வங்களும் நிரதிசாயபேதாக்கியத்வமும் தாத்பர்யார்த்தம்.

இத்திருமந்தரந்தான் - அநாதிகாலம் ஈஸ்வரனுக்கு ரக்ஷயபூதருமாய் சேஷபூதருமாயிருக்கிற சேதநர்பக்கிலிலே ரக்ஷகத்வ சேஷித்வ புத்திபண்ணியும், ஜடமாய் இதும்புத்தியோக்யமாயிருக்கிற ப்ரக்ருதி தத்வத்திலே-ப்ரக்ருதே:பரமாய், ஜ்ஞானாநாத், லக்ஷணமாயிருக்கிற ப்ரத்யகூதம் ஸ்வரூபத்துக்குப் பண்ணக்கடவ அஹம் புத்தியைப் பண்ணியும், ஸ்வரூப விருத்தமான ஸ்வஸ்வாதந்தர்யத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு உபாயாபாஸங்களிலே - உபாயபுத்தியையும், ப்ராப்யாபாஸங்களிலே - ப்ராப்யபுத்தியையும் பண்ணி ஸம்ஸரித்துப் போந்த சேதநனுக்கு - புகுவத்வ்யதிரித்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களினுடையவும் ரக்ஷயத்வ சேஷத்வ ஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பித்து, ஆத்மஸ்வரூபம் ப்ரக்ருதே:பரமாய் ஜ்ஞானாஸ்ரயமாயிருக்கு மென்னுமிடத்தையும் அறிவித்து, ஸ்வரூப விரோதியான ஸ்வஸ்வாதந்தர்யத்தினுடைய நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக புகுவச் சேஷத்வ பௌஷ்கல்யத்தைப் பிறப்பித்து, உபாயாபாஸங்களில் உபாயத்வ புத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸம்யக்ரூபாயமான ஸித்தி ஸாதநத்திலே யதாவத் ஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பித்து, புருஷார்த்தாந்தர நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக நிரஸ்தாதிசாயாஹ்லாத ஸுகூபாவைக லக்ஷணமான புகுவத் கைங்கர்யமே நிரதிசாய புருஷார்த்தம் என்னுமிடத்தையும் அறிவிக்கிறது.

இத்திருமந்தரந்தான் - 1. ஸ்வஸ்வரூப, 2. பரஸ்வரூப, 3. விரோதிஸ்வரூப, 4. புருஷார்த்த, 5. ததுபாயங்களில் அந்யதூப்ரதிபத்தி பண்ணிப்போந்த சேதநனுக்கு, யதாவத் ப்ரதிபத்தியைப் பிறப்பிக்கிறது.

1. ஸ்வஸ்வரூபமாகிறது — தேஹேந்த்ரியாதிகளிற்காட்டில் விலக்ஷணமாய், நித்யமாய், ஜ்ஞானாநாத், லக்ஷண

மான ஆத்மஸ்வரூபம். அதில் யதூவத் ப்ரதிபத்தியாவது - புகுவதூநந்யார்ஹ ஸேஷபூதமாய், புகுவதேகரக்ஷ்யமாய், புகுவதேக பேராக்ஷ்யமாயிருக்குமென்று அறிகை.

2. பரஸ்வரூபமாவது - ஹேயப்ரத்பரீகமாய், கல்யாண குணாகரமாய், அப்ராக்ருத திவ்யமங்குள விக்ரஹ விஸிஷ்ட மான புகுவத் ஸ்வரூபம். அதில் யதூவத் ப்ரதிபத்தியாவது - ஸர்வஸேஷியாய், ஸர்வரக்ஷகமாய். கிரதிஸய பேராக்ஷ்யமாயிருக்குமென்று அறிகை.

3. விரோதிஸ்வரூபமாவது - ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூப யாதூத்மய ஜ்ஞாந ஜநநவிரோதியாய், யதூவத்ஜ்ஞாந ஜநநவிரோதித்வ மாத்ரமேயன்றிக்கே, ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்க ளாலே அந்யதூஜ்ஞான விபரீதஜ்ஞாந ஜநகமாயிருக்கிற ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம். அதில் யதூவத்ப்ரதிபத்தியாவது - ஏததீயங்களான ஸப்பூதூதி, விஷயங்கள் அஸ்பாஸ்திரத்வாதி, தோஷதூஷிதங்களாகையாலே ஜுகூப்ஸா விஷயமாயிருக்குமென்றும், அவற்றை ஸ்வயத்நத்தாலே கழித்துக்கொள்ள வொண்ணாநாப்போலே புகுவதேக நிவர்த்தமாயிருக்குமென்றும் ப்ரதிபத்திபண்ணுகை.

4. புருஷார்த்தஸ்வரூபமாகிறது - அநாதிகால கர்ம ப்ரவாஹ ப்ராப்த ப்ரக்ருதிஸம்பந்த, விதூநந பூர்வகமாக அர்ச்சிராதி, மார்க்குத்தாலே அப்ராக்ருத திவ்யதேஸத்தை ப்ராபித்து, புகுவத்குணைகதாரகரான ஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாய், புகுவதநுபுவ ஜகிதஹர்ஷத்தாலே ப்ரேரிதனாய், 1. "காமாந்ரீ காமரூப்யநுஸஞ்சரந்" 2. "ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ புவதி" 3. "யேந யேந தூதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி" இத்யாதிப் படியே, ஸர்வதேஸ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் உசிதமாக ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பண்ணும் ஸேஷவ்ருத்தி. அதில் யதூவத்ப்ரதிபத்தியாவது - தானுகந்த கைங்கர்ய மாதல், தானும் அவனுமுகந்த கைங்கர்யமாதல் பண்ணுகை அபுருஷார்த்தமென்றும், 4. "தந்நியுத்த: கரிஷ்யாமி"

1. "க்ரியதாயிதி மாம் வத," 2. "முகப்பேக்ஷிப் பணிகொள்ளாய்" என்றும் இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே அவன் ஏவச்செய்கையே புருஷார்த்தமென்றும், இப்படி செய்யாவின்றால் வேறையொரு புருஷார்த்தத்துக்கு ஸாதூநதயா செய்கையன்றிக்கே ஈஸ்வரனுடைய முக்யவிகாஸமே ப்ரயோஜனமாகச் செய்யுமதென்றும் ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை.

5. உபாயஸ்வரூபமாகிறது - ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி, கல்யாணகுண விஸிஷ்டமாய், நித்யமங்குள விக்ரஹோபேதமாய், துஷ்கரத்வாதி, தேயாஷஸம்பூர்வநாக்ஷந்த்யஸூந்யமாய், அந்திமஸ்ம்ருதி நிரபேக்ஷமாய், ஏகரூபமாய், பரமசேதநமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருக்கிற வித்த்யஸாதூநம்; அதில் யதூவத்ப்ரதிபத்தியாவது - இதரோபாயத்யாக்யூர்வகமாக ஸ்வீகரிக்கவேண்டுமென்றும், ஸ்வீகார விஸிஷ்டமானபோது பூலப்ரத்யமாகாநிற்கச்செய்தே தந்நிரபேக்ஷமாயிருக்குமென்றும் ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை.

அதில், ஸ்வஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிறது - ப்ரணவம். பரஸ்வரூபஞ்சொல்லுகிறது - நாராயணபத்யம். விரோதி, ஸ்வரூபத்தையும், உபாயஸ்வரூபத்தையும் சொல்லுகிறது - நமஸ்ஸு. நாராயணபத்யத்தில் சதுர்த்தி - புருஷார்த்த, ஸ்வரூபத்தையும் சொல்லுகிறது.

இவ்வதிகாரிக்கு ஜ்ஞாதவ்யார்த்த, ப்ரகாஸகத்வேன அத்யந்தோபாதேயமாயிருக்கிற ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, சரமஸ்லோகத்தாலும் த்வயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற உபாயோபேயங்களுக்கு முன்னே ஆத்மஸ்வரூப நிருபணம் அவேக்ஷிதமாயிருக்கையாலே, ப்ரத்யம ரஹஸ்யமான திருமந்த்ரம் ப்ரத்யமத்திலே அநுஸந்தேயம்.

அக்ஷரபத்யவிபாகாதிகள்

திருமந்த்ரந்தான், 2. "ஓமித்யேகாக்ஷரம், நம இதித்,வே அக்ஷரே; நாராயணயேதி பஞ்சாக்ஷராணி । ஓமித்ய

க், ரே வ்யாஹரேத்: நம இதி பஞ்சாத: நாராயணயேத்
 யுபரிஷ்டாத ||” என்றும், a “நிஸ்திருவெட்டெழுத்துங்கற்று”
 என்றும், b “எட்டெழுத்து மோதுவார்கள் வல்லர் வான
 மாளவே” என்றும் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே
 எட்டுத் திருவக்ஷரமாய், மூன்று பத்யமாயிருக்கும்.

பத்யத்ரயமும் அர்த்தத்ரய ப்ரகாஸகமாயிருக்கும்

இதில், ப்ரத்யமபத்யம் - ஸ்வரூபயாத்யாத்ம்ய ப்ரதிபாத்யந
 பரமாயிருக்கும். மத்யமபத்யம் - உபாயயாத்யாத்ம்ய ப்ரதி
 பாத்யநபரமாயிருக்கும். உத்தரபத்யம் உபேயயாத்யாத்ம்ய
 ப்ரதிபாத்யநபரமாயிருக்கும்.

ப்ரத்யமபத்யம்-ஸேஷத்வ ப்ரகாஸகமாயிருக்கும். மத்யம
 பத்யம் - பாரதந்த்ர்ய ப்ரகாஸகமாயிருக்கும். உத்தரபத்யம் -
 கைங்கர்ய ப்ரகாஸகமாயிருக்கும்.

ஸேஷத்வாநுஸந்த்யநத்தாலே - அந்யஸேஷத்வநிவ்
 ருத்தி பிறக்கும். பாரதந்த்ர்யாநுஸந்த்யநத்தாலே - ஸ்வ
 ஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தி பிறக்கும். கைங்கர்யாநுஸந்த்யநத்
 தாலே - அப்ரப்தவிஷய கிஞ்சித்காரநிவ்ருத்தி பிறக்கும்.
 ஈஸ்வரஸேஷித்வ ஜ்ஞாநத்தாலே - தேவதாந்தர பரத்வ
 ப்ரதிபத்தி நிவ்ருத்தி பிறக்கும். ஸ்வபாரதந்த்ர்யாநுஸந்த்யந
 த்தாலே - ஸாத்யஸாத்ய ஸம்பந்த்யநிவ்ருத்தி பிறக்கும்.
 ஈஸ்வரபேத்யதாநுஸந்த்யநத்தாலே - ப்ராப்யாந்தர ஸம்
 ஸர்க்க்ய நிவ்ருத்தி பிறக்கும்.

அதில், ப்ரத்யமபத்யமான ப்ரணவம்-மூன்று அக்ஷரமாய்,
 மூன்று பத்யமாய், மூன்று அர்த்தப்ரகாஸகமாய், ஏகாக்ஷர
 மாய், ஏகபத்யமாய், ஏகார்த்தப்ரகாஸகமாயிருக்கும்.

அதில், ப்ரத்யமபத்யமான அகாரம் - புகுவத்வாசகமா
 யிருக்கும். மத்யமபத்யமான உகாரம்-அவத்யாரணவாசியா
 யிருக்கும். த்ருதீயபத்யமான மகாரம்-ஆத்மவாசியாயிருக்கும்.

\ ப்ரண்வந்தான் - ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் ப்ரஸ்வரூபத்
தையும் ப்ரகாஸிப்பியாநிற்கச்செய்தே, ஆத்மஸ்வரூபத்திலே
தத்ப்ரமாயிருக்கும். "ராஜபுருஷ : என்கிறவிடத்தில்,
ராஜாவும் ப்ரஸ்துதனும், புருஷனும் ப்ரஸ்துதனாயிருக்கச்
செய்தே, ஸப்தத்தாலே புருஷன் ப்ரதநானும், அர்த்தத்:
ராஜா ப்ரதநானாயிருக்கும்; அப்படியே இவ்விடத்திலும்
ஸப்தத்தாலே சேதனன் ப்ரதநானும், அர்த்தத்தாலே
ஈஸ்வரன் ப்ரதநானாயிருக்கும்" என்று ஆழ்வான் அருளிச்
செய்யும். ஆகையாலே, ஸாப்தமான சேதநப்ராதந்
யத்தைப்பற்ற, 1. "ஒமித்யாத்மாநம் புகுஜீத" என்று ஆத்ம
வாசகமாகச் சொல்லும்; ஆர்த்தமான ஈஸ்வர ப்ராதந்
யத்தைப்பற்ற, 2. "ஒங்காரோ புகுவாந் விஷ்ணு:" என்
றும், 3. "ப்ரண்வஸ்ஸர்வவேதேஷ-" என்றும் இத்யாதி,
களிற் சொல்லுகிறபடியே புகுவத்வாசகமுமாயிருக்கும்.

அகாரார்த்தாரம்பம்

அதில் ப்ரதமாக்கரமான அகாரம் - 4. "அவ-ரக்ஷணே"
என்கிற த்ரதுவிலே பதமாய் நிஷ்பந்நமாகையாலே,
ரக்ஷகனான ஈஸ்வரனுக்கு வாசகமாகக் கடவது. த்ரத்
வார்த்தம் ரக்ஷணமாகையாலே, ரக்ஷணமாகிற த்ரம்மம்
ஸார்ஸ்யமுமாய் ஸவிஷயமுமாயல்ல திராமையாலே. அதுக்கு
ஆஸ்ரயதயா புகுவத்ஸ்வரூபந்தானே வந்து புகுந்தது.
விஷயதயா பத்யமுத்த நித்யரூபமான த்ரிவிதாத்மவர்க்கு
மும் புகும். 5. "ந ஹி பாலநஸாமர்த்த்யம் ருதே
ஸர்வேஸ்வரம் ஹரிம்" என்கிறபடியே - பாலநஸாமர்த்த்யம்
ஸர்வேஸ்வரைக நிஷ்டமாயிருக்கையாலே, புகுவத்ஸ்வ
ரூபம் ப்ரஸ்துதமாய்த்து. 'இவன் இன்னுர்க்கு ரக்ஷகன்'
என்று வ்யவச்சேத்யாமையாலே, த்ரிவிதாத்ம வர்க்குமும்
ப்ரஸ்துதமாம். 'இன்ன தேஸரத்திலே ரக்ஷகன்' என்று
சொல்லாமையாலே, ஸர்வதேஸரக்ஷகத்வம் சொல்லிற்று.
'ஒரு கால விஸேஷத்திலே ரக்ஷகன்' என்று சொல்லாமை
யாலே, ஸர்வகால ரக்ஷகத்வம் சொல்லிற்று. 'இன்ன

ப்ரகாரத்திலே ரக்ஷகன்' என்று சொல்லாமையாலே, ஸர்வ ப்ரகார ரக்ஷகத்வம் சொல்லிற்று. ௩ "ஞாலத்தூடே நடந்தும் நின்றும்" இத்யாதி. ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி, களில்லாத போது ரக்ஷகத்வம் அநுபபந்நமாகையாலே, ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி, குணங்கள் ப்ரஸ்துதமாம். ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி, களுண்டானாலும், ப்ரந்த, விசேஷமும் காருண்யாதி, களுமில்லாதபோது 'பட்டதுபடுகிறான்' என்றிருக்கலாமிதே; அது செய்யாதே, ரக்ஷிக்கும்போது இவை அபேக்ஷிதமாகையாலே, ஸ்வாமித்வாதி, கள்' ப்ரஸ்துதங்களாம். ரக்ஷிக்கும்போது கண்காணவந்து ரக்ஷிக்கவேண்டுகையாலே, திவ்யமங்குளவிக், ரஹம் ப்ரஸ்துதமாம். ரக்ஷிக்கும் போது திவ்யாயுதங்கள் அபேக்ஷிதங்களாகையாலே, ரக்ஷணத்துக்கு ஏகாந்தமான பரிகரமும் அநுஸந்தேயமாகக் கடவது.

ரக்ஷணமாகிறதுதான்:— இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரரூபமாயிருக்கையாலே, இஷ்டமும் - தத்ப்ராப்தியும், அநிஷ்டமும்-தந்நிவ்ருத்தியும் அநுஸந்தேயம். இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரந்தான் அதிகாராநுரூபமாகையாலே, ப்ரத்த, தர்க்கும், முமுக்ஷுக்களுக்கும், முக்தர்க்கும், நித்யர்க்கும், இஷ்டாநிஷ்டங்களான - வஸ்த்ராந்ந பாநாதி, பேக்யங்களும், அப்ராக்ருத திவ்யதே, ஸப்ராப்தியும், உத்தரோத்தராநுப, வமும், ப்ரக, வத, நுப, வஜ்நித ப்ரீதி காரித கைங்கர்யமும், ஸத்ருபீட, ராதி, களும், ப்ரதிப, ந்த, க கர்மமும், அநுப, வவிச்சே, த, ஸங்கையும் அநுஸந்தேயம்.

தர்மிஸ்வரூபம் புகுந்த விடத்திலே ஸ்வரூப நிரூபக தர்மிங்களும் ப்ரஸ்துதங்களாகப் ப்ராப்த மாகையாலே, 1 "ஸ்ரீநிவாஸே" என்றும், 2 "ஸ்ரீய:பதி:" என்றும், 3 "நித்யஸ்ரீ:" என்றும் இத்யாதி, களிற் சொல்லுகிறபடியே, ஜ்ஞாநாநந்த, யங்களோபாதி ப்ரக, வத்ஸ்வரூபத்துக்கு அந்தரங்க,

நிருபகமாயிருக்கிற பிராட்டி ஸ்வரூபமும் நிருபகதயா ப்ரஸ்துதமாக ப்ராப்தமாகையாலே, லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் அநுஸந்தேயம்.

ஆக, இப்படி யாவை சில அர்த்த விசேஷங்கள் ஸாப்தமாகவும் ஆர்த்தமாகவும் இதினுடைய விவரணமான நாராயண பத்யத்திலே அநுஸந்தேயங்களாகிறன, அவையித்தனையும் தத்ஸங்க்ரஹமான இவ்வக்ஷரத்திலேயும் அநுஸந்தேயமாகக் கடவது.

ஆக, ப்ரத்யாக்ஷரத்தாலே ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டது.

லுப்தசதுர்த்த,யர்த்த,ரம்ப,ம்

இதின்மேல் ஏறிக்கழிந்த விபுத்த்யம்ஸம்—தத்ப்ரதிஸம்பந்தியான சேதனசேஷத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. 1. “த,ரஸ்ய,தாஸ் ஸ்வதஸ்ஸர்வே” என்றும், 2. “யஸ்யாஸ்மி” என்றும், 3. “பரவாநஸ்மி” என்றும், 4. “த,ரஸோ஽ஹம்” என்றும் இத்யாதி, ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறபடியே, ஸகலாத்மாக்களுக்கும் சேஷத்வமிதே ஸ்வரூபம்; - ஸ்வாதந்தர்யம் ஒளபாதி,கமாய் த்யாஜ்யமாயிதே இருப்பது.

5. “ஸர்வம் பரவஸம் து,ஃக்க,ம்” இத்யாதிகளிற் படியே - லோகத்தில் சேஷத்வம் து,ஃக்க,ரூபமாய் ஸ்வாதந்தர்யம் ஸுக,ரூபமாயன்றோ கண்டுபோருகிறது, லோகத்,ருஷ்டிக்கு விருத்த,மாக ஸுக,ரூபமான ஸ்வாதந்தர்யத்தை த்யாஜ்யம் என்றும், து,ஃக்க,ரூபமான சேஷத்வத்தை உபாதேயமென்றும் சொல்லுகை அநுப்பந்நமன்றோ என்னவொண்ணாது. லோகத்தில் ஸ்வாதந்தர்யமாகில் ஸுக,ரூபமாய், பாரதந்தர்யமாகில் து,ஃக்க,ரூபமாயிருக்குமென்று ஒரு நியமமில்லாமையாலே, லோகத்தில் ஸ்வாதந்தர்யமானவன்தனக்கே ஒரு வ்யக்தி விசேஷத்-
அ-20

திலே பாரதந்தர்யந்தானே பேராக்ருபமாகக் காணுநின்றே மிறே. ஆகையாலே, சேஷத்வந்தானே ஸுக்ருபமாகில் உபாதேயமாகக்கடவது. ஸ்வாதந்தர்யந்தானே து:க்க, ருபமாகில் த்யாஜ்யமாகக் கடவது. 1. "ஸேவா ஸ்வ வ்ருத்திர் வ்யாக், யாதா தஸ்மாத் தாம் பரிவர்ஜயேத்" என்று நிஷேதி, த்தது-நிஷித்த, ஸேவையையும், அப்ராப்த விஷயத்தில் ஸேவையையும். ப்ராப்த விஷயத்தில் ஸேவையையும், 2. "ஸா கிமர்த்த, ம் ந ஸேவ்யதே" என்றும், 3. "சிற்றஞ்சிறு காலே வந்துண்கைச் சேவித்து" என்றும் உபாதேயமாகச் சொல்லாநின்றார்களிறே. ஈஸ்வரஸேஷத்வம் விஹிதமாய், 3. "த்யாஸ்ய மஹாரஸஜ்ஞ:" என்றும், 4. "த்யாஸ்யஸுகை, க ஸங்கி, நாம்" என்றும் இத்யாதி,களில் சொல்லுகிறபடியே பேராக்ருபமாயிருக்கையாலே உபாதேயமாகக்கடவது.

உகாரார்த்த, ஈரம்ப, ம்

மத்யமாக்ரமான உகாரம், சேஷத்வ விரோதியான அந்யஸேஷத்வத்தினுடைய நிவ்ருத்தியை ப்ரதிபாதிக்கிறது. சதுர்த்தீ, விப, க்தியாலே - ஈஸ்வரஸேஷத்வம் ப்ரதிபாதி, தமாகச்செய்தே அந்யஸேஷத்வம் ப்ரஸ்துதமாமோ வென்னில்; லோகத்ருஷ்டீபா ஒரு அந்யஸேஷத்வ ஸங்கையுண்டு அநுவர்த்திப்பது. லோகத்திலே ஒருவனுக்கு சேஷமான க்ருஹ சேஷத்ர புத்ர தூஸ தூஸிகள் வேறேயும் சிலர்க்கு சேஷமாகக் காணுநின்றோம், அப்படிப்பட்ட அந்யஸேஷத்வம் இந்த ஸ்தூலத்திலுமுண்டோ? என்றொரு ஸங்கை உதிக்குமிறே; ஆகையாலே, தாத்ருபமான அந்யஸேஷத்வம் இங்கில்லை என்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது உகாரம். 5. "ததே, வ பூ, தம் தது, ப, வ்யமா இத, ம்" என்றும், 6. "ததே, வாக், நிஸ் தத், வாயுஸ் தத்ஸூர்யஸ் தது, சந்த், ரமா:" என்றும் இத்யாதி,களிலே, ஏவகார ஸ்தூலத்திலே உகாரத்தை ப்ரயோகிக்கக் காண்கையாலே, இவ்வுகாரம்

ஸ்த்ராநப்ரமாணத்தாலே அவதாரணார்த்த வாசகமாகக்
கடவது. 1. "உகாரஸ்சைவகாரார்த்த:" என்று அவதா
ரணவாசகமென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்தாரிறே பட்டர்.
க்ருஹக்ஷேத்ர புத்ர களத்ராதிகளினுடைய ஸேஷத்வம்
போலே ஓளபாதி,கமாய், அநேக ஸாதாரணமாய்,
அநித்யமாய், ப்ருதக்ஸித்த,மாயிருக்கையன்றிக்கே, நிரு
பாதி,கமாய், அநந்ய ஸாதாரணமாய், நித்யமாய், அப்ருதக்
ஸித்த,மான ப,க,வச்சே,ஷத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது.

மகாரார்த்தாரம்பம்

ஏவம்வித,ஸேஷத்வம் சித,சித்ஸாதாரணமாயிருப்பது.
அதில், ஸேஷத்வ விஷயஜ்ஞாநம், தத்கார்யமா
யிருக்கிற தத,நுஞ்ஞ ஸாத,நஸ்வீகாரம், தத்கார்யா நு
ஞ்ஞ ஸாத,யா நுப,வம், தத,நுப,வவிரோதி, ப்ரதிப,ந்த,க
நிப,ர்ஹணம் தொடக்கமான ஸேஷத்வ கார்யங்கள்
பிறக்கைக்கு யோக்யதையுண்டாயிருக்கிற ஜீவாத்ம
ஸ்வரூபத்தை ப்ரத,நாதயா ப்ரதிபாதிக்கிற த்ருதீயாக்ஷர
மான மகாரம்—2. "மந-ஜ்ஞாதே" என்கிற த,நுவினே
பத,மாய் நிஷ்பந்நமாகையாலே, ஜ்ஞாதாவான ப்ரத்ய
க,ாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநவாசக
ஸப்த,ந்தானே ஜ்ஞானைக நிருபணீயமான ஆத்மாவை
ப்ரதிபாதிக்கும் என்றும் சொல்லிற்றிறே, 3. "தத,ரு,ண
ஸாரத்வாத் து தத,வ்யபதே,ஸ: ப்ராஜ்ஞுவத்" என்கிற
ஸூத்ரத்திலே. அங்ஙனன்றியே, ககாராதி, ப,காராந்த
மான இருபத்துநாலு அக்ஷரமும், இருபத்துநாலு தத்வத்
துக்கும் வாசகமாகச் சொல்லி, இருபத்தஞ்சாமக்ஷரமான
மகாரத்தைப் பஞ்சவிம்ஸகமான ஆத்மாவுக்கு வாசகமாகச்
சொல்லுகையாலே, மகாரம் ஆத்மவாசகமாகவுமாம். இம்
மகாரம் ஜீவஸைஷ்டி வாசகமாகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன
அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வத்துக்கு ஆஸ்ரயமான ப,த,த,முத்த
நித்யரூபமான த்ரிவித,ாத்மவர்க்க,மும் அநுஸந்தே,யமாகக்
கடவது. ஆத்மஸ்வரூபமும் ஜ்ஞாநநந்த, லக்ஷணமா

யிருக்கும் என்கையாலே, ஜடமாய் து:க்க, ரூபமாயிருக்கிற ப்ரக்ருதிதத்வத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநாநந்த, ங்களுக்கு முன்னே ப, க, வச்சே, ஷத்வத்தை நிரூபகமாகச் சொல்லிற்றுகையாலே, அவற்றிற்காட்டில் இது அந்தரங்க, நிரூபகமாகக்கடவது. ஒளிக்கு ஆஸ்ரயமென்று மாணிக்கத்தை விரும்புமாபோலேயும், மணத்துக்கு ஆஸ்ரயமென்று புஷ்பத்தை விரும்புமாபோலேயும், சேஷத்வத்துக்கு ஆஸ்ரயம் என்றிறே ஆத்மஸ்வரூபத்தை விரும்புகிறது. கீழ்ச்சொன்ன சேஷத்வம் உப, யஸாத, ராணமாயிருக்கையாலே சேதநப்ரகாரமான அசித்தத்வமும் ப, க, வச்சே, ஷத்வாஸ்ரயதயா இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம்.

ஆக ப்ரணவத்தாலே, சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்திதயா ப்ரஸ்துதமான ஈஸ்வரனை ரக்ஷகத்வதர்மத்தையிட்டு நிரூபித்து, அப்படிப்பட்ட ஈஸ்வரனுக்கு சேஷபூதனான ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநாநந்த, லக்ஷணத்வத்தைச் சொல்லி, 'ஸர்வசேஷியான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அநந்யார்ஹசேஷபூதன் ஆத்மா' என்னுமிடத்தைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

நம:பத, ரார்த்த, ரம்ப, ம்

இப்படி ஸ்வாபுரவிகமான ப, க, வச்சே, ஷத்வத்தை அநாதிகாலம் அபிபூதமாய்ப்படி பண்ணின விரோதியினுடைய ஸ்வரூபத்தை உபாதானம் பண்ணிக்கொண்டு தந்நிவ்ருத்தியை ப்ரதிபாதிக்கிறது - நமஸ்ஸு.

இதுதான் சதுர்த்த்யந்தமான அகாரத்திற்சொல்லுகிற ஈஸ்வர சேஷத்வத்துக்கு விரோதியான அந்யசேஷத்வத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிற உகாரத்திலே அந்யதமதயா ப்ரஸ்துதமான ஸ்வஸ்வரூபத்தில் ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நிவ்ருத்தியை விவரிக்கிறது. இங்கே விசேஷித்துச் சொல்லுகையாலே இத்தையொழிந்த அந்யசேஷத்வ நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

இதுதான் - 'ந' என்றும், 'ம:' என்றும் இரண்டு பத்யமாயிருக்கிறது. இதில் ப்ரத்யமபூவியான நஞ்ஞாலே உ "வீடுமின் முற்றவும்" என்னுமாபோலே த்யாஜ்யஸ்வரூப நிருபணம் பண்ணுமதுக்கு முன்னே த்யாகத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. ஆத்மஸ்வரூபம் புகுவதுநத்யாஹ ஸேஷத்வவக நிருபணீயமாயிருக்குமென்னுமிடத்தோற்ற - ப்ரணவத்திலே ஆத்மஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிப்பதற்கு முன்பே ஸேஷத்வத்தை ப்ரதிபாதித்தாற்போலே, இவ்விடத்திலும் விரோதிஸ்வரூபம் நிஷித்தத்தைகநிருபணீயமாயிருக்குமென்னுமிடத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கைக்காக - நிஷித்த, ஸ்வரூபப்ரதிபாதிநத்துக்கு முன்பே நிஷேத, ப்ரதிபாதிநம் பண்ணுகிறது. 'ம:' என்கிற இது - ஷஷ்டியாகையாலே எனக்கு என்றபடி. எனக்கு என்கிறது - தன்னையாதல், தன்னுடமையையாதல். அதுஷங்கத்தாலே கீழ்ச்சொன்ன தன்னை எனக்கு என்கையாகிறது - நான் ஸ்வதந்த்ரன் என்கை. அத்யாஹாரத்தாலே தன்னுடமையை எனக்கு என்கையாகிறது-நான் ஸ்வாமி என்கை. ஸ்வாதந்த்ரயமாவது - அஸேஷத்வம். ஸ்வாமித்வமாவது - ஸ்வாத்யவிஷயமாயிருக்கும் தன்னை எனக்கு என்கிறது; ஸ்வஸேஷத்வமாகவுமாம். 'ந' என்கிற இது ப்ரதிஷேத, த்யோதகமாகையாலே அதை நிஷேதிக்கிறது. ஈஸ்வரனுக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோபாதி ஸ்ப்ருஹாவிஷயமான ஆத்மஸ்வரூபம் அநாதி, காலம் ஸம்ஸரித்துப்போந்தது-1. "அஹங்க்ருதிர்யா பூதாநாம்" என்றும், 2. "அநாத்மந்யாத்மபூத்திர்யா" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அஹங்காரத்தாலும் மமகாரத்தாலுமாக அந்த ஸம்ஸார வ்ருத்திபிறந்து; 3. "அஹமந்நம்" என்கிறபடியே ஈஸ்வரனுக்கு பேத்யமாம்போது-4. "அச்யுதாஹம் தவாஸ்மீதி" என்றும், 5. "நமமேதி ச ஸாஸ்வதம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவையிரண்டும் நிவ்ருத்தமாகவேணும். b "நீர்நுமதென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்திறை சேர்மின்" என்கிறபடியே

அஹங்கார மமகார ராஹித்யமில்லாதபோது ஈஸ்வர ஸம்பந்தி யோக்யதையில்லை. ஸ்வஸ்மிந் ஸ்வத்வாநு ஸந்த்யாகமில்லாதபோது - ஸ்வாமிஸந்நிதியில் நிற்கைக்கு அந்ஹனுயிதேயிருப்பது. அஹங்காரமமகாரங்களிரண்டும் அந்யோந்யம் அவிநாபூதமாகையாலே அஹங்காரம் வந்த விடத்தே மமகாரம் வந்து, மமகாரம் வந்தவிடத்தே அஹங்காரம் வரும்படியாயிருக்கையாலே அஹங்காரமமகாரங்களிரண்டும் ப்ரஸ்துதமாய், இரண்டினுடைய நிவ்ருத்தியும் இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம். ௩ “யானேயென்றனதே என்றிருந்தேன்” என்று அஹங்காரமமகாரங்கள் இரண்டையும் அநுஸந்தித்தவர்தாமே, ௩ “யானே நீயென்னுடையும் நீயே” என்று, அநந்தரத்திலே அவற்றினுடைய நிவ்ருத்தியையும் அநுஸந்தித்தாசிறே. 1. “யல்யைதே தல்ய நத்த, நம்” என்கிறபடியே அஹங்காரம்போனவாறே மமகாரம்போமிறே. அஹங்காரமமகார நிவ்ருத்திமாத்ரமே யன்றிக்கே, 2. “புகுவத ஏவாஹுமஸ்மி” என்றும், 3. “தேஷாமபி நமோ நம:” என்றும், 4. “த்வதீ, யத, ஈஸாதே ப்யேவம் ப, வேத்” என்றும், ௫ “உற்றதுமுன்னடியார்க் கடிமை” என்றும், ௬ “அடியார்க்காட்படுத்தாய்” என்றும், ௭ “அடியார்க்கென்னையாட்படுத்த விமலன்” என்றும் இத்யாதி, யிற்படியே புகுவத்பாரதந்தர்யமும், தத்காஷ்ட்யா பூமியான புகுவத்பாரதந்தர்யமும் அநுஸந்தேயமாகக் கூடவது.

ததீயஸேஷத்வாநந்யார்ஹஸேஷத்வங்கள் இரண்டினுடையவும் பரஸ்பர விரோத, நிபந்த, நமாக ஏகத்ர ஸமாவேஸாக, உடனத்தாலே அந்யதரபரித்யாகும் ப்ர ஸங்கி, க்கும் என்று சொல்லவொண்ணாது; ததீயஸேஷத்வ விஷயாந்யத்வாபூவ ப்ரயுக்தமான பரஸ்பர விரோத, ராஹித்யமடியாக வருகிற ஏகத்ரஸமாவேஸோபபத்தி

யாலே உபயஸ்வீகாரம் அவிருத்தமாய்கையாலே. இப்படி தர்மத்வயத்தினுடையவும் விரோதஹேதுவான அந்யஸப்ததார்த்த ததீயஸப்ததார்த்தத்தைப் ப்ரதிஷேபித்துக் கொண்டு உபயத்துக்கும் ஏகத்ரஸமாவேஸத்தை அங்கீகரித்து, அவ்வழியாலே அந்யதரபரித்யாக ப்ரஸங்குத்தைப் பரிஹரிக்கும்போது புகுவச்சேஷத்வாபாவத்தை யொழிய அந்யஸப்ததார்த்தவ்யக்திக்கு அந்யத்வம் கடியாமையாலே த்ருதீயாக்ஷரவாச்சயரான ஜீவர்களிலே சிலருக்கு புகுவச்சேஷத்வமின்றிக்கேயொழியாதோ? என்னில்:—இங்கு விவக்ஷிதமான ததீயத்வமாகிறது பாகுவதஸேஷத்வ பர்யந்தமான மிதுனஸேஷத்வஜ்ஞாநாவஸ்தை, யாகையாலும், அந்யத்வமாகிறது - ஈத்ருஸஜ்ஞாநவிஸேஷரஹித்யமாகையாலும், (சிலருக்கு ஸேஷத்வமாய்) சிலருக்கு ஸேஷத்வமின்றிக்கேயொழியாது. இத்தால், 'புகுவச்சேஷத்வஜ்ஞாநாவஸ்தா மாத்ரம் ததீய(ஸேஷ)த்வம்' என்று நினைத்துப் பண்ணும் அதிப்ரஸங்குமும் பரிஹ்ருதம்.

இந்த நமஸ்ஸுதான் - ப்ரணவத்துக்கும் நாராயணபதத்துக்கும் நடுவே கிடக்கையாலே இரண்டு பதத்துக்கும் அபேக்ஷிதமான விரோதி, நிவ்ருத்தியைச் சொல்லக்கடவது. ஆகையாலே ஸ்வரூபவிரோதியும், ஸாதநவிரோதியும், ப்ராப்யவிரோதியுமாகிற விரோதி, த்ரயத்தினுடையவும் நிவ்ருத்தியை இப்பதத்திலே அநுஸந்திக்கக்கடவது. "பூர்வோத்தரபதத்வயத்திலும், ஸ்வரூபமும் ப்ராப்யமும் ப்ரதிபாதி, தமாயகையாலே தத்விரோதி, நிவ்ருத்தி இப்பதத்திலே அநுஸந்தேயமாக ப்ராப்தம்; ஸாதநஸ்வரூபம் அப்ரஸ்துதமாயிருக்க, தத்விரோதி, நிவ்ருத்தி இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயமாய்ப்படி என்?" என்னில் - கீழில்பதத்தில் ஸாதநஸ்வரூபம் ப்ரஸ்துதமாய்கையாலே தத்விரோதி, நிவ்ருத்தியை அநுஸந்திக்கக்குறையில்லை. மேலிற்பதத்திலே ஸாப்தமாகச்சொல்லும். இப்பதத்திலே நிஷேத்,

யதயா ப்ரஸ்துதமான ஸ்வாதந்தர்யம் புகுவதேக ஸாத்மன
தைகவேஷமான ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கு விரோதியாய், ஸ்வ
ரக்ஷணத்தில் ஸ்வாந்வயத்துக்கு ஹேதுபூதமாயிருப்ப
தொன்றிறே. தாத்ருஸமான ஸ்வாதந்தர்யம் நிவ்ருத்த
மாகையாகிறது—‘ஸ்வரக்ஷணத்தில் ஸ்வாந்வயம் ஸ்வரூப
ஹாமி’ என்றறிகையிறே. ஸ்வஸ்வரூபம் - ஈஸ்வரனைக்
குறித்து அத்யந்த பரதந்த்ரமாயிருக்கையாலே, ஸ்வரக்ஷ
ணத்தில் தனக்கு அந்வயமுண்டானால் ஈஸ்வரனைக்குறித்துத்
தனக்கு அத்யந்த பாரதந்த்ரமாயின் றிக்கேயொழியுமாகை
யாலே, ஈஸ்வரைகபரதந்த்ரதாவிரோதியான ஸ்வரக்ஷணத்
தில் ஸ்வாந்வயம் நிவ்ருத்தமானால், பின்னை அந்வயமுள்ளது
அகாரத்திலே ஸ்வரக்ஷகதயா ப்ரஸ்துதமான ஈஸ்வரனுக்கே
யாகையாலே அவனுடைய உபாயபுராவம் இவ்வழியாலே
இதிலே ப்ரஸ்துதமாய்; ஸ்வரக்ஷணத்திலே தான் அதிக
ரித்தாலிறே ஈஸ்வரன் கைவாங்கியிருப்பது. தன்னுடைய
ரக்ஷணத்திலே தான் கைவாங்கினால் கஜேந்த்ரரக்ஷணம்
பண்ணினாற்போலே த்வரித்துக்கொண்டு இவனுடைய
ரக்ஷணத்திலே அதிகரிப்பான் ஈஸ்வரனிறே. இப்படி
ஆர்த்தமாக ஈஸ்வரனுடைய உபாயபுராவம் ஸித்திதிக்கை
யன்றிக்கே, 1. “நமஸ்சக்ருர் ஜநார்தநம்” என்கிறபடியே
ஸ்த்ராந்ரமானத்தாலே நமஸ்சப்தத்துக்கு ஸாரணஸப்த
பர்யாயத்வமுண்டாகையாலே ஸாப்தமாக ஈஸ்வரனுடைய
உபாயபுராவம் ஸித்திதிக்கும்.

இப்படி நமஸ்சப்தம் உபாயஸ்வரூபத்தை ப்ரதி
பாதிக்கையாலே தத்விரோதிநிவ்ருத்தியும் இப்பதத்திலே
அநுஸந்தேயம். ஸ்வரக்ஷண ஸ்வாந்வய ஹேதுபூதமான
ஸ்வஸ்வாதந்தர்யம் நிவ்ருத்தமாகை ஸாத்மனவிரோதி,
நிவ்ருத்தி பிறக்கையாகிறது.

அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்துக்குப் புலம் - சேஷிவிஷய
கிஞ்சித்காரமாகையாலே, சேஷத்வாநுஸந்த்ராநத்துக்கு
அநந்தரபூவியாயிருப்பது சேஷவ்ருத்திப்ரார்த்தனையன்றே;

ஆனால் சேஷத்வ வாசகமான பதத்துக்கநந்தரம் சேஷ வ்ருத்தி ப்ரார்த்தநாப்ரதிபாதகமாயிருக்கிற உத்தரபதம் அநுஸந்தேயமாக ப்ராப்தமாயிருக்க, அதுக்கு முன்பே நமஸ்ஸு அநுஸந்தேயமாவானென்? என்னில்; அப்பதத்தில் ப்ரதிபாதிதமான கைங்கர்யகரணம் விரோதிநிவ்ருத்தி பூர்வகமாயிருக்கையாலும், சேஷவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனைக்கு சேஷத்வஜ்ஞாநபௌஷ்கல்யம் பிறக்கவேண்டுமாகையாலே உபேயஸித்திக்கு உபாயாநந்தரபூவித்வமுண்டாகையாலும், விரோதிநிவ்ருத்த்யாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான இந்தப் பதம் நாராயணபதத்துக்கு முன்னே அநுஸந்தேயம். உபேயஸித்திக்கு உபாயாநந்தர பூவித்வமுண்டாகையாலேயிறே உத்தரவாக்யத்துக்கு முன்னே பூர்வவாக்யம் அநுஸந்தேயமாகிறது. ஈஸ்வரனுடைய உபாயபூவாநுஸந்தநாநத்துக்கு - ஈஸ்வரனுடைய ரக்ஷகத்வாநுஸந்தநாநம் ஸ்வசேஷத்வாநுஸந்தநாநம் தொடக்கமானவை அபேக்ஷிதங்களாகையாலே, நமஸ்ஸுக்கு முன்னே தத்ப்ரதிபாதகமான ப்ரணவம் அநுஸந்தேயம். இப்படியாகாதபோது, நமஸ்ஸு உகாரவிவரணமன்றிக்கே யொழியுமிறே.

நாராயணபதார்த்தநாம்பம்

ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களாலே ஸ்வரூப சோதநமும், உபாயசோதநமும் பண்ணப்பட்டது; இனிமேல், சதுர்த்தயந்தமான நாராயணபதம் உபேயசோதநம் பண்ணுகிறது. கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திதயா உதிக்கும் புகுவத் ஸ்வரூபமும் உபயவிபூதி விஸிஷ்டமாயிருக்கையாலே, உபயவிபூதியோக்யத்தையும் சொல்லுகிறது. “நாராயண” பதம் “நர: நார: நாரா:” என்று நித்யபதார்த்தத்தையும், அதினுடைய ஸமுஹத்தையும், ஸமுஹபூஹுள்யத்தையும் சொல்லுகிறது. ப்ரக்ருதி புருஷ காலங்களோடு, பரமபதத்தோடு, முக்த நித்யவர்க்கத்தோடு, சதுரசாமர

ப்ரமுக்யமான பரிச்சுத்தங்களோடு, ஆயுதபுரணங்களோடு, பெரியபிராட்டியார் தொடக்கமான நாயச்சிமாரோடு, திவ்யமங்குள விக்ரஹத்தோடு, ஜ்ஞானஸக்த்யாதிசூணங்களோடு வாசியற ஸர்வத்தையும் நாரஸப்தம் ப்ரதிபதிக்கிறது. a “எண்பெருக்கந்நலத்தொண்பொருள்” என்றும், b “நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்” என்றும் அருளிச்செய்கையாலே, சேதநாசேதங்களிரண்டும் நாரஸப்தவாச்யமாகக்கடவது. c “ஈறிலவண்புகழ் நாரணன்” என்றும், d “வாழ்புகழ்நாரணன்” என்றும் அருளிச்செய்கையாலே, சூணங்களும் நாரஸப்தவாச்யமாகக் கடவது. e “செல்வநாரணன்” என்றும், f “திருநாரணன்” என்றும் சொல்லுகையாலே பிராட்டி ஸ்வரூபமும் நாரஸப்தவாச்யமாகக் கடவது. g “காராயினகாளகன்மேனியினன் நாராயணன்” என்கையாலே திவ்யமங்குளவிக்ரஹமும், ஆயுதபுரணங்களும், காந்திலௌகுமார்யாதி சூணங்களும் நாரஸப்தவாச்யமென்னுமிடம் ஸூசிதம்.

அயநஸப்தம், ‘இவற்றுக்கு இருப்பிடமாயிருக்கும்’ என்று ஈஸ்வரனை ப்ரதிபதிக்கிறது. 1. “நாராணமயநம்” என்கிற தத்புருஷஸமாஸத்தில் நித்ய பதார்த்தங்களெல்லாவற்றுக்கும் ஈஸ்வரன் இருப்பிடமென்று பொருள்.

2. “நாரா: அயநம் யஸ்ய” என்கிற பஹுவீஹீஸமாஸத்தில் ‘நாரங்களை ஈஸ்வரன் இருப்பிடமாகவுடையன்’ என்னும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. அயநஸப்தம் - ப்ராப்யத்துக்கும் வாசகமாய், ப்ராபகத்துக்கும் வாசகமாயிருந்ததேயாகிலும், இவ்விடத்தில் ப்ராப்யபரமாயிருக்கும். பஹுவீஹீஸமாஸத்தில், அயநஸப்தம் - திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தையொழிந்த ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் வாசகமாயிருக்கும்; ஷஷ்டிஸமாஸத்தில் திவ்யாத்மஸ்வரூபமொன்

றுக்கும் வாசகமாயிருக்கும். ஈஸ்வரனுடைய ஸர்வாத்மத்வ-
அபஹதபாப்மத்வ - பரமபத, நிலயத்வத்யோதகமாம் குண
விசேஷங்களெல்லாம் இப்பதத்திலே அநுஸந்தேயங்க
ளாகக் கடவது.

வ்யக்தசதுர்த்தியின் அர்த்தம்

இதில் சதுர்த்தி - ப்ரணவத்திற்சொன்ன அநந்யார்ஹ
சேஷத்வத்தினுடையவும், நமஸ்ஸிற்சொன்ன உபாய
ஸ்வீகாரத்தினுடையவும் பூலரூபமான கைங்கர்யப்ரார்த்த,
நத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. தேயுகாலாவஸ்தூ ப்ரகார
விசேஷவிதுரமாக ப்ரார்த்திக்கையாலே, ஸர்வதேய
ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளுக்கும் உசிதமான ஸகல
சேஷவ்ருத்தியையும் சொல்லுகிறது.

திருமந்தார்த்த, நிக,மநம்

ப்ரத்யுமாஷுரமான அகாரத்தாலே - ஈஸ்வரனுடைய
ரக்ஷகத்வம் சொல்லி, சதுர்த்த்யம்ஸத்தாலே-ஜீவாத்மாக்க
ளுடைய சேஷத்வம் சொல்லி, உகாரத்தாலே - அந்ய
சேஷத்வ நிவ்ருத்திசொல்லி, மகாரத்தாலே சேஷத்
வாஸ்ரயமாய், ப்ரக்ருதே:பரமான ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய
ஜ்ஞாநாஸ்ரயத்வத்தை ப்ரதிபாதித்து, நமஸ்ஸாலே -
அநாதிகாலம் ஏவம்விது, சேஷத்வத்துக்குத் திரோதாயக
மாய்ப்போந்த விரோதி,ஸ்வரூபத்தை நிவர்த்திப்பித்து,
பாகுவதசேஷத்வ ப்ரதிபாதிநத்வாரா பாகுவச்சேஷத்
வத்தை ஸ்திரமாக்கி, சேஷத்வாநுரூபமான ஸித்த்யஸாத்ய
ஸ்வீகாரத்தைச்சொல்லி, நாராயணபதத்தாலே-நித்யவஸ்து
ஸ்மூஹபூஹுர்யம் சொல்லி, தத்யாஸ்ரயமான பாகுவத்
ஸ்வரூபத்தினுடைய ஸர்வசேஷித்வ ஸர்வரக்ஷகத்வ
நிரதிஸாயபேராக்யத்வ நிருபாதி,கபாந்த்வ நியந்த்ருத்வ
தாரகத்வ ப்ரமுகமான குணவிசேஷங்களைச் சொல்லி,
சதுர்த்த்யம்ஸத்தாலே - நிரதிஸாயநத்வரூபமான ஸஹஜ
கைங்கர்யத்தினுடைய ஆவிர்பூவ ப்ரார்த்தநத்தைச்
சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

ஆக, திருமந்திரத்தாலே ஈஸ்வரனுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் உண்டான ஸம்பந்தத்தையும், ஸம்பந்தாநுரூபமான உபாயஸ்வீகாரத்தையும், ஸ்வீகாராநுசூனமான உபேயப் பார்த்தநத்தையுஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

a “விடையேழன்றடர்த்த” என்கிற பாட்டும், b “மூன்றெழுத்தனை” என்கிற பாட்டும் ப்ரணவார்த்தமாக அநுஸந்தேயம். c “யானே” என்கிற பாட்டு, நமஸ்ஸாப்தார்த்தமாக அநுஸந்தேயம். d “எம்பிரானெந்தை” என்கிற பாட்டு, நாராயணஸாப்தார்த்தமாக அநுஸந்தேயம். e “ஒழிவில் காலமெல்லாம்” என்கிற பாட்டு சதுர்த்தயார்த்தமாக அநுஸந்தேயம். 1. “அகாரார்த்தாயைவ” என்கிற ஸ்லோகம், பத்யத்ரயத்துக்கும் அர்த்தமாக அநுஸந்தேயம்.

பின்னாலேகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

சரமஸ்லோகப்ரகரணம்

உபோத்யகாதம்

திருமந்திரத்தில் மத்யமபத்யத்தாலும் நாராயணபத்யத்தாலும் ஆர்த்தமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட அர்த்தத்வவத்தையும், சரமஸ்லோகத்தில் அர்த்தத்வவம் ஸாப்தமாக ப்ரதிபாதிக்கிறது. ஸங்க்ரஹமான பத்யத்வவத்துக்கும் பூர்வாபரநியமமுண்டாயிருக்கிறுப்போலே விவரணபத்யமான இதுவும் பூர்வாபரபாவேந நியதமாயிருக்கும். திருமந்திரம் அநேகார்த்தங்களை ப்ரதிபாதிப்பதற்குச் செய்தே ப்ராப்யப்ரதிபாதநபரமாயிருக்கிறுப்போலே, இதுவும் அநேகார்த்தங்களை ப்ரதிபாதித்ததேயாகிலும், ப்ராபக ப்ரதிபாதநபரமாயிருக்கும்.

தேஹாத்மாபிமானியாய், ஆத்மபரமாத்மவிவேகஸூந்யனாயிருக்கிற அர்ஜுனனைக்குறித்து, f “அமலங்களாக

a பெரியதிருமொழி 8-9-3. b பெரியாழ்திரு4-7-10. c திருவாய்2-9-9.

d பெரியதிருமொழி 1-1-6. e திருவாய் 3-3-1. f திருவாய் 1-9-9.

விழிக்கும்” என்கிறபடியே - ஸகலபாபக்ஷபணவிபுணங்களா யிருக்கிற திவ்யகடாக்ஷங்களாலும், அம்ருதநிஷ்யத்தியான வசநவிலேஷங்களாலும், முமுக்ஷுத்வவிரோதிகளான ஸகலப்ரதிபந்தகங்களையும் நஸிப்பித்து, மோக்ஷருசியை யுண்டாக்கி, 1. “தே தம் பு,க்த்வா ஸ்வர்க்க,லோகம் விஸாலம் க்ஷணே புண்யே மர்த்யலோகம் விஸந்தி” இத்யாதி,யாலே- ஐஸ்வர்யம் அல்பாஸ்தி,ரத்வாதி, தே,ராஷது,ஷிதமா யிருக்கும் என்னுமிடத்தை அருளிச்செய்து, 2. “ஜராமரண மோக்ஷாய” இத்யாதி,யாலே - கைவல்யம் க்லேஸஸாத்ய த்வாதி,தே,ராஷது,ஷ்டமென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்து, 3. “மாழுபேத்ய து கௌந்தேய” இத்யாதி,யாலே-ஸ்வப்ராப்தி லக்ஷணமான மோக்ஷமே கிரதிஸாயபுருஷார்த்த,மென்னு மிடத்தை அருளிச்செய்து, 4. “தஸ்மாத,ஸக்தஸ்ஸததம்” இத்யாதி,யாலே - கர்மஜ்ஞாநபுத்திகளை தத்ப்ராப்திஸாத,ந மாக அருளிச்செய்ததைக்கேட்டு, அர்ஜுநன் - ஸர்ப்பாஸ்ய க,தமான ஜந்துவைப்போலேயிருக்கிற தன்னுடைய துர்க்குதியையும், 5. “மம மாயா து,ரத்யயா” என்கிற படியே-தன்னால் கழித்துக்கொள்ளவொண்ணாதபடி விரோத், யம்ஸம் அதிப்ரப,லமாயிருக்கிறபடியையும் விஹிதோபாய விலேஷம் து,ரநுஷ்ட,ாநமாயிருக்கிறபடியையும் அநு ஸந்தி,த்து ப்ராப்ய லாப,நிமித்தமாக சோகாவிஷ்டனாக, அநந்தரத்திலே, ‘து,ஷ்கரங்களான ஸாத,ந விலேஷங்களை ஸவாஸநமாக த்யஜித்து, நிரபாயஸாத,நபூ,தனான என்னையே நிரபேக்ஷஸாத,நமாக ஸ்வீகரி; ப்ராப்தி ப்ரதிபந்த,கங்களை நிஸ்சேஷமாக நானே போக்குகிறேன்; ஆனபின்பு ப்ராப்யலாப,நிமித்தமாக சோகத்தைப் பெ ராகட்டு நிர்ப,ரனாயிருக்க’ என்று அர்ஜுநனுக்கு சோகத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறான்.

ஸகலஸாஸ்த்ரங்களிலும் இப்ரபந்த,ந்தன்னில் இஸ் ஸ்லோகத்துக்குக் கீழுடங்கலும் மோக்ஷஸாத,நங்களாக விஹிதங்களாய், வைதிக புருஷர்களாலே அத்யாது,ரேண

அநுஷ்டிதங்களாய்ப் போருகிற ஸாத, ௩ விசேஷங்களைப் பரக்க விதியாநிற்க, இஸ்லோகத்திலே தத்த்யாக, பூர்வகமாக உபாயாந்தரவித்யாநம் பண்ணுகை விருத்த, ௧௧ மென்று நினைத்து, விரோத, பரிஹாரார்த்த, ௧௨ மாகப் பல பொருள்களைச் சொன்னார்கள்.

பரமாப்தனான க்ருஷ்ணன் அருளிச்செய்த வார்த்தை யாகையாலும், 1. "க்ராவாண: ப்லவந்தே" என்றும், 2. "அக், நிநா லிஞ்சேத்" என்றும் இத்யாதி, யான வைதிக லௌகிக வாக்யம்போலே அநந்திதமாயிருக்கையன்றிக்கே அந்விதமாய்க்கொண்டு அர்த்த, ப்ரத்யாயகமாயிருக்கையாலும், ப்ரமிதிஜநகமன்றென்றும், அநேகப்ரமாண விருத்த, ௧௩ மாயிருக்கையாலே தத்ப்ரதிபாதி, ௧௪ தமான அர்த்தம் அப்ராமாணிகமாய், பரிஷ்காக நுஷ்டே, ௧௫ மாயிருக்குமென்றும் சொல்லவொண்ணாது. ஆகையால் கர்ம, ப்லபரித்யாக, பூர்வகாங்க, ௧௬ பத்திவித, ௧௭ யாநபரம் இஸ்லோகமென்று சிலர் சொன்னார்கள்;

கர்மங்களினுடைய லக்ஷண-புருக்தி-அஸந்நித, ௧௮ யாநங்க ளாலே அந்தப்பக்ஷம் து, ௧௯ ஷ்டம்;

உபாஸநம் - த்ரைவர்ணிக விஷயமாக விஹிதமாகிறது; ப்ரபத்யநம் - தத், ௨௦ வ்யதிரித்த விஷயமாக விதிக்கப்படுகிறது; இப்படி வ்யவஸ்தி, ௨௧ த விஷயமாகையாலே, உபாயத், ௨௨ வ்ய வித்யாநம் அவிருத்த, ௨௩ மென்று சிலர் சொன்னார்கள்.

அந்தப் பக்ஷம், ப்ரபத்தியினுடைய ஸர்வாதி, ௨௪ காரத்வ ஸ்ருதியாலும், த்ரைவர்கோபதே, ௨௫ யதா நுபபத்தியாலும், அநுஷ்ட, ௨௬ யாந விரோத, ௨௭ த்தாலும் அநுபபந்நம்.

ஜ்ஞாநயோக, ௨௮ ஸாத, ௨௯ கர்மத்யாக, பூர்வகாங்க, ௩௦ ப்ரபத்ய வித்யாநம் பண்ணுகிறதென்கிற பக்ஷம், தத், ௩௧ மஸப்த, ௩௨ த்தி னுடைய அஸங்குசித வ்ருத்தித்வத்தாலும், ஜ்ஞாநயோக, ௩௩ வாசகஸப்த, ௩௪ யாஸந்நித, ௩௫ யாநத்தாலும் து, ௩௬ ஷ்டம்.

தூர்மஸப்துத்தினுடைய அப்ரஸ்துத ப்ராயஸ்சித்த விஷயத்வஸங்குசிதவிஷயத்வ ப்ரஸங்குத்தாலும், அர்ஜுநன் விநஷ்டகர்மயோக்யப்ரதிபந்தகளுகையாலும், ப்ராயஸ்சித்த விதூநபக்ஷமும் அநுபபந்நம்.

ஸோகநிவ்ருத்த்யநுபபத்தியாலே ப்ரஸம்ஸாபரமென்கிற பக்ஷமும் அநுபபந்நம்.

பூர்ணஹுதித்ருஷ்டாந்தமுகுத்தாலே ஸரணுகுத்த்யநுஷ்டாநமாத்ரத்திலே தாத்பர்யம், த்யாகுத்தில் தாத்பர்யமில்லை என்கிற பக்ஷமும், ஸாதூநாந்தரபரித்யாகுலக்ஷணங்குவைதூர்யத்தில் ப்ரபத்த்யுபாயம் அநுவர்த்திதமாகையாலே அஸங்குதம்.

கர்மயோக்யாதிப்ரஸ்யுதி ஸம்வ்யாவகையிலே தத்ப்ராயஸ்சித்ததயா ப்ரபத்திவிதூநம் பண்ணுகிறதென்கிற பக்ஷம், 1. “நேணாபி, க்ரமநாஸோடஸ்தி” என்று ப்ராயஸ்சித்த கைரபேக்ஷ்ய ப்ரதிபாதகமான பூர்வவசநத்தோடே விரோதிக்கையாலே அஸங்குதம்.

மோக்ஷஸாதூந கர்மவிரோதி, ஸ்வர்க்கூரதி, காம்யகர்மபரித்யாகு, ப்ரதிபாதகமென்கிற பக்ஷமும், மோக்ஷஸாதூந கர்மவிதூந துஸையிலே காம்யகர்மம் ப்ரதிஷித்தமாகையாலும், “மாமேகம் ஸரணம் ஸ்ரஜ” என்கிற வாக்யம் கர்மப்ரதிபாதகமல்லாமையாலும் துஷ்டம்.

1. பூர்வோக்த ஸாதூநங்களுக்கு ஸோகஜநகத்வமில்லாமையாலும், 2. ஸோகந்தான் ஸ்ருதமல்லாமையாலும், 3. புக்தித்யாகுத்தில் தத்ப்ரதிபாதக ஸாஸ்த்ராந்தரத்துக்கும் இந்த ப்ரபந்தந்தன்னில் பூர்வவசநங்களுக்கும் வையர்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கையாலும், 4. ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு ஸ்வதந்த்ரஸாதூநத்வ ஸ்ரவணம் இல்லாமையாலும், 5. ஸுகரமார்க்குமுண்டானால் வத்ஸலதரமான ஸாஸ்த்ரம் துஷ்கரமார்க்கேகூபதேஸம் பண்ணக்கூடாமையாலும், 6. நிரங்குத்வேந ஸாதூநத்வம் அக்யுதமாகையாலும்,

விஹிதோபாய பரித்யாக, பூர்வகமாக உபாயாந்தர வித்யாநம் பண்ணுகிறதென்கிற பக்டம் அநுபநநமென்று சிலர் சொன்னார்கள்.

1. இப்ரபுந்த, ந்தன்னில் ப்ரத்யுமத்திலே, ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயம் ஸ்வரூபவிரோதித்வேந ப்ரகாஸிக்கும்படி ஆத்மஸ்வரூபத்தை அத்யந்த பரதந்த்ரமாக உபதேஸிக்கக் கேட்டபடியாலும், ஸைததக்யதியான வாயுவினுடைய கிரோதம்போலே விஷயாந்தர ஸஞ்சாரியான மநஸ்ஸினுடைய நிக்ரஹம் துஷ்கரமாயிருக்கையாலும், 'அப்படிப்பட்ட மநஸ்ஸுதன்னை ப்ரத்யக்ப்ரவணமாக்கப் பார்த்தாலும் அதுக்கு யோக்யதையில்லாதபடி, இந்த்யூரியங்கள் தந்தாம் வழியிலே இழுத்துக்கொண்டு நலியாநின்றது' என்று இந்த்யூரிய ப்ராபுஸ்யஜபிதபீதி அநுவர்த்திக்கையாலும், 'ஸைகலஜக்யத்தினுடையவும் ஸத்தாஸ்தித்த்யாதிகள் மத்யதீநங்களாய் நடக்கிறது' என்றும், 'உபாஸநஸாதநஜ்ஞாநாதிகளுக்கும் நானே ப்ரவர்த்தகன்' என்றும் அருளிச் செய்யக் கேட்கையாலும், ஸர்வாவஸ்தைகளுக்கும் ப்ரபத்தி யொழியப் புகலில்லையென்னுமிடம் நிழலெழும்படி இந்த்யூரிய நியமநாதிஸாதநத்வேந பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்தி ஸ்ருதையாகையாலும், விஹிதஸாதநங்கள் பஹுத்ர ஜந்மஸாத்யத்வ ஸாபேக்ஷத்வ ஸாபாயத்வாத்யயநேக தோஷாவஹங்களாயிருக்கையாலும், விரோத்யம்ஸம் ஸ்வ நிவர்த்தயமல்லாதபடி அவன் கையிலே கிடக்கிறபடியை அநுஸந்தித்தால் ஜ்ஞாநவானாயிருக்கிற இவனுக்கு ஸோகவேகும் பிறக்கை ஸம்பூவிதமாகையாலே பூர்வோக்த ஸாதநங்களுக்கு ஸோகஜநகத்வமில்லையென்கிற பக்டம் துஷ்டம்.

2. இவ்விடத்திலே ஸோகம் ஸ்ருதமன்றேயாகிலும், 'மாஸூச:' என்கிற ஸோகநிஷேதவசநத்தாலே ஸோகம் அநுமேயமாகக்கடவது.

3. தத்தச்சூஸ்த்ரங்கள்தன்னிலே ஸாதூநாந்தர பரித்யாகபூர்வகமாக ஸித்தூஸாதூநஸ்வீகாரம் விஹிதமாகையாலும், இதுதான் ஏகாதிகார விஷயமன்றிக்கே பிந்நாதிகார விஷயமாகையாலும், ப்ரஹ்மசர்யகூர்ஹஸ்த்ய வானப்ரஸ்தூத்யாஸ்ரமங்களிலே பூர்வபூர்வாஸ்ரம விஹிதகர்மாநுஷ்டூந பரித்யாகபூர்வகமாக உத்தரோத்தர ஆஸ்ரமவிஹிததர்மம் அநுஷ்டேயமாகிருப்போலே, இவ்விடத்திலும் பூர்வோபாய பரித்யாகபூர்கமாக உத்தரோபாயம் அநுஷ்டிதமாகை அவிருத்தமாகையாலும், ஸாஸ்த்ரந்தர விரோதமும் பூர்வவசநவிரோதமும் பரிஹ்ருதம்.

4. 1. "அதந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே" 2. "அஹம் ஸம்யபராதூநாமாலய:" 3. "தஸ்மாந் ந்யாலமேஷாம் தபஸாம்" 4. "முமுகூர்வை ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே" 5. "ஸரணம் த்வாம் ப்ரபந்நா யே" இத்யாதிகளிலே ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வேந ஸ்ருதமாகையாலே, ஸ்வதந்த்ரஸாதூந த்வாநுபபத்தியை த்வாரமாகக்கொண்டு த்யாகோபாய விதூநபரத்வம் அர்த்தமன்று என்கிற பக்டம் துஷ்டம்.

5. இதுதன்னாலே ஏகபூலவிஷயமாக ஸுகரதுஷ்கர மார்க்குத்யவய விதூநாநுபபத்தி ரூபமான சோத்யமும் பரிஹ்ருதம். இங்ஙனே கொள்ளாதபோது ஏகபூலவிஷயமான ஸமாவர்த்தநாதி கர்மவிதூநக ஸாஸ்த்ரங்களுக்கும் விரோதம் ப்ரஸங்கிக்கும். 6. "க்ருஷ்ணாஸம்ரணாதி,"களும் விருத்தம்.

6. "ஸர்வதூர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்று-ஸாங்க்யப்ரபதூநம் விஹிதமாகையாலே சரமபக்டம் துஷ்டம்.

ஸ்வரூபாநுரூபமான இந்த உபாயத்தையே ப்ரத்யுத்திலே உபதேயஸியாதே உபாயாந்தரங்களை உபதேயித்து அவற்றுக்கு அநந்தரமாக இத்தை உபதேயிப்பானென்?

என்னில், த்ரைகுண்ய விஷயமான ஸாஸ்த்ரம் - ப்ரத, மத்
 திலே ரஜஸ்தம:ப்ரகரராய் துர்ஜ்ஞாந துர்வ்ருத்த
 ஸம்ருத்த, ரான சேதநருடைய அநீதியைக்கண்டு நெகிழ
 விடமாட்டாதபடி அத்யந்தவத்ஸலமாகையாலே சேதந
 ருடைய ஸத்வாதி, குணநு, குணமாக ஸத்ருநிரஸநவர்ஷ
 த, நலாப, புத்ரபஸ்வந்ந ஸ்வர்க்கூாதி, புருஷார்த்த, ங்களையும்
 தத்ஸாத, நமான அபி, சார காரீர்யாதி, ஸாத, நவிசேஷங்
 களையும் உபதே, ஸித்துப் பரமபுருஷார்த்த, லக்ஷண மோக்ஷ
 தத்ஸாத, ந ஸ்ரவணத்துக்கு யோக்யனான அவஸ்தையி
 லே, அத்தை உபதே, ஸிக்கவேணுமென்று நினைத்து, ப்ரத, மத்
 திலே, நாஸ்திகனாய், பரஹிம்ஸைகபே, டாக்யனாய், அத்யந்த
 த்ருஸம்ஸனாய் வர்த்திக்கிற ஸமயத்திலே, அபி, சார
 கர்மத்தை உபதே, ஸித்து, அவற்றை ஸப, லமாகக்கண்டு,
 ஸாஸ்த்ரவிஸ்வாஸம் பிறந்த ஸமயத்திலே தே, ஹாத்மாபி,
 மாநியாயிருக்கிறவனுக்கு தே, ஹாது, த்தீர்ணமான ஸ்வ
 ரூபத்தை அறிவிக்கைக்காக, ஸ்வர்க்கூாது, யாமுஷ்மிகஸாத், ய
 ஸாத, நபூ, த ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளை விதித்து, ஸ்வ
 ஸ்வாதந்தர்ய ப்ரதிபத்தி கழன்றவளவிலே ப, க்யவத் பார
 தந்தர்ய ஜ்ஞாநம் பிறக்கும்படி ப, க்யவத்கைங்கர்ய லக்ஷண
 மான மோக்ஷத்தை உபதே, ஸித்து, தத்ஸாத, நபூ, க்தியையும்
 விதித்து, பாரத்தந்தர்ய யாதூத்ம்ய ஜ்ஞாநார்த்த, மாக
 அநந்தரத்திலே ப்ரபத்த்யுபதே, ஸம் பண்ணுமாபோலே,
 இவனும் ப, த்துவத, பீ, தியாலே யுத்த, நிவ்ருத்தனான
 அர்ஜுநனைக்குறித்து, ப்ரத, மத்திலே ஸ்வாநுப, வ லக்ஷண
 மான பரமபுருஷார்த்த, த்தையும் தத்ஸாத, நமான ப்ரபத்தியை
 யும் உபதே, ஸிக்கச் சேராமையாலே, க்ரமத்திலே தே, ஹாதி,
 விலக்ஷணமான வஸ்துவிஷய ஜ்ஞாநத்தையும் தத், ந்தர்யாமி
 யான தன்னுடைய ஸ்வரூபாதி, விஷய ஜ்ஞாநத்தையும்
 ஸ்வப்ராப்தி லக்ஷணமான மோக்ஷவிஷய ஜ்ஞாநத்தையும்
 ஜநிப்பித்து, தத்ஸாத, நமான ப, க்த்யுபாயத்தை விதித்து,
 'பூர்வோக்த ஸாத, நங்களில் ருசிவிஷயமான ஸாத, நத்தை
 அநுஷ்டி, த்து, நம்மை ப்ராபி; இவ்வுபாய விசேஷங்களை

யொழிய நம்மை ப்ராபிக்கைக்கு உபாயங்களில்லை, இவற்றிலே அந்யதமத்தை அநுஷ்டித்து, நம்மைப்பெறப்பார்' என்று சொன்னால், அநந்தரத்திலே இவனுக்குப் பிறந்த அவஸ்தைக்கு அநுரூபமாக ஸித்தேதோபாயத்தை உபதேசிக்க வேண்டுகையாலே, ப்ரத்யமத்திலே உபதேசரித்திலன்.

இவ்விடந்தன்னில் த்யாஜ்யமாகச்சொல்லுகிறது ஸர்வத்யம்ஸ்வரூபத்தை என்னவொண்ணாது; அஸக்யமாகையாலும், உத்தரகாலத்தில் அநுஷ்ட்யநம் அநுபபந்நமாகையாலும், பூலத்யாக்யமாகமாட்டாது; பௌநருக்த்யப்ரஸங்குத்தாலும், ப்ரபத்த்யுபதேசம் கடியாமையாலும், ஸ்வதந்த்ரஸாத்யநத்வம் ஸித்தியாமையாலும், அவை விருத்த்யாகையாலும், உபாயத்வ புத்தியாக்யம் என்னவொண்ணாது; ப்ரபத்திக்கு த்யம்ஸங்குத்வமும் அகிஞ்சநாதிகாரத்வஹாநியும் உத்தரகாலாநுஷ்டேய கர்மங்களில் ஸகங்கர்யரூபத்வஹாநியும் ப்ரஸங்கிக்கையாலே. ஆகையாலே த்யம்ஸ்யாகோபதேசம் அநுபபந்நமன்றோவென்னில்;

அது சொல்லவொண்ணாது. இவ்விடத்தில் த்யாஜ்யத்யா உபதிஷ்டையாகிறது ஸாத்யநத்வ ப்ரதிபத்தியாகையாலே என்றும், ஸ்வர்க்கார்த்தத்யமான ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளைப்போலே புத்தியிலேஷ விஸிஷ்டத்தாலே கர்மாந்தரத்வம் உபபந்நமாகையாலே ஸ்வரூபத்தை த்யாஜ்யமாகச் சொல்லவுமாம் என்றும் சொல்லுவார்கள்.

நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்த்வநிஷ்ட்யனம், பரமாத்மநி ரக்தனம், அபரமாத்மநி வைராக்யமுடையனம், ப்ரமாணபரதந்த்ரனம், பகுவத்வ வைபவம் ஸ்ருதமானால் அது உபபந்நமென்னும்படியான விஸ்ரம்பபூஹுன்யமுடையனம், ஆஸ்திகாக்யரேஸரனாயிருப்பானொருவனுண்டாகில், அவனே இந்த ஸ்லோகார்த்த ஸ்ரவணாநுஷ்ட்யநத்துக்கு அதிகாரி. ஸர்வாதிகாரமாயிருக்கச்செய்தே அதிக்ருதாதிகாரமாயிறேயிருப்பது. இங்குச் சொல்லுகிற பரித்யாகம் ஸ்வீகாராங்

கூதயா உத்தேத்யஸ்யமென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணினபோது உஜ்ஜீவநஹேதுவரம். ஸ்வருபேண உபாதேயமென்று ப்ரதிபத்திபண்ணினால் அநர்த்தஹேதுவரம். ஆகையாலே அதிகாரி துர்லபத்வத்தாலும் அர்த்தகௌரவத்தாலும் இத்தை வெளியிடாதே மறைத்துக்கொண்டு போந்தார்கள் எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ளார். ஸம்ஸாரிகள் துர்க்குதியைப் பொறுக்கமாட்டாதபடி க்ருபை கரை புரண்டிருக்கையாலே அர்த்தத்தின் சீர்மை பாராதே அநர்த்தத்தையே பார்த்து வெளியிட்டருளினார் எம்பெருமான்.

தத்த்வநிர்ணயம் பண்ணின உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக அருளிச்செய்தருளின வார்த்தையும், நஞ்சீயர் வீராணத்து அருளாளப்பெருமாளுக்கு அருளிச்செய்தருளின வார்த்தையும் தொடக்கமான பூர்வாசார்ய வசநங்கள் இவ்விடத்தே அநுஸந்தேயங்கள்.

உபாயவிதி, ப்ரகரணமாய், கீழே அநேக ஸாத்யநங்களை விதித்துக்கொண்டுபோந்ததுக்கு அநந்தரமாக ஸித்தேத்யாபாய பரிக்ரஹத்தை விதித்து அதுக்குமேல் ஒரு உபாய விசேஷத்தை விதியாதே இவ்வளவிலே பர்யவஸித்து விடுகையாலே இத்தைச் சரமஸ்லோகம் என்கிறது. இப்படியாகாதபோது அதிப்ரஸங்கமுண்டாமிதே.

‘ஸாங்கமான ஸகல துர்மங்களையும் ஸவாஸநமாக த்யஜித்து ஸௌலப்யாதி கல்யாணகுணவிஸிஷ்டனாயிருக்கிற என்னையே இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்டநிவாரணத்துக்கும் நிரபேக்ஷ ஸாத்யநமாக ஸ்வீகரி; ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி கல்யாணகுணகுண விஸிஷ்டனாயிருக்கிற நான், என்னையே நிரபேக்ஷ ஸாத்யநமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணின உன்னை, அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களுக்கிற விரோதிகளினின்றும் முக்தனுக்கு கிறேன், நீ உன்காரியம் சுட்டி சோகிக்கவேண்டா’ என்று உபாயாந்தர துர்ஸநத்தாலே சோகாவிஷ்டனான அர்ஜுநனுடைய சோகத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறான்.

இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே-ப்ரபத்தாவினுடைய க்ருத்யம் சொல்லுகிறது; உத்தரார்த்தத்தாலே ப்ரபத்தவ்யனுடைய க்ருத்யம் சொல்லுகிறது. ப்ரபத்தாவுக்கு க்ருத்யம்-உபாயஸ்வீகாரம்; ப்ரபத்தவ்யனுக்கு க்ருத்யம்-விரோதி, நிவர்த்தநம். ஈஸ்வரனுக்குக் கைங்கர்யத்தில் அந்வயமில்லாதாப்போலே, இவனுக்கு விரோதி, நிவ்ருத்தியில் அந்வயமில்லை. இவனுக்கு சேஷித்வத்தில் அந்வயமில்லாதாப்போலே, அவனுக்கும் உபாயஸ்வீகாரத்தில் அந்வயமில்லை.

ஸர்வத, ர்மஸப், த, ரார்த்தம்

(1) “ஸர்வத, ர்மாந்” — த, ர்மமாகிறது - ஸாஸ்த்ர விஹிதங்களான இஷ்டஸாத, நங்கள். 1. இவ்விடத்தில் இஷ்டஸாத, நமாகச் சொல்லுகிற த, ர்மமாகிறது - ஸ்வர்க், க்யாதி, ஸாத, நமான ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளாதல், 2. உபாஸநாங்க்யமாய், பாபாபநோத, ந ஸாத, நமான த, ர்மமாதல். 3. அங்கியான உபாஸநந்தானாதல், 4. அவ்யவஹித ஸாத, நமான ஸித்த, த, த, ர்மமாதலிறே. இவையித்தனையும் அனுபபந்நங்கள்.

1. ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளை த்யாஜ்யமாகச் சொல்லவொண்ணாது, அவை அப்ரஸ்துதங்களாகையாலும், அதி, காரிக்குப் ப, லாந்தராபி, லாஷையில்லாமையாலும்.

2. பாபாபநோத, ந ஸாத, நமான த, ர்மத்தை த்யாஜ்யமாகச் சொல்லுகிறதென்னவொண்ணாது; வக்ஷ்யமான த, ர்மத்துக்கு அங்க்யத்வம் ப்ரஸங்கிக்கையாலும், “ஸர்வ பாபேப், யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கிறது சேராமையாலும்.

3. அங்கியான உபாஸநத்தை த்யாஜ்யமாகச் சொல்லுகிறதென்னவொண்ணாது:— ஸர்வஸப், த, துத்துக்கு நைரார்த்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கையாலும், அது ஸார்த்த, மாச்சுதேயாகிலும் அவைதிகத்வ ப்ரஸங்க்யமும் அதிப்ரஸங்க்யமும் துஷ்பரிஹரமாகையாலும்.

4. பரஸ்பர விரோதத்தாலே அந்வயமில்லாமையாலே, சதுர்த்தபக்ஷமும் உபபந்நமன்று.

ஆனபின்பு, இங்குச் சொல்லுகிற தர்மத்யாக்யம் ஸங்க்ரஹமாக மாட்டாதேயென்னில்;— ப்ரத்யு த்விதீய சதுர்த்துவிகல்பங்கள் அப்யுபக்யதங்களல்லாமையால் நிரஸ்தங்கள். இங்கு த்யாஜ்யமாகச் சொல்லுகிறது - ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களிலும் இப்ரபந்த, ந்தன்னில் இஸ்லோகத் துக்குக் கீழடங்கலும் விஸ்த்ருதமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட மோக்ஷஸாத்யமான உபாஸநரூபதர்மத்தை.

ஸர்வஸப்த்யார்த்தம் யோக்யதாபாத்யகங்களாகையாலே ஸைரர்த்த்யமில்ல. நிமித்தாந்தரத்தாலே அநுஷ்டாநமுண்டாகையாலும், விஹிததயா அவர்ஜநீயங்களாகையாலும், அவைதிக்கவாதித்யோஷமில்ல. ஆகையால் இங்குச் சொல்லுகிற தர்மத்யாக்யம் உபபந்நமென்றும் ஸமாத்யாநம் பண்ணினார்கள்.

புஹுவசநத்தாலே - அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம், புருஷோத்தமவித்யை, தேஸுவாஸம் தொடக்கமானவற்றைச் சொல்லுகிறது. ஸத்வித்யாதிபேதத்தாலே வந்த புஹுவத்வத்தைச் சொல்லுகிறதென்னவுமாம். ௩ “நெறியெல்லாமெடுத்துரைத்த” என்கிறபடியே அருளிச்செய்த உபாயங்கள் அநந்தங்களாயிறேயிருப்பது.

ஆக, தர்மஸப்தத்தாலும், புஹுவசநத்தாலும் - ஸாங்க்யமான, தர்மங்களையும் அதினுடைய புஹுவத்வத்தையும் சொல்லுகிறது.

ஸர்வஸப்தத்தால் - உபாஸநாதிகாரிகளெல்லாருக்கும் பொதுவாய், முன்புசொன்ன ஸாத்யாநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யதாஸம்பாத்யகங்களாய், ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி ஸித்த்யங்களாயிருக்கிற தர்மவிஸேஷங்களைச் சொல்லுகிறது. யோக்யதாஸம்பாத்ய தர்மத்யாக்யம் ஸாத்யாத்யாக்யத்தில் அந்தர்ப்பூதமாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸர்வஸப்தப்ரயோக்யம் பண்ணுகிறது ப்ரபத்யநாத்மக தர்மத்தினுடைய ஸர்வாதிகாரத்வ ஜ்ஞாபநார்த்தமாக. அங்ஙனே கொள்ளாதபோது,

ஸ்தீரஸூத்ராதிகளுக்கு அதிகாரமின்றிக்கேயொழியு
மிறே. இதரோபாயங்களுக்கு யோக்யதை அத்யந்தா
பேக்ஷிதமாயிருக்கிறப்போலே, இவ்வுபாயத்துக்குத் தாத்தூரு
யோக்யதா நிவ்ருத்தி அத்யந்தாபேக்ஷிதமாயிறே இருப்பது.
ஈத்ருஸ யோக்யதாநிவ்ருத்தியில்லாமையாலே, ஸரண்ய
ஸரணாகுதி நிஷ்பலையாயிற்று.

ஆக, “ஸர்வததர்மாந்” என்கிற பதத்தாலே மோக்ஷ
ஸாதநமாக விஹிதங்களாய், ஸாங்க்யங்களாயிருக்கிற ஸகல
ததர்மங்களையும் சொல்லிற்று.

பரித்யஜ்யபததர்மம்

(2) “பரித்யஜ்ய” என்கிற பதத்தாலே - அவற்றி
னுடைய த்யாகத்தைச் சொல்லுகிறது. இங்குச் சொல்லு
கிற த்யாகமாகிறது மோக்ஷஸாதநவப்ரதிபத்தியைப்
பொகடுகை என்று ப்ரவேஸத்திலே சொன்னோமிறே.
ஆகையால், அநுஷ்டாநவிரோத்யுமில்லை. மேல் பரிக்ரஹிக்
கப்படுகிற ஸித்தி ததர்மம் - ஸாத்யததர்ம நிரபேக்ஷமாகை
யாலும், இவற்றை ஸஹியாமையாலும், இவைதான்
துரநுஷ்டாநங்களாயிருக்கையாலும், ப்ராப்யவிஸத்ருஸங்
களாயிருக்கையாலும், பக்யவதேகஸாதநதைகவேஷமான
ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கு அநுருபங்களாயிருக்கையாலும்,
விளம்புஸஹங்களாகையாலும், கீழ்ச்சொன்ன ததர்ம
விஸேஷங்கள் த்யாஜ்யங்களாயிருக்கும்.

இது-ப்ராப்தமுமாய், ஸித்திமுமாய், ஸர்வஸக்தியுத்தமு
மாயிருக்கையாலே, ஸாத்யததர்மநிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.
சணற்கயிறு கண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்போலே வேறே
யொன்றைக்காணில் நெகிழ்நிற்குமதாகையாலே, உபாய
ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தால் ஸாத்யததர்மங்கள் சேராதவடி
யாயிருக்கும். ஸகலப்ரவ்ருத்திகளிலும் ஸஹாயாந்தர
நிரபேக்ஷமுமாய் ஸஹாயாந்தராஸஹமுமாயிறே வஸ்து
ஸ்வரூபமிருப்பது. ஆகையாலேயிறே இவ்வுபாயபரிக்ரஹம்
பண்ணுமதிகாரி ஆகிஞ்சந்யத்தைப் புரஸ்கரித்துக்கொண்டு

இழிகிறது. ஸ்வரக்ஷணத்தில் ஸ்வாந்வயராஹித்யமாகிறது—
புகுவத்ரக்ஷகத்வப்ரதிபந்தக ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி
பிறக்கையிதே. அபாயபஹுளங்களாயிருக்கையாலும்,

சிரகால ஸாத்யங்களாயிருக்கையாலும், துரநுஷ்டநங்
களாயிருக்கும். ப்ராப்யஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தால் அநந்ய
ஸாத்யமாயிருக்கையாலே அதுக்கு விஸத்ருஸமாயிருக்கும்.

1. “ஸாரஸ்து ஸங்குலாம்” இத்யாதி, பிப்படியே - ஸக்தி
யுண்டேயாகிலும் லங்கைக்குள்ளே பிராட்டியிருந்தாற்
போலே, ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் பராங்முக்யம், ஈஸ்வரன்
பக்கலிலே ஸமர்ப்பித்த ஸர்வபுரணாயிருக்கையிதே அதி
காரிக்கு ஸ்வரூபம். ஆகையால், அதிகாரி ஸ்வரூபத்தைப்
பார்த்தால் அநுரூபமன்றிக்கேயிருக்கும். 2. “காலேஷ்வபி
ச ஸர்வேஷு” இத்யாதி, பிப்படியே - ப்ரதிக்ஷணம் அஞ்ச
வேண்டும்படியாயிதே உபாயாந்தர ஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்
தால் இருப்பது ப்ராந்தித்யஸ்யிலும் ஸாத்யநாதர ஸத்
பாவப்ரதிபத்தி ரஹிதனாயிருக்குமவனுக்கிதே இஸ்
ஸாத்யவிஸேஷம் கார்யகரமாவது. 3. “அத, பாதக
பீதஸ்த்வம்” என்று தர்மதேவதை தர்மபுத்ரனைக்குறித்துப்
பாதகத்வேந உபதேஸித்ததிதே. ஸ்வப்ரவ்ருத்தியாலே
ஈஸ்வரனைக்கிட்டவேணுமென்று நினைக்கிறது, புகுவத்
விஷயத்துக்கு என்றும் புறம்பாகைக்குறுப்பாமித்தனையிதே.

அவனுடைய ப்ரவ்ருத்தியாலே அவனைக்கிட்ட நினைத்திருந்
தாலிதே கரைமரஞ்சேரலாவது. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி,
முகத்தாலே & எதிர்குழல் புக்கு இவனைச் சேர்த்துக்கொள்
ளுகைக்கு யத்நம்பண்ணித் திரிகிறவனுடைய அநுகூரஹ
விஸேஷத்தாலே அவனைப் பெறுகையிதே உசிதம்.
b “என்னான் செய்கேன்” இத்யாதி, பிப்படியே - ததேக
ஸாத்யனாயிருக்கையிதே இன்னுக்கு ஸ்வரூபம். புகுவ
த்யந்த பாரதந்தர்யமாகிற உத்தேஸ்யத்துக்கு விரோதி,
யாயிருக்கையாலே அதர்மஸப்தவாச்யங்களாகச்சொல்ல

ப்ராப்தங்களாயிருக்கிற உபாயாந்தரங்களை துர்மஸப்த, ப்ரயோகம் பண்ணுகிறது அர்ஜுநாபிப்ராயத்தாலே. துஷ்கரங்களாய், 1. “ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு” என்னும்படி இருக்குமவையாகையாலே விளம்பு, ஸஹங்களாயிருக்கும்.

இவைதான் ஓராகாரத்தாலே த்யாஜ்யங்களாய், ஓராகாரத்தாலே உபாதேயங்களாயிருக்கும். கர்மாநுஷ்ட்யநம் தேஹயாத்ரையிலே அந்தர்பூதமாயிருக்கும். ஸ்வஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்திலே அந்விதமாயிருக்கும்-ஜ்ஞாநயோகம். பேராஜநத்துக்கு கூடித்துபோலே கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வக்ஷணத்திலே அநுவர்த்திக்கக்கடவதான ருசிவிசேஷத்திலே அநவயித்திருக்கும்-பக்தி. இருவர்பக்கலிலும் அநுஷ்ட்யநம் ஸமானமாயிருக்கச்செய்தே ஹேதுவைஷம்பமுண்டாயிருக்கும். ஸாத்யநத்வபூத்தி, அநுவர்த்திக்கும் உபாஸகனுக்கு. ஸாத்யநத்வபூத்தி, அநுவர்த்திக்கும் ப்ரபன்னனுக்கு. விஹித கர்மாநுஷ்ட்யநத்துக்கு முக்யாதிகாரி ஸித்த்யஸாத்யந நிஷ்டுன். ஸாத்யாந்தரநிஷ்டுன் ஸ்வர்க்க்யாதிஸாத்யநமாக நினைத்திருக்கும். ஸாத்யாந்தரநிஷ்டுன் மோக்ஷஸாத்யநமாக நினைத்திருக்கும். ஸித்த்யஸாத்யநநிஷ்டுன் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக நினைத்திருக்கும்.

நிவ்ருத்திருபத, துர்மங்கள் வ்யாபாராத்மகங்களுமாய், ஸ்வரக்ஷணஹேதுக்களுமாயிருக்கையாலே நிஷேத, விதி, ஸ்வீகாரத்தில் ஸ்வரக்ஷணார்த்தமான வ்யாபாரம் பரித்யக்த மல்லாமையாலே ப்ரபத்தியில் அந்வயம் ப்ரலியாமையாலும், “ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கிற வார்த்தையோடு சேராமையாலும் நிஷேத, விதி, த்யாக்யம் அவஸ்யம் கர்த்தவ்யமன்றோ? என்னவொண்ணாது—நியமவிசேஷாதி, விசரிஷ்டவ்யதிரேகேண ஸாமாந்யேந நிஷித்த்யநிவ்ருத்தி மாத்ரத்துக்கு துர்மஸப்த, தார்த்தவ்யம் மல்லாமையாலும் விசேஷணம்ஸத்தையொழிய விசேஷ்யம்ஸத்துக்கு த்யாக்யவிஷயராஹித்யத்தாலே நிஷேத, விதி, ஸ்வீகாரத்தில்

ஸ்வரக்ஷண ஹேதுவான ஸ்வயத்தீமில்லாமையாலும், ப்ரபத்த்யந்வயமுண்டாவதுவும் “ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கிற இதுவும் சேராதொழிவதும் நிஷேத, விதி, த்யாக, தீதில் ஆகையாலும், நிஷித்தம் ஸர்வாதி, காரிகளுக்கும் அகர்த்தவ்யமாயிருக்கையாலே இவ்வதிகாரிகளுக்கும் அநநுஷ்டேயமாயிருக்கையாலும், அநந்யஸாத்யமாய், அநந்யஸஹாயமான வஸ்துவைப்பற்றியிருக்கிறவனுக்கு இது கூடாமையாலும், அதிப்ரஸங்கும் வருகையாலும், விசேஷ நிஷேத, விதி, பூலத்தாலும், நிஷித்த, நிவ்ருத்திமாத்ரம் - ஸர்வஸப்யதார்த்தமானாலும் வித்யந்தர விஹிதங்களான ப்ரவ்ருத்திருப துர்மங்களே இங்கு ஸர்வஸப்யதார்த்தங்களாக விவக்ஷிதங்களாகையாலும், நிஷேத, விதி, த்யாகும் வித்யந்தர துர்மத்யாகுத்தோபாதி கர்த்தவ்யமன்று.

ஆகையாலே நிஷேத, விதி, த்யாக்யமன்று, பரித்யாக்யமாகச் சொல்லுகிறது உபாயதாபேதத்தை. ஆகையாலே த்யாக்யமென்னவுமாம்.

“பரி” - என்கிற உபஸர்க்கும் - வாஸநாருசி ஸஹிதமான த்யாகுத்தைச் சொல்லுகிறது.

அவை கிடக்குமாகில் மேல் பரிக்ரஹிக்கப்படுகிற ஸாத்யநத்தில் அந்வயமின்றிக்கேயொழியும். a “மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிஸ் வாழ்கில்லேன்” என்னுமபோலே யிருக்கவேணும். ஸ்வஸ்வரூபத்திற் போலே உபாயத்தில் ஸ்வஸ்பர்ஸமும் விரோதியாயிருக்கும். b “என்னுன் செய்கேன் யாரே களைகண்” என்றிருக்கிறது. “அநாதிகாலம் அநுபாயங்களிலே உபாயபூத்தி, பண்ணப்போந்தோம்” என்று லஜ்ஜாபுரஸ்ஸரமான த்யாகுத்தைச் சொல்லுகிறது” என்று ஆழ்வான் பணிக்கும். ஸாத்யதாப்ரதிபத்தி பண்ணவேண்டுமதிலேயிறே ஸாத்யநத்வபூத்தி,

பண்ணிப்போந்தது, ஸூக்லமான ஸங்குத்திலே பீதத்வ புத்தி, பண்ணுமாபோலே, ஸ்வீகாரத்துக்கு “ஏக”பதம் போலே த்யாகுத்துக்கு இந்த உபஸர்க்கம். அது உபாய பெளஷ்கல்ய ப்ரதிபாதுகமாயிருக்கும். இது த்யாகு பெளஷ்கல்ய ப்ரதிபாதுகமாயிருக்கும். இப்ரதிபத்தியி னுடைய அத்யந்தாபூவமிறே குணயவாவது. ப்ரத்வம் ஸாபூவமுண்டானால் அதுவும் தோஷாயவாம்படியிறே யிருப்பது. த்யாகுந்தன்னிலும் அந்வயமில்லாதபடியானு லாயிற்று ஸ்வரூப பூர்த்தியுள்ளது. ‘அங்குமான உபாயாந்தரநந்வயம் அத்யந்தாபூவத்திலுமுண்டாகை யாலே அங்குத்தில் அந்வயமில்லாமையால் அங்கியில் அந்வயமில்லை என்று சொல்லப்பெருது’ என்று நஞ்ஜீயர் அருளிச்செய்வர். இவ்விடத்தில் அப்படி சொல்லவேண்டு கிறது ப்ரஸக்தமாகையாலேயிறே. இவ்வாகாரமில்லாமையாலே உபாயாந்தர பரித்யாகுவிதுரமாக ப்ரபதுநமாத்ரமே த்வயத்தில் ப்ரதிபாதிதமாயிற்று.

‘த்யாகும் ஸ்வீகாராங்குமாகையாலே த்யாகுஸாபேக்ஷைதையாலே ஈஸ்வரனுடைய நைரபேக்ஷயம் குலையும்’ என்கிற சோத்யமும் பரீஹ்ருதம். அங்குஸ்வரூபந்தானும் நைரபேக்ஷயத்துக்குக் குறையின்றியிலேயிருக்க, ததுங்கம் நைரபேக்ஷயத்துக்கு பஞ்ஜகமாகப் புகுகிறதன்றிறே. நிரபேக்ஷை னான ஈஸ்வரனுக்கு த்யாகுஸ்வீகாராதிதிகளில் வருகிற ஸாபேக்ஷைதே தோஷாயவாகாது.

ஆக, இந்த ஸ்யப்பாலே உபாயாந்தர பரித்யாகும் ஸித்தோபாயஸ்வீகாரத்துக்கு அங்குமென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது. ‘ப்ரபத்தியாவது-ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப் பற்றுகை’ என்று அநந்தாழ்வான் வார்த்தை. இந்த ஸ்யப்பு 1. “புக்த்வா சாந்த்,ராயணம் சரேத்” என்கிறது போலன்றிக்கே, 2. “ஸநாத்வா புகுஜீத” என்கிறது போலேயாய், த்யாகுத்தில் அந்வயமில்லாதபோது ஸ்வீகாரத்தில் அந்வயத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது.

ஆக, இரண்டு பத்யமும் த்யாஜ்யபௌஷ்கல்யத்தையும் த்யாக்யபௌஷ்கல்யத்தையும் சொல்லுகிறது.

‘மாம்’பத்யார்த்தம்

(3) மேல் பத்யம் ஸ்வீகார்ய ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. (மாம்) — த்யாஜ்யங்களான தூர்மத்திற்காட்டில் ஸ்வீகார்யமான தூர்மத்துக்குண்டான வ்யம், வருத்தியைச் சொல்லுகிறது.

அவை — ஆபாஸதூர்மங்களுமாய், அநித்யங்களுமாய், அநேகங்களுமாய், ஸாத்யங்களுமாய், தூர்லப்யங்களுமாய், ஸ்வரூபவிரோதிகளுமாய், ஸாபேக்ஷங்களுமாய், அசேதநங்களுமாய், ஸாபாயங்களுமாய், தூர்லப்யப்ரமாணங்களுமாய், அஸக்தங்களுமாய், அதிக்குதாதிகாரங்களுமாய், விளம்ப்யப்யுலப்ரத்யங்களுமாயிருக்கும்.

இது—ஸாக்ஷாத்தூர்மமுமாய், நித்யமுமாய், ஏகமுமாய், ஸித்தத்யமுமாய், ஸுலப்யமுமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமுமாய், நிரபேக்ஷமுமாய், சேதநமுமாய், நிரபாயமுமாய், ப்ரப்யுலப்ரமாணமுமாய், ஸக்தமுமாய், ஸர்வாதிகாரமுமாய், அவிளம்ப்யப்யுலப்ரத்யமுமாயிருக்கும்.

வாக்யத்யவயத்தில் ப்ரத்யுமபத்யத்திற்கென்ன அர்த்தவிசேஷங்களெல்லாம் இவ்விடத்தே அநுஸந்தேயம். அதாகிறது - ஸ்ரீய:பதித்வமும், வாத்ஸல்யாதிகுணசதுஷ்டயமும், திவ்யமங்குளவிக்ரஹமும்.

1. “ ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் ” என்று க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதீர்ணனானவன் ஸ்ரீய:பதியாகையாலே, பூர்வாபராதக்ஷாமணம்பண்ணி புருஷகாரபூதையாய் நின்று சேர்ப்பிக்கக்கடவ பெரியபிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தி அநுஸந்தேயம்.

அதர்மபுத்தியாலே ஸ்வதர்மத்தில் நின்று நிவ்ருத்த
னாய் அஸ்தாந ஸ்நேஹகாருண்ய தர்மாதர்மதியாகுல-
னான அர்ஜுநனுக்கு புபுத்ஸிதங்களான ஸ்வஸ்வரூபாதி-
களைத் தன்பேருக அருளிச்செய்கையாலே, வாத்ஸல்யம்
அநுஸந்தேயம்.

1. "மத்த: பரதரம் நாந்யத்" இத் பாதி,களாலே தன்னு
டைய ஸர்வஸ்மாத்தபாத்வத்தைப் பல விடங்களிலும் அருளிச்
செய்தவளவன்றிக்கே, அர்ஜுநன் தான் பல ப்ரகாரங்க
ளாலும் அபரோக்ஷிக்கும்படி டண்ணுகையாலே, ஸ்வாமி
த்வம் அநுஸந்தேயம்.

2. "ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாத,வ ஹே ஸகே,தி" என்று
இவன்தானே சொல்லும்படி தே,வதே,வனான தன்னு
டைய உத்கர்ஷத்தையும், இவனுடைய நிகர்ஷத்தையும்
பார்த்து நெகிழவிடாதே இவனோடே ஏகரஸனாய்க்கலந்து
பரிமாறுகையாலும், 3. "ஆஸ்யே.க்,ருஹீத்வா தூரக,ஸ்ய
ப,ந்த,ரந்" இத் பாதியில் சொல்லுகிறபடி இவனுக்கு இழி
தொழில் செய்கையாலும் ஸௌஸீல்யம் அநுஸந்தேயம்.

அப்ராக்ருதமான தி,வ்யமங்குள விக்ரஹத்தைச் சக்ஷுர்
விஷயமாம்படி பண்ணுகையாலே, ஸௌஸீல்யம் அநு
ஸந்தேயம்.

4. "கம் ப்,ரஹ்ம க,ம் ப்,ரஹ்ம" 5. "ரஸோ வை ஸ:
ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்,த்,வாநந்தீ, ப,வதி" 6. "ஸோடஸ்
நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ" என்று சொல்லுகிறபடியே
நிரதிஸ்யபே,க்யுடங்ளான ஸ்வரூபகுணங்களைப் பரிச்
சே,தி,க்கிலும் பரிச் சே,தி,க்கவொண்ணாதபடியான, 7. "நக,
நியமிதகண்டு,ந் பாண்ட,வஸ்யந்த,நாஸ்வாநநுதி,நமபி,
ஷிஞ்சந்தநஞ்ஜலிஸ்தை, பயோபி,|| அவது விததக,ாத்ரஸ்
தோ த்ரஸம்ஸ்யூ தமௌ லிர் த,ஸ ந வித், ரு த ர ஸ் மி ர்
தே,வகீ புண்யராஸி,||" 3. "ஆஸ்யே க்,ருஹீத்வா தூர
க,ஸ்ய ப,ந்த,ரந்" 8. "ருக்மிணி க்ருஷ்ணஜந்மநி"

உ “போதார் தாமரையாள்” இத்யாதி. பேராக்யதா
 ப்ரகர்ஷத்தையுடைத்தாய், அவற்றிற்காட்டிலும் திருவுள்
 ளத்துக்கு மிகவும் அபிமதமாய், இச்சூக்யருஹீதமாய்,
 அணைந்த நாய்ச்சிமாரையும் b “அகலகில்லேன்” என்னும்
 படி பண்ணக்கடவதாய், அப்ராக்குதமாய், அகாலகால்ய
 மாய், 1. “புவாகுமார:” c “அரும்பினையலரை” என்கிற
 திருமேனியையும், d “சென்னிநீண்முடி” என்றும்,
 2. “ஸ்புரத்கிரீட” என்றும், e “மெய்யமர்பல்கலன்” என்
 றும் இத்யாதியில் சொல்லுகிறபடியே கிரீடாதிநூபுராந்த
 மாக அஸங்க்யேயமாயிருக்கிற திவ்யாபரணவர்க்குத்தை
 யும், 3. “ப்ரியோ஽ஸி மே” என்று தான் அருளிச்செய்த
 படியே தனக்கு ப்ரியவிஷயமான அஜ்ஞானனுக்கு யதாவத்
 ப்ரகாஸிப்பித்தபடியை “மாம்” என்று கிர்த்தேயரிக்கிறான்.
 ஆகையாலே திவ்யமங்குள விக்ரஹமநுஸந்தேயம்.
 4. “க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்” 5. “ஸரண்யம்
 ஸரணஞ்ச த்வாமாஹு:” 6. “அம்ருதம் ஸாதநம் ஸாத்
 யம்” 7. “போகே, ஸேக, வித, ரம் தேதா” f “வைப்பாம்
 மருந்தாமடியரை வல்வினைத் துப்பாம் புலனைத்தும் துஞ்சக்
 கொடானவன் - எப்பால் யவர்க்கும் நலத்தாலுயர்ந்துயர்ந்
 தப்பாலவன் எங்களாயர் கொழுந்தே” என்றும் இத்யாதி
 யில் சொல்லுகிறபடியே, ஸநாதநதர்மமான ஸித்தி
 ஸாதநஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது.

ஏகபதார்த்தம்

(4) “ஏகம்”—இவ்வுபாய விசேஷத்தைச் சொல்லுகிற
 பலவிடத்திலும் அவதாரண ப்ரயோகமுண்டாகையாலே.
 உகாரம்போலே இந்த ஏகஸப்தமும் ஸ்தாநப்ரமாணத்
 தாலே அவதாரண வாசகமாயிருக்கிறது. 8. “மாமேவ
 யே ப்ரபத்யந்தே” 9. “தமேவ ஸரணம் கச்ச,” என்றும்
 இத்யாதியான ப்ரபத்தி ப்ரகரணத்திலே தானே ஸாவ

a பெரியதிருமொழி 6-2-9. b திருவாய் 6-10-10. c பெரியதிருமொழி
 7-10-1. d திருவாய் 5-5-9. e திருவாய் 6-6-7. f திருவாய் 1-7-2.

தூரணமாக அருளிச்செய்தானிறே. a "சரணே சரண்" என்றும், b "நின்பாதமே சரணாக" என்றும் இத்யாதி, யாலே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார்.

இதுதனக்கு உபாயாந்தரங்கள் வ்யாவர்த்தமாக மாட்டாது; பௌநருக்த்யம் ப்ரஸங்கி,க்கையாலே. அநேகம் ஒளஷத,ங்கூடி ஒன்ருகவேண்டுமாபோலே அனேகங்கூடி ஒரு ஸாத,நமாகவேண்டும் உபாயாந்தர வ்யாவ்ருத்தி ஏக வசநத்தாலே சரிதார்த்தம். தே,வதாந்தர வ்யாவ்ருத்த பரத்வம் சொல்லவொண்ணாது, தூ,ரதோ நிரஸ்தமாகையாலே. மத்யமபுருஷனில் ப்ரதிபாத்யமான ஸித்த, ஸாத,ந ப்ரதிபத்தியில் ஸாத,நத்வபு,த்தி,வ்யாவ்ருத்தியாக மாட்டாது; ஸாத,நத்துக்கு யோக்யதையில்லாமையாலே. உண்டாகில் உபாயாந்தர துல்யத்வம் ப்ரஸங்கி,க்கும். யோக்யதாவைதுர்யத்தில் இத:பூர்வமேவ கார்யகரத்வம் ப்ரஸங்கி,யாதோ? என்ன ஒண்ணாது; அகார்ய கரத்வம் அதிகார்யப,ாவ ப்ரபுக்தமாகையாலே. அதிகாரி ஸாபேக்ஷத்வம் தே,ஷாயவன்று. ஆகையாலே ஏகபத்யம் நிரர்த்த,கமாகவிருந்ததே என்னில்; — உபாயாந்தரமும், தே,வதாந்தரமும், அநேசத்வமும் வ்யாவர்த்த்யமன்றேயாகி லும், ஸித்த,ஸாத,ந(ஸ்வீக,ர)த்தில் ஸாத,நத்வபு,த்தி, வ்யாவர்த்த்யமாகலர்ம்; அத்வயவ்யதிரேகத்தாலே ஸாத,நமென்று நினைக்கலாயிருக்கையாலே. ஆனால் ஸாத,நத்வம் ப்ரஸங்கி, யாதோ? என்னவொண்ணாது, ஸாத,நத்வமுண்டாம்போது உபாயாந்தரவ்யாவ்ருத்தி குலைகையாலே. ஆனாலும் ப்ரபத்தி அபேக்ஷிதையாகையாலே ஸித்த,ஸாத,நத்வ ப,ங்க்யமுண்டாகாதோ? என்னில்: — உண்டாகாது, உபாயம் நைரபேக்ஷ்யமாகையாலே. ததே,கோபாயத்வ ப்ரதிபத்தியாலே அதிகாரியினுடைய உபாஸகவ்யாவ்ருத்திக்கும் குறையில்லை. அதிகார்யபேக்ஷையாலே இதுக்குமுன்பு கார்யகரமின்றிக்கே போருகிறது;

a திருவாய் 5.10.11. b திருவாய் 5.7.10.

ப்ரார்த்தனை என்செய்ய? என்னில்; பூலத்யஸையிற் போலே இங்கு ப்ரார்த்தனையுண்டு. பூலத்யஸையில் புருஷார்த்த தாஸித்த்யார்த்தமாக ப்ரார்த்தனா அபேக்ஷிதமாகக் கடவது. பாரதந்தர்யம் நித்யமாகிறவோபாதி பரதந்தர்யமான வஸ்துதான் சித்வஸ்துவாகையாலே, சைதந்யகார்யமான அந்த ப்ரார்த்தனாவிசேஷமும் நித்யஸித்த்யமாயிருக்கும். இது த்யாஜ்யகோடியிலும் அந்வயியாது. உபாயகோடியிலும் அந்வயியாது ௧ “அதுவுமவன தின்னருளே” என்கையாலே ப்ரதிபத்திவிசேஷத்துக்கு உபாய கார்யத்வமுண்டித்தனையல்லது உபாயத்வமில்லை. ஈஸ்வரன் உபாயமாகையாலே இத்தை உபாயமென்ன வொண்ணாது. உபாயாங்குமென்ன வொண்ணாது, உபாய பூதமான ஈஸ்வரஸ்வரூபம் ஸித்த்யமாய், ப்ரமசேதந மாய், ஸர்வஸக்தியுத்தமாயிருக்கையாலே. அங்கத்வம் கொள்ளில், ஈஸ்வரனுக்கு உத்பாத்யத்வாநித்யத்வானேக ரூபத்வங்களாதல், அசைதந்யாஸாமர்த்த்யஸாபேக்ஷிதை களாதல் உண்டாம். அப்போது, உபாயாந்தரவ்யாவ்ருத்தி ரூபமான ஸித்த்யத்வம், ஏகரூபத்வம், ப்ரமசேதநத்வம், ஸர்வ ஸக்தியோசம், ஸநரடேக்ஷயம் தொடக்கமான தர்மங்களும் குலையும். இவ்வுபாயவிசேஷம் ஸ்வவ்யதிரித்தமாயிருப்ப தொன்றை ஸஹியாமையாலேயிறே ஆநுகூல்யஸங்கல் பாதி,களுக்கு உபாயாங்குத்வமின்றிக்கே அவக்ராதஸ்வேத்யம் போலே ஸம்ப்ராவிதஸ்வபூவத்வமுண்டாகிறது. ப்ரபத்த வ்யக்தங்களான ரக்ஷகத்வாதிகள் போலே ப்ரபந்நகூதமான இப்ரதிபத்திவிசேஷம் ஸ்வரூபாநுபந்தியாய்க் கிடக்கு மித்தனை. த்யாகத்துக்கு உபாயாந்தர்பூவமுண்டாம் போதாய்த்து இது உபாயத்தல் அந்தர்பூதமாவது. இவ்வதிகாரியினுடைய ஜ்ஞாநகார்யமாய், ராகுப்ராப்தமாய், ஸ்வரூபநிஷ்டமாய், ப்ராப்யகோடிகூடிதமாயிருக்குமத்தனை. பரித்யக்தங்களான தர்மங்கள் போலே ஸவீகார்யமான இந்த தர்மமும் ஸாதூநமாகில் ஸாங்குமாக விருக்கவேண்டாவோ?

என்னில்; ஸாத, நபூ, தங்களுக்கெல்லாம் ஸாங்குத்வ நியம மில்லை. புக்தியோகத்திலே அங்கு ஸாபேக்ஷை த கண்டோமே என்னில்; அது ஸாத, நத்வப்ரயுக்தமன்று, ஸாத்யத்வப்ரயுக்தம். இந்த துர்மவிசேஷம் ஸாதந துர்மமாகையாலே ஜ்ஞாநகர்மஸாத்யமான த்யாஜ்யதுர்மம் போலே த்யாகுஸ்வீகாரஸாத்யமாயிராது; ஆனால் ஈஸ்வர ஸாபேக்ஷமாயிருக்கக் குறையென்? என்னில்; அதுவு மில்லை, ஈஸ்வரவ்யதிரேகமில்லாமையாலே. ஆனாலும் அங்கு ஸாபேக்ஷை வேணுமென்னில்; அது உபாயாந்தர் பூதம். ஸித்த, துர்மம்போலே ஸாத்யதுர்மமும் ஆகார த்வயவிசரிஷ்டமாயிருக்கும்; இதில் ஸாத்யதுர்மத்தில் ஓர் ஆகாரம் த்யாஜ்யமாயும் ஓர் ஆகாரம் உத்தேச்யமாயு மிருக்கும்; ஸித்த, துர்மத்தில் இரண்டும் உத்தேச்யமா யிருக்கும்.

‘ஸரண’பதார்த்தம்

(5) [ஸரணம்]—கீழ் ஸ்வீகார்யவஸ்துவைச் சொல் லிற்று; இது ஸ்வீகார ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. த்வயத்தில் ஸரணஸப்தம்போலே இதுவும் உபாயவாசக மாயிருக்கிறது. “ஸர்வதுர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்கிற துக்கு அநந்தரமாக ப்ரயுக்தமான ஸரணஸப்தமாகையாலே, ரக்ஷிதாவைச் சொல்லுகிறதாகமாட்டாது; உபாயாந்தர பரித்யாகுத்துக்கு பஸ்சாத்தபூவியாய், பாப விமோசனத்துக்குப் பூர்வபூவியாயிருக்கையாலே உபாய வாசகமாமித்தனை.

இவ்வஸ்துவுக்கு ப்ராப்யதயா ஸ்வீகார்யத்வமுமுண்டு. இதில் ப்ராப்யதயா ஸ்வீகார்யத்தை வ்யவச்சேதிக்கிறது. ப்ராபக ஸமயத்திற்போலே ப்ராப்ய ஸமயத்திலும் ப்ராப காந்தர பரித்யாகும் ஸமாநமாகையாலே, தத்வவிசரிஷ்டமே யாகிலும் ஸ்வீகாரமாத்ரம் வ்யவச்சேதிக்கமாட்டாதென்றும் சொல்லுவர்கள்.

ஆக, ஸரணஸப்தம் இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கும் அவ்யவஹிதமான ஸாத்யநபாவத்தைச் சொல்லுகிறது.

‘வ்ரஜ’பதார்த்தம்

(6) [வ்ரஜ]—கீழ் ஸ்வீகார ப்ரகாரத்தைச் சொல்லிற்று; இதில் ஸ்வீகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. கீழ் பரித்யாஜ்யங்களாகச் சொல்லப்பட்ட துர்மங்கள் ஸாத்யநபாவத்திற்குத் துர்மங்களாகையாலும், இந்த துர்மந்தான் அவற்றில் அந்தர்பூதமானாலும் பரித்யாக்யவிஷயமாவது மோக்ஷ ஸாத்யநத்வவேஷமன்றிக்கே ஸாத்யநாக்யத்வமாகையாலும், ஸர்வதுர்மபரித்யாக்யப்ரதிபாத்யநத்வத்துக்கும் ஸித்த்யு துர்ம ஸ்வீகார வித்யநத்துக்கும் பரஸ்பர விரோதமில்லை.

[வ்ரஜ] என்றது - “புத்த்யஸ்வ” என்கிறபடி. இந்த புத்த்யாகிறது - த்யாஜ்யகோடியிலுத்தீர்ணமாய், உபாயகோடியில் அநுப்ரவிஷ்டமாய், ப்ராபகாந்தர பரித்யாக்யபூர்வகமாய், புக்யவத்ராக்ஷகத்வநுமதிருபமாய், சைதந்யகார்யமாய், ப்ரார்த்த்யநாக்யர்ப்பமாய், புக்யவந்முக்யவிகாஸஹேதுவாய், ஸ்வரூபாநுரூபமாய், வ்யாபிசார விளம்புவிதுரமாயிருப்பதொரு அத்த்யவஸாயாத்மக ஜ்ஞாந விசேஷம். இதில் ஸாராம்ஸம் விஸ்ரம்புவிசேஷமென்றும், விஸ்ரம்புவிதுரமானபோது அகார்யகரமென்னுமிடமும் த்வயத்திலே சொன்னோம். உபாயாந்தர பரித்யாக்யபூர்வகத்வமும், ஸ்வஸ்மிந் உபாயத்வப்ரதிபத்தி ராஹித்யமும், வாத்ஸல்யாதிசூணவிசரிஷ்ட வஸ்துவிஷயத்வமும் தொடக்கமானவை இப்ரதிபத்தி விசேஷத்துக்கு ஸ்வரூபம். “மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ” என்கிறதுதானே ப்ரமாணம். பரித்யக்தஸாத்யஸாத்யநாய் ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வப்ரதிபத்திக்கு அயோக்யனாயிருக்குமவன் இதுக்கு அதிகாரி. இந்த புத்த்யவிசேஷம் ஏககரணயுக்தமாகவுமாம், கரணத்ரயயுக்தமாகவுமாம். இதில் உபாயத்வமில்லாமையாலே புலத்துக்கு வ்யாபிசாரமில்லை என்னுமிடமும் த்வயத்திலே சொன்னோம்.

ஸௌலப்யாதி, குணவிஸிஷ்ட வஸ்துகேசரத்வம் இரண்டிலுமுண்டு. த்யாக்விஸிஷ்டத்வமும் நைரபேக்ஷயமும் இங்கு அதிரித்தமான அர்த்தம்.

ஆக, பூர்வார்த்தத்தாலே-1. த்யாஜ்யஸ்வரூபத்தையும், 2. தத்ப்ராஹுள்யத்தையும், 3. த்யாக்யத்தையும், 4. தத்ப்ரகாரத்தையும், 5. அதினுடைய அங்க்யத்வத்தையும், 6. ஸ்வீகார்யவஸ்து ஸ்வரூபத்தையும், 7. இதினுடைய நைரபேக்ஷயத்தையும், 8. ஸ்வீகாரப்ரகாரத்தையும், 9. ஸ்வீகாரத்தையும் சொல்லிற்று.

‘அஹம்’பதார்த்தம்

(7) இனிமேல், ப்ரபத்தவ்யக்ருத்யத்தையும், ப்ரபநக்ருத்யத்தையும் சொல்லுகிறது. விரோதிநிவர்த்தகத்வம் ப்ரபத்தவ்யக்ருத்யம்; நிர்ஃபபுரத்வம் ப்ரபநக்ருத்யம். [அஹம்]— ஸர்வஜ்ஞத்வாதி, குணவிஸிஷ்டனானான். கீழ், உபாயபரிக்க்ரஹத்துக்கு ஏகாந்தங்களான குணவிஸேஷங்களைச் சொல்லிற்று; இங்கு, கார்யகரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான குணவிஸேஷங்களைச் சொல்லுகிறது. வாத்ஸல்யாதிகளில்லாதபோது உபாயபரிக்க்ரஹமின்றிக்கே யொழியுமாபோலே, ஜ்ஞாநாதிகளில்லாதபோது கார்யகரமன்றிக்கேயொழியும். அசித்தும் சேதநனும் சேதநாத்யாமித்வமும் பரத்வமும் வ்யூஹமும் தொடக்கமானவைகளல்ல வ்யாவர்த்தம்; விபுவாந்தரங்களும் இவ்விபுவந்தன்னில் முன்னும்பின்னும் வ்யாவர்த்தம். தேஹேந்த்ரியமந:ப்ராணாதிகளிலே ஆத்மபுத்தி, பண்ணியிருக்குமவனுடைய ‘அஹம்’ஸப்த்யப்ரயோகம் தத்தத்வஸ்துமாத்ரபர்யவஸிதமாயிருக்கும்; தேஹாதுத்தீர்ண வஸ்துமாத்ரவிஷயஜ்ஞாநவானுடைய அஹம்ஸப்த்யப்ரயோகம் சேதநமாத்ரபர்யவஸிதமாயிருக்கும்; ஈஸ்வரனுடைய அஹம்ஸப்த்யப்ரயோகம் உபயவ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கும்.

ஜ்ஞாநமும் ஸக்தியும் சேஷித்வமும் பூர்த்தியும் இவ்விடத்தே அநுஸந்தேயம். இவையில்லாதபோது மேல்

சொல்லுகிற விரோதி, நிவ்நத்தி கூடாது. இங்கு ஸக்தியாக நினைக்கிறது:—a “யானும்...இசைந்து” என்றும், b “இசை வித்தென்னை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே சேதநனுடைய அவிவாத், ஜநநத்துக்கும் ஸம்ஸாரவிமோசனத்துக்குமடியான ஸாமர்த்யத்தை. அதைப்பற்ற ப்ரளயாபத், விமோசனமும், ஸர்வஸௌலப்யமும், ஸர்வவஸ்துக்களிலும் பரிஸமாப்ய வ்யாபநவ்ருத்தியும் தொடக்கமானவை அ த் ய ந் த ஸுஸகங்கள் என்னும்படியிருக்கும். இதில் சொல்லுகிற குணவிசேஷங்கள் சேதநனுடைய அநந்யஸாத், நவத் துக்கும் ஈஸ்வரனுடைய புலப்ரத்யாத்ருத்வத்துக்கும் உப யுத்தங்களாயிருக்கும். (மாம்) என்று - 1. “உத், த், ருதாதி, சரண:” என்கிறபடியே இவன்கால் தன் தலையிலே பட நிற்கும் நிலையைச் சொன்னான்; (அஹம்) என்று-தன்கால் அவன்தலையிலே பட நின்ற நிலையைச் சொல்லுகிறான். c “தேர்மன்னர்க்காயன்று தேரூர்ந்தானாகிலும் - தார்மன்னர் தங்கள் தலைமேலான்சாழலே” என்றதிறே. (மாம்) என்று- கையுமுழவுகோலுமாய்நின்ற வேஷத்தைக் காட்டினான். [அஹம்] என்று-கையந்திருவாழியுமாய்நின்ற வேஷத்தைக் காட்டுகிறான். d செழுந்தார்விசயனிறே. e “பற்றலர்வீயக் கோல் கையிற்கொண்டு” f “சங்கொடு சக்கரமேந்தும் தடக்கையன்” என்னுநின்றதிறே. (மாம்) என்று தர்மங் களைக் குலைக்கும் நிலையைக் காட்டினான்; அஹமென்று - அதர்மங்களைக் குலைக்கும் நிலையைக்காட்டுகிறான். ‘மாம்’ என்கிறது உக்திக்கு விபரீதமான நிலையை; அஹமென்கிறது - அநுஷ்ட்யாநத்துக்கு விபரீதமான நிலையை.

‘த்வா’பத, ர்த்தம்

(8) (த்வா)—ஸாத்யமான ஸாத்யங்களை ஸவாஸந மாக த்யஜித்து ஸித்தே, தோபாயஸ்வீகாரம்பண்ணியும், தேஹா த்மப், ரமந்தன்களையும், தேஹா து, த்தீர்ணமான ஆத்ம

a பெரியதிருவந்தாதி 26. b திருவாய் 5-8-9. c பெரியதிருமொழி 11-5-8. d பெரியாழ்திரு 1-8 6 e பெரியதிருமொழி 2-3-1. f திருப்பாவை 14.

வஸ்துவில் ஸ்வாதந்தர்யபுத்தியையும், அந்யஸேஷத்வப்ரதிபத்தியையும், தச்சேஷத்வமாத்ரபுத்தியையும், ஸாத்யாதந்தரங்களில் ஸாத்யதாபுத்தியையும், ஸாத்யாதந்தரங்களில் ஸாத்யத்வபுத்தியையும், வித்தேதாபாயஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வபுத்தியையும், கூத்ரஸாத்யங்களாகப்படப் ப்ரவ்ருத்தி ஸாத்யமாயிருக்க துர்லபமானமோக்ஷபுருஷார்த்தத்துக்கு நிவ்ருத்தி ஸாத்யத்வம் அகடிதமென்கிற புத்திவிசேஷம் தொடக்கமானவற்றையும் ஸவாஸநமாக த்யஜித்திருக்கிற உன்னை.

கீழிற்பதத்தில் ஈஸ்வரஸ்வரூபஞ் சொல்லிற்று; இப்பதும் அதிகாரிஸ்வரூபத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது. அங்கு, ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸக்தித்வங்களும் ப்ராப்தியும் நைரபேக்ஷ்யமும் சொல்லப்பட்டது; இங்கு, அஜ்ஞாநாஸக்திகளையும் அப்ராப்தியையும் ஆகிஞ்சத்யத்தையும் சொல்லுகிறது. ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபுத்தியிலுமகப்படச் சோம்பனாயிருக்கிற உன்னை. இந்தப் ப்ரதிபத்தி விசேஷத்திலும் உபாயத்வபுத்தி அநுவர்த்திக்குமாகில் உபாயாதந்தரத்தோடொக்குமித்தனை. ஈஸ்வரனே உபாயமென்கிற அத்யவஸாய விசேஷத்தில் ஸாத்யத்வபுத்தியும் அஸக்ருத்கரணமுமுண்டானபோது. ததேதேகோபாயத்வமில்லை. ஆக எல்லாங்கூட, த்யாகுஸ்வீகார விஸிஷ்டஞான உன்னை யென்றபடி.

‘ஸர்வபாப்பதார்த்தம்

(9) “ஸர்வபாபேப்ய:” — கீழ் நிவ்ருத்திக்கு ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்களைச் சொல்லிற்று; இது நிவர்த்யஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. பாபமாகிறது; — இஷ்டவிரோதியாயிருக்குமதுவும், அநிஷ்டஹேதுவாயிருக்குமதுவும். மோக்ஷப்ரகரணமாகையாலே இவ்விடத்தில் இஷ்டவிரோதிகளாகிறனபகுவல்லாபவிரோதிகள். ஜ்ஞாநவிரோதியும், ருசிவிரோதியும், உபாயவிரோதியும் பண்டே நிவ்ருத்தமாய்த்து; இனி ப்ராப்திவிரோதியிறே உள்ளது;

அத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது இப்பதம். 1. “புண்யபாபே விநாச்ய” என்றும், 2 “சார்ந்த இருவல்வினைகளும் சரித்து” என்றும் இத்யாதிக்களிலே - பாபத்தோபாதி புண்யமும் த்யாஜ்யமாகச் சொல்லிற்றிறே; ஆகையாலே, புண்ய பாபங்களிரண்டையும் பாபஸம்பந்தத்தாலே சொல்லுகிறது.

புஹுவசந்தாலே - அவற்றினுடைய புஹுஸ்யத்தைச் சொல்லுகிறது. அதாவது - 6 “பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்” என்கிற படியே-அஜ்ஞாநம் தொடங்கி ஸரீரஸம்பந்தமெல்லையாக உண்டானவை.

ஸரீரபாதஸமயத்தில் ஈஸ்வரஸ்மருதிக்கு விஷயபூதமும் படியும், வாங்மநஸாதிஃஸ்யப்ரகாரமும். உத்க்ரமணப்ரகாரமும், ஹார்த்தாநுக்ரஹ கார்யமான மார்க்கவிசேஷப்ரகாஸமும், ஹ்ருத்ய குஹாகிர்க்குமநமும், ஸுகுமஸரீரஸம்ஸர்க்குமும், அர்ச்சிர் வாஸர ஸுக்லபக்ஷாத்தராயணஸம்வத்ஸர வாயு பூஸ்கர சந்த்ர வித்யுத் வருணேந்த்ரப்ரஜாபதிகளாகிற ஆதிவாஹிகர்களுடைய ஸ்லாகா விசேஷங்களும், அண்டாவரணாதிக்ரமணமும், ப்ரக்ருதி ஸங்கநமும், விரஜாப்ராப்தியும், ஸுகுமஸரீரவிஸ்லேஷமும், அமானவகரஸப்ரஸமும், அகாலகாஸ்ய திவ்யதேஃஸப்ராப்தியும், அபஹதபாப்மத்வாதிஃகுணகூணப்ராதுர்பூவமும், புகுவத்ஸங்கல்ப கல்பித திவ்யதேஃஹ ப்ரவேஸமும், அப்ராக்ருத ஸரஸ்ஸம்ஸர்க்குமும், திவ்யாப்ஸரஸ்ஸங்குஸத் காரமும், அப்ராக்ருதமண்டலப்ராப்தியும், புகுவத்ஸௌரப்யாதிஃஸம்ஸர்க்குமும், அப்ராக்ருத கோபுரப்ராப்தியும், ஸுரிபரிஷத் ப்ரத்யுத்கூபகமும், ராஜமார்க்ககூமநமும், ப்ரஹ்மவேஸ்ம ப்ரவேஸமும், ஸுரிபரிஷத் மண்டபப்ராப்தியும், ஸபத்நீகஸர்வேஸ்வர துர்ஸநமும், ஸ்துதிப்ரணுமாஞ்ஜலி ப்ரமுகுஸம்ப்ரமாநுவர்த்தநமும், பரமாத்ம

ஸமீபப்ராப்தியும், பாதுபீடபர்யங்காரோஹணமும், புகுவதுத்ஸங்குஸங்குமும், ஆலோகநாலாபாலிங்குநாத்யநுபுவமும் ஸ்வஸ்வரூபகுண விக்ரஹாத்யநுபுவஜநித ப்ரீதிப்ரகர்ஷமும், நாகாவிதவிக்ரஹபரிக்ரஹபூர்வகஸர்வதேஸஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசிதமான ஸர்வப்ரகார கைங்கர்ய கரணமுமாகிற ப்ராப்திவிஸேஷங்கள் இதுக்கு அநந்தரத்திலே அநுஸந்தேயங்கள்,

ஸர்வஸப்தத்தாலே - “ ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய ” என்று த்யாஜ்யங்களாக விஹிதங்களாய் பேராக்யபூத்த்யா அநுஷ்டேயங்களாயிருக்கிற தர்மங்களில் உபாயத்வபூத்தியையும், அபூத்திபூர்வகமாக அநுஷ்டிதமான உத்தராகுத்தையும், ப்ராரப்துத்தையும், லோகஸங்க்ரஹார்த்துமாக் அநுஷ்டேயங்களான தர்மவிஸேஷங்களில் ஸ்வார்த்ததா பூத்தியையும், ஆவ்ருத்த ப்ரபத்தியையும், புகுவத்புகுவதவிஷயங்களில் உபசாரபூத்த்யா பண்ணும் அபசாரங்களையும், (பரி) என்கிற உபஸர்க்குத்தாலும் (ஏக) ஸப்தத்தாலும் சொன்னவற்றினுடைய அநுவ்ருத்தியையும் சொல்லுகிறது.

அதிகாரி குறையாலேயாதல் உபாயபூதனான ஈஸ்வரன் குறையாலேயாதலிறே பாபங்களில் சிறிது கிடப்பது. உபாயாந்தரபரித்யாகுமும் ஸித்தோபாய பரிக்ரஹமும் புஷ்கலமாகையாலே, அதிகாரி பக்கல் குறையில்கை. ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி, புஷ்கலமாகையாலே, உபாயபூதனான ஈஸ்வரன்பக்கல் குறையில்கை.

‘மோக்ஷயிஷ்யாமி’ பதார்த்தம்

(10) “ மோக்ஷயிஷ்யாமி ” கீழில் மூன்று பதமும், நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தையும், நிவர்த்தயாஸ்ரயத்தையும், நிவர்த்தயத்தையும், தத்ப்ராஹுள்யத்தையும் சொல்லிற்று. இந்தப் பதம், நிவ்ருத்தியையும் நிவ்ருத்திப்ரகரத்தையும் சொல்லுகிறது.

a “சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே” என்கிறபடியே . அநாதிகால ஸஞ்சிதங்களான கர்மவிசேஷங்களெல்லாம் உன்னைக்கண்டு கூசி, தானே விட்டுப்போம்படி பண்ணுகிறேன். b “வானோ மறிகடலோ” என்றும் c “யானுமென் நெஞ்சமிசைந்தொழிந்தோழ்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வேறு சிலருடைய இசைவு கொண்டு பூஹுப்ரயாஸத்தாலே போக்கவேண்டாதே, தன்னடையே விட்டுப்போம்படி பண்ணுகிறேன். பூர்வாகுத்தோடு உத்தராகுத்தோடு வாசியற ப்ரதிபுந்தங்க ளெல்லாம், அக்ஷிஸ்ப்ருஷ்டமான இஷ்டதூலம்போலே d ஆயர்குலத்தினில் தோன்றும் மணிரிளக்கைக் கிட்டினால் d “தீயினில் தூசாகும்” என்கிறபடியே பிணமுங்காண வொண்ணாதபடி தூக்குமாய்ப்போமிறே. பாபங்களாகிறன:- குப்பையில் ஆமணக்குபோலே உயர் வெழுந்து பாம்புபோலே மிடற்றைப் பிடிப்பதொன்றன்றே. சேதநன் பண்ணின கர்மங்கள் : கூடினத், வம்ஸிகளாகையாலே அப்போதே நயித்துப்பேர்ம். அஜ்ஞானகையாலே கர்த்தாவான இடுனும் மறந்துபோம். ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞான ஈஸ்வரன் ஒன்றெழுதியாமே உணர்ந்துகொண்டிருந்து ப்ராப்த காலங்களிலே தப்பாமே நிறுத்து அநுபுவிப்பிக்கும். ஆகையாலே கர்மங்களாகின்றன - அவனுடைய நிக்ரஹங்கள். ‘இக் கர்மங்களைப் பண்ணிப்போருகிற சேதநன், ஸத்த்வம் தலை யெடுத்து ஒருகால் அவன் திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தால், விலக்காமை பற்றாசாக ரகூணஸ்வபாவனாயிருக்கும் ஈஸ்வரன் இவ்வளவும் பெற்றால் விடானிறே. ஆகையாலே, இவனுடைய பூர்வாகுத்தை கூமித்து உத்தராகுத்தில் அவி ஜ்ஞா தாவாயிருக்கும். இனி யாரைக் கைக்கொண்டு அவை ஜீவிப்பது? உணர்ந்தபோது இவன்பக்கல் வ்யாமோஹாதி ஸயத்தாலே e “நன்று செய்தார்” என்று அவைதன்னை குணமாகக் கொள்ளுமாகையாலே, இவ்வதிகாரிக்கு ஒரு

ப்ரகாரத்தாலும் அநாதிகாலார்ஜிதங்களான கர்ம விசேஷங்களைக் குறித்து அஞ்சவேண்டா. “மோக்ஷ யிஷ்யாமி” என்கிற வார்த்தை தப்பாது என்று விஸ்வ ஸ்தனாயிருக்குமத்தனை வேண்டுவது’ என்று, நஞ்ஜயர் அருளிச்செய்வார்.

உ “போர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடிற் பிவை பேர்த்துப் பெருந்துன்பம் வேரற நீக்கித் தன் தாளின் கீழ்ச் சீசர்த்து அவன் செய்யுஞ் சேமத்தையெண்ணித் தெளிவுற்று” b “தெளிவுற்று வீவின்றி நின்றவர்க்கின்பக்கதி செய்யும்” என்று கீழ் அருளிச்செய்த வார்த்தையறிந்த வர்களுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வமான இஷ்டப்ராப்தி யன்றோ புலம்; ஆயிருக்க, அநிஷ்டநிவ்ருத்தி மாத்ரத் தையே புலமாகச் சொல்லுவானென்? புகுவல்லாப, விதுரமாக அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி மாத்ரமே புலமாயிருப்பது கேவலனுக்கன்றோ, மு முக்ஷு வா ன இவ்வதிகாரிக்கு இரண்டும் புலமாய், அதுதன்னில் இஷ்டப்ராப்தி ப்ரத்யாக்ஷமான புலமாயிருக்கும். அததைச் சொல்லாதே தத்யக்ஷ தயா உபாதேயமான ப்ரதிபுந்தக நிவ்ருத்திமாத்ரத்தையே புலமாகச் சொல்லி விடுவானென்? என்னில்; விரோதி, நிவ்ருத்தியும் புகுவத் ப்ராப்தியுமாகிற புலத்வயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஒரு புலத்தைச் சொன்னால் புலாத் தரம் தன்னடையே வருகையாலே சொல்லிற்றில்லை.

1. “மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே” என்று கீழில் உபாயத் துக்குச் சொன்ன புலந்தானே இவ்வுபாயத்துக்குப் புல மாகையால் வேறு இதுக்குப் புலமின்றிக்கேயொழிகை யாதீல, புலகத்யநம் பண்ணிற்றில்லை என்னவுமாம்.

ஆனால் விரோதி,நிவ்ருத்திதன்னைச் சொல்லுவா னென்? என்னில்; 1. “மாமேவைஷ்யஸி” என்று ஸ்வ ப்ராப்தி லக்ஷணமான புலத்தையாய்த்து அங்குச் சொல்

லிற்று; அதுக்குப் பூர்வபூர்வியாய் ப்ரதிபுத்தக நிவ்ருத்தி பூர்வகமாயிருக்கிற பூலவிசேஷம் அங்கு அநுத்தமாகையாலே தாத்ருசமான பூலவிசேஷம் இவ்வதிகாரிக்கு அதிகமாகையாலும் இங்குச் சொல்லிற்று. இவனுக்கு அபிலஷிதமாய் புகுவது நுபுவாதிருபமாயிருக்கிற ப்ரதாந பூலம் — திரோஹிதங்களாயிருக்கிற மணித்யுமணித்யுபாதி, களினுடைய ப்ரகாசாதி, களைப்போலே ஸ்வதஸ்ஸித்த, மாய் ப்ரதிபுத்தக நிவ்ருத்திமாத்ரஸாகாங்குமாயிருக்கையாலே, நிவ்ருத்தப்ரதிபுத்தகனுன இவனுக்கு ஸ்வத ஏவ ஆவிர்பூர்வமாயிருப்பதொன்றாகையாலே தனித்துச் சொல்லவேண்டாவிதே. a “வழித்தங்கு வல்வினையை” என்றும், b “கண்ணபிரானை விண்ணோர் கருமாணிக்கத்தையமுதை நண்ணியும் நண்ணகில்லேன் நடுவேயோருடம்பிலிட்டு” என்றும் இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே தேஹஸம்பந்தப்ரமுகமான ப்ரதிபுத்தகவர்க்கும் ஒளபாதி, கமாயிறேயிருப்பது; ஆகையாலே, வந்தேறியான விரோதி, கழிந்தால் தன்னடையே வருகையாலே சொல்லிற்றில்லை.

‘மாஸுசு’ ஸப், தாந்தம்

(11) (மாஸுசு:) கீழெல்லாங்கூட, ஸோகநிவ்ருத்திக்கு வேண்டும் பரிகரங்களை விஸ்த்ருதமாகச் சொல்லிற்று; இப்பதும் ஸோகநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. ஸாத, நாந்தர ஸம்பந்தமும், ஸுகரஸாத, நாந்ரஸநமும், விரோதி, ஸமுஹாநுவ்ருத்தியுமிதே ஸோககாரணம்.

துஷ்கரங்களான ஸாத, நாந்தரங்களை வாஸநாஸஹிதமாக த்யஜிக்கச் சொல்லுகையாலே, ஸாத, நாந்தர நிபுத்த, நமாக ஸோகிக்கவேண்டா. ஸர்வஸுலப, ஸாய், நிருபாதி, கவத்ஸலனாய், ஸர்வஸ்வாமியாய், ஸீலவானாய், நிரபேக்ஷஸாத, நபூ, தனாய், பரமகாருணிகனாயிருக்கிற தன்னை

நிரபேக்ஷ ஸாதநமாக ஸ்வீகரிக்கச் சொல்லுகையாலே, ஸுகரஸாதநாத்ஸ்ரநத்தாலே ஸோகிக்கவேண்டா. 'ஸர்வ ஜ்ஞமய், ஸர்வஸக்தியாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமமாய், ப்ராப்த னயிருக்கிற நான், ஸாம்ஸாரிக ஸகல துரிதங்களையும் ஸவாஸநமாகப்போக்கி, நிரதிஸ்யாநந்த, யுக்தனும்படி பண்ணுகிறேன்' என்கையாலே விரோதிபூஹுள்யத்தை அநுஸந்தித்து ஸோகிக்கவேண்டா. உபாயஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தாலும் ஸோகிக்க யோக்யதையில்லை. அதி, காரிஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தாலும் ஸோகிக்க யோக்யதையில்லை. பூலஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தாலும் ஸோகிக்க யோக்யதையில்லை. உபாயம் ஸுகமாகையாலே உபாயத்தினுடைய துஷ்கரத்வ நிபுந்தநமாக ஸோகமில்லை. அதிகாரிக்குக் கர்த்தவ்யமில்லாமையாலே தந்நிபுந்தநமாக ஸோகிக்கவேண்டா. ஸர்வபாபமோக்ஷத்தைப் பூலமாகச் சொல்லுகையாலே பூலஸ்வரூப ப்ரயுக்தமாக ஸோகிக்கவேண்டா. த்யாஜ்யங்களில் கிடப்ப தொன்றில்லாமையாலே ஸோகிக்கவேண்டா. கர்த்தவ்யம் மாநஸவ்யாபாரமாத்ரமாகையாலே ஸோகிக்கவேண்டா. ப்ரதிபுந்தகம் நிஸ்ஸேஷமாக நிவ்ருத்தமாகையாலே தந்நிமித்தமாக ஸோகிக்க யோக்யதையில்லை.

உபாயாந்தர ஸ்ரவணத்தில் ஸோகியாதொழிகைக்கு யோக்யதையில்லாதாப்போலே இவ்வுபாயஸ்ரவணத்தில் ஸோகிக்க யோக்யதையில்லை. ஸாதநாந்தர ஸ்ரவணத்தில் ஸோகாநுவ்ருத்தியும் ஜ்ஞாத்ருத்வ கார்யம். ஸித்த, ஸாதநஸ்ரவணத்தில் ஸோகாபூவமும் ஜ்ஞாத்ருத்வ கார்யம். உபாயாந்தரஸ்ரவணத்தில் ஸோகாபூவமுண்டாய்த்தாகில் த்யாக்ஸ்வீகாரங்களில் அந்வயமில்லை; ப்ரபத்த்யுபாய பரிக்ரஹத்துக்குப் பின்பு ஸோகாநுவ்ருத்தியுண்டாய்த்தாகிலும் த்யாக்ஸ்வீகாரங்களில் அந்வயமில்லை. ஸ்வாமிக்காய்த்து பூலித்வமுள்ளது; பூலியாயிருக்குமவனுக்காய்த்து உபாயாநுஷ்டாத்ருத்வமுள்ளது. ஸ்வாமி ஸ்வம்

மான வஸ்துவையிழந்தால் ஸோகிக்கும், புலி புலமில்லாதபோது ஸோகிக்கும், அநுஷ்டாதா அநுஷ்டாநவிரோதம் பிறந்தால் ஸோகிக்கும்; மூன்றிலும் உனக்கு அந்வயமில்லாமையாலே ஸோகிக்க ப்ராப்தியில்லை. முன்பு ஸோகித்திலனாகில் உபாயாதிகாரமில்லை, பின்பு ஸோகித்தானாகில் உபேயாதிகாரமில்லை. முன்பு ஸோகித்திலனாகில் உபாயாந்தரதோஷம் அறிந்திலனாம், பின்பு ஸோகித்தானாகில் உபாயகுணம் அறிந்திலனாம். ஸோகநிவ்ருத்திக்கு ஹேது உபாயஜ்ஞாகம்.

ஆக ஸோகநிவ்ருத்தியையும், ஸர்வபாபவிமோசனத்தையும், அப்பாபங்களுக்கு ஆஸ்ரயமான சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், அவற்றுக்கு நிவர்த்தகனான ஈஸ்வரனுடைய ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிசூனவிசேஷங்களையும், அவை கார்யகரமாய்ப்படி பண்ணக்கடவதாய் சேதநகூதமாயிருக்கிற புத்தி, விசேஷத்தையும், புத்தி, விசேஷ ப்ரகாரத்தையும், புத்தி, விசேஷத்தில் உபாயத்வபுத்தி, ராஹித்யத்தையும், புத்தி, விசேஷவிஷயத்தையும், அதுக்கு அங்குபூதமான புத்தி, யந்தர தத்பரிகரபரித்யாகுத்தையும், அதுக்கு யோக்யதாபாதகங்களான ததி, தரங்களினுடைய த்யாகுத்தையும் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

பின்னாலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

3. த்வயப்ரகரணம்

உபோத்யகூதம்

திருமந்தரத்தாலே ஸுஸிக்ஷிதமான பகுவதநந்யார்ஹஸேஷத்வஜ்ஞானத்தையுடையனாய், சரமஸ்லோகத்தாலே பகுவதப்ராப்திக்கு ப்ரபத்தி வ்யதிரேகேண விளம்பு விதுரமாய் ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருப்பதொரு ஸாதநவிசேஷமில்லையென்று நிர்ணயித்து, ப்ராபகஸ்வீகாரபூர்வகமாக

ப்ராப்யத்தை லபிக்கவேண்டுமென்கிற கௌதுகத்தை யுடையனாயிருக்கும் அதிகாரிக்கு, ஸ்வஸேஷத்வாநுரூபமான உபாயோபேயங்களைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது த்வயம்.

ஜ்ஞானத்துக்குப் ப்ரபலம் ததநுரூபமான அநுஷ்டாநமாகையாலே ரஹஸ்யத்வயத்திலும் ப்ரதிபாதித்தமான உபாயோபேய விஷய ஜ்ஞானம் அநுஷ்டாநஸேஷமாயிறே இருப்பது.

ஆகையாலே உபாயவிஷய ஜ்ஞானத்தினுடைய ஸாப்த்யவேறுதல்பூதமான உபாயாநுஷ்டாநத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது பூர்வவாக்யம்; உபேயவிஷயஜ்ஞானஸாப்த்யவேறுதலாயிருக்கிற உபேயாநுஷ்டாநத்துக்குப் பூர்வபுரவியாயிருக்கிற உபேயப்ரார்த்தநத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது உத்தரவாக்யம்.

இதில் ப்ரதிபாதித்தமான உபாயாநுஷ்டாநமும் உபேயப்ரார்த்தனையும் இல்லாதபோது இவ்வதிகாரிக்கு ஸாத்யவ்யாவ்ருத்தியும் ஸாத்யாத்ர நிஷ்டாதி வ்யாவ்ருத்தியுமின்றிக்கேயொழியக் கடவது.

ஆகையாலே, ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸாத்யஸாத்யங்களிரண்டையும் ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்யத்வயமும் அநுஸந்தேயமாயிருக்கும்.

பூர்வவாக்யாநுஸந்தாநமில்லாதபோது புகுவதேகஸாத்யநத்வஸாப்த்யமில்லை; உத்தரவாக்யாநுஸந்தாநமில்லாதபோது புகுவதேகஸாத்யத்வஸாப்த்யமில்லை. உத்தரவாக்யாநுஸந்தாநம் ஸாத்யகனுக்கும் ஸாதாரணமாயிருக்கும்; பூர்வவாக்யாநுஸந்தாநம் அதிகாரித்ரயஸாதாரணமாயிருக்கும்; ஆகையாலே, உபாயாநுஸந்தாநமுண்டானாலாய்த்து அதிகாரித்ரய வ்யாவ்ருத்தியுமுண்டாவது.

வாக்யத்வயத்திலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஸாத்யஸாத்யங்களை யொழிந்த இதர ஸாத்யஸாத்யங்களிரண்டுக்கும் ஸ்வரூபாநுரூபத்வம் அவிஸிஷ்டமாயிருக்குமாகையாலே,

அவை த்யாஜ்யங்களாகக்கடவன. இவை இவனுக்கு
ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபங்களாயிருக்கையாலே அத்யந்தம்
உபாதேயங்களாகக்கடவது. ஸ்வரூபா நுரூபமாயிருக்கிற
இந்த உபாயோபேயங்களிறே வேத, தாத்தபர்யவிஷயம்.

1. "தஸ்மாத, பி வத், யம் ப்ரபந்தம் ந ப்ரதிப்ரயச்ச, ந்தி"
2. "தஸ்மாந் த்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹ:"
3. "ந்யாஸ ஏவாத்யரேசயத்" 4. "யோ ப், ரஹ்மாணம்"
5. "தமேவ ஸரணம் க, த:" 6. "ஸக்ருதே, வ ப்ரபந்தாய"
7. "ப, த், த, ரஞ்ஜவிபுடம்" 8. "மஹத்யாபதி, ஸம்ப்ராப்தே
ஸ்மர்த்தவ்ய:" 9. "நமஸ்சக்ருர்ஜநார்த்த, நம்" 10. "அநந்ய
ஸாத், யே ஸ்வாபீ, ஷ்டே" 11. "யேந யேந த, ராதா க, ச்ச, தி"
12. "அநுஸஞ்சரந்" 13. "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி"
14. "க்ரியதாம் இதி மாம் வத," 15. "தந்நியுக்த: கரிஷ்யாமி"

என்று இத்யாதி,களிற் சொல்லுகிறபடியே - இந்த
உபாயோபேயங்கள்தான் ஸ்ருதி ஸம்ருதி இதிஹாஸாதி,
ஸித்தி,ங்களான அளவன்றிக்கே, க "கழல்களவையே
சரணுகக்கொண்ட" b "நாகணை மிசை நம்பிரான் சரணே
சரண்" c "அடிக்கீழார்ந்து புகுந்தேனே" d "நாயேன்
வந்தடைந்தேன்" e "உலகமளந்த பொன்னடியே யடைந்
துய்ந்தேன்" 16. "த்வத்பாத, மூலம் ஸரணம் ப்ரபத், யே"
17. "அநந்யஸரண: ஸரணமஹம் ப்ரபத், யே" f "வழுவினா
அடிமைசெய்யலெண்டுநாம்" g "அடியேனை யாட்கொண்ட
ருளே" 18. "ஐகாந்திக தித்ய கிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி"
19. "தித்யகிங்கரோ ப, வரநி" என்னுமித்யாதி,களிற்
சொல்லுகிறபடியே-ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும்
அநுஷ்டித்ததும் ப்ரார்த்தித்ததும் இவற்றையேயாகை
யாலே நமக்கும் இவையே உபாதேயங்கள்.

ப்ராமாணிகத்வமுண்டேயாகிலும் ஆசார்யரு சி
பரிக்ருஹீ தத்வமில்லாதபோது ஆத்யரணியத்வமில்லையிறே.

a திருவாய் 5-8-11. b ஷு 5-10-11. c ஷு 6-10-10. d பெரியதிரு
1-9-1. e பெரியதிரு 5-8-9. f திருவாய் 3-3-1 g பெரியதிரு 1-9-2.

ப்ராமாணிகத்வமுண்டாபிருக்கச்செய்தேயும் ஸிஷ்டர்களுடைய அநுஷ்டாநராஹித்யத்தாலேயிறே அஷ்டகையில் பஸுவிஸஸநம் அகர்த்தவ்யமாகிறது.

1. "ஆசார்பவாந் புருஷோ வேத," 2. "பவத: பரமோ மத:" 3. "தர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமாணம்" 4. "ஆசார்ப நிஷ்ட, தாமத்விஷய" இத்யாதி,களிற் சொல்லுகிறபடியே - ஆஸ்ரயணீயதைக்கு ப்ரத்யாக்ஷேதுவான ஆசார்யருசி பரிக்ரஹம் இவற்றுக்குக் கனத்திருக்கையாலே இவையே ஆத்மரணீயங்கள்.

பிள்ளை, ஜீயரை, 'ப்ரபத்திக்கு ரிஷிச்சந்தேத்யா தேவ தாதிகள் அநுஸந்தேயங்கள் அன்றிக்கேயொழிவானென் ? ப்ரமாணம் சுருங்கியிருப்பானென் ? அதிகாரி சுருங்கியிருப்பானென்' என்று கேட்க; 'இதில் அர்த்தத்துக்குக் கூட்டுவேண்டிலன்றோ இதுக்குக் கூட்டு வேண்டுவது, 5. "ருஷ்யாதீ, மஸ்ச கரந்பாலமங்க, ந்யாலஞ்ச வர்ஜயேத்" என்றதிறே ப்ரமாணம்; 6. "யோ ப், ரஹ்மாணம் வித, த, ரதி பூர்வம்" 7. "நாராயண பரம் ப், ரஹ்ம தத்த்வம் நாராயண: பர:" 8. ஹீஸ்ச தே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ந்யென" 9. "தஸ்மாந் ந்யாலமேஷாம் தபலாமதிரிக்தமாஹு:... ந்யால இத்யாஹுர்மதீவிண:" ஏவமாதி, ப்ரமாணங்களுமுண்டு. என்பகூத்தால் இதுக்கு ப்ரமாணபேசையில்லை. ஸம்ஸாரி கீழ்க்கழித்ததுமறியான், மேல்வருவதுமறியான்; வர்த்தமானத்திலும் பூ, தாம்ஸமறியான், ப, விஷ்யத, ம்ஸமறியான்; இது இவன்நிலை; 10. "பஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" 11. "ஆநந்தே, ர ப், ரஹ்ம" 12. "ஸமந்த கல்பாணகு, ஹத்மகோடஸென" என்று நிர்தே, ரஷ்ப்ரமாணத்தாலே கேட்டிருக்கும் ஈஸ்வரன்படி இது. இருவர் ஸ்வபூவமும் ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் நிர்தே, ரஷ் ஸாஸ்தரத்தாலும் அறிந்தபின்பு அவனை இவன்பற்றுகைக்கு 13. "நிதி, த், பாஸிதல்ய:" என்றப்போலே ஒரு விதி, வேணுமோ ? இருவருடையவும் தர்மிக், ராஹக ப்ரமாணமே

அமையும். 1. “அவ-ரக்ஷணே” 2. “மந-ஜ்ஞாதே” 3 “மால் தேடியோடும் மனம்” 4 “நோக்குமுணர்வு”. து, ப், லனா யிருப்பானொருவன் அமிழ்ந்தானென்றால் ப், லவானாயிருப்பா னொருவன் அருகே நின்றால் அவனை இவன்பற்றுக்கைக்கு ஒருத்தர் சொல்லவேண்டுமோ? முழுக்ஷுக்கள் அதிகாரிகளா கையாலே அதிகாரிகள் சுருங்கிற்று’ என்றருளிச்செய்தார்.

ஒருவன் வெட்டத் தொடர்ந்து வாராநின்றால், அவன் ஸரணம் புக ரக்ஷித்திலானாகில் ‘கூரதுகன்’ என்று லோக மடைய சுர்ஹியாநின்றது; ரக்ஷித்தானாகில் ‘ஒருவன் நீர்மையே!’ என்று லோகமாக கௌரவியாநின்றது.

ரகு, ராக்ஷஸம்வாதம், நஹுஷ்ப், ரஹஸ்பதி ஸம் வாதம், வ்யாக், ரவாநர ஸம்வாதம், மறவன் “முயல் குட்டியை விட்டுப்போந்தேன்” என்ன - அதுகேட்டு பட்ட ரருளிச்செய்த வார்த்தையும், ப், ரஷ்யகாரர் சரமஸமயத்திலே ‘த்வயத்தை எப்போதும் அநுஸந்தி, க்கை எனக்கு ப்ரியம்’ என்று அருளிச்செய்த வார்த்தையும், பெரியகோயில் நாராயணரைக் குறித்து ஸபத்யூர்வமாக ‘த்வயமொழியத் தஞ்சமில்லை’ என்று அருளிச்செய்த வார்த்தையும், ஸசேல ஸ்நாநபூர்வமாக ஆர்த்தியோடே உபஸந்தனான சிறியாத் தானுக்கு ‘த்வயமொழியத் தஞ்சமில்லை’ என்று எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தையும், ‘திருமந்த்ரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வயநிஷ்ட, ராவீர்’ என்று நஞ் ஜீயரைக் குறித்து அநந்தாழ்வான் ப்ரஸாதித்த வாழ்த்தை யும், ‘மந்த்ராந்தரங்களைச் சொல்லிவிடுமித்தனையே’ என்ன, நஞ்ஜீயர் த்வயத்தையும் உபதேஸித்துப் பிள்ளைக்கு அருளிச்செய்த வார்த்தையும், அம்மங்கியம்மாள் திரு நாராயணபுரத்திலே காணச்செல்ல, உடையவர் அருளிச் செய்த வார்த்தையும் தொடக்கமான பூர்வாசார்ய வசநங்கள். ருசிவிஸ்வாஸங்களுக்குறுப்பாக இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயங்கள்.

இங்கு ப்ரதிபாதிக்கிற உபாயோபேயங்களை, ஆசார்ய ருசிபரிக்குவீதமான இஸ்ஸப்த, விசேஷத்தையொழியு ஸப்த, நந்தரத்தாலே அநுஸந்தி,க்கலாகாது.

‘மெய்க்கன்றுக்கு இரங்கிப்போந்த வாஸநையாலே தோற்கன்று மடுத்தாலும் ஸுரபி,யானது இரங்கிப் பால் சுரக்குமாபோலே, பொய்யான தமக்கும் இரங்குவது இஸ் ஸப்த,விசேஷத்தைக் கேட்டாலாய்த்து; ஆகையாலே இதுவே அநுஸந்தேயம்’ என்று பிள்ளைக்கு ஜீயரருளிச் செய்த வார்த்தை.

ஆகையாலே, த்வயம் ஆதரணீயம். பூர்வாசார்யர்கள் ரஹஸ்யதாயத்தையும் தங்களுக்கு தநமாக நினைத்துப் போரச்செய்தேயும், ஸர்வாதி,காரமாகையாலும், ஆசார்ய ருசிபரிக்குவீதமாகையாலும், புத்தி,பூர்வகமான அப சாரத்துக்கும் பரிஹாரமாகையாலும், கர்மாவஸாநத்திலே யன்றிக்கே ஸரீராவஸாநத்திலே மோக்ஷமாகையாலும் த்வயத்தை மிகவும் தஞ்சமாக நினைத்துப் போருவர்கள்.

சக்ரவர்த்தித்திருமகனோடு காகவிபீ,ஷ்ணாதி,களோடு வாசியற எல்லாருக்கும் அதிகாரமாயிருக்கையாலே ஸர்வாதி,காரமாயிருக்கும்; 1. “ரோகி,ணமௌஷதம் யதா” என்கிறபடியே.

திருமந்த்ரம் ஸாஸ்த்ரருசிபரிக்குவீதம்; சரமஸ்லோகம் ஸரண்யருசிபரிக்குவீதம்; த்வயம் ஆசார்யருசிபரி க்கு,ருவீதம்.

இம்மூன்றுக்கும் மூன்றும் உண்டாயிருக்கச் செய்தே யும் இப்படி சொல்லுகிறது ஊற்றத்தைப்பற்ற.

த்வயம், கட,வல்லியிலே அதீ,தமாகையாலே ஸாஸ்த்ர ருசிபரிக்குவீதம்; ப்ரஹ்மாதிகளைக் குறித்து ஸர்வேஸ்வரன் அருளிச்செய்தானென்னுமிடம் ப,க,வச்சு,ஸ்த்ர ஸித்தி, மாகையாலே ஸரண்யருசிபரிக்குவீதம்; ஆசார்யருசி-
அ-26

பரிசுருஹீதம் என்கைக்கு, கீழே ஆசார்யவசநங்கள் சொன்னோம்.

‘புருஷகார பூர்வகமரக அபராத,க்ஷாமணத்திலேயிழிந்தால், பூர்வாபராதங்களில் ஈஸ்வரன் அவிஜ்ஞாதாவாயிருக்கையாலே, க்ஷமித்தோமென்கிற உக்திக்கும் 1. “நக்ஷமாமி”க்கும் விரோதமில்லை ப்ரபத்த்யுத்தரகாலம் ப்ராமாதி,க்ஷங்களைப்பொழிய புத்தி,பூர்வகமாக அபசாரம் கூடாது. புகுவத்ப்ரபாவத்தைப் பார்த்தால். காதாசித்கமாக வரும் புத்தி,பூர்வகமான அபசாரத்துக்கும் பரிஹாரமாம். அபசாரத்துக்கு அநந்தரம் அநுதாபம் பிறந்ததில்லையாகில், ஜ்ஞாநம் பிறந்ததுமில்லை’ என்று ஜீயர் எண்ணியிரத்துத் திருவாய்க்குலத்தாழ்வானைக் குறித்து அருளிச்செய்தார். 2. “குன்றகைய குற்றஞ் செய்யினும் குணங்கொள்ளும்”.

உபாஸகனுக்கு, மோக்ஷத்துக்கு ஸாதூநமாகத் தான் அநுஷ்டிக்கிற உபாஸநம் பக்வமாய், அநந்தரத்திலே கர்மக்ஷயம் பிறந்து முத்தனாகவேண்டுமாயென்கையாலே, கர்மாவஸானத்திலே மோக்ஷமாகக்கடவது ; ப்ரபந்தநனுக்கு, உபாயதயா கர்த்தவ்யமில்லாமையாலும், உபாயபூதனான ஈஸ்வரனுக்கு ஜ்ஞாந ஸக்தியில் வைகல்யமில்லாமையாலும், வர்த்தமான ஸரீரத்தையொழிய ஆக்ஷாமிஸரீரத்தில் இச்சையில்லாமையாலும், ப்ரபத்த்யுத்தரகாலம் இஸ்ஸரீரத்தினுடைய ஸ்திதிக்கு ஹேது தீவ்ரஸம்வேகராவ்ஹித்யமாகையாலும், ஸரீராவஸானத்திலே மோக்ஷமாகக்கடவது.

ஸூக்ஷ்மஸரீரம்போலே இஸ்ஸரீரமும் ஈஸ்வராநுகூரஹத்தாலேயிருக்கிறதென்னில், அது விரஜையளவும் க்ஷமாஸாதூநமாயிருக்கிறது; இஸ்ஸரீரஸ்திதிக்கு ப்ரயோஜனமில்லை ; ஸு-கேரத்தரமாகவிருந்தானாகில் புகுவதநுகூரஹத்தாலே என்னலாம், அல்லாமையாலே அவனுக்கு வைஷ்ணவ நைக்கிருண்யங்கள் ப்ரஸங்கிக்கும். ஆகை

யாலே, ஸரீரஸ்திதிக்கு ப்ராரப்த, ஸேஷமே ஹேது. ப்ரபத, நானந்தரம் ஸரீரமோக்ஷமுண்டாவது பரமார்த்தி யுண்டாகில்; க்ரீரப, நரகப்ரவேஸாதிகளில் அஸஹ்யதை யொழிய வர்த்தமான ஸரீரத்தில் அஸஹ்யதையில்கை; ஆகையாலே வைத்தருளும். அப்போதே ஸரீரவிஸ்வேஷம் பிறக்கில் நச்சப்பொய்கையென்று பீ, தராய் இழிவாரில்கை. இவன் ஒரு ஷ்ணகாலமிருக்க அநேகாவதாரங்களில் கிடை யாத ப, லம் ஸித்தி, திக்கும். சரமதே, ஹமாகையாலே ஈஸ்வரனுக்கு அதிலே ஆத, ரணீயதை நடக்கும். இவை அவாந்தரப, லங்கள். து, :க்கே, த்ரமாயிருக்கச்செய்தே விட மாட்டாதவன் ஸு, க, லவமுண்டாகில் இதிலே வேர்பற்று டென்று ஈஸ்வரன் ஹிதகாமனாகையாலே 'ஸரீராவஸாநத் தளவும் கர்மப, லம் அநுப, வித்திடுவான்' என்று உத, ர ஸீநனாயிருக்கும். ஆகையாலே ப்ரபந்நனுக்கு ப்ராரப்த, கர்மாவஸாநம் பார்த்திருக்கவேண்டா.

திருமந்த்ரத்திலும் சரமஸ்லோகத்திலும் அர்த்த, ஜ்ஞாநத்தாலும் து, ஸ்ஸாத்த, யமான ப, லம் இதில் ஸப், தே, ச்சாரணத்தாலே ஸு, லப, மாம்.

பூர்வாசார்யர்கள் மற்றையிரண்டிலும் அர்த்த, த்தை மறைத்துக்கொண்டு போருவர்கள்; இதில் ஸப், த, தார்த்த, யங்க ளிரண்டையும் மறைத்துக்கொண்டு போருவர்கள். மந்த்ர ஸ்லோகங்களிரண்டிலும் ஸப், த, த்தை வெளியிட்டு அர்த்த, த்தை மறைத்துக்கொண்டு போருவர்கள்; த், வயத் தில் இரண்டையும் மறைத்துக்கொண்டு போருவர்கள்.

1. "கு, ஹ்யநாம் கு, ஹ்யமுத்தமம்" என்றதிதே.

வாச்யம் ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமானாற்போலே, வாசகோச் சாரணமும் ஸக்ருத்கர்த்தவ்யம். 2. "தஸ்மாத் ஸக்ருத் க்ருதே நைவ கர்மணு யேந மாநவ: | ஸக்ருஜ்ஜப்தேந மந்த்ரண க்ருதக்ருத்யஸ் ஸு, கீ, ப, வேத் ||" என்று ப்ரஸ்நம்பண்ணை, 3. "மந்த்ரோ ஹி வித், யதே யேந ஸக்ருது, ச்சாரிதேந வை |

புருஷோ ஜீவலோகேஸ்மிந் க்ருதக்ருத்போ ப, விஷ்யதி” என்று ப்ரதிவசநம் பண்ணுகையாலே. இவ்வர்த்தம் கடவுல்லியிலும் சொல்லிற்று. இத்தையறிய எல்லா மந்திர ப,லங்களும் வித்தி,திக்கும். 1. “ஸர்வமந்திர ப,லாந்பல்ய விஜ்ஞாதேந ப,வந்தி வை” என்கையாலே. 2. “ஏதந்மந்திர மவிஜ்ஞாய” என்கையாலே இத்தையறியாதபோது ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திக்கு உபாயமில்லை. 3. “வாசிகம் மாதஸம்” இத்யாதி,யாலே உச்சாரணமொழிய ஸ்ம்ருதிமாத்ரத்தாலே த்ரிவித,கரணத்தாலும் பண்ணின பாபங்கள் போமென்று சொல்லும். “அபி,ஜநவித்யாவ்ருத்தங்கன் மூன்றுமுடைய வனேயாகிலும், த்வயத்துக்கு அதிகாரியன்றிக்கேயொழியுமாகில், அவனைக்கண்டால் விலங்கவேணும்” என்று ஸாஸத்ரஞ் சொல்லிற்று. இம்மூன்றுமில்லையேயாகிலும் த்வயோச்சாரணம் பண்ணிவைன் பூஜ்யதமனென்றும் சொல்லிற்று. ரக்ஷகன் க்ருதாத்மாவுகையாலே அஹ்ருத்யோக்தியையும் புத்தி,பூர்வோக்தியோடொக்க நினைத்திருக்கும் ஆநுகல்யத்தில் தாரதம்யம்கொண்டு த்யாக்யபரிக்ரஹம் பண்ணுவது அபரிபூர்ணனாகையாலே. ஆபி,முக்யஸூசகமொன்றுமிதே வேண்டுவது. a ‘பொய்யே கைம்மைசொல்லி’ என்றும் b ‘புறனுரையேயாகிலும்’ என்றும் நிரர்த்தகமான ஸமுத்ர கே,ரவுத்தைக் காட்டில் ஸார்த்தகங்களான கட்டபடாதி, ஸப்,தங்கள் ஸ்ரேஷ்டங்கள். அவற்றிற்காட்டில் தே,வதாந்தர நாமங்கள் ஸ்ரேஷ்டங்கள். அவற்றிற்காட்டில் ப,க,வந்நாமங்கள் ஸ்ரேஷ்டங்கள். அவற்றில் வைத்துக் கொண்டு மூலமந்த்ரம் ஸ்ரேஷ்டம். மூலமந்த்ரம் ஸமுத்ர கே,ரவுஸ்தூநீயமஸம்படி த்வயம் ஸ்ரேஷ்டம். அதுக்கடி மூலமந்த்ரத்தில் ஆர்த்தமான அர்த்தம் த்வயத்திலே வாசகமாகை, வாச்யங்களில் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அவ்வருகில்லாதாப்போலே, வாசகங்களிலும் இதுக்கு அவ்வருகில்லை, இதுவே வித்தி,தாந்தம்” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வர்.

திருமந்தரம் ஆத்மபாரதந்தீரய ப்ரதூநம்; சரமஸ்லோகம் புகுவத் ஸ்வாதந்தீரய ப்ரதூநம்; த்வயம் புகுவத் பாரதந்தீரய ப்ரதூநம். திருமந்தரம் ப்ராப்ய ப்ரதூநம்; சரமஸ்லோகம் ப்ராபகப்ரதூநம்; த்வயம் உபயப்ரதூநம். திருமந்தரம் மந்த்ரரூபம்; சரமஸ்லோகம் விதிருபம்; த்வயம் அநுஷ்டூநரூபம். இதுக்கு அதிகாரி திருமந்தரத்தில் த்ருதீயபதத்திலும், சரமஸ்லோகத்தில் ப்ரதூமபதத்திலும், த்வயத்திலும் நிஷ்டையுடையவன். இதுக்கு த்வயமென்று திருநாமமாய்த்து ஸாதூநகாத்யங் களைச் சொல்லுகையாலே. இதொழிய நாலஞ்ச ஹேதுக் களைச் சொல்லுவர்கள்.

இதுதான், பூர்வவாக்யம் மூன்றுபதமும், உத்தர வாக்யம் மூன்றுபதமும், ஆக ஆறுபதமாயிருக்கும். இதில் பூர்வவாக்யம் உபாயத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது; உத்தர வாக்யம் உபேயத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. ௧ “நாளுநின்று நம பழமை அங்கொடுவினையுடனே மாளும்” என்றும் ௨ “புலனைந்து மேயும் பொறியைந்து நீங்கி” என்றும் 1. “ப்ரஹ்மவித, ஸப்நோதி பரம்” என்றும் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞப்திதூஸையில் உபாயத்துக்கு உபேயாநந்தரபூவித்வம் உண்டாயிருந்ததேயாகிலும், 2. “மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ-அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப், யோ மோஷயிஷ்யாமி” என்றும் ௩ “திருநாரணன்தான் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினே” என்றும் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே || வ்யுத்தப்திதூஸையில் உபேயம் உபாயாநந்தரபூ வியாயிருக்கையாலே உபாயப்ரதிபாதகமான பூர்வவாக்யம் முற்பட அநுஸந்தேயமாய், உபேய ப்ரதிபாதகமான உத்தரவாக்யம் பிற்பட அநுஸந்தேய மாயிருக்கும். ஆகையாலேயிறே திருபந்தரத்தில் நமஸ் ஸுக்குப் பின்பு நாராயண பதமாச்சது. இதில் பதந்தர யாத்மகமான பூர்வவாக்யத்தில், ப்ரதூமபதம் ஸ்வீகார்ய

a திருவாய் 1.3-8. b திருவாய் 2-8-4. c திருவாய் 4.1-1.

|| ‘அநுஷ்டூநதூஸையில்’ என்று இருக்கவேண்டும்.

வஸ்துவைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது. த்விதீயபத்யம் ஸ்வீகாரப்ரகாரத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது. த்ருதீயபத்யம் ஸ்வீகாரத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது.

ஸ்ரீஸப்த, தார்த்தம்

(1) அதில் ஸ்ரீமத் என்கிற அம்ஸத்தாலே - புருஷகாரத்தையும், புருஷகாரத்தினுடைய நித்யஸந்நிதியையும் சொல்லுகிறது. ஸ்ரீஸப்தம் 1. "ஸ்ரீயதே. ஸ்ரயதே" என்கிற வ்யுத்பத்தி த்வயத்தாலும் பிராட்டியுடைய புருஷகாரப்ரவர்த்துக்கு உபயுக்தங்களான குணவிசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது. அக்குணவிசேஷமாகிறது உபயஸம்பந்தம். அதில் கர்மணி வ்யுத்பத்தி, சேதநனோடுண்டான பந்தவிசேஷத்துக்குப் ப்ரகாஸகமாயிருக்கும்; கர்த்தாரியுத்பத்தி, ஈஸ்வரனோடே ஸம்பந்தத்திற்குப் ப்ரகாஸகமாயிருக்கும். சேதநனோடே மாத்ருத்வலக்ஷணபந்தம் உண்டாயிருக்கும்; ஈஸ்வரனோடே மஹிஷீத்வலக்ஷணபந்தம் உண்டாயிருக்கும். மாத்ருத்வலக்ஷணபந்தத்தாலே புருஷகாரநிரபேக்ஷமாக ஸகலசேதநர்க்கும் ஆஸ்ரயணீயையாயிருக்கும்; மஹிஷீத்வப்ரயுக்தமாக ஈஸ்வரனோடே நித்யஸம்பந்தையாயிருக்கையாலே புருஷகாரநிரபேக்ஷமாக ஈஸ்வரனை ஸேவியாநிற்கும். 2. "யஸ்யா: கடாஷணமதுஷணம்" இத்யாதி, யாலே வ்யுத்பத்தித்வமத்தாலும் உண்டான அர்த்தத்தை ஆழ்வான் அருளிச்செய்தார். 3. "ஸ்ருணோதி. ஸ்ராவயதி" என்கிற நிருத்திவிசேஷத்தாலே - 1. "ஸ்ரீயதே. ஸ்ரயதே" என்கிற வ்யுத்பத்தி த்வயத்தாலும் பலிதமான அர்த்தவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. 3. "ஸ்ருணோதி" என்றது - கேளாநிற்கும் என்றபடி; 3. "ஸ்ராவயதி" என்றது கேட்பியாநிற்கும் என்றபடி.

ப்ரதீப்தஸரணத்தில் பொருத்தாதாப்போலே ஸம்ஸாரம் அடிக் கொதித்து பகுவத்விஷயத்தைக் கிட்டியல்லது துரிக்கமாட்டாதபடியான துஸாவிசேஷத்தையுடையனாய்,

ப,க,வத் ஸமாஸ்யனோந்முக,னான சேதநன், 1. "யத், ப்,ரஹ்மஹ்" இப்பாதி,ப்படியே காலதத்த்வமுள்ளதனையும் அநுப,வியாபிஸ்ருலும் சிறிது வரையிட்டுக் காட்டக்கடவ தல்லாதபடி க்ருரங்களாயிருக்கிற அக்ருத்யகரண க்ருத்யா கரணப்ரமுக,ங்களான அபராத,விரேஷங்களைக் கரணத்ரயத் தாலும் அநாதி,காலம் கூடுபூரித்து ஈஸ்வரனுடைய 2. "கபியாயி" 3. "நகாமாயி" என்கிற வெட்டிய சொற்க ளுக்கு விஷயபூ,தனாய் போந்தானொருவனாகையாலே, அநாதி,காலாஜிதங்களான தன் னுடைய அபராத, விரேஷங்களையும் ஈஸ்வரனுடைய நிரங்குஸ ஸ்வாதந்த்ரயத் தையும் அநுஸந்தி,த்து பீ,தனாய், பிராட்டியுடைய நிரவதி,கமான காருண்யாதி, கு,ணங்களையும் தன்னோடு அவளுக்குண்டான பூந்த,விரேஷத்தையும் புரஸ்கரித்து 'ஸாபராத,னாய் அநந்யஸரணனாயிருக்கிற எனக்கு அபராத, நிவ்ருத்திமாத்ரத்திலே ப்ரஸந்நையாய் அஸரண்யஸரண்யைய யாயிருக்கிறவள் திருவடிகளொழியப் புகலில்லை' என்று இவன் விண்ணப்பஞ்செய்யும் வார்த்தையைத்தானே கேளாநிற்கும். ஈஸ்வரனைக் குறித்து விண்ணப்பஞ்செய்யும் வார்த்தையை அவன் கேட்கும்படி பண்ணுவிற்கும்.

இச்சேதநனுக்கு இருவரோடும் பூந்த,முண்டாயிருக்க அவனுக்கு அவள் புருஷகாரமாகவேண்டுமிறதென்? என் னில்; மாத்ருத்வநிப,ந்த,நமான வாத்ஸல்யாதிரேகத்தாலும், ஈஸ்வரனோபாதி காடி,ந்யமாஸ்த்த,வங்கள் கலந்திருக்கை யன்றிக்கே கேவலமாஸ்த்த,வமேயாய், ஸாபராத,ரான சேதநரை அபராத,ராகு,ணமாக நியமிக்குமிடத்தில் 4. "மர்ஷயாமீஹ து,ஃப,லா" என்கிறபடியே அஸக்தையா யிருக்கையாலும், 5. "த்வம் நீசஸஸவத் ஸ்ம்ருத:" என்கிறபடியே தன் திருவாயாலே இப்படி புல்லிதான வார்த்தையை அருளிச்செய்யவேண்டும்படி விபரீதபூ,த்தி, யாய், தன் திறத்திலே தீரக்கழிய அபராத,த்தைப்பண்ணி 6. "ராவனோ லோகராவண:" என்கிறபடியே, இருந்ததே

குடியாகக் கையெடுத்துக் கூப்பிடவேண்டும்படி பரஹிந்
 னையே யாத்ரையாகவுடையனாயிருக்கிற ராவணனுடைய
 தண்ணிமை-மயப் பாராதே, அவனைக்குறித்து 1. "தேந
 மைதீ ப,வது" என்றும் 2. "மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்"
 என்றும் ஹிதோபதே,ஸம் பண்ணுகையாலும், ராக்ஷஸிகள்,
 ராவணன் பராஜிதனாகவும் பெருமாள் விஜயிகளாகவும்
 ஸ்வப்நங்கண்டு அத்தாலே பீ,தபீ,தைகளாக. - த்ரிஜடை,
 3. "அலமேஷா பரித்ராதும் ராக்ஷஸ்யோ மஹதோ ப,யாத்"
 என்று நாம் விடாதேயிருந்து தர்ஜநபுர்த்ஸநங்களைப்பண்ணி
 நலிய, நம்மாலே நலிவுபடுகிறவள்தானே நமக்கு ஆபத்
 துண்டான காலத்திலே நம்மைக் கைவிடாதே ரக்ஷிக்கும்
 என்று சொல்லுகையாலும், இப்படி பிறர் சொன்னவள
 வன்றிக்கே பிராட்டித் தானும் இவர்கள் நே வுடுகிற
 மையத்திலே 4. "ப,வேயம் ஸரணம் ஹி வ:" என்று
 'நீங்கள் நோவுபடுகிற மையத்துக்கு நானிருந்தேன்,
 நீங்கள் அஞ்சவேண்டா' என்று அப,யப்ரத,நம்பண்ணுகை
 யாலும், இப்படி வ்யவஹாரமாத்ரமேயாய் அநுஷ்ட,நம்
 விபரீதமாயிருக்கையன்றிக்கே, திருவடிவந்து 'ராவணன்
 பட்டான், பெருமாள் விஜயிகளானார்' என்று விண்ணப்பஞ்
 செய்த வார்த்தையைக் கேட்டு இவன் பண்ணின உப
 காரத்துக்கு ஸத்,ருஸப்ரத்யுபகாரங்கானாதே தடுமாறுகிற
 அவஸ்தையிலே "பத்துமாஸம் தேவரீரைத் தர்ஜநபுர்த்ஸ
 நங்கள் பண்ணி நலிந்துபோந்த இப்பெண்பயல்களை நான்
 நினைத்த வகைகளிலே நலியும்படி அவர்களைக் காட்டித்
 தரவேணும், நான் முன்பு தேவர்திருவடிகளிலே வந்தபோது
 இவர்கள் பண்ணின நலிவைப் பொறுக்கமாட்டாதே
 நொந்துபோனேன், இப்போது இவர்களை நிரஸிக்கைக்கு
 ஒரு ப்ரதிப,ந்த,கமிஸ்லை, இவர்களை ஐம்பது அறுபது
 வகைகளாலே கொல்லும்வகை சொல்லாநின்றேன், 'இவ
 னுக்கு நாம் பரிசிலாகக் கொடுக்கலாவதென்?' என்று
 தடுமாறவேண்டா, இவர்களை நிரஸிக்கும்படி என்னையிலே
 காட்டித் தருமதொழிய எனக்குப் பண்ணும் ப்ரத்யுபகாரம்

வேறில்லை" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, திருவடி பண்ணின உபகாரத்தையும் ராஷ்டிரிகள் பண்ணின அபகாரத்தையும் பாராதே அப்போது அவர்களுடைய அச்சமொன்றுமே திருவுள்ளத்தே பட்டு, அவர்களுடைய கண்குழிவு காண மாட்டாதபடியான மார்த்துவத்தாலே, 1. "ந கஸ்சிந்தா-பராத்தயதி" என்றும், 2. "க: குப்பேத்" என்றும், 3. "துர்ப்பவா" என்றும் திருவடியோடே மன்றாடி ஆர்த்திரா பராதைகளான ராஷ்டிரிகளை ரக்ஷிக்கையாலும், இனைய பெருமாள் காட்டுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது பெருமாள் நிறுத்திப் போகத்தேடினவளவிலே, 4. "ஸீதாமுவாச" என்று பிராட்டி புருஷகாரமாகப் பெருமானோடு கூடப் போகையாலும், ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமாள் 5. "ப்ரதீயதாம் தாஸாதய மைதிஸீ" என்று 'ஜீவிக்கவேண்டியிருந்தாயாகில் பெருமாள் தம்முடைமையும் தாமுமாகச் சேர விருக்கும்படி பண்ணப்பார்' என்று ராவணனைக் குறித்துப் பெருமானும் பிராட்டியும் சேரவிருக்கைக்குறுப்பான வார்த்தைகளைச் சொல்லியும், த்ரிஜடையைப் பிராட்டிக்கு வ்யஸநங்களில் உசாத்துணையாக வைத்தும், இப்படி பிராட்டி முன்னாகப் பெருமானே ஸரணம் புகுகையாலும், மஹாராஜர் திருவாபரணம் முன்னாகப் பெருமானைப் பற்றுகையாலும், காகம் அபராதத்தைப் பண்ணி வைத்துப் பிராட்டி ஸந்நிதியிலே தலையறுப்புண்ணுதே பிழைக்கையாலும், ராவணனுக்கு அத்தனை அபராத மின்றிக்கேயிருக்க, பிராட்டி ஸந்நிதியில்லாமையாலே தலையறுப்புண்கையாலும், பின்னையும் இனையபெருமானைக் குறித்துப் பிராட்டி தன்னை வந்ததிலே விட்டுப்போகாநிற்க 'தம்பிமாரோடொக்க நாட்டை ரக்ஷிக்க விண்ணப்பஞ் செய்யும்' என்று அருளிச்செய்கையாலும், மற்றுமிவை தொடக்கமான ஸ்வபாவவிசேஷங்களெல்லாவற்றாலுமாக, ஈஸ்வரனை ஆஸ்ரயிக்கும்போது இவள் புருஷகாரபூதையாகக்கடவள்.

முக்யமாக, எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிக்கையாவது—
பிராட்டி முன்னாக ஆஸ்ரயிக்கை.

ஆச்சி, சிறியாத்தானுக்கு 'புகுவச்சேஷமாய் அவற்றை
நெடுங்காலம் அகன்றுபோந்த இவ்வாத்மாவை எம்பெருமா
னோடே இணக்கைக்குப் புத்ருசாக நமக்குப் பிராட்டியுள்ள
என்று நிபுரனாயிரு' என்று அருளிச்செய்தார்.

ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஸக்தியாயிருக்கும் ஈஸ்வரன்
உ "உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லாமுடனிருந்தறிதி" என்கிற
படியே — ஹ்ருதிஸ்த்யாய்க்கொண்டு சேதநர் பண்ணும்
அபராதங்களைக் குறித்து அவற்றுக்கீடாக நியமிக்கை
யாலே, ஸாபராதரான சேதநர் ஸரணோக்தியை ப்ரயோகித்
தால் அதுவும் அபராதகோடிகுடிதமாயிருக்குமிதே.

ஆகையாலே, அநாதிகாலம் தான் பண்ணிப்போந்த
அபராதங்களைப் பொறுத்தருளவேனுமென்று விண்ணப்
பஞ்செய்யும்போது அத்தபுரபரிகரமாய்நின்று விண்ணப்பஞ்
செய்யவேண்டுகையாலே, ஸர்வஜ்ஞனான ஈஸ்வரனையுங்
கூட நிருத்தரணம்படி பண்ணவற்றான தன்னுடைய உக்தி
விசேஷங்களாலும், ௩ "பித்தர் பனிமலர்மேல் பாவைக்கு"
என்றும், ௪ "மலரான் தனத்துள்ளான்" என்றும், ௫ "மாமலர்
மங்கை மண்ணோக்கமுண்டான்" என்றும், ௬ "அல்லிமலர்
மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்குமம்மான்" என்றும்,
தன்னுடைய பேரக்யதாப்ரகர்ஷத்தாலும் மற்றுமுண்டான
உசிதோபாய விசேஷங்களாலும் சேதனனுடைய அப
ராதங்கள் ஈஸ்வரன் திருவுள்ளத்தில் படாதபடிபண்ணி
அநாதிகாலம் அகன்று போந்த இருவரையும் சேர்க்கக்
கடவதாயிருக்கிற பிராட்டி ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று.

a திருமாகை 84.

c மூன்-திருவ 3.

e திருவாய்மொழி 3-10-8.

b திருநெடுந்தாண்டகம் 18.

d பெரியதிருமொழி 8-10-1.

மதுபர்த்தம்

(2) மதுப்பாலே — புருஷகாரபூதையான பிராட்டியுடைய நித்யயோகும் சொல்லுகிறது. 1. “நித்யாதபாயிநீம்” என்றும், a “அகலகில்லேன்” என்றும், 2. “விஷ்ணுஸ்ஸர்வரூபாயிநீ” என்றும், 3. “பூங்கரேண ப்ரபுயதா” என்றும், b “தன்னோடும் பிரிவிலாத்திருமகள்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஈஸ்வரனோடே நித்யஸம்ஸ்லிஷ்டையாயிருக்கையாலே ஆஸ்ரயனோந்முக்யனான சேதநன், தன்னுடைய அபராதங்களையும் ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் அநுஸந்தித்துப் பிற்காலிக்குமா போலே, புருஷகாரபூதையான பிராட்டியினுடைய அஸந்நிதியை அநுஸந்தித்துப் பிற்காலிக்கவேண்டாதே, ரூசிபிறந்தபோதே ஆஸ்ரயிக்கலாம்படியிருக்கும்.

4. “ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா” என்கிறபடியே - அரைக்ஷணம் விஸ்லேஷித்தால் ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படியாயிருக்கையாலும், தன்னைப் பிரிந்தபோது, 5. “ஜகத்ஸஸைலம்” என்கிறபடியே - நாடு குடிகிடவாதென்றறிந்திருக்கையாலும், பரத்வத்தோடு வ்யூஹத்தோடு விபுவத்தோடு அர்ச்சாவதாரத்தோடு அந்தர்யாமித்வத்தோடு வாசியற எல்லாவிடத்திலும் பிரியாதேயிருக்கும்.

[[c “திருமால் வந்தென்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்” d “பாவையுமகள் தன்னொடுமுடனே வந்தாய்” e “என்மனத்தே புகுந்தாய்” f “சேர்ந்த திருமால்” இத்யாதி.]

இவனுக்கும் ஈஸ்வரனுக்குமுண்டான சேர்த்தியும் நித்யமாய், அநுபுவமும் நித்யமாய், தத்கார்யமான ஹர்ஷமும் என்றுமுண்டாகையாலே, இச்சேதநனுக்குப் பிராட்டி அஸந்நிதிப்ரயுக்தமாக ஆஸ்ரயணவைமுக்யம் பிறக்கையன்றிக்கே, இப்ரதிபத்திமாத்ரமேயாய்த்து அபேக்ஷிதம். இதுண்டானபோது ஸர்வகாலமும் ஆஸ்ரயிக்கலாம்படியிருக்கும்.

a திருவாய் 6-10-10. b பெரியதிரு 4-5-5. c திருவாய் 10-8-1. d பெரியதிரு 7-7-2. e ஷே 3-5-6. f மூன்-திருவ 30. [[ ] சில கோஷங்களில் இல்லை.

ஆக, ஸ்ரீமச்சுப்தத்தாலே—1. “அஸ்யேஸாநா ஜகத:”
 2. “ந்வம் மாதா ஸர்வலோகாதாம்” 3. “அகில ஜகத்
 மாதரம்” என்றித்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே - ஜகத்
 துக்குப் பூஜ்யையாய், 1. “விஷ்ணுபத்” என்றும்,
 4. “விஷ்ணுஸ்தீ” என்றும், 3. “தேவதேவ திவ்யமஹிஷிம்”
 என்றுமித்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே
 ஈஸ்வரனுக்கு மஹிஷியாய், அவனுக்கு அத்யந்தபரதந்தரை
 யாய், அவனுடைய ஸ்வரூப ரூப குணாதிக்கைப்போலே
 அபரிச்சேத்யமாயிருக்கிற தன்னுடைய பேரூபத்தா
 ப்ரகர்ஷத்தாலே எப்போதுமொக்க அவன்திருவுள்ளத்தைத்
 தன்பக்கலிலே துவக்கிக் கொண்டுருக்கக்கடவளாய், ஈஸ்வரன்
 வைஸ்வரூபமெல்லாங்கொண்டு ஸர்வகாலமும் தன்னை
 அநுபவியாநின்றாலும் தன்னுடைய குணரூபவிலாஸ
 சேஷத்தங்களாலே அபூர்வவத்விஸ்மயங்களைப் பண்ணக்
 கடவளாய், இப்படியிருக்கிற தான் ௩ “இறையும்
 அகலகில்லேன்” என்கிறபடியே-விக்ரஹைகதேஸத்திலே
 காலதத்வமுள்ளதையும் ஆழங்காற்பட வேண்டும்படி
 நிரவதிக பேரூபத்தாப்ரகர்ஷத்தை உடையனாயிருக்கிற
 ஈஸ்வரனைக் கண்ணகாலமும் விஸ்வலோகத்தில் எத்தாஹாநி
 பிறக்கக்கடவளாய், 5. “யத்ர நாந்யத் பஸ்யதி” என்னும்
 படியான விஷயத்தை ஸர்வகாலமும் அநுபவியாநிற்கச்
 செய்தேயும், ப்ரஜைகளுடைய ரக்ஷணத்தில் எப்போதும்
 திருவுள்ளங்கிடந்து தேவதேவ திவ்யமஹிஷியான தன்
 னுடைய மேன்மை ப்ரஜைகள்பக்கல் நடையாடாதே
 மாத்ருத்வநிபுந்தநமான பூந்தமே அநுவர்த்திக்கக்
 கடவதாய், ஸர்வலோகஜநீத்வரூபமான ப்ராப்திவிஸேஷ
 மன்றிக்கே, 3. “அஸாண்ய ஸாண்யாம்” என்கிறபடியே -
 ஜந்ம வருத்த ஜ்ஞாநங்களாலுண்டான நிகர்ஷம் பாராதே
 ரிபூணமபி வத்ஸலனாய், ஸர்வபூதஸமனாய், ஸ்ருஷ்ட்யவ
 தாராதிக்ருகத்தாலே ஜகத்ரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனாயிருக்
 கிற ஈஸ்வரன் 6. “க்ஷிபாமி” 7. “நக்ஷமாமி” என்று தள்ளிக்

கதவடைத்தாலும் தன் திருவடிகளிலே வந்து விழலாம்படியான விசேஷ ப்ராப்தியையுடையளாய், ஈஸ்வரன் ஸ்வாதந்தர்யத்தையும், தந்தாமுடைய அபராதத்தையும் பார்த்துத் தடுமாறின அவஸ்தையில் ஈஸ்வரன் முகூத்தைப் பார்த்து, “ஸர்வஜ்ஞராய் ஸர்வஸக்திகராய் உபயவிபூதி கிரீவாஹகராயிருக்கிற உம்முடைய பெருமையையும், அஜ்ஞாநாஸக்திகளால் புஷ்கலராய், உ “சிறுமாளிடவர்” என்னும்படியிருக்கிற இவர்களுடைய சிறுமையையும் பார்த்தால், பர்வதபரமானுஷுக்குச் சேர்த்தியில்லாதாப் போலே, உமக்கும் இவர்களுக்கும், 1. “கத, மாஸீத் ஸமாக, ம:” என்கிறபடியே - ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் சேர்த்தியற்றன்றோ இருக்கவடுப்பது; ஸப்ரயோஜகடாசூம்பண்ணி இவர்களை அங்கீகரிக்கைக்கு யோக்யதையில்லாதபடி நீர் அவாப்த ஸமஸ்த காமராயிருத்தீர்; உம்முடைய தரத்துக்கீடான பச்சை இவர்களாலிடப்போகாது; ஆனபின்பு, இருவருடைய ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்தாலும் இரண்டுதலையையும் சேர்க்கைக்கு யோக்யதையில்லை; இவர்களை அநாதூரித் தால் உம்முடைய நாராயணத்வமும் ஒருவாய்ப்போய், ஸர்வ ரக்ஷகனுன உம்முடைய ரக்ஷகத்வமும் விகலமாய், ஸீலாதி, குணங்களும் முடங்கப்பட்டு, உம்முடைய ஸ்வாதந்தர்யமே தலையெடுத்து இவர்கள் உம்முடைய சீற்றத்துக்கு இலக்காய், நஸித்துப்போமத்தனையாயிருந்தது; உமக்கும் இவர்களுக்குமுண்டான பூந்த, விசேஷத்தைப் பார்த்தால், 2. “உறவேல் நமக்கிங் கொழிக்கவொழியாது” என்கிறபடியே குடநீர்வழித்தாலும் போகாததொன்றாயிருந்தது; ஸ்ருஷ்ட்ய வதாராதி, முகூத்தாலே c எதிர்குழல்புக்குத் திரிகிற உம்முடைய பேற்றுக்கு நானிரக்கவேணுமோ? உம்முடைய ஸ்வரூபஸித்த்யர்த்தமாக இவர்களை ரக்ஷிக்கவேண்டாவோ? 2. “அதிக்ராமந்நாஜ்ஞாம்” என்கிறபடியே நம்முடைய ஆஜ்ஞாநிலங்க, நம்பண்ணி நம்முடைய சீற்றத்துக்கு அநாதூகால்மிலக்காய்ப் போந்தவர்களை, இவர்கள் பண்ணின

* a நாச்சியார்திருமொழி 10-10. b திருப்பாவை 28. c திருவாய் 2-7-6.

அபராதத்துக்கு உசிததூண்டும்பண்ணாதே, இவர்கள் செய்த தப்புக்களைப் பொறுத்து இவர்களை ரக்ஷித்தால், இவர்கள் அநாதிகாலம் ஸாஸ்த்ரமர்யாதா திலங்குநம் பண்ணினாற்போலே நாமும் அநந்தகாலம் ஸாஸ்த்ர மர்யாதா திலங்குநம் பண்ணினோமாகோமோ? அஐஞான இவன் தப்புச்செய்தான் என்ன, ஸர்வஜ்ஞான நாமும் தப்புச்செய்யவோ? இரண்டு தலையும் தப்புச் செய்வதில் ஒரு தலையே அதை அநுஷ்டித்துவிட அமையாதோ? ஒரு தலையில் தப்பை மாற்றக்கடவதாகத் தொடங்கி இரண்டு தலைக்கும் தப்புண்டாக்குகிறாயன்றோ? இவர்களை ரக்ஷித்தால் ஸாஸ்த்ரமர்யாதை குடியாதோ? என்றன்றோ திருவுள்ளத் திலோடுகிறது; இவர்களை ரக்ஷணம்பண்ணாதே அபராதா நு கலமாக்கி நியமித்தால் உம்முடைய க்ருபாதிசூணங்கள் ஜீவிக்கும்படியென்? நியமியாதேபோனால் ஸாஸ்த்ரம் ஜீவியாதாப்போலே ரக்ஷிபாதபோது சூணங்கள் ஜீவியாதே. ஆனபின்பு, க்ருபாதிசூணங்கள் ஜீவிகைக்காக இவர்க ளுடைய ரக்ஷணம் பண்ணவேண்டாவோ? ரக்ஷணத்தில் ஸாஸ்த்ரம் ஜீவியாதென்று சொல்லவேண்டா; ஸாஸ்த்ரத்தை விமுகூர் விஷயமாக்கினால், சூணங்களை அபிமுகூர் விஷயமாக்கினால் இரண்டும் ஜீவிக்கும். ஆனபின்பு, இவர்களை ரக்ஷித்தருளவேண்டாவோ?" என்று இச்சேதனை அபராதங்கள் பாராதே ஈஸ்வரன் விஷயீகரிக்கும்படியான பாசுரங்களைச் சொல்லி, விளக்குப் பொன்போலே நடுவே நின்று இரண்டுதலையையும் சேர்க்கக்கடவளாயிருக்கிற பிராட்டியாருடைய நித்யயோகத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது.

நாராயணபதார்த்தம்

(3) நாராயணபதும், இப்புருஷகாரபூதையாயிருக்கிற பிராட்டிதானே தான் சேர்த்த இவனை ஈஸ்வரன் கைவிடும் படியான பாசுரங்களைச் சொன்னாலும், 1. "தேவாஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத்" என்றும், 2. "செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்"

3 பெரியாழ்திரு 4-9-2.

என்றும் சொல்லுகிறபடியே - அவளோடே மறுதலைத்து நோக்குப்படியான வாத்ஸல்யாதி, குணங்களைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது.

இப்பதத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற வாத்ஸல்யாதி, குணங்களாகிறன - புருஷகாரபூதையான பிராட்டியாலே உத்ப்ரவிக்கப்பட்டு, (ப்ரபத்யே) என்கிற பதத்திற்சொல்லப்படுகிற ஸ்வீகாரத்துக்கு உட்பயுத்தங்களாயிருப்பன சில.

வாத்ஸல்யமாவது - வத்ஸத்தின்பக்கல் தேறு இருக்குமிருப்பு. அதாகிறது - அதினுடைய தேஷத்தைப் பேராக்யமாகக் கொள்ளுகையும், கூரத்தைக் கொடுத்து வளர்க்கையும் எதிரிட்டவர்களைக் கொம்பிலும் குளம்பிலும் கொண்டு நோக்குகையுமிதே. அப்படியே ஈஸ்வரனும், a "செய்தாரேல் நன்று செய்தார்" என்று - தேஷத்தைப் பேராக்யமாகக்கொண்டு, b "பாலே போல் சீர்" என்கிற குணங்களாலே துரிப்பித்து, 1. "கத,ஞ்சந-ந த்யஜேயம்" என்றும், 2. "அப்யம் ஸர்வபூதேப்,ய:" என்றும் அநுகூலர் நிமித்தமாகவும் ப்ரதிபூலர் நிமித்தமாகவும் நோக்கும்.

ஸ்வாமித்வமாகிறது-உடையவனாயிருக்குமிருப்பு; அதாகிறது - சேதநர் தன்னையழித்துக்கொள்ளுமன்று விடமாட்டாதே இவன் பக்கலிலே ப்ரவணனாய், கர்ஷகன் பயிர்ததையிலே குடில் வளைத்து நோக்குமாபோலே இவர்களுடைய ரக்ஷணர்த்தமாக நித்யஸந்நிதி, பண்ணி, விடாதே நோக்குகைக்கு இப்பான பூந்த,விசேஷம்; அத்வேஷம் தொடங்கி கைக்காயமெல்லையாக கடுவுண்டான அவஸ்தா விசேஷங்களெல்லா முண்டாக்குகிறது இந்த பூந்த, விசேஷமடியாகவிதே.

ஸௌரீல்யமாவது-நித்யஸூரி நிர்வாஹகத்வத்தாலும் உப்யவிபூதிபோகத்தாலும் பெரியபிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியாலும் நிரங்குஸமான வைபவத்தையுடையனாயிருக்கிற ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும்,

a "சிறுமானிடவர்" என்கிற தங்கள் சிறுமையையுங்கண்டு,
 b "அவனெவ்விடத்தான் யானார்" என்னும்படியிருக்குமிறே;
 அப்படி அவன் மேன்மையையும் தங்கள் சிறுமையையும்
 பார்த்து ஆஸ்ரயணவைமுடியும் பிறவாதபடி, தன்
 பெருமையையும் பாராதே இவர்கள் சிறுமையையும்
 பாராதே எல்லாரோடுமொக்க மேல்விழுந்து புரையற
 னம்ஸ்லேஷிக்கையும், இப்படி எம்ஸ்லேஷியாபின்ருள்
 இவர்கள் காரியம் செய்தானன்றிக்கே தன்பேருக நிகழ்த்துத்
 தன்னுடைய மேன்மை திருவுள்ளத்திற் கடையாடாதபடி
 யிருக்கையும்.

ஸௌலப்யமாவது-அதீந்த்ரியானுன தன்னைச் சேதநன்
 கண்ணாலே கண்டு ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி நயநவிஷய
 தாங்குதனாகை; அதினுடைய பூர்த்தியுள்ளது அர்ச்சாவ
 தாரத்திலே; 1. "மாம்" என்று காட்டின ஸௌலப்யம் பரத்வ
 மென்னும்படியிறே அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம். 1. "மாம்"
 என்று கையுமுழவுகோலும் பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறுமாய்க்
 கொண்டு ஸாரதியாய்வின்ற நிலையையிறே பற்றச்
 சொல்லிற்று; அங்குத்தை ஸௌலப்யம், 2. "மய்யாஸக்த
 மநா: பார்த்த," என்று - தன்பக்கலிலே ஆஸக்தமான
 மநஸ்ஸையுடைய அர்ஜுநன் ஒருவனுக்குமாயிருக்கும்.
 அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம் ஸர்வவிஷயமாயிருக்கும்;
 'நீயே நமக்கு வேண்டா' என்றவர்களையும் விடமாட்டாத
 ஸௌலப்யமிறேயிது; அந்த ஸௌலப்யம் காதாசித்தமா
 யிருக்கும்; இந்த ஸௌலப்யம் ஸார்வகாலிகமாயிறே
 யிருப்பது. ஸ்வீகாரத்துக்கு உபயுக்தங்களான குண
 விஸேஷங்களோபாதி, உபாயத்வோபயோகிகளான குண
 விஸேஷங்களும் இவ்விடத்தே அநுஸந்தேயங்கள். ப்ரத்யம
 பாத்யாநந்தரத்தில் அஸ்மச்சப்யதத்துக்குப்போலே இதுக்கு
 ஸங்கோசமில்லாமையாலே, அஸ்மச்சப்யதவ்யாபர்த்தமும்
 இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம்.

சரணபதார்த்தம்

(4) சரணெள — கீழ்ச்சொன்ன குணங்களை யொழியவும் தானே விரோதிநிவர்த்தகமுமாய் அபிமதப்ராபகமுமாக வல்ல விக்ரஹவைலக்ஷணயத்தைச் சொல்லுகிறது. ௨ “தெரிவைமாருருவமே மருவி” என்கிறபடியே இதர விஷயங்களினுடைய பொரிபுறந்தடவின வடிவிலே அகப்பட்டுப் போருகிற சேதநனுக்கு, b “தன்பாலாதரம் பெருகவைத்த” என்கிறபடியே-தன் பக்கலிலே ப்ரேமத்தை யுண்டாக்கி இதர விஷயங்களில் ருசியை மாற்றி, பின்பு தானே உபாயமாய், ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனாலும், 1. “ஸத்யா பஸ்யந்தி” என்கிறபடியே ப்ராப்யமும் தானேயாகையாலே ஸ்வரூபகுணங்களிற்காட்டில் விக்ரஹமிறே உபாதேயமாயிருப்பது. 2. “ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ” என்றும், 3. “சரணத்வந்த்வம் வ்ரஜாமி” என்றும், 4. “ந ஜானே ஸரணம் பரம்” என்றும், 5. “த்வத் பாதகமலாத, ந்யத்” என்றும், 6. “பாதபோஸ்ஸதி, தம்” என்றும், விக்ரஹத்தினுடைய ருசிஜநகத்வத்தையும், உபாயோபேயத்வங்களையுமிறே ஜிதந்தையில் அடைவே ப்ரதிபாதிக்கிறது.

இவ்விடத்தில் திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறதாகில், விக்ரஹவாசகமான ஸப்தத்தை ப்ரயோகியாதே விக்ரஹைகதேசமான திருவடிகளுக்கு வாசகமான சரணஸப்தத்தை ப்ரயோகிப்பானென்னென்னில்; மேல் ப்ரபத்யம் பண்ணப்புகுகிற அதிகாரி நாராயண பதத்திலே ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வாமித்வத்தையும் ஸேஷித்வத்தையும் அநுஸந்தித்தவனாகையாலும், மாதாவினுடைய இதரவயவங்களிற்காட்டில் க்ஷீரஸ்யந்தியான ஸ்தநத்திலே ப்ரஜைக்கு விசேஷஸநேஹமும் ப்ராப்தியுமுண்டாயிருக்குமாபோலே, இவனுக்கும், அம்ருதஸ்யந்தியான திருவடிகளிலே விசேஷப்ராப்தியும் ஸநேஹமும் கிடக்கக்கடவ

தாகையாலும், பாதுக்ரஹணத்தில் க்ருபை அதிசயித் திருக்கையாலும், சரணஸப்த, ப்ரயோகம் பண்ணுகிறது. a “நாளுநம் திருவுடையடிகள்தம் நலங்கழல் வணங்கி” என்றும், b “திருநாரணன்தாள்காலம்பெறச் சிந்தித்துயம் மினே” என்றும் இத்யாதிகளிற்படியே உபதே, ௧௦ மையத் திலும் திருவடிகள் ரக்ஷகமென்று உபதே, ௧௧ ரித்து, c “கழல் களவையே சரணுகக்கொண்ட” என்றும், d “நாகணமிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு” என்றும், e “அடிகீழ மர்ந்து புகுந்தேனே” என்றும் இத்யாதிகளில் சொல்லு கிறபடியே - அநுஷ்ட, ௧௧ நத, ௧௦ மையிலும் திருவடிகளையே ரக்ஷகமாக அத்யவஸித்தாரிதே நம்மாழ்வாரும். மற்று முள்ள ஆழ்வார்களும், பலவிடங்களிலும் திருவடிகளை உபாயமென்று அருளிச்செய்தார்களிறே. 1. “ஸப்த, ௧௧ ராஜஸ் சரணே க, ௧௧ ட, ௧௧ ம் திரீ, ௧௧ ய” என்று ஆழ்வார்க்கு அடி யான இளையபெருமானும் திருவடிகளையிறே உபாயமாக அத்யவஸித்தது. ப்ராப்யமும் ஸ்வரூபமும் ஸூரிகளோடு ஸமாநமாயிருக்குமாபோலே, ப்ராபகமும் ஸூரிஸமாநமா யிறே இருப்பது.

ஆக கீழேசொன்ன ஸ்ரீமத்தையும், நாராயணத்வமும் அகிஞ்சித்கரமான அவஸ்தையிலும் தானே கார்டம் செய்ய வற்றான விக்ரஹவைலக்ஷணம் சொல்லுகிறது.

ஸரணபதார்த்தம்

(5) ஸரணம் — உபாயமாக. கீழ் ஸ்வீகார்பவஸ்து வைச் சொல்லிற்று; இங்கு ஸ்வீகாரப்ரகாரத்தைச் சொல்லு கிறது. a “அகலகில்லேனிறையுபென்று அலர்மேல் மங்கை யுறைமார்பா” என்றும், b “கோலத்திருமாமகளோடுன்னைக் கூட” என்றும் இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே லக்ஷ்மீ பரிஷ்வங்கியான வஸ்துவுக்கு ப்ராபகதயா வரணீயத்வமும்

a திருவாய் 1-3-8.   b திருவாய் 4-1-1.   c திருவாய் 5-8-11.

d திருவாய் 5-10-11.   e திருவாய் 6-10-10.   f திருவாய் 6-9-3.

ப்ராப்யதயா வரணீயத்வமும் உண்டாயிறேயிருப்பது; இதுவேயிறே வாக்யத்வயத்துக்கும் அர்த்தம். இதில் பூர்வவாக்யத்துக்கு ப்ராபகதயா வரணீயத்வம் அர்த்தம், மென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது; கூரம் பத்யமுமாய், பேராக்யமுமாயிருக்கிறப்போலே, 1. "நிர்வாணம் பேஷஜம்" 2. "அம்ருதம் ஸாத, நம் ஸாத்யம்" 3. "மருந்தும் பொருளும் அமுதமுந்தானே" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் ஏகமாயிறேயிருப்பது.

உபாயமாகிறது. அநிஷ்ட நிவாரகமுமாய், இஷ்டப்ராபகமுமாயிருக்குமது; அநிஷ்டமாவது - b "கீர்நுமதென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்து" என்றும், 3. "அநாத்மந்யாத்மபுத்தி, ரீயா" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநாத்மந்யாத்மபுத்தி, ரூபமாயும், அஸ்வே ஸ்வப்ரதிபத்திரூபமாயிருக்கிற அவித்யையும், அவித்யாகார்யமான ராக்யத்வேஷங்களும், கரணத்ரயத்தாலும் கூடுபூரித்து வைக்கும் தத்கார்யங்களான புண்யபாபரூபகர்மங்களும், கர்மத்வயத்தினுடைய ப, லபே, கார்த்த, மாகப் பரிக்ரஹிக்கும் தேவதீர்யகூதியான நானாவித, ஸரீரங்களும், அஸ்ஸரீரங்களைப் பரிக்ரஹித்து அநுபவிக்கும் ஆத்யாத்மிகாதி, து:க்க, பரம்பரைகளும் தொடக்கமானவை.

இஷ்டமாகிறது — புண்யபாபகர்மவிதூ, நப்ரகாரமும், ஹார்த்த, மார்க்க, விசேஷப்ரகாரமும், ஹ்ருத, யகு, ஹாநிர்க்க, மநமும், அர்சிர்வாஸரோத்தராயண ஸுக்லபக்ஷாத்யாதிவாஹிக ஸத்காரமும், ஸலில த, ஹந பவநாத்யாவரண ஸப்தகாதிலங்க, நமும், த்ரிசு, ணுதிக்கரமணமும், விரஜாக்யாப்ராக்ருதநதீ, விசேஷாவக, ஹநமும், ஸுக்ஷ ம ஸ ரீ ர விமோசனமும், அமானவகரஸ்பர்ஸமும், அபஹதபாப்மத்வாதி, கு, ணக, ண தத, ஸ்ரய ஸ்வரூபப்ரகாஸமும், பஞ்சோபநிஷந்தமயமான தி, வ்யவிக்க, ரஹபரிக்க, ரஹமும், ஜரம்மதீ, ய

தி, வ்யஸர: ப்ரபத்தியும், தி, வ்யாப்ஸரஸ்ஸங்குஸத்காரமும், ப்ரஹ்மாலங்காராலங்கரணமும், ப்ரஹ்மகூந்த, ரஸதேஜ: ப்ரவேஸமும், தி, வ்யகே, புரப்ரபத்தியும், ஸூரிஸங்குஸத்காரமும், ராஜமார்த்தகூமநமும் ப்ரஹ்மவேஸ்மப்ரவேஸமும், தி, வ்யமண்டப்ரபத்தியும், தி, வ்யபர்யங்கநிரீக்ஷணமும், பைத்ரீகஸர்வேஸ்வரத, ர்ஸநமும், ஆநந்தமயபரமாத்மஸம்பஸ்தி, தியும், பாதபீட, பர்யங்கோத்ஸங்கூரோஹணமும், ஆலோகாலாபாலிங்குநாத்யநுபுவமும், ஸ்வரூபகுணவிக்ரஹாத்யநுபுவஜநித ப்ரீதிப்ரகர்ஷமும், நானாவிதவிக்ரஹபரிக்ரஹபூர்வகஸர்வதே, ஸஸர்வகாலஸர்வாவஸ்தே, சிதஸர்வப்ரகாரகைங்கர்யகரணமும். இதில் ப்ரத, நமான இஷ்டமாயிருப்பது கைங்கர்யம், அதுக்கு உபயுக்தங்களாகையாலே இஷ்டங்களாயிருக்கும் மற்றுமுள்ளவை.

ஆக, இப்படிக்கொத்த அநிஷ்டத்தை நிவர்த்திப்பித்து இஷ்டப்ரபதியைப் பண்ணுகை உபாயமாகையாகிறது.

‘ப்ரபத்யே’ பத்யார்த்தம்

(6) “ப்ரபத்யே” -- கீழ், ஸ்வீகாரப்ரகாரத்தையும் ஸ்வீகார்ய வஸ்துவையும் சொல்லிற்று; இதில், ஸ்வீகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. பிராட்டியுடைய புருஷகாரபாவமும் ஈஸ்வரனுடைய உபாயபாவமும் கார்யகரமாம்போது, இவனுடைய ப்ரதிபத்தி வேணுமிதே; இந்த ப்ரதிபத்தி ராஹித்யத்தாலேயிதே, நித்யங்களாயிருக்கிற இவை இத: பூர்வம் அகிஞ்சிதங்களாய்த்து. ஆகையாலே, அவையிரண்டையும் கார்யகரமம்படி பண்ணக்கடவதான இவனுடைய ப்ரதிபத்திவிஸேஷத்தைச் சொல்லுகிறது.

‘பத்யு-க, தெள’ என்கிற தூதுவுக்கு அர்த்தம் - க, தி, இவ்விடத்தில் க, தியாக நினைக்கிறது—1. “க, த்யார்த்த, ர: பு, த், த்யார்த்த, ர:” என்கிற பு, த், தி, விஸேஷத்தை. இந்த பு, த், தி, விஸேஷமாகிறது—அநந்யார்ஹஸேஷத்வ ஜ்ஞானாத்,

யநத்தரபுவியாய், ஸாத்ய ஸாதந வ்யாவ்ருத்தமாய்,
தேவநாம் குஹ்யமாய் புகுவத்ரக்ஷகத்வாநுமதிருபமாய்,
ஸக்ருதநுஷ்டேயமாய், அவிளம்ப்ய ப்ரபுத்யமாய்,
ஸர்வாதிகாரமாய், ஸ்வரூபாநுபாயாய், நியமவிதுரமாய்,
அந்நிமஸ்ம்ருதி நிரபேக்ஷமாய், ஸுஸாகமாய், யாச்ஞா
கர்ப்பமாய், த்ருடாத்யவஸாயமுமாயிருப்பதொரு ஜ்ஞாந
விசேஷம். இந்த ஜ்ஞாநவிசேஷத்தில் ப்ரயோஜநாம்ஸா
மாயிருப்பது ஒரு விஸ்வாஸம். 1. "கிரயோ வர்ஷதாராபி:"
என்கிறபடியே - திரைமேல் திரையாகப் பொறுக்கவொண்
ணாதபடி வந்து மேலிருகிற வ்யஸநபரம்பரைகளாலும்,
யுக்த்யாபுஸவசநாபுஸங்களாலும், ஈஸ்வரன் பரீக்ஷை
தொடக்கமானவற்றாலும், இவ்வத்யவஸாயவிசேஷம்
அப்ரகர்ப்யமானபோதினே ப்ரலஸித்தியுள்ளது.

இப்ரபத்யநம் கரணத்ரயத்தாலுமுண்டாகவுமாம், ஏககார
ணத்தாலுமுண்டாகவுமாம், ப்ரலஸித்திக்குக் குறையில்லை.
அதிகாரியூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமேவேணும்; ப்ரலஸித்திக்கு
ஏககரணமே அமையும். உபாயபூர்த்திக்கு ஸ்ரீய:பதித்வமும்
வாத்ஸல்யாதிக்ருணயோக்யமும் த்வயமங்குளனிக்ரஹமும்
அபேக்ஷிதமாயிருக்கிறப்போலே, அதிகாரியூர்த்திக்குக்
கரணத்ரயமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்; உபாயவரணத்துக்கு
ஏகாந்தமான அநந்யார்ஹஸேஷத்வஜ்ஞாநமும் ப்ராப்ய
ருசியும் தொடக்கமான குணவிசேஷங்கள் இன்னூர்க்குப்
பிறக்கக்கடவதென்கிற நியமமில்லாமையாலும், இங்குப்
பிறக்கிற ப்ரதிபத்திவிசேஷந்தனக்கு இதர ஸாதநங்கள்
போலே அக்ஷிவித்யாஸாபேக்ஷதையில்லாமையாலும்,
உபாஸநம்போலே த்நரவர்ணிகர்க்கே அதிகாரமா
யிருக்கையன்றிக்கே ஸர்வாதிகாரமாயிருக்கையாலே
ஆஸ்ரயணவிதுரமாய்க் கிடக்கிறது.

'ப்ரபத்யே' என்கிற வர்த்தமான நிர்த்தேஸத்தாலே-
2 "நாட்கடலைக்கழிமின்" என்று இருக்கும் நாள், காலம்

செல்ல விட அரிதாயிருக்கையாலும், ஸம்ஸாரத்தினுடைய
தேவாஷத்தையும் புகுவத், விஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்
யத்தையும் அநுஸந்தித்தால் இப்போதே ஸம்ஸார
ஸம்பந்தமற்று புகுவத், விஷயத்தை லபிக்கவேண்டும்
என்னும்படியான த்வராதிரேகம் பிறக்கக்கடவதாகையாலும்,
இவ்வுபாயவிசேஷந்தான் 1. "அநந்யாஸ் சிந்தயந்தி:"
என்கிறபடியே - நிரதிசயப்ரீதிருபமான உபாஸகத்தள
வன்றிக்கே - அதிலுங்காட்டில் அதயர்த்தப்ரீதிருபமா
யிருக்குமாய்கையாலும், 2. "த்வயமர்த்த, நுலந்த, நேத
ஸஹ" என்கிறபடியே, யாவச்சுரீரபாதம் அநுவர்த்திக்கும்
என்னுமிடம் ஸூசிதமாகிறது. பூலனித்திக்கு ஸக்ருத்
கரணம் அமையும், காலக்ஷேபாதி,களுக்கு அஸக்ருத்
கரணம் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும். இப்படி கொள்ளாதபோது,
3. "ஸக்ருதே, வ ப்ரபந்தாய" என்கிற ப்ரமாணத்தோடு
விரோதிக்குமிநே,

ஆக, பூர்வவாக்யத்தாலே - ஸ்வீகாரத்தையும், ஸ்வீகார
ப்ரகாரத்தையும், ஸ்வீகார்யவஸ்து விசேஷத்தையும் ப்ரதி
பாதிக்கிறது.

உத்தரவாக்யார்த்த, ஈசம்பம்

உத்தரவாக்யம் — ஸ்வீகாரத்தினுடைய பூலருபமாய்,
ஸ்ரீய:பதியாய், ஸர்வஸ்வாமியாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன்
திருவடிகளிலே இச்சேதநன் பண்ணும் வ்ருத்தி
விசேஷத்தினுடைய ப்ரார்த்தநத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது.
பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாத, நவிசேஷம்
பூலசதுஷ்டயஸாத, ரணமாயிறேயிருப்பது. அதில் இவ்
வதிகாரிக்கு அபிலஷிதமான பூலவிசேஷம் இன்ன
தென்னுமிடத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கிறது இவ்வாக்யம். இவ
னுக்கு அபிலஷிதமான பூலமாகிறது-விரோதி, நிவ்ருத்தி
யும், அபிமதப்ராப்தியும். அதில் அபிமதப்ராப்திருபமா
யிருக்கிற பூலத்தை முன்பே ப்ரதிபாதிக்கிறது.

இரண்டு புகழும் இவனுக்கு அபிமதமாயிருக்குமாகில் இரண்டையும் ப்ரார்த்தியாதே ஒன்றே ப்ரார்த்திப்பானென் ? என்னில்; புகழ்வயமும் அபிலஷிதமாயிருந்ததேயாகிலும் ப்ரதாபபுலமாயிருப்பது அபிமதப்ரார்த்தி. விரோதிநிவ்ருத்தியுண்டானால்லது அபிமதம் ஸித்தி யாமையாலே விரோதிநிவ்ருத்தி ததூர்த்தமாக அபேஷித மாயிருக்குமத்தனை. அங்ஙன் கொள்ளாதபோது, ததேக ஸாத்யத்வம் அஸித்தமாம்; ஆகையாலே, விரோதி நிவ்ருத்தியிற்காட்டில் கைங்கர்யத்துக்குண்டான ப்ரதாந யத்தைப்பற்ற கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கிறது. இதில் சரமபதும், கைங்கர்யவிரோதி நிவ்ருத்தியை ப்ரதிபாதிக்கிறது; மத்யமபதும், கைங்கர்யத்தையும் கைங்கர்யப்ரதி ஸம்புத்தியையும் ப்ரதிபாதிக்கிறது.

‘ஸ்ரீமதே’ பதார்த்தம்

(7) ப்ரதமபதும் கைங்கர்யப்ரதிஸம்புத்தி விஸிஷ்ட மென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது. ஸேஷத்வப்ரதி ஸம்புத்தி மிதுக்மாயிருக்குமபோலே, கைங்கர்யப்ரதி ஸம்புத்தியும் மிதுக்மாயிறேயிருப்பது. a “கோலத் திருமாமகளோடுண்கைக் கூடாதே” என்றும், b “ஒன் டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப” என்றும் நம்மாழ்வாரும் மிதுக்மே ப்ரார்ப்யமென்று அருளிச்செய்தார். அவர்தமக்கு அடியான இளையபெருமானும் 1. “ஸஹ வை தேஹ்யா” என்று கிஞ்சித்தாரத்துக்கு விஸிஷ்டவேஷமே விஷயமென்று அருளிச்செய்தார். அவர் தம்முடைய பூர்வாவஸ்தையிலும் c “திருமாற்கரவு” என்கிறபடியே கிஞ்சித்தார ப்ரதிஸம்புத்தி விஸிஷ்டமாயிறேயிருப்பது. இவர்கள் இத்தனைபேரையும் அடியொற்றின பரமாசார்யர், 2. “ப்ரஹ்மஜயந்தம் மஹிஷீம் மஹாபுஷம்” என்றும், 3. “ஸ்ரீயஸஸ்ரீயம்” என்றும், விஸிஷ்டவேஷத்தை அருளிச் செய்து, 4. “ஐகாந்திக நித்யகிங்கர: ப்ரார்ப்யயிஷ்யாமி”

என்று தத்வியுஷ்யமான ஆர்த்திவிசேஷத்தைப் ப்ரார்த்தித்தார். அவர் திருவுள்ளத்தைப் பின்சென்ற ஸ்ரீ பூஷ்ய காரும், 1. “ஸ்ரீவல்லப,” என்று - விசரிஷ்டவேஷத்தைப் ப்ராப்யமாக அருவிச்செய்தார். ஆகையாலே - தனித்து இவர்களுக்குப் ப்ராப்யத்வமில்லை. இருவரையும் பிரித்து விரும்பினால் ராவணஸூர்ப்பணகி, சஞ்ஞக்ஞப் போலே நம்மே பூலமாயிருக்கும். இருவரையும் பற்றினால் ஸ்ரீவிபீஷணமும் வாணப் போலே உஜ்ஜீவநமே பூலமாயிருக்கும்.

a “அல்லி மாமரான் தன்னொடு மடியேன் கண்டு கொண்டல்லல் தீர்ந்தேன்” என்றும் b “வாரணிமுலையாள் மலர்மகளொடு மண்மகளுமுடன்நிற்ப..... ..காரணிமேகம் நின்றதொப்பாளைக் கண்டுகொண்டு உய்ந்தொழிந்தேன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - சேர்த்தியிலே பற்றினாலிறைவருபோஜ்ஜீவநமுள்ளது.

ஆக, கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பூந்தி, மிதுநமாயிருக்கையாலே, ஸ்ரீமச்சூப்யம் பெரியபிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. பூர்வவாக்யத்தில் ஸ்ரீமச்சூப்யம், சேதநனுடைய அபராதத்தையும் ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ரயத்தையுங்கண்டு இவர்கள் அவனுடைய க்ரோதத்துக்கு விஷயபூதராய் நயித்துப்போகாதே இவனைக் கிட்டி உஜ்ஜீவித்துப்போகவேண்டுமென்று ஸாபராதரான சேதனரை ஈஸ்வரனோடே சேர்க்கைக்காக என்றுமொக்க விடாதேயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. இங்குத்தை ஸ்ரீமச்சூப்யம், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பூந்தித்வத்தைப்பற்றவும் அவர்கள் பண்ணும் கைங்கர்யத்தை ஈஸ்வரன் திருவுள்ளத்தே ஒன்றுபத்தாகப் படுத்துகைக்காகவும், அநுபூவ விச்சேத்யத்தில் தனக்கு ஸத்தாஹாதி பிறக்கும்படியிருக்கையாலே நிரந்தர எம்ஸ்லேஷத்துக்காகவும் அவனைக் கண்ணகாலமும் பிரிடாதே ஸர்வகாலமும் எம்ஸ்லிஷ்டையாயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது.

1. "மாத்தருதே,வோ ப,வ-பித்தருதே,வோ ப,வ" என்கிற படியே - மாதாபிதாக்களைச் சேர்த்துக் கிஞ்சித்தகரித்தாலிறே புத்ரனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தியுள்ளது; அப்படி 2. "த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம் தே,வதே,வோ ஹரி: பிதா" என்கிற படியே - நேரே மாதாபிதாக்களாயிருக்கிற பிராட்டியையும் ஈஸ்வரனையும் சேரவைத்துக் கிஞ்சித்தகரித்தாலிறே இவனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தியுள்ளது.

நாராயணபதார்த்தம்

(8) இப்படி கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியான பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியளவன்றிக்கே, குணவிக்ரஹ விபூதி களோடே கூடியிருக்கும் ஆகாரம் கைங்கர்யவர்த்தகதயா அநுபூவ்யமாயிருக்கையாலே ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி,கல்யாண குணங்களோடும் திவ்யமங்குள விக்ரஹத்தோடும் உபய விபூதியோக,த்தோடும் கூடியிருக்கிற ப,க,வத் ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது - நாராயணபதம்.

3. "லோ஽ஸ்ருதே ஸர்வாத் காமாத்" என்றும், 4. "ஸத்யா பர்யந்தி ஸூரய:" என்றும் இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற படியே - குணவிக்ரஹாதிகளும், 5. "ரஸம் ஹ்யேவரயம் லப்த்வாநந்தீ, ப,வதி" என்கிற ஸ்வரூபத்தோபாதி கைங்கர்யவர்த்தகமாய் பேராக்யங்களாயிறேயிருப்பது. ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி,குணங்களோடு வர்த்தஸ்யாதி, குணங்களோடு ஸௌர்யவீர்யாதி,குணங்களோடு வாசியற எல்லா குணங்களும் அநுபூவ்யங்களாயிருக்கையாலே பூர்வ வாக்யத்தில் நாராயணபதத்தில் உபாயவரணத்துக்கு உபயுக்ததயா அநுஸந்தேயங்களான குணவிசேஷங்களும் இப்பதத்திலே ப்ராப்யதயா அநுஸந்தேயங்கள். ஆஸ்ரயமான ஸ்வரூபவிசேஷத்துக்கு ஆகாரத்வய முண்டாகிருப்போலே, ஆஸ்ரயிகளான குணவிசேஷங்களுக்கும் ஆகாரத்வயமுண்டாயிறேயிருப்பது. அநுபூவ்ய

த்வம் அவிஸ்ஸிடமான்கயாலே ஸகஸ சூண்பிகளும் ப்ரதி பாதி, தமாயிருந்ததேயர்கிலும் சதூர்த்தியந்தத்தில் சொல்லு கிற வருத்திவிசேஷத்துக்கு மிகவும் அந்தரங்கமாயிருப்பது ஸ்வாமித்வமாகையாலே, கீழ் ஸௌஸ்ப்ய ப்ரதிபாதி, நத் திலே கோக்காநுத்போலே இங்கு ஸ்வாமித்வ ப்ரதிபாதி, நத் திலே நோக்காக்கட்டவது.

சதூர்த்தி, யினர்த்தம்

(9) இப்பத்யத்திலே ஏறிக்கிடக்கிற சதூர்த்தீ, விபுத்தி, ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரன் பக்கல் இச்சேதநன் பண்ணும் வருத்திவிசேஷ ப்ரார்த்தனையை ப்ரதிபாதி, க்கிறது. இங்கு ப்ரார்த்தநீயமான வருத்தி விசேஷமா கிறது—அஸ்பமாய் அஸ்திரமாய் துஸ்ஸாதமாய் து:க்க, மிஸ்ரமாய் ஸ்வரூபவிருத்தமாயிருக்கிற ஐஸ்வர்யபுரு ஷார்த்தம் போலன்றிக்கே, நிரஸ்தாதிஸயாஹ்லாத, ஸுகூப, பாவைகலக்ஷணமாய், விஷயத்தோடு ஆஸ்ரயத் தோடு தேஸுத்தோடு தன்னோடு வாசியற யாவத்காலம் அநுபந்திக்கக்கடவதாய், அஞ்ஜலிமா த்ரலப்யமாய், து:க்க, கூந்திரஹிதமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமாய், a “இறப்பதற்கே யெண்ணுது” என்றும், b “இறுகலிறப்பு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆத்மவிநாஸரூபமாயிருக்கிற கைவல் யத்திறிகாட்டில் அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தமாய், புண்யபாப விமோசாம் தொடங்கி புகுவது, நுபுவஜநிதஹர்ஷமெல்லை யார்க நடுவுண்டான தேஹுவிமோசனம் பரமபத்யப்ராப்தி ஸ்வரூபப்ராப்தி ஸாம்யாபத்தி தொடக்கமாகச்சொல்லுகிற புருஷார்த்தவிசேஷங்களுக்கும் அவ்வருகாய், 1. “மம ஸ்ஹஜைக்ஷிகர்ய வித்ய:” என்கிறபடியே ஆத்மாவுக்கு நித்யஸித்தமாய், புகுவந்முகுவிகாஸத்துக்கு ஹேதுவா யிருக்கிற புகுவது, நுபுவஜநிதப்ரீதிகாரிதகைங்கர்யம்.

a திந்நெடுந்தாண்டகம் 1.

b திருவாய் 4-1-10.

இக்கைங்கர்யம், ஏககரணத்தாலே அநுஷ்டேயமா யிருக்கையன்றிக்கே, 1. "ஸோடஸ்நுதே ஸர்வாத் காமாத்" என்றும், 2. "ஸாம க்ராயந்நாஸ்தே" என்றும், 3. "நம் இத்யேவ வாத்நி" என்றும், 4. "சக்ராய வ ஸத்த்வமநு கச்சேத்" என்றும், 5. "பேந பேந தாதா கச்ச, தி தேந தேந ஸஹ கச்ச, தி" என்றும் இப்பாதி,களில் சொல்லுகிற படியே கரணத்ரயத்தாலும் அநுஷ்டேயமாயிருக்கும். 6. "ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி-வமுவின அடிமை செய்யவேண்டுநாம்" என்றும், 7. "ஸர்வோ ஸோகேஷ் காமசாரோ பவதி" என்றும், 8. "ந ச புநராவர்த்ததே" என்றும், 9. "புணைக்கொடுக்கிலும் போகவொட்டார்" என்றும், 10. "சென்றற்குடையாமிருந்தாற் சிங்காசனமாம்" என்றும் இப்பாதி,களில் சொல்லுகிறபடியே இவ்வதி,காரி யினுடைய ஸ்வரூபாநுபமாய் நிரதிஸாயபேரக்,யமுமாய் தாரகமுமாயிருக்கிற கைங்கர்யத்தினுடைய அபி,நிவேஸாதி ஸயத்தாலே தே,ஸ கால ப்ரகாராவஸ்தாதி,கார நியம விது,ரமாக ப்ரார்த்தி,க்கக்கடவனாயிருக்கையாலே, ஸர்வ தே,ஸ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வப்ரகாரத் தாலும் பண்ணும் வீருத்திவிசேஷத்தை ப்ரதிபாதி,க்கிறது.

இச்சதுர்த்தி,க்குத் தாத்ர்த்த்யம் அர்த்த,மானாலோ? கைங்கர்யம் அர்த்த,மாகவேண்டும் நிர்ப்பந்த,மென்? என்னில்; இதுக்குக் கைங்கர்யம் அர்த்த,மாகாதே தாத்ர்த்த்யம் அர்த்த,மானபோது பூர்வவாக்யாநுஸந்த,நாம் நிரர்த்த,கமாய், வ்யா க்யாதாக்களுடைய வசனங்களோடும் விரோத,ம் ப்ரஸங்கி,க் கும். ஆகையாலே, தாத்ர்த்த்யப,லரூபமான கைங்கர்யமே அர்த்த,மாகக்கடவது. கைங்கர்யம் அர்த்த,மாகிறது, ப்ரார்த்த,நை வந்தபடியென்? என்னில்; கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்ப,நிதி, யான விஷயம் உத்துங்க,மாயிருக்கையாலும், ஆஸ்ரயபூ,த னான சேதநன் அத்யந்தபரதந்த்ரனாயிருக்கையாலும், ப்ரார்த்த,நா விசேஷமில்லாதபோது கைங்கர்யம் ஸித்தி,யாமை

யாலே விஷயஸ்வபூவத்தாலும் ஆஸ்ரயஸ்வபூவத்தாலும்
ப்ரார்த்திக்கக்கடவது.

ஆக, இந்த விபுக்த்யம்ஸத்தாலே - புருஷார்த்தபூ
ஸங்களான ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்கள் இரண்டிற்காட்டில்
வ்யாவ்ருத்தமாய், ஸ்ரீய:பதியாய் ஸர்வஸ்வாமியாயிருக்கிற
ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை விஷயமாக உடைத்தாய்,
1. “ க்ரியதாம் ” என்றும், 2. “ கூவிப்பணிகொள்ளாய் ”
என்றும், 3. “ ஏவமற்றமரர் ஆட்செய்வார் ” என்றும் அவ
னுடைய நியோக்யகர்யமாய், ஸ்வநிர்ப்பந்தவிதுரமாய்,
வாங்மன:காயரூபமான கரணத்ரயத்தாலும் பண்ணும் வ்ருத்தி
விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. ஈத்ருஸவ்ருத்திவிசேஷ
மாகிறது. நிரதிஸயபேட்யமான புகுவத்விஷயத்தை
விஷயீகரித்திருக்கையாலும், நிரஸ்தஸாம்ஸாரிகஸகலப்ரதி
பந்த்யகமாயிருக்கிற ஸ்வஸ்வரூபத்தை ஆஸ்ரயமாக
உடைத்தாயிருக்கையாலும், கர்த்தாவாயிருக்கிற சேதந
னுக்கு அத்யந்தப்ரீதிருபமாயிறேயிருப்பது

நமஸ்ஸப்,தூர்த்தம்

(10) பரதந்த்ரணை இவனுக்குப் பிறக்கும் பேடாகும்
பாரதந்த்ரயாவிரோதியானுலல்லது புருஷார்த்தமல்லாமெ
யாலே இதனுடைய புருஷார்த்ததா ஹேதுவான புகுவத்
ப்ரீதிஜகத்வப்ரதிபத்தியையொழிய ஸ்வயம் பேடாக்யமா
யிருக்கும் ஆகாரம் விரோதியாயிறேயிருப்பது; தாத்ருஸ
மான விரோதியை நிவர்த்திப்பிக்கிறது நமஸ்ஸ புகுவந்
முகுனிகாஸமே நமக்கு பேடாக்யம். அதுக்கு ஹேதுவாகை
யாலே இது நமக்கு ஆஸ்ரணியமென்று பிறக்கும்ப்ரதி
பத்தியொழிய இப்பேடாகுவிசேஷத்தல் மதீயத்வப்ரதி
பத்தியும் ஸஞ்சரிக்குமாகில் இவனுக்கு அபுருஷார்த்தமா
யிறேயிருப்பது. ஆகையாலே இந்த நமஸ்ஸ ‘கைங்கர்ய
தஸையில் ஈத்ருஸமானப்ரதிபத்திவிசேஷம் விரோதி’

என்னுமிடத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது. கீழிரண்டு பத்யமும், விஷயவைலக்ஷணயத்தையும் விஷயியினுடைய வைலக்ஷணயத்தையும் சொல்லுகிறது; இப்பத்யம் ஆஸ்ரய வைலக்ஷணயத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஸ்வரூபவி ரோதி, பென்றும், ஸாத்யவி ரோதி, பென்றும், ப்ராப்தி வி ரோதி, பென்றும், ப்ராப்யவி ரோதி, பென்றும், சதுஷ்டயமாயிருக்கும் வி ரோதி, அதில் திருமந்த்ரம், ஸ்வரூப வி ரோதி, நிவ்ருத்தியைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது; சரம் ஸ்லாகம், அர்த்தத்யயத்தாலும் ஸாத்யவி ரோதி, நிவ்ருத்தியையும் ப்ராப்தி வி ரோதி, நிவ்ருத்தியையும் ப்ரதிபாதிக்கிறது. இது, ப்ராப்யவி ரோதி, நிவ்ருத்தியைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது.

ஆக, (1) கைங்கர்ய வி ரோதி, நிவ்ருத்தியையும், (2) கைங்கர்யத்தையும், (3) கைங்கர்யப் ப்ரதிஸம்பந்தியையும், (4) கைங்கர்யப் ப்ராப்திக்கு ஹேதுபூதமான ஸ்வீகாரத்தையும், (5) ஸ்வீகார்யமான ப்ராபசஸ்வரூபத்தையும், (6) அதுக்கு ஏசாந்தங்களான குணவிசேஷங்களையும், (7) அக்குண விசேஷங்களுக்கு உத்யுபாயகமான புருஷகாரத்தையும் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது. / [புருஷகாரஸ்வரூபத்தையும், உபாயஸ்வரூபத்தையும், உபாயாத்யவஸாயத்தையும், கைங்கர்யப் ப்ரதிஸம்பந்தியையும், கைங்கர்யத்தையும், தத், வி ரோதி, நிவ்ருத்தியையும் சொல்லிற்று.]

அஷ்டாஷ்டர் மஹா வித், பா தாத்பர்யமகிலம் க்ரமாத் |
ஸலிநுநா க்ருஷ்ணயிஸ்ரானாம் லோகாசார்யேண தர்ஸிதம் ||

ஆரணநூல் வாழ்க அருளிச்செயல் வாழ்க
தாரணியும் விண்ணுலகந்தான் வாழ்க—பூர்ணமாய்ப்
பின்னுமுள்ளோர் தான் வாழ்க பின்னை யுலகாரியனே
யின்னமொரு நூற்றாண்டிரும்.

பின்னலோகாசார்யர் நிருவடி களே ஸரணம்.

பரந்தபடி முற்றிற்று.

14. / ஸ்ரீய: பதிப் படி

1-வது தீக்ஷந்த்ரப்ரக்ஷணம்

உபோத், க, ரதம்

ஸ்ரீய:பதியாய் ஸர்வஸ்வாமியாயிருந்துள்ள ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், அவனுக்கு ஆநந்த்யுழைவுமான தந்தாமுடைய ஸ்வரூபத்தையும் யத்யாவஸ்திதமாகப் ப்ரதிபத்திபண்ணி, நித்யமுத்தரைப்போலே ஸ்வரூபாநுரூபமான பரிமாற்றத்திலே அந்வயித்து வாழப்பெருதே, இருவருடைய ஸ்வரூபத்தையும் விபரீதமாகப் ப்ரதிபத்திபண்ணி, விபரீத வ்ருத்த ப்ரவ்ருத்தராய், ஸ்வரூபவிநோதி, யான ப்ராக்ருதபே, பாகுத்திலே மண்டி, தாபத்ரயதப்தராய்ப் போருகிற ப, த, த, ரத்மாக்களிலே ஆரேனுமொருவனுக்கு நிர்ஹேதுக ப, க, வத்கடாக்ஷமடியாக அந்யத்யாஜ்ஞாந விபரீத ஜ்ஞாநஜநகமான ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தலைசாய்ந்து யத்யாஜ்ஞாந ஜநகமான ஸைத்த்வம் தலையெடுத்து ஸைத்த்வகார்யமான வெளிச்சிறப்புப் பிறந்து த்யாஜ்யோபாபாதேய ஜ்ஞாநத்திலே கௌதுகமுண்டாய், அதடியாக ஸாத்யாசார்யோபஸைத்தி பிறந்து அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே மூலமந்த்ரலாப, முண்டானுஷ், த்யாஜ்யோபாபாதேய விபாகுத்தைப் புரிபூர்ணமாக அறிவிக்கக்கடவுதான ப்ரத்யுமரஹஸ்யம் ப்ரத்யுமத்திலே அநுஸந்தே, யுமாயிருக்கும்.

உபாயாநுஷ்ட, ரதத்துக்கும் உபேய ப்ரார்த்த, னுக்கும் முன்பே, அவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமாய் ஜ்ஞாதவ்யமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பூர்ணமாக அறிவிக்கையாலே இத்தை ப்ரத்யுமரஹஸ்யமென்று சொல்லுகிறது.

இதுதான், த்ரிவர்க்குத்துக்கும், கைவல்ய கைங்கர்ய ரூபமான அபவர்க்குத்துவத்துக்கும், ஸ்வரூபயாத்யாத்மய ஜ்ஞாநத்துக்கும் உதௌவிசும்பிற்போலே இங்கேயிருந்து பரிபூர்ண ப, க, வத்யுநுப, வம் பண்ணுகைக்கும் அமோக, ஸாத்யநமாய், வ்யாபக வ்யதிரித்தங்களிலும் வ்யாபகாந்தரங்

/ 'ஸ்ரீய:பதி' எனத் தொடங்கும் ரஹஸ்யம் ஸ்ரீய:பதிப்படி.

௨ திருவாய் 9.7-5.

களினும் வ்யாவ்ருத்தமாய், வேத,வைதிகருசி பரிக்ருவீத மர்விருக்கும்.

இதுகீடு அந்தர்யாமியான நாராயணன் சிஷி; தேவீ க்யாயதீ சூந்த,ஸ்ஸு; பரமாத்மாவான நாராயணன் தேவன்த்; ப்ரணவம் பீஜம். ஆய ஸக்தி; ஸுக்லவர்ணம்; மோக்ஷத்திலே விநியோகம். இதுதான், எட்டுத்திருவக்ஷர மாய் மூன்று பத்யமாயிருக்கும். இதில் முதல்பத்யமான ப்ரணவம், மூன்று பத்யமாயிருக்கும். முதல்பத்யமான அகாரம் புகுவத்,வாசகம்; இரண்டாம்பத்யமான உகாரம் அவதூரண வாசகம்; மூன்றாம் பத்யமான மகாரம் ஆத்மவாசகம்.

அகாரார்த்தம்

அகாரம் 1. "அவ-ரக்ஷணே" என்கிற தூதுவிலே பத்யம் முடிக்கையாலே, ரக்ஷகனான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது. ரக்ஷணத்தனக்கு ஸங்கேசமில்லாமையாலே, ஸர்வதேய ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வாத்மார்க்களுக்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பண்ணும் ரக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஜ்ஞாநர்ந்ததூகிகளிலுங் காட்டில் ஈஸ்வரஸ்வரூபத்துக்கு அந்தரங்கநிருபகமாகையாலும், மேறி செர்ல்லுகிற ஸேஷிவத்துக்கு விஷயம் மிதுமாயாகையாலும், இதில் சொல்லுகிற ரக்ஷணத்துக்குப் பிராட்டி ஸத்நிதி, வேண்டுமாயிலும், இதிலே லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் அதுஸந்தேயம்.

லுப்தசதுர்த்தம்,யர்த்தம்

இதில் ஏறிக்கழிந்த சதுர்த்தி, தர்த்தீத்யத்தைச் சொல்லுகிறது. வீவரணம் சதுர்த்தியந்தமான்க்யாலே, இதுவும் சதுர்த்தியந்தமாசக்கடவது. 2. "புஷ்ணமணே த்யா மஹஸ்.. ஒய்த்".

உகாரார்த்தம்

அவதூரணவாசகமான உகாரம், கீழ்ச்சொன்ன புகுவச்சேஷத்வத்துக்கு விரோதியான அந்யஸேஷத்

வத்தினுடைய நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. ஒரு வஸ்து அநேகர்க்கு சேஷமாக லோகத்திலே காண்கையாலே லோகத்ருஷ்டாந்தப்ரக்ரியையாலே ஸங்கிதமான அந்ய சேஷத்வத்தினுடைய நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. தேவபேரக்யமான அந்நத்துக்கு ஸவஸ்பர்ஸம்போலே ஈஸ்வர பேரக்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு தேவதாந்தர ஸ்பர்ஸம். உ 'வானிடை வாழும்' இப்பாதி.

மகாரார்த்தம்

த்ருதீயபத்யமான மகாரம்— 1. "மந ஜ்ஞானே" என்கிற தூதுவிலேயாதல், 2. "மநு-அவபே,ாத,தே" என்கிற தூதுவிலேயாதல் பத்யமாய் நிஷ்பந்நமாகையாலே, ஜ்ஞாதாவாய் உ "சென்று சென்று பரம்பரமாய்" என்கிறபடியே - தேவேந்த்ரியங்களிற் காட்டில் விலக்ஷணமான ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

அன்றிக்கே ககாராதிபுகாராந்தமான இருபத்து நாலக்ஷரமும் இருபத்துநாலு தத்வத்துக்கு வாசகமாய் இருபத்தஞ்சாமக்ஷரமான மகாரம் இருபத்தஞ்சாம் தத்வமான ஆத்மாவுக்கு வாசகமாகையாலே, மகாரம் ஆத்ம வாசகமென்ன வுமாம்.

ஸர்வாத்மாக்களும் ஈஸ்வரனுக்கு அநந்யார்ஹஸேஷ பூதராசையாலே, ஆத்மஸமஷ்டியைச் சொல்லுகிறது. சேதந ப்ரகாரமான உசித்தத்வமும் புகுவச்சேஷமாக இப்பத்யத்திலே அநுஸந்தேயம் உகாரத்திலேயென்றும் சொல்லுவார்கள்.

ப்ரணவந்தன்னில் ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, பின்பு புகுவச்சேஷத்வத்தைச் சொல்லாதே, முற்பட புகுவச் சேஷத்வத்தைச்சொல்லி, பின்பு ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகையாலே 3. "ந சாத்மாநம்" என்கிறபடியே சேஷத்வ முண்டானபோது ஆத்மா உபாதேயமாய், அல்லாதபோது அநுபாதேயன் என்னுமிடத்தை ப்ரகாஸிப்பித்து நிற்கிறது.

ஆக, ப்ரணவம், புகுவச்சேஷத்வத்தையும் அந்ய
ஸேஷத்வ நிவ்ருத்தியையும், ஸேஷத்வாஸ்ரயமான வஸ்து
ஸ்வருபத்தையும் சொல்லிற்று.

தம:பத,ார்த்தம்

கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வாபுரவிகமான புகுவச்சேஷத்
வத்தை அநாதிகாலம் அபிபூதமாம்படி பண்ணின
விரோதியினுடைய நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது
நமஸ்ஸு. இதுதான், [ந] என்றும், [ம:] என்றும் இரண்டு
பதமாயிருக்கும். [ந] என்றது - அன்றென்றபடி. [ம:]
என்றது - எனக்கென்றபடி. இரண்டுங்கூட எனக்கன்று
என்று அநுஷங்கத்தாலே அஹங்காரநிவ்ருத்தியைச்
சொல்லுகிறது. அஹங்காரம் கழியுண்டவாறே அதடியாக
வருகிற மமகாரமும் கழியுண்ணும். அன்றிக்கே, இதுதான்
அத்யாஹாரத்தாலே மமகாரநிவ்ருத்தியைச் சொல்லு
கிறதென்னவுமாம்.

இப்படி அஹங்காரமமகாரநிவ்ருத்திமாத்ரமேயன்றிக்கே,
புகுவச்சேஷத்வமும், அதினுடைய காவ்டுபூமியான
புகுவத் ஸேஷத்வமும், இப்பதத்திலே அநுஸந்தேயம்.
இதில், கீழில் அஹங்காரம் ஸேஷத்வவிரோதியான
அஹங்காரமன்றிக்கே ஈஸ்வரனே உபாயம் என்கிற ப்ரதி
பத்திக்கு விரோதியான அஹங்காரமாய், அது கழியுண்
டால் ஈஸ்வரனே உபாயோபேயம் என்கிற ப்ரதிபத்தி
பிறக்கக்கடவதாகையாலே ஆர்த்தமாக ஈஸ்வரனுடைய
உபாயபூவத்தைச் சொல்லுகிறதென்னவுமாம்.

அன்றிக்கே, 1. "தமஸ்சக்ரு:" என்கிறபடியே ஸ்தூந
ப்ரமாணத்தாலே நமஸ்சப்தம் ஸரணஸப்தபர்யாயமாய்,
ஸாப்தமாக ஈஸ்வரனுடைய உபாயபூவத்தைச் சொல்லு
கிறதென்னவுமாம்.

மேற்சொல்லுகிற கைங்கர்யத்துக்கு விரோதியான அஹங்கார மமகாரநிவ்ருத்தியும், கைங்கர்யப் ப்ரார்த்தனையும் இப்பதத்திலே அநுஸந்தேயம்.

இதுதான் அகாரநாராயணபதங்கள் போலே சதுர்த்த, யத்தம் என்றித்கே ஷஷ்ட்யந்தமாயிருக்கையாலே, ஒரு ப்ர காரத்தாலும், தன்னோடு தனக்கு அந்வயிமில்லை என் கிறது. அன்றிக்கே, இஷஷஷ்டி, தனக்கு தாத்ர்த்த்ய மாகவுமாம்.

நாராயண ஸப்த, தார்த்தம்

சதுர்த்த, யத்தமான் நாராயணபதம், கீழ்ச்சொன்ன புகுவதந்யார்ஹஸேஷத்வத்துக்கும் ததேகோபாயத்வத் துக்கும் அநுருணமான கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையைச் சொல்லுகிறது. அதில் ப்ரக்ருத்யம்ஸம், கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிறது; ப்ரத்யயம் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையைச் சொல்லுகிறது. இதுதான் ஷஷ்டி, ஸமாஸமாகவுமாம். பஹுவீஹி ஸமாஸமாகவுமாம். ஷஷ்டி, ஸமாஸத்தில், நாரங்களுக்கு ஈஸ்வரன் அயநமென்று அர்த்தம்; பஹுவீஹி ஸமாஸத்தில், நாரங்கள்தான் ஈஸ்வரனுக்கு அயநமென்று அர்த்தம். நாரமாவது - நஸி யாத வஸ்துக்களினுடைய திரள். நரஸப்தம், நஸியாத வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. [ர] என்றது - 1. "ரிவ்-ஷபே" என்கிற த்ராதுவிலே பதமாய்கையாலே, நரஸப்தம் - நஸி யாத வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. ஸமுஹார்த்தத்திலே அண்ப்ரத்யயமாய்கையாலே, நாரஸப்தம் நஸியாத வஸ்துக் களினுடைய திரளாகச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது-ஜ்ஞாநா நந்த்யாமல்த்வாதீத்யனும், ஜ்ஞாநஸக்த்யாதீத்யாணகுணங் களும், திவ்யமங்குளவிக்ரஹமும், பூஷணயுதமஹிஷி களும், சத்ரசாமராதி, பரிச்சதங்களும், நித்யரும், முக்தரும், பரமபதமும், ப்ரக்ருதிபுருஷகாலங்களும். அன் றிக்கே, நாரஸப்தம், நித்யத்வத்தாலேயாதல் நியந்த்ருத்வத்

தாலேயாதல் (நைமித்திகத்வத்தாலேயாதல்) நரஸப்த, வாச்யனான ஈஸ்வரன்பக்கலிலே நின்றும் பிறந்த வஸ்துக்களைச் சொல்லுகிறதென்னவுமாம்.

அயநமென்றது - இருப்பிடமென்றபடி; ப்ராப்யமென்னவுமாம்? ப்ராபகமென்னவுமாம்.

வ்யக்த சதுர்த்த,யர்த்த,ம்

இதில் சதுர்த்தி, ஸர்வதே,ஸ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பண்ணும் கைங்கர்யத்தையும் அதினுடைய ப்ரார்த்த,நத்தையும் சொல்லுகிறது.

அகாரத்திலும் நாரஸப்த,த்திலும், பிராட்டி ஸ்வரூபஞ் சொல்லிற்று; அகாரத்தில் ஆத்மாக்களுக்கு ஸ்வாமிநீ என்றது; நாரஸப்த,த்தில், ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷபூ,தை என்றது. அகாரத்திலும் அயநஸப்த,த்திலும் ஈஸ்வரனைச் சொல்லிற்று. அகாரத்தில் ரக்ஷகனென்றது; அயநஸப்த,த்தில், தாரகனென்றது. பத,த்ரயத்தாலும், ஆத்மாவைச் சொல்லிற்று. ப்ரணவத்தில், அநந்யார்ஹுஸேஷத்வத்தையும் ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையும் சொல்லிற்று; நமஸ்ஸில், ஸ்வாதந்த்ரய நிவ்ருத்தியைச் சொல்லிற்று; மேல்பத,த்தில், நித்யத்வ ப,ஹுத்வங்களைச் சொல்லிற்று.

நிக,மநம்

ஆக, திருமந்த்ரம் — ஈஸ்வரனுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் உண்டான ஸம்பந்த,த்தையும், ஸம்பந்த,நூருபமான. உபாயஸ்வரூபத்தையும், இரண்டுக்கும் அநுக்,ணமான உபேய ப்ரார்த்த,நத்தையும் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது

அகாரத்தாலே-ஸர்வரக்ஷகத்வம் சொல்லிற்று; அதிலே ஏறிக்கழிந்த சதுர்த்தி,யாலே - அவனுக்கு ஸேஷமென்னுமிடம் சொல்லிற்று; உகாரத்தாலே - அவனையொழிந்தவர்களுக்கு ஸேஷமன்றென்றது; மகாரத்தாலே இப்படி

அநந்யார்ஹஸேஷமான வஸ்து ஜ்ஞாநாஸ்ரயமான ஆத்மா வென்னுமிடம் சொல்லிற்று; நமஸ்ஸாலே - சேஷத்வ விரோதியான அஹங்கார மமகார நிவ்ருத்தியையும், புகுவதஸேஷத்வ பர்யந்தமான புகுவச்சேஷத்வத்தையும், ஈஸ்வரனுடைய உபாயபூவத்தையும் செரஸ்லிற்று; நாரஸப்தம் வ்யாப்யங்களான சேதநாசேதநங்களைச் சொல்லிற்று; அயநஸப்தம், வ்யாபகமான புகுவத்ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லிற்று; சதுர்த்தி, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநத்தைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

௧ “விடையேழன்றடர்த்து” என்கிற பாட்டு, ப்ரணவார்த்தமாக அநுஸந்தேயம். ௨ “யானே” என்கிற பாட்டு, நம:பதூர்த்தமாக அநுஸந்தேயம். ௩ “எம்பிரா னெந்நை” என்கிற பாட்டு, நாராயணஸப்தூர்த்தமாக அநுஸந்தேயம். ௪ “ஒழிவில் காலமெல்லாம்” என்கிற பாட்டு, சதுர்த்த்யார்த்தமாக அநுஸந்தேயம்.

ஸ்வஸ்வரூபத்தை யதூவாக அநுஸந்தியாமையாலே தூந்தி பிறக்கிறதில்லை; புருஷார்த்தத்தை யதூவாக அநுஸந்தியாமையாலே ருசி பிறக்கிறதில்லை; ஸாதநத்தை யதூவாக அநுஸந்தியாமையாலே விஸ்வாஸம் பிறக்கிறதில்லை; விரோதியை யதூவாக அநுஸந்தியாமையாலே ப்யம் பிறக்கிறதில்லை.

பிள்ளைலோகாசாரிபர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

2-வது சரமஸ்லோகப்ரகரணம்

உபோத், க, அதம்

ஸகல ஸாஸ்த்ர தாத்பர்யபூமியான திருமந்த்ரத்தில் சொன்ன புருஷார்த்த, ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமான ஸாதநவிஸேஷத்தை ஸப்ரகாரமாக ப்ரதிபாதிக்கிறது சரமஸ்லோகம்.

௧ பெரியதிரு 8-9-3.

௨ திருவாய் 2-9-9.

௩ பெரியதிரு 1-1-6.

௪ திருவாய் 3-3-1.

தேஹாத்மாபி,மாநியான அர்ஜுநனைக்குறித்து, 2 "அமலங்களாக விழிக்கும்" என்கிறபடியே - ஸகல பாபக்ஷபணநிபுணங்களான திவ்யகடாக்ஷங்களாலும் அம்ருதநிஷயந்தி,களான வசநவியேஷங்களாலும் மோக்ஷருசிக்கு விரோதி,யான ஸகல ப்ரதிபுந்த,கங்களையும் நஸிப்பித்து மோக்ஷருசியை உண்டாக்கி மோக்ஷஸாத,நமான கர்ம ஜ்ஞாநபுத்தகளைப் பரக்க க்ருஷ்ணன் அருளிச்செய்ய, அத்தைக்கேட்ட அர்ஜுநன், ஸர்ப்பாஸ்யக,தமான ஜந்து வைப்போலேயிருக்கிற தன்னுடைய துர்க்க,தியையும், விரோதி, தன்னால் கழித்துக்கொள்ளவொண்ணாதே யிருக்கிறவிருப்பையும், விஹிதோபாயம் து,ஸ்ஸகமாயிருக்கிற இருப்பையும் அநுஸந்தி,த்து, 'நாமிவனை இழந்து போவோமித்தனையாகாதே' என்று ஸோகிக்க, 'நான் முன்பு உபதே,ஸித்த ஸாத,நவியேஷங்களை ஸவாஸநமாக விட்டு என்கையே நிரபேக்ஷஸாத,நமாகப்பற்று; நானே எல்லா விரோதி,களையும் போக்குகிறேன்; நீ ஸோகியாதே கொள்' என்று அர்ஜுநனுடைய ஸோகத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறான்.

(1) கீழ்ச்சொன்ன உபாயாந்தரங்கள் ஸோகஜநகங்களல்லாமையாலும், (2) அவற்றை விடச் சொன்னால் ஸாஸ்த்ராந்தரங்களுக்கும் இஸ்ஸாஸ்த்ரத்தில் முன்புத்தை வசநங்களுக்கும் வையர்த்யம் வருகையாலும், (3) ப்ரபத்திஸ்வதந்த்ர ஸாத,நமல்லாமையாலும், (4) எளிய வழியுண்டாயிருக்க அரிய வழியை வத்ஸலதரமான ஸாஸ்த்ரம் உபதே,ஸிக்கக் கூடாமையாலும், கீழ்ச்சொன்ன உபாயத்தை யொழிய உபாயாந்தரத்தை விதி,க்கிறான் என்கிற பக்ஷம் சேராதென்று சிலர் சொன்னார்கள்.

(1) உபாயா நுஷ்ட,நத்துக்கு அயோக்யமாம்படி ஆத்மஸ்வருபத்தை அத்யந்தம் பரதந்த்ரமாக உபதே,ஸிக்கக்

கேட்கையாலும், 'உபாயாந்தரங்களுக்கும் நானே ப்ரவர்த்தகன்' என்று அருளிச்செய்யக் கேட்கையாலும், இத்தீரிய ப்ராபுஸ்யத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சுகையாலும், எல்லா அவஸ்தைகளிலும் ப்ரபத்தியையொழிய உபாயமில்லையென்னுமிடம் நிழலெழும்படி அருளிச்செய்யக் கேட்கையாலும், உபாயாந்தரங்கள் அநேக தோஷங்க ளோடு கூடியிருக்கையாலும், விரோதி, தன்னால் கழித்துக் கொள்ளவொண்ணாமையாலும், ஜ்ஞானவா னாயிருக்கிற இவனுக்கு ஸோகம்பிறக்கை ஸம்புரவிதமாகையாலே உபாயாந்தரங்கள் ஸோகஜநகங்களன்று என்கிறது அர்த்தமன்று.

(2) ஸாஸ்த்ராந்தரங்கள் தன்னிலே 'உபாயாந்தரங் களை விட்டு ப்ரபத்தியைப் பண்ணுவான்' என்று சொல்லுகையாலும், இதுதான் பிந்நாதிகாரி விஷயமாகையாலும், ஸாஸ்த்ராந்தரங்களுக்கும் பூர்வவசங்களுக்கும் வையர்த்த்ய மில்லை.

(3) 1. "அநந்யஸாத்யே" 2. "அஹம்ஸம்யபரா த்யாநாமாலய:" இத்யாதி, ப்ரமாணங்கள் மோக்ஷஸாத்ய ந மாகச் சொல்லுகையாலே, ப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ர ஸாத்ய மன்று என்கிற இதுவும் அர்த்தமன்று.

(4) இவ்வுபாயந்தான் துஸ்ஸகமாயிருக்கையாலும், ஸாஸ்த்ரம் இவன் நின்ற நின்றவளவுகளுக்கீடாகவல்லது உபதேஸரியாமையாலும், அரிய வழியை உபதேஸிக்கக் கூடாதென்று அர்த்தமன்று.

அர்ஜுனன் ப்ரத்யமத்திலே ஸரணம் புகுருகையாலும், புக்தியோகும் கேட்ட அநந்தரம் கண்ணும் கண்ணீரு மாய், கையில் வில்லோடே கூடச் சோர்ந்து விழுகையாலே அவனை யுளனாக்கவேண்டுமாகையாலும், த்ரௌபதி, குழலை முடித்துத் தன் ஸ்வரூபம் நிறம்பெற வேண்டுகையாலும் பரமர்ஹஸ்யத்தை மறையாமல் வெளியிட்டான்.

பரதமத்திலே இத்தை உபதேஸியாதே உபாயாந்
தரத்திலே பரத்தது இவன் நெஞ்சை சோதிக்கைக்காக.

இதுக்கு அதிகாரி - இது கேட்பதற்கு முன்பு அஞ்ச
மவனும், பின்பு அஞ்சாதவனும்.

இதில் பூர்வார்த்தம், அதிகாரி க்ருத்யத்தைச் சொல்லு
கிறது; உத்தரார்த்தம், ஈஸ்வரக்ருத்யத்தைச் சொல்லு
கிறது.

ஸர்வதூர்மஸப்தார்த்தம்

(1) “ஸர்வதூர்மாந்”—எல்லா தூர்மங்களையும். தூர்ம
மாவது - ஸாஸ்திர விஹிதமுமாய், பூலஸாதநமுமாயிருப்ப
தொன்று. இங்கு, மோக்ஷபூலஸாதநமான கர்மஜ்ஞான
புத்திகளைச் சொல்லுகிறது. ஸர்வஸப்தம், அவற்றுக்கு
யோக்யதாபாதகங்களான தூர்மங்களைச் சொல்லுகிறது.
ஸாதநத்யாக்யத்திலே யோக்யதாபாதக தூர்மத்யாக்யமும்
அந்தர்பூதமாயிருக்கச்செய்தே தனித்துச் சொல்லுகிறது—
ப்ரபத்திக்கு அவை வேண்டாவென்று தோற்றுகைக்காக.
அல்லாதபோது, ஸ்தர்ஸூத்ராதிகளுக்கு அதிகாரமில்லை
யாமிறே. பஹுவசகத்தாலே அவதாரரஹஸ்யம், புரு
ஷோத்தமவித்யை, தேஸுவாஸம், திருநாமஸங்கீர்த்தனம்
தொடக்கமானவற்றைச் சொல்லுகிறது.

பரித்யஜ்யதார்த்தம்

(2) “பரித்யஜ்ய”—விட்டு. பரிஸப்தம், வாஸகர்
ருசிகளோடே கூட விடவேணுமென்னுமிடத்தைச் சொல்லு
கிறது. அவை கிடக்குமாகில் மேற்சொல்லுகிற ஸாதந
விசேஷத்தில் அத்துய்யமின்றிக்கேயொழியக் கூடவது.
‘அநாதிகாலம் அநுபாயங்களிலே உபாயபூத்திபண்ணி
னோமென்று லஜ்ஜாபுரஸ்ஸைமான த்யாக்யத்தைச் சொல்லு
கிறது’ என்று ஆழ்வான் பணிக்கும். த்யஜித்தோமென்கிற
பூத்தியும் த்யாக்யத்தோடொக்கும். ஸபப்பு - உபாயாந்தர

த்யாக்யம் - மேல்பற்றப்புகுகிற உபாயத்துக்கு அங்குமென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது. 'ப்ரபத்தியாவது-ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப் பற்றுகை' என்று அனந்தாழ்வான் வார்த்தை.

மாம்பத, ர்த்தம்

(3) "மாம்"—என்கை. த்வயத்தில் ப்ரத, மபத, த்திலே சொல்லுகிற அர்த்த, விசேஷங்களெல்லாம் இப்பத, த்திலே அநுஸந்தே, யங்கள். அதாவது - ஸ்ரீய: பதித்வமும், வாத்ஸல்யாதி, குணசதஷ்டயமும், தி, வ்யமங்கு, ளவிக், ரஹமும். 1. "ஏஷ நாசாயணஸ் ஸ்ரீமாந்" என்கையாலே ஸ்ரீய: பதித்வம் அநுஸந்தே, யம். அத, ச்ரம்பு, த், தி, யாலே த, ச்ரமத்திலே நின்றும் நிவ்ருத்தஞான அர்ஜுநன்குற்றம் பாராதே அபேக்ஷிதார்த்த, யங்களைத் தானே அருளிச்செய்கையாலே வாத்ஸல்யம் அநுஸந்தே, யம். தன்னுடைய பரத்வத்தைப் பலகாலும் அருளிச்செய்தவளவன்றிக்கே, அர்ஜுநன் ப்ரத்யக்ஷிக்கும்படி பண்ணுகையாலே ஸ்வாமித்வம் அநுஸந்தே, யம். 2. "ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாத, வ" என்று - அர்ஜுநன் தானே சொல்லும்படி அவனோடே கலந்து பரிமாறுகையாலே ஸௌஸ்ரீல்யம் அநுஸந்தே, யம். அப்ராக்ருதமான திருமேனியைக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி பண்ணுகையாலே ஸௌலப், யம் அநுஸந்தே, யம். [மாம்] என்று காட்டுகிறது ஸாரத்யவேஷத்தோடே நிற்கிற நிலையையாகையாலே, தி, வ்யமங்கு, ளவிக், ரஹம் அநுஸந்தே, யம்.

ஏகபத, ர்த்தம்

(4) "ஏகம்"—இவ்வுபாயத்தைச் சொல்லுமிடமெல்லாம் அவதூரணப்ரயோக்யம் உண்டாகையாலே, ஸ்தூரண ப்ரமாணத்தாலே, உகரம்போலே இதுவும் அவதூரண வாசகமாய், [வ்ரஜ] என்கிற பத, த்தில் சொல்லப்புகுகிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபு, த், தி, நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது.

உபாயாந்தரோபகாரஸம்ருதியும், உபாயபரிக்ரஹமும் உபாயாந்தரத்தோடொக்கும். 'ஏகஸப்தம் உபாயோபேயங்களினுடைய ஐக்யத்தையும் உபாயப்ராதாந்யத்தையும் சொல்லுகிறது' என்றும் சொல்லுவார்கள்.

ஸரணஸப்தார்த்தம்

(5) "ஸரணம்" — உபாயமாக. உபாயமாகிறது அபிஷ்டகிவாரகமுமாய் இஷ்டப்ரபகமுமாயிருக்கும்து.

வ்ரஜஸப்தார்த்தம்

(6) "வ்ரஜ" — புத்தி, பண்ணு. இந்த புத்தியாகிறது த்யாஜ்யகோடியிலும் அந்வயியாதே, ப்ராபகாந்தரபரித்யாக்யூர்வகமாய் புகுவத், ரக்ஷகத்வாநுமதிருபமாயிருப்பதொரு அத்யவஸாயாத்மக ஜ்ஞாந விசேஷம். இதுதான் உபாயாந்தரங்கள்போலே அளக்ருத்கரணீயமன்று; கந்யகாப்ரதாநாதி, கள்போலே ஸக்ருத்கரணீயம். அல்லாதபோது, முன்புத்தையது கார்யகரமன்றிக்கேயொழியும்.

அஹம் பதார்த்தம்

(7) "அஹம்" — ஸர்வஜ்ஞத்வாதி, குண விஸிஷ்டனானான். "மாம்" என்கிறவிடத்தில், வாத்ஸல்யாதி, குணங்களைச் சொல்லிற்று; இதில், ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி, குணங்களைச் சொல்லுகிறது. வாத்ஸல்யாதி, களில்லாதபோது உபாயபரிக்ரஹமின்றிக்கேயொழிகிருப்போலே, ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி, களில்லாதபோது விரோதி, நிவ்ருத்தியின்றிக்கேயொழியும். இங்குச் சொல்லுகிற ஸக்தியாவது - சேதனனுடைய அவிவாத, ஜநநத்துக்கும் விரோதி, நிவ்ருத்திக்கும் அடியான ஸாமர்த்த்யம்.

த்வா பதார்த்தம்

(8) "த்வா" — உபாயாந்தரங்களைவிட்டு என்னையே உபாயமாகப்பற்றியிருக்கிற உன்னை. கீழில் பதத்தில் ஜ்ஞாநஸக்திகளும், ப்ராப்தியும், நைரபேக்யமும் சொல்

லிற்று. இங்கு, அஜ்ஞாநாஸக்திகளும், அப்ராப்தியும், ஆகிஞ்சந்யமும் சொல்லுகிறது.

ஸர்வபாபஸப்த, தார்த்தம்

(9) “ஸர்வபாபேப்ய:”—எல்லாப் பாபங்களில்மின்றும். இங்கு பாபங்களாகச் சொல்லுகிறது - புகுவல்லாப, விரோதிகளை. a “சார்ந்தவிருவல்வினைகளும்” என்று - முமுக்ஷுவுக்குப் பாபத்தோபாதி புண்யமும் த்யாஜ்யமாகச் சொல்லுகையாலே, புண்யபாபங்களிரண்டையும் பாபஸப்தத்தாலே சொல்லுகிறது. புகுவசநத்தாலே - அவற்றினுடைய பன்மையைச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது - அவித்யா கர்ம வாஸநா ரூசி ப்ரக்ருதிஸம்பந்தங்கள். ஸர்வஸப்தத்தாலே - கீழே த்யாஜ்யமாக விஹிதங்களாய் பேதாக்கியதாபுத்தியாலே அநுஷ்டேயமான தர்மங்களில், ஸ்வசர்த்ததாப்ரதிபத்தியையும், உபாயபுத்தியையும், ஆவ்ருத்த ப்ரவ்ருத்தியையும், ப்ராரப்ததத்தையும், லோக ஸங்க்ரஹார்த்தமாக அநுஷ்டேயமான கர்மங்களில் ஸ்வசர்த்ததாப்ரதிபத்தியையும், புகுவத், புகுவதவிஷயங்களில் உபசாரபுத்தியை பண்ணுகிற அபசாரங்களையும், ‘பரி’ என்கிற உபஸர்க்கத்தாலும் ஏகஸப்தத்தாலும் த்யாஜ்யமாகச் சொன்னவற்றினுடைய அநுஸ்ருத்தியையும், அவஸிஷ்டமான உத்தராகத்தையும் சொல்லுகிறது. இப்படி கொள்ளாதபோது “மாஸாச:” என்கிறவிது சேராது. பாபங்களிலே சிறிது கிடப்பது, அதிகாரி குறையாலேயாதல், ஈஸ்வரன் குறையாலேயாதலிறே. த்யாகஸ்வீகாரங்கள் பூர்ணமாகையாலே அதிகாரிபக்கல் குறையில்லை, ஜ்ஞாநாஸக்திகள் பூர்ணமாகையாலே ஈஸ்வரன்புக்கல் குறையில்லை.

மோக்ஷயிஷ்யாமியின் அர்த்தம்

(10) “மோக்ஷயிஷ்யாமி”—முக்தனும்படி பண்ணக்கடவேன். b “சம்மெனாதே கைவிட்டோடி” c “காஜோ

வொருங்கிற்றுக்கண்டிலமால்” என்கிறபடியே - அநாதி, காலாஜிதமான கர்மங்கள் உன்னைக்கண்டு அஞ்சி, போன இடம் தெரியாதபடி தன்னடையே விட்டுப்போம்படி பண்ணுகிறேன். விரோதி, நிவ்ருத்தியும் அபி, மதப்ராப்தியும் இரண்டும் பூலமாயிருக்க ஒன்றைச் சொல்லுவானென்? என்னில்; ஒன்றைச் சொன்னால் மற்றையது தன்னடையே வருகையாலே சொல்லிற்றில்லை. 1. “மாமே வைஷ்ணவி” என்று கீழில் உபாயத்துக்குச் சொன்ன பூல மொழிய இவ்வுபாயத்துக்கு வேறு பூலமில்லாமையாலே சொல்லிற்றில்லை என்னவுமாம். ஆனால் விரோதி, நிவ்ருத்தி தன்னைச் சொல்லுவானென்னென்னில்; அது அதிக மாகையாலே சொல்லிற்று. விரோதி, நிவ்ருத்தி பிறந்தால் பூலம் ஸ்வதஸ்ஸித்த, மாகையாலே தனித்துச்சொல்ல வேண்டாவிடே.

மாஸு=சஸ்ஸப், த, ரீத்த, ம்

(11) “மாஸு=ச:”—ஸோகியாதேகொள். உபாயாத் தரங்களை விடுகையாலும், என்னையே உபாயமாகப் பற்றுகையாலும், விரோதியை நேராகப் போக்குகிறேன் என்கையாலும், உனக்கு - ஸோகிக்கப் ப்ராப்தியில்லை, உனக்குக் கர்த்தவ்யமில்லாமையாலே உன்னைப்பார்த்து ஸோகிக்கவேண்டா; எனக்கு ஜ்ஞாந ஸக்தி கருணாதி, களில் வைகல்யமில்லாமையாலே என்னைப்பார்த்து ஸோகிக்க வேண்டா. விரோதியாகிறது - என்னுடைய நிக்ரஹ மாகையாலும் அதில் கிடப்பதொன்றில்லாமையாலும் அதைப் பார்த்து ஸோகிக்கவேண்டா. அநாதிகாலம் ஸோகியாதிருந்தாற்போலே இருப்பதொன்று - இப்போது நீ ஸோகிக்கையாவது. நீ ஸோகித்தாயாகில் உன் கார்யத்திலே நீ அதிகரித்தாயாவுதி. ஸேஷபூ, தனுடைய பேறு ஸேஷியது; பேறுடையவனது இழவு; இழவுடையவனுக்கு ஸோகமுள்ளது; ஆனபின்பு நீ ஸோகிக்கக் கடவையோ? த, நத்தையிழந்தால் த, நவானன்றோ ஸோகிப்

பான்; தநந்தான் சேராகிக்குமோ? 'ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்
நானுன்னைக் கைவிடேன்; அச்சங்கெட்டிரு' என்று,
உ "வாரேற்றிளமுலையாய் வருந்தேலுன் வளைத்திறமே" என்
கிறபடியே அர்ஜுநன் கண்ணீரைத் துடைக்கிறான்.

உ "வார்த்தையறிபவர்" என்கிற பாட்டும், உ "அத்தனாகி"
என்கிற பாட்டும் இதுக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்தேயம்.

பின்னலோகசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

3-வது த், வயப்ரகரணம்

உபோத், க, தம்

அபௌருஷேயமாய் நித்யநிர்த்தேஷமாபிருந்துள்ள
வேதத்திலும் வேதார்த்தத்தை உபபூரும்ஹிக்கக்கூடவ
தான ஸம்ருத்திஹாஸ புராணங்களிலும் அவிக்கீதமாக
ப்ரஸித்தமாய், எம்பெருமானுடைய ஸர்வஸ்வம்மாய்,
ஆழ்வார்களுடையவும் ஆசார்யர்களுடையவும் தநமாய்,
பகுவதநந்யார்ஹ சேஷபூதமான ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு
அத்யந்தம் அநுரூபமாயிருந்துள்ள ஸாதநவிசேஷத்தை
யும் ஸாத்யவிசேஷத்தையும் அடைவே வாக்யத்வமும்
ப்ரதிபாதிக்கிறது.

பூர்வாசார்யர்கள் ரஹஸ்யத்ரயத்தையும் தங்களுக்கு
தநமாக நினைத்துப்போருவார்கள்.

அதில் ப்ரதமரஹஸ்யமான திருமந்த்ரம் ப்ராப்ய
ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது; சரமஸ்லோகம் ப்ராபக
ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது; அவை இரண்டிலும்
ருசியுடையனான அதிகாரி அவற்றை விஸதமாக அநு
ஸந்திக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது த்வயம். இம்முன்றை
யும் தஞ்சமாக நினைத்துப்போராநிற்கச் செய்தேயும், ஸர்வாதி
காரமாகையாலும், ஆசார்யருசி பரிக்ருஹீதமாகையாலும்;

இதையே மிகவும் தஞ்சமாக நினைத்துப்போருவர்கள். புத்தி, பூர்வகமான அபசாரங்களுக்கும் பரிஹாரமாக யாலும், கர்மாவஸாநத்திலின்றிக்கே ஸரீராவஸாநத்திலே மோக்ஷமரகையாலும், இதுவே தஞ்சம்.

ரகு, ராக்ஷஸ ஸம்வாதம், வ்யாக்ரவாகர ஸம்வாதம், கஹுஷ்ப்ருஹஸ்பதி ஸம்வாதம், கபோதோபாக்யாநம், மறவன் 'முசல்குட்டியை விட்டுப்போந்தேன்' என்ன அது கேட்டு பட்டர் அருளிச்செய்த வார்த்தையும், பூரிபூஷ்ய காரர் சரமஸமயத்திலே 'எப்போதும் த்வயத்தை அநுஸந்திக்கை எனக்கு ப்ரியம்' என்று அருளிச்செய்த வார்த்தையும், பெரியகோயில் நாராயணரைக் குறித்து ஸபதபூரஸ்ஸரமாக 'த்வயமொழியத் தஞ்சமில்லை' என்று அருளிச்செய்த வார்த்தையும், ஸசேலஸ்காந பூர்வகமாக ஆர்த்தியோடே உபஸந்தனான சிறியாத்தானுக்கு ஆஜ்ஞை யிட்டு, 'த்வயமொழியத் தஞ்சமில்லை' என்று எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தையும், 'திருமந்த்ரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வயநிஷ்ட, ராவீர்' என்று கஞ்ஜீய ரைக் குறித்து அனந்தாழ்வான் ப்ரஸாதித்த வார்த்தையும் தொடக்கமான பூர்வாசார்ய வசநங்கள், ருசி விஸ்வாஸங் களுக்கு நுப்பாக இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயங்கள்.

இதுதான், பூர்வவாக்யம் மூன்றுபதமும், உத்தரவாக்யம்-மூன்றுபதமும் ஆக ஆறுபதமாயிருக்கும். அதில் முதல்பதம், புருஷகாரபூதையான பிராட்டியுடைய நித்யபோகத்தையும், ஆஸ்ரயணீயனான எம்பெருமானுடைய குணவிக்ரஹங் களையும் சொல்லுகிறது; இரண்டாம்பதம், அத்திருவடிகள் உபாயமென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது; மூன்றாம்பதம் அத்திருவடிகளை உபாயமாகப் பரிக்ரஹிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது; நாலாம்பதம், உபாயபரிக்ரஹபுலமான கைங்கர்யத்துக்கு விஷயம் மிதுநமென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது; அஞ்சாம்பதம் அவ்வஸ்து எர்வஸ்வாமி என்னுமிடத்தையும் கைங்கர்யப்ரார்த்தனையையும் சொல்லு

கிறது; ஆரூபதம், கைங்கர்யவிரோதி, நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது.

ஸ்ரீஸப், தார்த்தம்

(1) அதில் ப்ரத, மபத, த்தில், ஸ்ரீஸப், தம், 1. "ஸ்ரீபதே. ஸ்ரயதே" என்கிற வ்யுத்பத்தித், வ்யத்தாலும் - பிராட்டி சேதநனுக்கு ஆஸ்ரயணீயையயாபிருக்குமிருப்பையும், ஈஸ்வரனை எப்போதுமொக்க ஆஸ்ரயித்துக்கொண்டிருக்குமிருப்பையும் சொல்லுகிறது. 1. "ஸ்ரீபதே" என்றது - ஆஸ்ரயிக்கப்படாநின்றான் என்றபடி. 1. "ஸ்ரயதே" என்றது - ஆஸ்ரயியாநின்றான் என்றபடி. புருஷகாரமாம்போதைக்கு இருவரோடும் ஸம்பந்த, முண்டாகவேணும். சேதநரோடே மாத்ருத்வஸம்பந்த, முண்டாயிருக்கும்; ஈஸ்வரனோடே மஹிஷீத்வஸம்பந்த, முண்டாயிருக்கும்.

2. "ஸ்ருனோதி-ஸ்ராவயதி" என்கிற நிருக்தி விசேஷங்களாலே - 1. "ஸ்ரீபதே. ஸ்ரயதே" என்கிற வ்யுத்பத்தித், வ்யத்தாலும் ப, லிதமான அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது.

2. "ஸ்ருனோதி" என்றது - கேளாநிற்கும் என்றபடி; 2. "ஸ்ராவயதி" என்றது - கேட்பியாநிற்கும் என்றபடி. ஆஸ்ரயிக்கவிழித்த சேதநன், தன்னபராதத்தையும் ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்யத்தையும் நினைத்து அஞ்சி, இரண்டுக்கும் பரிஹாரமாக, பிராட்டியுடைய காருண்யாதி, குணங்களையும் தன்னோடு அவளுக்குண்டான ஸம்பந்த, விசேஷத்தையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு, 'ஈஸ்வரன் பக்கல் புகலறுத்துக் கொண்ட எனக்கு அஸரண்யஸரணீயையான தேவரீர் திருவடிகளொழியப் புகலில்லை' என்று இவன் விண்ணப்பஞ் செய்யும் வார்த்தைகளைக் கேளாநிற்கும்; ஸர்வஜ்ஞனான ஈஸ்வரனையுங்கூட நிருத்திரனும்படி பண்ணவற்றான தன்னுடைய உக்திவிசேஷங்களாலும் தன்னுடைய பேராக், யதாப்ரகர்ஷத்தாலும் மற்றுமுண்டான உசிதோபாயங்களாலும், இவன் இவனபராதங்களை அவன் திருவுள்ளத்

திலே படாதபடிபண்ணி இவன் விண்ணப்பஞ்செய்யும் வார்த்தையைக் கேட்கும்படி பண்ணுகிற்கும். சேதநனுக்கு இருவரோடு ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், மாத்ருத்வமித்தநமான் வாத்ஸல்யாதிரேகத்தாலும், ஈஸ்வரனோபாதி காடிந்யமார்த்தவங்கள் கலந்திருக்கையன்றிக்கே, இவன் பக்கலுள்ளது மார்த்தவமேயாய் இத்தலையில் கண் குழிவு காணமாட்டாதபடியிருக்கையாலும், தன் பக்கலிலே தீரக் கழிய அபராதத்தைப் பண்ணின ராவணனுக்கு மகப்பட ஹிதோபதேஸம் பண்ணும்படி குற்றங்கள் திருவுள்ளத்தில் படாதபடியிருக்கையாலும், ராக்ஷஸிகள் அபராதத்தில் நின்று மீளாதிருக்கச்செய்தே அவர்கள் அஞ்சின அவஸ்தையிலே 1. "புவேயம் ஸரணம் ஹி வ:" என்று அபயப்ரதாநம் பண்ணும்படியிருக்கையாலும், திருவடியோடே மன்றாடி அவர்களை ரக்ஷித்துத் தலைக்கட்டுகையாலும், நில்லென்ன பெருமாள் தாமே, பிராட்டி முன்னிலையாகப் பற்றுகையாலே, இனையபெருமானைக் கூடக்கொண்டு போருகையாலும், ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமாள் குடும்பத்துவாரா பிராட்டிக்கு ஆநுகல்யத்தைப்பண்ணிப் பெருமானை ஸரணம் புகருகையாலும், காகம் அபராதத்தைப் பண்ணிவைத்துப் பிராட்டி ஸந்நிதியாலே தலைபெற்றுப் போகையாலும், அத்தகையபராதமின்றிக்கேயிருக்க இவன் ஸந்நிதியில்லாமையாலே ராவணன் தலையறுப்புண்ணக் காண்கையாலும், மற்றுமிவை தொடக்கமான ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் எல்லாவற்றாலும், ஈஸ்வரனை ஆஸ்ரயிக்கும் போது பிராட்டி புருஷகாரபூதையாகக்கடவள்.

மதுப்பின் அர்த்தம்

(2) மதுப்பு—புருஷகாரபூதையான பிராட்டியுடைய நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகிறது. 2. "அகலகில்லே னிறையம்" என்கிறபடியே - இவளென்றுமொக்க ஈஸ்வரனைப் பிரியாதிருக்கையாலே, ஆஸ்ரயிக்கவிழிந்த சேதநனுக்கு இவள் ஸந்நிதியில்லையென்று பிற்காலிக்கவேண்டாதே ருசிபிறந்தபோதே ஆஸ்ரயிக்கலாம்படியிருக்கும்.

நாராயணபதார்த்தம்

(3) “நாராயண” பதம் — சேர்க்கக்கூடவ பிராட்டி தானே சிதகுரைத்தாலும், a “செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்” என்று அவளோடே மறுதலித்து நோக்கும் எம்பெருமானுடைய வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ னௌசரீல்ய னௌலப்யங்களாகிற குணங்களைச் சொல்லுகிறது.

வாத்ஸல்யமாவது - வத்ஸத்தின் பக்கல் தேயு இருக்குமிருப்பு; அதாகிறது - அதினுடைய தேயுஷத்தை பேயுக்யமாகக் கொள்ளுகையும், கூர்த்தைக் கொடுத்து வளர்க்கையும், எதிரிட்டவர்களைக் கொம்பிலும் குளம்பிலுங்கொண்டு நோக்குகையுமிறே; அப்படியே, ஈஸ்வரனும் இவனுடைய தேயுஷத்தை பேயுக்யமாகக்கொண்டு, b “பாலேபோல் சீர்” என்கிறபடியே - குணங்களாலே துரிப்பித்து, 1. “அப்யம் ஸர்வயுதேய்ய:” என்கிறபடியே - அநுகூலநிமித்தமாகவும் ப்ரதிகூலநிமித்தமாகவும் நோக்கும்.

ஸ்வாமித்வமாவது - இவன் விமுக்தான துஸையிலும் விடாதே நின்று ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகைக்கு ஹேதுவாயிருப்பதொரு பூந்த,விசேஷம்; அதாகிறது - உடையவனுயிருக்குமிருப்பு; அதுவேஷந்தொடங்கிகைங்கர்ய பர்யந்தமாகவுண்டான ஸ்வபூவவிசேஷங்கள் யெல்லாம் உண்டாக்குகிறது இந்த பூந்த,விசேஷமடியாகவிறே.

னௌசரீல்யமாவது - உபயவிபூதியோகத்தாலும் பெரியபிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியாலும் நிரங்குஸ ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிற ஈஸ்வரனுடைய மேன்மையையும் தங்கள் சிறுமையையும் பார்த்து c “அவனெவ்விடத்தான் யானார்” என்று பிற்காலியாமே எல்லாரோடுமொக்க மேல்விழுந்து புரையறக்கலக்கையும், அது தன்பேறுகவிருக்கையும், எதிர் தலையில் அபேகையின்றிக்கேயிருக்கக் கலக்கையும்.

ஸௌலப்யமாவது - கண்ணுக்கு - விஷயமின்றிக்கே யிருக்கிற தான் கண்ணாலே கண்டு ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி எளியனாக.

அதினுடைய பூர்த்தியுள்ளது அர்ச்சாவதாரத்திலே யிறே; (மாம்) என்று காட்டின ஸௌலப்யம் பரத்வம் என்னும்படியிறே அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யமிருக்கும்படி. அர்ஜுநனொருவனுக்குமேயாய்த்து அந்த ஸௌலப்யம். நீ எனக்கு வேண்டாவென்கிறவர்களையும் விடமாட்டாத ஸௌலப்யமிறே இது. அது காதுாசித்தம்; இது எப் போதுமுண்டு.

சரணஸப்த,தார்த்தம்

(4) “சரணௌ” - திருவடிகளை. ருசிஜநகமுமாய் ப்ராப்யமுமாயிருக்கிருப்போலே ப்ராபகமுமாயிருப்பது திருமேனியிறே. திருமேனியைச் சொல்லுகிறதாகில் திருவடிகளுக்கு வாசகமான ஸப்தத்தாலே சொல்வானென்? என்னில்; மேல் ப்ரபத்தி பண்ணப்புகுகிற அதிகாரி அநந்யார்ஹஸேஷத்வஜ்ஞாநத்தை உடையவனாகையாலே, ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் இவன் பாசரம் இப்படியல்லதிராமையாலே சொல்லுகிறது. a “திருநாரணன் தான்” b “திருவுடையடிகள்தம் நலங்கழல்” c “கழல்களவையே சரணாகக் கொண்ட” d “நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண்” e “அடக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே” என்று சொல்லுகிறபடியே - திருவடிகளிறே உபாயமாயிருப்பது.

ஸரணஸப்த,தார்த்தம்

(5) “ஸரணம்” - உபாயமாக. உபாயமாகிறது - அநிஷ்டத்தைப்போக்கி இஷ்டத்தைப் பண்ணித்தருமது. அநிஷ்டமாகிறது - அவித்யையும், அவித்யாகார்யமான

ராக், துவேஷங்களும், புண்யபாபருபமான கர்மங்களும், தேவாதி, சதுர்வித, ஸரீரங்களும், ஆத்யாத்மிகர்தி, து:க்க, பரம்பரைகளும்; இஷ்டமாகிறது-புண்யபாபநிவ்ருத்தியும், ஸரீரவிஸ்லேஷமும், அர்ச்சிராதி, மார்க்க, க்ருமனமும், பரமபத, ப்ராப்தியும், பரமாத்மத, ஸநமும், கு, னுப, வகைங்கர்யங்களும். அதில் ப்ரத, ாநமாக இஷ்டமாயிருப்பது கைங்கர்யம்; அதுக்குறுப்பாகையாலே இஷ்டங்களாயிருக்கும் மற்றுள்ளவை.

“ப்ரபத்யே” - பத, ார்த்தம்

(6) “ப்ரபத்யே”-பற்றுகிறேன். “பத, -க, தெள” என்கிற த, ாதுவுக்கு அர்த்தம்-க, தி; இங்கு க, தியாக நினைக்கிறது - பு, த், தி, விஸேஷத்தை. இந்த பு, த், தி, விஸேஷமாகிறது - அந்யார்ஹஸேஷத்வஜ்ஞாநகர்யமாய், இதரோபாய வ்யா வ்ருத்தமாய், ப, க, வத், ரக்ஷகத்வா நுமதிருபமாய், ஸக்ருத, நுஷ்டே, யமாய், வ்யபி, சார விளம்ப, விது, ரமாய், ஸர்வாதி, காரமாய், நியமஸ, ஁ந்யமாய், அந்திமஸ்ம்ருதிநிரபேக்ஷமாய், ஸ, ஸகமாய், யாச்ஞாக, ஁ர்ப்ப, மாய், த், ருட, ாத், யவஸாய ரூபமாயிருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிஸேஷம். இந்த ஜ்ஞாநத்தில் ப்ரயோஜநாம்ஸமாயிருப்பது ஒரு விஸ்வாஸம். உக்த்யா ய, ாஸ வசநாப, ாஸ ப, க்த்யாப, ாஸங்களாலும், ஈஸ்வர பரீகை, தொடக்கமானவற்றாலும், இவ்வத், யவஸாய விஸேஷம் குலையாதிருந்தபோதாய்த்து ப, லஸித், தி, யுள்ளது. இங்குச் சொல்லுகிற ப்ரபத்தி கரணத்ரயத்தாலேயுண்டாக வுமாம், ஏககரணத்தாலேயுண்டாகவுமாம்; ப, லஸித், தி, யில் குறையில்லை. இப்பத, த்தில் வர்த்தமானநிர்தே, ஸத்தாலே - காலக்ஷேபஹேதுவாகவும் பே, ாக, ஹேதுவாகவும் ஈஸ்வர பரீதிஹேதுவாகவும் யாவச்ச, ார்பாதம் இந்த பு, த், தி, விஸேஷம் அநுவர்த்திக்கும் என்னுமிடம் ஸுசிதமாகிறது.

1. “ஸக்ருதே, வ” என்கையாலே - ப, லத்துக்கு ஒரு காலமையும்.

உத்தரவாக்யார்த்தம்

உத்தரவாக்யம், ப்ரபத்திகார்யமாய், ஸ்ரிய:பதி விஷயமாயிருந்துள்ள கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. கீழ்ச்சொன்ன ஸாத்யம் புல சதுஷ்டய ஸாதாரணமாயிருக்கையாலே, இவனுக்கு அபேக்ஷிதமான புலவிசேஷத்தை நியமிக்கிறது.

“ஸ்ரீமதே” பதார்த்தம்

(7) இதில் ப்ரத்யுமபதம், கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தி, மிதுந மென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது. சேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தி, மிதுநமானால் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியும் மிதுநமாயிருப்பது. உ “கோலத் திருமாமகளோடுள்ளைக்கூட” b “ஒண்டொடியாள் திருமகளும் ஈயும்” c “திருமாற்கரவு” என்கிறபடியே - தனித்து இவர்களுக்கு ப்ரரப்பத்வமில்லை. d “அல்லிமாமலராள் தன்னொடுமடியேன் கண்டு கொண்டு” என்கிறபடியே-இச்சேர்த்தியிலே பற்றினாலிறே ஸ்ரீவிபீஷணப்பெருமானைப்போலே உஜ்ஜீவித்துப் போகலாவது. அல்லாதபோது ராவண ஸூர்ப்பணிகளைப் போலே விநாஸமே புலமாயிருக்கும். பூர்வவாக்யத்தில் மதுப்பு, ஆஸ்ரயிக்குமவர்களை ஈஸ்வரனோடே சேர்க்கைக்காகப் பிரியாதிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது; இந்த மதுப்பு, இவன்பண்ணும் கைங்கர்யத்தை ஈஸ்வரன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப் படுத்தி, கைங்கர்யங்கொள்ளுகைக்காகப் பிரியாதிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது.

நாராயணபதார்த்தம்

(8) இரண்டாம் பதம், கைங்கர்யவர்த்தகமாக அநுபூவ்யமாயிருந்துள்ள குணவிக்ரஹவிபூதி யோகத்தைச் சொல்லுகிறது. கீழ் உபாயபரிக்ரஹத்துக்கு ஏகாந்தமாகச் சொன்ன குணங்களும், இங்கே ப்ரரப்பத்வேந அநுஸந்தேயங்கள். கீழில், மற்றை குணங்களிலுங்காட்டில்

ஸௌலப்யம் ப்ரத்யாக்ஷமாபிநயிக்கும்; இங்கு, ஸ்வாமித்வம் ப்ரத்யாக்ஷமாபிநயிக்கும்.

சதுர்த்தியினர்த்தம்

(9) இதில் சதுர்த்தி, கைங்கர்யப்ரார்த்தநத்தைச் சொல்லுகிறது. ௩ “ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்” என்கிறபடியே - இச்சேதநன், அபிநிவேஷாதிஸயத்தாலே தேஹ காலாவஸ்தா ப்ரகார நியமவிதுரமாக ப்ரார்த்திக்கக்கடவனாயிருக்கையாலே, ஸர்வதேஹ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைதுகளிலும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பண்ணும் . வருத்தி விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. சேஷத்வ ஜ்ஞானகார்யமான உபாயபரிக்ஷரஹத்துக்கு அநந்தரம் ப்ராப்தமாயிருக்கையாலே, இந்தச் சதுர்த்திக்கு, தாத்ர்த்த்யம் அர்த்தமாக மாட்டாது; உத்துங்குதத்த்வத்தைக் குறித்துப் பரதந்த்ரணசேதநன் பண்ணுகிற வருத்திவிசேஷமாகையாலே, விஷயஸ்வபூவத்தாலும், ஆஸ்ரயஸ்வபூவத்தாலும் ப்ரார்த்தனையே அர்த்தமாகக்கடவது.

நமஸ்ஸப்தார்த்தம்

(10) நிரதிஸயபேத்யமான புகுவத்விஷயத்தை விஷயிகரித்திருக்கையாலும், நிரஸ்தஸமஸ்தப்ரதிபுத்தகமான ஸ்வரூபத்தை ஆஸ்ரயமாகவுடைத்தாயிருக்கையாலும், அத்யர்த்தப்ரியரூபமான கைங்கர்யத்தில் பாரதந்தர்யவிரோதியான ஸ்வப்ரயோஜநத்வபுத்தியை நிவர்த்திப்பிக்கிறது - நமஸ்ஸு. புகுவந்முகுவிகாஸஹேதுவாகையாலே இது நமக்கு ஆதரணீயமென்கிற ப்ரதிபத்தியொழிய இதிலே பேதாத்த்ருத்வப்ரதிபத்தியும் மதீயத்வப்ரதிபத்தியும் நடக்குமாகில் அபுருஷார்த்தமாயிதேயிருப்பது. ஸ்வரூபவிரோதியென்றும், ஸாத்நவிரோதியென்றும், ப்ராப்திவிரோதியென்றும், ப்ராப்யவிரோதியென்றும் சதுர்வித

மாயிருக்கும் விரோதி. அதில், திருமந்தரத்தில் உகாரத் தாலும் நமஸ்ஸாலும் - ஸ்வரூபவிரோதி, நிவ்ருத்தியைப் ப்ரதிபாதிக்கிறது; சரமஸ்ஸோகத்தில் அர்த்தத்துவயத் தாலும் - ஸாதநவிரோதி, நிவ்ருத்தியையும், ப்ராப்தி விரோதி, நிவ்ருத்தியையும் ப்ரதிபாதிக்கிறது; ப்ராப்தி விரோதி, நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது - இந்த நமஸ்ஸு. அதாவது a ஏருளமிறையோன்றிப்படியே அவனுக்குறுப் பல்லாத ஆத்மாத்மீயங்கள் த்யாஜ்யமென்கை. பேராக, விரோதியான ஸேஷத்வாநுஸந்தானமும், ஆத்மஸம்ப பணம்போலே ஸ்வரூபவிருத்தும்.

ஆக, புருஷகார ஸ்வரூபத்தையும், உபாயஸ்வரூபத் தையும், உபாயபரிக்ரஹத்தையும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம் ப்ரதிபாதிக்கையும், கைங்கர்யத்தையும், அதுக்கு விரோதி யான அஹங்காரமமகாரங்களினுடைய நிவ்ருத்தியையும் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

பூர்வவாக்யத்துக்கு அர்த்தமாக, b “அகலகில்லேன்” என்கிற பாட்டை அநுஸந்திப்பது; உத்தரவாக்யத்துக்கு அர்த்தமாக, c “சிற்றஞ்சிறுகாலே” என்கிற பாட்டை அநுஸந்திப்பது.

ஸ்ரீய:பதிப்படி ஸம்பூர்ணம்.

பின்னலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

15. தத்தவஸேகரம்

உபோத்யகாதம்

பும்ஸ்பர்ஸக்லேஸ ஸம்பாவகாக்ஷந்தவிதுரமாய், ப்ரத் யக்ஷாதி, ப்ரமாணவிலக்ஷணமாயிருந்துள்ள நிகிலவேது ஜாதத்துக்கும், ததுபப்யுருமஹணங்களான ஸம்ருதீதிஹாஸ புராணாதிகளுக்கும் க்ருத்யம்-ஸகல ஸம்ஸாரி. சேதனர்க்கும் தத்தவஜ்ஞானத்தை ஜநிப்பிக்கை.

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

தத்த்வஜ்ஞாநமாவது - ஸர்வஸ்மா த்பரனான நாராயணனுக்கு, ஸர்வப்ரகாரபரதந்த்ரரான ஸர்வாத்மாக்களினுடையவும் ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபபருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தை, அநாதியாகப் ப்ரதிபந்தித்துக்கொண்டுபோருகிற கர்மஸம்பந்தத்தை, நிவர்த்திப்பிக்கும் உபாயம் - தச்சரணரவித்த்யுரணுகுதி என்கிற நிருபணஜ்ஞாநவிசேஷம்.

நாராயணகாரணத்வ நிருபணம்

நாராயணன் ஸர்வஸ்மா த்பரனாபடி எங்ஙனே யென்னில், - பரத்வசிஹ்நங்களான ஜகத்காரணத்வ முமுகூர்பாஸ்யத்வ மோக்ஷப்ரதத்வங்களுள்ளது இவனுக்கேயாகையாலே இவனே ஸர்வஸ்மா த்பரன். மஹோபநிஷத்தும், ஸுப்ராலோபநிஷத்தும், நாராயணோபநிஷத்தம், ஸ்ம்ருத்திஹாஸபுராணங்களும், 1. "ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸித்" 2. "திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:" 3. "அத, புருஷோ ஹவை நாராயணோகாமயத்" 4. "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதே,ன" 5. "நாராயணே ஜக,ந்மூர்த்தி:" 6. "விஷ்ணோஸ் ஸகாஸாது,த்,பூ,தம்" என்று நாராயணத்திவ்யஸப்த,ங்களாலே ஜகத்காரணத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே இவனே காரணபூதன்.

சு,நத்தே,க்ய வாஜஸநேய கௌஷீதக்யாதி,களில் ஸத்ய,ரஹ்மாத்மாதி,ஸப்த,ங்களாலேயும் சில வஸ்துக்களைக் காரணமாகச் சொல்லாநின்றதேயென்னில்; பஸ்வதி,கரணந்யாயத்தாலே ஸாமாந்யஸப்த,ம் விசேஷபர்யவஸாயியாகையாலே, ஸத்ய,தி,ஸப்த,ங்களும் இவ்நையே ப்ரதிபாதி,க்கிறன.

சதுர்முக,காரணத்வபக்ஷாநுவாத,ம்

நநு, 7. "ஹிரண்யக,ர்ப்ப,ஸ் ஸமவர்த்தக,ரே" 8. "த,ரதாயத,பூர்வமகல்பயத்" 9. "ப்ரஜாபதி: ப்ரஜா அஸ்ருஜத்" 10. "அஜஸ்ய நாப,ாவத்,யேகமர்ப்பிதம் யஸ்மிந் விஸ்வாபு,வநாநி தஸ்து,:" என்று ஹிரண்யக,ர்ப்ப,ரதி,விசேஷ

ஸப்த, துங்களாலே சொல்லுகையாலே, ப்ரஹ்மா காரணமாகக் குறையென்னென்னில்:—

தத்பஷநிராஸம்

அது சொல்லவொண்ணாது; 1. “யோ ப்ரஹ்மானம் வித, தாதி பூர்வம்” 2. “தத்ர ப்ரஹ்மா சதுர்முகே, ராஜாயத” 3. “நாராயணத், ப்ரஹ்மா ஜாயதே” 4. “ஸ ப்ரஜாபதிரேக: புஷ்கரப்ரணே ஸம்பவத்” 5. “ஹிரஜோ அதி, பூருஷ:” 6. “யத்தாபி, பத், மாத, ப, வந்மஹாத்மா ப்ரஜாபதிர் விஸ்வஸ்கூட், விஸ்வரூப:” 7. “ப்ரஹ்ம வை ப்ரஹ்மானம் புஷ்கரே ஸுனஹ்” 8. “ஹிரண்யக, ச்ர்ப்ப, பம் பஸ்யதி ஜாயமாதம்” என்று - ஸ்ருஜ்யனென்றும், 9. “ந ப்ரஹ்மா” 10. “ப்ரஹ்மாதி, ஷு - ப்ரஸிதேஷு” என்று ஸம்ஹார்யனென்றும், 11. “புக, கோடி, ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணு மாராத், ய பத், மபூ: | புதஸ்தரைலோக்யத, தத்ருத்வம் ப்ராப்த வாதிதி ஸுஸ்க்ரும: ||” 12. “ப்ராஜாபத்யம் த்வயா கர்ம பூர்வம் மயி நிவேசரிதம்” 13. “மம வேத, த ஹ்ருதாஸ் ஸர்வே த, தவாப், யாம் ப, லாதி, த:” 14. “யஸ்மாத, ந ப்ராத்த, ஸ்ய ஸிரஸ்சி, த்தம் த்வயா மம” என்று ‘ஸர்வேஸ்வர ஸமாராத, நத்தாலே தன் பத்யம் பெற்றான்’ என்றும், ‘அஸுரர் கையிலே வேதுங்களைப் பறிகொடுத்தான்’ என்றும், ‘ருத்ரனாலே பரிபூ, தனான்’ என்றும் இவனைக் கர்மவஸ்யனாகச் சொல்லுகையாலே.

ஹிரண்யக, ச்ர்ப்ப, த, தத்ரு ப்ரஜாபதி ஸப்த, துங்கள், அபர்ய வஸாந வ்ருத்தியாலேயாதல், அவயவ ஸக்தியாலேயாதல் (நாராயணப்ரவ்ருத்தியாலேயாதல்,) நாராயணவாசகங்கள்,

15. “அஜஸ்யநாப, ரவத், யேகமர்ப்பிதம்” என்கிறவிடத்தில், 15. “அர்ப்பிதம்” என்றது - ஆவிர்ப்பூ, தம் என்றபடி, 15. “ஏகம்” என்றது - புஷ்கரத்தை. 16. “அஜஸ்ய நாப, ரவத், யேகம் யஸ்மிந் விஸ்வம் ப்ரதிஷ்டி, தம் | புஷ்கரம் புஷ்கர ஷடஸ்ய தஸ்மை பத், மாத்மநே நம: ||” என்று மஹா ப்ராதத்திலே வ்யாக்யாதமாஸைப்பாலே.

ருத்ரகாரணத்வபக்ஷாநுவாதம்

நநு; 1. “யத, ர தம்ஸ்தந்த தி, வா ந சாத்தி: நஸந்த
சாஸ்சி, வ ஏவ கேஸல:” 2. “காரணம் து த், யேய:”
3. “ஸர்வைஸ்வர்யஸம்பந்தஸ் ஸர்வேஸ்வரஸ்ரம்பு, ரா-
காஸமத், யே த், யேய:” என்று - ஸ்வேதாஸ்வதரா துர்வ
சிக்ரதி, களிலே ருத்ரனைக் காரணபூதனாகச் சொல்லா
நின்றதேயென்னில்;

தத்பக்ஷதிராஸம்

அதுவுமநுபபந்நம்; 4. “பு, த், பு, த, ரத் தர்யக்ஷஸ்ஸலே
பாணி: புருஷோஜாயத” 5. “நாசாயனாத், ருத், ரோ ஜாயதே”
6. “ஸைடாத் க்ரோத, ஜோ ருத், ரோஜாயத” 7. “இந்த், ரோ
வருணஸ் ஸோமோ ருத், ர: பர்ஜந்யோ யமோ ம்ருத்பு
ரீஸாத:” 8. “தர்யக்ஷம் க, ண்ட, பரஸுமஜீஜநத்”
9. “ப், ரஹ்மண: புத்ராய” என்று ஏவமாதி, வா க்யங்
களாலே மஹோபநிஷத்தும், நாராயணோபநிஷத்தும்
ஸுப், ராலோபநிஷத்தும், ப், ருஹதூரண்யகமும், அதர்வண
மும், ஸாமவேதமும் ஸ்ருஜ்யனாகவும், 10. நேஸாத:”
என்று ஸம்ஹார்யனாகவும் சொல்லுகையாலே.

ஸதபத, ப், ராஹ்மணத்திலே—11. “ஸம்வத்ஸரே குமா
ரோஜாயத. ஸோடரோதீ, த். தம் ப், ரஜாபதி: ப், ரவீத். குமார கிம்
ரோதி, ஷி. யச்ச, ரமாத் தபஸோடதி, ஜாதோடஸீதி. ஸோடப், ர
வீத். அநபஹதபாப்மாஹமஸ்யி” இத்யாதி, களிலே - ருத், ரன்
உத்பந்நனானவளவிலே ரோது, நம் பண்ண, அவனைப்
பார்த்து ப், ரஜாபதி ‘நீ அழுகிறதென்?’ என்று கேட்க,
‘நான் அநபஹதபாப்மா, என் பாபங்கள் போம்படி
எனக்கு நாமகரணம் பண்ணவேணும்’ என்ன, இவன்
அழுகையாலே ‘உனக்கு ருத், ரனென்று பேராகக்கடவது’
என்ன, ப, வ ஸர்வேஸாந பஸுபதி பீ, மோக், ர மஹாதே, வ
ரூபமான் நாமஸ்ப்தகத்தையும் அஷ்ட மூர்த்தித்வத்தையும்,
கொடுத்தான் என்று சொல்லிற்று.

இதுதான், ஸ்காந்தபுராணத்திலே, 1. "உந்மத்தவ த,துந்மத்த: ப்ரபு: ப்ரப,வதாமபி। ராத்ரௌ ஸ்மஸாநே பர்யடஸி தத்விமேதத்தவேஸ்வர॥" இத்யாதி,யாலே தே,வி 'ஸ்மஸாநபர்யடநம் தொடக்கமான நிஹீநவ்ருத்திகளை நீ அநுபூவிக்ைக்கடியென்?' என்று கேட்க, 2. "அஹம் சோணிதபங்கால: கராலவத,தோ஽ம்பி,கே। ரௌத்,ரே முஹூர்த்தே ஸம்பூ,தோ ஹரே சோதி,மி விஸ்வரம்॥" இத்யாதி,யாலே - தன்னுடைய உத்பத்தியையும், ரோத,நத் தையும், நாமஸப்தக மூர்த்யஷ்டகங்களையும் பெற்றபடியையும் சொல்லி, 3. "ரௌத்,ரே முஹூர்த்தே ஜாதோஹம் ரௌத்,ரகர்மா ததோ ஹ்யஹம்। யத்,ப,வத்யுசிதம் கர்ம ப்ருஷஸ்ய கி,ரேஸ்ஸுதே। தத்தேநாவஸ்யகர்த்தவ்யம் ம்ருது, வா யதி, வேதாத்। ப்ரஜாபதேஸ்ச கஸ்ஸக்த ஆதே,ஸம் கர்த்துமந்யத,ா॥" இத்யாதி,யாலே தன்னுடைய நிஹீநாசரண ஹேது கர்மமென்று சொன்னுனென்று வ்யாக்யாதமாய்த்து. இவ்விடத்திலே, 2. "ஹரே சோதி,மி விஸ்வரம், ததோ மாம் பாணிநா ஸ்ப்ருஷ்ட்வா லோகேஸ: ப்ராஹ கேஸவ:" என்று - ஹரிகேஸவ ஸப்த,ங்களாலே உபக்ரமித்து, ப்ரஜாபதி ஸப்த,த்தாலே உபஸம்ஹரிக்ைக யாலே, இந்த ஸ்ருதியில் ப்ரஜாபதி ஸப்த,தும் நாராயண பர்யவஸாயியாகக் கடவது.

மார்க்கண்டேய வைஷ்ணவ புராணாதிகளிலேயும், 4. "ருத்,ரஸர்க்க,ம் ப்ரவக்ஷ்யாமி தந்மே நிக,த,தஸ்ஸ்ருணு" என்று இவ்வர்த்த,த்தைச் சொல்லிற்று.

5. "அஸ்ய தே,வஸ்ய மீடு,ஷ:" 6. "மஹாதே,வஸ் ஸர்வமேதே, மஹாத்மா ஹுத்வாத்மாநம் தே,வதே,வோ ப,பூ,வ" என்று இவ்னுடைய பத,ம் கர்மாதீ,நமென்று சொல்லிற்று.

ஸ்ரீவராஹபுராணத்திலே, 7. "தவ விஷ்ணு: ப்ரஸாதே,ந மயா தத்த்ரிபுரம் ஹதம் ..... தஸ்ய பாபஸ்ய தே,ரஷேண

ந ஸக்தோமி விசேஷமும்" என்று - த்ரிபுர துஹந்தா லுண்டான பாபமடியாக, யோக்யமாயை, ஐஸ்வர்யநாஸம், ஹ்ருத்யஸந்தாபம், நிஸ்சேஷிதத்வங்கள் இவனுக்கு உண்டாய்த்தென்றும் சொல்லிற்று.

1. "ததோ வாக்யாத் முத்தீந்த்ரஸ்ய தேவோ பரஸேத் து, ஸோக, ரா: | ஸங்கரஸ்சி, ந்நலிங்க, ஸ்து காததே விச சார ண | ஏவம் ஸாபோ யத, ஸ்மா கம் தாப், யாம் த, த் தஸ்ஸுத, ராருண: | அவஸ்யகணீயம் மே தத, ர கஷ்ட, மயம் வபு: ||" என்று ப்ருக்யூக்தத்தி ஸாபங்களாலே சி, ந்ந லிங்க, த்வ காஷ்ட, ரூபத்வங்களும் உண்டாய்த்து என்று ப்ரஹ்மபுராணத்திலே சொல்லிற்று.

வாய்வயத்திலே, 2. "ததோமி, வ்யாஹ்ருதோ த, த்னோ ருத், ரம் ஸோப், யஸபத் புந: | யஸ்மாத் த்வம் மதக்ருதே க்ருரம் குலீந் வ்யாஹதவாநலி | தஸ்மாத் ஸார்த்த, ம் ஸுரைர்யஜ்ஞைர் ந த்வா யக்ஷயத்தி வை த், விஜா: | ஹுத்வாஹுதிம் தவ க்ருராமபஸ்ஸ்ப்ருஸ்யந்து கர்மண: ||" என்று 3. "அப உபஸ்ஸ்ப்ருஸதி மேத், யத்வாய-நாத்விசேத- யத, ந்விசேத-சக்ஷாஸ்ய ப்ரமாயுக: ஸ்யாத்-தஸ்மாத்நரத் லீக்ஷய:" என்று ஸ்ருதியிலேபோலே - துக்ஷஸாபத்தாலே இஜ்யத்வாதி, நிவ்ருத்திடைச் சொல்லிற்று.

மாதஸ்யபுராணத்திலே, 4. "யஸ்மாத், நபராத், ஸ்ய ஸிரஸ்சி, நநம் த்வயா மம | தஸ்மாச்ச, ரப ஸமாயுக்த: கபாலீ த்வம் ப, விஷ்யலி..... விஷ்ணு: ப்ரஸாத, ரத் ஸுஸ்ரோணி கபாலம் தத்ஸஹஸ்ரத, ர | ஸ்பு, டிதம் ப, ஹுத், ர யாதம் ஸ்வப்நஸ்ப், த, ம் த, நம் யத, ர" என்று ப்ரஹ்மாவாலே இவன் ஸாபோபஹதனாபடியையும், ஸர்வேஸ்வரன் இவன் ஸாபத்தைப் போக்கின்படியையும் சொல்லிற்று.

விஷ்ணுபுராணத்திலே, க்ருஷ்ண வைப, வயத்யாதே, தன்னை ஆஸ்ரயித்த புராணை நோக்குகைக்காக ஸடரி

கரணம் வந்து க்ருஷ்ணனோடே எதிரிட்டு, 1. "ஜ்ஞம்பு, பி, பூ, தஸ்து ஹரோ ரதே, பஸ்த, உபாவிஸத் | ந ஸஸாக தத, ர யோத், தும் க்ருஷ்ணேநாக்விஷ்டகர்மணு ||" என்று-தானும் பரிகரமும் தோற்றுத் தேர்த்தட்டிலே விழுந்து கிடந்து, 2. "க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாப, ரஹோ ஜாதே த்வாம் புருஷோத்தமம்" என்று பின்பு க்ருஷ்ணனைப் புவத்தை உணர்ந்து ப, ரணனுடைய ப்ராணப்ரத, ரநார்த்த, மாக க்ருஷ்ணனை இரந்தானென்றும்;

ஸ்ரீவிஷ்ணு தர்மோத்தர ஸ்ரீராமாயணங்களிலே, 3. "விஷ்ணோரதி, க்யமந்விச்ச, மஸ்தஸ்ய மாயாவிமோ ஹித: | க்ருதவாதஸ்யி தே, வேஸோ தே, வவாக்யேந விக், ரஹம்" என்று - ப, க்யவத் மாயா விமோஹிதனாய் விஷ்ணுவோடே எதிரிட்டு, 4. "ஆரோபிதும் ந மே ஸக்திஸ் ஸர்வயத்நேந சாடப, வத்" என்று அவன் கையில் வில்லை வளைத்து நாணிலேயேறிடவும் மாட்டாதே, 5. "தத, ர து ஜ்ஞம்பி, தம் ஸைவம் த, துர்பீ, மபராக்ரமம் | ஹுங்காரேண மஹாதே, வ, ஸ்தம்பி, தோத, த்ரிவோசநா ||" என்று-விலலும் முறிந்துபோய், தானும் ஹுங்காராபி, பூ, தனாய், 6. "ததஸ்ச க, தமோஹேந மயா ஜ்ஞாதோ ஹி: பர: | ஜ்ஞாத்வா விஸ்ருஷ்டசாபேந ஸ்துதஸ்ச ப, க, வாம்ஸ்தத, ரா ||" என்று - பின்பு தெளிந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணினானென்றும் இவனுடைய அஜ்ஞானாஸக்திகளைச் சொல்லிற்று.

வ்ருகாஸுரன் இவனை ஆராதித்து, 'யாவனொருவ னுடைய தலையை ஸ்பர்ஸித்தேன் அவனுடைய தலை ஸதத, ரவாகவேணும்' என்று அபேக்ஷிக்க, அவனும், அப் படியே வரங்கொடுக்க, அகந்தரம், 7. "ஸ தத், வர பரீக்ஷார்த்த, ம் ஸம்பே, ர்மூர்த், நி வ்ருகாஸுர: | ஸ்வ ஹஸ்தம் த, ரதுமாரேபே, ஸோடபி, ப், யத் ஸ்வக்ருதாச்சி, வ: | தேநோபஸ்ருஷ்டஸ் ஸந்த்ரஸ்த உபத, ரவந் ஸவேபது: | யாவத, ந்தம் தி, வோ பூ, மே: காஷ்ட, ர நாம த, ராபு, வ: ||" என் கிறபடியே - அவன் அதைப் பரீக்ஷிக்கைக்காக இவன்

தலையைத்தொட, ஸோகபீ, தனாய் இவனோட. அவன் கண்ட விடமெங்கும் தொடர, ஓடிப் போக்கற்று, ஸ்ரீவைகுண்டத் தேறச்செல்ல, ஸர்வேஸ்வரன், இவனுடைய க்லேஸத்தைக் கண்டு நடுவே வந்து ஆவிர்ப்புவித்து, வருகாஸுரனைப் பார்த்து, 'இவன் ப்ரரந்தன், பொய்யல்லது சொல்லான், உன் தலையைப் தொட்டுப்பார்க்கமாட்டாயோ?' என்ன, அநந்தரம் அவன் தன்னுடைய தலையைத்தொட்டு ம்ருதனாய் விழுந்தானென்று ஸ்ரீபாகுவதத்திலே 1. "வருகாஸுராய கி, ரிஸோ வரம் த, த்வாப ஸங்கடம்" என்று தொடங்கி, இவன் ஆபந்நனாபடியையும் ஸர்வேஸ்வரன் இவனுபத்தைப் போக்கினபடியையும், இவனுடைய அஜ்ஞாநாஸக்திகளையும் சொல்லிற்று.

அந்த, காஸுரனை நிரஸிக்கக்காக மாத்ருக, ணங்களை ஸ்ருஷ்டிக்க, 2. "தாரலோக்யே ப, க்ஷயமானே து தத, ர மாத்ருக, ணேந வை। ந்ருஸிம்ஹமூர்த்திம் தே, வேஸம் ப்ரத, த், யென ப, க, வாந் ஸிவ:" என்று அத்தாலே நோவு பட, தன்னாலே ஸமிப்பிக்கவொண்ணாமையாலே ஸர்வேஸ்வரனை த்யாநம்பண்ண, அவன் ஸமிப்பித்தானென்று மாத்ஸ்யபுராணத்திலே இவனுடைய அஜ்ஞாநாஸக்திகளையும் சொல்லிற்று.

ஆக இப்படி ஸ்ருஜ்யத்வ ஸம்ஹாஸ்யத்வ கர்மவஸ்யத்வ வங்களைச் சொல்லுகையாலே இவனுக்குக் காரணத்வம் கூடாது.

ஆகையால், ஹிரண்யகூர்ப்பு, ரதி, ஸப், த, ந், ஸ்ரீஸாம்ப், வாதி, ஸப், த, ங்களும் நாராயணபரங்கள்:— ஸிவனென்றது - ஸர்வப்ரகாரஸூத், த, னென்றபடி. ஸிவ ஸப், த, ம். 3. "ஸிவமஸ்து ஸர்வஜக, தாம்" 4. "ஸிவாஸ்தே ஸந்த, பந்த, ராந்" 5. "ஸிவம் கர்மாஸ்து" என்று-ஸூத், தி, பாங்கு, ஸ்யகு, ணவிஸிஷ்ட வஸ்துக்களிலேயும் ப்ரபுத்தம். ஸம்பு, வென்றது - 6. "ஸம் - ஸுக, ம் ப, ராவயதீதி ஸம்பு, தி"

6. "அஜாயமாதோ ப,ஹுத,ா விஜாயதே" என்று-ஸ்ருதி
தானே கர்மமூலமான ஜந்மத்தை நிவேதித்து ஐச்சிக
மான ஜந்மத்தை விதித்தது. 7. "ஏஷ ஸர்வபூதாந்த
ராத்மா அபஹதபாப்மா" 8. "ஸ ஏஷ ஸர்வேப்,ய: பாப்மப்,ய
உதி,த:" 9. "பஸ்ய தே,வஸ்ய மாஹாத்மயம் மஹிமாநஞ்ச
நாரத:। ஸுப,ாஸுபை,; கர்மபி,ர்யோ ந லிப்யேத கத,ாசந||"
10 "ஸ ஸர்வபூதப்ரக்ருதிம் விகாராந்" 8. "ஸுப,ா
ஸுபை,ர்விநிர்முத்தம் ஊர்மிஷ்ட்காத் பசம் ப்ரபு,ம்। தம்

வைத்யமமலம் விஷ்ணும் ஸத்யத், யாயத் விழுச்சயதே ||”
என்று இவனை அகர்மவஸ்யனாகச் சொல்லிற்று.

1. “ஸர்வாவஸ்தாஸு வை விஷ்ணோர் ஜநநம் ஸ்வேச்சயைவ து। லீலயா சைவ க்ருஷ்ணேந ஸ்வருவஸ்ய ச ஸம்ஹ்ருதி। ஐரகாஸ்தச்ச, லேநைவ க்ருஷ்ணம் ஸ்வேச்சயைவ து||”
2. “த், விஜ்ஞாபச்ச, லேநைவமவதீர்ணோபி லீலயா” இத்தியாத்யாலே லைங்க்யாதிகுள் தன்னிலே புகுவதுவதாரம் ஐச்சிகமென்று சொல்லிற்று.

பூர்விஷ்ணுபுராணத்திலே, 3. “தேவதிர்யம்நுஷ்யேஷு” ஸரீரக், ரஹணத்திகா। லீலேயம் ஸர்வபூதேஷு தவ சேஷ்டோபலக்ஷணம் ||” 4. “நாகாரணத்தகாரணத், வாகாரணகாரணந்த ச। ஸரீரக், ரஹணம் வ்யாபிந் த, ர்மத்ராணய கேவலம் ||” 5. “இச்ச,ாக், ருஹிதாபி, மதோருதே, ஹ:” 6. “ஸம்ஸ்தஸக்த ரூபாணி தத்கரோதி ஜநேஸ்வர। தேவதிர்யம்நுஷ்யாக், யா சேஷ்டாவந்தி ஸ்வலீலயா। ஜக, தாமுபகாராய ந ஸா கர்மநியித்தஜா ||” என்று ஜக, த், ரக்ஷணர்த்த, மாக இச்சையாலே அவதரிக்கிறான்; ரிஷி ஸாபத்தை ஸர்வமர்யாத்ராஸ்த்ராபநார்த்த, மாகத் தானும் அநுவர்த்திக்கிறானத்தனையென்று சொல்லிற்று.

7. “அஜோபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூ, தாநாமீஸ்வரோபி ஸந்। ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதி, ஷ்ட,ாய ஸம்ப, வாம்யாத்மமாயயா || யத்ய, யத்ய, ஹி த், ர்மஸ்ய க், லாநிர், ப, வதி ப, ராத। அப், புத்த, ரதமத, ர்மஸ்ய தத்ய, த்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம் || பரித்ராணய ஸாதூ, நாம் விநாஸாய ச து, ஷ்க்ருதாம்। த், ர்மஸம்ஸ்த, ரபநார்த்த, ய ஸம்ப, வாயி யுகே, யுகே, || ஜந்ம கர்ம ச மே தி, வ்யம்” என்று தானும் அருளிச் செய்தானிறே.

ஆகையால் இவன் கர்மவஸ்யனன்று.

நநு - “க்ருஷ்ணன் புத்ரார்த்தியாய் கைகலாஸத்திலே சென்று ருத்ரனை அர்ச்சித்து அவன் பக்கலிலே புத்ரனை அபேக்ஷித்தான்; அவனும் புத்ரனைக் கொடுத்தான்” என்று மஹாபாரதத்திலே சொல்லுகையால் நாராயணனும் கர்மவஸ்யனும், ருத்ரனும் ஸரண்ய பூதனாகவேண்டாவோ வென்னில்;

‘அங்குச் சொல்லுகிற அர்ச்சன ப்ரார்த்திநாதிகள் கர்ம வஸ்யத்வாதி, ஸூசகங்களன்று. வரப்ரதநாக்ருதம்’ என்னு மத்தை, 1. “அந்யம் தேவ வரம் தேஹி ப்ரஸித்தம் ஸர்வஜந்துஷு | மர்த்யோ பூத்வா புவாந் தேவ மாமா ராத்ய கேஸவ || மாம் வஹஸ்வ ச தேவேஸ வரம் மத்தோ க்ருஹாண ச | யேநாஹம் ஸர்வபூதாநாம் பூஜ்யாத் பூஜ்யதரோ஽பவம் ||” என்று ருத்ரன் அபேக்ஷிக்க, 2. “தேவ கார்பாவதாரேஷு மநுஷ்யத்வமுபேயிவாந் | த்வாமேவாரா த்யிஷ்யாமி மம த்வம் வரதே, புவ ||” என்று ஸர்வேஸ் வரனும் வரங்கொடுத்தானென்று ஸ்ரீவராஹபுராணத்திலே சொல்லிற்று.

புத்ர ப்ரதநாக்ருதம், ருத்ரன் - தேவர்களையும் ரிஷி களையும் பார்த்து ‘க்ருஷ்ணன் ஜகந்மோஹநார்த்தமாசுப புத்ரார்த்தியாய் வந்தானித்தனை; இவனே ஸர்வகாரண பூதன்; ஸர்வஸ்மா த்பரன்; மோக்ஷப்ரதனுமிவனே; இவனையே உபாஸித்து முக்தராசப் பாருங்கோள்’ என்று உபதேஸிக் கையாலும், இவன் பரத்வத்தை பூஹுமுசுமாக ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையாலும், புத்ரனைப் பெறுகைக்குப் பிறர்காலிலே விழுகிற க்ருஷ்ணன் தானே வழியிலே கண்டாகர்ண னுக்கு மோக்ஷங்கொடுக்கையாலும் இவனுக்குக் கர்மவஸ்ய த்வாதி, ஸக்யகயிலே.

கைங்கரீதி, புராணங்களில், கேஷத்ர ப்ரக்ருதி யோநி ஸக்தி மாயா ஸப்த, துங்களாலே ருத்ரனைப் பார்க்க நாராயண னுக்குச் சொன்ன குணபாவம், ருத்ராதூதத்தி, மூர்த்தி த்ரயாதீத ஸதாஸிவபாரம்யம் தொடக்கமானவை, ப்ரத்யக்ஷ

ஸ்ருதி விரோதத்தாலும், ஸ்வக்ரந்தத்திற் பரஸ்பர விரோதத்தாலும், 1. “அக், நேஸ்ஸிவஸ்ய மாஹாத்மயம் தாமஸேஷ” ப்ரகீர்த்தயதே” என்கிறபடியே, இவையான் தாமஸ புராணஸித்தங்களுக்கையாலும், ப்ரஹ்மத்தி பரிகல்பிதங்கள்.

ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய ஜந்மங்களும் ஸ்வேச்சையாலே யானாலோவென்னில்; அது சொல்லவொண்ணாது. 2. “ஆப், ஸ்ரஹ்மஸ்தம்ப, பர்யந்த ஜக, த, ந்தர் வ்யவஸ்தி, தா: | ப்ராணிந: கர்மஜநித ஸம்ஸார வஸ்வர்த்திந: ||” 3. “ப், ஸ்ரஹ்மா த், யாஸ்ஸகலா தே, வா: மநுஷ்யா: பஸவஸ் தத, ர: | விஷ்ணோர் மாயாமஹாவர்த்தே மோஹாந்த, தமஸா வ்ருதா: ||” என்று இவர்களைக் கர்மபரசந்த்ராகச் சொல்லுகையாலே,

இப்படி நாராயணனே காரணபூதனென்கிற இவ்வர்த்தத்துக்கு ந்யாயம் வேண்டாதபடி, அநந்தஸாக்ஷா நிகிலவேதநிக்ருமநமாய், உபாஸகநிதி, விதுரமாய், ஸம்ஸ்த பரவித்யோபாஸ்ய விசேஷகிர்ணயகமாய், நிகிலவேதாந்த நிர்வாஹகமாயிருந்துள்ள நாராயணநுவாகம்-ஸர்வவேதாந்தங்களிலும் பரம்ப்ரஹ்ம பரதத்தவ பரமாத்ம பரஞ்ஜ்யோதி: பராஉண புருஷாக்ஷராச்சயுத விஸ்வாத்ம ஸிவ ஸம்புப்ரமுக, ஸப்த, தங்களாலே நிர்திஷ்டமான வஸ்துவை அவ்வோ ஸப்த, தங்களாலே அநுவதித்து நாராயணனென்று விசேஷித்து, 4. “ஸ ப், ஸ்ரஹ்மா ஸ ஸிவஸ்ஸேந்த், ர:” என்று - கார்யத்வேந ஸம்ப்ரதிபந்நானே இந்த்ரனோடே ப்ரஹ்மருத்ரர்களை ஸஹபடித்து, இவனுக்குக் கார்ய பூதனாகவும் சொல்லிற்று.

ஆக, இப்படி ந்யாய ஸ்வபாவத்தாலும் ந்யாய நிரபேக்ஷமாக ஸ்ருதிதானே விசேஷிக்கையாலும், 5. “ஸ தோ ஹரி:” என்று-ஹரிஸப்தத்தாலே உபஸம்ஹ ரிக்கையாலும், ப்ரஹ்மருத்ர” திகளுக்கு ஸ்ருஜ்யத்வ ஸம்ஹார்யத்வ கர்மவஸ்யத்வங்களைச் சொல்லுகையாலும் நாராயணனே காரணபூதன்.

1. "யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி" 2. "ஏஷ பூதபால:" 3. "பரித்ராஸ்ய ஸாதூ,நாம்" 4. "ந ஹி பாலநஸாமர்த், யம் ருதே ஸர்வேஸ்வரம் ஹரிம்" 5. "ஸ ஏவ பாதி" என்கிறபடியே - ஸ்தூபகனும் இவனே.

1. "யத் ப்ரயந்த்யபி,ஸம்விஸந்தி" 6. "யேதேத,ம் விஸ்வம் பரிபூ,தம் யத,ஸ்தி" 7. "யஸ்ய ப்,ரஹ்ம ச க்ஷத் ரஞ்ச உபே, ப,வத இத,ந: | ம்ருத்யுர்யஸ்யோபஸேதம்|" 8. "க்,ரஸேத் ஸம்ஹார ஸமயே ஜக,தெ,ளது,ம்ப,ரான்ட, வத் | லீலயா யஸ்து ப,க,வாந் தம் க,ச்ச, ஸரணம் ஹரிம் ||" 9. "ஸம்ப,க்ஷயித்வா" என்கிறபடியே-ஸம்ஹர்த் தாவும் இவனே.

நநு, ருத்,ரன் ஸம்ஹர்த்தாவென்னுமிடம் உப,யவாதி, ஸித்,த,மாயிருக்க, இவனே ஸம்ஹர்த்தாவென்னும்படியென்? என்னில்; 10. "கல்பாந்தே ருத்,ரரூபீ யோ க்,ரஸதே த்வ கி,ஸம் ஜக,த் | தமந்தபுருஷம் விஷ்ணும ப்ரணதோ,ஸமி ஜநார்த்த,நம் ||" 11. "ஸ்ருஷ்டி,த்யந்தகரணீம் ப்,ரஹ்ம விஷ்ணு,ஸிவாத்மிகாம் | ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் பாதி ப,க,வாந் ஏக ஏவ ஜநார்த்த,ந: ||" 5. "ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்யஸ்ஸ ச ஸர்க்க,கர்த்தா ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச||" என்கிற படியே - ருத்,ராந்தர்யாயியாய் நின்று இவனே ஸம்ஹரிக் கிருன். ஆகையாலே இவனே ஸகல ஜக,ஜ்ஜந்மாதி, காரணபூ,தன்.

1. "யதோ வா இமாநி பூ,தாநி ஜாபந்தே.....தத், விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ" 12. "அஸத்,வா இத,மக்,ர ஆஸித்.....' ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்,த்,வாநந்தீ, ப,வதி" 13. "தமேவம் வி,த்வாநம்ருத இஹ ப,வதி" 14. "பி,த்,யதே ஹ்ருத,ய க்,ரந்தி,:" 15. "த்வாமராத்,ய பரம் ப்,ரஹ்ம யாதா முக்திம் முமுக்ஷவ: | வாஸுதே,வமநாராத்,ய கோ மோக்ஷம் ஸம வாப்நுயாத் ||" 16. "ஸம்ஸாரார்ணவமக்,நாநாம் விஷயா

க்ரந்தசேதலாம்। விஷ்ணுபோதம் விநா நாற்பத் கிஞ்சி
தஸ்தி பராபணம்॥” 1. “ஸம்ஸாரஸாக,ரம் கே,ரம்
அநந்தக்லேஸப,ரஹநம்। த்வாமேவ ஸரணம் ப்ராப்ய
நிஸ்தரந்தி மநீஷிண:॥” 2. “ஸமஸ்தஜக,தாம் மூலே யஸ்ய
ப,க்திஸ் ஸ்தி,ரா த்வயி। த,ர்மார்த்த,காமை: கிம் தஸ்ய
முக்திஸ்தஸ்ய கரே ஸ்தி,தா॥” இத்யாதி,யாலே - காரண
வஸ்துவே உபாஸ்யம், மோக்ஷப்ரதம், முக்தப்ராப்யம்
என்கையாலே, முமுக்ஷுபாஸ்யனும் மோக்ஷப்ரதனும்
முக்தப்ராப்யனும் இவனே.

பூர்வபக்ஷம்

நரு, ச,ரந்தே,ராக்,யத,ஹரவித்,யையிலேயும், தைத்திரீய
த,ஹரவித்,யையிலேயும், ப்ருஹத,ாரண்யகத்திலும், அத,ர்
வ,ஸிகை,யிலும், 3. “த,ஹரோஸ்தமிநந்தா ஆகாஸ:।
தஸ்திந்யத,ந்தஸ்தத,ந்வேஷ்டவ்யம்॥” என்றும், 4. “க,க,
நம் விஸோகஸ்தஸ்திந்யத,ந்தஸ்ததது,பாஸிதவ்யம்” என்
றும், 5. “ய ஏஷோஸந்தர்ஹ்ருத,ய ஆகாஸஸ்தஸ்திந்
ஸேதே। ஸர்வஸ்ய வ,ஸீ ஸர்வஸ்யேஸாத:” என்றும்,
6. “ஸம்பு,ராகாஸமத்,யே த்,யேய:” என்றும், ஆகாஸ
ஸப்,த,த்தாலே நாராயணனைச் சொல்லி, அதுக்கு அவ்
வருகே. ஸம்பு,ஸிவ ஈஸாரந மஹேஸ்வர ஸப்,த,ங்களாலே
ருத்,ரக உபாஸ்யனாகச் சொல்லிற்று, 7. “ஸர்வாணி
ரூபாணி விசித்ய தீ,ர: நாமாதி க்ருத்வா” என்று நாராயண
னுக்கு அஸாத,ாரணமான நாமரூபகர்த்தருத்வத்தை—
8. “ஆகாஸோ ஹவை நாமரூபயோர் நிர்வஹிதா”
என்று சொல்லுகையாலே, ச,ரந்தே,ராக்,யத,ஹரவித்,யை
யில் ஆகாஸஸப்,தம் நாராயணபரம்; அத்தோடு ஏகார்த்த,
மாஃகவேண்டுகையாலே, அல்லாதவிடத்திலும் ஆகாஸ
க,க,ர ஸப்,த,ங்களும் நாராயணபரங்கள்.

அத,ர்வ,ஸிரஸ்ஸிலே, நானு க,ண்ட,த்தாலே - ருத்,ர
னுடைய ஸர்வைஸ்வர்யத்தைச் சொல்லி, அஞ்சாம்

கூண்ட,த்தாலே 1. "தமாத்மஸ்தம் யேநுபஸ்யந்தி தீ,ராம். தேஷாம் ஸாந்திஸ் ஸாஸ்வதீ தேதரோஷாம்" என்று ஹ்ருத,யாந்தர்வர்த்தியான ருத்,ரனுடைய உபாஸநத்தையும், அதுக்குப் புலம் மோக்ஷமென்னுமிடத்தையும், 2. "ப,ஸம்ம் க்,ருஹித்வா விம்ருஜ்யாங்க,ரதி ஸம்ஸ்ப்ருசேத் தஸ்மாத், வ்ரதமேதத் பாஸுபதம் பஸுபாஸவிமோக்ஷாய" என்று - பாஸுபதவ்ரதத்தைச் சொல்லுகையாலே, உபாஸ்யத்வ மோக்ஷப்ரத,த்வங்கள் கண்டே,ரக்தம்.

ஸ்வேதாஸ்வதரோபநிஷத்திலே 3. "ததோ யது,த்தர தரம்" என்று நாராயணனில் பரத்வத்தையும், 3. "ய ஏதத், விது,ரம்ருதாஸ்தே ப,வந்தி" என்று மோக்ஷப்ரத,த்வத்தையும் சொல்லிற்று; 4. "தஸ்மாத் ஸர்வக,தஸ்ஸிவ:" என்கையாலே - இதுதான் ருத்,ரபரமென்னுமிடம் வித்,தம்.

5. "ருத்,ரஸ்தாரகம் ப்,ரஹ்ம வ்யாசஷ்டே. யேநாஸாவம்ருதீ பூ,த்வா மோக்ஷி ப,வந்தி||" என்கிற ஜாப,பாலிஸ்ருதியாலும் மோக்ஷப்ரத,த்வம் கண்டே,ரக்தம்.

ஸ்ரீருத்,ர ஸதருத்,ர ருத்,ரபஞ்ஜர பஞ்சப்,ரஹ்ம மந்த்ரங்களிலேயும் ருத்,ரவைப,வத்தைச் சொல்லிற்று. ஆகையாலே ருத்,ரனே உபாஸ்யனும் மோக்ஷப்ரத,னுமாக வேண்டாவோ? என்னில்:

வித்,த,ராத்மம்

அது அநுபபந்நம்;— ச,ராத் தே,ராக்,ய த,ஹரவித்,யை தன்னிலே 6. "கிம் தத்ர வித்,யதே யத,ந்வேஷ்டவ்யம்" என்று - ஸ்ருதிதானே சோத்யம்பண்ணி, 7. "தஸ்மிந் காமால்ஸமாஹிதா: ஏஷ ஆத்மா஽பஹதபாப்மா" இத்யாதி, யாலே - த,ஹராகாஸத்திலே உபாஸ்யமாகச் சொல்லிற்று அபஹதபாப்மத்வாதி,ரு,ணங்களென்று ஸ-ம-ர-த,ர-னம் பண்ணிற்று.

தைத்திரீய தஹரவித்யாவாக்யம் இத்தோடு ஏகார்த் தும். 1. "ய:" என்று அகாரவாச்யனைச் சொல்லுகையாலே. மஹேஸ்வரஸப்தம், அவயவஸக்த்யா ஸர்வநியத்தாவான நாராயணனைச் சொல்லுகிறது. 2. "அகாரோ விஷ்ணுவாசக:" என்கையாலே-அகாரவாச்யன் நாராயணன்.

புருஹதாரண்யகத்திலும் அதர்வஸிகையிலும் சொன்ன ஆகாஸஸப்தம் பரமபுருஷபரமன்று; ஸர்வப்ரஸித்தாகாஸபரம். தஹராகாஸாதி,களிற்போலே புருஷோத்தமனுக்கு அஸாதாரணமான தர்மமில்லாமையால். இவ்விடங்களில் ஈஸாந ஸம்பு, ஸிவஸப்தங்கள், வஸித்வஜகூத்காரணத்வாதி, பரமாத்மாஸாதாரண தர்மஸம்பந்தத்தாலே, 3. "ஈஸாந: ப்ராணத:" 4. "ஸ்வயம்பூ, ஸ்ரம்பு:" 5. "ஸர்வஸ் ஸர்வஸ் ஸிவ:" என்கிற ஸப்தங்களோடு பர்யாயங்கள்.

6. "காரணம் து த்யேய:" என்கிற வாக்யம், காரணத்வத்த்யேயத்வங்கள் இரண்டையும் விதிக்கிறதன்று; த்யானத்தை விதிக்கிறது. இரண்டையும் விதிக்கும்போது வாக்யபேதம் ப்ரஸங்கிக்கும். அநுவதிக்கும்போது அந்யத: ப்ரஸித்தமானத்தை அநுவதிக்கவேண்டுகையாலே, காரணவாக்யங்களில் காரணபூதனாகச் சொன்ன நாராயணனை அநுவதித்து, தத்த்யானத்தை விதிக்கிறது.

அதர்வஸிரஸ்னிலே ப்ரதம கூண்டத்தில், 7. "அஹமேக: ப்ரதமமாஸம் வர்த்தாயி ச ப்விஷ்யாயி ச நான்ய: கஸ்சிந்மத்தோ வ்யதிரிக்த:" இத்யாதி,யாலே ருத்ரன் தனக்கு விஸ்வஸ்வரீயத்தைச் சொல்லிற்று — 8. "மத்தஸ்ஸர்வமஹம் ஸர்வம்" 9. "அஹம் மதுபவம் ஸூர்யஸ்" 10. "ப்ராணோஸ்மி ப்ரஜ்ஞாத்மா தம் மாமாயுரம்ருதமித்யுபாஸ்வ" என்று - ப்ரஹ்லாத்வாமதேவேந்த்ராதிகளைப் போலே பரமாத்மபூவநாப்ரகர்ஷபுல்த்தாலே என்னுமிடத்தை, 7. "ஸோந்தராதந்தரம் ப்ராவிஸத்" என்று-ஸ்ருதிதானே சொல்லிற்று.

த,விதீயக,ண்ட,த்தில் சொன்ன தே,வனாக்யம் ருத்ர வா க்யா நுவாத,மா கையாலே தத்,வாக்ய துல்யம்.

த்ருதீயக,ண்ட,த்தில் பரமாத்மாவின் வைப,வம் சொல்லுகிறது. சதூர்த்த, பஞ்சமக,ண்ட,ங்களில் ஓங்கா ராதி, [ப்ரணவ] காமங்களையும் தந்நிர்வசனங்களையும் சொல்லுகிறது; ஆகையாலே ருத்ரபரங்களன்று அத்த ஸப்த,ங்கள்; ப்ரணவவாச்ய காராயணபரங்கள்.

ஷஷ்ட,க,ண்ட,த்தில் சொன்ன ருத்ரோபாஸநம்— மது,வித்யையிற் சொன்ன ஆதி,த்யோபாஸநம்போலே பரமாத்மோபாஸநம். இதிற்சொன்ன ப,ஸ்மஸ்பர்ஸம்— ஸௌத்ராமணியிற்சொன்ன ஸுராக்,ரஹணம் ஸர்வக்ரது ஸாத,ாரணமல்லாதாப்போலே ஸர்வோபாஸக ஸாத,ாரண மன்று.

சு,ாந்தோக்,யாதி,களில் 1. “ அஸதே,வேத,மக்,ர ஆஸீத்” இத்யாதி,களிலே பரமதோபந்யாஸம் பண்ணினாற் போலே, இவ்விடத்திலும் பரமதோபந்யாஸம் பண்ணுகிறது; லைங்க,த்திலே - கக்,நத்வாதி,த,ர்மாங்க,மாகச் சொல்லு கையாலும், அத,ர்வஸிரஸ்ஸிற்சொன்ன மந்த்ரங்களை ப,ஸ்மோத்,தூ,ளநத்திலே விநியோகி,க்கையாலும், அத,ர்வ ஸிரஸ்ஸிலும் லைங்க,த்திலும் சொன்ன பாஸுபத வ்ரதம் ஏகமாகையாலும், 2. “ அர்த்தை,ர்த,ஸார்த்த,ஸம்யுக்தம் கூ,ட,ம் ப்ராஜ்ஞவிநிந்தி,தம்। வர்ணஸ்ரம க்ருதை,ர்த,ர்மைர் விபரீதம் க்வசிதஸமம்।” என்று லைங்க,ந்தன்னிலே அவை தி,கமாகச் சொல்லுகையாலும், அத,ர்வஸிரஸ்ஸில் அதி, காரஸ்ரவணத்தாலே விசேஷேண ஸர்வாதி,காரத்வம் அப்ராப்தமாக,ஸ்ரீவராஹபுராணத்திலும் ஆதி,த்யபுராணத்தி லும் வேத,பு,ஹ்யாதி,காரமென்று ஸங்கோசி,க்கையாலும், 3. “ ப,ஸ்மச்ச,ந்தோ ப,ஸ்மஸம்யபாஸயாத: ” என்று ஸாதாதபத,ர்மஸாஸ்த்ரத்தில் மஹாபாதக நிவர்த்தகமாகச் சொன்ன ப,ஸ்மோத்,தூ,ளநம் ப்ராயஸ்சித்த விஷய

மாகையாலும், லோகப்ரஸித்தியாலும் இது அவைதிகம்—
என்று சிலர் சொன்னார்கள்.

ஸ்வேதாஸ்வதரத்தில், காராயணத்தபரத்வமும் மோக்ஷ
ப்ரத்யத்வமும் சொல்லுகிறதென்கிறதாவும் அநுபபந்தம்;
1. “வேதாஹமேதம்” என்று தொடங்கி, 1. “நாந்ய:
பந்தா:” என்று - மஹாபுருஷவேதநம் மோக்ஷஸாதந
மென்றும், தத்வ்யதிரித்தோபாயமில்லையென்றும், 2. “யத்
மாத் பரம் நாபரம்” இத்யாதியாலே - ப்ரஸ்துத புருஷனே
பரன், தத்வ்யதிரித்தரதைய அபரரென்று சொல்லி
வைத்து, அநந்தரம், வேறேயொரு வஸ்துவைப் பர
மென்றும் மோக்ஷப்ரத்யமென்றும் சொல்லுகையாகிறது
ப்ரதிஜ்ஞாஹேதுவிரோதத்தாலே அஸங்கதமாகையால்.

3. “மஹாத் ப்ரபுர்வை புருஷஸ் ஸத்த்வஸ்யைஷ ப்ர
வர்த்தக:” என்று - ப்ரஸ்துதனை மஹாபுருஷனை ஸத்வ
ப்ரவர்த்தகனாகச் சொல்லுகையாலும், ஸத்வப்ரவர்த்தகன்
விஷ்ணுவென்னுமிடம் 4. “அத, யோ ஹவை க, லு ஏஷ
வால்ப ஸாத்விசாம்ஸ: ஸோஸென ப்ரஹ்மசாரிணோ யோயம்
விஷ்ணு:” என்கிற மைத்ராயண்யுபநிஷத்ஸித்த்யமாகை
யாலும், ஸ்ரீபுருஷஸூக்த நாராயணநுவாக ப்ரப்ருதிகளிற்
சொன்ன ஸர்வாநந்தவாதிகளை 5. “ஸர்வாதநஸிரோ
க்ரீவ:” இத்யாதிகளில் சொல்லுகையாலும், இந்த
ப்ரகரணம் நாராயணபரம். 6. “ததோ யது, த்தரதரம்”
என்கிறவிடத்தில் தச்சுப்யதம் ஹேதுபரம். அன்றிக்கே,
7. “இதம் ஸர்வம்” என்று கீழ்ச்சொன்ன ப்ரபஞ்சத்தைப்
பராமர்ஸிக்கிறதாகவுமாம். ஸர்வஸுப்யதம் அவயவ ஸக்த்யா
நாராயணபரம்.

8. “ருத்ரஸ்தாரகம்” இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறது
மோக்ஷப்ரத்யத்வத்தையன்று, ஜ்ஞாநோபதேஷ்டருத்
வத்தை. 9. “ஸதோ தே, வஸ்ஸாப்யா ஸம்ருத்யா ஸம்
யுநக்து” என்கிறவிடத்தில் சொல்லுகிறதும் ஜ்ஞாநப்ர

தத்வத்தை. 1. "உபாயோதஸ்யி ஹோ: ஸ்ம்ருதௌ" 2. "ஈஸ்வராத் ஜ்ஞாதமத்விச்சே,த்" இத்யாதி,களாலே-
அவனுடைய ஜ்ஞாகோபதேஷ்ட்ருத்வமும் நாராயண
னுடைய மோக்ஷப்ரதத்வமும் ஸித்தம். 3. "ஸங்கரஸ்ய
து போ ப,க்த: ஸப்தஜந்மாந்தரம் நர:। தஸ்யைவ து ப்ர
ஸாதே,ந் விஷ்ணுப,க்த: ப்ரஜாயதே॥" என்கிறபடியே
ருத்ரன் ப,க,வத்,ப,க்தியையுண்டாக்குமித்தனை. ஆகை
யாலேயிறே, ருத்ரப,க்தனான வாணன், 4. "நிர்வைரிதா ச
விபு,தத,ர் விஷ்ணுப,க்திரஜுத்தமா। வாலுதே,வாத் து
மரணம் கல்பாந்தே குபிதாத் புந:॥" என்று - ருத்ரன் பக்க
லிலே ப,க,வத்,ப,க்தியை அபேக்ஷித்தது.

ஸ்ரீருத்ரர்தி,களில், பரத்வசிஹ்நமான ஜகத்காரணத்வ
முமுக்ஷு உபாஸ்யத்வ மோக்ஷப்ரதத்வங்களில்லா மையாலும்,
ப்ரப,லஸ்ருத்யந்தர விரோதத்தாலும் அக்,நிசயநாதி,
களிலே விநியுக்தங்களாகையாலும், ருத்ரபரத்வத்தைச்
சொல்லுகிறனவன்று; ஆகையாலே, ருத்ரனுக்கு உபாஸ
யத்வமோக்ஷப்ரதத்வங்கள் கூடாது.

கிஞ்ச, 5. "யே ஸ்வத,ர்மஸ்தி,தா வர்ணா விப்ராத்,யா:
குருநத்த,ந:। விகர்மஸு நிவர்த்தந்தே ப்ரீதிமாம்ஸ்தேஷு"
கேஸவ:। ப்,ரஹ்மசாரீ க்,ருணஸ்த,ாத்,யா:" 6. "தஸ்மாத்
ப்ரியத்வம் க்ருஷ்ணஸ்ய.....யேஷாமதுஷ்ட: பாரக்யே.....
வேத,ா: ப்ரமாணம் ஸ்ம்ருதய:" 7. "பரத்,ரவ்யேஷு
ஜாத்யந்த,ா: பரத,ாரேஷ்வபும்ஸகா:। பரிவாதே,ஷு யே
முகா: தே ஸர்வே த,யிதா மம॥" 8. "ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்யுதி,
தம் த,ர்மம்" 9. "ஸ்ருதிஸ்ம்ருதீ மமைவாஜ்ஞா" 10. "த,வி
விதே,ர பூ,தஸர்க்கே,ரத்யம் தை,வ ஆஸுர ஏவச। விஷ்ணு
ப,க்திபரோ தே,வோ விபரீதஸ்தத,ாஸுர:॥" என்கிற
ஸ்ரீவிஷ்ணுத,ர்மவசங்களாலும், 11. "தே,வாநாம் பரமோ
த,ர்மஸ்தத,ர யஜ்ஞாதி,கா: க்ரியா:। ஸ்வாத்,யாயதத்த்வ
வேதி,த்வம் விஷ்ணுபூஜா ஜி,தி ஸ்ருதி- தை,த்யா
நாம் ப,ஹுமாநித்வம் மாதஸர்யம் ஸதஸ்வஸ்த்க்ரியா।

நித்த, நம் வேத, ௮௮ஸ்த்ராணாம் ஹரப, க்திருத, ஹ்ருதாப” என்கிற ஸ்ரீவாமநபுராண வசநத்தாலும், 1. “ஸுரபதிரஸுரைஸ்ஸைத, ரபி, யுக்த: பஸுபதிரப்யவநீதப், ருத்யவர்க்க, : 1 ஸுரகு, ருத், ருட, ப்ரஸாத, கர்த்தா ஹரிசரணௌ ஸ்மரதோபவர்க்க, ஹேது: ||” என்கிற ஸ்ரீநாரஸிம்ஹ புராண வசநத்தாலும், 2. “விஷ்ணுப, க்திஸமயுக்தாத்ஸ்ரௌதஸ்மார்த்த ப்ரவர்த்தகாத் ப்ரியோ ப, வதி போத், ருஷ்ட்வா வைஷ்ணவோதஸை ப்ரகீர்த்தித: ||” என்கிற லைங்க, வசநத்தாலும், 3. “யே ச வேத, விதே, ர விப்ர:” 4. “மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்த்த,” என்கிற மஹாபாரத வசநத்தாலும், ப, க, வத், ப, க்தர்கள் ஸத்வப்ரக்ருதிகளாய் வைதி, கராயிருப்பார்களென்னுமிடம் ஸித்த, த்ம்.

ருத், ரப, க்தர்கள் தம:ப்ரக்ருதிகளாய் அவைதி, கராயிருப்பார்களென்னுமிடம் ஸித்த, த்ம். 5. “வாஸுதே, வபராயத்ர வேத, மார்க்க, ராதுஸாரிண: | ருத், ரப, க்தாஸ்த்ரயீ ப, ரஹ்யா ப, ஸ்மோத், த்ரா, ளநவிக், ரஹா: ||” என்கிற லைங்க, வசநத்தாலும், ப, ஸ்மோத், த்ரா, ளநம் ருத், ரப, க்தர்களுக்கு லக்ஷணமென்னுமிடம் ஸித்த, த்மாய் நின்றது. ப, ஸ்மோத், த்ரா, ளநந்தான் 6. “தஸ்மாத் ஸ்வப்ரயத்நேந ப, ஸ்மோத், த்ரா, ளந விக், ரஹா: | ஜடநோ முண்டி, நஸ்ஸைவ நக், நாநாத் ப்ரகாரிண: ||” 7. “ஜடலா முண்டி, தா வாயி” என்று லைங்க, க, த்திலும் மஹாபாரதத்திலும் - நக், நத்வாதி, த, ர்மஹஸ்சரிதமாகச் சொல்லுகையாலும், 8. “ந ப, ஸ்மகேஸுதுஷ் கீஷகபாலாமேத், யாத்யதி, திஷ்டே, த்” என்று நிஷேத, த், ரவ்யங்களோடே சேரவைக்கையாலும், ப, ஸ்மந்தான், அஸுத், த், த், ரவ்யமாகையாலும், 9. “நக், நம் வாதுபநீதம் வா விப்ரம் த், ருஷ்ட்வா ப்ரமாத, த: | ம்ருத், பி, ர்த், வாத, ௮பி, ஸ் ஸ்தாத்வா வாஸோபி, ஸ்ஸஹ ஸுத், த், யதி ||” 10. “தஸ்மாதே, தாத் நரோ நக், நாந் த்ரயீஸந்த்யாக, த்ரா, ளிதாத் | ஸ்வத, ர வர்ஜயேத் ப்ரஹ்ஞ: ஆலாப ஸ்பர்ஸநாதி, ஷு ||” என்று - நக், நத்வாதிகள் வேத, ப, ரஹ்

யங்களாகையாலும், 1. “த்ரிபுண்ட்,ரத,ாரிணோ நித்யம் ப,ஸ்மோத்,தூ,லததத்பரா: | ப,விஷ்யத்,வம் த்ரயீப,ரஹ்யா மித்,யாஜ்ஞாநப்ரலாபிந: ||” 2. “ருஷீணம் மாயபா வர்வ மிதி லஞ்சிந்த்ய தத்ர வை | ஸஸாப தாத் ஜடாப,ஸ்ம மித்,யாவ்ரதத,ராம்ஸ்தத,ர | ப,விஷ்யத், த்ரயீப,ரஹ்யா வேத,கர்மப,ஹிஷ்க்ருதா: ||” என்கிற ஆதி,த்யபுராண ஸ்ரீவராஹபுராண வசநங்களாலும் வேத,பு,ரஹ்யலக்ஷண மென்கின்றன.

இப்படி வேத,பு,ரஹ்யலக்ஷணரான தாமஸபுருஷர்க ளாலே ஸேவ்யனாகையாலும், ஜ்ஞாநாதி,கார்யங்களாலும், தே,வதாத்வத்தாலும் ருத்ரனுக்கு ஸக்ருத் ஸத்வகு,ண முண்டேயாகிலும் 3. “ந தத,ஸ்தி ப்ருதி,வ்யாம் வா” என்று கு,ணத்ரயவஸ்யனாகையாலும், தமோகு,ண முண்டாகையாலும், அதுதான் ப்,ரஹ்மாதி,களுக்கு முண்டேயாகிலும் அவர்களிலும் - இவனுக்கு அதிசயித் திருக்கையாலே ஆபேக்ஷிகமான தாமஸத்வவ்யப தே,ஸம் யுக்தமாகையாலும், தானும் தாமஸபுருஷனாகையாலும், ஸாபேக்ஷத்வ ஸூசகங்களான ஜடாசர்மவஸ நாதி, ஸாத,கத,ர்மங்களோடே கூடியிருக்கையாலும் ருத்ர னுக்கு உபாஸ்யத்வாதி,கள் கூடாது.

ஸ்ரீபுருஷஸூக்த ப்ரக்ரிஸையாலும், நாராயணனுடைய காரணத்வ முமுகூஉபாஸ்யத்வ மோக்ஷப்ரத,த்வாதி,கள் ஸித்,த,ங்கள்.

நநு; இவனுக்கு அஸாதாரணங்களான வஜ்ரஹ்நாயுத, நாம ஸ்ம்ருதிகளிலே அந்யதமஸங்கீர்த்தநமில்லாமையாலும், ஈஸாநபத்யம் கிடக்கையாலும் நாராயணபர மன்றே ஏன்னில்;

அது அநுபபத்நம்; ஸாஹஸ்ரஸீர்ஷத்வாதி, கனைச் சொல்லுகையாலும், அவைதாள் இவனுக்கு அஸாதாரண மென்னுமிடம் நாராயணநுவாகாதி, ஸித்த, தங்களாகையாலும், லக்ஷ்மீபதித்வலிங்கத்தாலும், நாராயண ப்ரதிபாத, கஸுப்ராலோபபிஷத்திலே 1. "புருஷ ஏவேதம்" என்று புருஷஸூக்தவாக்யத்தாலே நிகுமிக்கையாலும், அதிர்ஷணத்திலே 2. "வைஷ்ணவ்யம் புருஷஸூக்தம்" என்று வைஷ்ணவமஹாஸாந்தி மந்த்ரமாக விநியோகிக்கையாலும், சூரந்தே, ராக்யத்திலே 3. "ஏஷ வை வைஷ்ணவீநாம் ஸம்ஹிதா" என்கையாலும், புகுவத்ஸமாராத, நரூபகர்மாதி, களிலே பேர்த்தாயநப்ரப்ருதி பரமச்ஷிகளாலே விநியுக்தங்களாகையாலும், 4. "புருஷஸ்ய ஹரேஸ்ஸூக்தம் ஸ்வர்க்யம் தத்யம் யஸ்கரம்" என்கிற செளநகவாக்யத்தாலும், பலவிடங்களிலும் புருஷஸப்த, ப்ரயோகம் பண்ணுகையாலும், 5. "புருஷம் நாராயணம்" என்கிற ஸமாக்யையாலும் நாராயணபரமென்னுமிடம் ஸித்தம்.

இவ்விடத்தில் ஈஸாநஸப்தம் நாராயணஸப்தம் போலே ஸம்ஜ்ஞையல்ல; 6. "அம்ருதத்வஸ்யேஸாத:" என்கையாலே. புருஷஸப்தம் இவன்பக்கலிலே ரூடம். சேதநஸாமாத்யவாசியாகிற அவ்வளவால் ப்ரயுக்தமாகிற தன்று; ஸால பாதபாதி, ஸப்த, தங்ஸ்போலே ஸாமாத்ய விஸேஷவாசியாயிருக்கும். முண்டுகோபபிஷத்து தொடக்கமான பல உபபிஷத்துக்களாலும், 7. "புருஷ புண்ட, காகு:" 8. "த, ஸீர்த, வாத, ஸேப், பஸ் தத்த்வேப், யக், யாதோயம் பஞ்சவிம்ஸக: புருஷோ வாஸுதே, வஸ்ச பரமாத்மேதி சோச்யதே ||" 9. "ஸித், யாத்து புருஷம் பரம்" இத்யாத்யுபப்யம்ஹணங்களாலும், 10. "அத, ரதோ மஜா புருஷஸ்யஹாஹ: பரிச்யாஸிதி, ம் வ்யாக், யால்யாம்:" என்கிற பேர்த்தாயந வசனத்தாலும், 11. "பரம: புமாதிவ பதி: பத், ய:" என்கிற அர்வாசீந ப்ரஸித்தி, யாலும் புருஷஸப்தம் நாராயணபரமென்னுமிடம் ஸித்தம்.

1. "தத்புருஷாய வித்,மஹே மஹாதே,வாய தீ,மணி"
 2. "புருஷோ வை ருத்,ர:" இத்யாதி, ப்ரதே,ஸங்களிலே
 ருத்,ரனாயும் புருஷஸப்த,தத்தாலே சொல்லாமின்றதே
 பென்னில்; அவ்வோவிடங்களில் நாமதயா ப்ரயுக்தமாகிற
 தன்று, நமஸ்காச்யத்வஹேதுவான பரமாத்மப்ரகாரத்வமடி
 யாக வந்த த்ரிபுரத,ஹுந பராக்ரமாதிக்ருணயோக்யம்
 தொடக்கமானவற்றாலே ப்ரயுக்தமாகிறதித்தனை.

ஆக, இப்படி பரத்வசிஹங்கங்களான ஜகத்காரணத்வ
 முமுக்ஷுபாஸ்யத்வ மோக்ஷப்ரத,த்வங்களுள்ளதுஇவனுக்கே
 யாகையாலும், 3. "ஸர்வே வேத,ர யத்பத,மாமதந்தி"
 4. "ஸர்வே வேத,ர யத்காகம் ப,வந்தி" 5. "வசஸாம்
 வாச்யமுத்தமம்" 6. "யஸ்ச,ந்த,ஸாம் ருஷபே,ர விஸ்வ
 ரூப:" என்று வேத,ந்தானே "தனக்கு ப்ரதிபாத்,யன்
 நாராயணன்" என்கையாலும், 7. "வேதே,ஸ்ச ஸர்வை
 ரஹமேவ வேத,ய:" என்று 'நானே வேத,ப்ரதிபாத்,யன்'
 என்று அவன் தானே சொல்லுகையாலும், 8. "நாராயண
 யா வேத,ர:" 9. "வேதே, ராமாயணே புண்யே ப,ராதே
 ப,ரதர்ஷப, ஆதே,ம மத்யே தத,ரந்தே ச விஷ்ணுஸ்ஸர்வதர
 க,ய:த ||" 10. "ஏதமேகே வத,ந்த்யக்,நிம் மருதோதந்யே
 ப்ரஜாபதிம். இத்த,ரமேகே பரே ப்ராணம் அபரே ப்,ரஹ்ம
 ஸாஸ்வதம் ||" என்று இங்ஙனே ரிஷிகளும் சொல்லுகை
 யாலும், 11. "ஆலோட்,ய ஸர்வஸாஸ்த்ரானி விசார்ய ச
 புந:புந: இத,மேகம் ஸுநிஷ்பந்நம் த்யேயோ நாராயணஸ்
 ஸத,ர||" 12. "தத்த்வம் ஜிஜ்ஞாஸமாநாதநாம் ஹேதுரி,ஸ்
 ஸர்வதேரமுக:, தத்த்வமேகோ மஹாயோகீ, ஹிரி
 நாராயண: பர: ||" 13. "ஸ்ருயதாம் து நரவ்யாக்,ர வேத,
 வேத,ரந்த நிஸ்சய: யஜ்ஞேஸோ யஜ்ஞபுருஷ: புண்ட,ரீ
 காக்ஷஸம்ஜ்ஞித: பஸ்ஸ விஷ்ணு: பரம் ப்,ரஹ்ம யதோ
 நாவர்த்ததே புந: ||" 14. "விஷ்ணுசேவ பரம் ப்,ரஹ்ம த்ரி
 வேத,மிஹ பட்,யதே. வேத,ஸித்,த,ரந்தமார்க்கே,ஷு தந்
 த ஜாதந்தி மோஹிதா: ||" 15. "யதே,தத் பரமம் ப்,ரஹ்ம

வேத, ஸாஸ்திரேஷு பட்டயதே। ஸ தே, வ: புண்ட, ரீகாக்ஷ: ஸ்வயம் நாசாயண: பர:॥” 1. “ப, க, வாந் வாஸு தே, வஸ்ச கீர்த்யதேதத்ர ஸநாதந:। ஸ ஹி ஸத்யம் குதஞ்சைவ பவித்ரம் புண்பமேவ ச॥” என்று ப்ரமாண தர்க்கங்களை யிட்டு ஆராய்ந்தவர்கள் இவையே பரதத்வ மென்று நிர்வஹிக்கையாலும், அவற்றையொழியவே, ‘ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஸிவர்கள். மூவரிலும் அதிகர் ஆரோவென்ற ராய்ந்து வா’ என்று ப்ருகு,வைப் போகவிட்டுப் பரீக்ஷித்து, 2. “தந்நிஸம்பாத, முநயோ விஸ்மிதா முத்தஸம்ஸயா:। பூ,யாம்ஸம் ஸ்ரத, த, து, ர் விஷ்ணும் யதஸ்ஸாந்திர் யதோடப,யம்॥” என்று ஸாந்த்யாதி, குணயோக, த்தாலே இவையே அதிகனென்று நிர்ணயிக்கையாலும், 3. “ஜ்ஞம் பி,தம் தத், த, நுர்த், ருஷ்ட்வா ஸைவம் விஷ்ணுபராக்ரமை:। அதிகம் மேநிரே விஷ்ணும் தே, வாஸ்ஸர்விக, னுஸ்தத, ரா॥” என்று தே,வர்கள் பரீக்ஷித்து நிர்ணயித்தபடியே, ப, ரீக்ஷ, வன் சொல்லுகையாலும், அவன்தான் ருத், ரன் பக்கலிலே செல்ல, அவன் த்யாகபரனாயிருக்க, ‘நீ ஆரை த்யாகம் பண்ணுகிறது’ என்று அவனைக் கேட்க, 4. “யோகீ, ஸ்வரம் ஜக, ந்நாத, ம் விஷ்ணும் ஜிஷ்ணும் ஸநாதநம்। பத், ம் நாப, ம் விஸாலாக்ஷம் சிந்தயாமி ஜக, த்பதிம்॥” என்று ஜக, த்பதியான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை த்யாகம் பண்ணுகிறே னென்று சொல்லுகையாலும், 5. “ந ஸ்யேதஸ்மாதி, தி நேத்யந்யத் பரமஸ்தி” 6. “ந தஸ்யேஸே கஸ்சந” 7. “ஸத்யம் ஸத்யம் புதஸ்ஸத்யம்” 8. “நாராயணத் பரோ தே, வேந ந பூ, தோ ந ப, விஷ்யதி। ஏதத், ரஹஸ்யம் வேத, ரநாக்ஷ புராணநாக்ஷ (ஸம்மதம்) ஸத்தம॥” 9. “ந ப்ரமாதூக மஹாப, ரஹ: (யோகீ,) ஸ க்யோ ப, ரத கேஸவ: பரமேப், ய: பரம் தஸ்மாத், விஸ்வரூபாந்ந வித், யதே” என்று இவனிற்காட்டில் பரராயிருப்பாரில்லையென்கையாலும் இவனே ஸர்வஸ்மா த்பரன்.

1-வது பரஸ்வரூபநிர்ணயப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பின்னிலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

2-வது ஜீவஸ்வரூபநிர்ணய ப்ரகரணம்

இவனுக்கு ஸர்வாத்மாக்களும் ஸர்வப்ரகாரபரதத்தர்; அவர்கள்தான் தேஹாதி,விலக்ஷணர்.

சார்வாகமதோபந்யாஸம்

நநு; 1. “ஸ்தூ,லோஹம். க்ருசோஹம்” என்று தேஹத்திலே அஹம்பு,த்,தி,வ்யவஹாரம் கான்கையாலே, அஹமர்த்து,பு,தனான ஆத்மா தேஹந்தானுமித்தனை. இந்த அஹம்பு,த்,தி,வ்யவஹாரங்களுக்கு தேஹாதிரித்தன் விஷயமென்னவொண்ணாது; அவனுக்கு ஸ்தௌல்யாதி,கள் கூடாமையாலே. கட்டபடாதி,களைப்போலே, பார்த்தி,வமான ஸரீரத்துக்குச் சைதந்யம் கூடாதே என்னில்; மது,ஸக்தி போலே பரிணாமவிசேஷத்தாலே கூடுமிறே. நநு, பூல யுவ வ்ருத்,த, ஸரீரங்கள் அத்யோந்யம் பி,ந்நங்களென்று சொல்லவேணும்; ஏகமாகில் பரிணாமபே,த,ங்கள் கூடாது; பே,த,த்தை இசையில், பூல்யத்தில் அநுப,வித்தவற்றை யெளவநத்திலே ஸ்மரிக்கக்கூடாது; கூடில், ஒருவன் அநுப,வித்ததை மற்றையவன் ஸ்மரிக்கவேணும், அது காண்கிறிலோம். இங்கு ஸ்ம்ருதி காணுகின்றோம்; ஆகையாலே ஆத்மா தேஹாதிரித்தனாகவேணுமென்னில், அதுவும் அநுபபந்நம். ஸரீரபே,த,மில்லாமையாலே; ஒரு வன் தனக்கே காலபே,த,த்தாலே பரிணாமபே,த,ம் கூடும்; ‘பூல்யத்தில் து,க்கி,த்த நானே யெளவநத்தில் ஸுகி,யா நின்றேன்’ ‘பூலானுந நானே யுவாவானேன்’ என்கிற ப்ரத்யபி,ஜ்ஞைகளாலே யுவஸரீரம் பழைய ஸரீரம் என்னு மிடம் ஸித்,த,ம்; அல்லாதபோது, பூல்யத்தில் அநுப,வித் தத்தை யெளவநத்தில் ஸ்மரிக்கக்கூடாது. ஸ்ம்ருதி ப்ரத்ய பி,ஜ்ஞைகள் அஹமர்த்து,த்துக்கன்றோ, தேஹத்துக்கன்றே என்னவொண்ணாது; தேஹவ்யதிரித்தமாயிருப்பதொரு அஹமர்த்த,ம் காணுமையாலே. கிஞ்ச, தேஹத்திலே நெடுங்காலம் செல்லச்செய்தேயும் ‘ஸ ஏவாயம்’ என்று பரனுக்குப் பிறக்கும் ப்ரத்யபி,ஜ்ஞையும் கூடாது. ப்ரத்ய

பி,ஜ்ஞைகளுக்கு விஷயம் தேஹாதிரித்தனென்ன
வொண்ணாது. அவன் சாக்ஷனல்லாமையாலே.
ப்ரத்யபி,ஜ்ஞை ப்ராதந்தியென்னவொண்ணாது, பூத,க
மில்லாமையாலும், விபகேஷ ஸ்மரணநுபத்தியாகிற
பூத,கமுண்டாகையாலும்; இப்படி தேஹத்தில் அஹம்
புத்தி, கொள்ளாதபோது-விதி,நிஷேத,மும், அதினுடைய
நிவ்ருத்தயர்த்த,மான ஸாஸ்த்ர ஸ்ரவணாதி,களும் கூடாது.
ஆகையாலே தேஹமே ஆத்மாவாமித்தனைபென்னில்;—

தத்க,ண்ட,நம்

அது அநுபந்நம். தேஹம் அநேகாவயவஸங்க,ர
தாத்மகமென்னுமிடம் ஸித்த,ம். அதில் எல்லா அவயவங்க
ளுக்கும் சைதந்யமுண்டாகில் அநேக சேதநோபலப்தி,
ப்ரஸங்கி,க்கும். அவயவங்களுக்கு அந்யோந்யம் அவிவாத,
நியமமும், அவற்றில் மமதாபுத்தி,யும், மமதா வ்யவஹாரமும்
கூடாது. ஒரு அவயவத்துக்கே சைதந்யங்கொள்ளில்,
அது விச்சி,ந்நமானால் அவயவாந்தரம் அது அநுப,வித்
தத்தை (அவயவாந்தரத்தாலே) ஸ்மரிக்கக்கூடாது. பின்பு
அஹம்புத்தி, வ்யவஹாரங்களும் மமதாபுத்தி, வ்யவ
ஹாரங்களும் தவிரவேணும். ஸர்வஸாரவ்யாபியான
ஸுக,து,க்க,ரநுப,வமும் கூடாது. 'அவயவஸங்க,ரதாத்மக
மன்று ஸாரீரம், அவயவி, அதிலே சைதந்யம்' என்னவு
மொண்ணாது; உபலம்ப,ரநுபபத்திகளில்லாமையாலே
அவயவிஸ்வீகாரம் அநுபந்நமாகையாலே. கிஞ்ச

1. "ப,ராலதே,ஹோ஽ஹம் மந்த,ஜ்ஞாந:, புவதே,ஹோ஽ஹம்
ப,ஹுஜ்ஞாந:, மம ஸாரீரம்" என்று-ஸாரீரஹமர்த்த,ங்களில்
பிறக்கிற பேத,ப்ரதிபத்தியும், பேத,வ்யவஹாரமங்கூடாது.

2. "மமாயமாத்மா" என்கிறவிடத்தின்போலே அமுக்யமென்ன
வொண்ணாது; முக்யே பூத,கமில்லாமையாலே. அன்
றிக்கே, அஹம்புத்தி,க்கு ஸாரீரமே விஷயமென்று
கொண்டாலும் ஸ்ருதியாலும், ஸ்ருத்யர்த்த,ரபத்திகளாலும்
தேஹாதிரித்தனாய் தேஹாந்தரபரிக்,ரஹயோக்யமான
ஆத்மா ஸித்த,ன்.

பூரஹ்யேந்த்ரியங்களும் ஆத்மாவாகமாட்டாது; ஒரு வனே ஸர்வேந்த்ரியவிஷயங்களையும் அறிகையாலே. இப்படி கொள்ளாதபோது, 'யாவனொருவன் நான் இவ்வர்த்தத்தைக் கண்டேன், அந்த நானே ஸ்பர்ஸியாவின்றேன்' என்கிற ப்ரதிஸந்த்ராகமுங்கூடாது. சக்ஷுஸ்சே ஆத்மாவாகில், அந்தன் ரூபத்தை ஸ்மரியாதொழியவேணும். ஸ்ரோத்ரமே ஆத்மாவாகில், பூதி,ரன் ஸப்தத்தை ஸ்மரியாதொழியவேணும். இப்படி மற்ற இத்த்ரியங்களிலும் கண்டுகொள்வது.

ஸங்கரமதக,ண்ட,நம்

அந்த:கரணமும் ஆத்மாவாகமாட்டாது. ஸ்மர்த்தாவினுடைய ஸ்மரணாதி,கார்யங்களுக்குக் கரணமாகக் கல்பிதங்களாகையால். இதுதானே ஸ்மரிக்கிறதென்னவொண்ணாது, ஸ்மரணத்துக்குக் கரணமில்லாமையாலே. கரணமும் தானே என்னவொண்ணாது, விருத்த,மாகையாலே. வேறே யொன்று கரணமென்னில், அது பூரஹ்யகரணமாகில் அதில்லாதவனுக்கு ஸ்ம்ருதி கூடாது. ஆந்தரகரணமாகில் ஆத்மாவுக்கு மகஸ்ஸென்று பேரிட்டதாய்விடும். 'ஆந்தரகரணம் அகபேக்ஷிதமாகில் இத்த்ரியார்த்த,எம்ப,ந்த,முண்டானபோதெல்லாம் ஜ்ஞாநம் பிறக்கவேணும். ஆகையால் மகஸ்ஸும் ஆத்மாவாகமாட்டாது.

ப்ராணன்களும் ஆத்மாவாகமாட்டாது. ஸங்க்ராத ரூபங்களாகையாலே. தே,ஹம் ஆத்மாவென்கிற பக்ஷத்துக்குச் சொன்ன தூ,ஷணங்கள் இங்கும் தூயம்.

பெ,ளத்,த,மதக,ண்ட,நம்

ஜ்ஞாநமும் ஆத்மாவாகமாட்டாது. 'எனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்தது, ஈஸித்தது' என்று க்ஷணிகமுமாய் ஆத்மத,ர்மமுமாய்த் தோற்றுகையாலே.

ஸ்திரோயிரூப்பான் ஒரு ஆத்மாவுண்டு என்னுமிடம்
 'நேற்றுக்கண்ட நானே இன்றும் காணுமின்றேன்' என்கிற
 ப்ரத்யபிஜ்ஞையாலே ஸித்தம்.

இதுவும் ஸங்கரமதகண்டம்

நிர்விஷயையுமாய் நிராஸ்ரயையுமான ஸம்வித்து
 ஆத்மாவென்னவொண்ணாது, அப்படி இருப்பதொரு
 ஸம்வித்துக்காணுமையாலே, நறு; 'ஜ்ஞாநம் ஆத்மதூர்ம
 மாயன்று தோற்றுகிறது, அந்தக்ரணரூபமான அஹங்
 காரத்துக்கு தூர்மமாயன்றோ தோற்றுகிறது' என்ன
 வொண்ணாது; அசேதநமுமாய், ப்ரக்ருதிபரிணாமமுமாய்,
 த்ருஸ்யமுமாய், பராகூர்த்தமுமாய், பரார்த்தமுமாயிருக்கை
 யாலே தேஹாதி,களைப்போலே அஹங்காரமும் ஜ்ஞாதா
 வாகக் கூடாமையாலே, நறு, 'சைதந்ய ஸந்நிதியடியாக
 சூரயாபத்தியாலே ஜ்ஞாத்ருத்வம் கூடுமே' என்னில், அது
 கூடாது. சைதந்யத்துக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் கூடாமையாலே.
 நறுச 'தூர்ப்பண ஜல கண்டங்கள் முக, சந்த்ர கேராத்வங்க
 ளுக்கு வ்யஞ்ஜகமாகிருப்போலே அஹங்காரமும் சைதந்யத்
 துக்கு வ்யஞ்ஜகமாகையாலே தந்நிஷ்டையாய்த்தோற்றுகிறது'
 என்னில், ஸ்வயம்ப்ரகாஸகளுன ஆத்மாவுக்கு ஜடமான
 அஹங்காரம் வ்யஞ்ஜகமாகை என்கிறது, ஸாந்தாங்க்காரம்
 ஆதித்யனை ப்ரகாஸிப்பிக்கும் என்றற்போலேயிருப்ப
 தொன்று. தூர்ப்பணமும் ஜலமும் முகத்துக்கும், சந்த்ர
 னுக்கும் வ்யஞ்ஜகமன்று; சாக்ஷுஷதேஜ: ப்ரதிபுலநத்துக்கு
 ஹேதுவித்தனை. அபிவ்யஞ்ஜகம் ஆலோகாதி,கள்போலே.
 ஜாதி வ்யக்திநிஷ்டையாய்த் தோற்றுகிறது வ்யக்திக்கு
 ஆகாரமாகையாலே, கிஞ்ச, சைதந்யத்தாலே வ்யங்க்ய
 மான அஹங்காரம் அதுக்கு வ்யஞ்ஜகமாகமாட்டாது.
 ஆதித்யகிரணத்தாலே அபிவ்யங்க்யமான கரதலம் அதுக்கு
 வ்யஞ்ஜகமாகக் காணுமின்றோமென்னில்; கரதலம் வ்யஞ்ஜக
 மல்ல, கிரணபூஹுஸ்யத்துக்கு ஹேதுவித்தனை.
 ஸுஷுப்தியிலும் முக்தித்யஸையிலும் அஹமர்த்த்யமில்லாமை

யாலும் அதுவும் ஆத்மாவாகமாட்டாதென்னில்; அவற்றிலு முண்டு. ஸுஷுப்தியில் இல்லையாகில், உறங்கியெழுந்திருந்திருந்தவன், 'முன்பு நானித்தைச் செய்தேன். இத்தைக் கண்டேன், இத்தை அநுபவித்தேன்' என்று பராமர்ஸிக்கக்கூடாது. முக்திதஸையில் ஆத்மா இல்லையாகில், ஆத்மநாஸம் மோக்ஷமாய்விடும். ஸ்வநாஸத்தையும் இசைந்து மோக்ஷோபாயத்தில் இழிவாரில்லாமையாலே மோக்ஷஸாஸ்த்ரம் அப்ரமாணமாம். 1. "மத்தஸ்ஸர்வமஹம் ஸர்வம்" 2. "அஹமேக: ப்ரத,மமாஸம்" 3. "அஹம் மநுரப,வம் ஸுர்யஸ்ச" என்று தத்தவஞானம்பிறந்த முமுகுக்களும், 4. "அஹமந்நம்" என்று முக்தனும், 5. "யஸ்மாத் க்ஷரமதீதோஹம்" 6. "அஹமாத்மா கு,ட,ர கேஸ" 7. "ந த்வேவாஹம்" 8. "அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜக,த:" என்று பரப்ரஹ்மமும் அஹமென்று வ்யப தே,ஸிக்கக்கூடாது. அஹமர்த்தம் ஆத்மாவாகில், 9. "மஹா பூ,தாந்யஹங்கார:" என்று க்ஷேத்ராந்தர்ப்பாவம் கூடும்படியென்னென்னில், அஹங்காரத்தையாய்த்து அங்குச் சொல்லுகிறது; அஹமர்த்தத்தையன்று. அஹங்காரத்தை ஸாஸ்த்ரங்களிலே ஹேயமாகச் சொல்லாநின்றதே யென்னில்; அங்குச் சொல்லுகிறது கர்வரூபமான அஹங்காரத்தையாகையாலே, அஹமர்த்தம் அஹங்காரமல்ல; ஆத்மாவேயாகையால்.

ஆத்மநித்யத்வஸமர்த்த,நம்

ஆத்மா தே,ஹாதி,விலக்ஷணம், அவைபோலே அநித்யனல்லன். 10. "ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபஸ்சித்" 11. "நித்யோ நித்யாநாம் சேதநஸ்சேதநாநாம் ஏகோ ப,ஹுநாம் யோ வித,த,ரதி காமாந்" 12. "அஜோ நித்யஸ்சாஸ்வதோடயம் புராண:" என்று உத்பத்திவிநாஸங்களில்லை என்கையால். நநு, 13. "ப்ரஜாபதி: ப்ரஜா அஸ்ருஜத" 14. "ஸந்முலாஸ்ஸோம்பேமாஸ்ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸத,ராயதநாஸ்ஸத்ப்ரதிஷ்ட,ரா:" 15. "யதோ வா இமாநி

பு.தாதி ஜாயந்தே" 1. "யத: ப்ரஸுதிதா ஜகத: ப்ரஸுதிதோயேந ஜீவாத் வ்யஸஸஸர்ஜ பூ,ம்யாம்" என்று உத்பத்தி விநாஸங்களைச் சொல்லாநின்றதேயென்னில்; அவற்றில் சொல்லுகிறது தேஹஸம்புந்த,த்தையும், தேஹவியோக,த்தையும். நித்யனாகில் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஏகத்வாவதாரணங் கூடாதே என்னில்; ஏகத்வமாவது நாமரூபவிபாகாபாவமாகையாலே கூடும். ஸம்ஹாரதூஸையில் ஆத்மா இல்லையாகில் ஈஸ்வரனுக்கு உபாத்நாத்வம் கூடாது. அக்ருதாப்யாக,ம க்ருதவிப்ரணாஸங்களும் வரும். ஆகையால் ஆத்மா நித்யன்.

ஏகரூபத்வஸமர்த்தம்

2. "அம்ருதாக்ஷரம் ஹா:" 3. "ஆத்மா ஸுத்,தே,தா-க்ஷர:" 4. "ஏகம் ஸதே,கம்" என்கையாலும், அவை போலே உபசயாபசயங்களுக்கு அர்ஹனன்றிக்கே ஏக ரூபனாயிருக்கும்.

ஜைநமதக,ண்ட,நம்

தேஹபரிமாணனென்கிற பக்ஷம் ஆத்மா நிர்விகாரனென்கிற ஸ்ருதியாலே புரதி,தம். 'ஸ்தூ,லோ஽ஹம், க்ரு ஸோ஽ஹம், பாதே, மே வேத,நா, ஸிரஸி மே ஸுக,ம்' என்கிற ப்ரதிபத்தியும் கூடாதேயென்னில்; அது தேஹாத்மப்,ரமத்தாலே கூடும். ஏககாலத்தில் அநேக ஸரீரபரிக்,ரஹம் பண்ணுகிற யோகிகளுடைய ஸ்வரூபத் துக்கு ஸைதி,ல்யமும் ப்ரஸங்கி,க்கும்.

அஜட,த்வஸமர்த்தம்

இவன் ஸ்வரூபம் அவைபோலே ஜட,மன்றிக்கே, 5. "ஹ்ருத்,யந்தர்ஜ்யோதி: புருஷ:" 6. "அத்ராயம் புருஷஸ் ஸ்வயஞ்ஜ்யோதிர்,ப,வதி" 7. "விஜ்ஞாதக,ந:" 8. "தச், ஜ்ஞாதமயம் வ்யாபி ஸ்வஸம்வேத்,யமதூபமம்" 9. "ஆத்மா ஜ்ஞாதமய:" 10. "ஆத்மஸம்வேத்,யம் தஜ்ஜ்ஞாதம்" என்கிறபடியே ஸ்வயம்ப்ரகாஸமாயிருக்கும். ஸ்வயம்ப்ரகாஸ

மாணபாகிறது - ஜ்ஞாநத்தைபொழியவும் தானே
தோற்றுகை. நநு; ஸ்வரூபமும் நித்யமுமாய்த் தானே
தோற்றமாகில் ஸுகூப்தியிலும் தோற்றவேண்டாவோ?
என்னில்; அப்போது தோற்றதாகில் உணர்ந்தபோது,
'இத்தனை போதும் ஸுகூமாக உறங்கினேன்' என்னக்
கூடாது. நநு; 'நானென்றையும் அறிந்திலேன்' என்
னும்படி யென்னென்னில்; அறிந்திலேன் என்கிறது
என்னையொழிந்தவற்றை அறிந்திலேன் என்றபடி.
'நானென்னையும் அறிந்திலேன்' என்றலோவென்னில்;
என்னையும்றிந்திலேன் என்கிறது ஸரீரவிசரிஷ்டனான
என்னையும்றிந்திலேன் என்றபடி. ஸ்வரூபம் ப்ரகாஸித்த
தில்லையாகில் நானென்னக் கூடாது. 1. "அபமஹமஸ்மி"
என்று இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ருதியும் சொல்லிற்று. அப்
போது, விசுதூமாகத் தோற்றுதொழுகிறது - தமோகுண
பிபுவத்தாலே.

ஆநந்த,ரூபத்வஸமர்த்த,நம்

ப்ரகாஸந்தான் அநுகூலமாயிருக்கும். 'ஸுகூமாக
உறங்கினேன்' என்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞைதானே இதில்
ப்ரமாணம். 'இப்போது ஸுகூம் பிறக்கும்படி உறங்கினேன்'
என்றன்றோ 'ஸுகூமாகவுறங்கினேன்' என்கிற இதுக்குப்
பொருளென்னவொண்ணாது; ப்ரதிபத்திஸரீரம் அப்படி
யன்றிக்கே 'இனிதாகப் பாடினேன்' என்கிறுப்போலே
யிருக்கையாலே. ஸ்வரூபம் அநுகூலமன்றாகில் ப்ரேமாஸ்
பத்யத்வம் கூடாது. 2. "ஆஸ்சர்யவத் பஸ்யதி கஸ்சிதே,நம்"
இத்யாதிகளாலும் இவ்வர்த்தம் ஸித்தூமாகையாலே,
3. "ஆர்த்த,ரம் ஜ்வலதி ஜ்யோதிரஹமஸ்மி" என்கிறபடியே
ஆத்மா ஜ்ஞாநாநந்த,ஸ்வரூபனாயிருக்கும்.

ஜ்ஞாத்ருத்வஸமர்த்த,ம்

அவ்வளவுமன்றிக்கே, ஜ்ஞாநாநந்த,ங்களுக்கு ஆஸ்
ரயமுமாயிருக்கும். 4. "அத, போ வேதே,த,ம் ஜிக்,சாணீதி
ஸ ஆத்மா மநஸைவைதாந் காமாந் பஸ்யந் சமதே".

1. "ந பஸ்யோ ம்ருத்யும் பஸ்யதி" 2. "விஜ்ஞாதாமரே
கேந விஜாதீயாத்" 3. "ஜாநாத்யேவாயம் புகுஷு:" 4. "ஏஷ ஹித், ரஷ்டா ஸ்ப்ரஷ்டா ஸ்ரோதா க், ராதா ரஸயிதா
மந்தா பே, தத், தா கஸ்ததா விஜ்ஞாநாத்மா புகுஷு:" 5. "ஏவ
மேவாஸ்ய பரித், ரஷ்டு:" இத்யாதி, ஸ்ருதியாலும், 'இவ்
வர்த்தத்தை நான் அறியாநின்றேன்' என்கிற ப்ரத்யக்ஷத்
தாலும் ஜ்ஞாதாவென்னுமிடம் வித்தம். இப்ப்ரத்யக்ஷந்
தன்னை, 6. "ஜாநாத்யேவாயம் புகுஷு:" என்று ஸ்ருதியும்
சொல்லிற்று.

பெ, ளத், த, மத க, ண்ட, நம்

'ஜ்ஞாநமாத்ரம் ஆத்மா, அதுதான் கூணிகம்' என்னும்
பக்ஷத்தில் 'நேற்றுக்கண்ட அர்த்தத்தை இன்று காணு
நின்றேன்' என்கிறவிது கூடாது; நேற்றை ஜ்ஞாநம் என்
றென்றில்லாமையால். அது அரித்யமென்கிற பக்ஷமும்,
அப்படி இருப்பதொரு ஜ்ஞாநம் காணாமையாலே நிரஸ்தம்.
கிஞ்ச, ஜ்ஞாநமாத்ரமே. ஆத்மாவாகில் தே, ஹாத்மப், ரமங்
கூடாது; தே, ஹத்தை ஜ்ஞாதாவாக ப்ரமிக்கையால்.

த, ர்மபூ, தஜ்ஞாநநித்யத்வஸமர்த்த, நம்

7. "ந ஹித், ரஷ்டுத், ருஷ்டேர் விபசிலோபோ வித், யதே।
ந ஹி விஜ்ஞாதூர் விஜ்ஞாதேர் விபசிலோபோ வித், யதே॥"
8. "யதே, த, பாநகரணாத் க்ரியதே ந ஜலாம்ப, ரம்। ஸதே, வ
நீயதே வ்யக்திமஸதஸ் ஸம்ப, வ: குத:॥ தத, ர ஹேய
கு, ணத், வம்ஸாத, வபே, தத், த, யோ கு, ண:। ப்ரகாஸ்யந்தே
ந ஜந்யந்தே நித்யா ஏவாத்மநோ ஹி தே॥" 9. "ஜ்ஞாநம்
வைராக், யமைஸ்வர்யம் த், ர்மஸ்ச மநுஜேஸ்வர। ஆத்மநோ
ப், ரஹ்மபூ, தஸ்ய நித்யமேதச்சதுஷ்டயம்" என்கிறபடியே -
ஜ்ஞாத்ருத்வம் நித்யம். ஆனால், உத்பத்திவிநாஸங்கள் உண்
டென்று சொன்னபடியென்னென்னில்; 10. "ஸர்வம்
ஹ பஸ்ய: பஸ்யதி" 11. "ஸ சாநந்த்யாய கல்பதே" என்று
முக்தித, ஸாயில் ஸர்வவிஷயமாகச் சொல்லுகையாலே ஸர்
வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்கு யோக்யமாயிருக்குச்செய்

தேயும் 1. “யயா சேதர்ஜ்ஞஸக்திஸ்ஸா வேஷ்டிதா ந்ருப ஸர்வக,ர” என்கிறபடியே - கர்மத்தாலே ஸங்குசிதமாய், 2. “தயா திரோஹிதத்வாச்ச ஸக்தி: சேதர்ஜ்ஞஸம்ஜ்ஞிதா | ஸர்வபூ,தேஷு = பூ,பால தாரதம்யேந வர்த்ததே || அப்ராணி மத்ஸு = ஸ்வல்பா ஸா ஸ்த,ரவரேஷு = ததோடதி,கா||” என்கிற படியே - கர்மா நுகு,ணமாகத் தாரதம்யத்தையுடைத்தாய்க் கொண்டு 3. “இந்த,ரியானாம் ஹி சரதாம் யத்,பேகம் ஷரதீந்த,ரியம் | தேநாஸ்ய ஷரதி ப்ரஜ்ஞா த்,ருதே: பாத,ரதி,வோத,கம் ||” என்கிறபடியே இந்த,ரியத்துவாரா புறப்பட்டு விஷயங்களை க்ரஹிக்கக்கடவதாயிருக்குமாகையாலே ப்ரஸரணத்தையிட்டு உத்பத்திவிநாஸம் சொல்லுகிறது. ஏகமாயிருக்கச்செய்தே அநேகமாய்த்தோற்றுகிறது அத்தாலே.

த,ர்மபூ,தஜ்ஞாநஸ்ய த்,ரவ்யத்வஸமர்த்த,நம்

இதுதான் அஜட,முமாய் ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கும் ஸம்யோக,வியோக,ராதிகளுக்கும் ஆஸ்ரயமுமாயிருக்கையாலே த்,ரவ்யம்; ஜ்ஞாநம் - நித்யமுமாய், அஜட,முமாயிருக்குமாகில் ஸுஷுப்தியில் தோற்றவேண்டாவோ வென்னில்; அப்போது தோன்றுதொழுகிறது திரோஹிதங்களான மணிப்ரகாஸாதிகளைப்போலே ப்ரஸரணமில்லாமையாலே.

த,ர்மபூ,தஜ்ஞாநஸ்யாநந்த,த்வஸமர்த்த,நம்

ஸர்வமும் ப,குவத,ராத்மகமாகையாலே அநுகூலமாய்க் கொண்டு தோற்றுகையாலே இதுதான் ஆநந்த,ரூபமாயிருக்கும். நநு; ஆனால் இப்போது விஷயஸ்த,ராதிகள் - ப்ரதிகூலங்களாயும், சந்த,நகுஸுமாதிகள் - அநுகூலங்களாயும், காஷ்ட,லோஷ்டாதிகள் - உபேக்ஷாவிஷயங்களாயும், இவைதான் ஸ்வதந்த்ரங்களாய்க்கொண்டு தோற்றுவானென்னென்னில்; கர்மதேஹாத்மாபி,மானங்களாலே அப்படி தோற்றுகிறதித்தனை. ஸ்வபூ,வமாயன்று.

ஸ்வபுரானாகில், ஒருகால் அநுகூலங்களான சந்த, நகுஸுமாதி, கள் காலாந்தரத்திலே ப்ரதிகூலங்களாகத் தோற்றக்கூடாது. 1. "வஸ்த்வேகமேவ து, க், ராய ஸுக, ரயேர்ஷ்டாக, மாய ச। கோபாய ச யத்ஸ்தஸ்மாத், வஸ்துவஸ்த்வாத்மகம் குத: || ததித, வ ப்ரீதயே பூ, த்வா புநர்து, க், ராய ஜாயதே, ததே, வ கோபாய யத: ப்ரஸாத, ராய ச ஜாயதே தஸ்மாத், து, க், ரத்மகம் நஸ்தி த ச கிருசித் ஸுக, ரத்மகம் ||" என்று நவியும் அருளிச்செய்தான். ஆகையால் ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆநந்த, த்வமே ஸ்வபுராவம். இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநத்தைபுடையனாகை ஆநந்தி, யாகிறது.

புநரபி ஜீவாத்மநோ ஜ்ஞாத்ருத்வஸமர்த்த, நம்

இப்படி ஆத்மா ஜ்ஞாதாவாகில், 2. "யோ விஜ்ஞாதே திஷ்ட, ந" 3. "விஜ்ஞாதம் யஜ்ஞம் தநுதே" என்று ஜ்ஞாந ஸப்த, த்தாலே சொல்லுவானென்னென்னில்; ஜ்ஞாநைக நிருபணீயமுமாய் ஸ்வயம்ப்ரகா ஸமுமாகையாலே அப்படி சொல்லுகிறது. ஆகையாலே, ஜ்ஞாதாவுமாய் ஆநந்தி, யுமாயிருக்கும்.

ஜீவாத்மந: அணுத்வஸமர்த்த, நம்

4. "தேந ப்ரத், யோதேதைஷ ஆத்மா நிஷ்க்ராமதி" என்று உத்க்ரமணத்தைச் சொல்லுகையாலே, ஆத்மா அணுபரிமாணன். உத்க்ராந்தி என்கிறது ஸரீரவியோக, த் தளவே என்னில்; அது எப்படியானாலும், 5. "யே வைகே சாஸ்மால்லோகாத் ப்ரயந்தி சந்த், ரமஸமேவ தே ஸர்வே க, ச் ச, ந்தி" 6. "தஸ்மால்லோகாத் புநரேத்ய அஸ்மை லோகாய கர்மணே" என்கிறபடியே - க, த்யாக, திகள் கூடாது. 7. "ஏஷோணுராத்மா சேதஸா வேதி, தவ்ய:" 8. "வாலாக், ரஸதப, ரக, ஸ்ய ஸதத, ர கல்பிதஸ்ய ச - ப, ரகே, ர ஜீவஸ்ஸ விஜ்ஞேய:" இத்த்யாதி, களாலே - ஸ்ருதிதானே அணு வென்று முக்தகண்ட, மாகச் சொல்லிற்று. 9. "ஹ்ருதி, ஹ்யயமாத்மா" 10. "ஹ்ருத், யந்தர்ஜ்யோதி: புருஷ:"

என்கையாலே. ஆத்மா அணுவாய் ஹ்ருத்யப்ரதே,ஸத் திலே நிந்துமாகில் பாணிபாத்ராதிகளில் ஸுக்யது:க்காநு ப்யவம் கூடும்படி எங்ஙனே ? என்னில், ஜ்ஞாந்யாப்தி யாலே கூடும்.

ஆத்மப,ஹுத்வஸமர்த்தநம்

ஆத்மாக்கள்தான் அநேகங்கள். சிலர் 'ஆத்மபே,தமில்லை, ஏகாத்மாவேயுள்ளது' என்றார்கள்; அது அபுக்தம்; ஸுக்ய தி,வ்யவஸ்தாநுபபத்தி ஹ்ருகையால்.

ஸுக்யது:க்கே,ச்சாத்ரவேஷாதிகள் நியதங்களாகை யாலே தே,ஹபே,தத்தாலேயாதல் அந்த:காணபே,தத் தாலேயாதல் இவை நியதங்களாகின்றனவென்னில், ஸௌ ப,ரிஸரீரத்திலும் இதுவே நியதங்களாகவேணும். தேஹபே,த மும் அந்த:காணபே,தமும் ஸுக்யது:க்காதி, நியமத்துக்கு ஹேதுவன்றாகில் ஜந்மாந்தரானுப,வத்தை இஜ்ஜந்மத்திலே ஸ்மரிக்கவேண்டாவோ ? என்னில்; ஸ்மரியாதொழி கிறது ஸம்ஸ்காரத்தினுடைய அநுத்,ப,வத்தாலேயாதல், நாஸத்தாலேயாதல். ஆனால் ஸரீரந்தரத்தில் ஸுக்ய து:க்க,ஸ்ம்ருத்யாதிகளின்றிக்கேயொழிகிறதும் இரண்டத் தொன்றாலே என்னில்; ஒரு ஸரீரந்தன்னிலும் ஸ்ம்ருதி கூடாதொழியவேணும். ஆகையால் ஸுக்யது:க்க,நியமத் துக்கு ஹேது தே,ஹாதி,பே,தம் என்னவொண்ணாது. ஒருவனாகில் ப,ந்ந,மோக்ஷவ்யவஸ்தையும் ஸிஷ்யாசார்ய வ்யவஸ்தையும், விஷமஸ்ருஷ்டியும் கூடாது. வைஷம்ய நைர்க்,ருண்யங்களும் ப்ரஸங்கிக்கும். 1. "நித்யோ நித்யா நாம்" என்று இத்தை ஸ்ருதியும் சொல்லிற்று. 'அந்த ஸ்ருதி ஒளபாதிகபே,தத்தைச் சொல்லுகிறது; அல்லாத போது, ஜீவாத்வைத ஸ்ருதிகளோடே விரோதிக்கும்' என்னவொண்ணாது; அவற்றில் சொல்லுகிறது ப்ர காராத்வைதத்தையாகையாலே. 2. "ஸத்யா பஸ்யந்தி" 3. "மம ஸாத,ர்ம்யமாக,தா:" 4. "முக்தாநாம் பரமா க,தி:"

என்று மோக்ஷத, ஸாயிலும் பே, து, த்தைச் சொல்லுகை யாலே பே, தும் ஒளபாதி, கமென்னவொண்ணாது. ஆகையால் ஆத்மாக்கள் அநேகரென்னுமிடம் வித், தம்.

அமலத்வகத, நம்

1. "ஆத்மா ஸுத், த்," 2. "ஜ்ஞாநமயோதமல:" 3. "ஜ்யோ திர்ஜ்வலதி" என்கிறபடியே இவர்கள்தான் பரிஸுத், த், ர்.

ஸேஷத்வகத, நம்

4. "யஸ்யாஸ்யி...யோஹமஸ்யி" 5. "ப், ரணமாஹ மஸ்யி" 6. "த, ஸபூ, தா:" 7. "க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே" என்கையாலே இவர்கள் ப, க, வச்சே, ஷபூ, தர். 8. "யஸ்யாத்மா ஸரீரம்" 9. "பூ: ப்ராணிந:" 10. "தத் ஸர்வம் லல ஹரேஸ்தது" 11. "தாநி ஸர்வாணி தத், வபு:" 12. "அப ரேயமிதஸ்த்வந்யாம்" என்கையாலே - இந்த ஸேஷத்வந் தான் ஸரீரதயாவாயிருக்கும்.

உக்தார்த்த, நிக, மநம்

ஆக, இப்படி ஆத்மாக்கள் - தே, ஹேந்த், ரியமந: ப்ராணதீ, க்களில் விலக்ஷணராய், ஸ்வயம்ப்ரகாஸராய், ஆந்த், ரூபராய், ஜ்ஞாநாநந்த், ங்களுக்கு ஆஸ்ரயபூ, த ராய், நித்யராய், அணுக்களாய், பரிஸுத், த், ராய், ப, க, வச் சே, ஷபூ, தராயிருப்பார்கள்.

2. வது ஜீவஸ்வரூபநிர்ணயப்ரகரணம் ஸமாப்தம்.

பின்னிலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீவத் திருவடிகளே ஸரணம்.

3-வது புருஷார்த்த, ஸ்வரூபநிர்ணயப்ரகரணம்

இவர்களுக்குப் புருஷார்த்தம் 13. "தம் யத, ர" இத் யாதி, 14. "ஸ்வேந ரூபேணபி, நிஷ்பத், யதே" என்கிற படியே - ஸ்வரூபாவிர்பூ, வ பூர்வகமாய் நித்யநிர்த்தே, ஷாஷ நிஸ்ஸீமானந்த், ரத்மகமாயிருக்கிற ஸவிபூ, திக ஸமஸ்த கஸ்யாண கு, ணுத்மக பரமாத்மயாத், ரத்மயாநுப, வ ஜநித ப்ரீ, திகாரித கைங்கர்யம்.

நநு; கைங்கர்யம் து:க்க,ரூபமாக லோகத்திலே காணுகின்றோம், 1. "ஸேவா ஸ்வஸ்ருத்திர் வ்யாக்,யாதா தஸ்மாத்தாம் பரிவர்ஜயேத்" என்று நிஷித்த,மாயிருக்க, இதுவே புருஷார்த்த,மாம்படி எங்ஙனெயென்னில்; லோகத் திலே கைங்கர்யமெல்லாம் அபுருஷார்த்த,மன்று; ப்ரியதம விஷயத்திலே கைங்கர்யம் புருஷார்த்த,மாகக் காண்கை யாலே, ஸ்வஸ்ருத்தியென்று நிஷேதி,த்தது — இதர ஸேவையை. இது 'புருஷார்த்தம்' என்கிறவிடம் த,ர்மி க்,ராஹுக ப்ரமாணத்தாலே ப்ராதி,தம். அது அபுருஷார்த்த, மாகைக்கு ஹேது பாபாரப்,த,தவம். 2. "புண்யபாபே விதூ,ய" என்கையாலே இது பாபகர்யமன்று. தன் ஸ்வரூபத்தை யாதொருபடி நினைத்தான் அதுக்கீடா யிருக்கும். இது புருஷார்த்த,மென்னுமிடம் ஸுரநரதிர்ய க்,ராதிகளிலே காணுகின்றோம். ஆகையாலே முத்தனும் தன்னை சேஷமாக நினைக்கையாலே கைங்கர்யமே புருஷார்த்த,மாம்; அத்நையொழிந்தது அபுருஷார்த்த,மா யிருக்கும்.

சார்வாகமதநிரஸநம்

தே,ஹாதி,விலக்ஷணஞகையாலே ஸப்,த,ராத்,ய நுப்,வம் புருஷார்த்த,மன்று.

யோக,ரதி,மத நிரஸநம்

பரதந்த்ரஞகையாலே ஸ்வா நுப்,வமாத்ரம் புருஷார்த்த, மன்று.

பெ,ளத்,த,ரதி,மத நிரஸநம்

ஸ்வரூபம் நித்யமாகையாலே ஸ்வரூபோச்சே,த,நம் புருஷார்த்த,மன்று.

நையாயிகமத நிரஸநம்

நித்யஜ்ஞாநாதி,கு,ணகஞகையாலே வைஸேஷிக ஜ்ஞாநாதி,கு,ணவிநாஸம் புருஷார்த்த,மன்று. நநு; அ—37

ஸுகுமாகில் து:க்கமிஸ்ரமாயல்லதிராமையாலே ஸுகும் புருஷார்த்தமன்று; விஷஸம்ப்ரயுக்தமான் அந்நம்போலே த்யாஜ்யமென்னவொண்ணாது. மோக்ஷஸுகும்

1. “ந ரோகம் தோத து:க்கதாம்” என்று து:க்கமிஸ்ரமல்லாமையாலே. து:க்கநிவ்ருத்திதான் புருஷார்த்தமாக மாட்டாது, ஸுகுரூபமல்லாமையாலே. ஆனால், து:க்கநிவ்ருத்தியில் யத்நம் கூடாதென்னில், து:க்கமும் ப்ரதிகுலமாகையாலே கூடும். ஸுகுத்திற்காட்டிலும் து:க்கநிவ்ருத்தியே புருஷார்த்தமென்னில் - து:க்கமிஸ்ரமான ஸுகுஸாத்நங்களில் இழியக்கூடாது.

ஸங்கரமத நிரஸநம்

‘அவித்யா நிவ்ருத்தியே மோக்ஷம்’ என்கிற பக்ஷமும் அநுபபந்நம்; அது ஸுகுரூபமல்லாமையாலே. ஸுகுஸாத்நமென்னவொண்ணாது; ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸுகும் கொள்ளாமையால். ஸுகும் கொள்ளில், ப்ரஹ்மம் ஸவிசேஷமாம்.

புரஸ்கரமத நிரஸநம்

‘உபாதிந்யோகம் மோக்ஷம்’ என்கிற பக்ஷமும் சேராது, ஸுகுரூபமல்லாமையால். திரோஹிதமான ஸுகுத்துக்கு ப்ரகாஸகமென்னில் ஜீவனுடைய ஸுகுத்துக்கு ப்ரகாஸகமோ, பரனுடைய ஸுகுத்துக்கு ப்ரகாஸகமோ? ஜீவஸுகுத்துக்கு ப்ரகாஸகமென்னவொண்ணாது; ஜீவநஸரிகையால். பரஸுகுப்ரகாஸகமென்னவொண்ணாது; அதுக்கு திரோதூநமில்லாமையால். உபாதிப்ரதேஸத்தில் ஸுகும் திரோஹிதமென்னில்; ஸர்வஜ்ஞனன்றிக்கே யொழியும்.

யாத்வப்ரகாஸமத நிரஸநம்

ஸ்வாபூவிக பேதூபேதூ பக்ஷத்திலும் மோக்ஷம் புருஷார்த்தமன்று; முக்தனுக்கு பத்ததனோடு அபேதமுண்டாகையால், பத்ததனுடைய து:க்கமே முக்தனுக்கு வருமாகையால். ஈஸ்வரனுக்கு ஜீவனோடு அபேதமுண்

டாகையால், ஈஸ்வரன் ஜீவனுடைய து:க்கத்தைத் தன்
னுடைய து:க்கமாக நினைத்து ஸத்யஸங்கல்பனாகையாலே
தானே சுழிக்கும்; ஆகையால் ஆத்மாவுக்கு மோகோபா
பாயத்தில் இழியவேண்டா; ஸர்வமுக்தியும் ப்ரஸங்கிக்கும்.

ஸ்வஸித்,த,ாந்த ஸங்க்,ரஹம்

ஆகையால், நிர்தே,ரஷ நிர்திஸ்யாநந்த,ரூபமான
பரமாத்மா நுப,வ கைங்கர்யமே மோக்ஷம். 1. "தம் பத,ா
யதே,ரபாஸதே ததை,வ ப,வதி". 2. "ப்ருத,க,ாத்மாநம்
ப்ரேரிதாசஞ்ச மத்வா, ஜ-ஷ்டஸ்ததஸ்தேநாம்ருதத்வமேதி"
3. "ஏதத் ஸாம க,ரபந்தாஸ்தே" 4. "கிங்கரா மம தே
நித்யம் ப,வந்தி நிருபத்,ரவா:" 5. "ஆக,ச்ச, வத்ஸ
ப,த்,ரம் தே புண்ட,ரீக மஹாமதே: மத்,ரூபத,ரீ நித்யாத்மா
மம பாசிஷத,ரஸ்யா" இத்யாதி, ப்ரமாணங்கள் அநந்தம்.

மோகோ ஜீவபரைக்யவாதி,ஸங்கோபந்யாஸம்

நநு; 6. "ப்ரஹ்ம வேத, ப்ரஹ்மவ ப,வதி"
7. "யத் த்வஸ்ய ஸர்வமாத்மைவாபூ,த்" 8. "விபே,த,ஜநகேட-
ஜ்ஞாதே நாஸமாத்பந்திகம் க,தே: ஆத்மநோ ப்,ரஹ்மஜ்ஞோ
பே,த,மஸந்தம் க: கசிஷ்யதி" 9. "பரமாத்மநா: ப,வத்ய
பே,தீ," இத்யாதி,களாலே மோக்ஷத,ஸையிலே ஐக்யம்
சொல்லாநிற்க, கைங்கர்யம் கூடும்படி என்னென்னில்;

தத்க,ண்ட,நம்

10. "பரமாத்மாந்மநோர்யோக:, பரமார்த்த, இதீஷ்யதே:
மித்,யைதத,ந்யத்,ரவ்யம் ஹி நைதி தத்,த்,ரவ்யதாம் யத:|"
என்கிறபடியே - ஹேயப்ரதிபு,டவஸ்துவுக்கும் ஹேய
யோக்யவஸ்துவுக்கும் ஐக்யஞ்சொல்லுகை வ்யாஹதம்.
ஐக்யங்கொள்ளில், 11. "ஆத்மப,ராவம் நயந்யேநம் தத்,
ப்,ரஹ்மத்,யாயிநம் மு:த: விகார்யமாத்மநஸ் ஸக்த்யா
லோஹமாகர்ஷகோ யத,ா|" 12. "நிசஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்ய
முபைதி" 13. "மம ஸாத,ர்ம்யமாக,தா:" 14. "தத்,ப,ராவ

புவமாபந்தி" என்று சொன்ன பரமாத்மஸாதூர்மயம் கூடாது. 1. "ப்ரஹ்ம வேத, ப்ரஹ்மவை புவதி" என்கிற விடத்திற்சொல்லுகிறது - ஸாதூர்மயத்தை; 2. "விஷ்ணு ரேவ பூத்வா" என்கிறவிடத்திற்போலே, 1."ஏவ" என்றது- "இவ" என்றபடியாய், ப்ரஹ்மம் போலேயாம் என்றபடி. அவதாரணமானாலும் இதுவே அர்த்தம்.

3. "யத்ர த்வஸ்ய" என்கிறவிடத்தில், எல்லாம் பரமாத்மாவுக்கு ப்ரகாரமென்று ஸாக்ஷாத்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

4. "விபேதஜநகே" 5. "பரமாத்மநா-புவத்யபேதீ," என்கிறவிடத்தில் தேவாதி, ரூபபேத்யுமில்லை என்றபடி. 6. "தேவாதி, பேதே, ஸபத்வஸ்தே" என்று இது தன் கண்டே, தாம். நு; கிங்கரனாகில் 7. "ஸஸ்வராட், புவதி" என்கிற ஸ்வாதந்தர்யம் சேரும்படி என்னென்னில்; 7. "ஸ்வராட்" என்றது கர்மவஸ்யன் அன்று என்றபடி. ஆனால், ஸாம்யந்தான் கூடும்படி என்னென்னில்; ஸாம்யம் பேராகுமாத்ரத்திலே. ஸாயுஜ்யம் என்கிறது இத்தையே. ஸர்வதா ஸாதூர்மயமில்லை; ஜகத், வ்யாபாராதி, களில்லாமை யாலே. ஜகந்நியமநாதி, களில்லையாகில் "பேராகு, ஸாம்யந்தான் கூடும்படி என்னென்னில்; அவை இருவர்க்கும் ஒக்க அநுகூலமாகக்கொண்டு ப்ரகாஸிக்கையாலே கூடும். 8. "அஸரீரம் வாவ ஸந்தம் ந ப்ரியாப்ரியே ஸ்ப்ருஸாத:" என்கிறபடியே ஸரீரஸூத்யனானவனுக்குக் கைங்கர்யம் கூடாதென்னில்; 9. "ஸ ஏகதா புவதி த்ரிதா புவதி" என்று ஸஸரீரனாகச் சொல்லுகையாலே கூடும். இது தன்னாலே ஸஸரீரத்வம் ஸித்தம். 8. "அஸரீரம்" என்றது கர்மக்ருதமான ஸரீரம் இவனுக்கில்லை என்றபடி. 8. "ந ஹவை ஸஸரீரஸ்ய ஸத: ப்ரியாப்ரியயோரபஹதிரஸ்தி" என்கிறபடியே ஸரீரவிஸிஷ்டனாகில் ஸுகது: க்ருங்க்ருண்டாகாதோவென்னில், அங்குச் சொல்லுகிறது கர்மக்ருத ஸரீரத்தை. ஸரீரமாகில் கர்மக்ருதமாயன்றோ

யிருப்பதென்னவொண்ணாது, புகுவதிலிக்,ரஹம் கர்மக்ருத மல்லாமையாலே. அவன் ஸர்வஸக்தனாகையாலும் ஸத்ய ஸங்கல்பனாகையாலும் அவனுக்குக்கூடும்; இவனுக்குக் கூடாதென்னவொண்ணாது; அவனுடைய ஸங்கல்பத்தாலே இவனுக்கும் கூடுகையாலே. 1. "ஸங்கல்பாதே,வால்ய பிதாஸ்ஸமுத்திஷ்ட,ந்தி" என்று ஸத்யஸங்கல்பனாகச் சொல்லுகையாலே, இவன்தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலும் ஸர்வரங்கூடும். ஈஸ்வரன் ஸத்ய ஸங்கல்பனாகையாலே புநராவ்ருத்தியுங்கூடுமே என்னில்; 2. "ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநி நோடயர்த்தம்...ஸ மஹாத்மா ஸுது,ர்லப,:" என்றிருக்கிற ஈஸ்வரன் இவனை ஸம்ஸரிப்பிக்கக் கூடாமையாலும், ஸம்ஸாரஹேதுவான கர்மம் நிஸ்ஸேஷமாக நிவ்ருத்த மாகையாலும், 3. "ந ச புநராவர்த்ததே" 4. "இமம் மாநவ மாவர்த்தம் நாவர்த்தந்தே" 5. "மாமுபேத்ய புநர்ஜநம் து,ர்க்க,ஸலயமஸாஸ்வதம் | நாப்நுவந்தி மஹாத்மாநஸ்ஸம் ஸித்,தி,ம் பரமாம் க,தா:|| ஆப்,ரஹ்மபு,வநால்லோகா: புநரா வர்த்திநோர்ஜுந | மாமுபேத்ய து கௌந்தேய புநர்ஜநம் ந வித்,யதே||"என்கையாலும் புநராவ்ருத்தி ப்ர ஸங்க்யமேயில்லை.

ஆகையாலே ஸவிபூ,திக ஸமஸ்தகல்யாணகு,ணத்மக பரமாத்மயாத்ராத்மயா நுப,வஜ்ஜித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமே பரமபுருஷார்த்தம்.

3-வது புருஷார்த்த,ஸ்வரூபநிர்ணயப்ரகரணம் ஸமாப்தம்.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

4-வது விரோதி,ஸ்வரூபநிர்ணய ப்ரகரணம்

இப்புருஷார்த்தத்துக்கு ப்ரதிப,ந்த,கம்-இப்படி பரமாத்ம யாத்ராத்மயா நுப,வத்தாலே கிரதிஸயாநத்தி,யாகைக்கு யோக்யனான ஆத்மா, ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபரூபகு,ண் சேஷ்டிதங்கடையும் ஸ்வஸ்வரூப யாத்ராத்மயத்தையும் அறி யாதே, ஸ்வரூப விபரீதங்களாய் கூடினகூரணஸ்வபூவத்

வாதி, துர்மவிஸிஷ்டங்களான நானாவித, தேஹங்களிலே ஆத்மபுத்தியைப்பண்ணி, தேஹாநுபூந்திகளாய் புகுவ தீயங்களாயிருக்கிற க்ருஹக்ஷத்ராராமாதிகளை ஆத்மியங்களாகவும், அதை புகுவதீயத்வாகாரத்தையொழிய ஸ்வாதந்தர்யேண பேரகீயங்களாகவும் நினைத்து, அவை லபிக்கைக்கு அநுகலித்தவர்கள் பக்கலிலே ராகுத்தையும் ப்ரதிகலித்தவர்கள் பக்கலிலே த்வேஷத்தையும் பண்ணி, அவற்றை லபிக்கைக்கு ஸாதூநங்களான பரஸ்தோத்ர பரஹிம்ஸா தேவதாந்தர பூஜநங்களிலே அந்வயித்து, அவற்றால் நானாவித, ஸரீரங்களைப் பரிக்கூறித்து, பூசலீய யௌவநவார்த்த, க்யாத்தியவஸ்தைகளிலே ஆத்யாத்மிகாதி தாபத்ரயதப்தனாய், மரணதஸையிலே யமகிங்கரபீடிதனாய், துஃக்கேந ஸரீரங்களை விட்டு யாதநாஸரீரங்களிலே ப்ரவேசித்து ரௌரவாதிநரகங்களிலே நானாவித, துஃக்கங்களை அநுபவித்து, தூம ராத்ரி அபரபக்ஷ தக்ஷிணயந பித்ரு லோகாகாஸ சந்த்ரக்ரமத்தாலே உபரிதநலோகங்களிலே போய், நாரகிதூர்ஸநநைரந்தர்யத்தாலும் அதிகஸுகூரநு பவத்தாலும், அஸுரராக்ஷஸ பீடையாலும் பதநபீதி யாலும் துஃக்கபுஹுளமான க்ஷுத்ரஸுகூங்களை அநு பவித்து, த்யு பர்ஜந்ய ப்ருதிவீ புருஷ யோஷித் ஸ்தூநங் களிலே ஸ்ரத்தூ ஸோம வர்ஷாந்ந ரேதோ ரூபாவஸ்தூ விஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு ப்ரவேசித்து, இப்படி ஜந்மஜரா மரண நிரயாதி, களிலே நானாவித, துஃக்கங்களைச் சக்ரநேமி க்ரமத்தாலே அநுபவிக்கும்படி பண்ணும் கர்மஸம்பந்தம்.

ஜக, ந்மித், யாத்வவாதி, ஸங்க்ரமதோபந்பாஸம்

நநு; 1. "அந்ருதேந ஹி ப்ரத்யூடா;" 2. "தஸ்மிம்ஸ சாந்யோ மாயயா ஸந்திருத்த;" 3. "மம மாயா து, சத்யயா" 4. "வஸ்த்வஸ்தி கிம்... மஹீ க, டத்வம்... தஸ்மாந்ந விஜ்ஞாத ம்ருதேதஸ்தி கிஞ்சித்... ஸத், ப, ராவ ஏவம்" என்று - ஸ்ருதி திஹாஸபுராணங்களிலே 'அந்ருதம் - மாயை - நாஸ்தி - அஸத்யம்' இத்த்யாதி, ஸப்தங்களாலே சொல்லுகையாலே-

மித்யாபூதமான அஜ்ஞாநம் பந்தஹேது பந்தமும்
மித்யை என்று சிலர் சொன்னார்கள்.

தத்கண்ட, நம்

அது அநுபபநம். அதில் ப்ரமாணமில்லாமையாலும்,
அநேக ப்ரமாண பூதி, தமாகையாலும்.

1. "அந்ருத'ஸப், தத்தாலே சொல்லுகிறது-ஸாம்ஸாசிக
புலத்துக்கு ஹேதுவான கர்மத்தை. ருதேதரமந்ருதம்-
ருதமாவது - கர்மபுலம். 2. "ருதம் பிப, ந்தேவ" என்கை
யாலே. இவ்விடத்தில், அந்ருதமென்கிறது - புகுவத்
ப்ராப்திக்கு விரோதியான கர்மத்தை. 1. "ஏதம் ப், ரஹ்ம
லோகம் ந விந்த, ந்தி அந்ருதேத ஹி ப்ரத்யூட, ர்" என்கை
யாலே.

மாயை என்கிறது - ப்ரக்ருதியை. 3. "மாயாம் து
ப்ரக்ருதிம் வித்யாத்" என்கையாலே. ப்ரக்ருதியை, மாயை
என்கிறது - விசித்ரகார்யங்களைப் பண்ணுகையாலே.

4. "வஸ்த்வஸ்தி கிம்" இத்யாதி, ஸ்லோகங்களாலே விநாஸி
த்வத்தைச் சொல்லுகிறது; மித்யாத்வத்தைச் சொல்லு
கிறது என்று. மித்யாபூதமாகில், ஸூக்திகாரஜதம்போலே
யும், ரஜ்ஜுஸர்ப்பம் போலேயும் பூதி, தமாகவேணும்.
5. "ம்ருத்திகேத்பேவ ஸத்யம்" 6. "ஸர்வமேதத், ருதம்
மந்யே யந்மாம் வத, ஸி கேஸவ" 7. "காலஸ்ய ஹி ச
ம்ருத்யோஸ்ச ஜங்க, மஸ்த,ாவரஸ்ய ச ஈஸாதே ப, க, வாநேகஸ்
ஸத்யமேதத், ப், ரஸீயி தே ||" 8. "ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ்
ஸத்யமுத், த், ருத்ய பு, ஜமுச்யதே | வேத, ஸாஸ்த்ராத் பரம்
நாஸ்தி ந தை, வம் கேஸவாத் பரம் ||" இத்யாதி, ப்ரமாணங்க
ளோடு விரோதிக்கும். ஆகையால், பந்தமும் பந்த,
ஹேதுவும் பரமார்த்தம்.

ப், ரஹ்மாஜ்ஞாந வாத, நிரஸதம்

9. "தத் த்வமஸி" 10. "அயமாத்மா ப், ரஹ்ம" என்று
ப், ரஹ்மத்துக்கும் ஜ்ஞானுக்கும் தாத், தம்யம் சொல்லுகை

யாலே, ப்ரஹ்மந்தானே ஸம்ஸரிக்கிறது என்கிறதுவும் அஸங்குதம். ப்ரஹ்மம் நித்யநிர்தேஜாஷம், ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகம், ஜீவாத்விலக்ஷணம் என்று சொல்லுகிற 1. "அபஹதபாப்மா" 2. "யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:" 3. "ப்ருத,க,ாத்மாநம்" இத்யாதி, ஸாஸ்த்ரங்களோடே விரோதிக்கையால். 4. "தத் த்வமஸி" இத்யாதி, வாக்யங்களில் ஸரீரஸரீரிபாவத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆகையால், 5. "தஸ் மிம்ஸ்சாந்ய:" 6. "தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்,வத்தி" 7. "ஈஸ்வரப்ரேரித:" என்கிறபடியே ஜீவன் ஸம்ஸரிக்கிறான்.

விரோதி,ஸ்வரூப நிர்ணயப்ரகரணம் ஸமாப்தம்.

பின்னாலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

5-வது உபாயஸ்வரூப நிர்ணயப்ரகரணம்

இனி இப்ரதிபுத்த,க நிவ்ருத்திக்கு உபாயம்— ஸத்ந்யாஸ த்யாக, நிசேஷப ஸரணாகுத்த்யாதி, ஸப்,த,வாச்ய மாய், ஸத்யவசகாதி, தூர்மங்கள்போலே ஸர்வாதி,காரமாயிருந்துள்ள பரமாத்ம ப்ரபத,நம்.

ப்ரபத்திஸ்வரூபகத,நம்

அதாவது — புக,வத,ஜ்ஞாதிவர்த்தநநிவ்ருத்தி, புக, வத, நுக,ல்யம், ஸர்வஸக்தித்வா நுஸந்த,நம் தொடக்கமான வற்றோடே கூடியிருந்துள்ள யாச்ஞாகூர்ப்புமான விஸ்ரம்ப,ரூபஜ்ஞாநவிசேஷம். அதில் ஜ்ஞேயாகாரம் - ஈஸ்வர னுடைய நிரபேக்ஷஸாத,நத்வம்; ஜ்ஞாநாகாரம் - வ்யவஸாயம். இதுதான் ஸாஸ்த்ரார்த்த,மாயைலே ஸக்ருத்கர்த்தவ்யம். 8. "முமுக்ஷுர்வை ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே" 9. "தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரித்தமாஹு:" என்றும், 10. "த்வாமேவ ஸரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண:" 11. "அஹமஸ்யபராத,நநாமாய:" 12. "அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீ,ஷ்டே மஹானிஸ்வாஸ்யூர்வகம். ததே, கோபாயதாயாச்ஞா ப்ரபத்திஸ் ஸரணாக,தி||" 13. "யத்,

யேந் காமகாமேந .... யாநி நிஸ்ரேயஸார்த்தாநி சோதி,
தாநி தபாம்ஸி வை। தேஷாம் து தபஸாம் ந்யாஸமதிரித்தம்
தபஸ்ஸ்ருதம்॥” 1. “புவ ஸரணம்” 2. “ஸக்ருதே,வ ப்ர
பந்நாய” 3. “மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ” என்றும் இத்யாதி,
களே இதில் ப்ரமாணங்கள். இதுக்கு அதிகாரிகள் - பரம
ப்ராப்ய த்ருஷ்ணையையும், ப்ராப்யாந்தர வைத்ருஷ்ணைய
யும், புகுவதௌத்யார்ய குணத்யவஸாயத்தையும் உடை
யவர்கள். இதுக்கு அங்கும் ஆகிஞ்சந்யம். இவ்வதிகாரிதான்
ப்ரபத்திபண்ணின அநந்தரத்திலே மோக்ஷம் வேணு
மென்றிருந்தானாகில் அப்போதே பூலமாயிருக்கும்; உபாயம்
அப்போதே நிஷ்பந்நமாகையாலும், 4. “ஸாத்யபுக்திஸ்து
ஸா ஹந்தீ ப்ராரப்ய த்யஸ்யாபி பூயஸீ” என்று ப்ராரப்யமும்
நஸிக்கையாலும். அல்லாதபோது, 5. “மாஸாசு” என்
கிறது சேராது. இப்படி ஆர்த்தராயிருக்கச்செய்தேயும்
சிலரிருக்கிறது ஈஸ்வரேச்சையாலே. அதுக்கு ப்ரயோஜனம்
ஸம்ஸாரி ஸம்ரக்ஷணம், விக்ரஹாநுபவம் தொடக்க
மானவை. ப்ரபத்த்யுத்தரகாலத்திலும் ஸம்ஸாரத்தில்
ஸங்கும் நடந்ததாகில், ஸங்கும் நிவ்ருத்தமாமளவும் வைக்கும்.
ஆனால் துக்க்யாம்ஸம் கழியாதொழிவானென் ? என்னில்;
ஈஸ்வரன் ஹிதபரனாகையாலே வைராக்யஜநநார்த்தமாக
இட்டுவைக்கும்.

இதுதான் ஸ்வதந்த்ரேண கார்யகரமாமளவன்றிக்கே
புக்தியோக்யத்தை உத்பாதித்தும் காரியம் செய்யும்.

புக்தியோக்யாதி, ஸ்வரூபகத, நம்

புக்தியாகிறது :— 6. “யமேவைஷ வ்ருணுதே”
7. “புக்த்யா த்வநந்யயா ஸக்ய:” 8. “பஜதாம் ப்ரீதி
பூர்வகம்” 9. “ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிந:” என்கிறபடியே
ஸ்மர்த்தவ்ய விஷயம் ப்ரியதமமாகையாலே தானும் அத்
யர்த்த ப்ரியரூபமாய், பூவநாப்ரகர்ஷத்தாலே 10. “தஸ்மிந்
த்ருஷ்டே” 11. “ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய:” என்கிற
அ—38

யாலே, ப்ரஹ்மந்தானே ஸம்ஸரிக்கிறது என்கிறதுவும் அஸங்குதம். ப்ரஹ்மம் நித்யநிர்தேஜாஷம், ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகம், ஜீவாத்விலக்ஷணம் என்று சொல்லுகிற 1. "அபஹதபாப்மா" 2. "யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:" 3. "ப்ருத,க,ாத்மாநம்" இத்யாதி, ஸாஸ்த்ரங்களோடே விரோதிக்கையால். 4. "தத் த்வமஸி" இத்யாதி, வாக்யங்களில் ஸரீரஸரீரிபாவத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆகையால், 5. "தஸ் மிம்ஸ்சாந்ய:" 6. "தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்,வத்தி" 7. "ஈஸ்வரப்ரேரித:" என்கிறபடியே ஜீவன் ஸம்ஸரிக்கிறான்.

விரோதி,ஸ்வரூப நிர்ணயப்ரகரணம் ஸமாப்தம்.

பின்னாலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

5-வது உபாயஸ்வரூப நிர்ணயப்ரகரணம்

இனி இப்ரதிபுத்த,க நிவ்ருத்திக்கு உபாயம்— ஸத்ந்யாஸ த்யாக, நிசேஷப ஸரணாகுத்த்யாதி, ஸப்,த,வாச்ய மாய், ஸத்யவசகாதி, தூர்மங்கள்போலே ஸர்வாதி,காரமாயிருந்துள்ள பரமாத்ம ப்ரபத,நம்.

ப்ரபத்திஸ்வரூபகத,நம்

அதாவது — புகுவத,ஜ்ஞாதிவர்த்தநநிவ்ருத்தி, புகுவத,நுகல்யம், ஸர்வஸக்தித்வா நுஸந்த,நம் தொடக்கமான வற்றோடே கூடியிருந்துள்ள யாச்ஞாகூர்ப்புமான விஸ்ரம்ப,ரூபஜ்ஞாநவிசேஷம். அதில் ஜ்ஞேயாகாரம் - ஈஸ்வரனுடைய நிரபேக்ஷஸாத,நத்வம்; ஜ்ஞாநாகாரம் - வ்யவஸாயம். இதுதான் ஸாஸ்த்ரார்த்த,மாயைலே ஸக்ருத்கர்த்தவ்யம். 8. "முமுக்ஷுர்வை ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே" 9. "தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:" என்றும், 10. "த்வாமேவ ஸரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண:" 11. "அஹமஸ்யபராத,நநாமாய:" 12. "அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீ,ஷ்டே மஹானிஸ்வாஸ்யூர்வகம். ததே, கோபாயதாயாச்ஞா ப்ரபத்திஸ் ஸரணாக,தி||" 13. "யத்,

யேந் காமகாமேந .... யாநி நிஸ்ரேயஸார்த்தாநி சோதி,
தாநி தபாம்ஸி வை। தேஷாம் து தபஸாம் ந்யாஸமதிரித்தம்
தபஸ்ஸ்ருதம்॥” 1. “புவ ஸரணம்” 2. “ஸக்ருதே,வ ப்ர
பந்நாய” 3. “மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ” என்றும் இத்யாதி,
களே இதில் ப்ரமாணங்கள். இதுக்கு அதிகாரிகள் - பரம
ப்ராப்ய த்ருஷ்ணையையும், ப்ராப்யாந்தர வைத்ருஷ்ணைய
யும், புகுவதௌத்யார்ய குணத்யவஸாயத்தையும் உடை
யவர்கள். இதுக்கு அங்கும் ஆகிஞ்சந்யம். இவ்வதிகாரிதான்
ப்ரபத்திபண்ணின அநந்தரத்திலே மோக்ஷம் வேணு
மென்றிருந்தானாகில் அப்போதே பூலமாயிருக்கும்; உபாயம்
அப்போதே நிஷ்பந்நமாகையாலும், 4. “ஸாத்யபுக்திஸ்து
ஸா ஹந்தீ ப்ராரப்ய த்யஸ்யாபி பூயஸீ” என்று ப்ராரப்யமும்
நஸிக்கையாலும். அல்லாதபோது, 5. “மாஸாசு” என்
கிறது சேராது. இப்படி ஆர்த்தராயிருக்கச்செய்தேயும்
சிலரிருக்கிறது ஈஸ்வரேச்சையாலே. அதுக்கு ப்ரயோஜனம்
ஸம்ஸாரி ஸம்ரக்ஷணம், விக்ரஹாநுபவம் தொடக்க
மானவை. ப்ரபத்த்யுத்தரகாலத்திலும் ஸம்ஸாரத்தில்
ஸங்கும் நடந்ததாகில், ஸங்கும் நிவ்ருத்தமாமளவும் வைக்கும்.
ஆனால் துக்க்யாம்ஸம் கழியாதொழிவானென் ? என்னில்;
ஈஸ்வரன் ஹிதபரனாகையாலே வைராக்யஜநநார்த்தமாக
இட்டுவைக்கும்.

இதுதான் ஸ்வதந்த்ரேண கார்யகரமாமளவன்றிக்கே
புக்தியோக்யத்தை உத்பாதித்தும் காரியம் செய்யும்.

புக்தியோக்யாதி, ஸ்வரூபகத, நம்

புக்தியாகிறது :— 6. “யமேவைஷ வ்ருணுதே”
7. “புக்த்யா த்வநந்யயா ஸக்ய:” 8. “பஜதாம் ப்ரீதி
பூர்வகம்” 9. “ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிந:” என்கிறபடியே
ஸ்மர்த்தவ்ய விஷயம் ப்ரியதமமாகையாலே தானும் அத்
யர்த்த ப்ரியரூபமாய், பூவநாப்ரகர்ஷத்தாலே 10. “தஸ்மிந்
த்ருஷ்டே” 11. “ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய:” என்கிற
அ—38

படியே ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய், 1. "த்ருவா ல்ம்ருதி:" என்கிறபடியே அவிச்சித்ந ஸ்ம்ருத்ரூபமாயிருக்கும் த்யாந விசேஷம். இதுதான் நான்தோறும் அப்யாஸத்தாலே அதிசயிதமாய், 2. "ஸ க,ல்வேவம் வர்த்தயத் பாவத,ரபுஷம் ப்,ரஹ்மலோகமபி,ஸம்பத்,பதே" என்கிறபடியே ஆப்ர யாணத்தளவும் அனுவர்த்தித்தாலல்லது கார்யகரமாகாது. இப்படிப்பட்ட த்யாநம் நிஷ்பந்நமாவது:— 3. "யஜ்ஞேந த,ரநேந தபஸாநாஸாகேந ப்,ரஹ்மணா விவிதி,ஷத்தி" 4. "யஜ்ஞேந தபஸ: கர்ம ந த்யாஜ்யம் கார்யம்" 5. "ல்வ கர்மணா தமப்,யர்ச்சய" என்கிறபடியே புகுவத்ஸமாராத,ந ரூபமாய் பலாபி,ஸந்தி,விது,ரமாயிருந்துள்ள நியைநமித்திக கர்மாநுஷ்ட,ராகத்தாலும், 6. "ஸாந்தோ த,ரந்த உபரதஸ்திதிஷு-ல்வமாஹிதோ பூ,த்வா ஆத்மந்யேவாத் மாநம் பஸ்யேத்" என்கிற ஸமத,மாதிகளாலும், உக்த கர்மாநுஷ்ட,ராகத்தாலே, 7. "த,ர்மேண பாபமபநுத,தி" என்கிறபடியே புண்யபாபங்கள் நஸிக்கும்; அத்தாலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தலைசாய்ந்து ளத்வம் உத்,பூ,தமாய்; அத் தாலே த்யாநம் நிஷ்பந்நமாய்.

இப்படி அவ்யவஹிதமாயும் வ்யவஹிதமாயும் பரமாத்ம ப்ரபத்யுதமே ப்ரதிபு,ந்த,க நிவர்த்தகம்.

ஸங்கராதி,மதம்

சிலர், தத்த்வமஸ்யாதி,வாக்யங்களாலே பிறக்கிற வாக்யார்த்த, ஜ்ஞாநமே உபாயமென்றார்கள். அது அநுப பந்நம். த்யாநாதி,விதி,களுக்கு வையர்த்த்யம் ப்ரஸங்கிக் கையாலும், அநந்தரம் முக்தனாக வேண்டுகையாலும், முக்தனாகில் து:க்கூநுப,வம் கூடாமையாலும், ஜ்ஞாநத் தான் விதே,யமுமன்றிக்கேயொழியும்.

ப,ரட்டாதி,மதம்

கேகய - ஜநகாதி,கள் கர்மநிஷ்ட,ராகையாலும், 8. "ஞர்வந்நேவேஹ கர்மானி ஜிஜ்விஷேச்ச,தம் ஸமா."

என்றுகொண்டு யாவஜ்ஜீவம் கர்மாநுஷ்டாநத்தைச் சொல்லுகையாலும், கர்மமே புருஷார்த்ததுஸாதகம்; அந்தக் கர்மத்தை அநுஷ்டிக்கும்போது தேஹாதிரித்தமான ஆத்மாவை அறியவேண்டுகையாலே ஜ்ஞாநம் அதுக்கு அங்கம்—என்று சிலர் சொன்னார்கள்; அதவும் அநுபபந்நம்; 1. “கிமர்த்தா வயம் யக்யாமஹே” என்று - ஜ்ஞாநவானுக்குக் கர்மத்யாக்யம் காண்கையாலும், அக்ஷிஹோத்ர த்யர்ஸபௌர்ணமாஸாதிதிகளில்லாத ஊர்த்வரேதாக்களுக்கு ப்ரஹ்மநிஷ்டையுண்டாகையாலும் 2. “கிம் ப்ரஜ்யாக்ஷிஷ்யாமி” என்று - விரக்தனுக்கு க்யாஹஸ்த்யத்யாக்யமுண்டாகையாலும், 3. “க்ஷயந்தே சால்ய கர்மாணி” என்று - வித்யையையாலே புண்யபாபங்களுக்கு நாஸமுண்டாகையாலும், வித்யை கர்மத்துக்கு அங்கமல்லாமையால், வித்யாநுஷ்டாநநிஷ்டையும் பின்னை கர்மத்தை அநுஷ்டிக்கிறதென்? என்னில்; வித்யைக்குக் கர்மம் அங்கமானாகே அநுஷ்டிக்கிறார்கள். யாவஜ்ஜீவம் கர்மாநுஷ்டாநம் சொல்லுகிறது விரக்தரல்லாதவர்களுக்கு.

யாதவப்ரகாஸமதம்

ஜ்ஞாநகர்மஸமுச்சயம் உபாயமென்கிற பக்ஷமும் அநுபபந்நம்; 4. “அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா” 5. “யஜ்ஞேந தானேந” என்று, கர்மத்தை ஜ்ஞாநத்துக்கு சேஷமாக்கி விநியோகிக்கையாலே.

நநு - ப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகில், 6. “நாந்யபந்தா” என்று பக்தியையொழிய உபாயமில்லை என்றத் தோடே விரோதியாதோ? என்னில்; ப்ரபத்தியும் ஜ்ஞாநவிசேஷமாகையாலே விரோதியாது. குருலகுக்களுக்கு விகல்பம் கூடும்படியென்? என்னில்; 7. “உபாயஸ்ஸாக்ஷஸோயம் துஷ்காஞ்ச மதோ மம்” என்று-அத்யவஸாயகௌரவத்தாலே குருவாகையாலே கூடும். லகு, வாஸுலும் பக்த்யங்கங்களான கர்மங்களில் ஸாக்ஷபேதத்

தாலும் வர்ணஸ்ரமபேதத்தாலும் குருலகூபாயமுண்டா
யிருக்கச்செய்தே விகல்பங்கூடி னாப்போலே, இங்கும்
விகல்பங்கூடும். உபாயாந்தரநிஷேதமும் குருலகு
விகல்பமும் அங்கூங்கிபூவமும் விஷயபேதம் அதி
காரிபேதம் தொடக்கமானவற்றாலே கடிக்கும்.

ஆக, அகிலபுவநஜந்மஸ்தேமபங்கூரதி, லீலனாய்,
விதி, ஸிவஸதமகூப்ரமுக, - நிகிலதேவதா - நிர்வாஹகனாய்,
முமுகூஷபாஸ்யனாய், மோக்ஷப்ரத்யனாயிருந்துள்ள நாரா
யணனுக்கு [1-ப்ர] தேஜேஹந்த்ரியாதி. - விலக்ஷணரான
ஸமஸ்தாத்மாக்களும் ஸர்வப்ரகார - பரதந்த்ரர் [2-ப்ர];
அவர்களுக்கு ஸ்வரூபாநுகுணபுருஷார்த்தம் ஸகல
பூர்ஹ்ய - சூத், நஷ்டி - த்ருஷ்ட - மோக்ஷ - விலக்ஷணமான
பரமாத்ம கைங்கர்யம் [3-ப்ர]; தத்ப்ரதிபூந்த, கீபூதா ஜ்ஞாதி
லங்கூநஜநிதபகுவந்நிக்ரஹ - நிபூர்ஹணோபாயம் நிகில
ஜந்துஜாதஸரண்ய ஸ்ரீமந்நாராயண சரணாவிந்த, ஸரண
கூதி [4 ப்ர] என்கிற ஜ்ஞாநவிசேஷம் தத்த்வ
ஜ்ஞாநமாவது.

1. ப்ராப்யபூ, தபரம்ப, ஸஹமாத், யர்த்த, பஞ்சகநிர்ணய: ।

தத்த்வஸேக, ஸநாமாயம் லோகாசார்யேண த, ஸ்ரித: ॥

உபாயஸ்வரூப நிர்ணயப்ரகரணம் ஸமாப்தம்.

பின்னிலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

தத்த்வஸேகரம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே சாமாநுஜாய நம :

16. தனித்வய ரஹஸ்யம்

1. லோகாசார்யாய கு,ரவே க்ருஷ்ணபாத,ஸ்ய ஸூநவே।
ஸம்ஸாரபே,ாகி,ஸந்த,ஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம: ||

அவதாரிகை

ஸகலவேது,ஸாஸ்த்ரங்களும் தாமஸ ராஜஸ ஸாத்விக புருஷர்களுக்கு அவ்வோ கு,ணாகு,ணமாகப் புருஷார்த்தங் களை விதித்தது. எல்லார்க்குமொக்க அபி,மதமான மோக்ஷத் தான் து:க்க,நிவ்ருத்தியும் ஸுகூப்ராப்தியுமிதே. இதுவிதே ப்ரியமாகிறது. இத்தை லபிக்கும் உபாயத்தை ஹிதம் என்கிறது.

இதில் தாமஸ புருஷர்கள் பரஹிம்ஸையை ஸாத,ந மாகக்கொண்டு அத்தாலே வரும் த,நாதிகளை ப்ரியமான புருஷார்த்தமாக நினைத்திருப்பார்கள். இதுக்கு வழியிட்டுக் கொடுக்கும் வேத,மும் ஸ்யேநவிதி, என்கிற முக,த்தாலே.

ராஜஸபுருஷர்கள் இஹலோக புருஷார்த்தமாகப் புத்ர பஸ்வந்நாதிகளையும், பரலோக புருஷார்த்தமாக ஸ்வர்க் க,ரதி, பே,ாக,ங்களையும் நினைத்திருப்பார்கள். இதுக்கு உபாயமாக ஜ்யோதிஷ்டோமாதி, முக,ங்களாலே வழி யிட்டுக் கொடுக்கும் வேத,மும்.

ஸாத்விக புருஷர்கள் அந்த ஜ்யோதிஷ்டோமாதி, கர்மந்தன்னையே மோக்ஷத்துக்கு ஸாத,நமான அபி, ஸந்தி,ஸயப்பண்ணி ப,லஸங்க,கர்த்தருத்வத்யாக,பூர்வமாக ப,க,வத் ஸமாசாத,நபு,தி,பண்ணி அத்தாலே க்ருஷ்ணபாப ராய் ஜ்ஞாநம்பிறந்து அநவரத ப,ாவகாருபையான ப,க்தி பக்வமாய் ஸாக்ஷாத்கார ஸமாநமாய்ச் செல்லாநிற்க, அந்திமாவஸ்தையில் ப,க,வத்,விஷயமான அந்திம ஸ்ம்ருதி அநுவர்த்திக்குமாகில் ப,க,வன்லாப,மாயிருக்கும். அதுக்கு இப்படி செய்வானென்று வழியிட்டுக்கொடுக்கும் வேத,மும்.

ஸுத்த, ஸாத்விக புருஷர்கள் நிர்ஹேதுக ப, க, வத்
 ப்ரஸாத, லப்த, ஜ்ஞாநத்தாலே கர்மஜ்ஞாநஸஹக்ருதை
 யான ப, க்திவிஸ்ருத்திபூர்வகமாக ஸித்த, த, ரூபஞான ஈஸ்
 வரனே உபாயமாய், அநந்யக, திகளுமாய். ஸ்வரக்ஷண
 ப்ராப்தியில்லாத நமக்கு உபாயமென்று அத்யவஸித்திருந்து
 ஸாத, கஞான அவனைப்போலே கர்மவாஸனையாதல் அந்திம
 ஸம்ருதியாதல் வேண்டாதே ஈஸ்வரன் தலையிலே அந்திம
 ஸம்ருதியை ஏறிட்டு இஸ்ஸரீராவஸாநத்திலே திருவடி
 திருவநந்தாழ்வான் பிராட்டி தொடக்கமானருடைய ப, க, வ
 த, ரூப, வ ஜநிதப்ரீதிகாரிதையான நித்யகிங்கரதையை
 லபி, ப்பர்கள். இதுக்கு வேத, ங்சளும் ருஷிகளும் ஆழ்வார்
 களும் தது, பாய ஸ்வீகாரமான ப்ரபத்தியை ஸாத, நமாக
 ஆத, ரித்து அவனே உபாயமென்று நிச்சயித்தார்கள்.

எங்ஙனென்னில்; ஸ்ருதி உபாஸந வாக்யத்திலே
 நின்று 1. "ஸத்யம் தபோ த, மஸ்ஸமோ த, ராநம்" இத்யாதி,
 களைச் சொல்லிற்று. [ஸத்ய]மாவது - பூ, தவறிதமானது;
 [தபஸ்]ஸாவது - காயஸோஷணம்; த, மம்-விரக்தி; [ஸமம்]
 ஸாந்தி; [த, ராநம்] ஸத்துக்கள் விஷயமாகக் கொடுக்குமவை.
 இப்படிசுளால் உபாஸிக்குமிடத்தில் யம நியமாஸந ப்ராண
 யாம ப்ரத்யாஹார த, ராண த, யாந ஸமாதிகளான அஷ்
 டாங்க, யோக, த்தையும் விதி, த்தது. இதுதன்னை முக,
 பே, த, த்தாலே ஸ்ரவண மநந நிதி, த், யாஸந த, ர்ஸநம்
 இத்யாதிகளையும் சொல்லக்கடவது. [ஸ்ரவண]மாவது—
 தத்தவஹிதங்களை உள்ளபடி கேட்கை; [மநநமா]வது—அவ்
 வர்த்த, த்தை விதே, யமாக மநநம்பண்ணுகை; [நிதி, த், யாஸந]
 மாவது—அவ்வர்த்த, த்திலே நிஷ்ட, னுகை. [த, ருவாநு
 ஸம்ருதி]யாவது—அவ்வர்த்த, த்தில் அநவரதப, ராவநா. [த, ர்
 ஸநஸமாநாகார]மாவது—கண்டாற்போலேயிருக்கை. இப்
 படிகளாலே அநேகங்களை ஒன்றுக்கொன்று ஸ்ரேஷ்ட, மாகச்
 சொல்லிக்கொண்டு போந்து மானஸமென்கிற ஸப்த, த்
 தாலே ஆத்மஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லிற்று. அதுக்கு
 மேலான த, ர்ஸந ஸமாநாகாரமான சரமாவதியிலே

வருந்திப் புகுந்தாலும் அவ்வளவிலே ப்ரம்ஸமுண்டாகில் ஆதிப்ரதனைப்போல அதிப்பதிக்குமத்தனை. இவ்வபாயந் தான் தரைவர்ணிகாதி, காரமுமாய், அநுஷ்டிக்குமிடத்தில் துஷ்கரமாயும், துர்லபமாயும், அஸாத்யமாயும், பலவாயும், விளம்ப்யமாயும் இருக்குமத்தனை. ப்ரபத் தாநஸக்தியில்லா மையாலும், ஸ்வருத்திக்கு அப்ராப்தமாகையாலும், அந்திமஸ்ம்ருதி வேண்டுமையாலும், ப்ரத்யவாய பரிஹார ப்ரகரமயிருக்கையாலும் இவ்வருமைகளை அநுஸந்தித்துத் தனும்பிவார்க்கு 1. "மாதாபித்ருஸஹஸ்ரேஷு" என்கிற மாதாபிகாக்களிலும் ஆயிரம் மடங்கேற்றமாக முகங் / (கொடுக்கும் மாதாவாகையாலே வேதமும் உபநிஷத், பாக்யத்திலே ந்யாஸஸப்தத்தாலே ப்ரபத்தியை) 2. "ந்யாஸ இத்யாஹுர் மநீஷிணௌ ப்ரஹ்மாணம்..... ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்ம(ா)" என்று ந்யாஸஸப்தத்தாலே ப்ரபத்தியைச் சொல்லிற்று. கீழ்ச்சொன்ன உபாயங்களோபாதி ப்ர பத்தியும் அத்யதமமாகிறதோ என்னும் அபேகையிலே உத்க்ருஷ்டோபாயம் ப்ரபத்தியென்னுமிடத்தை ந்யாஸ ஸப்தத்தாலே சொல்லிற்று.

ப்ரபத்தி பண்ணும் ப்ரயோகம் இருக்கும்படியென் ? என்னும் அபேகையிலே 3. "பதில் விஸ்வஸ்ய" 4. "ப்ரஹ்மணே த்வா மஹஸ ஓமித்பாத்மாநம் யுஞ்ஜீத" என்று ப்ரபத்திபண்ணும் ப்ரயோகம் சொல்லிற்று. எங்ஙனையென்னில்; விஸ்வபதார்த்தங்களை உடையவனாயிருக்கிற ப்ரஹ்மமுண்டு - ஸர்வரகுகன், அவன் திருவடிகளிலே 4. "ஓமித்பாத்மாநம்" என்று தனக்கு வாசகமான மந்த்ரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு [யுஞ்ஜீத] ஸமர்ப்பிப்பா னென்று சொல்லி, மஹிமாவாகையாவதென் ? என்னும் அபேகையிலே 5. "நிரஞ்ஜந பரமம் ஸாம்யமுபைதி" என்றும் 6. "ப்ரஹ்ம வேத, ப்ரஹ்மவை பவதி" என்றும் 7. "தத், ப்ரவப, சவமாபந்ந:" என்றும் 8. "மம ஸாத்ரம்ய மாக, தா:" என்றும் 9. "தம்மையேயொக்க அருள்செய்வர்" என்றும் இப்படி அவனோடொத்த பரமஸாம்யாபத்தியாகிற

புலத்தைச் சொல்லி, ப்ரபத்திக்கு அதிகாரிகளாரென்னும் அபேகையிலே 'வதூர்ஹனும் நின்றநிலையிலே ஸரணம் பூக்கால் ஸரணயன் சேதநனாகில் இவன் குற்றம் கண்டு விட்டுக்கொடான்' என்று ஸரணாகுதியினுடைய வைபு வத்தை ஸ்ருதியிலே சொல்லிற்று.

எங்ஙனையென்னில், 1. "தே,வா வை யஜ்ஞாத்,ருத்,ர மந்தராயந்: ஸ ஆதி,த்யாநத்வாக்ராமத: தே த்,விதை,வத் யாத் ப்ராபத்,யந்த: தாத் ந ப்ரதிப்ராயச்ச,ந்: தஸ்மாத,பி வத்,யம் ப்ரபந்தம் ந ப்ரதிப்ராயச்ச,ந்தி" என்று 'தே,வர்க ளுடைய யாகுத்திலே ருத்,ரன் தனக்கு ஹவிர்ப்,ராகு, முண்டென்று வர, இவனுக்கு அவர்கள் 'ஹவிர்ப்,ராகு,ம் கொடோம்' என்ன, 'நீங்கள் வத்,யர்' என்று அவர்களைச் சொல்லித் தொடர்ந்தான்; அவர்களும் த்,விதை,வத்யர் என்கிற அஸ்வினிகள் பாடேபோய் ஸரணம்புக, அவர்களும், 'எங்கள் பக்கலிலே ப்ரபந்தநரான இவர்களை விட்டுக்கொடோம்' என்று ருத்,ர னோடேயும் மலைந்து நோக்கினார்கள். 2. "தே,வா வை த்வஷ்டாரமஜிக்,ரம்ஸந்: ஸ பத்நீ: ப்ராபத்,யத: தம் ந ப்ரதிப்ராயச்ச,ந்: தஸ்மாத,பி வத்,யம் ப்ரபந்தம் ந ப்ரதி ப்ராயச்ச,ந்தி" என்று தே,வர்கள் யாகு,ம் பண்ணுகிற வளவிலே தே,வதச்சன் தனக்கு ஹவிர்ப்,ராகு,முண்டென்று வர, அவனுக்கு ஹவிர்ப்,ராகு,ம் கொடேமென்று அவர்கள் எல்லாருமாகத் துரத்தினார்கள். அவன் அந்த தே,வபத்நிகள் பக்கலிலேபோய் ஸரணம்புக்கான், 'இவன் வத்,யன்; விட்டுத் தரவேணும்' என்ன 2. "தஸ்மாத,பி வத்,யம் ப்ரபந்தம் ந ப்ரதி ப்ராயச்ச,ந்தி" என்று 'எங்கள் பக்கலிலே ப்ரபத்திபண்ணின இவனை விட்டுத்தாரோம்' என்று அவர்களோடேயும் மலைந்து நோக்கினார்கள் — என்னும் இவ்வர்த்தம் ஸ்ருதிஸித்த, மாகையாலே வத்,யனும் ப்ரபத்த்யதி,காரியென்னுமிடம் சொல்லிற்று.

'ப்ரபத்தி பண்ணுகைக்கு ஸரணயரார்' என்னும் அபேகையிலே ஸ்வேதாஸ்வதரோபநிஷத்திலே

1. "யோ ப்ரஹ்மானம் விததாதி பூர்வம்" என்று ப்ரஸித்த, னை ப்ரஹ்மாவை யாவனெருவன் முன்பு உண்டாக்கினான், ஸர்வர்க்கும் ஸரண்யன் அவனே என்னுமிடம் சொல்லிற்று. சதுர்த், ஸபு, வநஸ்ரஷ்டாவான சதுர்முக, னும் இவனாலே ஸ்ருஜ்யனாகையாலே இவனையொழிந்தார்க்கு ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவஸ்யத்வங்களுண்டாகையாலே அவர்களில் ஸரண்ய ராக வல்லாரில்லை என்னுமிடம் சொல்லிற்று. 1. "யோ வை வேத, ரம்ஸ்ச ப்ரஹிணோதி தத்வம்"—யாவனெருவன் அந்த ப்ரஹ்மாவுக்கு வேதங்களைக் காட்டிக்கொடுத்தான்; இத்தால் ருசிஜநகனும் இவனே என்கிறது. ஜ்ஞாந ப்ரத, னாகையாலே ருசிஜநகன் என்னத் தட்டில்லையே. வேத, சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து ஸ்ருஷ்டிப்பித்தானென்கை யாலும், இவர்களுக்கு ஸம்ஹர்த்தாவாகையாலும், இவர்கள் ஸம்ஹார்யராகையாலும், இவர்கள் பண்ணும் அவாந்தர ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்கு அந்தராத்மதயா நின்று பண்ணுகையாலும், இவர்கள் அவனுக்கு ஸரீரபூ, தராகை யாலும், இவர்கள் அவனுக்கு ஸேஷமாகையாலும், அவன் ஸூத், த, ஸத்வமான தி, வ்யமங்குள விக், ரஹத்தை யுடையனாகையாலும், இவர்கள் கு, ணத்ரயோபேதமான ப்ராக்ருத ஸரீரத்தையுடையராகையாலும், அவன் ஹேய ப்ரத்யநீக கல்யாண கு, ணங்களுடையனாகையாலும், இவர்கள் ஹேயகு, ணவிஸீஷ்டராகையாலும், அவன் புண்ட்ரீகாக்ஷனாகையாலும், இவர்கள் விருபாக்ஷராகை யாலும், அவன் ஸ்ரிய:பதியாகையாலும், இவர்கள் நிஸ் ஸ்ரீகராகையாலும், அவன் உபநிஷத்ஸித், த, னாகையாலும், இவர்கள் ஆக, மோக்த வைப, வராகையாலும், அவன் உப, யவிபூ, திநாயகனாகையாலும், இவர்கள் அண்ட, ரந்தர் வர்த்திகளாகையாலும், அவன் மோக்ஷப்ரத, னாகையாலும், இவர்கள் ஸம்ஸாரவர்த்த, கராகையாலும், ஸிவஸம்ப், வாதி, களாலே சொல்லுகிற பரத்வமும் கு, ணயோக, த்தாலும், ப்ரகாரவாசிஸப், த, ங்கள் ப்ரகாரி பர்யந்தமாகக் கண்டபடி

யாலுமாகையாலும் ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்தாத்மாக்களும் இவனுக்கு ரக்ஷயம், ஸ்ரிய:பதியாய், புருஷோத்தமனான நாராயணனே ஸர்வரக்ஷகன், அவனே ஸரண்யனென்னுமிடத்தைச் சொல்லிற்று.

இனி, ஸரண்யன் பக்கலிலேயிறே ஸரணம் புக அடுப்பது. ஆகையாலே வேதாத்மா ஸரணம் புகுகிறான். 1. “தம்ஹ தேவமாத்மபு,த்,தி,ப்ரஸாத,ம்” — ‘தானே உபாயமென்கிற வ்யவஸாயமான பு,த்,தி,ப்ரஸாத,த்தை எனக்குப் பண்ணித்தந்தான்’ என்கையாலே வ்யவஸாயப் ப்ரத,னும் அவனென்னுமிடம் சொல்லிற்று. 1. “முமுக்ஷுர்வை ஸரணம் அஹம் ப்ரபத்,யே” என்று ப்ராப்யருசியுடையவன் அதிகாரியென்னுமிடம் தோற்றுக்கைக்காக ‘மோக்ஷார்த்தி, யான நான் ஸரணம் புகுகிறேன்’ என்கிறான்.

ஆக இத்தால் மோக்ஷோபாயம் ப்ரபத,நம் என்னுமிடத்தையும், ப்ரபத்திக்கு அதிகாரி முமுக்ஷு என்னுமிடத்தையும் சொல்லிற்று.

இப்படி ஸ்ருதி ஸித்,த,மான ப்ரபத,நத்தை இவ்வுபநிஷத்தை அடியொற்றி உபப்,ரும்ஹணம் பண்ணின ருஷிகளும், மஹாபுராத ராமாயணாதி,களிலேபிள்ளும் வெளியிட்டார்கள்.

எங்ஙனெயென்னில்: 2. “கோ ந்வஸ்யித் ஸாம்ப்ரதம் லோகே கு,ணவாத் கஸ்ச வீர்யவாத். த,ர்மஜ்ஞ:” என்று மூன்று கு,ணத்தினுடைய விவரணம் ஸ்ரீராமாயணம். 2. “கு,ணவாத்” என்கிறது ஸீலகு,ணத்தை. 2. “வீர்யவாத்” என்கிறது—அந்த ஸீலம் கண்டு, ஒதுங்கினவர்களுடைய விரோதி, வர்க்க,த்தைக் கிழங்கெடுத்து அவர்களைக் காத்தாட்ட வல்லனாகிறது. 2. “த,ர்மஜ்ஞ:” என்று ஸம்ஸாரிகளுடைய து,ர்க்க,தியைக் கண்டு ‘இவற்றுக்கு நம்மைப்பொழியப் புகலில்லை; இனி நம்மாலே நம்மைப்பெறுமத்தனை’ என்று ஸரணாகு,தித,ர்மமே பரமத,ர்மமென்

றிருப்பர் என்கிறது. (ஸீலவத்தை)யாகிறது - அபிஷேக
விக்கம் பிறத்ததென்று வெறுப்பன்றியே 1. "வநவானோ
மஹோதய:" என்று காடேறப் புறப்பட்டுப்போவது.
2. "ஆவாஸம் த்வஹிச்ச,ரமி" என்று ரிஷிகள் பக்கலிலே
சென்று தாழ்ந்தபது, 3. "கிங்கரென மழுபஸ்தி,தென"
என்பது, ஜந்மவ்ருத்தங்களில் குறைய நிற்கிறவர்களை
உ "உகந்த தோழன் நீ" என்பது, இப்படிகளாலே ஸீலவத்
தையை முதலித்தது. மாரீச ஸுபாஹுக்கள் வதும்
தொடக்கமாக ராவணவது, பர்யந்தமாக நடுவுண்டான
ப்ரதிகுல நிரஸநத்தாலே வீர்யவத்தையை முதலித்தது.
காகவிபீஷணாதி,களை ஸ்வீகரிக்கையாலே தர்மஜ்ஞ
தையை முதலித்தது.

எங்கே கண்டோமென்னில்; ஸர்வலோகஜநியான
பிராட்டி திறத்திலே காகம் அபராதம் பண்ணுகையாலே,
பரமக்ருபாளுவான பெருமாள் திருவுள்ளத்தாலும் இவன்
வத்யனென்று ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை விட, 4. "ஸ தம் நிபதிதம்
பூ,மென ஸரண்யஸ் ஸரணாக,தம்! வத,ரர்ஹமபி காருதஸ்தி,
க்ருபயா பர்யபாலயத்|| ஸ பித்ரா ச பரித்யக்தஸ்யஸு-ரஸ்ச
ஸமஹர்ஷிபி, : | த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஸரணம்
க,த: ||" என்கிறபடியே புறம்பு புகலற்று வந்து விழுந்த
இத்தை ஸரணாகுதியாக்கி ரக்ஷித்துவிட்டான் ஸரண்யன்
என்கையாலே காகவிஷயமான ஸ்வீகாரம் கண்டோம்.

5. " ப்ரதீ,யதாம் த,ரஸாத,ாய மைதி,லீ " என்று
'பெருமானையும் அவருடைமையையும் சேர்ந்திருக்க இசை
யாய்' என்று ராவணனுக்கு ஹிதம் சொல்லக் கேளாதே
6. "த்வாம் து தி,க் குலபாம்ஸநம் " என்று மரிபு,வித்துப்
புறப்படவிட, 7. "பரித்யக்தா மயா லங்கா" என்று விட்டுப்
புறப்படுகிறபோது ஒரு தலை நெருப்புப் பட்டுப்பற்றி வேவப்
புறப்படுவாரைப்போலே அங்கு அடிகொதித்துப் புறப்பட்டு

1. “ராவணோ நாம து,ர்வருத்த:” என்று தன் நிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு 2. “ஸோஹம் பருஷிதஸ்தேந த,ரண வச்சாவமாநித:। த்யக்த்வா புத்ராம்ஸ்ச த,ராம்ஸ்ச ராக,வம் ஸரணம் க,த:॥” என்று ஸரணம் புகுந்தவனை முதலிகள், ‘இவன் ஜந்மவ்ருத்தங்கள் இருந்தபடியாலும், வந்த வரவு இருந்தபடியாலும், இவனுடைய நினைவு இருந்தபடியாலும், வந்த காலமிருந்தபடியாலும், ஸரணாக, தனுடைய வார்த்தை ஜீவிக்கும் கேட்குஷ்டியென்று அதிலே கலந்து நலியலாமென்று வந்து ஸரணம் புகுந்தபடியாலும், கனத்த மதிப்பரோடே வரில் தட்டுப்படுமென்று பார்த்து, தன் அவயவங்களோபாதி விரகறித்து தப்பலாம் படி நாலுபேரைக் கொண்டுவந்த படியாலும், ராவணன் தம்பியாய் அவன் சோற்றையுண்டு அவனாபத்காலத்திலே விட்டுப்போர ஸம்பவமில்லாமையாலும், இவன் நம்முயிர் நிலையிலே நலியவந்தான்’ என்று நிர்ஸ்சயித்து 3. “வத்,ய தாம்” என்கொண்டு ‘ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் இவனைக் கைக் கொள்ளவொட்டோம்’ என்று நிற்க, ‘நீர் இவனை விடுகைக்குறுப்பாக யாதொரு அநுபபத்தி’ சொன்னீர்; அவை நமக்கு ஸ்வீகரிக்கைக்குடலாமித்தனை. அவன் வத்,யனே யாகிலும் மித்ரபாவமுடையவனாய் வந்தவனை 4. “ந த்ய ஜேயம்” என்று அவனை விடில் நமக்கு ஸத்,பாவமில்லை’ என்று தன் ப்ரக்ருதியிருந்தபடியைச் சொல்லி, ‘5. “ஆர்த்தோ வா யதி,வா த்,ருப்த: பரேஷாம் ஸரணாக,த:” என்கிறபடியே ஆர்த்தனாய் வரவுமாம், செருக்கனாய் வரவுமாம், நம் பக்கலிலே ஸரணம் புகுந்தவனை 5. “அரி: ப்ராணாத் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா”—ப்ராணணையழிய மாறி ரக்ஷிப்பன், 5. “ப்ராணாதபி” என்றாய் விட்டது, ஸரணாக,தனுக்கும் தம்மையழியமாறி ரக்ஷிக்குமது தன்னேற்றம் செய்ததாகப் போந்திராமையாலே, 5. “க்ருதாத்மநா” என்று ப்ராணணையழியமாறி ரக்ஷிப்பன்; 6. “ஸக்ருதே,வ ப்ரபத்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே। அப,யம்ஸ ர்வபூ,தே-ப்,யோ த,த,ராம்யேதத், வ்ரதம் மம॥” என்று ப்ரக்ருத்யநு

ரூபமான ப்ரதிஜ்ஞையைப் பண்ணி, 1. "கண்டே, ர்வசந
முத்தமம்" என்று கண்டு, பாக்யநத்தைச் சொல்லி,
2. "ப, த், த, ஞ்ஜலிபுடம் தீ, நம் யாசந்தம் ஸரணுக, நம்"
இவைதான் எவையென்னில் 2. "ப, த், த, ஞ்ஜலிபுடம்"
என்றது காயிகமான ப்ரபத்தி, 2. "தீ, நம்" என்றது மாநஸ
மான ப்ரபத்தி, 2. "யாசந்தம்" என்றது வாசிகமான
ப்ரபத்தி; 2. "ஸரணுக, நம்" கீழே இவை மூன்றையும்
சொல்லி வைத்து 2. "ஸரணுக, நம்" என்கையாலே
3. "தே வயம் ப, வதா ரக்ஷ்யா ப, வத், விஷயவானித:" என்று
உகத்தருளின தே, ஸங்களிலே அபி, மானித்த எல்லைக்
குள்ளே கிடத்துவிடுகையும் ஸரணுக, தி, அவற்றிலே
ஒன்றுண்டாகிலும் விடேனென்றவிடத்திலும் மஹாராஜர்
தெளியாமையாலே, இவருடைய ப்ரக்ருத்யநுகுணமாக
இவரைத் தெளிவிப்போமென்று பார்த்தருளி, 'பண்டு
கலங்கினவிடத்தில் நம்முடைய ஸக்தியைக்கண்டு தெளிந்
தார்; அதைப் புரஸ்கரிக்கவே தெளிவர்' என்று பார்த்து
4. "பிஸாசாந் த, நவாந் யஷாந் ப்ருதி, வ்யாஞ்சைவ
ராக்ஷஸாந்" என்றித்யாதி, ப்படியே 'எதிரிகளடைய
ஒரு கலத்திலே உண்டு ஒருமுகம்செய்து வந்தாலும்
4. "அங்கு, வ்யக், ரேண தாந் ஹந்த்யாம்" - நம் சிறுவிரலில்
ஏகதே, ஸத்துக்கும் இரைபோரார்கள் காணும்' என்று தம்
முன்டய ப்ர, லத்தைச் சொல்லவே ராமப, ஞ், யத்தாலே
மஹாராஜர் தெளிந்துவந்து, 'விபீ, ஷணன் நம்மிலும் பரி
வளாய் வந்தான்; பெருமாள் கடுகக் கைக்கொண்டருளும்
படி விண்ணப்பம் செய்வோம்' என்று பெருமாள்பாடே
வந்து 'கடுகக் கைக்கொண்டருளீர்' என்று விண்ணப்பஞ்
செய்ய, 'நாம் அவன் வந்தபோதே கைக்கொண்டோம்,
உம்முடைய அநுமதி பார்த்திருந்தோமித்தனைகாணும்;
5. "ஆநயநம்"—அவன் நிற்கிற நிலைகண்டால் எனக்கு
ஆறியிருக்கலாயிருந்ததோ? கடுகக்கொண்டு புரூர்' என்ன,
மஹாராஜரும் பரிகரமும் ப்ர, ஹிரங்கு, மென்னும்படி ராம
பரிஸரத்தில் இவனே அந்தரங்கு, மென்னும்படி கைக்

கொண்டு ௩ “செல்வ விபீடணற்கு வேருக நல்லாளை” என்கிறபடியே அபிஷித்தனுக்கி ரக்ஷித்தான் என்கையாலே ஸரண்யனுடைய ப்ரபாவமும் ஸரணுகுதனுடைய ப்ரபாவமும் சொல்லிற்று.

இப்ரகரணத்தன்னில் சொல்லிற்றாயிற்ற தாத்பர்யம் என்னென்னில்; ப்ரஹஸ்தாதி,களினுடைய வாக்யங்களிலே ஆஸுரப்ரக்ருதிகளோடு ஸஹவாஸம் பண்ணலாகாது என்னுமிடம் சொல்லி, தன்னை நலிய நினைத்தவனுக்குங் கூட ஹிதஞ்சொன்ன ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வான் படியாலே ஸத்துக்களோடே ஸஹவாஸம் பண்ணவேணுமென்னு மிடஞ்சொல்லி, இவன் சொன்ன ஹிதங்கேளாத ராவணன் படியாலே ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுக்கு ஹிதஞ் சொல்லலாகாது என்னுமிடஞ்சொல்லி, 1. “யத்ர ராம:” என்று பெருமா ளிருந்தவிடத்தே வருகையாலே புகுவத்ஸந்நிதியுள்ள தே, ௪மே ப்ராப்யம் என்னுமிடஞ் சொல்லி, 2. “பரித்யக்தா மயா லங்கா” என்று விட்டுப்போந்தபடியாலே புகுவத், குணபுவத்துக்கு விரோதமான தே, ௪ம் த்யாஜ்ய மென்னுமிடம் சொல்லி, இருந்தபடி எழுந்திருந்து வருகையாலே அதிகாரத்துக்குப் புரஸ்சரணாதிகளில்லை என்னு மிடஞ்சொல்லி, ஸரணுகுதனை 3. “வத், யதாம்” என்கை புகுவத், விஷயத்தில் பரிவரிருக்கும்படி சொல்லி, 3. “வத், யதாம்” என்றவர்தம்மை அநுவர்த்தித்துப் புகுருகையாலே ததீயரைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டே பற்றவேணு மென்னுமிடம் சொல்லி, மஹாராஜரை இசைவித்துக் கொள்ளுகையாலே அவனும் ததீயரைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டல்லது கைக்கொள்ளானென்னுமிடம் சொல்லி, 4. “ராவணோ நாம து,ர்வ்ருத்த:” என்று சொல்லிக் கொண்டு வருகையாலே ஸரணம் புகுவார் தந்தாமுடைய நிக்குஷ்டதையை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸரணம் புக வேணுமென்னுமிடம் சொல்லி, ஆக இப்படிகளாலே அதி, காரிக்கு வரும் விசேஷணங்கள் சொல்லிற்று.

ப்ரபத்தி பண்ணினார் விஷயத்தில் தாம் செய்யும் திறங்கள் அறிந்திருக்கையாலே 1. “ஸுக்,ரீவம் ஸரணம் க,தி” 2. “ஸுக்,ரீவம் நாத,மிச்ச,தி” என்று தமக்கு ஒரு ஆபத்து வந்தாலும் ப்ரபத்தியைப் பண்ணுமித்தனை; ஸரணாக,தனும், தனக்குப் ப,லித்ததென்ன 3. “ஸமுத்,ரம் சாக,வோ ராஜா ஸரணம் க,ந்தும்ஸ்ஸதி” என்று ஸரண்யனுக்கு உபதேஸிப்பதும் இதையே; ராவணனைப் போலன்றிக்கே 4. “ப்ரக்ருத்பா த,ர்மஸீலஸ்து” என்று தர்மஸீலராகையாலே அலச்சாயல் பட்டிருந்தது; ஸரணாக,திகொண்டுகத்த கடலுக்கு ஒரு குளப்படியன்றே இக்கடலென்னுக் கடலின் காலிலே விழுந்து ஸரணம் புகுவர் இவர், அந்த நோயாசையிறே இது.

ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே முசித்து ஆழித பாரதந்தர்யத்தை ஆசைப்பட்டு 5. “பிதரம் ரோசயாமால்” என்று வந்து பிறந்தான்; அங்கே முடியை வைக்கப் பார்த்தார்கள்; கைகேயீ வரவ்யாஜத்தாலே அதைப் தப்பினான்; 6. “ஆவாஸம் த்வஹமிச்ச,ரமி” என்று ரிஷிகளுக்குப் பரதந்த்ரனாக ஆசைப்பட்டான்; அவர்களே 7. “ந்யாயவ்ருந்தா யத,ந்யாயம் பூஜயா மாஸுரீஸ்வரம்” என்று ஸ்வாதந்தர்யத்தை வெளியிடத் தொடங்கினார்கள்; அவர்களைவிட்டு அறிவிலாக்குரங்கின் காலைப்பிடிப்போமென்று பார்த்தான்; அவன் 8. “த,ரஸோட-வ்யி” என்று எதிரே காலைப்பிடித்தான்; அதைவிட்டு ‘கடலொரு தே,வதை, நம்மைக் கும்பிடு கொள்ளும்’ என்று பாச்த்து அதின் காலைப்பிடித்தான்; அவன் சதிரனன்றே; ‘வந்து முகங்காட்டினால் ஸரண்யராவுதோம்’ என்று முகங் காட்டானே; இவர்க்குப் பழைய ஸ்வாதந்தர்யம் தலையெடா, ‘கொண்டுவா தக்காளை’ என்பரே; ‘நாம் ஸரண்யராய் அவன் நியாயனாய் வந்தால் அவன்தன் ஸ்வரூபம் ஸரிக்கும்; தொடுத்த அம்புக்கிலக்கானோமாகில் ரூபநாஸ மிறே உள்ளது’ என்று முகங்காட்டுமே; முகங்காட்டுந்

தனைபோதுமிறே ஸ்வாதந்தர்யமுள்ளது; வந்து முகங் காட்டினால் முன்புத்தை அபராதத்தை அறியானே; கோழைகளைப்போலே, 'உனக்கன்றுகாண்; இவ்வம்புக் கிலக்காக உன் எதிரிகளைக் காட்டு' என்னுமித்தனையிறே; இதுவினே ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஸங்க்யரஹண ப்ரபத்தி விஷயமாக நின்றநிலை.

மஹாபாரதத்தாலும் ஆபந்நரானுக்கு வனிஷ்டாதிகள் உபதேஸிப்பது ப்ரபத்தியை.

எங்ஙனையென்னில்; 1. "ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவா: க, ச்ச, த், வமேதம் ஸரணம் ஸரண்யம் புருஷர்ஷபா: ||" என்று விதிக்க, அநுஷ்டாந வேளையிலே 2. "த், ரௌபத், யா ஸஹிதாஸ்ஸர்வே நமஸ் சக்ருர் ஜநார்த்தநம்" என்று நமஸ்ஸு ஸரணபர்யாய மாகையாலே ப்ரயோகித்தார்கள்.

த், ரௌபதியும் அந்தப் பெரிய ஸபையிலே துஸ் ஸாஸநனென்பானொரு முறட்டுப்பயல் வாசாமகே, ஸரமான பெரிய பரிபுவத்தைப்பண்ண, துர்மம் ஜயிக்கிறது என்றிருந்த பூர்த்தாக்கள் ஐவரும், துர்மமில்லை யென்றிருந்த நூற்றுவரும், துர்மாதுர்மவிவேகம் பண்ணமாட்டாத துரோணபீஷ்மாதிகளும், இப்படி நிரலஜ்ஜரான ஸபையிலே ப்ரபத்தியை வெளியிடப்பிறந்த பூக்யவதியாகையாலே லஜ்ஜையுடையவளை நினைத்து; 3. "ஸங்க, சக்ர க, த, பாபானே"—என் கையில் வளையோபாதியோ உன்கையில் ஆயுதமும்? என் பரிபுவத்தைப் போக்குதல், உன்கையில் திருவாழியைப் போக்குதல் செய்யவேணும். த்யாகுக்கொடி கட்டிக்கிடக்கப் புறங்கால் வீங்குவாரைப் போலே திருவாழியேந்தியிருக்க நான் பரிபுவப்படுவதே! ௩ எப்பொழுதும் கைகழலானேமியான் நம் மேல்வினை கடிவானிறே. 3. "த், வாசகாதிலய"—இப்போது முதலியாள்

வர்த்திக்கிறது ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேயோ? 1. "அச்சுத"—
பற்றினாரைக் கைவிடோம் என்றது பண்டோ? இன்றன்றோ.

1. "கே,ரவிந்த, "—கே,ரவிந்த,பி,ஷேகம் பண்ணிற்று
தளர்ந்தாரை நோக்குகைக்கன்றோ, கடலிலே வர்த்தித்தாற்
போலே நித்யஸூரிகளை ரக்ஷிக்கவோ? 1."புண்ட,ரீகாஷ"—
இக்கண்படைத்தது ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணவன்றோ,
து,ஸ்ஸாஸநாதிகளையிடுவித்துப் பரிபு,விகைக்கோ?

1. "ரக்ஷ மாம் ஸாரணுக,தாம்"—"என் கைவிட்டேன்" என்று
ப்ரபத்தியைப் பண்ணினான்.

2. "கே,ரவிந்தே,தி பத,ரக்ஷந்த,த் க்ருஷ்ண மாம்
தூ,ரவாலிநம் | ருணம் ப்ரவ்ருத்,த,யிவ மே ஸ்ருத,பாந்தாப
ஸர்ப்பதி||" என்று ஸாரண்யப்ரபு,ரவமும் சொல்லிற்றிறே.

3. "அத, பாதகபீ,தஸ்த்வம் ஸர்வபு,ரவேந பு,ரத |
விமுக்தாந்யஸமாசம்பே,ர நாராயணபரோ,ப,வ||" என்று த,ர்ம
புத்ரனுக்கு த,ர்மதே,வதை 'ஸர்வபு,ரத்யாஸத்தைப்பண்ணி
யிராய்' என்றானிறே. 4. "தஸ்மாத் த்வம் லோகப,ர்த்தாரம்
விஷ்ணும் ஜிஷ்ணும் ஸ்ரிய:பதிம் | கே,ரவிந்த,ம் கே,ரபதிம்
தே,வம் ஸததம் ஸாரணம் வ்ரஜ||" 5. "தமாநந்த,மஜம் விஷ்ணு
மச்சுதம் புருஷோத்தமம் | ப,க்திப்ரியம் ஸு,ரஸ்ரேஷ்ட,ம்
ப,க்த்யா த்வம் ஸாரணம் வ்ரஜ ||" என்றும், 6. "ஸோஹம்
தே தே,வதே,வேஸ நார்ச்சநாதெ,ள ஸ்துதெள நச |
ஸாமர்த்,யவாந் க்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத, மே ||"
என்றும்*.

ஸ்ரீஸாண்டி,ல்ய ப,க,வானும், ஸம்ஸாரிகளுடைய
து,ர்க்குதியையும் ப,க,வல்லாப,த்தில் சீர்மையையும் அநு
ஸந்தி,த்துத் தான் க்ருபாளுவாகையாலே, 7. "வ்ருதை,வ
ப,வதோ பாதா பூ,பஸீ ஜந்மஸந்ததி: | தஸ்பாமந்பதமம்
ஜந்ம ஸஞ்சிந்த்ய ஸாரணம் வ்ரஜ ||"—கெடுவிகாள்! ஸம்ஸார
பாந்த,ராய் ஜநித்துப்போருகிற நீங்கள் ஒரு ஜந்மத்தைப்
பூவுக்கிட்டோம் போலவன்று; ஒரு ப்ரபத்தியைப்பண்ணிப்

பிழைக்கவல்லிகோளே என்று தன் செல்லாமையாலே சொன்னான்றே.

க்ருஷ்ணனும் 1. "மாமேவ யே ப்ரபத்,யந்தே. மாயா மேதாம் தாந்தி தே" என்று "நான் கர்மாநுகுணமாகப் பிணைத்த ஸம்ஸாரது,ரிதம் ஒருவராலும் விடுத்துக்கொள்ள வொண்ணாது. என்கையே உபாயமாகப் பற்றினார்க்கு நானே போக்கிக் கொடுப்பேன்" என்றும், 2. "மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ" என்றும் தூசித்தலையிலே ப்ரபத்தியைப் பல் விடங்களிலும் விதித்துப் போருகையாலும் இம்மஹா ப்ரபத்துக்கும் இதுவே தாத்பர்யம்.

ஜிதந்தையிலும் ஸ்வேதத்,வீபவாஸிகள் ஸர்வேஸ் வரனுடைய புறப்பாட்டிலே கண்ணழகுக்குத்தோற்று 3. "ஜிதந்தே புண்ட,ரீகாக்ஷ நமஸ்தே விஸ்வப,ரவந்" என்பது, 4. "ஸர்வத,ர சரணத்,வந்த்,வம் வ்ரஜாமி ஸரணம் பரம்" 5. "ந காமகலுஷம் சித்தம்" என்பது. 6. "தவ சரணத்,வந்த்,வம் வ்ரஜாமி" என்பதாய் அடிதோறுமடிதோறும் ப்ரபத்தி பண்ணுவார்கள்.

இப்ரபத்திதன்கை 7. "அஹமஸ்யபராத,ரநாம் ஆல யோடகிஞ்சநோடக,தி:। த்வமேவோபாயபூ,தோ மே ப,வேதி ப்ரார்த்த,நாமதி:। ஸரணாக,திரித்யுக்தா ஸாதே,வேடஸ்யிந் ப்ரபுஜ்யதாம்||" என்று ருத்,ரன் அதிகாரிஸ்வரூபத்தையும் ப்ரபத்தி லக்ஷணத்தையும் சொல்லி, இத்தை ஸர்வேஸ் வரன் பக்கலிலே ப்ரயோகிப்பான் என்று சொன்னான்றே.

8. "அநந்யஸாத்,யே ஸ்வாபீ,ஷ்டே மஹாவிஸ்வாஸ பூர்வகம் ததே,கோபாயதாயாச்சூர ப்ரபத்திஸ் ஸரணாக,தி:||" என்று இவ்விரண்டு ஸ்லோகமும் ப்ரபத்தியினுடைய லக்ஷண வாக்யம்.

9. "ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப, ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம் | ரகிஷ்யதீதி விஸ்வாஸோ கே,ரப்த்ருத்வவரணம் தத,ர||

ஆத்மதிசேபகார்ப்பண்யே ஷட், வித, ர ஸாணாக, தி:" என்று இது ப்ரபத்திக்கு அங்கம்—ப்ரபந்நான பின்பு பிறக்கும் ஸம்புரவித ஸ்வபுராவங்கள் என்று சொல்லிற்று.

ஸ்ருதியும் இத்தை உபபு, ரும்ஹணம் பண்ணின ரிஷிகளும் இத்தை ஆதரித்து, அவர்கள் ஆதரிக்குமளவன்றிக்கே 1. "த, ர்மஜ்ஞஸமய: ப்ரமானம் வேத, ரஸ்ச" என்று 'ஆப்த பரிக், ரஹமே ப்ரபு, லப்ரமானம், வேதம், இஷர்கள் பரி க், ரஹத்துக்கு ஸங்கோசித்துப் போமித்தனை' என்கையாலே இதுக்கு ஆப்தபரிக், ரஹம் ப்ரபு, லம்.

எங்ஙனெயென்னில், து, ர்மபுத்ரன் — 2. "ஸ்ருத்வா த, ர்மாநஸேஷேண பாவநாதி ச ஸர்வஸ:" என்று புருஷார்த்த, ஸாத, நங்களையும் மற் றும் பரமபாவநமானவற்றையும் ஸ்ரீபீ, ஷ்மரோடே அதிகரித்து, 2. "புதரேவாப்யபு, ரஷத்" என்று திரியட்டுக்கேட்டான். கீழ் ஸர்வத்தையும் அதி, கரித்தானாகில் திரியட்டுக் கேட்டதுக்குக் கருத்தென்? என்னில்; 'நான் ஸாஸ்த்ரகூ, ம்யஜ்ஞாநத்தாலே அதி, கரித்தது புருஷார்த்த, மாகமாட்டாது' என்று.

3. "கோ த, ர்மஸ்ஸர்வத, ர்மானம் ப, வத: பரமோ மத:" என்று கீழ்ச்சொன்ன து, ர்மங்களெல்லாவற்றிலும் வைத்துக் கொண்டு உமக்கு அபி, மதமாக நிர்ணயித்திருக்கவேண்டும்; ஏதென்ன 4. "ஏஷ மே ஸர்வத, ர்மானம் த, ர்மோ டதி, கதமோ மத:" என்று 'து, ர்மங்களில் வைத்துக்கொண்டு அதி, கமாக நினைத்திருக்கும் அர்த்த, மிதுவேகான்' என்று சொன்னான்.

அசலையான புக்தியாலே ஆஸ்ரயிக்கப்பாராயென்று உபதே, ஸர்க்கையாலே ஆசார்யருசிபரிக், ருஹீதமே ப்ரபு, லப்ரமானம்.

ஸ்வஸக்தியால் பிறந்த ஜ்ஞாநமின்றிக்கே நிர்ஹேதுக ப, க, வத்ப்ரஸாத, லப்த, ஜ்ஞாநமுடையராய், நமக்குப் ப்ரமா சார்யர்களான ஆழ்வார்களும் ஸம்ஸாரபு, யபீ, தராய்

ப்ரபத்தியைப் பண்ணுவது. ப்ராப்யத்தில் த்வரையாலே
ப்ரபத்தியைப் பண்ணுவதாகாநிற்பர்கள்.

எங்ஙனேயென்னில் a “நெறிவாசல் தானேயாய்
நின்றன” என்றும், b “மாலடியே கைதொழுவான்”
என்றும், b “அந்தரமொன்றில்லையடை” என்றும், c “தன்
விலங்கை வைத்தான் சரண்” என்றும் பொய்கையாழ்வார்
d “பனிமலராளங்கம் வலங்கொண்டானடி-பைங்கமலமேந்திப்
பணிந்தேன்” என்றும், e “அவரிவரென்றில்லையரவனை
யான்பாதமெவர் வணங்கி” என்றும், f “அன்றிடரடுக்க
ஆழியான்பாதம் பணித்தன்றே” என்றும் பூதத்தார்;
g “அரணம் நமக்கென்றும் - ஆவலவன்” என்றும்,
h “சக்கரத்தான் தாள்முதலே நங்கட்குச் சார்வு” என்றும்
பேயார்; i “பழகியான் தானே பணிமின்” என்றும்,
j “அடைக்கலம் புகுந்த என்னை அஞ்சலென்னவேண்டுமே”
என்றும் திருமழிசைப்பிரான்; k “திருப்பொலிந்த சேவடி
என் சென்னியின் மேல் பொறித்தாய்” என்றும்,
l “உன்னருள் புரிந்திருந்து” என்றும் பெரியாழ்வார்;
m “நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்” என்றும்,
n “வேங்கடத்துச் செங்கண்மால் சேவடிக்கீழ் அடிவீழ்ச்சி
விண்ணப்பம்” என்றும் நாச்சியார்; o “திருக்கமலபாதம்
வந்து” என்று திருப்பாணாழ்வார்; p “கற்றினம் மேய்த்த
வெந்தை கழலினை பணிமின்” என்றும், q “சிலையினால்
இலங்கைசெற்ற தேவனே தேவனாவான்” என்றும்,
r “உன் கடைத்தலை இருந்துவாழும் சோம்பரையுதத்தி”
என்றும் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்; s “உன்
சரணல்லால் சரணில்லை” என்றும், t “உன் பற்றல்லால்

a முதல்திருவ 4. b ஷு 58. c ஷு 59. d இரண்டாம்திருவ 4.
e ஷு 12. f ஷு 13. g மூன்றாம்திருவ 78. h ஷு 99.
i நான். திருவ 22. j திருச்சந்த 92. k பெரியாழ்திரு 5-4-7.
l ஷு 5-4-1. m திருப்பாவை 1. n நாச். திரு 8-7. o அம்லகுதி 1.
p திருமாலை 9. q ஷு 7. r ஷு 38. s பெருமாஸ்திரு 5-1. t ஷு 5-3.

பற்றிலேன்” என்றும், a “உன்னிணையடியேயடைய
லல்லால்” என்றும், b “மற்றருக் பற்றிலேன் என்றவனைத்
தான் நயத்த கொற்றவேல்தாண்” என்றும் பெருமான்;
c “நலம்புரித்திறைஞ்சும் திருவடியடைத்தேன்” என்றும்,
d “நாயேன் வத்தடைத்தேன்” என்றும், e “ஆற்றேன்
வத்தடைத்தேன்” என்றும், f “உலகமளத்த பொன்
னடியே அடைந்துய்ந்தேன்” என்றும், g “கண்ணனே
களைகண் றீயே” என்றும் h “நின்னடியினை பணிவன் வரு
மிடரகல மாற்றே விகையே” என்றும் திருமங்கையாழ்வார்;
i “அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா” என்றும், i “புகலொன்
றில்லாவடியேனுன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுத்தேனே” என்றும்,
j “நாகண்கிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு”
என்றும், k “முகில்வண்ணனடியை அடைந்தருள் சூடி
யுய்ந்தவன்” என்றும், l “கழல்களவையே சரணாகக்
கொண்ட குருகூர்ச்சடகோபன்” என்றும், m “ஆறெனக்கு
நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” என்றும்,
n “உன்னுலல்லால் யாவராலும் ஒன்றுங்குறைவேண்டேன்”
என்றும் o “ஆத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரணே”
என்றும், p “ஆவிக்கோர்பற்றுக் கொம்பு நின்னலால்
அறிகின்றிலேன்” என்றும் நம்மாழ்வார்; q “மேவினேனவன்
பொன்னடி” என்றும், r “அன்பன் தன்னையடைத்தவர்
கட்கெல்லாம் அன்பன்” என்றும் ஸ்ரீமதுரகவிகள்.

ஆக, இவ்வாழ்வார்களைப் பின்சென்ற ஆளவந்தாரும்

1. “ந த,ர்மநிஷ்டே,ாஸ்மி ..... அகிஞ்சதோ஽தந்யக,தி:”
2. “தவ சரணயோ:” என்றும், 3. “அஸாண்யஸாண்யாம்
அதந்யஸாணஸ் ஸாணமஹம் ப்ரபத்,யே” 4. “லோக
விக்ராதசரணௌ ஸாணம் தோவ்ரஜம் விபே,ர” என்றும்
எம்பெருமானாரும்.

a ஷு 5-5. b ஷு 5-10. c பெரியதிரு 1-6-2. d ஷு 1-9-1.
e ஷு 1-9-8. f ஷு 5-8-9. g ஷு 4-6-1. h திருவெழுத்திற்குக்கை.
i திருவாய் 6-10-10. j ஷு 5-10-11. k ஷு 7-2-11. l ஷு 5-8-11.
m ஷு 5-7-10. n ஷு 5-8-3. o ஷு 10-1-6. p ஷு 10-10-3.
q கண்ணி 2. r ஷு 11.

ஆக இப்படி வேதங்களும், ருஷிகளும், ஆழ்வார்களும், ஆசார்யர்களும், 1. "லோகே ௮ தவம் பரோ த,ர்ம:" என்றும், 2. "சாமோ விக்ரஹவாந் த,ர்ம:" என்றும், 3. "க்ருஷ்ணம் த,ர்மம் ஸதாததம்" என்றும் விரோதி, நிவ்ருத்தி பூர்வகமான நிரதிசய புருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தைப் பெற்று உஜ்ஜீவிக்மைக்கு இதுவல்லது வித்தே,ராயயமில்லை; ஆதலால் இப்படி ப்ராமானிகனான சேதநனுக்கு ப்ரபத்தியைப் பற்றவடுக்கும் என்று அறுதி யிட்டார்கள்.

நம் ஆசார்யர்களுக்கு இங்ஙனே இருப்பதொரு நிர்ணயம் ந,முண்டு.

லோகயாத்ரையில் பரிமாற்றங்களடைய வேத யாத்ரையிலே சேர்த்து அநுஸந்திப்பதொன்று உண்டு.

அது எங்ஙனெயென்னில், பாதிரிக்குடியிலே, பட்டர் ஒரு வேடனகத்திலே வர்ஷத்துக்கு ஒதுங்கி எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே வேடனைப்பார்த்து "இவ்விடங்களிலே விசேஷமென்?" என்று கேட்டருள, "இங்கே புதுசாக ஒரு விசேஷம் கண்டேன்; காட்டில் ஒரு ம்ருகும் பிடிக்கப் போனேன்; அங்கே முயல்குட்டியைப் பிடித்துக் கூட்டிலே விட்டேன்; இதினுடைய தாய் பலகாலம் தொடர்ந்துவர அதைப் பின்சாய்ந்து உள்வாசலளவும் வந்துபுரூப் புக்கவாறே முன்னே வந்து துண்ட,னிட்டுக் கிடந்தது. பின்னை இத்தைவிட்டேன்" என்று இவ்விசேஷத்தை விண்ணப்படம் செய்தான். இத்தைக்கேட்டு பட்டரும் வித்த,ராய் அருளிச்செய்கிறார் — 4. "மாமேகம் ஸரணம் வ்ஜஹ்" என்கிற ஜ்ஞாநம் முயலுக்கில்லை; 5. "அரிப்ராஹந் பரித்யஜ்ய சுகிதவ்ய:" என்கிற ஜ்ஞாநம் வேட்டுனுக்கில்லை; இவையன்றிக்கேயிருக்க க்ரதுகனையிருக்கிற இவன் இது செய்யக்கடவனானால், பரமசேதனானவன் பக்கலிலே ப்ரபத்தியை உபயோகித்தால் என்னாகக் கடவனோ? என்று வித்த,ரானார்.

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

தானும் தன்னுடைய ஸ்த்ரீயுமாக ஒரு காட்டிலே யிருக்க, நாம் சென்று புக்கவாறே துணுக்கென்று எழுத்தி ருந்து பஹுமாநங்களைப் பண்ணிச் செய்தானிவன். நம் வாசியறித்து செய்தானெருவனல்லன்; இவன் ஜந்மமிது; பரஹிம்ஸைபண்ணி ஜீவிக்கும் வருத்தம். இப்படியிருக்க இவன் நம்மைக் கொண்டாடிற்றுத் தான் அபிமானித்த நிழலுக்குள்ளொதுங்கினோமென்றிறே. இனி, பரமசேதகனாய் பரமக்ருபானுவான் ஸர்வேஸ்வரன் அபிமானித்து உகந்தருளின திவ்யதேசங்களைப்பற்றி வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களளவிலே இவன் என் நினைத்திருக்கிறானோ? என்று வித்தரானார்.

மற்றை கானையில் ப்ரயாணத்திலே தூரவெழுந் தருளின ஆயாஸத்தாலே அமுதுசெய்து ஜீயர்மடியிலே கண்வளர்ந்தருளினார். அப்போது விடித்தது; “கெட்டேன், என்னை எழுப்பிற்றிலீர், கால்கடையே வழிநடத்த விடாயை மதியாதே என்பக்கலிலே இத்தனை பரிவராயிருந்தவிடம் உமக்கு நாம் சென்ன த்வயத்தை விஸ்வனித்த மனமிறே” என்று அருளிச் செய்தார்.

புட்டர்தாம் எம்பாரோடே ரஹஸ்யம் கேட்டாராயிறே யிருப்பது. இப்படியிருக்கச்செய்தே எம்பெருமானார் இவர் பதஸ்தராகிறபோது இவர் கையிலே புஸ்தகத்தைக் கொடுத்து செவியிலே த்வயத்தைச் சொல்லி பெருமாள் திருவடிகளிலே கொண்டுபுக்கு ‘நான் இவருக்கு வேண்டும் வித்யை கொடுத்தேன், நீரிவருக்கு வேண்டும் ஆயுஸ்ஸைக் கொடுத்தருளவேணும்’ என்று பெருமாள் திருவடிகளிலே காட்டிக்கொடுத்து த்வயத்தைச் சொல்லி ஸரணம்புக்கார்.

சிநியாத்தான் எம்பார் ஸ்ரீபாதத்திலே ஸ்ரீபாஷ்யம் வாசித்துச் சமைந்துபோகக் காலமானவாறே தீர்த்தமாடி ஈரப்புடவையோடே துண்டுனிட்டுக் கிடந்தான். ‘இதுவென் தூஸரதி! எழுந்திராய்; உனக்கு அபேஷையென்’ என்று

கேட்டருள, “மலேச்சு தே, ஸத்தேறப்போகப் புகாநின்றேன்; அங்கு நமக்குத் தஞ்சமாக ஒருவார்த்தை கேட்கலா வாரில்லை. திருவுள்ளத்தில் ப்ரியதமமாகவும், ஹிததமமாகவும் அறுதியிட்டிருக்கும் அர்த்தத்தை எனக்கு அருளிச் செய்யவேணும்” என்ன, ‘(எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாத,மே, பெரியபிராட்டியார் ஸ்ரீபாத,மே, பெருமாள் ஸ்ரீபாத,மே) த்வயத்தில் அறுதியிட்டிருக்கும் அர்த்தத்துக்கு மேற்பட ஸ்ரேஷ்டமாயிருப்பதொரு அர்த்தமில்லை’ என்று அருளிச்செய்தார்.

சிறியாத்தானை அழைத்து “திருக்கண்ணபுரத்திலே ஆய்ச்சி ஸ்ரீபாத,த்தேறப்போய் வரவல்லையே, உனக்குக் கூலிகொடுக்கும்” என்று அருளிச்செய்தார். அப்படியே அவ்வருகே போய் ஆய்ச்சி ஸ்ரீபாத,த்திலே ஸேவித்து விடைகொண்டு போரப்புக்கவாறே சிறியாத்தானுக்கருளிச் செய்த வார்த்தை,—“எம்பெருமாள் நாராயணனாயிருக்க, அநாதிகாலம் அவ்வுறவையறுத்துக் கொண்டிருந்த சேதனை அவன் திருவுடிகளிலே பிணைக்கைக்குப் பற்றுக பிராட்டியுண்டென்று நிர்ப்ப,ரனாயிரு” என்று அருளிச்செய்தார். இத்தைக் கேட்டருளி எம்பார் “தட்டுக்கலிக்கும் அவ்வருகே போய்த்து” என்றருளிச்செய்தார். “இப்படியேயிருப்பதொரு அர்த்தமில்லையாகில் எம்ஸாரிசேதனனுக்குள்ள தடைய எம்பெருமானுடைய நிக்,ரஹத்துக்கு ஹேதுக்களாய்க் கிடக்க, எம்பெருமானை ப்ராபிக்க வேறொரு பொருளில்லை” என்று அருளிச்செய்தார்.

பெற்றி ஸ்ரீபாத,த்திலே ஆஸ்ரயித்தாளொரு கொற்றியம்மைக்கு குருபரம்பரை முன்னாக த்வயத்தை அருளிச் செய்துவிட்டார். அவள் சிறிது நாள் கழித்தவாறே “எனக்குப் பிராட்டி திருமந்தரத்தை அருளிச்செய்ய வேணும்” என்று கேட்க, இவளுக்கு இனி பிராட்டி திருமந்தரத்தைச் சொல்வோமாகில், இன்னமொரு மந்தரத்தைச் சொல்லென்று இத்தை அநாத,ரித்துப் போமென்று பார்த்து, “எல்லா மந்தரங்களிலுள்ளதெல்லா

முண்டென்னும் நிஷ்டை, பிறக்கைக்காக “பிராட்டி திருமந்தரமும் உனக்குச் சொன்ன த்வயத்திலந்தர்க்குதம், அங்கே சொன்னோம்காண்” என்று அருளிச்செய்தார். “பிராட்டி திருமந்தரத்தை ஜபித்துக் கொள்ளும் பூலத்தை இதுதன்னையே ஜபித்துக்கொள்” என்று அருளிச்செய்தார்.

வீராணத்து அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானார், நஞ்ஜீயர் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஸ்ரயிக்கைக்கு நம்பிள்ளையைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டுவந்தார். இவனைக் காட்டிக் கொடுத்து ‘இவனுக்கு ஹிதத்தை அருளிச்செய்ய வேணும்’ என்ன, “ஸம்ஸாரிகளில் ஒருவர்க்கும் ஹிதம்சொல்ல லாகாதென்று ஸ்வப்நம் கண்டேன்; அவனுக்கு நீர் சொல்லும்” என்று அருளிச்செய்தார். “ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஸ்ரயிக்க வந்தவனுக்கு, எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே நான் சொல்லுகையாவதென்? அவனுக்கு ஸ்ரீகேடாபால மந்தரத்தையாகிலும் அருளிச்செய்யலாகாதோ? ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஸ்ரயித்தானாய்ப்போந்தபடி” என்று விண்ணப்பம் செய்ய, ‘ஆனாலப்படி செய்கிறோம்’ என்று ஆயர்தேவின் திருவடிகளிலே கொண்டு குருபரம்பரை முன்னாக த்வயத்தை அருளிச்செய்தார். இத்தைக்கண்டு “அருளிச் செய்யப்படிக்கதொன்று, தலைக்கட்டிற்று ஒன்றுயிருத்தது” என்ன, “என்னையெய்யப்போமாகில் போகிறதென்றிருந்தேன், இனித்தான் சொல்லவேண்டின பின்பு நான் விஸ்வஸித்திருக்குமதொழிய வேறென்றைச் சொன்னோமாகில் அவனை விப்ரலம்பித்தேனாகாதோ?” என்று அருளிச்செய்தார்.

நம்பிள்ளை நஞ்ஜீயரை “அல்லாத தர்ஸனங்களுக்கு அதிகாரிகளும் போரவுண்டாய், ப்ரமாணங்களும் போரவுண்டாயிராநின்றது. நம் தர்ஸனத்துக்கு ப்ரமாணங்களும் சுருங்கி அதிகாரிகளும் சுருங்கியிருப்பானேன்?” என்று கேட்க, “அதிகாரிகளன்றியிலெயொழிந்தது ஸம்ஸாரிகள்

அஜ்ஞராகையாலே; எங்ஙனையென்னில், 'ஜ்யோதிஷ்டோ மாதி,களைப் பண்ணி ஸ்வர்க்குத்தை லபிப்பான்' என்று ஸாஸ்த்ரங்கள் சொன்னால் அவ்வளவும் போகாதே ஜ்யோதிஷ்டோமாதி,கள் பண்ணிப் புத்ரபர்வந்நாதி,களைப் புருஷார்த்தமாகப் பற்றிப் போராளின்றார்கள். ஸ்வர்க்குந் தான் நரகஸ்த்ராநமென்னும்படியாயிருக்கிற அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமோக்ஷத்துக்கு அதி,காரமுண்டாகப்போகிறதோ?" என்று அருளிச்செய்தார். 'ப்ரபத்திக்கு ப்ரமாணபேகை யில்லை' என்றிருப்பன். 1. "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்" 2. "ஆநந்தே, ப்ரஹ்ம" 3. "ஸமஸ்தகல்யாண கு,ணாத்ம கோடஸௌ" என்கிற நிர்தே,ஷ ப்ரமாணத்தாலே அவன் ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வஸக்தன், ப்ராப்தன், ஸமஸ்தகல்யாண கு,ணாத்மகன் என்னுமிடம் ப்ரஸித்தும்; நாம் அஜ்ஞர், அறக்தர் என்னுமிடமும் நமக்கே தெரியும்; ஆகையாலே அமிழந்து மவன் நெடியவன் கையைப் பிடிக்கச் சொல்லவேணுமோ? தன்ஆபத்தே உபதே,ஸிக்கும்' என்று அருளிச்செய்தார்.

எம்பெருமானார்க்கு இங்ஙனையிருப்பதொரு நிர்ப்பந்த, முண்டு; எங்ஙனையென்னில், — கண்ணழிவற்றொரு வைஷ்ணவனைக் கண்டால் அவனுக்கு ப்ரீதிக்குப் போக்கு வீடாக ஒருரு த்யவயத்தை அருளிச்செய்வார். பிறருடைய து,ர்க்குதியைக் கண்டால் திருவுள்ளத்தால் இரங்கி அருளிச் செய்வதும் த்யவயத்தை. பெரியகோவில் நாராயணன் மகனை ஏகாயனரோடே கூடியிருக்கக்கண்டார்; அவனைக் கையைப்பிடித்துக்கொண்டு பெருமான் திருவடிகளிலே புக்கு "பூலனாகையாலே உனக் கொரு ப்ரமாணங்களால் ஸ்த்ராபிக்கப்போகாது; நான் ஸகலவேத்யு,ஸாஸ்த்ரங்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்தவிடத்தில் இவ்வாத்மாவுக்குத் தஞ்சம் த்யவயத்துக்கு அவ்வருகு கண்டிலேன். நீயும் அத்தை விஸ்வஸித்திரு" என்று ஸ்ரீஸட,கோபனையெடுத்துச் சூழ் றுத்துக் கொடுத்தார். அவரும் அன்று தொடங்கி த்யவய நிஷ்ட,ராய்ப் போனார்.

எம்பெருமானார் வெள்ளைசாத்திப் போஸலராஜ்யத்தேற எழுந்தருளித் திருநாராயணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே அம்மங்கியம்மாள், பிரிவாற்றாமையாலே திருமேனியும் வெளுத்து வைத்யர்களும் பரிஹாரம்பண்ண வென்று உபக்ரமித்தவாறே “நித்யநமறிந்து பரிஹரிக்க வேண்டாவோ, எம்பெருமானார் பிரிவாற்றாமையாலே வந்தது, அவர்திருவடிகளிலே கொண்டுபோய் விடுங்கோள்” என்றார். அங்கேற நடந்து அவ்விடத்திலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே அந்தவிடத்திலே எம்பெருமானாரைக் கண்டு அவர் அணைத்துத் தழுவிக்கொண்டார். உடம்பில் சோகம்போய்த்து. “என்னைப் பிரிந்து உடம்பு வெளுத்து இத்தனை தூரம் வந்தவருக்கு நாம் பண்ணும் உபகாரமென்?” என்று பார்த்தருளி, “முன்புசொன்ன த்வயத்துக்கு மேற்படக் கண்டிலோம்; அது தன்னையே இன்னம் கேட்கலாகாதோ?” என்று ஒருரு த்வயத்தை அருளிச்செய்தார்.

ஆழ்வான் பரமபத்யத்தேறப் போகைக்குப் பெருமாள் பாடே வீடுபெற்றுக் கூட்டத்திலே வந்திருக்கச்செய்தே “இனிப்பெருமானே நம்மால் விலக்கப்போகாது. இனி அந்திமகாலத்திலே என்னை அழைத்து வாருங்கோள்” என்று, அந்திமஸமயத்திலே எழுந்தருளி. ஆழ்வானுக்குச் செவியில் த்வயத்தை அருளிச்செய்தார். அருகிருந்த முதலிகள் “இஸ்ஸமயத்திலே த்வயத்தைச் சொல்ல வேணுமோ?” என்று கேட்க, “ஆழ்வான் ப்ரக்ருதியறியீர்களோ, இத்தயஸையிலே த்வயத்தைச் சொன்னால் கப்பூர நிகரத்தை நாவிலே இட்டாற்போலே இருக்குங்காண்” என்று அருளிச்செய்தார்.

எம்பெருமானார் அந்திமதஸையிலே முதலிகளடையத் திரண்டிருந்து “எங்களுக்குத் தஞ்சமாய்த் திருவுள்ளத்துக்கு ப்ரியமாயிருப்பதொன்றை நாங்கள் விஸ்வஸித்திருக்கும்படி அருளிச்செய்யவேணும்” என்று கேட்க, “எல்லோரும் பூஷ்யத்திலே வாஸனை பண்ணுகையே நமக்கு ப்ரியம்;

அதுக்கு மாட்டாதார் திருநந்தவருஞ் செய்து திருப்படித் தாமம் பறித்துத் திருமாலையெடுக்கையும் ப்ரியதரமாயிருக்கும்; அது எல்லாருக்குமொக்கச் செய்யப்போகாது, த்வயத்திலே வாஸனை பண்ணி விஸ்வஸித்திருக்கை மிகவும் ப்ரியதமமாயிருக்கும்” என்று அருளிச்செய்தார்.

அநந்தாழ்வான் போஸலராஜ்யத்திலே எழுந்தருளின போது ஜீயருடைய பூர்வாஸ்ரமத்தில் ஐஸ்வர்யமும் இவர் செருக்கும் இருக்கும்படியை அநுஸந்தித்துப் போந்தானாய், ஜீயர் இவற்றையடைய விட்டு ஸந்ந்யஸித்து எழுந்தருளின போது அவரைக்கண்டு ‘உன்னுடைய மார்த்துவமும் உன்னுடைய செருக்கும் கிடக்க ஸந்ந்யஸித்தாய்’ என்று அருளிச் செய்து, ‘இனி செய்யலாவதில்லையிறே’ என்று குளிரநோக்கி, ‘திருவேங்கடமுடையானே! இவனைப் பார்த்தருள வேணும்’ என்று வேண்டிக்கொண்டு, “திருமந்தரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வயநிஷ்டனாவாய்” என்று வாழ்த்தினான். “கோயிலேறப் போனால் ஒரு மடமும் கார்யமுமாகக் கடவது; அப்போது பூட்டரை த்ருஷ்டா த்ருஷ்டங்கள் இரண்டுக்கும் கடவரென்று நினைத்துப் போவ தொரு போக்குண்டு; அதிலே ஒன்றை பூட்டரைக்கொண்டு கொள்வது; ஒன்றைப் பெருமானைக் கொண்டு கொள்வது. அங்ஙனே செய்யாதபோது நீர் ஒருகோடி த்ரவ்யத்தை பூட்டர் கையிலே கொடுத்தாலும் அவர் செருக்காலே அரைக்ஷணத்திலே அழித்துவிடுவர்; உம்முடைய காரியத்திலாராயாதபோது நீர் பூட்டரை வெறுப்புதிராகில் உமக்கு விநாஸமாம். பெருமானோடே வெறுத்தபோது பூட்டரைக் கொண்டு தீர்த்துக்கொள்ளலாம்” என்று பணித்தான்.

சிறியாண்டான் அம்மாள் அந்திம துஸையிலே பணித்த வார்த்தை:—“திருவேங்கடமுடையான் தன் ஸ்வரூபத்தை மறந்து என் ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தானாகில் எனக்குப் பழைய நரகம் போராது, இன்னமும் சில நரகம் ஸ்ருஷ்டிக்கவேணுமென்றிராநின்றேன்; என் ஸ்வரூபத்தை

மறத்து தன் ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தானாகில் எனக்குப் பழைய திருநாடு போராது, இன்னமும் சில திருநாடு ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டுமென் றிராகின்றேன்”.

மருதூர்நம்பி அந்திமத்யஸையிலே தம்முடைய ஊரிலே எம்பெருமானார் எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே விண்ணப்பஞ் செய்த வார்த்தை, — “மூன்று ஜன்மம் திருவடிகளிலே ப்ராதிகூல்யம் பண்ணின ஸிஸுபாலன் திருவடிகளைப் பெற, அநேக ஜந்மாபராதுத்தைப் பண்ணிப்போந்த நான் திருவடிகளைப் பெருதொழிகை வழக்கோ?” என்ன, அப் போதே திருவடிகளைப் பெற்றார்.

நம்பி திருவழுதிவளநாடு தூஸர்க்கும் பிள்ளைதிரு நறையூரையர்க்கும், பட்டர் அருளிச்செய்த வார்த்தை:— “பொய்யேயாகிலும் அவனுகந்தருளினதொரு கோயிலிலே புக்குப் புறப்பட்டுத் திரியவே அந்திமத்யஸையிலே எம்பெருமான் முகங்காட்டும்; அவன் முகங்காட்டவே இவ் வாத்மா திருந்தும்” என்று. “எம்பெருமானுக்கு இல்லாதது மாய் இவ்வாத்மாவுக்கு உள்ளதுமாய் அவனைப் பெறு கைக்குப் பெருவிலையனுமாயிருக்கும் உபாயம் அஞ்ஜலி” என்று அருளிச்செய்தார். கருடமுத்தரைக்குப் பாம்பு அகப்படுமாபோலே ஸர்வஸக்திகளுள் ஸர்வேஸ்வரனும் 1. “அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா” என்கிறபடியே அகப்படும்.

ஆக, இப்படி ஆசார்யருசிபரிக்குவ்ஹீதமாயாய்த் திருப்பது த்வயம். “இதினுடைய ஆநுபூர்வியைச் சொல்லி அதுக்குள்ளீடான அர்த்தத்தைச் சொல்லிவிட அமை யாதோ? இவ்விதிஹாஸங்களெல்லாம் திரள நீர் சொன் னத்துக்கு ப்ரயோஜனமென்?” என்னில், புறம்புள்ள ப்ரமாணங்கள் கிடக்கச்செய்தே இத்தனையும் ஆப்தர் பரிக்ரஹித்துப் போத்ததொருகாதே என்று கேட்கிறவ னுடைய நெஞ்சிலே இதினுடைய வைபவம்பட்டு ருசி விஸ்வாஸங்களுக்கு உறுப்பாக.

‘திருக்கண்ணபுரத்திலே செருகவும்மான் எல்லா அபராதங்களையும் ‘க்ஷமஸ்வ’ என்று வேண்டிக்கொள்வதும் செய்தார். க்ஷமித்தோமென்று புகுவது, க்ஷமையுண்டாயிருந்தது; 1. “நக்ஷமாமிகதாசந” என்று என்னடியார் திறத்தில் அபராதம் பண்ணினவர்களை ஒருக்காலும் பொறேனென்றுண்டாயிருந்தது; இது சேருகிறபடி என்” என்று கேட்க, “ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திறத்திலே அபசாரத்தைப் பண்ணிவைத்துத் தன் முன் நின்று ஸரணம் புகுமன்று பொறேனென்றது. புருஷகாரத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு ஸரணம் புகுருகையாலே இவர்க்கு ‘க்ஷமஸ்வ’ என்னத் தட்டில்லை, அவனுக்கும் பொறுத்தோமென்னத் தட்டில்லை. ஆகையாலே அஸஹ்யாபசாரத்துக்கு இதுவே பரிஹாரம். ப்ரஜைபண்ணின குற்றம் தாய்பொறுத்தால் பின்னை ஆராய்வாரில்லையிறே.”

‘புக்திநிஷ்ட, னுக்குக் கர்மாவஸாநத்திலே மோக்ஷமாவானேன்? ப்ரபந்நனுக்கு ஸரீராவஸாநத்திலே மோக்ஷமாவானேன்? 2. “தஸ்ய தாவதே, வ சிரம்”—அவனுக்கு அவ்வளவே விளம்பும். 2. “அத, ஸம்பத்ஸ்யே”—அநந்தரம் ஸம்பந்ந னாகக்கடவன் என்கிற ஸ்ருதி இருவர்க்கும் பொதுவன்றே; கர்மாவஸாநே மோக்ஷமென்னவுமாம், ஸரீராவஸாநே மோக்ஷமென்னவுமாம் என்று இத்தை நியமிப்பாரார்?” என்ன, -புக்திநிஷ்ட, னுக்கு இருக்கவிருக்க உபாஸநம் பக்வமாகையாலே புகுமுண்டு; ப்ரபந்நனுக்குக் கர்த்தவ்யமொன்றில்லாமையாலும், ஈ ஸ்வரனுக்கு அஜ்ஞாநாஸக்திகளில்லாமையாலும், இங்கொரு ப்ரயோஜனம் இல்லாமையாலும், ப்ரபந்நனுக்கு ஸரீராவஸாநத்திலே மோக்ஷம். ‘ஆனால் ஜ்ஞானம் பிறந்தபோதே ஸரீரம்போகாதொழிவானேன்?’ என்னில், ‘புகுவது, விஷயத்திலே தீவ்ர ஸம்ஸர்க்கு, மில்லாமையாலே இவனுக்குள்ள மாத்ரந்தான் கர்மக்ஷயம் பிறந்தவாறே ஸரீரம் விடுமாகில் அநந்தரம் நரகமாயிருக்குமாகில் அதைத் தப்பி எம்பெருமானைப் பெறலாயிருக்கு

மாகில் பெற்றாலாகாதோ?' என்றன்றோ இவ்விருப்பது. இப்போதே ப்ரக்ருதியை விடவேணுமென்னும் த்வரை ப்ரபத்தி காலத்தில் பிறவாமையாலும்; இவ்விருந்தால் பின்னையுஞ்சில அநுகூலரைக் கிடைக்குமென்று ஈஸ்வரனுக்குமிருக்கையாலும் ப்ரியமாயிருக்கும். 'ஆலுமிருக்குத்தனை நாளும் ஸுகேதாத்ரமாக வையாதொழிவானென்' என்னில், து:க்கேதாத்ரமாயிருக்கச்செய்தேயும் இத்தை விடமாட்டாதவன் இதிலே அஸ்பஸுகும் காணுமாகில் பின்னை அவ்வருகு கிணையானே. அவனுக்கு ஹிதமே பார்க்குமவனாகையாலே உபாஸகனுக்கு இருக்கவிருக்க இதிலே உபாஸநம் பக்வமாகிறவோபாதி இவனுக்கும் இருக்கவிருக்க இதிலே ருசி பிறக்கைக்குடலாம்; நம்மையே உபாயமாகப் பற்றினானாகில் இனிமேல் ஒருபோகியான அநுபுவங்கொடுக்க விருந்தோமாகில் இனி ஸரீரம் விடுத்தனையும் கர்மாநு குணமாக ஜீவிக்கிருனென்று உதூரீநனாயிருக்கும்.

நஞ்ஜீயர் 'உபாஸகருக்குச் சொன்ன க்ரமமடைய ப்ரபந்நனுக்கு தேஹயாத்ராஸேஷமாக ரஹஸ்யத்திலே உண்டு' என்று அருளிச்செய்வார். "திருமந்தரத்தை இடக்கைப் பத்துக்கொண்டெண்ணுகை, கர்மயோகும்; அதினுடைய அர்த்தா நுஸத்தாநம் பண்ணுகை ஜ்ஞாநயோகும்; அவ்வர்த்தமிருக்கை புக்தியோகும்; புக்திபரவஸராய் எம்பெருமானே நிர்வாஹகனென்று துணிகை ப்ரபத்தி."

ப்ரபந்நந்தான் த்ரிவிதராயிறே இருப்பது. புக்தி பரவஸராய் ஸாதாநாநுஷ்டாநாக்ஷமரல்லாமையாலே ஸரணம்புகுவாரும், ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே அவனைப்பற்றியிருப்பாரும், இவையிரண்டுமொழியத் தந்தாமுடைய அஜ்ஞாநாஸக்திகளையும் அவனுடைய ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி, களையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸரணம் புகுவாருமாய் த்ரிவிதராயிருப்பீர். உபாயம் எம்பெருமானே. அங்கும் அவனுடைய ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி, குணங்கள்.

திருமந்த்ரத்தையொழிந்த ஸாஸ்த்ரங்களடைய
சேதநனுடைய ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகள்கொண்டே எம்பெரு
மானைப் பெறலாமென்றது. திருமந்த்ரம் இவனுடைய
பாரதந்த்ரயஜ்ஞாநத்தாலே பெறலாமென்றது. சரம
ஸ்லோகம் 'இவனுடைய பாரதந்த்ரயமும் விலக்காமைக்
குறுப்பாமித்தனை; புகுவத்ப்ரபத்தியே சரமமான உபாயம்'
என்கிறது. "த்வயத்தில் இவனுக்கு விடச்சொன்ன அர்த்த
மும் அழகியதாக விடவும் போகாது பற்றச்சொன்ன அர்த்த
மும் அழகியதாகப் பற்றவும் போகாது. 'நாமோ அஜ்ஞர்,
அஸக்தர், அப்ராப்தர்; ஈஸ்வரன் ஸ்வதந்த்ரன், நாமென்
செய்யக்கடவோம்' என்று அஞ்சுவார்க்கு அஞ்சவேண்டாத
படி தோஷமே பச்சையாக, நின்றநிலையிலே பெறலாம்"
என்கிறது.

ஆகையாலே க்ரியையாலும், ஜ்ஞாநத்தாலும், துணிவி
னாலும் பெறவேணும். ருசிமாத்ரம் உடையார்க்குப்
பாசுரமாத்ரத்தாலே பெறலாமென்கிறது த்வயம்.
a "மாதவனென்றதே கொண்டு" என்றும் 1. "ஸரணமித்யபி
வாசமுதை, ரிரம்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

வாச்யங்களில் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அவ்வருகில்லாதாப்
போலே உபாதேயமான வாசகஸப்தங்களில் த்வயத்துக்கு
அவ்வருகில்லை. b "மாசதிரிது பெற்று நம்முடை வாழ்வு
வாய்க்கின்றவா" என்னக்கடவதிறே. தன்னாலே எம்பெரு
மானைப் பெறப் பார்க்கை இளிப்பு. தன்னைப் பொகட்டு
எம்பெருமானாலே எம்பெருமானைப் பெறப்பார்க்கை சதீர்.
இவனுடைய அபராதமும் ஈஸ்வரஸ்வாதந்த்ரயமும் ஜீவி
யாதபடி பண்ணவல்ல பெரியபிராட்டியார் ஸம்பந்தங்
கொண்டே எம்பெருமானைப் பெறப்பார்க்கை மாசதீர்.

ஜ்ஞாநகர்மாறுக், ருஹீதையான புக்தியோகத்தை
முமுக்ஷுவுக்கு புகுவத்ப்ராப்தி ஸாத்யநமென்று ஸாஸ்த்ரங்
கள் சொல்லாநிற்க, நம் ஆசார்யர்களும் ஆழ்வார்களும்

இவர்களுக்குள்ள ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களில் குறைந்த ப்ரபந்நராயிருப்பாரும் இப்ரபத்தியை விஸ்வஸித்து நிர்ஃபராயிருக்கிறது என்கொண்டென்னில்: அநாதி,காலம் பண்ணின புத்தி,பூர்வாபராதங்களுக்கு ப்ராயஸ்சித்த மாகையாலும், ஸர்வாதி,காரமாகையாலும், ஆசார்யருசி பரிக்ஞஹீதமாகையாலும், கர்மாவஸாநம் பார்த்திராதே தேஹாவஸாநத்திலே மோக்ஷத்தைத் தருகையாலும், மற்றையுபாயங்களுக்கு அங்குமாக விதித்து இவ்வுபாயத் துக்கு அதைத் தவிர்த்துக் கொடுக்கையாலும், விரோதி, யினுடைய ப்ராபுல்யத்தாலும், தன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் தனக்கு ப்ராப்தியில்லாமையாலும், ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷிக்கை முறைமையாகையாலும், நம் ஆசார்யர்கள் த்வயத்தையே தஞ்சமாக நினைத்திருப்பார்கள்.

எம்பெருமானுடைய க்ருபை உபாயம். க்ருபைக்கு அடி இவனுடைய க்ருதிஸூந்யதை. இவனுடைய ஸுக்ருத மானாலோவென்னில், ஸுக்ருததுஷ்க்ருதங்களிரண்டும் அப்ர யோஜகம்; எங்ஙனையென்னில்: ருஷிகளையும் காகவிபீ,ஷ ண்ருதிகளையுமொக்க ரக்ஷிக்கையாலே.

திருமந்த்ரம் ப்ராப்ய ப்ரதூநம். சரமஸ்லோகம் ப்ராபக ப்ரதூநம். த்வயம் இவை இரண்டிலும் ருசியுடையார் இவ் விரண்டையும் சேர அநுஸந்திக்கும்படி சொல்லுகிறது. திருமந்த்ரம் ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது. ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயவிதூநம் பண்ணுகிறது சரமஸ்லோகம். விஹித மான உபாயத்தினுடைய அநுஷ்டூநம் த்வயம். திரு மந்த்ரம் ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறதென்கிறவிடம் ஆத்ம ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறதோ பரஸ்வரூபம் சொல்லுகிறதோ வென்னில், பரஸ்வரூபம் ஸித்ததூமாகையாலே அதில் ஸாதி,க்கவேண்டுவதில்லை. இவனுடைய ஸ்வரூபமிறே திரோஹிதமாய்க் கிடக்கிறது. அத்திரோதூயகம் போய் நிஷ்க்ருஷ்டவேஷமான ஸ்வரூபம் இன்னதென்றறிய வேண்டுகையாலே ஆத்மஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது.

பரஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிறதென்றாலும் ஈஸ்வரஸ்வரூபம் ஸம்பாதிக்கிறதொன்றன்றிதே. அறியாதவனுக்குச் சொல்லுகிறதாயினாலே பரஸ்வரூபம் சொல்லுகிற திருமந்தரம் ப்ராப்யப்ராதுந்யமென்றபோதே ப்ராபகம் அப்ராதுந்யேந உண்டாகக் கடவது. எப்பதத்திலே என்னில், திருமந்தரத்தில் நமஸ்ஸிலே “ம:” என்று ஷஷ்டிவிபக்தி-எனக்கு என்கையாலே; அதை நகாரம் நிஷேதிக்கையாலே தன்னோடு தனக்குண்டான அந்வயத்தைத் தவிர்க்கிறது. தான் என்று வைத்து தன்னோடு தனக்கு அந்வயமில்லையென்னுமிடத்துக்குக் கருத்து என்னென்னில், தன்னோடு தனக்கு அந்வயமில்லையென்றவிடம் ஸ்வரூப ணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத பாரதந்தர்யத்தைச் சொன்னபடி. இப்பரதந்தர்யஸ்துவுக்கு ஸ்வதந்தரன் ரகாகனாகவேண்டுகையாலே அவ்வழியாலே ஈஸ்வரனுடைய உபாயபூவம் ஆர்த்த்யமாகவும் சொல்லிற்றுகக்கடவது. அங்ஙனன்றியே ஸ்தூநப்ரமாணத்தாலே ஸாப்த்யமாகவும் சொல்லக்கடவது. ஸ்தூநப்ரமாணங்கொண்டு ஸாப்த்யமாதல் ஆர்த்த்யமாதல் செய்யவேண்டுகையாலே அப்ராதுந்யேந ப்ராபகம். ப்ராப்யப்ராதுந்யமே திருமந்தரம். திருமந்தரம் ஸ்வரூப ஜ்ஞானவைஸத்யவேறுதுவென்று அநுஸந்திக்கக் கடவோம். த்வயம் இவற்றினுடைய அர்த்த்யநுஸந்த்யநமென்று அநுஸந்திக்கக்கடவோம். சரமஸ்லோகம் இவற்றுக்கு ப்ரமாணமென்று அநுஸந்திக்கக்கடவோம். திருமந்தரம் ஸகல வேத்யாதாபர்யமென்று அநுஸந்திக்கக்கடவோம். சரமஸ்லோகம் ஸரண்யனுக்கு அபிமதமென்று அநுஸந்திக்கக்கடவோம். த்வயம் ஆசார்யருசிபரிக்குருவீதமென்று அநுஸந்திக்கக்கடவோம்.

ஆக எல்லார்க்கும் அபிமதலாபத்துக்கும் அநபிமத நிவ்ருத்திக்கும் அவனே உபாயமாக ஸ்வீகரிக்கை. இது தன்னில் நிஷ்டையில் அருமையாலே இதுதான் ரஹஸ்யமுமாய் அதிக்குதாதிக்காரமுமாயிருக்கும்.

த்யவயமென்று திருநாமமானபடி எங்ஙனேயென்னில், உபாயோபேயமான அர்த்தத்த்யவயத்துக்கும் வாசகமான வாக்யத்த்யவயத்தையுடையதாகையாலே. இத்தால் கர்மா த்யுபாயாபாஸநிவ்ருத்திபூர்வகமான உபாயத்துக்கும் ஐஸ்வர்யாத்யுபேயாபாஸ நிவ்ருத்திபூர்வகமான உபேயத்துக்கும் தந்த்ரேண புஷ்கலமாகச் சொல்லுகையாலே வாக்யத்த்யவயமென்று திருநாமமாய்த்து. இதுதான் நம் ஆசார்யர்களுக்கு நியாநுஸந்தாநமுமாயிருக்கும். இது சொன்னவன் ஆசார்யனாகவுங்கடவன். கேட்டவன் ஸிஷ்யனாகவுங் கடவதாயிருப்பதொரு வ்யவஸ்தையுண்டு. இதுதான் வாக்யத்த்யவயமென்று மந்த்ரத்வமுண்டு, திருமந்த்ரத்தினுடைய விஸதாநுஸந்தாநமாகையாலே. மந்த்ரத்வமாவது— 1. “மநநாந்மந்த்ர:” ஆதல், 2. “மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்த்ர:” ஆதல். யாவதாயுஷம் மநம்பண்ணினாரையும் துரிப்பிக்குமதாகையாலே மந்த்ரத்வமுண்டென்கிறது.

ருஷிச்சந்தேஹ தேவதைகளில்லையாவானேன்? என்று நஞ்ஜீயரைக் கேட்க இது சொல்லுகிற அர்த்தத்துக்குக் கூட்டுவேண்டுமன்றன்றோ இதுக்குக் கூடவேண்டுவதென்று அருளிச்செய்தார்.

“த்யவயத்தில் அர்த்தத்தை புத்திபண்ணி ஸப்தாந் தரத்தாலே திருமுன்பே விண்ணப்பம் செய்யலாமோ?” என்று நஞ்ஜீயரைக் கேட்க, ‘இஸ்ஸப்தாந்தன்னாலே விண்ணப்பம் செய்யவேணும்’ என்று அருளிச்செய்தார். ‘இப்பாசுரத்துக்குச் சுரக்கும் அர்த்தம் வேறொரு பாசுரத்துக்குச் சுரவாதுகாண்’ என்று அருளிச்செய்தார்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

இதுதான் ஆறு பதமாய் பத்து அர்த்தம் அநுஸந்தேயமாயிருக்கும். (ஸ்ரீமத் நாராயண சரணௌ) என்று ஸமஸ்தபதம். மேலடைய வ்யஸ்தபதம். நாலிரண்டர்த்தம் சேர்ந்திருக்குமது ஸமாஸபதம், இதுதன்னில் முதற்

பதும் ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயங்களாயிருக்கும். “ஸ்ரீ” என்ற விடம் ப்ரக்ருதி. “மந்” என்றவிடம் ப்ரத்யயம்.

“ஸ்ரீ” என்கிற திருநாமத்துக்கு 1. “ஸ்ரீஞ்-ஸேவாயாம்” என்கிற தூதுவிலே முடிக்கையாலே ஸேவ்யமாணை என்கிறது. ஆராலே ஸேவிக்கப்படும்? ஆரை ஸேவிக்கும்? என்னுமபேசையிலே 2. “ஸ்ரீயத இதி ஸ்ரீ:” என்றும், 3. “ஸ்ரயத இதி ஸ்ரீ:” என்றும் வ்யுத்பத்தியாய் இதில் “ஸ்ரீயதே” என்று தன்னையொழிந்த த்ரிவித, தம்வர்க்குத்தாலும் ஆஸ்ரயிக்கப்படுமவளென்கிறது. “ஸ்ரயதே” என்கையாலே இவள்தான் எம்பெருமாணை ஆஸ்ரயியாநின்றளென்று ஸ்ரீயென்னும் திருநாமத்தையுடையவளாயிருக்கும். இத்தால் தன்னையொழிந்த த்ரிவித, சேதநருடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் இவளுடைய கடாசுதீநமாயிருக்குமென்னுமிடத்தையும், இவள்தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்திகள் இவனுடைய கடாசுதீநமாயிருக்குமென்னுமிடத்தையும் சொல்லிற்று.

ஆக இவர்களைக் குறித்துத் தான் ஸ்வாமிநியாய் அவனைக் குறித்துத் தான் பரதந்த்ரையாயிருக்கையே இவள் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்திதிபென்னுமிடத்தைச் சொல்லிற்று.

இத்திருநாமந்தான் புருஷகாரத்தைக் காட்டுகிறது, தன்னையொழிந்தார்க்குத் தான் ஸ்வாமிநியாய், அவனைக் குறித்துப் பரதந்த்ரையென்னுங்காட்டில் புருஷகாரத்தைக் காட்டுமோ இஸ்ஸப்தம்? என்னில்: புருஷகாரமாவருடைய லக்ஷணம் இதுக்குண்டாகையாலே. புருஷகாரமவர்க்கு இரண்டிடத்திலும் குடஸ்துடக்கு உண்டாகவேணும். தன்னையொழிந்தாரோடு தனக்குக் குடஸ்துடக்கு இல்லையாகில் கார்யம் தீரக்கழியச் செய்யக் கூடாது. கார்யங்கொள்ளுமிடத்தில் தனக்கு ப்ராப்தியில்லையாகில் கார்யம் வாய்க்கச் செய்விக்கக் கூடாது. ஆக இரண்டிடத்தில் ப்ராப்தியும்

புருஷகாரமாவார்க்கு அபேக்ஷிதமாகையாலே இத்திருநாமத் தான் புருஷகாரத்தைச் சொல்லிற்று.

இன்னமும் 'நிருக்தத்திலே இவ்வர்த்துந்தன்னை முக்தகண்டமாசு சொல்லிற்று' என்று நஞ்ஜீயர் அருளிச் செய்வதொன்றுண்டு. அதாவது, 1. "ஸ்ருணோதீதி || ஸ்ரீ:", 2. "ஸ்ராவயதீதி || ஸ்ரீ:" என்னும் வ்யுத்பத்தியாலும். அதில் 1. "ஸ்ருணோதீதி ஸ்ரீ:" என்று ஸம்ஸாரபயபீதரான சேதநர்கள் தந்தாமுடைய ஆர்த்தியையும் அபராதத்தையும் ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, 'இப்படி இருக்கிற எங்களை அவன் திருவடிகளிலே சேர்க்க வேணும்' என்று திருமன்பே விண்ணப்பம் செய்தால், ஆபி, முக்யம்பண்ணிச் செவிதாழ்த்துக் கேட்குமென்னுமிடத்தையும், 2. "ஸ்ராவயதீதி ஸ்ரீ:" என்று தான்கேட்ட வார்த்தையை அவன் செவியிற்படுத்திப் பொறுப்பித்துச் சேர்க்குமிடத்தையும் சொல்லுகிறது என்பார்கள்.

இவ்வர்த்தும் வ்யுத்பத்திஸித்துமேயன்று. ப்ரமாண ஸித்துமும். 3. "ஹ்ரீஸ்ச தே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ந்யென", 4. "அஸ்யேஸாநா ஜகத:" என்று ஜகத்துக்கு ஈஸானை என்கையாலே இவர்களைக் குறித்து ஸ்வாமிநி என்னுமிடத்தைச் சொல்லிற்று.

5. "நித்யைவைஷா ஜக ந்மாதா விஷ்ணோஸ் ஸ்ரீநபாயிநீ", 4. "விஷ்ணுபத்நீ" என்கையாலே அவனைக் குறித்துப் பரதந்தரை என்னுமிடம் சொல்லிற்று.

இப்படியொழிய சேதநரோடு ஸமாணை என்னுதல் ஈஸ்வரனோடு ஸமாணை என்னுதல் சொல்லுவது சேராது.

ஆனால் 1. "பும்ப்ரதாநேஸ்வரேஸ்வரீம்" என்று அவனிலுமிவளுக்கு ஆதிக்க்யஞ்சொல்லுகிற ப்ரமாணங்கள் சேருகிறபடி எங்ஙனெயென்னில், அவளுடைய பேராக்ய தையிலுண்டான வைபவத்தைப்பற்ற அவனுக்குண்டான

ப்ரணயித்வ பாரதந்தர்யமாயித்தணை. a “பித்தர் பனிமலர் மேற்பாவைக்கு” என்றும், b “மலரான் தனத்துள்ளான்” என்றும், c “மாமலர் மங்கை மணநோக்கமுண்டான்” என்றும்; d “அல்லிமலர்மகள் போக மயக்குக்களாகியும் நிற்குமம்மான்” என்றும் சொல்லுகையாலே தன் பேராக்யதையாலே அவன் நெஞ்சைத் துவக்கிக்கொண்டாய்த் திருப்பது. அவன் ஸ்வரூபம் எல்லை காணவொண்ணாதவைபுவம்போலே இவளுடைய ஸ்வரூபம் அணுவாயிருக்கச் செய்தே இவளுடைய பேராக்யதையிலுண்டானவைபுவம் சொல்லிற்றுகக்கடவது. அவன் ஸ்வரூபமெல்லைகாணிலும் காணவொண்ணாதுகாணும் இவளுடைய பேராக்யதையில் ஏற்றமிருக்கும்படி. இவளுடைய ஸ்வரூபம் அணுவாயிருக்கச் செய்தே பேராக்யதையாலே அவனதில் இவள் ஸ்வரூபத்துக்கு வைபவஞ்சொல்லலாமோ? என்னில், முருக்கம் பூவுக்கும் செங்கழுநீர்ப் பூவுக்கும் நிறம் ஒத்திருக்கச்செய்தே தனக்கு விசேஷணமான பரிமளத்தாலே செங்கழுநீர் பெருவிலையனய்த்தென்றால் வேறென்றாலே வந்த உத்கர்ஷமாகாதிதே. அப்படி இவள் ஸ்வரூபமும் அவனுக்கு சேஷமாயிருக்கச்செய்தேயும் அவனிலும் இவளுக்கு ஏற்றம் சொல்லிற்றென்றால் வேறென்றாலே வந்த ஏற்றமாகாதிதே; ஆகையாலே ஜகத்து இருவர்க்கும் சேஷமாயிருக்கையாலே ஜகத்துக்குப் பூஜ்யையாயிருக்கும். ஸ்வரூபேணப்ரணயித்வத்தாலே அவனுக்குப் பூஜ்யையாயிருக்கும்.

1. “தரயானம் பரதாதீ, நாம் ப்ராத்ருணம் தே, வதா ச யா” என்றும், 2. “ததர பூஜ்யபத, ராத்தே, ராக்தி பரிப, ராஷா ஸமந் வித: . ஸப், தே, ராயம்” என்று பூஜ்யவாசகமாயிருக்கையாலே பூஜ்யை என்கிறது.

இது ப்ரமாண ஸித்த, மேயன்று, லோகஸித்த, ம். எங்ஙனெயென்னில், ப்ரஜைகளைக்குறித்துத் தாய் ஸ்வாமிநியாய், ப்ரத்தாவைக்குறித்துப் பரதந்த்ரையாயிருக்கச்செய்தே

a திருநெடுந்தாண்டகம் 18.

b மூன்றுத்திருவ 3.

c பெரியதிருமொழி 8-10-1.

d திருவாய் 3-10-8.

இவன் பேராக்யதையைப்பற்ற அவன் பரதந்த்ரானான் என்ன, அவனுடைய ஸ்வாதந்தர்யம் சொல்லாதினே; இவன் ப்ரணயித்வமாமித்தனையினே. இப்ரணயித்வத்தாலே ப்ரஜைகளுக்கு ரக்ஷணமாய்த் தலைக்கட்டுகிறது. எங்ஙனே யென்னில், தூஸதூஸிகள் பணிசெய்கைக்காகவும் புத்ராதி,களுடைய வ்யுத்தபத்திக்காகவும் பிதாவானவன் நியமித்தால் மாதாவின் நிழலிலே ஒதுங்கிநின்று அவன் இவனுக்கும் உதவியானவளவிலே இவற்றின் குற்றத்தைப் பார்க்கக்கடவதோ? என்று இவன் காட்டிக்கொடுக்கக் காணாநின்றேயினே. ஆகையாலே புருஷகாரமும் லோக ஸித்தம், ஆக இப்பத்யத்தால் புருஷகாரம் சொல்லிற்று.

ஆக இங்குத்தை ஸ்ரீமத்பத்யத்துக்கு அவனில் இவனுக்கு ஏற்றமென்னென்னில்: ப்ராப்தி இருவர்க்குமொத்திருக்கச் செய்தே இவைதன்னுடைய அபராதங்களைப் பொறுப்பித்து, அவன் திருஷ்டிகளிலே சேர்ப்பிக்கும் ஏற்றஞ்சொல்லிற்று. இனிமேல் ப்ரத்யயம், [ஸ்ரயதே] என்கிற வர்த்தமானத்தை வ்யாக்யாநம்பண்ணுகிறது. (மந்) என்று மதுப்பைச் சொல்லுகிறது. 1. "நித்யயோகே,மதுப்"என்னக்கடவதினே. 2. "இறையுமகலகில்லேன்" என்றும், 2. "நித்யாநபாயிதி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒருகாலும் பிரியாதிருக்கும் என்கிறது. இத்தால் பூலித்ததென்னென்னில், புருஷகார பூதையான இவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே ஆஸ்ரயிப்பார்க்கக் காலம் பார்க்கவேண்டா என்கிறது. அதாவது—ஈ ஸ்வரனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் தந்தாமுடைய ஸம்ஸாரித்வத்தையும் அநுஸந்தித்துக் கைவாங்க வேண்டாதபடியிருக்கை. அவனுடைய ஸர்வ ஜ்ஞத்வத்தையும் தந்தாமுடைய ஸாபராத்யத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து இழக்கவேண்டாதபடியிருக்கை. ஆகையாலே அவனும் ஸர்வகாலமும் ஆஸ்ரயணீயனுமாயிருக்கும்; இவனுடைய ஸந்நிதியாலே ஸர்வகாலமும் ஆஸ்ரயிக்கலாயிருக்கும். ஏதேனும் காலமும், ஏதேனும் அதிகாரமுமாம்.

ருசிபிறந்தபோதே இவர்களை அவன் திருவடிகளினே
சேர்ப்பிக்கும் பாசுரமென்னென்னில்: "ஒருதலை ஜந்மம், ஒரு
தலை மரணம், நடுவே காமக்ரோத, லோப, மோஹ மத, மாத்
ஸ்யங்கள். தேவப் பெருமையிது, அவற்றின் சிறுமையிது;
உமக்கு ஸத், ருசுமான பச்சை இவர்களால் இடப்போகாது,
இவர்களிடம் பச்சை கொண்டு வயிறுநிறையும் ஸாபேகடி
ரல்லர் நீர்; ஆனபின்பு இவர்களைப் பார்த்தால் உம்மை
வந்து கிட்டவொண்ணாது; உம்மைப் பார்த்தாலும் உம்மைக்
கிட்டவொண்ணாது; நாமே இவற்றுக்கு விலக்கடிகளைப்
பண்ணிவைத்து இவர்களைக் கைவிடுகையாவது, உம்மு
டைய நாராயணத்வம் ஒருவாயாய், உம்முடைய ரக்ஷண
ஸ்வரூபத்தையும் இழக்குமித்தனை காணும்; உம்முடைய
ஸ்வரூப ஸித்தி, யர்த்த, மாக இவர்களைக் கைக்கொள்ள
வேணுங்காணும்; உம்முடைய பேற்றுக்கு நான் காலக்
கட்டி இரக்கவேண்டிற்றே?" என்று இவள் சொன்னால்
அவன் சொல்லுமது ஏதென்னில்: "1. 'அத, ண்ட, யாந்
த, ண்ட, யந் ஈஜா' என்கிறபடியே ஸாபராத, ரை த, ண்
டி, க்கச் சொல்லுகிற ஸாஸ்த்ரம் ஜீவியாதபடியோ நாம்
ஸ்வரூபம் ஸம்பாதிப்பது" என்னும். "ஆனால் ஸாஸ்த்ரம்
ஜீவிக்கவேணுமாகில் உம்முடைய க்ருபை ஜீவிக்கும்படி
யென்? அதைச் சொல்லிக்காணும்" என்னும் இவள்;
"ஆனாலும் ஸாஸ்த்ராநுவர்த்தநம் பண்ணவேணுங்காண்"
என்னும் அவன். "ஆனால் உம்முடைய க்ருபையும் ஜீவித்து
ஸாஸ்த்ரமும் ஜீவிக்கும்படி வழியிட்டுத் தருகிறேன், அதைச்
செய்யப்பாரும்" என்னுமிவள். "ஆனால் சொல்லிக்காண்"
என்னும் அவன். "உம்முடைய பக்கலிலே வைமுக்யத்தைப்
பண்ணி விஷயப்ரவணராயிருக்கிறவர்கள் பக்கலிலே
த, ண்டி, க்கச் சொல்லுகிற ஸாஸ்த்ரத்தை விநியோகங்
கொள்வது, உம்முடைய பக்கலிலே ஆபி, முக்யத்தைப்
பண்ணி என்னைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு உம்மை ஆஸ்ர
யித்தவர்கள் பக்கலிலே உம்முடைய க்ருபையை விநியோகங்
கொள்வது" என்று அவனைக் கேட்பித்துச் சேரவிடும்.

இப்படி காரியப்பாடாகச் சொல்லி, புருஷகாரமாகக் காகவே நித்யவாளம் பண்ணுகிறது அவனுக்கு பேராக, ரூபமாகவன்றோவென்னில், ஆம்; பேராக, ரூபமாக எங்ஙனையென்னில், அவளோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே அவனுக்குப் பிறந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாக இவளுக்கென்ன உபகாரத்தைப் பண்ணுவோமென்று தடுமாறுவதொரு தடுமாற்றமுண்டு; அதுதான் ப்ரணய சலஹத்தில் பரிமாறும் பரிமாற்றத்திலே என்றும் தோற்றுமோபாதி இவன் தடுமாறி நோக்கும் அந்நோக்கு இவன் கண்ணிலே தோற்றும். அப்போதைத் தடுமாற்றத்துக்குப் போக்கடி காட்டாதபோது அவனுடைய ஆஸ்ரயம் இழக்க வருமென்னுமத்தாலே 'இவற்றினுடைய அபராதத்தைப் பொறுத்துக் கைக்கொள்ளீர்' என்று தன் திருப்புருவத்தாலே ஒரு நெளி நெளிக்கும். இவன் அவள் புருவம் நெளிந்த விடத்திலே குடநீர்வழிக்குமவனாகையாலே இவற்றையும் ரக்ஷித்துத் தானும் உளனும். இதுகாணும் இவளுக்கும் இவனுக்குமுண்டான சேர்த்தியிருந்தபடி. ஆகையால் இரண்டு வகைக்கும் ப்ரணயித்வம் செல்லா நிற்கச்செய்தே இருவருடைய ஹர்ஷமும் வழிந்து புறப்பட்டுச் சேதநருடைய ரக்ஷணமாய்த் தலைக்கட்டும். ஆனால் இருவர்க்கும் ப்ரணய ரஸமுண்டானபோது இவற்றினுடைய ரக்ஷணமாய், அல்லாதபோது ரக்ஷணம் குறைந்தோ இருப்பதென்னில், இவளோட்டை ஸம்ஸ்லேஷம் நித்யமாகையாலே அநுபுவம் நித்யமாயிருக்கும். அநுபுவம் நித்யமாகையாலே ஹர்ஷமும் நித்யமாயிருக்கும். ஹர்ஷமும் நித்யமாகையாலே ஹர்ஷத்தால் வந்த நோக்கும் நித்யமாயிருக்கும். அந்த நோக்கு நித்யமாகையாலே ரக்ஷணமும் நித்யமாயிருக்கும்.

இந்நித்யரக்ஷணம் மதுப்பில் நித்யயோகத்தாலே வந்த ரக்ஷணத்தில் ஏற்றம். எங்ஙனையென்னில், இதிறே
அ-43

ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் பற்றுக; அங்ஙனன்றிக்கே, த்ரிபாத், விபூ,தியையும் தன் ஸ்வரூபாந்ரூப குண விபூ,திகளாலே அநுப,வித்துச் செல்லாநிற்கச்செய்தே : ஜக,த்,ரக்ஷணமும் திருவுள்ளத்திலேபட்டு நிர்வஹித்துக்கொண்டு பே,ருகிருப் போலே, இவளும் அவனுடைய பே,ராக்யதையை விளாக் குலைகொண்டு அநுப,வியாநிற்கச் செய்தேயும் ப்ரஜைக, ளுடைய ரக்ஷணமும் திருவுள்ளத்திலே பட்டு நிர்வஹித்துக் கொண்டு போரக்கடவதாய்த்து வஸ்துஸ்வபூ,வமிருக்கும்படி. ப்ரஜைகள் விஷயத்தில் தான் 1. "தே,வ தே,வ தி,வ்ய மஹிஷீம்" என்கிற மேன்மை அநுவர்த்த்யாது. ப்ராப்தி யிறே அநுவர்த்திப்பது; எல்லார்க்குமொக்க வரையாதே தாயாயிருக்கும்

பூர்வாவஸ்தையப் பார்த்து அஞ்ச்வேண்டாதே மடியிலே சென்று அணுகலாயிருக்கும். அஸரண்யஸரண்யையிறே. ப,க,வத்,விஷயத்திலும். புறம்புகலார்க்கும் புகலாயிருக்கும் அந்த ஸர்வஸாத,ாரணமான ப்ராப்தியின்றியே, விசேஷஸம்ப,ந்த,முண்டு; 2 "செய்தாரே ஸ்ந்நு செய்தார்" என்கிறவனுடைய கையும் வில்லுமாய்ச் சீறினாலும் இவள் திருவடிகளிலே புகலாயிருக்கும். ஆகையாலே ஜந்ம வ்ருத்தங்களில் உத்க்ருஷ்டரோடு அபக்ருஷ்டரோடு வாசியற நின்று நிலையிலே ப,க,வத்ஸமாஸ்ரயணம் பண்ணலாவது, அவளோட்டை ஸம்ப,ந்த,த்தாலும், இவள் திருமார்பிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலுமிறே. ஆகையாலே ஸர்வாதிக்ரம ஸூசிப்பிக்குமது இப்பத,த்திலே யாயிருக்கும்.

ஆக இப்பத,த்தாலே புருஷகாரஞ்சொல்லி மதுப்பாலே அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத புருஷகாரத்தினுடைய நித்யயோகும் சொல்லிற்று.

இப்படி புருஷகாரபூ,தையாயிருக்கிற இவள்தான் ஒரு குறை சொல்லும்போதும், 2 "என்னடியாரது செய்யார்

செய்தாரேல் நன்று செய்தார்” என்னும் வாத்ஸல்யாதி
ஸயத்னதயுடையனாகையாலே, மேல் நாராயணன்
என்கிறது. & “தன்னடியார் திறத்தகத்து”—அவன் தன்
னடியார் என்கைக்கும் இவன் சிதகுரைக்கைக்கும் ஒரு
சேர்த்தியில்லையிறே. பெற்றதாய் நஞ்சிடக் கூடாதிதே.
இனி இவன் அவனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் இவற்றி
னுடைய ஸாபராத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து ‘இவற்றின்
பக்கலிலென்னாய் விளைகிறதோ’ என்று அதிஸங்கை
பண்ணி, இவனைச் சோதிக்கிறானிறே. அவன் இவனுடைய
மார்த்த்வத்தையும், ஒளதார்யத்தையும் அநுஸந்தித்து,
‘இனியிவன் இவற்றின் பக்கல் எவ்வளவாயிருக்கிறானோ?’
என்று இவனை அதிஸங்கைபண்ணுமவன். ‘தன்
அபேகைக்காக இவர்கள் ரக்ஷணம் பண்ணுகிறானே,
தன் அபேகையில்லாதபோது ரக்ஷணம் திருவுள்ளத்தி
லுண்டோ இல்லையோ?’ என்று சோதிக்கிறானாகவுமாம்.

ஆக இப்படி ஒருவரை ஒருவர் அதிஸங்கைபண்ணி
நோக்கும் இருவருடைய நிழலையும் பற்றியிறே உபயவிபூதி
யும் கிடக்கிறது. தன்னைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு அவனை
உபாயமாகப்பற்றின அநந்யப்ரியோஜனரை ஒருவரை
ஒருவர் அதிஸங்கைபண்ணி நோக்கும்படியிறே. இனி
இவன் அவனை அதிஸங்கைபண்ணிச் சிதகுரைக்குமன்று
‘நம்மைப் பற்றினார்க்கு அக்குறையில்லைகான்’ என்று
அவளோடுங்கூட மன்றும் குணதிக்கயம் சொல்லுகிறது.
‘அக்குற்றம்’ என்கிறானிறே-இவன் சொன்ன குற்றம் தன்
வாயால் சொல்லமாட்டாமையாலே. ‘இல்லை, நான் இப்போது
கண்டேன்’ என்று ஸாக்ஷிபூர்வமாகக் காட்டிக்கொடுத்தா
லும், ‘ஆனால் அவர்கள்தான் தர்மாதர்மங்களும், ஒரு
பரலோகமும், ஒரு பரதேவதையும் இல்லையென்று செய்
கிறார்களோ? ப்ராமாதிகத்துக்கு நாமுளோம் என்றன்றோ
செய்கிறது. ஆனபின்பு கூட்டுகை உங்கள் தேவையா

மித்தனை போக்கி, ஒரு மிதுநத்துக்கு இவர்கள் குழைச் சரக்காயிருக்கப் பிரிக்கை உங்கள் தேவையோ? என்று, கூட்டின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடும், கூட்டின பிராட்டியோடும் மறுதலித்து நோக்கும் குணத்தையம் சொல்லுகிறது.

[நாராயண] - வாத்ஸல்ய ஸௌஸ்ரீல்ய ஸௌலப்ய ஸ்வாமித்வங்கள், இவை நாராயண ஸப்தார்த்தம். ஆனாலும் இந்நாராயண ஸப்தத்துக்கு ஸௌலப்யத்திலே நோக்கு.

[வாத்ஸல்ய]மாவது - வத்ஸத்தின்பக்கல் தாய் இருக்கு மிருப்பை ஈஸ்வரன் ஆழிதர்பக்கலிலேயிருக்கும் என்கிறது. அதாவது - சுவடுபட்ட தரையில் புத்தின்னாத பசு தன் கடையாலே புறப்பட்ட கன்றினுடைய தேடிஷத்தைத் தன்வாயாலே தழும்பற நக்கித் தன் முலைப்பாலாலே தூரிப் பிக்குமாபோலே ஆழிதருடைய தேடிஷங்களைத் தனக்கு பேராக்யமாக விரும்பித் தன் கல்யாணகுணங்களாலே அவர்களை தூரிப்பிக்கை. எங்கே கண்டோமென்னில்:

1. “தஸ்ய - தேடிஷ:” — அவனுடைய தேடிஷமன்றே; ஸரணாக்தனுடைய தேடிஷமன்றே; அது நமக்கு அபிமத விஷயத்திலழுக்கன்றே—என்று மேல் விழுந்து விரும்பும் படியிறே வாத்ஸல்யமிருப்பது. தமக்குப் பரிவரான மஹா ராஜரையும் தம்பால் ஸக்தையான பிராட்டியையும் விட்டு அவன் தேடிஷம் ஏதேனுமாகிலும் இன்றுவந்த ஸரணாக்தனை விடில் நாமுளோமென்று, அநுகூலரோடேயும் மலைந்து ரக்ஷிக்கும்படியிறே வாத்ஸல்யகுணம் இருப்பது.

2. ஸமம் ஸம் நாம, மஹாதா மததை, ஸ்லஹ நீரத்தரோண ஸம்ஸ்லேஷஸ்வபாவத்வம் ஸீலம்”; அதா கிறதுசிறியவனோடே பெரியவன் வந்து கலவாமின்றால் தன் பெருமை இவன் நெஞ்சில் படாமே நம்மோட்டையாவன் ஒருவனென்று புரையறக் கலக்கலாம்படியிருக்கை.

அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகூத்தூரான நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகாய், அப்ராக்ருதனாய், உபயவிபூதி யோகூத்தாலும் பெரிய ஏற்றத்தையுடையனாய், & “அவன் எவ்விடத்தான்” என்னும்படி இருக்கிறவன் ‘நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கும் அவ் வருகே கழியப்போனான்’ என்னும் இவனோடே வந்து கலவாநின்றால் இவன் அஞ்சி இருக்கவேண்டாதபடி தானே மேல் விழுந்து புரையறக் களக்கை ஸீலகுணமாவது. இப்படி கலக்கப்பெற்றது இவனுக்குக் கார்யம் செய்ததாக வன்றியே, அது தன்பேருக நிகைத்திருக்கை ஸுஸீலம்.

[ஸ்வாமித்வ]மாவது - கர்ஷகன் பயிர்த்தலையிலே குடில் கட்டி நோக்குமாபோலே உடைமை ‘உனக்கல்லேன்’ என்று முடித்துக்கொண்டவன் தன்னுடைமையானது தோற்றத் தான் இவற்றை விடமாட்டாதே இவற்றினுடைய ரக்ஷணசிந்தை பண்ணியிருக்கிற இருப்பு. அதாவது— இவனுக்குத் தன் ஸௌஹார்த்தத்தாலே யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதத்தையுண்டாக்கி, அதடியாக அத்வேஷத்தை யுண்டாக்கி, அதடியாக ஆபிமுக்யமுண்டாக்கி, அதடியாக ருசியையுண்டாக்கி, அதடியாக ஸத்ஸம்பூஷணத்தை யுண்டாக்கி, அதடியாக ஆசார்ய ஸமாஸ்ரமணத்தை யுண்டாக்கி, ஸம்யக்ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, ஸித்த, ஸாத்ருத்திலே நிஷ்டையைப் பிறப்பித்து, கண்ணழிவற ப்ராப்யத்திலே ருசியைப் பிறப்பித்து, விநோதி, நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுத்து, அர்ச்சிராதி, மார்க்ய, ப்ரவேஸத்தை யுண்டாக்கி, லோகப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுத்து, ஸ்வரூப ப்ரகாஸத்தைப் பிறப்பித்து, பரபுக்தி பரஜ்ஞாந பரமபுக்தியையும் பிறப்பித்து, இவை தொடக்கமான புகுவது, நுபுவத்தையும் இவ்வநுபுவ ஜநிதபான ப்ரீதியாலே பண்ணப்படுவதான நித்யகைங்கர்யத்தை ஏவிக்கொள்வதாக வந்து இப்படிக்குப் பரமஸேஷித்வம் ஸ்வாமித்வமாவது.

[ஸௌலப்ய]மாவது — அதீந்த்ரியமான பரமவஸ்து இந்த்ரிய கேடாசரமம்படி எளிய ஸம்ஸாரிகளுக்கும் கண்டு ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி தன்னை எளியனுக்கிக் கொடுக்கை. அதாகிறது — ‘மாம்’ என்றுகொண்டு ஸௌநாதூளியும், கையுமுழவுகோலுமாய் ஸாரதியாய் நிற்கிற நிலையையிறே உபாயமாகப்பற்று என்று விதிவாக்யத்தில் சொல்லிற்று. அந்த ஸௌலப்யத்தையாய்த்து இங்குச் சொல்லுகிறது. அதுதான் பரத்வம் என்னலாம்படியிறே இங்குத்தை நாராயண ஸப்தத்தில் ஸௌலப்யம்.

எங்ஙனேயென்னில்; அங்கு 1. “மய்யாஸக்தமநா: பார்த்த,” என்றுகொண்டு தன்பக்கலிலே ஆஸக்தமான மநஸ்ஸையுடைய அர்ஜுநன் ஒருவனையும் நோக்கியிறே ஸுலப்யனய்த்து. இங்கு எல்லார்க்குமொக்க ஸுலப்யனயிருக்கும். அங்கு முன்புமில்லை பின்புமில்லை. நாமறியாத நாளினுமுண்டாய், நாமறிந்த நாளினுமுண்டாயிருக்கிற ஏற்றம் இந்த ஸௌலப்யம். இக்குணங்கள் உண்டானாலும் கண்ணுக்கு விஷயமானாலல்லது போக்கி இக்குணங்கள் ஜீவியாமையாலே ஸௌலப்யம் ப்ரதானமாகிறது.

இக்குணங்கள் உபாயமாமிடத்தில், ஸௌலப்யம்— எளியனான இவனளவிலே தன்னை எளியனுக்குகையாலே, இவனே உபாயமென்கிறது. ஸுஸ்ரீலம்— இப்படி கலக்கிற இது, தன் பேருகக் கலக்கையாலே அவனே உபாயமென்கிறது. ஸ்வாமித்வம் — ஸம்ஸாரிசேதனனை நித்யஸூரிகள் கோவையிலே கொண்டுபோய் வைத்தால் நிவாரகரில்லாத நிரங்குஸஸ்வாமித்வம் உபாயமென்கிறது.

ஆக, இங்குச்சொன்ன நானு குணங்களும் பற்றுகைக்குப் பற்றுசானவோபாதி ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி, குணங்களும் மோக்ஷப்ரதத்வத்திலே விநியோகம். எங்ஙனேயென்னில், இவனும் விடுமதறிந்து விடுகைக்கும், பற்றுமதறிந்து பற்றுகைக்கும் ஸர்வஜ்ஞுகைவேணும். ஜ்ஞாநமுண்டானாலும் ப்ரயோஜநமில்லை ஸக்தனன்றாகில். அது, அநாதி,

காலார்ஜிதமான பாபங்களைத் துணித்துத் தாவி அக்கரைப் படுத்தும்போது, ஸர்வஸக்தியாகவேணும். ஸக்தானாலும் ப்ரயோஜனமில்லையிதே நிரபேக்ஷைந்ருகில். நிரபேக்ஷைநுகி லும் ப்ரயோஜனமில்லையிதே ப்ராப்தியில்லையாகில். ஆக ஸர்வஜ்ஞத்வமும், ஸர்வஸக்தித்வமும், அவாப்தஸமஸ்த காமத்வமும், ஸர்வஸேஷித்வமும், இவை நாலு குணமும், ஸர்வஸாதாரணமான ரக்ஷணத்துக்கு உடலாயிருக்கும்.

ஓரளவிலே ஆபசிதகூதமோக்ஷ ப்ரதத்வத்துக்கும் உட லாயிருக்கும். ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாகப் புலப்ரதன் அவனாகில், இவர்களுக்கும் அவனுக்கும் ப்ராப்தியொத்திருந்த தாகில், புருஷகாராபேக்ஷையென்? என்று நஞ்ஜீயர் பட்ட ரைக் கேட்க, 'வாரீர் ஜீயரே! அவள் ஸந்நிதிக்கும் அவன் ஸந்நிதிக்குமுள்ளவாசி அத்வயவ்யதிரேகங்களாலே கண்டு கொள்ளீர்' என்று அருளிச்செய்தார். அதாவது—'ஜநநி பக்கல் அபராதம் காசத்துக்கும் ராவணனுக்கும் ஒத்திருக்கச் செய்தே அவள் ஸந்நிதியுண்டாகையாலே அபராதத்தில் கைதொடனான காகம் ப்ரபந்நர் பெறும்பெற்றைப் பெற்றுப் போர்த்து. அத்தனை அபராதமின்றிக்கே கடக்கநின்று கதறிப்போந்த ராவணன் அவள் ஸந்நிதியில்லாமையாலே தலையறுப்புண்டான். இனித்தான் மாத்ருஸந்நிதியிலே ப்ரஜைகளை அழிக்கமாட்டாமையுமொன்றுண்டிதே பிதா வுக்கு. இனி 1. 'தமேவ ஸரணம் க்ருத்' என்றதும், 2. 'ந நமேயம்' என்றதும் அப்ரயோஜகம். எங்ஙனையென்னில், காகத்துக்கு உதவுகிறபோது அகவாயில் கினைவு அதுவிதே. இல்லையாகில் 3. 'ஸ்வகமாலயம் ஜக்யாம்' என்று போகப் பொருளே. செயல்மாட்சியாலே விழுந்ததித்தனையிதே. இம்மாத்ரம் ராவணனுக்கும் உண்டாயிருக்க அது காரிய மாய்த்தல்லையிதே, இவள் ஸந்நிதியில்லாமையாலே. இதுகாணும் அவள் ஸந்நிதிக்கும் அவன் ஸந்நிதிக்கும் வாசி" என்று அருளிச்செய்தார்.

மற்றும் பற்றினாரையடைய ஆராயந்து பார்த்தவாறே இவள் முன்னாகவாயிருக்கும். மஹாராஜருள்ளிட்ட முதலிகளும், ஆழ்வார்களும், ஆசார்யர்களும் இவள் முன்னாகவாய்த்தப் பற்றிற்று. அத்வைதவ்யதிரேகங்களில் பூலா பூலங்ள என்றியே ஆஸ்ரயித்த ஏற்றமுண்டு. எங்ஙன யென்னில், அவனுடைய சரீலாதிசூக்ஷணங்களோடே ஹேயசூக்ஷணங்கள் கலசியிருக்க மாபோலேயல்லவாய்த்து இவளுடைய சரீலாதிசூக்ஷணங்கள் ரூப்பது. அவனுடைய நிரங்குஸஸ்வாதந்தர்யமும். 1. “க்ரோத, மாக்ஷாயத் தீவ்ரம்” என்று அழித்துக் கார்யம் கொள்ளலாயிருப்பன சிலவும் உண்டிறே. அதுவுமில்லையிறே இவளுக்கு. அதுண்டாகில் இவளுக்கு ஒரு புருஷகாராபேகை வேண்டியிருக்குமிறே. அது இல்லாமையாலே இவள் புருஷகாரமாகவேணும். இல்லையாகில் பூலஸித்தி, யில்லை.

எங்கே கண்டோமென்னில், ராவணகேதாஷ்டியிலே 2. “ப்ரதீ, யதாம் த, ஸாரத,ாய மைதி,லீ” என்று பிராட்டிக் காகப் பரிந்தும், தூதரை ஹிம்ஸிக்கலாகாசென்று திருவடிக்காகப் பரிந்தும் வார்த்தை சொன்னவனைத் துறந்து 3. “த்வாம் து தி,க் குலபாம்ஸநம்” என்று புறப்படவிட, ராவணபுவநத்தில் நின்றும் புறப்பட்டுவந்து மனோவாக்காயங்கள் மூன்றிலும் ஸரணம் புகுந்த ஸ்ரீவிபீ,ஷ்ணுஸ்வர்கைக் குறித்து. 4. “ந த்யஜேயம் கத,ஞ்சந” என்று ரக்ஷித்த நீர்மையிறே பெருமாளுக்குள்ளது. இவளுக்கு அங்ஙனன்று. மனோவாக்காயம் மூன்றிலும் ராவணபஜயத்தையும் ஸ்வப்நம் கண்டோமென்று பூயப்பட்டு த்ரிஜடை விண்ணப்பஞ் செய்ய, அவளும் 5. “அலமேஷா பரித்ராதும் ராக்ஷஸ்யோ மஹதோ ப,யாத்” 6. “ப்ரணிபாத ப்ரஸந்தா ஹி மைதி,லீ ஜநகாத்மஜா” என்று ‘நம்மாலே நலிவுபடுகிற இவள்தானே நம்மை ரக்ஷிக்குங்காணுங்கோள்’ என்று சொல்லியும், இவ்வுக்தியேயன்றியே பிராட்டிதானும் இவர்கள் நடுவே யிருந்து 7. “ப,வேயம் ஸரணம் ஹி வ:” என்று ‘நானுள ளாக நீங்கள் அஞ்சவேண்டா’ என்று அருளிச்செய்தும்.

இவ்வுக்திமாத்ரமாய்ப் போகையன்றிக்கே, 'ராமவிஜயமுண்டாய் ராவணனும் பட்டான், மஹாராஜருள்ளிட்ட முதலிகளுக்கும் ஒரு குறையில்லை என்று நம் மைதிலிக்குச் சொல்லிவா' என்று திருவடியை வரவிட, அவன் வந்து விண்ணப்பஞ்செய்ய, இதைக் கேட்டருளி ஹர்ஷத்தாலே 'இவனுக்கு என்ன உபகாரத்தைப் பண்ணுவோம்' என்று தடுமாறுகிறவளவிலே "எனக்குப் பண்ணும் உபகாரமாகிறது தேவரீர் விஷயத்திலே நலிந்த இவர்களை விட்டுக் காட்டித்தருகையே" என்ன, அதைக்கேட்ட பின்பு அவன் பண்ணின உபகார பரம்பரைகளையும் பார்த்திலன், இவர்கள் இப்போது நிற்கிற ஆர்த்தியே திருவுள்ளத்தில் பட்டு 1. "க: குப்யேத், வாநரோத்தம" என்றும், 2. "ந கஸ்சிந்நாபராத்யதி" என்றும், பெருமானுக்கு அந்தரங்கப்பரிசுரமான திருவடியோடே மறுதலித்து ரக்ஷித்த இவள், நம் முடைய குற்றங்களைத் தன் சொல்வழிவரும் பெருமானைப் பொறுப்பித்து ரக்ஷிப்பிக்கச் சொல்லவேணுமோ? இதிறே இவள் நீர்மையிருந்தபடி.

இதுவேயன்று; தன்பக்கலிலே அபராதத்தைப் பண்ணின ராவணனைக் குறித்து 3. "மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்" என்றும், 4. "தேந மைத்ரீ ப,வது தே" என்றும், அவனுக்கு "மாஸூச:" என்னும் வார்த்தை சொன்னவளிறே. ஆகையாலே நித்யஸாபராதஜந்துக்களுக்கு நித்யஸஹவாஸம் பண்ணுமிவள் புருஷகாரமாகவேணும். கல்யாண குண விஸிஷ்டனுமாயிருக்கிற ஈஸ்வரன் உபாயமாமிடத்தில், இப்புருஷகார பூதையான இவள், இவனுடைய ஆபரணங்களோபாதி அநந்யார்ஹஸேஷ பூதையாகில் இவள் புருஷகாரமானால்லது ப,லஸித்தியில்லை.

"புலத்துக்குப் பூர்வக்ஷணவர்த்தியாயிருக்குமதிலேயிறே உபாயபூவமிருப்பது. ஆனால் இப்புருஷகாரத்துக்கு உபாயஸரீரத்திலே அந்தர்பூவம் உண்டாகவேண்

டாவோ?" என்னில், குணங்களும் விக்ரஹங்களும் அசேதநமாகையாலே உபாய ஸ்வரூபத்திலே அந்தப் பாவமுண்டு. குணநாமாஸ்ரய ஸ்வரூபமாகையாலே இவனுக்கும் ஸ்வரூபாநுபந்தித்வ முண்டேயாகிலும் இவன் சேதநாத்ரகேசரையாகையாலே உபாயஸ்ரீரத்தில் இவனுக்கு அந்தப்பாவமில்லை. இவன் புருஷகாரத்திலே ஸாதநப்பாவங் கிடையாதேயாகிலும் இவன் ஸந்நிதியை அபேக்ஷித்துக்கொண்டாய்த்து உபாயம் ஜீவிப்பது. ஆகையால் இவன் பக்கல் ஸாதநப்பாவங் கிடையாது. எங்ஙனே என்னில், ராஜமஹிஷியைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு ராஜாவின் பக்கலிலே ப,லஸித்தியுண்டாமென்று சென்றால், அவன் பக்கல் இரக்கமில்லாதபோது புருஷகாரத்துக்குப் ப,லப்ரத,ரநஸக்தியில்லாமையாலே இப்புருஷகாரத்திலே ஸாதநப்பாவம் கிடையாது. அந்யநிரபேக்ஷமாகப் ப,லப்ரத,ரனாகையாலே அவனே உபாயம்.

"சாணௌ" என்று—1. "மாம்" என்கிறவிடத்தில் ஸாரத்யவேஷத்தோடே நிற்கிற விக்ரஹமும் இப்பதத்திலே அநுஸந்தேயம். "சாணௌ" என்கிற இது திருவடிகளிரண்டையும் என்றபடி. ஸ்தநந்த்யப்ரஜைக்கு ஸ்தநம்போலே அடிமையிலே அதிகரித்தவனுக்குத் திருவடிகளினுடைய உத்தேத்யஸ்யதையைச் சொல்லுகிறது. சேஷபூதன் சேஷிபக்கல் கணிசிப்பது திருவடிகளிரண்டையுமிறே, மாதாவினுடைய ஸர்வாவயவங்களிலும்ப்ரஜைக்குப்ரபத்தியுண்டாயிருக்க, விசேஷித்து உத்தேத்யஸ்யப்ரபத்தி ஸ்தநங்களிலேயுண்டாகிறது. தனக்கு தாரகமான பாலே மாருமலுபகரிக்கையாலேயிறே. அப்படி, சேஷபூதனுக்கும் சேஷியினுடைய ஸர்வாவயவங்களிலும்ப்ரபத்தியுண்டாயிருக்க விசேஷித்துத் திருவடிகளில் உத்தேத்யஸ்யப்ரபத்தி இவனுக்கு தாரகமான கைங்கர்யத்தை மாருமல் கொடுத்துப் போருகையிறே. இத்தால்திவ்யமங்குள விக்ரஹஸத்பாவஞ் சொல்லிற்று.

கீழ்ச்சொன்ன புருஷகாரமும் குணங்களும் இல்லையே யாகிலும் விக்ரஹந்தானே போரும் உபாயமாகைக்கு. எங்கே கண்டோமென்னில், சிந்தயந்தி தன் ஸ்வரூபாநு ஸந்தராதத்தைப் பண்ணியன்றிறே முடிந்தான். க்ருஷ்ண னுடைய ஸ்வரூபகுணங்களிலே அகப்பட்டவளன்று; காழகையாகையாலே அவன் விக்ரஹத்திலே அகப்பட் டான். அவ்வுடையவழகுதானே அவள் விரோதியையும் போக்கி அவ்வருகே மோக்ஷத்தையும் கொடுத்ததிறே.

1. "சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸூத்ரிம் பரப்,ரஹ்மஸ்வரூபிணம் | நிருச்ச,வாஸதயா முக்திம் க,தாந்யா கே,ரபகந்யகா ||" என் கிறபடியே ஸ்வரூப ஸ்வப,ராவங்களறியாத சிந்தயந்தி யாகையாலே, விக்ரஹந்தானே ஸ்வரூபகுணங்களுக்கும் ப்ரகாஸகமுமாய், ஸம்ஸாரிகளுக்கு ருசிஜநகமுமாய், முமுக்ஷுக்களுக்கு ஸாப,ரஸ்ரயமுமாய், நித்யர்க்கும் முக் தர்க்கும், பே,ரக,ரூபமுமாயிருக்கும். எங்கே கண்டோ மென்னில், 2. "ஆயதாஸ்ச ஸுவ்ருத்தாஸ்ச ப,ரஹவ:" என்று நெஞ்சுபறியுண்டு அகப்பட்டது விக்ரஹத்திலே. 3. "ஏஷ ஸர்வஸ்வபூ,தஸ்து பரிஷ்வங்கே,ர ஹநாமத:" என்று தான் மதித்தார்க்குப் பரிசிலாகக் கொடுப்பது விக்ரஹத்தை. அங்குள்ளார் ஸத,ரபஸ்யந்தியிறே.

ஆக இவ்வுபாயத்துக்கும் உறுப்பாயிருக்கையாலே அவற்றை ஒதுக்கிக் கூற்றறுத்து உபாயத்திலே நோக் கென்னுமிடம் தோற்றச் சொல்லுகிறது இஸ்ஸரண ஸப்தம்.

4. "உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோஸ் ஸப்த,ஸ்ஸரண மித்யயம் | வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் சைஷ உபாயார்த்தை,க வாசக: ||" என்கிறபடியே இஸ்ஸரணஸப்தம், உபாயத் தையும் க்ருஹத்தையும் ரக்ஷிதாவையும் சொல்லுகிறது. ரக்ஷகமென்றும் உபாயமென்றும் பர்யாயமென்று சொல் லிப்போருவர்கள். அங்ஙனன்றியே ரக்ஷகனும் வேறே

இப்ரமாணத்தால். ரக்ஷகனென்றால், ஸாதாரணரக்ஷணத்துக்கு, உபாஸகனுக்கும் ப்ரபந்நனுக்கும் பொதுவாயிருக்கும். உபாயமென்று, விசேஷித்தால் ப்ரபந்நனுக்கு உகவாயிருக்கும். எவ்வுபேயத்துக்காக? என்னில், இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயம். அநிஷ்டமாவது - தேஹாத்மாபிமானம் தொடக்கமாகக் கைங்கர்யத்தில் அஹங்காரகூர்ப்புமீருக நடுவுண்டான விரோதியான பாபங்கள். அவையாவன - அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதிஸம்பந்தங்கள், இவற்றின் கர்மமான கூர்ப்பும், ஜந்மம், பூல்யம், யௌவனம், ஜரை, மரணம், நரகம் இவற்றோடொக்க அநுவர்த்தித்துப் போருகிற தாபத்ரயங்கள், இவற்றுக்குக் காரணமான அவித்யை.

இவற்றினுடைய ஸ்வரூபமிருக்கும்படியென்? என்னில்; [அவித்யை] யாகிறது அஜ்ஞானம்; அதாகிறது - அநாத்மந்யாத்மபுத்தியும், அஸ்வே ஸ்வபுத்தியும்; அவையாகிறன - தானல்லாதத்தைத் தானென்று ப்ரமித்தும், தன்னதல்லாதத்தைத் தன்னதென்கையும், ஈஸ்வரையுடைத்தான தன்னை அபஹரித்தும், விபூதியை அபஹரித்துக் கொண்டிருக்கையும். இதுக்குள்ளே எல்லா விரோதியும் பிடிபடும். இதுதன்னை உபதேசத்தில் ௩ "நீர் நுமது" என்றார். எங்ஙனே யென்னில், அவித்யா வாஸனை, கர்மவாஸனை, தேஹவாஸனை, அவித்யாருசி, கர்ம ருசி, தேஹருசி. யதாஜ்ஞானம் பிறந்தவாறே அவித்யை நஸரிக்கும், புண்யபாபங்கள் ப்ரக்ருத்யநுகுலமாயிருக்கையாலே அநுகுலங்கள் கண்டவாறே அவை நஸரிக்கும். அநுகுலமாவது புகுவத்புத்தியாகவுமாம். திருநாமஞ் சொல்லவுமாம். அன்றிக்கே அவன்தானே உபாயமாகவுமாம். இனி இவற்றுக்கு அடியான ப்ரக்ருதியாகிறது - இந்த ஸாரீரம், நரகாத்யநுபவத்துக்கு வரும் யாதநா ஸாரீரம், ஸ்வர்க்காத்யநுபவத்துக்கு வரும் புண்ய ஸாரீரம்,

இவற்றுக்குக் கிழங்கான ஸக்ஷ்மஸாரீரமும்; இவையித்தனையும் நஸிக்கை அரிஷ்ட நிவ்ருத்தியாவது.

இனி இஷ்ட ப்ராப்தியாவது—ப்ராபியாதத்தை ப்ராபிக்கை. அதாவது பரஹிம்ஸாநிவ்ருத்தி பூர்வகமாகக் கைங்கர்யமெல்லையாக ஸ்வரூபந்ருபமாக இவ்வதி,காரிக்கு அவன் பிறப்பிக்கும் பர்வங்கள்; அவையாவன — தேஹாத்மாபி,மாநத்தைப் போக்கி, ஆத்மயாத,ாத்மயஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, உபாயாத்ர நிவ்ருத்திபூர்வகமாக ஸித்,தே,ரபாயத்திலே நிஷ்டை,யைப் பிறப்பித்து, விஷயப்ராவண்யத்தைப் போக்கி, தன்பக்கலிலே ப்ராவண்யத்தை உண்டாக்கி, லோகப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுத்து, ஸ்வரூபப்ரகாஸத்தையும் பிறப்பித்து, பரபு,க்தி பரஜ்ஞாந பரமபு,க்தியையும் பிறப்பித்து, இவை பூர்வகமாக ப,க,வத,நுப,வத்தையும் பிறப்பித்து, ப,க,வத,நுப,வஜநிதப்ரீதி காரித கைங்கர்யத்தையும் கொடுத்துவிடுகை இவன்பற்றின உபாயத்தின் க்ருத்யம். 1. “நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி” என்கிறது இவற்றிலே அந்தர்க்க,தம்; அபஹதபாப்மத்வாதி, கு,ணஸாம்யமும், ஜ்ஞாநப,லைஸ் வர்யாதி,கு,ணஸாம்யமும், பே,க,ஸாம்யமும், இவையிறே ஸாம்யாபத்திகள். 2. “பரஞ்ஜயோதிருபலம்பத்,யஸ்வேந ருபேனாபி,நிஷ்பத்,யதே” என்கிறபடியே கைங்கர்யமும் அபஹதபாப்மத்வாதி, கு,ணங்களும் பரபு,க்த்யாதி, கு,ணங்களும் ஸ்வரூபப்ராப்திகளிலே அந்தர்க்க,தமாய் ப்ரகாஸிக்குமவை. இனி பரபு,க்தி பரஜ்ஞாந பரமபு,க்திகளும் நித்யமாயிருக்கும். ஸ்வரூபத்தோடே ஸஹஜமாயிருக்கையாலே. ஆனால் இவை நித்யமாகிறபடி எங்ஙனே? யென்னில், ஒருகாலநுப,வித்த கு,ணங்கள் ஒருகாலநுப,வியாநின்றால் நித்யாபூர்வமாய் வருகையாலே பரபு,க்த்யாதி, கு,ணங்கள் நித்யமாயிருக்கும். ஸாலோக்ய ஸாரூப்ய ஸாயுஜ்யமானவை கைங்கர்யோபயோகி,யாகையாலே கைங்கர்யத்திலே அந்தர்க்க,தம். 3. “அபஹதபாப்மா

விஜரோ விம்ருத்யுர் விஸோகோ விஜிகத்ஸோதபிபாலஸ்
ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்பஃ". [அபஹதபாப்மா] என்றது-
போகப்பட்ட பாபத்தையுடையவன்; [விஜரா] விடப்பட்ட
ஜரையையுடையவன்; [விம்ருத்யு:] விடப்பட்ட ம்ருத்யுவை
யுடையவன்; [விஸோக:] - விடப்பட்ட ஸோகத்தையுடைய
வன்; [விஜிகத்ஸ:] போகப்பட்ட பசியையுடையவன்;
[அபிபாஸ:] போகப்பட்ட பிபாஸையையுடையவன்;
[ஸத்யகாம:] - நினைத்தவை அப்போதேயுண்டாயிருக்கை;
[ஸத்யஸங்கல்ப:] உண்டானவற்றைக் கார்யங்கொள்ளுமா
போலே இல்லாதவற்றை உண்டாக்க வல்லனாகை; இவை
தான் ஸ்வத: அன்றிக்கேயிருக்கிற விஷயத்தைச் சொல்லு
வானென்னென்னில், கர்மவஸ்யனுக்குள்ளது அகர்மவஸ்ய
னுன ஈஸ்வரனுக்கில்லையென்று இவனுக்கு ஜ்ஞாநம் பிறக்
கைக்காக. குணங்கள்தான் ஸேஷபூதனுன சேதந
னுக்குமுண்டாய் அவனுக்குமுண்டாயிருக்கும். இவை
எட்டு குணமும் சேதனுக்கு உபாயகதம். நிஷக்ருஷ்ட
வேஷத்தில் இல்லையென்கை. அவனுக்கு விநியோகம்
ரக்ஷணத்திலே; சேதநனுக்கு ஸத்யஸங்கல்பங்களாகிறது
அவன் நினைத்த கைங்கர்யமுண்டாயிருக்கை. இனி
ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி, குணங்கள் அவனுக்கு ஜகத், ரக்ஷணத்
திலே, இவனுக்குக் கைங்கர்யத்திலே.

அவனுக்கு [ஜ்ஞாந]மாவது 1. "யோ வேத்தி யுக, பத்
ஸ்ரீவம் ப்ரத்யக்ஷண" என்கிறபடியே எல்லாவற்றையும்
அறிந்துகொண்டிருக்குமாபோலே, இவன் செய்யக்கடவ
கைங்கர்யங்களை ஒருபோகியாக அறியவல்லனாயிருக்கும்;
[புலமாவது]-அவன் இத்தை துரித்து ரக்ஷிக்குமாகில், இவன்
கைங்கர்யத்து ௩ தூரணஸாமர்த்த்யத்தையுடையனாயிருக்
கும்; [ஐஸ்வர்ய] மாவது - அவன் ஸ்வவ்யதிரித்தங்களை
நியமித்துக்கொண்டிருக்குமாகில், அவனுக்குக் கரணங்களை
நியமித்துக்கொண்டு அடிமைசெய்ய வல்லனாயிருக்கும்.
அதாவது—கைங்கர்யத்துக்கு அநுரூபமாக அநேக ஸரீர

பரித்,ரஹங்கள் நியமிக்க வல்லனாயிருக்கை, [வீர்ய] மாவது அவன் இவற்றை ரக்ஷிக்குமிடத்தில் விகாரரஹிதனாய் ரக்ஷிக்குமாகில், இவனும் கைங்கர்யங்களைச் செய்யாநின்றால் ஒரு விகாரமின்றிக்கே யிருக்கை. [ஸக்தி]யாவது அவன் சேராதவற்றைச் சேர்ப்பித்து ரக்ஷிக்குமாகில், இவனும் அநேகம் அடிமைகளை எக்காலத்திலும் செய்யவல்ல அக்டித க்டநாஸாமர்த்த்யத்தை உடையனாகை, [தேஜஸ்]ஸாவது அவன் அகபி,புவரீயனாயிருக்குமாகில், இவனும் கைங்கர்யங்களை ஒரு போகியாகச் செய்கிற தேஜஸ்ஸை உடையனாயிருக்கும்.

இனி விக்,ரஹத்தில் அவனுக்கும் இவனுக்கும் ஒக்கும். குணங்களும் அவனுக்கும் இவனுக்கும் ஒக்கும். ஜ்ஞாந ஸக்த்யாதி,களும் அவனுக்கும் இவனுக்கும் ஒக்கும். ஆகையாலே பரமஸாம்யாபத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்குமென்கிறது. ஸேஷித்வ ஸேஷத்வங்கள் கிடக்கச்செய்தே ஸாம்யாபத்தியு முண்டாகிறது. ஸஜாதீயங்கலந்தாலல்லது. ரஸவிஸேஷமுண்டாகாது. இரண்டு தலைக்கும் பேராக்யம்ப் பிறக்கைக்காக ஸாம்யாபத்தி உண்டாய்த்தென்றால் ஸேஷஸேஷித்வங்களென்கிற முறை மாறாது. எங்ஙனே? என்றில், இவ்ளக் கிஞ்சித்கரிப்பித்துக்கொண்டு அவனுக்கு ஸேஷித்வம்; அவனுக்குக் கைங்கர்யத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு இவனுக்கு ஸேஷத்வம். இருவர்க்கும் இரண்டும் வீயவஸ்தி,தம். அவனோடு ஸமமென்னவொண்ணாது.

இஷ்டப்ராப்தி பண்ணிக்கொடுக்கையாவது-இவன் ஸ்வீகரித்த உபாயத்தில் நிலைநின்றவனுடைய அதி,காராநு,குணமாக அவன் பண்ணிக்கொடுக்குமவை.

ஆக இந்த ஸரணஸப்த,தம் உபாயபூவத்தைச் சொல்லுகையாலே கீழ்ச்சொன்ன நாராயண ஸப்த,தம் தொடங்கி இவ்வளவும் உபாயபரமாக அநுஸந்தே,யம். இவனுடைய உஜ்ஜீவநார்த்த,தம் லக்ஷமீஸம்ப,ந்த,தும் அநுஸந்தே,யம்.

இப்படி உபாயம் வித்த, தமையிருக்க, அநாதிகாலம் பூலியாதொழிந்தது இவனுடைய ப்ரபத்தியில்லாமை யிறே. அந்த ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது மேல் - "ப்ரபத்தியே" என்கையாலே. "ப்ரபத்தியே" என்றது அடைகிறேன் என்றபடி. அதாவது - அங்குத்தை 'வ்ரஜ'வினுடைய அநுஷ்டாபம். 1. "க,த்யர்த்த,பு,த்ய,த்யர்த்த,பு" என்கிறபடியே அத்யவஸாயமான ஜ்ஞாநவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. "ப்ரபத்தியே" இப்ரபத்திதான் மாநஸ்மோ வாசிகமோ காயிகமோ? என்னில், மூன்றுமாம், ஒன்றுமாம். ஒன்றமையுமாகில் இரண்டுமில்லை; மூன்றும் வேணுமாகில் ஒன்று போராது; ஆனால் சொல்லுகிற தென்னில் - ஒன்றுள்ளவிடத்திலும் ப,லஸித்தி, கண்டோம். மூன்றுள்ள விடத்திலும் ப,லஸித்தி, சண்டோம். ஆகையாலே இவற்றில் ஒரு நிஃபந்தம் பெரிசன்று. ஒன்றிலும் ஸாத,நப,ராவமில்லை; மூன்றிலும் ஸாத,நப,ராவமில்லை. அவனுடைய அநுக்,ரஹமே ஹேதுவாமித்தனை. ஜ்ஞாநாத்மோக்ஷமாகையாலே மாநஸமாகக் கொள்ளக் கடவோம். ஆனால் ப,லத்துக்கு ஸாத,நமன்றுகில் இவை வேண்டுகிறதென்னென்னில், இவ்வதிகாரி முமுக்ஷுவென்றறியும்போது ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தி வேணும். சேதநென்றறியும்போது அசித்,வ்யாவ்ருத்தி வேணும். இனி அசித்,வ்யாவ்ருத்தமான ஜ்ஞாநம் சேதநத,ரீமமாகையாலே, ஸ்வரூபமாமித்தனை. ஸ்வரூபாதிரேகியான ஈஸ்வரன் பக்கலிலே உபாயப,ராவம் கிடக்குமித்தனை. "ப்ரபத்தியே" என்கிற பதம் மாநஸத்தைக் காட்டுமோவென்னில், 2. "பத்,லு க,தென" என்கிற த,ரதுவிலே ஒரு க,திவிசேஷமாய் க,த்யர்த்த,மாய், பு,த்ய,த்யர்த்த,மாகிறது. பு,த்ய,தியாகிறது. 3. "வ்யவஸாயாத்மிகா பு,த்ய,தி:" என்றும், 4. "பு,த்ய,தி,ரத்,யவஸாயிதி" என்றும், சொல்லுகையாலே, மனோவ்யாபாரமான அத்யவஸாயத்தைச் சொல்லுகையாலே ப்ரபத்திக்கு மாநஸமே அர்த்தம். இம்மாநஸ ஜ்ஞாநம் இருக்கும்படியென்னென்னில்; க்ரியாஸூபமான

கர்மமாதல், கர்மத்தாலே க்ஷீணபாபனாய்ப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநமாதல். கர்மஜ்ஞாந ஸஹக்ருதையான அநவரத ப்ராவுநாஹபையான புக்தியாதல், இவை மூன்றும், கைங் கர்யத்துக்கும் உபயோகியாய், ஸாத,நதயாவிஹிதமாயிருக்கையாலே, இவற்றில் உபாயபுக்தி,தி,த்யாக, பூர்வகமாய், தான் உபாயமன்றியிலே வித்,தோபாய ஸ்வீகாரமுமாய், அதிகாரிக்கு விசேஷணமுமாய், அத், யவஸாயாத்மகமுமாய் இருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிசேஷம் ப்ரபத்தியாகிறது. "ப்ரபத்யே" என்கிற வர்த்தமானம், பேராஜநஸநாதி,களிலே அந்யபரணானபோதொழிய, ஸார மும் பாங்காய், ஸத்வோத்தரனாய், முமுக்ஷுவாகையாலே அவனை விஸ்மரித்து இருக்கும்போதில்லையிறே; ஆகையாலே தானுணர்ந்திருந்தபோது அவனை உபாயமென்றிருக்கிற நிலை மாருதிருக்குமிறே, அததைச் சொல்லுகிறது. ஸம்ஸாரப,யமும் ப்ராப்யருசியும் கனக்கக்கனக்க, 1. "த்வமேவோபாயபூ,தோ மே ப,வேதி ப்ரார்த்த,நாமதி:" என்கிற லக்ஷணவாக்யத்துக்கு உறுப்பாய் ப்ரார்த்த,நை உருவச் செல்லவேணும். நினைக்கிறது அவனையாகையாலே நெஞ்சு விட்டுப்போம்படியாய்; பரத்வம் எட்டாது; வ்யூஹம் கால்கடியார்க்கு; அவதாரம் அக்காலத்திலுதவினார்க்கு; அர்ச்சாவதாரம் உகந்தருளின நிலங்களிலே புக்கபோது; திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு கிடக்கவும் போகாதே; இனி இவனுக்கெங்குமொக்கச் செய்யலாவது ஜ்ஞாநாநுஸந்த,நாமிறே; அததைச் சொல்லுகிறது வர்த்தமானம்; இதுவும் அப்படியே அநுவர்த்தநமாகிறதாகில் ப,லஸித்,தி, யளவும் செல்ல அநுவர்த்திக்கிற உபாஸநத்திற் காட்டில் இதுக்கு வாசியென்னென்னில், ரூபத்தில் பே,தி,க்கலாவ தொன்றில்லை, ஹேதுவை விசேஷிக்குமத்தனை. 2. "நிதி, த்யாஸிதவ்ய:" என்று விதி,பரமாய் வருவதொன்று அது; இவ்வநுஸந்த,நாம் ராக,ப்ராப்தம்; அது ஸாத,நதயாவிஹிதமாகையாலே அநுஸந்த,நா விச்சே,த,ம் பிறந்தால்

புலவிச்சேதும் பிறக்கும்; ராகு நுவர்த்தநமாகையாலே அநுஸந்த, நவிச்சேதும் பிறந்தால் புலவிச்சேத, மில்லை ப்ரபந்நனுக்கு, ஸாத, நம் அவனாகையாலே. இதுக்கு வேத, நத் தத்தில் ந்யாயம் கே, சரிக்கிறவிடம் எங்ஙனே யென்னில்: 1. "ஸம்பே, க, ப்ராப்திரிதி சேந்ந வைஸேஷ்யாத்" என்று ஜீவாத்மாவோபாதி பரமாத்மாவுக்கும் அசித், வ்யாவ்ருத்தி ஒத்திருக்கச் செய்தே இத்தோட்டை ஸம்பர்க்கத்தாலே வரும் து, க், ஸு, க, த, ய நுப, வங்கள் அவனுக்கு வாராது. ஸ்பர்ஸமொத்திருக்கச்செய்தே, வாராதொழிவானென்னென் னில்: உபாயந்தன்னில் ராகும்பிறக்கிறது விஷயவைலக்ஷண் யத்தாலேயிறே; அவ்வோபாதி இந்த ஸாத, நந்தானே லக்ஷமீபதியாய் கு, ணாதி, கமுமாய் விக், ரஹோபேதமுமாய் ஸித், த, ரூபமுமாயிருப்பதொன்றாகையாலே அசேதநக்ரியா கலாபமாயிருக்கிற ஸாத, நத்திற்காட்டில் இதிலே ராகும் பிறக்கச் சொல்லவேணுமோ? திரைமேல் திரையான மிறுக்குக்கள் மேல்வந்து குலைக்கப் பார்த்தாலும், ப்ரமா ணங்கள் வந்து குலைக்கப்பார்த்தாலும், அவன்தானே வந்து குலைக்கப்பார்த்தாலும் குலைக்க வொண்ணாதபடியான நிஷ்டை, யைச் சொல்லுகிறது க்ரியாபதும். பிள்ளை திரு நறையூரையரைப்போலே. ஆக பூர்வார்த்தம் உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது என்றதாய்த்து.

பூர்வவாக்யம் முற்றிற்று.

உத்தரவாக்யத்தின் தாத்பர்யம்

இந்த உபாயந்தான், ஐஸ்வர்யாத்யுபேயாப, ரஸங்க ளுக்கும் பொதுவாயிருக்கையாலே, அவற்றினுடைய த்யாக, பூர்வகமாக மேல் நிரதிஸ்யமான உத்தமபுருஷார்த த, த்தை விவக்ஷிக்கிறது. "ஸ்ரீமதே" என்று.

இவ்வைஸ்வர்யாதிபுருஷார்த்தங்களை ஸாஸ்த்ரம் ஆத, ரியாகிறக உபேயாப, ரஸமென்று கழிப்பானென்னென் னில், இவைதான் அல்பாஸ்தி, ரத்வாதி, தே, ஷது, ஷிதங் களாயிருக்கையாலும், ஸ்வரூபப்ராப்தமல்லாமையாலும்,

த்யாஜ்யம். தேஹாத்மாபி, மாநிக்குப் புத்ர பஸ்வந்நாதிகள் புருஷார்த்த, மாயிருக்கும். தேஹம் அஸ்தி, ரமென்னும் ஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே, அவை அவனுக்கு த்யாஜ்யமாயிருக்கும். இனி பரலோக புருஷார்த்த,ங்களில் வந்தால் நரகம் அநிஷ்டமாயிருக்கையாலே அதில் ருசிணே பிறந்த தில்லை. ஐஸ்வர்யமாகிற ஸ்வர்க்கூத்யநுப,வத்திற் வந்தால் ஊர்வஸீ ஸாலோக்யத்திலே ஸுக,ப்,ராத்நி கிடக்கையாலே ருசியுண்டாயிருக்கும். அதை லபித்து அநுப,விக்கப் புக்கில் தே,வதை து,ஸ்ஸீலதே,வதையாகையாலே தன்னை உபாஸித்துத் தான் கொடுத்த ப,லத்தை அநுப,விக்கும் ஸாம்யாபத்தி பொறுக்கமாட்டாமையாலே யயா தியை 1. "த்,வம்ஸ" என்று தள்ளினாற்போலே தன்னும். இது தப்பி அநுப,விக்கப் புக்கன்றே, 2. "ஷ்ணே புண்யே மர்த்யலோகம் விஸந்தி" என்று புண்யக்ஷயம் பிறந்து நரகத் திலே விழப்புகுகிறோம் என்கிற ப,யத்தோடேயிருந்து அநுப,விக்கையாலே, உயிர்க்கழுவில் ஸுக,ம்போலே து,க்க, விசேஷமாயிருக்குமத்தனை. ஸுக,லவமுண்டானாலும், வகுத்த புருஷார்த்த,மல்லாமையாலே ஸ்வரூபப்ராப்தமன்று. லோகவிநாஸமுண்டாகையாலே அஸ்தி,ரம். இனி ப்,ரஹ்ம லோகப்ராப்தியில் வந்தால் அநுப,வம் செல்லாநிற்கச் செய்தே கூுத்திபாஸையாலே ஸ்வமாம்ஸத்தை ப,கூழித்துப் பின்னையும் போயிருக்கும் என்று சொல்லுகையாலும், பூர்ணமான நிஷ்க்ருஷ்டஸுக,மல்லாமையாலும், ஸ்வரூபப்ராப்தமல்லாமையாலும் த்யாஜ்யம். இங்ஙனெத்த து,ரிதபரம்பரைகளுமின்றியிலே, அசித்,வ்யாவ்ருத்தி விசேஷ ஷணமான ஆத்மவஸ்து, விலக்ஷணமாகையாலே, ப்ராப்தியிலே ருசியுண்டாயிருக்கும். அதை லபித்து அநுப,விக்கப் புக்கால், ப,க,வத,நுப,வமும் அங்குள்ளாரு டைய பரிமாற்றமும் ப்ரகாஸியாநிந்த, அவ்வநுப,வத்துக்கு யோக்யதையுண்டாயிருக்கக் கிடையாமையாலே கீழ்ச் சொன்னவற்றிற் காட்டில் தனக்குண்டான ஸுக,மடைய, வித,வாலங்காரம்போலே அவத்யமாய், து,க்க,மாய், முடி

வில்லாத நரகஸமாநமாயிருக்கையாலே அதுவும் த்யாஜ்யம். கீழ்ச்சொன்னவைபோலே அஸ்பமன்றியே நிரதிசயமுமாய், அஸ்தி, ரமன்றியே நித்யமுமாய், ஸ்வரூபத்துக்கு அநநுரூபமன்றியே அநுரூபமுமாய், புகராவ்ருத்தியின்றியே அபுகராவ்ருத்திலக்ஷணமோக்ஷமுமான, உத்தமபுருஷார்த்தத்தை விவக்ஷிக்கிறது உத்தரவாக்யம்.

உத்தரவாக்யத்தின் தாத்பர்யம் முற்றிற்று.

உத்தரவாக்யத்தின் ப்ரதிபத, வ்யாக்ய, யாதாரம்ப, ம்

“ஸ்ரீமதே” என்றது கீழ் புருஷகாரபூ, தையானுற் போலே நித்யப்ராப்யம் என்கிறது.

இவள் ப்ராப்யை என்னுமித்தை இஸ்ஸப், தும் காட்டுமோவென்னில், “ஸ்ரீமதே” என்கிற விப, க்தியாலும், “ஆய” என்கிற சதுர்த்தியாலும், தாத், ர்த்த, யத்தைக் காட்டுமித்தனை. இரண்டும் ஏகவிப, க்தியாகையாலே நாராயணபத, த்துக்கு ஸ்ரீஸப், தும் விசேஷணமாகையாலே ஸ்ரீமந் நாராயணன் பொருட்டென்றாய்த்து ஸ்ரீஸப், தும் காட்டுவது. ப்ராப்யை என்று இஸ்ஸப், தும் காட்டாதாகில், அவனோபாதி ப்ராப்யையென்று சொல்லுகிற அர்த்த, ம் சேருகிறபடி யெங்ஙனையென்னில்; அவன் ப்ரத, ராந ப்ராப்யனய்த்ததும் ஸ்வாமியாகையாலேயிறே. இவளும் இவனுக்கு மஹிஷி, இவர்களைக் குறித்து ஸ்வாமிநி என்னும் இஸ்ஸப், த, மே. இவளுடைய ப்ராப்யதையைச் சொல்லத்தட்டில்லை. எங்ஙனையென்னில்; கீழ் ஸ்ரீஸப், த, த்திலே இவர்களைக் குறித்து ஸ்வாமிநியென்னும் வ்யுத்தபத்தியாலும் 1. “விஷ்ணுபத்தீ” என்கிற ப்ரமாணத்தாலும் ஸித்த, த, மான அர்த்த, த்துக்கு வாசகமான ஸ்ரீமச்சப், த, த்தை இங்கே ப்ரயோகி, க்கையாலே, இஸ்ஸப், த, மே இவளுடைய ப்ராப்யதையைச் சொல்லுகிறது. தன்னை யொழிந்தார்க்கு ப்ராப்யஸித்த, தி, கள் இவளுடைய கடாக்ஷமாயிருக்கும். இதுதன்னை நம்மாழ்வார் ௩ “கோலத்திருமா

மகளோடுள்ளைக்கடி” என்று, இளையபெருமானும்
 1. “புவாம்ஸ்து ஸஹ வைதே, ஸ்யா கி, ரிஸா துஷ = ரம்ஸ்யதே”
 என்று பெருமாள் ப்ராப்யரானவோபாதி பெரியபிராட்டியார்
 ப்ராப்யை என்றும் அருளிச் செய்தார்கள். இவ்வடிமை
 கொள்ளச் சேர இருக்கிறவிருப்பை 2. “ஸ்ரீயா ஸார்த்தம்
 ஜக, த்பதி” இத்யாதி, களாலே. இவள் ப்ராப்யதை எங்கு
 மொக்க வ்யாப்தம். அவனுடைய ப்ராப்யதை ஸ்வதஸ்
 ஸித்தம். அதுக்கு ஏகாயநனுமிசையுமே. இவளுடைய
 ப்ராப்யதையைச் சொல்லுகையாலேயிறே இதுக்கு
 ப்ராத்யாத்யம். மாதாபிதாக்கள் இருவரையும் சேர அநுவர்த்
 திக்கும் புத்ரனைப்போலே, ஸ்வாமியும் ஸ்வாமியியும் சேர்ந்த
 சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கை சோஷபூ, தனுக்கு ஸ்வ
 ரூபம். ஸாத, நத, ஸையில் புருஷகாரத்தை அபேக்ஷித்த
 வோபாதி, ஸாத், யத, ஸையிலும் இருவருமான சேர்த்தி
 அபேக்ஷிதம். “ஸ்ரீமதே” என்கிற மதுப்பாலே கீழில் மத் பத, த்
 தில் அர்த்தம் போலே இங்கும் இருவருமான சேர்த்தியால்
 வந்த பே, க், யதை நித்யமென்கிறது. இப்படி இச்சேர்த்தி
 யொழியத் தனித்து அவளே ப்ராப்யமென்று பற்றுதலும்,
 அவளே ப்ராப்யமென்று பற்றுமதுவும் விநாஸம். எங்கே
 கண்டோமென்னில். பிராட்டி யொழிய, பெருமாள் பக்க
 லிலே பே, க், யபூ, த், தி, பண்ணின ஸூரீப்பணகி, நஸித்
 தாள். பெருமானைப்பிரித்துப் பிராட்டி பக்கலிலே பே, க், ய
 பூ, த், தி, பண்ணின ராவணன் நஸித்தான். உடலையும்
 உயிரையும் பிரித்தார்க்கு விநாஸமல்லதில்லையிறே.
 3 “அநந்யா சாக, வேணுணம் ப்ராஸ்கரேண ப்ரப, ர யத, ர”
 4. “அநந்யா ஹி மயா ஸீதா ப்ராஸ்கரேண ப்ரப, ர யத, ர”
 என்றிருவருடைய ஸத், ப், ராவும் இதுவானபின்பு இனி
 இவர்களைப் பிரிக்கையாவது வஸ்துவினுடைய ஸத்,
 ப், ராவத்தை இசையாமையித், கையிறே. இவ்வஸ்துஸத்,
 ப், ராவத்தை இசைந்தார்க்கு மிது, நமேயிறே ப்ராப்யம்.

“நாராயணன்” என்று எல்லாவழியாலும் வகுத்த ஸர்
 வாத்ம ஸ்வாமி என்கிறது. கீழ் பற்றுகைக்கு ஸௌலப்யம்

ப்ரத்யாகமானவோபாதி, இங்கும் அடிமை செய்கைக்கு வகுத்த ஸப்,த்யம் அபேக்ஷிதமாகையாலே ஸ்வாமித்வத்திலே நோக்கு. வகுத்த ஸ்வாமி என் கையாலே இவனை யொழிந்த அஸேவ்யஸேவை அபுருஷார்த்தமென்கிறது. திருமந்திரத்தில் நாராயண ஸப்,த்யவாச்யமான அர்த்த, விசேஷங்கள் இந்த நாராயண ஸப்,த்யத்தில் உபதே,ஸியாதொழிவானென் னென்னில், அங்கு ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறதா கையாலே சேதநாசேதநமான நித்யபத்யார்த்தங்களினுடைய ஸமூஹங் கள் பலவற்றுக்கும் ஆவாஸ்ய,மியாயிருக்கிருனென்று ஸர்வஸ்வாமித்வம் சொல்லிற்று. இங்கு அசித்,வ்யா வ்ருத்தனை சேதநனுக்கு ப்ராப்யம் சொல்லுகையாலே ஸர்வாத்மஸ்வாமித்வம் சொல்லிற்று. கீழ் நாராயண பத்யத்தில் சொன்ன குணங்களும் இப்பத்யத்திலே ப்ராப்ய பரமாக அநுஸந்தே,யம். அவன்தான் நிற்கும் நிலையிலே குணங்கள் நிற்பது. ப்ராப்யமான ஆகாரமும் ப்ராபக மான ஆகாரமும் அவன்தனக்குண்டானாற்போலே அவன் குணங்களுக்குமுண்டு. அங்கும் தன்குணங்களை ப்ராப்ய பரமாகச் சொல்லுகிறது. 1. “ஸோடஸ்நுதே ஸர்வாத் காமாந் ஸஹ ப்,ஹ்மணா விபர்சிதேதி” என்றும், 2. “பிணங்கி யமரர் பிதற்றும் குணம்” என்றும் கு,ணநுப,வமே ப்ராப்ய மாகச் சொல்லிற்றிறே.

நித்யஸூரிகள நுப,விக்கக்கடவ கு,ணங்களை — நித்யஸம் ஸாரியை முத்தனாக்கி இக்கு,ணங்களை இவர்களளவிலே மட்டம் செய்துகொடுத்து ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுப,விப்பிக் கையாலே ஸௌலப்யம் ப்ராப்யம். சேறுதோய்ந்த இவனை ப்ராக்,ல்ப்யமேயாயிருக்கிற நித்யஸூரிகளுடைய கோவை யிலே ஒருவனுக்கி அநுப,விப்பிக்கையாலே ஸீலகு,ணம் ப்ராப்யம். அநுப,விக்கிற இவனுடைய தோஷம்பார்த்தல், தன் வைலக்ஷணயம் பார்த்தல் செய்யாதே இவனை அநு ப,விப்பிக்கையாலே வாத்ஸல்யம் ப்ராப்யம். இவனுடைய அஸேவ்யஸேவைகளைத்தவிர்த்து ஸ்வரூபாநுபுமமான கைங்

கர்யத்தைக்கொடுத்து அடிமை கொள்ளுகையாலே வகுத்த ஸ்வாமித்வம் ப்ராப்யம், இந்த ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி, குணங்களை அநுபுவிக்கிற இவனுக்கு பேடாக்தருத்வஸக்தியையுங் கொடுத்து அநுபுவிப்பிக்கையாலே, அவற்றோடு இவற்றினுடைய கார்யாவஸ்தையான ஸீலாதி,குணங்களோடு வாசியற எல்லாம் கட்டடங்கு இவனுக்கு ப்ராப்யம். ஈஸ்வரன்தான் ப்ராப்யனுகிறது. இக்குணங்களுக்கு ஆஸ்ரய பூதனென்றிறே. நித்யஸம்ஸாரியை முத்தனாக்கி அநுபுவிப்பிக்கையாலே வேறே குணங்கள் ப்ராப்யமாஸ்த்தென்னில், ஸ்வேக ரூபேண குணங்களடைய ப்ராப்யமென்னுமிடம் கண்டோமிறே. நித்யஸூரிகள் குமிழிநீருண்கையாலே ஸம்ஸாரிசேதகளை இதுக்கு நிலவனாக்கி அநுபுவிப்பிக்கிற உபகாரஸம்ருதிக்காக இட்ட பாசுரங்களிறே இவை. ஒன்றும் செய்யாதபோதும் பேடாக்யதையிறே குணங்களுக்கு வேஷம். அவன் குணமென்று இவை பேடாக்யமான பின்பு குணநாமாஸ்ரயமானவன் ஸ்வரூபத்துக்கு பேடாக்யதையே நிரூபகமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறே. நாராயண ஸப்தத்தில் அநந்தரத்தில் விக்ரஹத்தையே ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லாதொழிவானென் - விக்ரஹம் ப்ராப்யமாயிருக்க? என்னில், இதுக்கு ஸாத்நமான பூர்வார்த்தத்திலே விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகையாலே ப்ராப்கமான வஸ்துதான் ப்ராப்யமாகையாலே, இங்கு ஸப்தேந சொல்லிற்றில்லையேயாகிலும், இங்குண்டென்னுமிடம் அர்த்தாத்ஸித்தம். விக்ரஹத்துக்கு பேடாக்யதையே வேஷமாயிருக்கையாலே இங்கு ஸித்தமாயிருத்தது. அதிகாரியினுடைய கதிஸூந்யதையாலே உபாயமாக வேண்டுகிறது. அதுவும் அவனுக்கு அபாஸ்ரயமாம்படி உபதேஸிக்க வேண்டுகையாலே ஸப்தேந சொல்லிற்று. ப்ரஸித்தமான விஷயத்துக்குப் பூரிக்க வேண்டாவே இந்த விக்ரஹத்துக்கு இங்ஙனே இருப்பதொரு ஏற்றமுண்டு—மாணிக்கச்செப்பிலே பொன்னையிட்டு வைத்தாற்போலே ஸ்வரூபகுணங்களுக்கு ப்ரகாஸகமா

பிருக்கையாலே, இக்குணங்களினுடைய பேராக்யதை யெல்லையறிந்து விக்ரஹத்தளவும் செல்லப்பெற்றதில்லை. விக்ரஹத்தை அவன்தான் ஆவிஷ்கரித்து ஸைத்யபஸ்யந் திக்கு விஷயமாக்கின்போது அநுபவிக்குமத்தனை. ஆக இந் நாராயணஸப்தத்தாலே ஸர்வாத்மஸ்வாமித்வம் சொல்லிற் றுய்த்து.

“ஆய” என்கிற இது சதுர்த்தியாகையாலே நித்ய கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கும்படி. இச்சதுர்த்திக்கு தாதூர்த்த்யம் அர்த்தயாயிருக்க நித்யகைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கும்படி என்கைக்குக் கைங்கர்யத்தைக் காட்டுமோ வென்னில்: “வ்ருக்ஷாய ஜலம்” என்றால் வ்ருக்ஷத்தின் பொருட்டென்னு மாபோலே “நாராயணாய” என்றால் நாராயணனுக்கு சேஷமென்று காட்டுமத்தனையன்றோ வென்னில்; ஸ்வரூபம் ததூர்த்த்யமானபோதே ஸ்வரூபாநுபந்தியாய் வரும் ஸ்வ பாவங்களும் ததூர்த்த்யமாகக் கடவதிறே. சேஷபூத னுக்கு சேஷவ்ருத்தியிறே ஸ்வரூபம்; புஷ்பம் பரிமளத் தோடே அலருமாபோலே. ஸ்வரூப ப்ராப்தியாவது - கைங் கர்யப்ராப்தியாகக் கடவது, கைங்கர்யம் ஸஹஜமாகை யாலே. ததூர்த்த்யமாவது—சேஷத்வம் சொன்னவிடத்திலே சேஷவஸ்துவைச் சொல்லிற்றாய், அது சொன்னவிடத் திலே சேஷவ்ருத்தியைச் சொல்லிற்றாய், அவ்வழியாலே கைங்கர்யம் சொல்லிற்றாகக் கடவது.

ஆனால் “ஸர்வதே, ௪ ஸர்வகாலஸர்வாவஸ்தே, ௪ சிதமான ஸகல கைங்கர்யங்களையும் பண்ணப்பெறுவேனாகவேணும்” என்கிற ப்ராப்த்யுத்தையைக் காட்டுமோ இஸ்ஸப்த்யம்? என்னில்,— இந்த ஸ்வரூபஸ்வபாவந்தான் ஒரே காலத்தி லேயாய், வேறொரு காலத்திலின்றிக்கேயிருக்குமோ? என்னில், எல்லா தே, ௪ ததிலுமுண்டென்று வந்து புகுந்து ௩ “உடனாய்” என்கிறபடியே, இத்தே, ௪ங்களில் ஒரோர வஸ்தை, ௪களில் ஒரோரிடங்களிலேயாய் ஒரோரடிமையின்

றிக்கேயிருக்குமோ வென்னில்: ஸகல கைங்கர்யங்களும் உண்
டென்று வந்து புகுத்து ௩ “வழுவினாவடிமை” என்கிற
படியே ப்ரணவத்தாலும், நமஸ்ஸாலும், ஸூத்த, ஸ்வருப்ரான
நமக்கென்று பேராக்யாதிகாரியைச் சொல்லுகிறது. அவ்
விடத்திலே ௩ “செய்யவேண்டும் நாம்” என்று திருப்பா
வாடை இனிதென்று சொல்லுமாபோலே இவன் கைங்
கர்யம் இனிதென்று இவன் எல்லா அடிமையையும் பாரித்
தால் அவன் கொள்ளுமோ, உத்துங்குதத்த்வமன்றோ
என்னில், இவனிடுத்து ப்ரார்த்திக்கவே அவன் கொள்ளு
மிடத்தைப் பற்றவே ப்ரார்த்தனை புகுத்தது.

இஸ்ஸப், தத்தக்கு ஸேஷத்வம் அர்த்தமாயிருக்க,
கைங்கர்யத்தைக் காலதே, ஸங்கனாயிட்டுப் பெருக்கி அநு
ஸத்திக்கிறதற்கு ப்ரயோஜனம் என்னென்னில், கலியன்
பைபையாகக் குவிக்க வேணுமென்னுமாபோலே தனக்கு
ஸ்வருபா நுருபமுமாய் ஸர்வாதி, காரமுமான கைங்கர்யத்தி
லேயிறே பேராக்யதையில் வைபுவத்தாலே வந்த அபிவி
வேசம்.

புகுவது, நுபுவமும் கைங்கர்யமாய் இருக்கச்செய்தே
அது ஈஸ்வரனுக்குமொத்து, தனக்கும் ப்ரீதியுண்டாகை
யாலே இப்ரீதிகாரிதமான கைங்கர்யம் உண்டாய்த்து.
இனி கைங்கர்யத்துக்கு அவ்வருகில்லையே ப்ராப்யம்.

கீழ்ச்சொன்ன பிராப்யமும், குணங்களும், விக்ரஹ
மும், ஈஸ்வரனும் ப்ராப்யமன்றோவென்னில், இக்கைங்
கர்யத்துக்கு வர்த்தகராகையாலே ப்ராப்யராஸ்கனித்தனை;
கைங்கர்யமே ப்ராப்யம். அர்ச்சிராதி, ஸாலோக்யாதி, பர
புக்த்யாதி, கன் ப்ராப்யமானவோபாதி புகுவல்லாபமும்
ப்ராப்யமான ஆகாரம். கைங்கர்யமே ப்ரதான ப்ராப்யம்.
ஸாலோக்யாதிகளில் ஸாயுஜ்யம் ப்ரதானமாகச் சொல்லு
கிறது கைங்கர்யமாகையாலே 3-றே. 1. “ஸாயுஜ்யம் ப்ரதி

பந்தர யே திவ்யபுக்தாந்தபவ்விற: | கிங்கரா மம தே நித்யம்
 ப,வந்தி நிருபத், சவா: ||" என்கிறபடியே. ஸாயுஜ்யமாவது
 கூட்டரவு; கூடினாலல்லது கைங்கர்யம் வித்தி, யாது.
 ஸ்த்ரீபுமாந்கள் ஒன்றினுர்களுென்றால் ஏகத், ரவ்யமாநுர்கள்
 என்றன்றிறே. ஒருமிடருநுர்களுென்று பொருளாய்த்து.
 அப்படியே இக்கைங்கர்யம் கொள்ளவிருக்கிற சேஷியுடைய
 நினைவும், கைங்கர்யஞ்செய்து ஸ்வரூபம் பெறவிருக்கிற சேஷ
 பூ, தனுடைய நினைவும் ஒன்றாய், அதாவது சேஷியினுடைய
 நினைவு தனக்கு நினைவாய் அவனுடைய பே, ராக், யமே தனக்கு
 பே, ராக், யமாகத் தலைக்கட்டுகை. ஒரு மிது, நம், பே, ராக், யம்
 மிக்கு உந்மஸ்தக ரஸமாய்க் கலவா நின்றால், பிறக்கும் இனிமை
 இருவர்க்கும் ஒக்குமிதே. அதில் பரதந்த்ரானை இவனுக்குப்
 பிறக்கும் இனிமை பாரதந்த்ரீயத்தோடே சேர்ந்திருக்க
 வேணுமிதே. அதாவது இவன் செய்யும் அடிமைகண்டு
 அவனுகந்தால், பின்னை அவனுகந்தபடி கண்டுக்கையிறே
 இவனுக்கு ஸ்வரூபம், கைங்கர்ய விஷயமாக வங்கிபுரத்து
 நம்பி பணிக்கும்படி:— "1. 'கிம் குர்ம இதி கைங்கர்யம்'
 என்று ப, க, வத, நுப, வப்ரீதியாலே தடுமாறி என்செய்வோம்
 என்றிருக்கை" என்று. அங்ஙனன்றிக்கே மாநஸமாயும்
 வாசிகமாயும் காயிகமாயுமிதே செய்யும் அடிமைகள். 2.
 "ஸோடஸ்துதே ஸர்வாத் காமாத் ஸஹ, ப், ரஹ்மணா விபஸ்
 ஸிதா" என்று மாநஸமான அடிமை. 3. "ஹாவு ஹாவு
 ஹாவு, அஹமந்த மஹமந்த மஹமந்தம், அஹமந்தாதே, டா
 ஹமந்தாதே, டாஹமந்தாத்,:" 4. "நம இத்யேவ வாதி, ந:"
 என்னும் இவை வாசிகமான அடிமை; 5. "யதா
 தருணவத்ஸா வத்ஸம், வத்ஸோ வா காதஸம், ச, ரயா வச
 தத்தவம் அறுக, ச்சேத், / (க, ச்ச, ந்தமநுவ்ரஜேத்) தத, ர
 ப்ரகாரம் யேந யேந த, ரதா க, ச்ச, தி தேந தேந ஸஹ
 க, ச்ச, தி" என்னும் இவை காயிகமான அடிமை.

ஆக இவையாய்த்து கைங்கர்யம். இவை செய்யு
 மிடத்தில் ௩ "தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே" என்கிற
 ௩ திருவாய் 2-9-4. | ( ) இது அதிகபாடம்.

படியே ஸ்ரக்ஷந்த, நாதிகளைப் போலே அவனுக்குக் கைதொடுமானமாயிருக்கை. அதாவது, 'விநியோகங் கொள்ளுமவனுக்கேயுறுப்பாய், தனக்கென்ன வேறொரு ஆகாரமின்றிக்கேயிருக்கை. அப்படி உ"படியாய்" என்கிற படியே அசித்ஸமாதியிலேயாம்படி தன் ஸ்வரூபத்தை ஸிஷித்தால், பின்னை அவனுகந்தபடிகண்டு உகக்கு மென்னத் தட்டில்லையிறே புருஷார்த்தமாய்கைக்கு.

இதுக்கு வரும் விரோதி, நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது - நமஸ்ஸு. "நம:" என்கிறது - கைங்கர்யத்தில் நானென்கிற விரோதியைப் போக்கித் தந்தருளவேணுமென்கிறது. அஹங்கார கார்ப்புமான கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமன்றே. ஆகையாலே அவ்வளவுஞ்செல்ல வுள்ள அஹங்கார மமகாரங்களைப் போக்கித்தந்தருளவேணுமென்கிறது. அஹங்காரத்தை நிஷேதிக்கையாலே அத்தால் வந்த மமகாரமும் இந்நமஸ்ஸிலே நிஷேத்யமாய்த்து. அஹங்கார மமகாரங்களாகிற சேற்றிலே அநாதிகாலம் புதையுண்டுகிடந்த சேதனை நமஸ்ஸாகிற நீரிலே கழுவுகையாலே b ஆசம், b மாசம் அற்றபடி.

இவன் முத்தனாய் ப்ராப்யாநுபவம் பண்ணும்போதும் எனக்கென்னுமது அங்குண்டோவென்னில், அங்கில்லை, இக்கைங்கர்யம் பெறவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறவன் விரோதியோடே இருந்து அபேக்ஷிக்கிறவனாகையாலே, தேஹாத்மாபிமானம் தொடக்கமாக, கைங்கர்யத்தில் அஹங்கார கார்ப்புமீருக நடுவுண்டான விரோதிகளைப் போக்கித்தந்தருளவேணுமென்று உபாஸநவேளையாகையாலே அபேக்ஷிக்கிருன். திருமந்த்ரத்தில் நமஸ்ஸிலே ஸ்வரூப விரோதி, நிவ்ருத்தியைச் சொல்லிற்று. இந்நமஸ்ஸிலே ப்ராப்ய விரோதியான ஸ்வப்ரயோஜனத்தைத் துடைத்தது.

கைங்கர்யமாவது— 1. “ப்ரஹ்ஞயிஷ்யாமி” என்றும், 2. “படியாய்க் கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே” என்றும், 3. “உன்றன் திருவுள்ளமிடர் கெடுத்தோறும் நாங்கள் வியக்க இன்புறுதும்” என்றும், 4. “தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளு மீதே” என்றும், 5. “உனக்கே நாமாட்செய்வோம்” என்றும், 6. “தூயனவேந்தி” என்றும், 7. “நீத: ப்ரீதிபுரஸ் க்ருத:” என்றும், 8. “சுரயா வா ஸத்த்வமநுகுச்சேத்” என்றும், 9. “ப்ரீயதே ஸததம் ஶாம:” என்றும், 10. “முகப்பே கூலிப்பணிகொள்ளாய்” என்றும், 11. “க்ரியதாமிதி மாம் வத:” என்றும், 12. “ஏவ மற்றமரராட்செய்வார்” என்றும், 13. “ரமமாண வநே த்ரய:” என்றும் இவையிறே இவ னடிமை செய்யும்போது இருக்கும்படி. இத்தால் சொல்லு கிறது பாரதந்தர்யகாஷ்டைகள்.

ஆக, புருஷகாரஞ்சொல்லி, அதினுடைய நித்யத்வம் சொல்லி, அப்புருஷகாரம் மிகையென்னும்படியான வாத் ஸையாதிசூண்யோகஞ்சொல்லி, விக்ரஹவைலக்ஷணயம் சொல்லி, இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்டநிவாரணத்துக்கும் நிரபேக்ஷமான உபாயஞ்சொல்லி, தத்ஸ்வீகாரஞ்சொல்லி, ஸ்வாமித்வபூர்த்தி சொல்லி, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை சொல்லி, கைங்கர்ய விரோதி போனபடி சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

ஷட்சூண்ரஸாந்நமான அஹமந்தத்திலே நெஞ்சவை யாதே ஸ்வாமிக்காக்குகை. 1. “தேனும் பாலுங் கன்னலும் அமுதுமாகித் தித்திப்ப” 2. “அங்கண்ணனுண்ட என்னு ருயிர்க்கோதிது” என்று பின்பு ஆபாத்ரணீயம்.

தனித்வமும் முற்றிற்று.

உலகாசிரியன் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

a பெரு-திரு4.9. b திருவாய்10.3.9. c ஷு2.9.4. d திருப்பாவை29. e திருவிருத்தம் 21. f திருவாய் 8.5-7. g ஷு 8.1-1. h ஷு 4.3.10. i ஷு 9.6.6.

17. தனிசரமம்

அவதாரிகை

லோகாசார்யாய ரு,ரவே க்ருஷ்ணபாத,ஸ்ய ஸூநவே ।
ஸம்ஸாரபே,ஹி,ஸந்த,ஷ்ட ஜீவஜீவாதவே தம: ॥

வாழியுலகாசிரியன் வாழியவன் மன்னுருலம்
வாழிமுடும்பை பென்னுமாநகரம்—வாழி
மனஞ்சூழ்த்தபேரின்ப மல்குமிருதல்லார்
இனஞ்சூழ்த்திருக்கு மிருப்பு.

ஸர்வேஸ்வரன், ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணி, வேதே,ரப
தே,ஸத்தைப் பண்ணியருளி, தத்,த்,வாரா சேதநருடைய
ருச்யநுகுலமாகப் புருஷார்த்த,ங்களையும் தத்ஸாத,நங்களை
யும் காட்டி, அவ்வழியாலே தானே ஸாத்,யமும் ஸாத,ந
மும் என்கிற ஸாஸ்த்ரத்தையும் உபதே,ஸித்துவிடுகை
யன்றிக்கே, பரவ்யூஹவிப,வார்ச்சாவதாரங்களினாலும் அதி
மாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலும் தானே ரக்ஷகனென்னுமிடத்
தைக் காட்டி, இத்தகையும் செய்தவிடத்திலும் 1. "ஆஸுரீம்
யோநிமாபந்தா மூட,ர ஜந்மநி ஜந்மநி । மாமப்ராப்யைவ
கௌந்தேய! தநோ யாந்த்யத,மாம் க,திம் ॥" என்று ஆஸுர
ப்ரக்ருதிகளாய் இவ்வாத்மாக்கள் ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களையே
புருஷார்த்த,ங்களாகவும் அவை ஸம்பாதி,க்குமிடத்திலும்
தாங்களே ஸம்பாதி,த்துக்கொள்ளுவதாகவும் கோலி,
அவை பெற்றபோது ப்ரியப்பட்டும், பெருதபோது வெறுத்
தும் இங்ஙனே அநுதாபப்படுகிறபடியைக் கண்டு க்ருபயா
ப்ரயா஽விஷ்டஞய், அவர்கள் செய்தபடி செய்கிறார்களென்று
தன் கு,ணங்கள் தன்னையிருக்கவொட்டாமையாலே, நாம்
செய்த குறையிறே சேதநர் நல்வழிவராதொழிகிறதென்று
பார்த்து, 2. "க்ருஷ்ணம் த,ர்மம் ஸநாததம்" 3. "யனித்
ரானாம் ஹி கே,ரவிந்த, பவிதரம் பரமுச்யதே" 4. "புண்யா
நாமபி புண்யோலௌ மங்க,ளாநாம் ச மங்க,ளம்" என்று
இங்ஙனே தானே ஸாத,நமும் ஸாத்,யமுமென்கிற ஸாஸ்த்
ரத்தைக் காட்டிக்கொடுப்போமென்று பார்த்தருளி, 5. "த,ர்ம

ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாயி" என்றும், 1. "ததோ஽-
 கி, லஜக, த்பத், மபே, த, ராயாச், யுதப, ராநுநா | தே, வகீ பூர்வ
 ஸந்த், யாயாமாவிர், ப்பூ, தம் மஹாத்மநா ||" என்றும் சொல்லு
 கிறபடியே ஸ்ரீமதுரையிலே திருவவதாரம் பண்ணியருளி
 பூதநாஸகடயமளார்ஜுநாதிகளாகிற ப்ரதிகூலவர்க்கும் மண்
 ணுண்ணும்படியாகவும், அக்ரூரமாலாகாராத்யநுகூல ஜநங்
 கள் வாழும்படியாகவும் இப்படி ஸர்வாத்மாக்களினுடைய
 ப்ராஹ்மாய்யந்தர தமோநிரஸகம் பண்ணி வளர்ந்தருளு
 கிற காலத்திலே, பாண்டுவர்களுக்கும் துர்யோதனாதி,
 களுக்கும் பரஸ்பரம் பிறந்த வைரஸ்யத்தை, யுத்த, த்வ்யா
 ஜத்தாலே ஸமிப்பிப்பதாகப் பார்த்தருளி, யுத்த, தார்த்த,
 மாக ஸர்வலோகத்தையும் குருக்ஷேத்ரத்திலே கூட்டி,
 அர்ஜுநஸாரதியாய் நிற்க; அவனும், 2. "ஸேநயோ
 ருப, யோர் மத், யே" என்று உபயஸேனையிலுமுள்ள
 தன் ப்ரந்துவர்க்குத்தைப் பார்த்து, இவர்களை ஹிம்ஸித்து
 நாம் ஜீவிக்கையாவதென்னென்று தளும்பின அர்ஜுந
 னுக்கு, அவனுடைய தளும்பு நிமித்தமாக ப்ரக்ருத்யாத்ம
 விவேகத்தையும், ஆத்மாவினுடைய நித்யத்வாதிகளையும்,
 தத்ப்ராப்தியினுடைய பேடாக்யதையையும், தத்ப்ராப்தி
 ஸாத, நம் கர்மஜ்ஞாநங்களென்னுமிடத்தையும் அருளிச்
 செய்ய; அவனுமவ்வளவிலே அஸந்துஷ்டனாக; 3. "ஏஷ
 து வா அதிவத, தி, யஸ்ஸத்யேநாதிவத, தி" என்கிற ஸ்ருதி
 போலே, தானே, தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களையும்,
 தத்ப்ராப்தி வைஸக்ஷண்யத்தையும், ததுபாயமான
 கர்மஜ்ஞாநஸாத்ய புக்தியோக, வைபவத்தையும் அருளிச்
 செய்ய, கீழ் உக்தமான புருஷார்த்தத்தில் விளம்பு, ஸாஸை
 யான ருசியாலும், ததுபாயத்தினுடைய துஷ்கரதையாலும்,
 ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத ஸ்வரூப
 பாரதந்தர்யத்தாலும், "துஷ்கரமுமாய், விளம்ப்ய ப்ரலப்
 த்முமாய், ஸ்வரூபவிருத், த்முமாய் இருக்கிற உபாயத்தாலே
 எம்பெருமானைப்பெற என்பதொன்றில்லை, இனி இழந்து
 போமித்தனையாகாதே!" என்று சோகித்த அர்ஜுனைக்

குறித்து, பரமகாருணிகனுள் கீதோபநிஷதாசார்யன், வேதாந்தஸித்திமாய், பரமரஹஸ்யமுமாய், ஸர்வாதிகாரமுமாய், ஸுஸகமுமாய், அவிளம்ப்ய பூலப்ரதமுமாயிருந்துள்ள பரம ரஹஸ்யமான சரமோபாயத்தை அர்ஜுன வ்யாஜத்தாலே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் அருளிச்செய்தருளினது சரமஸ்லோகமாகிறது.

ப்ரதமஸ்லோகமென்று கீழொன்றுண்டாய் அதைப் பற்றச் சரமஸ்லோகமென்கிறதோவென்னில், அதன்று; சரமார்த்தத்தைச் சொல்லுகையாலே சரமமென்னில், 1. "ஸக்ருதேவ" இத்யாதிகளிலும் சரமஸ்லோகத்வப்ரஸங்கமுண்டாய்; இங்கு, கர்மாதுபாயங்களைச் சொல்லி அநந்தரம் இத்தைச் சொல்லுகையாலே இதுக்கு அவ்வருகொரு உபாயமில்லாதபடியான உபாய விசேஷத்தைச் சொல்லுகையாலே இத்தைச் சரமஸ்லோகமென்று ஆசார்யர்கள் சொல்லுவர்கள்.

"மாஸுச:" என்று ஸோகநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகையாலே, ஸோகவேறுது உண்டாகவேணும். அதாவதென்னென்னில், கீழே 2. "ஸோக ஸம்விக்ருதமாநஸ:" என்றதுக்கு "மாஸுச:" என்கிறதாய், ஏகவாக்யமாகிறதல்ல, 3. "நாநுஸோசந்தி பண்டிதா" என்று தொடங்கிப் ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் பண்ணுவித்தருளினபோதே அந்த தத்த்வவிஷய ஸோகம் போயிற்று. இனி கர்மாதுபாயங்களைப் பற்றி ஸோகிக்க, அந்த ஹிதவிஷய ஸோகத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறது இங்கு. அதாகிறது, புருஷார்த்தாலாபுத்தாலும், உபாயகௌரவாதிஸயத்தாலும், நாம் அதிகாரிகளாய் இவ்வுபாயத்தை அநுஷ்டித்து இப்புருஷார்த்தம் பெறுகையென்பதொன்றில்லையென்றும், ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத நமக்கு ஸ்வாதந்தர்ய கர்ப்பமான உபாயங்களை அநுஷ்டிக்க ப்ராப்தியில்லையென்றும் ஸோகிக்க, உபாயாத்ரவித்யாநவ பண்ணுகிறது என்றபடி. ஆகையாலே ப்ரபத்திக்கு இவ்வளவுபிறந்து

மோகித்தவன் அதிகாசியென்கை, “இவ்வளவு பிறவாத வனுக்கு இவ்வர்த்தும் சொல்லுகையாகிறது, பறிப்பான் கையில் சிற்றரிவாள் கொடுக்குமோபாதி” என்று திருக்கோட்டியூர் நம்பி அருளிச்செய்வர்.

“ஸர்வதர்மாந்” இத்யாதி, — ஸ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹா ஸாதி, சோதி, தமான நித்ய கைமித்திக காஂயருபமான தர்மங்களையும், மோக்ஷோபயோகி, தர்மங்களையும் ஸ்வாஸநமாக விட்டு, என்னையே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான உபாயமாகப்பற்று; நாணுன்கை சோகவிஷயமான ஸர்வபாபத்திலின்றும் விடுவிப்பேன்; நீ சோகியாதே கொள் என்றபடி.

வேதங்கள் தர்மங்களைச் செய்யச்சொல்லாநிற்க விடச்சொல்லுகிற இது வேதங்களெல்லாத்தோடும் விருத்தம்; ஆதலால் இதுக்கு வேறொருபடி அர்த்தங்கொள்ள வேண்டுமென்று பார்த்து, விஹிததர்மங்களை விட்டவனுக்கு ப்ராயஸ்சித்தமாக ஸரணாகதியை விதிக்கிறதென்றார்கள், அது கூடாது; எங்ஙனையென்னில், ஸாஸ்தாவிரோத, மில்லாமையாலே; அதாவது — யாகும்பண்ணும்போது மற்றை ஸ்நானஹோமாதி, கர்மங்களை விலக்கிஹற்போல ஸரணாகதிக்கு அங்குமாக மற்றை தர்மங்களை விலக்குகைக்கு விரோதமில்லை. இவ்விதி, மோக்ஷார்த்தமாதலால் ஸ்வர்க்கார்த்தமான விதிகளோடு விரோதமில்லை. அவற்றை இங்கு விலக்காமையால் மோக்ஷார்த்தமான கர்ம ஜ்ஞாந பூத்திகளோடு விரோதமில்லை. அவையாதல் இதுவாதல் என்கையாலும், அர்ஜுநன் முன்பு தர்மங்களை விட்டு நின்றானொருவனல்லாமையாலும், அவனை நோக்கி ப்ராயஸ்சித்த விதியாகவும் கூடாது.

வேதே சிலர் தர்மஸப்தத்தாலே ப்ரஸத்தைச் சொல்லுகிறதாக்கி தர்மத்தை அநுஷ்டியாநின்றே ப்ரஸத்தில் இச்சையை விடவே, அது மோக்ஷத்துக்கு ஸாதநமாம் என்றார்கள்; அதுவுங்கூடாது; தர்மஸப்தம் ப்ரஸத்தைக்

காட்டாமையாலும், ஸரணாகுதிவிதியோடு அதுக்கு எங்கதியில்லாமையாலும், ஸோகியாதே கொள்ளென்கிறவிதிகூடாமையாலும் [அதுவும் பொருளன்று.]

வேறேசிலர், துர்மத்தில் அதிகாரமில்லாத ஸ்தர்ஸூத்ராதிகளுக்கு மோக்ஷோபாயமாக ஸரணாகுதியை விதிக்கிறதென்றார்கள், அதுவுங்கூடாது. அவர்களுக்கு துர்மப்ராப்தி இல்லாமையாலே த்யாகம் விதிக்கக்கூடாமையாலும், அர்ஜுனனை நோக்கி அருளிச்செய்கையாலும் [அதுவும் அர்த்தமன்று.]

வேறேசிலர், தேவதாந்தரங்களைச் சொல்லுகிறதாக்கி அவற்றைவிட்டு எம் பெருமானையே ஆஸ்ரயிக்கை மோக்ஷோபாயமென்று ஐகாந்த்யம் விதிக்கிறதென்று சொன்னார்கள்; அதுவுங்கூடாது, துர்மஸப்தம் அப்படிப் ப்ரஸித்தமல்லாமையாலும், ஸரணாகுதியாவது மைஸர்யணமாத்ரமல்லாமையாலும் [அதுவும் பொருளன்று.]

வேறேசிலர், ஸரணாகுதியோடு விரோதித்த துர்மங்களை விட்டு ஸரணாகுதியைப்பண்ண அடுக்குமென்று சொல்லுவார்கள்; அப்படியாகில் "ஸர்வதுர்மங்களையும்" என்னக்கூடாது. விரோதித்தவையை விடுகைக்கு ஒரு விதிவேண்டுமெனில், விரோதித்த துர்மமென்கைக்கு ஒரு ஸப்தமுமில்லை. ஆதலால் அதுவும் பொருளன்று.

வேறேசிலர், எல்லா துர்மங்களையும் விட்டாகிலும் ஸரணாகுதியைப் பண்ணுவானென்று ஸரணாகுதியைப் ப்ரஸம்ஸிக்கிறது, துர்மத்யாகத்தில் தாத்பர்யமில்லை என்றார்கள்; அதுவும் பொருளன்று.

இப்படி இவ்வாக்யத்தில், [ஆகிலும்] என்கிற ஸப்தமில்லாமையாலும், [ஸோகியாதே கொள்] என்கிற ஸப்தம் கூடாமையாலும், [இதுவும் பொருளாகமாட்டாது.]

வேறேசிலர், ஜ்ஞாநமே மோக்ஷஸாத்யநமாவது, அதுக்கு விரோதி, கர்மம், ஆதலால் கர்மத்தைமெல்லாம் விட்டு ஆத்மஜ்ஞாநத்திலே யத்நம் பண்ண அடுக்குமென்று சொல்லுகிறதென்றார்கள்; அதுவும் கூடாது, கர்மமும் மோக்ஷஸாத்யநமென்று பல ஸாஸ்த்ரங்களிலும் சொல்லுகையாலும், “ஸரணம் வ்ரஜ” என்கிற ஸப்தமும் ஆத்ம ஜ்ஞாநத்தைக் காட்டாமையாலும், மற்றிங்கு ஆத்மஜ்ஞாநத்தை விதிக்கிறதொரு ஸப்தமும் காணாமையாலும், ஆத்மஜ்ஞாநத்தாலே மோக்ஷம் பெறுகிறவனை நோக்கி, ‘நானுன்னை எல்லா பாபங்களினின்றும் முக்தனாக்குகிறேன்’ என்று எம்பெருமான் தானே மோக்ஷங்கொடுக்கிறானாகச் சொல்லுகிற சொல் கூடாமையாலும், [அதுவும் பொருளன்று.]

ஆகையால் இஸ்லோகத்தால் தோற்றுகிற பொருளொழிய மற்றுச் சொல்லுகிற பொருள்கள் பொருளல்ல என்னுமிடம் ப்ரஹ்ம புராணத்திலே தெளியச் சொல்லிற்று; 1. “ஸரணம் த்வாம் ப்ரபந்தா யே த்யாநயோக, விவரஜிதா:। தேபி ம்ருத்யுமதிர்மய யாந்தி தத், வைஷ்ணவம் பத,ம் ||” என்று.

ஸரணாக,தி மோக்ஷஸாத்யநம் என்னுமிடம் ஸ்வேதாஸ்வதரோபநிஷத்திலும் சொல்லிற்று. 2. “யோ ப்ரஹ்மானம் வித,த,நாதி பூர்வம் யோவை வேத,ாம்ஸ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை। தம் ஹ தே,வமாத்மபு,த்தி,ப்ரஸாத,ம். முமுக்ஷுர்வை ஸரணமஹம் ப்ரபத்,யே ||” யாவனொருத்தன் பண்டு ப்ரஹ்மாவைப் படைத்தான், யாவனொருத்தன் அந்த ப்ரஹ்மாவுக்கு வேதங்களைக் கொடுத்தான். அந்த தேவனை - என் பு,த்தி,க்குத் தேற்றத்தைப் பண்ணினவனை, மோக்ஷார்த்தி,யான நான் ஸரணம் புகுகிறேனென்றவாறு.

தைத்திரீயோபநிஷத்திலே, திருநாராயணத்திலே, இவ்வர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. 3. “ஸத்யம் தபோ த,மஸ

ஸமோ தூதம் தர்மம்: ப்ரஜநதமக்,நயோஃக்,நிஹோத்ரம்
யஜ்ஞோ மாநஸம் ந்யாஸ:" என்று ஒன்றுக்கொன்று
ஸ்ரேஷ்ட,மாகச் சொல்லி, மாநஸஸப்,தூத்தாலே ஆத்ம
ஜ்ஞாந வைபவத்தைச் சொல்லி, எல்லாத்துக்கும் மேலாக
ந்யாஸஸப்,தூத்தாலே ஸரணாக்தியைச் சொல்லிற்று.

இவ்வர்த்தம் இதிறு ஸபுராணங்களிலே ஸுஸ்பஷ்டம்.

ஆகையாலே வேதவிருத்தமென்று ஸங்கிக்கைக்கு
உபாயமில்லை.

இங்கே சிலர் இங்ஙனே சோத்யம் பண்ணினார்கள்;
ஏதென்னில்: தர்மங்களை எல்லாம் த்யஜித்து ஸரணாக்தி
யைப் பண்ணவே மோக்ஷம் பெறலாமாகில், அநேக
ஜந்மங்கள் கூடிப் பண்ணவேண்டி ஒருகால் செய்து
முடிக்கவொண்ணாத வருத்தங்களை உடைத்தாயிருந்துள்ள
மஹாதபஸ்ஸுக்களாலும், வைராக்யத்தாலும், இந்த்ரிய
ஜயத்தாலும், யோக்யாப்யாஸத்தாலும் பிறந்த ப்ரஹ்ம
ஜ்ஞாநத்தால் பெறவேண்டுவதாகச் சொல்லுகிற மோக்ஷ
ஸாஸ்த்ரம் வேண்டாதொழியும்; அறவெளியதாக ஸாதிக்க
சலாம் அர்த்தத்தை வருந்தி ஸாதிப்பாருமில்லை; ஆதலால்
மோக்ஷாபாயமாகச் சொல்லுகிறது. ப்ரஹ்வாயாஸ
ஸாஸ்த்ர ஸந்நிதூநத்திலே அல்பயத்நமாயிருக்கிற ஸரண
ாக்திஸாஸ்த்ரம் ஜீவியாதென்றார்கள்.

இதுக்கு உத்தரம்:— லோகத்தில், அர்த்தார்ஜநத்துக்கு
ஸாதூநமாக அல்பயத்நமான ரத்நவாணிஜ்யாதிகளும்,
மஹாயத்நமான க்ருஷ்யாதிகளும் உளவாகக்கண்டோம்;
மஹாயத்நங்களுக்கு அல்பபலமாகவும் கண்டோம், அல்ப
யத்நங்களுக்கு மஹாபலமாகவும் கண்டோம். இவ்விடத்
தில் தந்தாம் பூர்வபுருஷர்கள் செய்துவரும்படிக்குத்
தக்கபடியும், தந்தாம் பாக்யத்துக்குத்தக்க ருசிகளாலும்,
அல்பயத்தநத்தாலே மஹாயத்நபலம் பெறுவர்கள் சிலர்.

இப்படியே வேதத்திலும் மஹாயத்நமான ஸத்ர யாக, ராத்திகளாலும், தபஸ் சாந்த், ராயணாதி, களாலும், பஸுபுத்ராதி, களான அல்பப, லங்களைச் சிலர் கொள்ள, சிலர் அவற்றினாலேயாதல் அத்யல்பயத்நமான கர்மாதி, களாலேயாதல் மஹாப, லமான மோக்ஷத்தைப் பெறு வர்கள்.

அப்படியே தத்தாம் ப,ாக்யத்துக்குத்தக்க ருசிபே, த,ங்களாலே, சிலர்க்கு ஸரணாக,தியே உபாயமாகலாம், சிலர்க்கு யோக,ரப்யாஸாதி,களை உபாயமாகலாம். அந்த ப்ரக்ருதிபே,த,ங்களுக்குத்தக்க ருசிபே,த,ங்கள் லோகத்திலே காண்பதும் செய்யாநின்றேும். ஸரணாக,தி தானும் எல்லாரும் செய்யலாமத்தனை எளிதாமோ வென்ன—; ஜத்மாந்தர ஸஞ்சித மஹாபுண்யங்களை யுடையரல்லாதார்க்கு இந்த ருசியும் மஹாவிஸ்வாஸமும் பிறக்கமாட்டாமையாலே எல்லார்க்கும் எளிதன்று.

ஸரணாக,தில்வருபம்:— 1. “ஆநுகூல்யல்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிசூல்யல்ய வர்ஜநம் | ரகிஷ்யதீதி விஸ்வாலோ கே,ரப்த்ருத்வவரணம் தத,ர | ஆத்மநிஷேபகார்ப்பன்யே ஷட்,வித,ர ஸரணாக,தி: |”

1. “ஆநுகூல்யல்ய ஸங்கல்ப:” ஆநுகூல்யமென்றது ப்ரியத்வம்; அதாவது - 2. “ப்ரியோஹி ஜ்ஞாநிதோத்யர்த்த, மஹம் ஸச மம ப்ரிய:” என்கிறபடியே அநந்யப்ரியோ ஜநனாகை.

1. “ப்ராதிசூல்யல்ய வர்ஜநம்,” என்றது அதிப்ரவ் ருத்திய்வவஸாய நிவ்ருத்தி.

1. “ரகிஷ்யதீதி விஸ்வால:” என்றது, த்ரிவித,ஸங்கா ரஹிதமான ப,க்யத், குணவத்தாத்யவஸாயம்.

“கேட்பத்ருத்வவரண” மாவது அபிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வகமான இஷ்டப்ராப்திக்கு அவ்யவஹிதோபாயமாக ஸ்வீகரிக்கை.

“ஆத்மநிக்ஷேப” மென்றது ரக்ஷிபத்வேன ஸமர்ப்பிக்கை; அதாகிறது - ஆத்மாத்மீயமான நிதில ப்ரஸமர்ப்பணம்.

“கார்ப்பண்ய” மாவது க்ருபாஜநக க்ருபணவ்ருத்தி நிரதத்வம்.

ஏவம்விதமான ஸரணாகுதிதன்மையே ஸ்ருதி ஆத்ம யாகமாக வர்ணித்தது:— 1. “தஸ்யைவம் விதுஷோ யஜ்ஞஸ்யாத்மா யஜமானஸ் ஸ்ரத், தா பத்நீ ஸரீரயித், மமுரோ வேதி, ர்லோமாநி ப, ர்ஹிர்வேத, ஸ் ஸிக, ா ஹருத, யம் பூப: காமஆஜ்யம் மத்யு: பஸுஸ்தபோக், நிஸ் ஸமயிதா த, க்ஷிண வாக், கேதா ப்ராண உத், க, ாதா சக்ஷரத், வர்யுர்மநோ ப், ரஹ்மா ஸ்ரோத்ரமக், நீத், யாவத், த், ரியதே ஸா தீ, க்ஷா யத, ஸ்நாதி யத்பிப, தி தத, ஸ்ய ஸோமபாதம் யத், ரமதே தது, பஸதே, ா யத்ஸஞ்சரத்யுபவிஸத்யுத்திஷ்ட, தே ச ஸ ப்ர வர்க், யோ யந்முக, ம் தத, ாஹவரீயோ யத, ஸ்ய விஜ்ஞாநம் தஜ்ஜுஷோதி யத்ஸாயம் ப்ராதரத்தி தத்ஸமிதே, ா யத்ஸா யம் ப்ராதர்மத், யந்தி, நஞ்ச தாநி ஸவநாநி யே அஹோராத்ரே தே த, ர்ஸபூர்ணமாஸௌ யே அர்த்த, மாலாஸ் ச மாலாஸ் ச தே சாதுர்மாஸ்யாநி ய ருதவஸ்தே பஸுப, ந்த, ா யே ஸம்வத்ஸராஸ் ச பரிவத்ஸராஸ் ச தேஹர்க், ணுஸ் ஸர்வ வேத, ஸம் வா ஏதத் ஸத்ரம் யந்மரணம் தத, வப், ருத, ஏதத், வை ஜராமர்யமக், நிஹோத்ரம் ஸத்ரம் ய ஏவம் வித், வாது த, க, யநே ப்ரமீபதே தே, வாநாமேவ மஹிமாநங்க, த்வாதி, த்யஸ்ய ஸாயுஜ்யங்க, ச்ச, த்யத, யோ த, க்ஷிணே ப்ரமீயதே யித்ருணுமேவ மஹிமாநங்க, த்வா சந்த், ரமஸஸ்யுஜ் யங்க, ச்ச, த்யேதௌ வை ஸுரீர்பாசந்த், ரமஸோர்மஹி மாநௌ ப், ரஹ்மணோ வித், வாநபி, ஜயநி தஸ்மாத்,

பீ,ரஹ்மணே மஹிமாநயாப்நோதி தஸ்மாத்,பீ,ரஹ்மணே மஹிமாநமித்யுபநிஷத்” என்றுகொண்டு ஸ்ருதி ஸரணாகுதியை ஒரு யஜ்ஞமாக ஸங்கல்பித்து இதுக்கு வேண்டும் உறுப்புகளும் யஜ்மானும் பத்ரியும் முதலாக உள்ளவற்றை ஸரணாகுதன் பக்கலிலே உள்வாகக் காட்டுகிறது. “யே அஹோராத்ரே” என்றவிடமே தொடங்கி, “யந்மரணம்” என்கிற இதுக்குக் கீழெல்லாம் ஸரணாகுதிதன்னையே எல்லா யாகுங்களுமாகச் சொல்லுகிறது. “யந்மரணந்தத,வப்,ருத, ” என்று ஸரணாகுதியாகிறது யாகுத்துக்கு அவப்,ருத,மாக மரணத்தைச் சொல்லுகிறது. “ய ஏவம் வித்,வாந்” என்கிறவிடந் தொடங்கி, இவன்போம்வழியே போனால், எம்பெருமானுடைய பெருமை எல்லாத்தையும் அநுபுவிக்கும் என்கிறது “தஸ்யைவம் விது,ஷோ யஜ்ஞஸ்ய” என்கிற இதுக்குக் கீழில் ஓரிடத்தில் ந்யாஸமென்கிற பேரால் சொன்ன ஸரணாகுதியை அறியும் வித்,வாநுடைய ஏற்றமென்றபடி.

ஆக ஸரணாகுதியாகிற யஜ்ஞத்துக்கு உறுப்புக்களிலை என்றதாய்த்து.

1. “ஏதம் ஹ வாவ ந தபதி. கிமஹம் ஸாது, நாகரவம், கிமஹம் பாபமகரவமிதி” ஸரணாகுதி ஜ்ஞாநமுடைய புருஷனையே ‘எந்தப்புண்யம் பண்ணுதொழிகிறோமோ, எப்பாபம் பண்ணுகிறோமோ’ என்கிற புத்தி, பீடியாது.

2. “தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:” த்யாநபர்யந்தமான எல்லாத் தபஸ்ஸுக்களிலும் ந்யாஸம் அதிரிக்தம் என்றபடி. ந்யாஸமாவது, —ஸ்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளிலே பண்ணப்பட்ட ஆத்மாத்மீய அகிலபுர ஸமர்ப்பணம். ஆகையாலே ஸ்ரீமானான நாராயணனைப் ஸரணாகுதுடைய ஸர்வயோக,சுஷ்மாவஹாக அநுஸந்தித்து, நிர்புரத்வாநுஸந்த,நாம் ஸர்வதூபண்ணவேணும்.

ஸ்வரீர்ப் பூர்த்வா நு ஸந்த, நாகப்ரீத்யத், த, தியாலே பண்
ணப்பட்ட ஸந்மர்யாத், திவர்த்தநம் உண்டாய்த்தாகி
லும், முன்பு ப, க, வதி பண்ணின விஸ்வாஸாத், தியாயத்
தாலே த், ரு, சித்தனாவனென்றுகொண்டு, ஆசார்ய
பரம்பராப்ராப்தமான ரஹஸ்யம். 1. "இதம் தே நாதபஸ்
காய நாபக்தாய கதாசந நசாஸுஸ்ருஷவே வாச்யம்
நச மாம் யோத்யபஸ்யதி ||" என்று 'இவ்வர்த்தம் சொன்ன
படியே ரக்ஷித்து அநுஷ்டித்து முடிக்கக்கூடான பூக்ய
மில்லாதார்க்கும், குருவானவன் பக்கலிலே பூக்தராய்
இராதார்க்கும், உனக்கு ஸுஸ்ருஷை பண்ணுதார்க்கும்,
சொல்லவேண்டா; என் பக்கலிலே அஸூயையைப்
பண்ணுவார்க்குள் சொல்லவேண்டா' என்கிறது.
2. "ய இதம் பரமம் குஹ்யம் மத்யுக்தேஷ்வபி, த்யாயதி |
புக்திம் மயி பராம் க்ருத்வா மாமேவைஷ்யத்யஸம்ஸய: ||"
என்று இப்பரமகுஹ்யமான அர்த்தத்தை என் பூக்தர்
பக்கலிலே யாவனொருத்தன் சொல்லுகிறான், அவன்
அதுவே காரணமாகத் தானும் என்பக்கலில் பரமபூக்தியை
யுடையவனாய் ஒரு ஸம்ஸயமின்றியே என் கையே
வந்தடையும் என்றிவ்வர்த்தம் சொல்லுகைக்கு, ஆகாத
விஷயத்தையும், யோக்யபாத்ரத்திலே சொன்னாலுண்
டான நன்மையையும் சொல்லிற்று.

திருமந்திர முகூத்தாலே ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை யுடைய
ராய், ஸ்வரூபா நுரூபபுருஷார்த்தமான ப, க, வத் கைங்கரீ
யத்திலே ருசியுடையராய், விடப்பட்ட கர்மஜ்ஞாநபூக்தி
யோக்யத்தையுமுடையராய் ஆநுகூல்யமாத்ரமுடையரான
ஜந்துக்களைப்பார்த்து பரமகாருணிகனான ஸர்வேஸ்வரன்
தானே, பாண்டுபுத்ரவ்யாஜத்தாலே சதுர்த்தே, தாபாயததை
வெளியிட்டது, சரமஸ்லோகமாகிறது.

[ஸ்லோகவைபவ ரூபாவதாரிகை முற்றிற்று]

[ப்ரதிபத, வ்யாக், யாநாசம்ப, ம்]

“ஸர்வத, ர்மாந்” இத்யாதி, இஸ்லோகத்துக்கு கீரியாபதம் “மாஸாசு:” என்கிறதாகையாலே, ஸோகநிவ்ருத்தி சொல்லுகையிலே தாத்தப்ரியம். இந்த ஸ்லோகந்தான் ப்ரபத்திவித்யாக வாக்யமாகையாலே, இந்த ஸோகமும் ப்ரபத்திக்கு உபயுக்தமாகிறது. எங்ஙனெயென்னில்; இப்ப்ரபத்திக்கு அதிகாரமும் ப, லமும் சொல்லவேண்டுகையாலே ஸோகம் அதிகாரமென்றும், ஸோகநிவ்ருத்தி ப, லமென்றுஞ் சொல்லுகிறது.

இதில், பூர்வார்த்தத்தாலே அதிகாரிக்குத்யம் சொல்லுகிறது; உத்தரார்த்தத்தாலே ஈஸ்வரக்குத்யத்தையும், அதிகாரிக்குத்ய ஸேஷத்தையும் சொல்லுகிறது.

அதிகாரிக்குத்யமானது, இதரோபாய த்யாக, பூர்வகமான வித்தேதோபாயஸ்வீகாரம். ஈஸ்வரக்குத்யமானது, இப்படி ஸ்வீக்ருதோபாயனுக்கு அரிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகமான இஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கை. அதிகாரிக்குத்யஸேஷமானது, ஸ்வீக்ருதோபாயான பின்பு (யாவது)ப்ராப்தியளவும் நிஸ்ஸம்ஸயனுமாய் நிர்ப, ரனுமாய் அத ஏவ ஹ்ருஷ்டமாகனனாயிருக்கை. (வ்யாஜ) என்கிற விதியோபாதி (மாஸாசு:) என்கிறதும் விதியாகையாலே, ஸ்வீகரியாதவனுக்கு உபாயவித்தி, இல்லாதவோபாதி, ஸ்வீகரித்தபின்பு நிர்ப, ரனாயிராதவனுக்கும் ப, லவித்தி, யில்லை என்கை. இத்தைப்பற்றவிதே “த்யாகம் மேலிட்டு நரகம் வஸ்தஸ்யபூ, மியாதஸ், ஸ்வீகரித்த உபாயம் மேலிட்டுப் பரமபதம்” என் சிறுமுறியாதல் ஆம்படிகாண் என் அதி, காரமிருப்பது” என்று நஞ்ஜீயரகுளிச்செய்தது.

வித்தேதோபாய ஸ்வீகாரத்துக்கு இதரோபாயத்யாகம் அங்கமாகையாலே த்யாக, விஷயமான த, ர்மங்களைச் சொல்லுகிறது (ஸர்வத, ர்மாந்) என்கிற இத்தாலே.

த,ர்மமாவது,— 1. “சோத,நாலகண்ணுடர்த்தே,ர த,ர்ம:” என்கிறபடியே, ஸாஸ்த்ரங்களிலே நித்யநைமித்திககாம்ய ரூபமாய் அநுஷ்டே,யதயா விஹிதமானது. அதுதான் வர்ணஸ்ரம விஹிதத,ர்மமென்றும், ப்ரவ்ருத்தித,ர்மமென்றும், நிவ்ருத்தித,ர்மமென்றும், ஸித்த,த,ர்மமென்றும் நாலு வகைப்பட்டிருக்கும்.

(1) வர்ணஸ்ரம விஹிதத,ர்மமாவது,—2. “க்ரியமாணம் ந கஸ்மைசித,யத,ர்த்த,ரய ப்ரகல்பதே | அக்ரியாவத,நர்த்த,ரய தத்து கர்ம ஸமாசரேத் || ஏஷா ஸா வைதி,கே நிஷ்ட,ர ஹ்யுபாயாபாயமத்,யமா ||” என்கிறபடியே பண்ணினால் ப்ரயோஜனம் இக்கே, பண்ணாதபோது அகர்த்த,த்தின் பொருட்டாயிருக்குமது.

(2) 3. “ஸ்ருணுத்,வம் பரமம் கர்ம த்,விவித,ம் ததி, ஹோச்யதே | ஏகம் ப்ரவர்த்தகம் ப்ரோக்தம் நிவர்த்தகமத: பரம: | ப்ரவர்த்தகஞ்ச ஸ்வர்க்க,ரதி,ப,லஸாத,நமுச்யதே | நிவர்த்தகாக்,யம் தே,வர்ஷே! விஜ்ஞேயம் மோக்ஷஸாத,நம்||” என்கிறபடியே ப்ரவ்ருத்தி த,ர்மமாவது—ஸ்வர்க்க,ரதி, ப,ல ஸாத,நமான ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள்.

(3) நிவ்ருத்தித,ர்மமாவது,—மோக்ஷஸாத,நமான கர்ம யோக,ரதிகள்.

(4) ஸித்த,த,ர்மமாவது,—4. “யே ச வேத,விதே,ர விப்ரா யே சாத,பாத்மவிதே,ர ஜநா: | தே வத,ந்தி மஹாத் மாநம் க்ருஷ்ணம் த,ர்மம் ஸநாதநம் ||” என்கிறபடியே பரம த,ர்மஸ்வீகாரம். 5. “ந்யாஸ இதி ப்,ரஹ்மா” 6. “ந்யாஸ இந்யாஹுர்மதீஷிணௌ ப்,ரஹ்மாணம்” என்று ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வப்ரஸங்க,மில்லாமையாலே, ஸ்வீகாரத்தையும் ஸ்வீகாச்யனாகச் சொல்லக்கடவது,

இவ்விடத்தில் மேரகோபாய ப்ரகரணமானவையாலே, ஸ்வர்க்க,ரதி,ப,லஸாத,நமான ஜ்யோதிஷ்டோமமல்லவென் ன—48

னுமிடம் எரித்தும். மேலே எரித்ததும் ஸ்வீகாச்யமாகச் சொல்லுகையாலே அதுவுமன்று. இனி இவ்விடத்தில் மோக்ஷோபாயமாய், வர்ணஸ்ரமத, சபங்களை இதிகர்த்த வ்யமாக உடைத்தாய், ஸாத்யமாயிருந்துள்ள நிவ்ருத்தி த, சமங்களைச் சொல்லுகிறது. இதுதான் த, சமமும் ப, ஹு வசனமும் ஸர்வஸப்த, முமாய் த்ரிவித, மாயிருக்கும். த, சம ஸப்த, தத்தாலே மோக்ஷத்துக்கு அவ்யவஹித ஸாத, நத் தைச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது, — 1. “ப, க்த்யா த்வந்நய்யா ஸக்ய அஹமேவம்விதே, டாஸ்ஜுந” 2. “மத், க, க்திம் பெ, தே பராம்” என்று சொல்லுகிற பர(ம?) ப, க்தி. ப, ஹு வசனத்தாலே அங்க, ஸாத, நங்களைச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது—3. “ஜ்ஞாதே பரிஸமாப்பதே” என்றும், 4. “கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித், தி, மாஸ்தி, தா ஜநகாத, ய” என்றும் சொல்லுகிற ஸ்ரமஜ்ஞாநங்களும், 5. “ஜந்ம கர்ம ச னே தி, க்யம் ஏவம் யோ வேத்தி நத்த்வத: | த்யக்த்வா தே, ஹம் புநர்ஜநம் ஸத்தி மாமேதி ஸோடஸ்ஜுந ||” என்றும் சொல்லுகிற அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநமும், 6. “ஏதத், பு, த், த்வா பு, த், தி, மாந் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யஸ்ச ப, ராத” என்று சொல்லுகிற புருஷோத்தமவித், யையுள் 7. “தே, ஸோடயம் ஸர்வகாமது, க்” என்று சொல்லுகிற கேதிரவாஸமும், 8. “யாதி ப், சஹ்ம ஸநாததம்” என்று சொல்லுகிற திருநாமஸங்கீர்த்தனமும். இவைதன்னை ப, க, வத் ப்ரபூவத்தாலே ஸ்வதத்தோபாயமென்றும் சொல்லு வர்கள். இவைதான் அங்க, ஸாத, நமாயிருக்கச் செய்தே த, சமஸப்த, தத்தாலே சொல்லுகிறது. இவைதானும் தனித்தனியே ப, லஸாத, நங்களாயிருக்கையாலே. சேதந பே, த, த்தோபாதிபும் போகும்பிறே, ருசிபே, த, த்தாலே உபாயபே, த, மும், 9. “கெநிபெல்லா மெடுத்துரைத்த” என்னக்கடவதிறே. ஸர்வஸப்த, தத்தாலே ஆஸ்ரமங்கள் பே, தி, த்தாலும் பே, தி, யாத ஸத்த, யாவத்த, ந பஞ்சமஹா யஜ்ஞமுன்னிட்ட த, சமங்களும், லோகஸங்க்ரஹதயா

கர்த்தவ்யமான ஸ்ரேஷ்ட, ஸமாசாரமும், பரார்த்த, மாகப் புத்ராதி,களைக் குறித்து அநுஷ்டி,க்சும் பும்ஸவகாதி,கர்மங் களையும் சொல்லுகிறது. ஆக ஸர்வஸப்,தத்தாலே ப்ரத்ய வாய பரிஹாரமுமாய் யோக்யதாபாத,கங்களுமாயிருந் துள்ள த,ர்மவிசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது. த,ர்மத்யாக,த் தைச் சொன்னபோது யோக்யதாபாத,கங்களுமாயிருந் துள்ள த,ர்மவிசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது.

ஸர்வஸப்,தத்துக்கு ஸாகல்யம் பொருளானாலோ? என்னில், ப,ஹுவசநத்திலே உபாயங்களை யடையச் சொல்லுகையாலும், ஸர்வஸப்,தத்துக்கு வேறே விஷய முண்டாகையாலும் ஸாகல்யவாசியன்று. ஆனால் 1. "ஸாத், யாப,ரவே மஹாப,ரஹோ ஸாத,நை: கிம் ப்ரயோஜநம்" என்று "யோக்யதாபாத,கத,ர்மங்களைப்பொழிய ப,ல ஸாத,கங்களுக்கு உத்யமின்றியிலே இருக்கையாலே த,ர்மத்யாக,த்தைச் சொன்னபோதே யோக்யதாபாத,க த,ர்மம் தூ,ரதோ நிரஸ்தமன்றே; இதினுடைய த்யாக,ம் இப்போது சொல்லவேணுமோ?" என்னில்:— 2. "ஸந்த், யாஹீநோ஽ஸுசிர் நித்யமநர்ஹம் ஸர்வகர்மஸு" என்று ஸத்த,யாஹீநான அஸுசிக்கு, ஒரு கர்மத்திலும் அதி, காரமில்லை என்கையாலே, இவ்வுபாயத்துக்கு இப்படி யிருப்பதொரு நிர்ப,ந்த,முண்டோ? என்னில், இவ்வுபா யத்துக்கு இப்படியிருப்பதொரு யோக்யதாஸாபேக்ஷதை யில்லாமையாலே விசேஷித்து உபாத,நம் பண்ணுகிறது. உபாயத்துக்கு உபயுக்தமன்றாகிலும், 3. "விஹிதத்வாச்- சாஸ்ரமகர்மாபி" என்கிறபடியே விஹிதத்வேநாநுஷ்டே,ய மானாலோவென்னில், யஜ்ஞத்திலே தீ,க்ஷித்தவனுக்கு விஹிதாம்ஸமும் த்யாஜ்யமானவோபாதி, இங்கு "ஸாத், த,ர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்கையாலே விஹிதாம்ஸமும் த்யாஜ்யம்.

இனி இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரம் அஸக்தியும் அப்ராப்தியும் விலம்ப,ரஹத்வமும். 4. "இத,ம் ஸரண

மஜ்ஜிமநிகாயே விஜாநதாம்। இதம் திதீஷதாம் பாச
மிதமாநந்தபயிச்சதாம்” 1. “அவித்,பாதோ தேவே
பரிப்,ருட,தயா வா விதி,தயா ஸ்வப,க்தேர்பூ,ம்நா வா
ஹ,தி க,திமந்யாமவிது,ஷாம்। க,திர் க,ம்யஸ்சாஸென
ஹரிநிதி ஜிதந்தாஹ்வயமநோ ஸ்ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸ
க,லு ப,க,வாந் ஸௌநகமுநி: ||” இப்படியன்றாகில் இதுவும்
அதி,க்ருதாதி,காரமாமிறே.

ஆக இத்தால் த்யாஜ்யஸ்வரூபம் சொல்லிற்று.

த்யாஜ்யமான த,ர்மந்தான் 2. “இதம் குரு. இதம்
மாகர்ஷீ.” என்று விதி,ரிஷேத,ாத்மகமாயிருக்கும். விஹி
தாநுஷ்ட,ாகத்தோபாதி நிஷித்,த, பரிஹாரமும் த்யாஜ்ய
மானபோது அடைத்த கதவைத் திறந்தால் நிஹீக
பத,ார்த்த,ங்கன் புகுமாபோலே நிஷித்,த,ப்ரவ்ருத்தி உண்
டாகாதோ? என்னில், ஸ்வீகார்யமான உபாயம், ஒன்றை
யும் ஸஹியாது. ஸாஸ்த்ர வித்த,மான த,ர்மம் த்யாஜ்ய
மாவது ஸ்வீகார்யமான உபாயம் ஒன்றையும் பொருமை
யாலேயிறே; பொறுப்பது நிவ்ருத்தியையிறே. இதுவும்
நிவ்ருத்யந்தர்க்க,தமாகிலும் ப்ரவ்ருத் திருபமாயிருக்கை
யாலே உபாயம் ஸஹாயாந்தரஸஹமஸ்ஸாமையாலும்
நிஷித்,த,ாநுஷ்ட,ாகம் இவனுக்குக் கர்த்தவ்யமன்று; நிஷித்,
த,ாநுஷ்ட,ாகம் ஈஸ்வரஹ்ருத,யத்துக்கு நிக்,ரஹமாகையா
லும் இவனுக்கு ஈஸ்வரனை அதிஸயிப்பிக்கை ஸ்வரூபமாகை
யாலும் இவனுக்கு அவை அநுஷ்டே,யமன்று. ப்ராய்யம்
இவனுக்கு அன்னுடைய ப்ரீதி,யமாயிருக்கையாலே இவ்
வாகாரத்தாலும் அவை அநுஷ்டே,யமன்று. ஆகையால்,
உபாயத்தைப் பார்த்தாலும் ஆகாது, ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்
தாலும் ஆகாது, புருஷார்த்த,கத்தைப் பார்த்தாலும் ஆகாது.

ஆனால் ஸ்வப்ரகாரத்தாலும் இவனுக்கு த்யாஜ்யமடி
யிருக்குமாகில் நிஷித்,த, பரிஹாரத்தை த,ர்மஸப்த,த்திலே
ப்ரஸங்கி,க்கிறதற்கு ப்ரயோஜநமென்னென்னில்; இவ
னுக்கு விஹிதமாயிருப்பதொன்றில்லாமையாலே அவீஸ

மாகப் புகுந்தாலும் இவனுக்கு அவை பந்தங்கமாக மாட்டாது என்னும் ஆகாரம் தோற்றுகைக்காகச் சொல்லுகிறது. அத்வா மோக்ஷோபாயத்வேக விதிநிஷேதாத் மகமான, ஸகலதர்மத்தையும் சொல்லுகிறதென்று சொல்லுவார்கள். ஆகையாலே நரகபதநஹேதுவாய், ஸகல ஜந்துக்களுக்கும் த்யாஜ்யமுமாய், புத்தி, பூர்வகமுமாயிருந்துள்ள புகுவத்பசாராதி,களும் ப்ரஹ்மஹத்த்யாதி, களும் பரிஹரணீயமென்றதாய்த்து.

ஸரணாக்தி ப்ரபாவத்தாலே அவை பந்த,கமின்றி யிலேயொழிந்தாலும் ஸரணாக்தனுக்கு இவை கர்த்தவ்ய மன்றென்னுமிடம் சொல்லிற்றுய்த்து.

“ பரித்யஜ்ய ” — த்யாக,ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. இதுவும், த்யாக,மும் ஸ்யப்பும் உபஸர்க்க,முமாய் மூன்று ப்ரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும். இங்குச் சொல்லுகிற த்யாக,ம் ஸ்வரூபேண த்யாக,த்தைச் சொல்லுகிறதோ, உபாயபுத்தி,த்யா த்யாக,த்தைக் சொல்லுகிறதோ, ப,லத்யாக,த்தைச் சொல்லுகிறதோ? என்னில். 1. “மா ப,லேஷு கத,ரசத” என்று கீழ் ப,லத்யாக,த்தைச் சொல்லுகையாலே கேவலம் அதுவுமாகமாட்டாது. இனி உபாயபுத்தி,த்யாக,மாதல் ஸ்வரூபத்யாக,மாதலாகக் கடவது; உபாயபுத்தி,த்யாக,மென்றபோது, நிஜகர்மாதி, ப,க்த்தயந்தம் அவஸ்யமநுஷ்டே,யமாய்விடும். இப்படி அநுஷ்டே,யமாம் பஷுத்தில் ப்ரபத்தி ஸ்வதந்த்ரோ பாயமாகமாட்டாது. ஆகையால் இவை ஸ்வரூபேண த்யாஜ்யமாகக் கடவது.

இனி இவற்றில் நம் ஆசார்யர்கள் அநுஷ்டி,கிறவை. ஸிஷ்யபுத்ரர்களுடைய உஜ்ஜீவகார்த்த,மாக ஆந்ருஸம்ஸ யத்தாலே அநுஷ்டி,க்கிருக்களித்தனை. இப்படி அநுஷ்டி, யாதபேர்து, புகுவத்,விபூ,திடுதரான சேதநர்க்கு ஈஸ்ர ஹேதுவாகையாலே ஈஸ்ரவனுக்கு அநபி,மதராவர். ஆகையாலே, யாதோரளவாலே லோகஸங்க்ரஹம் பிறக்கும்,

யாதோரளவாலே ஸிஷ்யபுத்ரர்களுக்கு உஜ்ஜீவாழுண்டாம், அவ்வளவும் அநுஷ்டேயமென்றதாய்த்து. ப்ரவ்ருத்தி த, ச்மத்தானே, அபி, ஸத்தி, பே, துத்தாலே நிவ்ருத்தி த, ச்மமானவோபாதி, நிவ்ருத்தி த, ச்மமும் ப்ராப்ய த, ச்மமாகக் கடவது. இவ்விடத்தில் வர்ணாஸ்ரம த, ச்மம், லோக ஸங்க்ரஹதயா அநுஷ்டேயமாயிருக்கும். வைஷ்ணவ த, ச்மம் ப்ராப்யதயா அநுஷ்டேயதமமாயிருக்கும். இவ்விடத்தில் அகரணேப்ரத்யவாயமும்—எம்பெருமானுடைய அநபி, மதத்வமும் தன்னுடைய புருஷார்த்த, ஹாநியுமாகக்கடவது.

ஆலகயாலே 1. " விஹிதத்வாச்சாஸ்ரமகர்மாபி " 2. " வஹோரித்வேத " என்கிற உபயப்ரகாரத்தாலும் அநுஷ்டிக்கிறார்களல்ல.

பரிஸப், துத்தாலே த்யாகத்தின் மிகுதியைச் சொல்லுகிறது. இப்பரிஸப், தம் 3. " பரி ஸாகல்பே " என்று ஸ்கலத்தையும் விடச் சொல்லுகிறதானாலோ? என்னில், அது ஸர்வஸப், தத்தில் உக்தமாகையாலே, இவ்விடத்தில் வேறே அத்த, மாகவேணும். அதாவது, ஸவாஸந த்யாகத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸவாஸநமாக விடுகையாவது, — 'ஸூக்திகையிலே ரஜதப், ரமம்போலே அநுபாயங்களிலே உபாயபூத்தி, பண்ணினோமாகாதே' என்றுகொண்டு லஜ்ஜாபுரஸ்ஸரமாக விடுகை. இப்படி விடுகைக்கு ஹேது, ஸ்வரூபத்தினுடைய புக, வத்பார தத்தீயா நுஸத்த, ரகத்தாலே, ஸ்வரக்ஷணத்தில் தனக்குப் பிறந்த அந்வயம். ஸ்வரூபத்தில் தன்னோடும் பிறரோடும் ப்ராப்தியுண்டாமன்றாய்த்து, தானும் பிறரும் ரக்ஷக ராகைக்கு ப்ராப்தியுள்ளது. இனி, ஸ்வரக்ஷணத்திலிழிகையாவது, தாய் முலைப்பாலுக்குக் கூலிகேட்டுமாபோலே, தன்னுடைய சேஷத்வத்தையும் அழித்து, அவனுடைய சேஷித்வத்தையும் அழிக்கை. உபாயங்கள் விடுகையாகிறது, — இவை நமக்கு உபாயமன்றென்கிற கைராஸ்யம். கைராஸ்யத்துக்கு ஹேது அஸக்தியும், அப்ராப்தியும்.

“ த்யஜ்ய ” என்கிற வ்யப்பாலே, 1. “ ஸ்வாத்வாபுஞ்ஜீத ” என்கிறபடியே, உபாயஸ்வீகாரத்துக்கு உபாயாந்தரத்யாகத்தினுடைய அங்கத்வம் சொல்லுகிறது. த்யாகத்திலிழியுமவனுக்கு தத்வ்யதிரித்த ஸர்வத்யூர்த்யாகம் அங்குமாகிருப்போலே இதுவும் ஆத்மத்யாகுமாகையாலே தத்வ்யதிரித்த ஸர்வத்யூர்த்யாகம் அங்குமாகக்கடவதென்று முன்பே சொல்லிற்று. இத்தால் ஸாஸ்த்ரவையர்த்யுமும் பரிஹரிக்கப்பட்டது.

விட்டே பற்றவேணுமாகில் ஸர்வாதிகாரத்வபுங்க்யம் வாராதோ? என்னில், அஸக்தனுமாய் அயோக்யனுமானவன் ஸ்வரூபஜ்ஞாந வைஸத்யத்தாலே விட்டுப் பற்றக்கடவன். அல்லாதவர்களும் உக்த லக்ஷணத்தாலே அஸக்தராயிருக்கு மத்தனைபோக்கி ஸர்வத்திலும் அஸக்தராயிருப்பாரொருத்தருமில்லையே. அவர்களும் விக்ரவிலம் பூதிப்யமுடையராகில், யத்யோக்யம் விட்டுப் பற்றக்கடவர்கள். ஆகையாலே ஸர்வாதிகாரபுங்க்யம் வாராது. இப்படி கொள்ளாதே ஸர்வோபாயஸூந்யனுக்கு இது உபாயமென்னும் பக்ஷத்தில், ஸர்வோபாயஸூந்யராயிருப்பாரொருத்தருமில்லையாகையாலே, அந்த பக்ஷத்துக்கு இந்த தூஷணம் வரும். ஆகையாலே, த்யாகம் அங்குமென்கிற இது உபபந்தம்.

ஆக இத்தால் த்யாகப்ரகாரம் சொல்லிற்று.

இவ்விடத்திலே பிள்ளையருளிச்செய்து போருவதொருவார்த்தையுண்டு. அதாவது,—“ ‘பதர்க்குட்டை விட்டுப் பர்வதத்தை அண்டைகொள்வாரைப்போலே பற்று’ என்கிருள் ” என்று. அது எங்ஙனென்னில், அவை ஸாத்யங்களாகையாலும், பலவாகையாலும், அசேதநங்களாகையாலும் பதர்க்குட்டிதே. இவன் ஸித்தத்யை ரூபனாகையாலும், ஒருவனாகையாலும் பரமசேதனாகையாலும் பர்வதம்.

(5) அநந்தரம், பற்றும் விஷயத்தையும், பற்றும் ப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகிறது; “மாம்” என்று ஸ்னீகாச்யமான உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது. உபாயமாவது இஷ்டப்ராப்த்யிஷ்டநிவ்ருத்திஸாத்யநமாயிருக்கையாலே, இஷ்டப்ராப்த்யிஷ்டநிவ்ருத்த்யுபயோகியான பரத்வஸௌலப்யங்கள் “மாம்” என்கிற பதத்திலே விவகிதம்.

எங்ஙனெயென்னில்; 1. “ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாத் க்ஷீராரணவநிகேதந: | நாக, பர்பங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாக, தேரமது, ராம் புரீம் ||” என்கிறபடியே, “மாம்” என்கிறவன் ஸ்ரீமானுமாய் நாராயணனுமாயிருக்கையாலே

ஸ்ரீய:பதித்வ நாராயணத்வங்கள் பரத்வஸௌலப்ய ஹேதுவாகிறபடி எங்ஙனே? என்னில், ஸ்ரீயாகிருள்,— ஸர்வருடையவும் ஸ்வரூப ஸ்திதிப்ரவ்ருத்தி வித், த்யர்த்த, மாக ஆஸ்ரயணீயையாயிருக்கையாலே. “இவளுக்குப் பதி” என்கையாலே பரத்வம் சொல்லிற்று. 2. “ஸர்த் த்யா தேவோ தேவத்வமஸ்நுதே”, 3. “அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா” a “திருவுடையடிகள்” b “திருமகளார் தனிக்கேள்வன் பெருமையுடையபிரான்” என்னக்கடவதிறே. ஸ்ரீயாகிருள் ஜகத்மாதாவாயிருக்கையாலே, “இவளுக்குப் பதி” என்கையாலே ஸௌலப்யஞ் சொல்லிற்று. 4. “மாத், வோ பக்தவத்ஸை:” c “கோல மலர்ப்பாவைக்கள் பாகிய என்னன்பேயோ” என்றும் நாராயண ஸப்தத்துக்கு அர்த்தம் ஜகத்காரணத்வமும் ஜகதந்தராத்மத்வமுமாகையாலே, ஜகத்காரணத்வப்ரயுக்தமான பரத்வமும், ஜகதந்தராத்மத்வப்ரயுக்தமான ஸௌலப்யமும் சொல்லப்பட்டது.

ஆக. “மாம்” என்று, “ஸ்ரீமானுமாய் நாராயணனுமாயிருந்த என்னை” என்றுபடி. இத்தால் அதுஷ்ட, நவ வாக்யத்தில் ஸ்ரீமச்சப்தத்தையும் நாராயண ஸப்தத்தை

யும் ஸ்மரிப்பிக்கிறது. இதக்கு ஹேது வித்யநுஷ்ட, நங்க
 விரண்டும் ஏகார்த்தமாக வேண்டுகையாலே. ஆக,
 இத்தால் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸரண்யனென்றதாய்த்து.
 நாராயணஸப்தத்தானே அவனைப் பரிபூர்ணனாகக் காட்டச்
 செய்தே ஸ்ரீமச்சப்தத்தாலே விசேஷித்தது. — இவர்கள்
 அஞ்சாதே சென்று ஆஸ்ரயிக்க வல்லராகைக்கும், அவன்
 இவர்களைத் தன்பேருக ரக்ஷிக்கைக்கும் உறுப்பாகச்
 சொல்லுகிறது. ஆனால் ஸ்ரீமச்சப்தத்தானே, அவனைப்
 பரிபூர்ணனாகக் காட்டச்செய்தே, நாராயணஸப்தத்தாலே
 விசேஷிக்கிறது, பிராட்டி கைவிடிலும் நிலமங்கை கைவிட
 லும் கைவிடாதஸ்வபாவனென்னுமிடமும், அந்யநிர
 பேசுமாக ஸரணாக, தபரிபாலனம், பண்ணவல்லனென்னு
 மிடமும் சொல்லுகிறது. ஆகையால் இவ்விசேஷ்ட
 வேஷத்தில் ஆஸ்ரயித்தாலாய்த்து, பலஸித்தியுள்ளது.
 பிரிவிலாஸ்ரயிக்கையாவது, தேவதாந்தர ஸமாஸ்ரயண
 துல்யமாம்.

“அன்று ‘உன் முகங்காணில் முடிவேன்’ என்கை
 யாலே முகந் தோன்றும் நடத்தினேன்; இன்று ‘உன்
 முகங்காணாவில் முடிவேன்’ என்கையாலே முகம்
 தோற்றின்று நடத்தினேன்” என்று, தன் வ்யாபாராதி,
 களைக் காட்டுகிறான். அதாகிறது, “என்கையில் மடல்
 உன்கையிலே வரும்படியாகவும், என் தலையில் முடி
 உன்தலையிலே வரும்படியாகவும் வேண்டுமென்று ஆசைப்
 பட்டு, உன் கால் என்தலையிலே படும்படி தாழ்மின்றேன்”
 என்று தன் ஸௌலப்யத்தைக் காட்டுகிறான் (மாம்)
 என்று. “நீ ஸப்தாதி, விஷயங்களிலே மண்டித்திரிகை
 யாலே உன்னுடம்பில் புகரைப் பாராய்; உன்னை விட
 யோகங்கொள்ளப்பெருமையாலே உடம்பு வெளுத்திருந்
 கிற என்னைப்பாராய்” என்று தன் வ்யாமோஹகுணத்தை
 சட்டையவிழ்த்துவிட்டுக் காட்டுகிறான் என்றதாய்த்து.

இவ்விடத்தில், ஸரண்யஸரண்யதைக்கு உபயுக்தமாகப் பத்து குணங்கள் அநுஸந்தேயங்கள். (மாம்) என்கிற வஸ்து ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகமாயிருந்ததேயாகிலும் உபாஸிக்குமிடத்து வித்யைகள் தோறும் சில குணவிசேஷங்களுள் உபாஸ்யமாக குணயோக்யத்தில் நிஷ்கர்ஷித்தாற் போலே, ப்ரபத்திவித்துக்களான நம்மாசார்யர்கள் ஸரண்யத்வத்துக்கு உபயுக்தமாகப் பத்து குணங்களை அநுஸந்தித்துப் போருவர்கள். அவையாவன, — ஸர்வஜ்ஞத்வ (1), ஸர்வஸக்தித்வ (2), பரமகாருணிகத்வ (3), பரமோத்மாரத்வ (4), ஆப்ரிதவத்ஸலத்வ (5), அஸரண்யஸரண்யத்வ (6), அநாலோசிதவிசேஷாசேஷலோகஸரண்யத்வ (7), ஸர்வஸ்வாமித்வ (8), ஸ்ரிய:பதித்வ (9), நாராயணத்வங்கள் (10). இத்தால் “உன்னிலும் உன் கார்யம் அறிவேனுமாய், உன்னிலும் உன் கார்யம் செய்யக் கூடுமானாய், உன்னிலும் உன்கார்பதத்துக்கு உகப்பேனுமாய், உன்கார்யம் செய்யுமிடத்தில் உன் கார்யமாகச் செய்வேனுமாய், உன் குற்றம் காணுதிருப்பேனுமாய், உன் குற்றம் பேராக்யமாக இருப்பேனுமாய், உனக்குப் பற்றில்லாத போதம் பற்றாயிருப்பேனுமாய், உன் பேறு என் பேறு யிருப்பேனுமாய், உன்னிலும் உன் கார்யம் செய்கைக்கு ப்ராப்தனுமாய், உனக்கும் எனக்கும் தாரகையாயிருந்துள்ள ஷர்வேஸ்வரிக்காக உன் கார்யம் செய்வேனுமாய், நீரிலே நெருப்பெழுந்தாற்போலே இவளே குற்றங்காட்டினாலும் விடவொண்ணாத புத்தத்தையுடையேனுமாயிருக்கிற என்னை” என்றபடி.

அதாவா, (மாம்) என்கிறவிடத்திலே ஆஸ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான சில குணங்களையும், (அஹம்) என்கிற விடத்திலே ப, லப்ரத, நத்துக்கு ஏகாந்தமான சில குணங்களையும் அநுஸந்தித்துப் போருவாருமுண்டு. ஆஸ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான குணங்களாவன—வாத்ஸல்யமும், ஸ்வாமித்வமும், ஸௌரீல்யமும், ஸௌலப்யமும்,

1. [வாத்ஸல்ய]மாவது, அத்யஜாதமான வத்ஸத்தின் பக்கல் தே,நுவுக்குண்டான காமம்; அதாவது, சுவடுபட்ட தரையிலே புல் தின்னாத பசு அன்றின்ற கன்றின் தே,நுவுத்தை தே,நுவுமென்று கருதாதே தனக்கு பே,நுய்ய மாகக் கொள்ளுமாபோலே ஆஸ்ரிதருடைய தே,நுவுத் தைத் தன்பேருகப் போக்கி, தன் கல்யாண கு,ணங்களாலே த,நுய்யிக்கை.

2. [ஸ்வாமித்வ]மாவது, இழவுபேறு தன்னதாம்படி யான குடல்துடக்கு.

3. [ஸௌரீய]மாவது 1. "அவாக்யநாத,ர:" என் கிறபடியே நிரவதிக வைப,வத்தையுடைய தன்னத் தாழவிட்டு ஒருநீராகக் கலக்கை.

4. [ஸௌலப்,ய]மாவது, அதீந்த்,ரியமான வடிவை இத்த்,ரியகே,நுசரமாக்கிக்கொண்டு ப,வ்யனாகை.

இவை ஆஸ்ரயணத்துக்கு உபயுக்தமாகிறபடி எங்ஙனே யென்னில்; தன் தே,நுவுத் கண்டு இருயாமைக்கு வத்ஸல னாகவேணும்; நம்மை ரகஷிக்குமோ ரகஷியானோவென்கிற அச்சங்கெடுகைக்கு ஸ்வாமியாகவேணும்; தன் சிறுமை கண்டு பிற்காலியாமைக்கு ஸுரீலனாகவேணும்; தூ,ர ஸ்த,நுய்யிருக்குமென்று அஞ்சாமைக்கு ஸுலப,னாக வேணும்,

இந்நாலு கு,ணமும் ஆஸ்ரயனோபயோகியென்னு மிடத்தை, நம்மாழ்வார் ஸரணம் புகுகிறவிடத்தில் உ "நிக ரில் புகழாய் உலகம் மூன்றுடையாய் என்னையாள்வானே, நிகரிலமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்பும் திருவேங்கடத் தானே" என்று அருளிச்செய்தருளினார். "மாம்" என்கிற நிலைதன்னிலே இவையெல்லாமுண்டு; எல்லாகுடையவும் கண்ணுக்கிலக்காய்ப் பாண்ட,வர்களுக்கு ப,வ்யனாய் நிற்கிற ஸௌலப்,யமும், இவர்களில் அந்யதமென்னலாம்படி

ஸஜாதீயனாய்க் கொண்டு நிற்கிற ஸௌரீர்யமும், 1. "விலுஜ்ய ஸஸரம் சாபம்" என்று கையில் வில்லைப் பொகட்டு யுத்த, தாது, பரதனய், குதிரைக்குட்டியான அர்ஜுநனை யுத்தத்திலே மூட்டி னபின்பு அவனுடைய இழவுபேறு தன்னதாம்படியான ஸ்வாமித்வமும், 2. "மம ப்ராண ஹி பாண்டவா:" என்று அவர்களை யொழியத் தனக்குச் செல்லாதபடியான வாத்ஸல்யமும் தோற்றவின்று வ்யாபரிக்கையாலே.

புலப்ரதாநத்துக்கு உபயுக்தமான குணங்களாவன — ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸக்தித்வ அவாப்தஸம்ஸ்தகரமத்வ நிருபாதி, கஸேஷித்வ பரமத, யானுத்வங்கள்.

இவை புலப்ரதாநத்துக்கு உபயுக்தமாகிறபடி எங்ஙனையென்னில், ஸர்வஜ்ஞத்வமாகிறது ஸரணாக, தனுடைய இஷ்டாநிஷ்டங்களை அறியவல்லனாகை; ஸர்வஸக்தித்வமாவது, நித்யஸம்ஸாரிகளை நித்யஸூரிகளோடே, ஒரு கோவையூக்க வல்லவனாகை; இது செய்யுமிடத்தில் ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாகச் செய்யும்போது, அவாப்தஸம்ஸ்தகரமனாகவேணும். தன் பேருகச்செய்யும்போதைக்கு நிருபாதி, கஸேஷியாகவேணும். இக்குணங்களெல்லாம் சுவர்த்தலையில் பூண்போலே ஸம்ஸரிப்பிக்கைக்கும் உறுப்பாயிருக்கையாலே, இக்குணங்கள் இவனுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு உறுப்பாம்போது பரமத, யானுவாகவேணும். ஆகையாலே க்ருபாஸஹக்ருதமான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி, கள் இவனுக்கு உஜ்ஜீவநமென்றதாய்த்து. ௩ "விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்" ௪ "சேமஞ்செங்கோனருளே" ௫ "ஆழியானருளே" ௬ "துணியேனினி நின்னருளல்லசெனக்கு" 3. "க்ருபயா கேவஸமாத்மஸாத்ரு" 4. "கேவஸம் மதீ, யயைவ தீ, யயா" என்று ஆழ்வார்களோடு ஆசார்யர்களோடு வாசியற க்ருபாகு, ணத்தினுடைய ப்ராதாந்யம் அருளிச்

செய்யப்பட்டதிறே. க்ருபாஸஹக்ருத ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி, குணங்கள் ஸரண்யதைக்கு உபயுக்தமென்னுமிடத்தை 1. "ஸக்தேஸ்ஸபிபஸத,த்வாச்ச க்ருபாயோக,ாச்ச ஸாஸ்வதாத் | ஈஸோஸிதவ்யஸம்ப,ந்த,ாத,நித,ம்ப்ரத,மாத,பி || ஈஷிஷ்யத்யநுகூலாத்: இதி பா ஸுத்,ருட்,ர மதி: | ஸ விஸ்வாலோ ப,வேச்ச,க்ர ! ஸர்வது,ஷ்க்ருதநாஸந: ||" என்று ப,க,வச்ச,ாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்று. 2. "ஏவமவஸ்தி,த்யஸ்யாப்யர்த்தி,த்வமாத்ரேண பரமகாருணிகோ ப,க,வாத்ஸ்வாதுப,வ பரீத்யோபநீதைகாந்திகாத்யந்தி, நித்ய கைக்ராயைகரதிருப நித்யத,ாஸ்யம் த,ாஸ்யதீதி விஸ்வாலுபூர்வகம் ப,க,வந்தம் நித்யகிங்கரதாம் ப்ரார்த்த,யே" என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தருளிஞர். 3. "பாரீயலோபி ஸாணாக,தி ஸப்,த,ப,ாஜோ நோபேகஷணம் மம தலோசித மீஸ்வாஸ்ய | த்வஜ்ஜ்ஞாநஸக்தி கருணாஸுஸதீஷு" நேஹ பரபம் பராக்ரமிதுமர்ஹதி மாமகீதம் ||" என்று ஆழ்வானும் அருளிச்செய்தருளிஞன். கீ மு க் த ம ா ன குணங்களெல்லாம் ஸரண்யத்வோபயுக்தங்ளாயிருக்கும். "மாம்-அஹம்" என்கிற பத,ங்களில் பிரித்து அநுஸத்தி,க் கைக்கு ஹேது, " மாம் " என்கிற பத,த்தில் சொல்லுகிற குணங்கள் " வ்ரஜ " என்கிறவிடத்தில் அதிகாரி க்ருத்யமான விஸ்வாஸ ஜநகமாத்ரமாயிருக்கையாலேயும், "அஹம்" என்கிறவிடத்தில் சொல்லுகிற குணங்கள் விஸ்வாஸ ஜநகங்களாயிருக்கச் செய்தேயும் உபாயக்ருத்யமான பாபவிமோசனத்துக்குப் பரிகரமாயிருக்கையாலே பாப விமோசகனைச் சொல்லுகிற அஹம் ஸப்,த,சுத்திலே அநுஸந்தி,க்கவேண்டுமென்கையாலும், கீ மு க் த ம ா ன குணங்ளெல்லாத்தாலும் உ " வாரிக்கொண்டுநீனை விழுங்குவன் காணிலென்றூர்வுற்ற வென்னை யொழிய என்னில் முன்னம் பாரித்துத் தானென்னை முற்றப்பருகினான் " என்கிறபடியே ஒரு சேதனைப் பெற்றானாகில் ஜீவித்தல், இல்லையாகில் நாவிலும் பல்லிலும் நீரற்றுத்திடக்கும்படியான அவனு

டைய வ்யாமோஹ கு,ணமே இவனுக்கு தாரகம். a “உய்வுபாயம் மற்றின்மைதேறி” என்று அருளிச்செய்தருளினாரிதே ஆழ்வார்.

நாட்டில் ஸரணயரைக்காட்டில் இவனுக்கு விசேஷம், நிருபாதி, க ஸ்ப்ப, த்த, மும், நிருபாதி, க ரக்ஷகத்வமும். இந்த கு,ணவிசேஷம் இவ்விடத்திலே, த், வ்யபத்திலே சரண ஸ்ப், த்த, தாலே சொல்லப்பட்ட லீக், ரஹத்தையும் சொல்லுகிறது. அதாவது, — ஸேநா தூ, ளிதூ, ஸரிதமான திருக்குழலும், கையுமுழவுகளும், பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும், தேருக்குக் கீழே நாற்றின் திருவடிகளும், திருச்சதங்கையுமாய்க் கொண்டிருக்கும் இருப்பு.

இத்தால் ஸரணயவஸ்து, ஸர்வரக்ஷகமுமாய், ஸமஸ்த கல்யாணகு, ணாத்மகமுமாய், ஸலிக், ரஹமுமாயிருக்கும் என்ற தாய்த்து. “ஸ்ரீமத் தராயண சாஸனம்” என்றிதே ஸரணாக, திமத்தரம். b “அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா” என்று தொடங்கி b “அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே” என்றிதே அபி, யுத்தர்வார்த்தையும்.

இத்தால் ஸத், வாரகமாக அவனை ப, லிக்கும் உபாயாந்தரங்களில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது, உபாயாந்தரங்களிற்காட்டில் இவ்வுபாயத்துக்கு ஐகாந்த்யமுண்டென்னுமிடத்தை த், யோதிப்பிக்கிறது. இத்தால் இவ்வுபாயம் ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாகக்கடவது.

(4) (ஏகம்) இந்த ஏக ஸ்ப், த்தை ஸரணஸ்ப், த்துக்கு விசேஷணமாக்கி அத், விதீயமான உபாயமென்ற படியாய், அதாகிறது, ஸமாப், யதி, கத, ரித், ரமென்று நம்மாசார்யர்களிலே சிலர் நிவ்வுறுப்பர்கள்.

நஞ்ஜீயர் இதுக்கு “அவதாரணத்தைச் சொல்லுகிறது” என்று அருளிச்செய்வர். எங்ஙனே என்னில்:

a திருவாய் 4-9-11 b திருவாய் 6-10-10.

1. "தவமேவோபாயபூ,தோ மே ப,வ" என்றும், 2. "தமேவ ஸரணம் க,ச்ச," என்றும் 3. "மாமேவயே ப்ரபத்,யந்தே" என்றும் 4. "தமேவ சாத்,யம் புருஷம் ப்ரபத்,யே" என்றும் ஸ்த,நாப்ரமாண ஸித்,த,மாகையாலே.

ஆனால் இவ்வவதாரணத்துக்கு வ்யாவர்த்த்யமாவதே தென்றால், கீழே உபாயாந்தரங்களை த்யாஜ்யங்களாகச் சொல்லுகையாலே, அவற்றை வ்யாவர்த்திக்கிறது என்னவொண்ணாது. [மாம்] என்று அஸாதாரணகாரத்தைக் கீழே சொல்லுகையாலே, தேவதாந்தரம் வ்யாவர்த்த்யம் என்னவொண்ணாது.

பின்னை ஏதாவதென்றால், இனி இங்குள்ளது ஸ்வீகார்யமும் ஸ்வீகாரமும் ஸ்வீகர்த்தாவுமாகவேணுமிதே. அதில், ஸ்வீகார்யன் உபாயமாய் நின்றால், இனியுள்ளது ஸ்வீகாரமும் ஸ்வீகர்த்தாவுமிதே. அந்த ஸ்வீகர்த்தாவோ பாதி ஸ்வீகாரமும், உபாயத்தில் புகாதென்கிறது. ஆவதென்? 5. "உபாயோபேயத்வே ததி,ஹ தவ தத்த்வம் ந து கு,னென" என்கிறபடியே உபாயத்வம் நித்யமேயாகிலும், இவனுடைய ஸ்வீகாராநந்தரமாகவன்றோ உபாயமாகிறது; 6 "யத,நத்தாம் யத்,ப,வதி தத்த்வம் காரணம்" என்கிற படியே, இந்த ஸ்வீகாராநந்தரமாகவல்லது ஈஸ்வரனுடைய உபாயபூவம் ஸித்,தி,யாமையாலே, இது உபாயமாதல் ஸஹகாரியாதலாகவேண்டாவோ? என்னில், "மாமேகம் ஸரணம் வ்யஜ்" என்று உபாயஸ்வீகாரமாகச் சொல்லுகையாலே ஸாக்ஷா துபாயத்வம் இதுக்கில்லை.

இனி ஸஹகரிக்கையாவது, உத்பத்தியிலே ஸஹகரித்தல், ப,லப்ரத,நத்திலே ஸஹகரித்தலாய்த்து, ப,க்த்யுபாயம் கர்மஜ்ஞாந ஸாத்,யமாகையாலே, உத்பத்தியிலே சேதநஸாபேஷம்; அசேதனமாகையாலே, ப,லப்ரத,நத்தில் ஈஸ்வரஸாபேஷம்; இவ்வுபாயம் ஸித்,த,வஸ்துவமாய், நிருபாதி,க ஸர்வஸூஹ்ருத்துமாயிருக்கை

யாலே உத்பத்திநிரபேக்ஷம்; எர்வஜ்ஞத்வாதி, குணவிஸிஷ்ட
மாகையாலே பூலப்ரதாநத்தில் நிரபேக்ஷம்.

ஆனால், 1. "யத்யத் ஸாங்கம் தத்தத் ஸாதநம்"
என்கிறபடியே உபாயம் ஸாங்குமாயன்றோ இருக்க
வேணும். இவ்வுபாயம் ஸித்தமுமாயிருக்கிறபடியென்
னென்னில், உபாயமாகில் ஸாங்கமுமாயிருக்கவேண்டுமென்
கிற நிர்ணயத்தில்தான். அவை ஸாத்யமுமாய் அந்யஸா
பேக்ஷமுமாயிருக்கையாலே, ஸாங்கமாகவேண்டி நிறித்தனை.
இவ்வுபாயம் ஸித்தமுமாய் அந்யநிரபேக்ஷமுமாயிருக்
கையாலே நிரங்குமாயிருக்கும்.

ஆனால், உபாயாந்தரங்களுக்கும் உபாயத்வவ்யபதே
யம் பண்ணுகிறது, பூலப்ரதையுள்ள தேவதைகளுக்கு
ப்ரஸாதகங்களான முகத்தாலேயன்றோ; அவ்வோபாதி
இவ்வுபாயமும் ஈஸ்வரப்ரஸாதகமானாலோ வென்னில்; தேவ
தைகளில் சேதநர்க்கு பூர்வமே பூலத்தைக் கொடுப்பதாக
நினைவின்றிக்கே இருக்கச்செய்தே, இச்சேதநருடைய க்ரியை
யாய்த்து, அவர்கள் ப்ரஸாதத்தை ஜபிப்பிக்கிறது.

ஈஸ்வரவிஷயத்தில் வந்தால், ஸீவாத்மாக்களுக்கும்
ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவத்தை உண்டாக்குவதாக பூர்வமேவ
சிந்தித்து அவஸரப்ரதேக்ஷனாய் போருகையாலே, அவ
னுக்கு ப்ரஸாதஜநகமாகச் செய்யவேண்டுமென்றில்லை.
உண்டென்றிருக்கையாகிறது தன் ஸ்வரூப பாரதந்தீ
யத்தையுமழித்து அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தையும் ஸோபா
தி, கமாக்குகிறுனித்தனை.

ஆனால் மோக்ஷத்துக்குத் தன்னையொழிய உபாயாந்
தரங்களை விதிப்பானென்னென்னில், இதை இவர்களுக்கு
ஹிதமாய் விதிக்கிறுனல்லன், அத்திவர்க்கத்தின் பெரு
மையாலே, கோயிலங்காடியிலே எல்லாச்சரக்கும் பாரித்து
வைக்கிறுப்போலே, 2. "தாரகுண்யவிஷய வேதா
நிஸ்தாரகுண்யோ புவார்ஜுத" 3. "முத்திறத்துவாணியத்

திரண்டி. லொன்று நீசர்கள் மத்தராய் மயங்கு தின்ற திட்டதி
லிறந்துபோந்து" என்கிறபடியே சேதநருடைய ருச்யநு
குணமாகத் தன் செல்லாமையாலே விதிக்கிருனித்தனை.

புருஷோத்தமவித்யையில், புருஷோத்தமத்வ வேதநத்
தாலல்லது வழியில்லை என்கிற இதுவும் அவனிட்ட வழக்கு.
'ஸரணம்' என்கிற இதுவும் அந்த முக்யாதி,காரிக
ளுக்கு. ருச்யநுகுணமான ஸாத,நங்களில் இதல்லது
போக்கி, அப்பவஹிதஸாத,நமொன்றில்லையென்று அல்
லாத உபாயங்களிற் காட்டில் இவ்வபாயத்தினுடைய
ஏற்றமும் அல்லாத அதி,காரிகளிற் காட்டில் இவ்வதி,
காரியினுடைய ஏற்றமும் சொல்லுகிறதித்தனை.

1. "மாம் நயேத், யதி காருதஸ்த,ஸ்தத்தஸ்ய ஸத்,ரு
ஸம் ப,வேத்" என்றும், a "முன்மின்றாய் என்று தோழி
மார்களுமன்னையரும்" என்றும், b "நிறைந்த வன்பழி
நங்குடிக்கிவள்" என்றும், c "இருநிலத்தோர் பழிபடைத்
தேள்" என்றும், d "சோம்பரையுக்கத்தி" என்றும் சொல்லு
கிறபடியே பதிவ்ரதைக்குப் பதியையொழிய, தன் பார
தந்தர்ய ஸ்வரூபத்துக்கு ப,ாத,கமாக ஸ்வபத்தத்தாலே
அத்த,பாஜித்து ஸ்வதே,ஹ்போஷணம் பண்ணுமாகில்
அது தன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதே, தன்னளவிலும்
பர்யவஸியாதே, தன் ப,ர்த்தாவுக்கும் அவத்யாவஹமா
யிருக்கும். தானொன்றும் செய்யாதே, அவன் ரகழிக்கக்
கண்டிருக்குமாகில், அது இருவர் ஸ்வரூபத்துக்கும் நன்
னிறம் உண்டாக்கக்கடவது. அப்படியே, தன் ஸ்வரூபத்தை
யுணர்ந்து தன் ஸ்வரூபாநுகுணமாக அவனையே ப்ராப்ய
மும் ப்ராபகமுமாக நினைத்திருக்கும் அதி,காரிகளோடு
அவர்களை ஸமராய்ச் சொல்லுகிறதல்ல, 2. "ஸத்கர்ம
நிரதாஸ்யஸுத்,த,த,ஸ லாங்க,யபோக,வித,ஸ்தத,ர! நார்
ஹத்தி ஸரணஸ்த,ஸ்ய கலாம் கோடிதமீம்பி ||" 3. "விஷ்ணு

a திருவாய் 5.5.9. b ஷு. 5-5-7. c திருநெடுய் 32. d திருமடைய 38.

பாயோ யோதத்யப, லஸ்ஸோத, ம: பரிகீர்த்தித: | அந்யோ
பாயோ விஷ்ணுப, லோ மத்யம: பரிகீர்த்தித: | மாத, வாங்
க், சித், வயோபாயோ மாத, வாங்க், சிப்ரயோஜத: | யஸ்ஸ
ஏவோத்தம: ப்ரோக்தோ மாத, வேதைவ தேந வை" என்னக்
கடவதிறே.

ஆனால் அவஸ்யகர்த்தவ்யமான உபாயஸ்வீகாரத்
துக்கு வேஷமேதென்னில், அசித், வ்யாவ்ருத்தி லக்ஷண
முமாய், ப்ரதிபூந்த, க நிவர்த்தகமுமாய், ஸ்வசித்தஸமா
த, ாநமுமாய்க் கிடக்கிறது. 1. "ப, க, வத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதி,
ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி:" என்று ஸோமாசி
யாண்டான் அருளிச்செய்வார்.

இவ்வுபாயந்தான், ஓராகாரத்தாலே ஸாபேக்ஷமுமாய்
ஓராகாரத்தாலே நிரபேக்ஷமுமாயிருக்கும். எங்ஙனே? என்
னில், ஆஸ்ரயண காலத்தில் அதி, காரி ஸாபேக்ஷமுமாய்,
ப, லப்ரத, ாநத்தில் இதர நிரபேக்ஷமுமாயிருக்கும்.

ஆக எம்பெருமான் நிருபாதி, சரக்ஷகனாகையாலும்,
ரக்ஷணப, லம் தன்னதாகையாலும், 2. "ஆள்பார்த்துழி
தருவாய்" என்கிறபடியே பூர்வமேவ ஸ்ருஷ்ட்யவதாரங்களைப்
பண்ணி சேதநருடைய இச்சை, க்கு அவஸர்ப்ரதீக்ஷனாய்ப்
போருகிறவனாகையாலும் அவ்னுடைய கிர்ஹேதுகமான
க்ருபாப்ரஸாத, ங்களே உபாயம் என்றதாய்த்து.

2. "க்ருபயா கேவல மாத்மஸாத்ருந்" 3. "கேவலம்
மதீ, யபையவ த, யயா நிஸ்ஸேஷவிநஷ்டஸஹேதுக" 4.
"கேவலம் மதீ, யபையவ த, யயாததிப்ரபு, த, த,:" என்று
ஆளவந்தாரும் எம்பெருமானாரும் ஸ்தோத்ரகூத், யங்களிலே
இவ்வர்த்த, த்தை அருளிச்செய்தருளினார்கள்.

"வ்ருத்த, ளேவைக்குப் ப, லம் அவத, ாரணர்த்த, ா நிகை"
என்று பிள்ளையருளிச்செய்தருளுவர். இத்தாலும் இவ்
வுபாயம் ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாயிருக்குமென்றதாய்த்து,

(5) “ஸரணம்” என்றது 1. “உபாயே க்ருணாக்ஷித் ரோஸ் ஸப்,த்யஸ் ஸரணமித்யயம்। வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதஞ் சைஷ உபாயார்த்தை,க வாசக:” என்கிறபடியே, ஸரண ஸப்,த்யம், உபாயவாசகமாய், அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வக மான இஷ்டப்ராப்திக்கு அவ்யவஹிதோபாயம் என்றபடி. ஸரண ஸப்,த்யம் அவ்யவஹிதோபாயம் என்னுமிடத்தைக் காட்டுகிறபடிதான் எங்ஙனென்பென்னில், கீழே ப,க,வத், வ்யத்ரித்தஸாங்க, ஸகல தூர்மத்தையும் விடச்சொல்லுகை யாலே.

(6) “வ்ரஜ” - “வ்ரஜ-க,தென” என்கிற தூதுவிலே, க,த்யர்த்தமாய் 2. “க,த்யர்த்த,பு,த,த்யர்த்த,பு” என்கிற படியே, “அத்யவஸி” என்கிறபடி. அத்யவஸாயமும் விஸ்வாஸமும் பர்யாயமாகையாலே விஸ்வாஸத்தைச் சொல்லுகிறது. ப்ரபத்திலக்ஷண வாக்யத்திலே 3. “மஹா விஸ்வால பூர்வகம்” என்று சொல்லுகையாலும், அநுஷ்டாந வாக்யத்திலும் உபஸர்க்க,த்தாலே மஹாவிஸ்வாஸத் தைச் சொல்லுகையாலும், இங்கும் அந்த விஸ்வாஸத்தையே விதி,த்ததாகக் கடவது.

மஹாவிஸ்வாஸமாவது:— ஸங்காத்ரய ரஹிதமான விஸ்வாஸம். ஸங்காத்ரயமாவது:— உபாயப,ல்கு,த்வமும், உத்,தே,ஸ்யது,ல்ப,த்வமும், ஸ்வக்ருத தோஷத,ர்ஸநமும்.

இவை பரிஹ்ருதமாகிறதெத்தாலேயென்னில்: “மாம்” என்கிற பத,த்தில் சொல்லுகிற கு,ள[ஸம்ப,ந்த,]ங்க ளாலே.

ஸர்வஜ்ஞனுமாய், ஸர்வஸக்தனுமாய், பரமகாருணிகனு மாய், பரமோதூரனுமாயிருக்குமென்கையாலே ப,லகெ,ளர வத்தால் வந்த ஸங்கை பரிஹ்ருதம்.

ஆஸ்ரிதவத்ஸைனென்கையாலே, ஸ்வக்ருத தோஷ த,ர்ஸநமாகிற ஸங்கை பரிஹ்ருதம்.

அஸரண்யஸரண்யனுமாய் அநாலோசிதவிசேஷா
 ஸேஷ லோக ஸரண்யனுமாயிருக்குமென்கையாலே, உபாய
 லாக, வமாகிற ஸங்கை பரிஹ்ருதம்.

ஆக இத்தனையாலும், குணவத்தாத்யவஸாயம் சொன்
 விற்று. இனிமேல் ஸ்வரூபாத்யவஸாயம் சொல்லுகிறது.

ஸர்வஸ்வாமியென்கையாலே உபாயலாக, வமாகிற
 ஸங்கை பரிஹ்ருதம்.

ஸ்ரீமானென்கையாலே ஸ்வக்ருத தே, ஷத், ஸந
 மாகிற ஸங்கை பரிஹ்ருதம்.

நாராயணென்கையாலே ப, லகெ, ளர வமாகிற ஸங்கை
 பரிஹ்ருதம்.

ஆக இத்தால் தன்னுடைய ஸ்வரூபகுணவித்த,
 யத்த, மாகவே ஸரணாக, தரக்ஷணம் பண்ணுமென்கிற மஹா
 விஸ்வாஸம் ப்ரபத்தி என்றதாய்த்து.

இதுதான் ப்ரார்த்த, நாகூர்ப்ப, மாயிருக்கும். 1 "மஹா
 விஸ்வாஸ பூர்வகம்: ததே, கோபாயதா யாச்ஞா ப்ரபத்திஸ்
 ஸரணாக, தி: ||" என்றும். 2. "த்வமேவோபாயபூ, தோ மே
 ப, வேதி ப்ரார்த்த, நாமதி: ஸரணாக, தி:" என்றும், லக்ஷண
 வாக்யங்களில் சொல்லுகையாலே, விசேஷேண ஸரணாக, தி
 யில் ப்ரார்த்த, நமாவது அவனை உபாயத்வேந ஸ்வீகரிக்கை.
 அதாகிறது—நமக்கு உபாயம் இவனே என்றிருக்கை.

ஆக, கர்மமுமின்றியிலே, கர்மஸாத்யமான ஜ்ஞாநமு
 மின்றியிலே, ஜ்ஞாநஸாத்யமான ப, க்தியுமின்றியிலே,
 இவற்றினுடைய த்யாக, பூர்வகமுமாய், தான் உபாயமுமன்
 றிக்கே உபேயமுமன்றிக்கே அதிகாரிக்கு விசேஷணமா
 யிருப்பதோர் அத்யவஸாயாத்மகஜ்ஞாநவிசேஷம் என்ற
 தாய்த்து. இனி, வாசிக காயிகங்களுண்டாகவுமாய், இல்லை
 யாகவுமாய் என்கை.

இந்த வித்யநுஷ்டாநத்துக்கு அவதி,பேதென்னில்:

1. "ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நஸ்ய க்ருத்யம் தைவாத்யதிஷ்யதே"
2. "ப்ரபத்திர் விஸ்வாஸ:" 3. "ஸக்ருத்ப்ரார்த்தநாமாத்
ரேண அபேக்ஷிதம் த்யாயதீதி விஸ்வாஸபூர்வகப்ரார்த்தந
மிதி யாவத்" என்கையாலே, இந்த வித்யநுஷ்டாந
மாகிற உபாயஸ்வீகாரம் ஸக்ருத்தென்னுமிடம், ப்ரபத்தி
ஸாஸ்த்ரங்களாலும் ப்ரபத்திவித்துக்களாலும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்
பட்டது.

இந்த விதி,சேஷமான, "மாஸாச:" என்கிற விதி,
யாவத் ப்ராப்தியளவும் அநுஷ்டேயம். அதாகிறது—இனி
நமக்குக் கர்த்தவ்யம்ஸங்கொன்றுமில்லை. ப,லஸித்தியி
லும் ஒரு குறையிலை' என்று விமர்ஸத்யஸையில் பிறக்
கும் விஸ்வாஸமாகையாலே, உபாயநுஷ்டாநமும்,
அநுஷ்டிதோபாயபரிபாலகமும் கர்த்தவ்யமென்றதாய்த்து.

4. "பூயல் த்வம் ஸ்ருணு ஸங்க்ஷேபம் மதஸா தேஃத
ஸுலியயா ஸ்ருத்வா ச குரு யத்தேந ரக்ஷா சாப்யப்ரமாதி,தீ||"
என்றும் சொல்லிற்றிதே.

ஆகையால் உபாயஸ்வீகாரம் ஸக்ருத்தென்னுமிடமும்,
ஸ்வீகார விசேஷணமுமான விஸ்வாஸம் யாவத்ப்ராப்தி
யளவும் விமர்ஸத்யஸையிலும் அநுவர்த்திக்கவேணும்
என்னுமிடமும் சொல்லிற்றாய்த்து.

ஸ்வர்க்ஷஸாத்யமான ஜ்யோதிஷ்டோமம் ஸப்தா
ஹஸ்ஸிலே விஹிதமாயிருக்கச் செய்தே அந்த யாக்யாத்
தர்பூதமான அக்ஷிஹோத்ரம் ஆப்ரயாணம் அஹாஹரநுஷ
டேயமாகிருப்போலே இந்த அக்ஷிஹோத்ரம் அநுஷ்டியா
தொழித்தால் ப,லத்துக்கு விலம்புமுண்டாய், அநுஷ்டித்
தால் ப்ரதிபுந்தகமின்றிக்கே விசேஷப,லமுண்டாயிருக்கு
மாபோலே ஆவ்ருத்திருபமான விஸ்வாஸமும் நிஷ்டாவான்
களுக்கு நிஷ்டாப்ரகாஸகமுமாய், காலக்ஷேபமாகிற ப,லத்
தையுமுடைத்தாயிருக்கும். "விஸ்வாஸத்தினுடைய ஆவ்

ருத்திகள் கிணற்றுக்குள்ளே இருந்து (உஜ்ஜீவிப்பாரைப் போலே" என்று பிள்ளை அருளிச்செய்தருளுவர்.

ஆக, ஸ்வீகாரத்துக்கு உபாயாந்தரத்யாகம் அங்க, மென்னுமிடத்தையும், த்யாகபூர்வகமான ஸ்வீகாரம் அதிகாரிக்கு விசேஷணமென்னுமிடத்தையும், ஸ்வீக்ருதான அதி, காரிக்கு குணவிசரிஷ்டானு ஈஸ்வரன் உபாயமென்னுமிடத்தையும் சொல்லிற்றுய்த்து. ஆகையாலே, த்யாக, விசரிஷ்டம் ஸ்வீகாரம், ஸ்வீகாரவிசரிஷ்டம் அதிகாரம், குணவிசரிஷ்டம் உபாயம் என்றதாய்த்து.

(7) & (8) ஆக, இதுக்குக்கீழே அதிகாரிக்குக் கர்த்தவ்யம் சொல்லிற்று. இனி ஈஸ்வரனுக்குக்கர்த்தவ்யம் சொல்லுகிறது — “அஹம் த்வேத்யாதி, ” [மோஷயிஷ்யாமி] என்கிற உத்தமானுக்கும் “மாஸாச:” என்கிற மத்யமானுக்கும், ப்ரதிஸம்பந்தித்யா “அஹம் த்வா” என்கிற ஸப்த, நுகள் தன்னடையே வருவதாயிருக்க, னாசிகமாகச் சொல்லுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜநபென்னென்னில், சில அபிப்ராயத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. இதுதான் “மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ” என்கிற ஸரண்யா நுவாத, மும், ஸரணாக, தனுடைய அநுவாத, முமாயிருக்கிறது. அதாகிறது, “உனக்கு உபாயபூ, தனை நான் என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிற உன்னை” என்றபடி.

(7) தே, ஹாத்மாபி, மாநி “அஹம்” என்றால், தே, ஹத்தைக் காட்டும். ப்ரக்ருதி புருஷவிவேகம் பண்ணினவன் “அஹம்” என்றால் ப்ரக்ருதே: பரமாய், பரமசேஷபூ, தனை ஆத்மாவைக் காட்டும். ஈஸ்வரன் “அஹம்” என்றால் உள்ள தெல்லாததையும் காட்டுமிறே. இந்த “அஹம்” ஸப்தம், “மாம்” என்கிறத்தோடே சேர்ந்து அஹமாய்த்து. மாமென்கிறவிடம் அதிகாரிக்குத் த்யமான மஹாவிஸ்வாஸத்துக்கு உறுப்பாகச் சொல்லிற்று. அஹமென்கிறவிடம் ஈஸ்வரக்குத் த்யமான பாபவிமோசனத்துக்கு உறுப்

பாகச் சொல்லுகிறது அதாகிறது, பந்த,கனை காளை விமோசகனனால், நிவாரகருண்டோவென்கை. அதாகிறது, ஸமாப்யதி,கத,ரித்,ரனென்றபடி. இவ்விடத்திலே, விசேஷித்து, ப,உப்ரத,ாகத்துக்கு உபயுத்தமான குணங்கள் அநுஸந்தேயங்கள்.

(8) “த்வா” “கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸகல த,ரீமங்களை யும் விட்டு என்னையே நிரபேக்ஷஸாத,நமாகப்பற்றின உன்னை” என்றபடி. இத்தால், மேல்சொல்லப்புகிற ரோகவிமோசகனேதுவைச் சொல்லிற்று.

“அஹம் த்வா” என்கிற இரண்டு பத,த்தாலும் ஸ்வீகாச்யமான உபாயவேஷத்தையும், ஸ்வீகர்த்தாவான அதி,காரிவேஷத்தையும் சொல்லிவின்றது. இனிமேல் ஸ்வீகாச்யமான ஈஸ்வரக்ருத்யத்தையும், ஸ்வீக்ருதோபாய னான அதி,காரிக்ருத்யத்தையும் சொல்லுகிறது.

(9) [ஸர்வபாபேப்ய:] பாபமும் ப,ஹுவசகமும் ஸர்வஸப்த,முமாய் இதுவும் த்ரிப்ரகாரமாயிருக்கும்.

பாபமாவது - அபிஷ்டமான ப,லத்தைத் தருவதுமாழ் இஷ்ட ப,லத்துக்கு விரோதியுமாயிருப்பதொன்று. இங் குத்தை பாபமாகிறது, அபிஷ்டமான ஸாம்ஸாரிக து,ஃக,த்தையுண்டாக்கக்கடவதாய், இஷ்டமான மோக்ஷத் துக்கு விரோதியுமாயிருப்பதொன்று.

ப,ஹுவசகத்தாலே அவற்றினுடைய ப,ாஹுஸ்யத் தைச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது, அவித்யா கர்ம வாஸகா ருசி ப்ரக்ருதிஸம்பந்தங்கள்.

[அவித்யை] யாவது - அத்யத,ாஜ்ஞாகமும், விபரீத ஜ்ஞாகமும் ஜ்ஞாநாநுத்யமும்.

[கர்ம] மாவது - புண்யபாபம். மோக்ஷத்தைப்பற்ற, பாபத்தோபாதி புண்யமும் த்யாஜ்யம். 1. “புண்யபாபே வித்ய,ய” என்னக்கடவதிறே.

[வாஸகை] யாவது - அஜ்ஞாநவாஸகையும், கர்மவாஸகையும், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த, வாஸகையும்.

[ருசி]யும் விஷயபேதத்தாலே பஹுவிதையா யிருக்கும்.

[ப்ரக்ருதிஸம்பந்த,] மாவது - ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூபமாயிருந்துள்ள அசித்ஸம்பந்தம்.

இங்ஙனவாக, உபாஸகனுக்கும் ஸாதாரணமாக, ஈஸ்வரன் கழித்துக் கொடுக்கும் ஆகாரத்தைச் சொல்லிற்று.

இனி, "ஸர்வ" ஸப்தத்தாலே ப்ரபந்தனுக்கு அஸாதாரணமாகக் கழித்துக் கொடுக்குமவற்றைச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது - 1. "தத, திக், ம உத்தர பூர்வாக, யோசஸ்வேஷவிநாஸௌ தத, வ்யபதே, ஸாத்" 2. "இதரஸ்யாப்யேவமஸம்ஸ்வேஷ: பாதே து" என்று பூர்வோத்தராக, வந்தளாகிற புண்யபாபங்களுக்கு அஸ்வேஷ விநாஸஞ் சொல்லி, 3. "பே, ரகே, ந த்விதரே க்ஷபயித்வாத, ஸம்பத்யதே" என்று ப்ராரப்தம் அநுபவவிநாஸ்யம் என்னுமிடஞ் சொல்லிற்றிறே. இங்கு அப்படியிருப்பதொரு ஸங்கோசமில்லாமையாலே, அதுவும் ஸோகஹேதுவாமாகில் ஸர்வஸப்தத்திலே அந்தரீபூதமாகக் கடவது. எங்ஙனே? என்னில்: இதுக்கு ஸங்கேச்சகமாயிருப்பதொரு ஸப்தம் இங்கில்லாமையாலே.

"ப்ரபத்தி-ப்ராரப்த, கர்மத்துக்கு விநாஸரிநி' என்னுமிடத்துக்கு ப்ரமாணமென்?" என்று எம்பெருமானாரை ஆண்டான் கேட்க, "மாஸூச:" என்றதிறே என்றருளிச்செய்தருளினார்.

இதுதான் ப்ராரப்தத்தையும் போக்குமென்னுமிடத்துக்கு, கண்டே, ரக்தமான ப்ரமாணங்களுமுண்டு. 4. "ஸாத, தம் ப, க, வத் ப்ராப்தௌ ல ஏவேதி ஸ்தி, ராமதி: | ஸாத்யப, க்திஸ் ஸம்ருதா லைவ ப்ரபத்திரிதி க்யதே |

உபாயோ ப,க்திரேவேதி தத்ப்ராப்தௌ யா து ஸ மதி: |
 உபாயப,க்தி ரேதஸ்யா: பூர்வோக்தைவ க,ரீயஸி || உபாய
 ப,க்தி: ப்ராப்த,த,வ்யதிரிக்தாக,நாஸிதீ | ஸாத்,யப,க்திஸ்
 து ஸா ஹந்தீ ப்ராப்த,த,ஸ்யாபி பூ,யஸி ||” என்று, ப்ரபந்ந
 னுக்கு ஸரீராத் ஹேதுவான ப்ராரப்த,த,ஸேஷம் அநு
 ப,விக்க வேண்டுகிறது, ப்ராரப்த,த, ஸரீரத்தில் ஸோகமில்லா
 மையாலே. 1. “ஆப்த,த,கார்பாத்” என்று ப்ராரப்த,த,மும்
 ப்ரபத்தியாலே கூத்தவ்யம் என்று உடையவர் அருளிச்
 செய்தார்.

உபாஸகனுக்கு உத்தராக,த்துக்குச் சொல்லுகிற
 அஸ்ஸேஷமும் ப்ரமதி,கவிஷயமென்று உடையவர்
 ப,ரஷ்யத்திலே அருளிச்செய்தருளினார். இப்படி அருளிச்
 செய்கைக்கு ஹேது, 2. “நாவிரதோ து,ஸ்சரிதாத்
 நாஸாந்தோ நாலமாஹித: | நாஸாந்தமாதலோ வாயி
 ப்ரஜ்ஞாதேநதமாப்த்யாத் ||” என்கிற வாக்யங்களோடு
 விரோதி,யர்மைக்காகவும், 3. “அபி சேத் பாதகம் கிஞ்சித்,
 யோகீ, குர்பாத் ப்ரமாத,த: | யோக,மேவ நிஷேவேத
 நாத்யம் யத்தம் மோசரேத் ||” என்று யோகி,களுக்கு
 ப்ராயாஸித்தத்தை விதி,க்கையாலும்.

ப்ரபந்நனுக்கு உத்தராக,த்தில், பு,க்தி,பூர்வமும்
 ஸோகஹேதுவாமாகில் அத்த பு,க்தி,பூர்வத்துக்கும் பரி
 ஹாரமாகக் கடவது. அதாவது,—ஸரீரஸம்பூத்த,த்தோடே
 யிருக்கையாலே வாஸனையாலும் ப்ரப,லகீமத்தாலும்
 காதாசித்கமாக பு,க்தி,பூர்வகம் ஸம்ப,ரவிதம். இவற்றை
 யும் பொறுத்தருளவேணுமென்று பூர்வமேவ ப்ராப்த்தி,த்
 தானாகில் அவையும் பூர்வப்ரபத்தி தன்னாலே கூத்தவ்ய
 மாகக் கடவதென்கை. ஆகையிநே, 4. “வர்த்தமாதம்
 வர்த்திஷ்யமாணஞ்ச” என்று உடையவர் அருளிச்
 செய்தது,

புத்தி, பூர்வகமாக உத்தராகுத்தில் ஸோகித்து
ஸரணம் புக்கா னென்னுமிடம் அறியுப்படியெங்ஙனே
யெண்ணில், உத்தரப்ரஸ்ருத்தியில் அநுதாபம் நடக்கையும்,
பூர்வப்ரபத்தியை ஸ்மரித்துத், ருட, சித்தனாகையும்.

இன்னமும், ஸ்ரேஷ்டராயிருப்பார்க்கு ஸிஷ்யபுத்ரர்
களைப் பற்றி வித்யதிர்மம் பண்ணி அநுஷ்டிக்கவேண்டி,
வருவன சில பாபமுண்டு; அந்தப் பாபங்களையும்
சொல்லுகிறது.

ஆந்ருஸம்ஸ்யப்ரதாநராய் அநுஷ்டித்தாலும், ஏறிட்ட
கட்டி ஆகாஸத்திலே நில்லாதாப்போலே, அவையுமொரு
புலத்தோடே ஸம்பந்திப்பிக்கக்கடவது. ஆகையாலே
அவையும் பாபஸப்த, வாச்யமாகக் கடவது.

கலங்கி உபாய புத்தியா பண்ணும் ப்ரபத்தியும் பாப
ஸப்த, வாச்யமாகக் கடவது.

(10) ஆக, கீழ் விரோதி, வேஷஞ் சொல்லிநின்றது.
“மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று விரோதி, நிவ்ருத்தி ப்ரகாரஞ்
சொல்லுகிறது.

[மோக்ஷயிஷ்யாமி] இவற்றில் நின்றும் விடுவிப்பன்.

“யிஷ்யாமி” என்கிற ணிச்சாலே யாவையாவை சில
பாபங்களைக் குறித்து நீ பயப்படுகிறாய், அவைதானே
உன்னைக்கண்டு பயப்பட்டுப் போம்படி பண்ணுகிறேன்”

அவை தானே விட்டுப்போம்படி பண்ணுகையாவது:—
இவை நமக்கு முன்புண்டாய்க் கழிந்ததென்று தோற்றாத
படி போக்குகை. இதாகிறது—இவை ஸ்ம்ருதி விஷயமான
லும் தன்னுடைய ஸ்வாபாவிக வேஷத்தைப் பார்த்து
ஸ்வப்நங்கண்டாற்போலே இவை நமக்கு வந்தேறியாய்க்
கழிந்ததென்றிருக்கையும், ஸ்ம்ருதியால் துக்க, மனுவர்த்தி
யாதிருக்கையும்.

கீழ் இவனை உபாயமாகப் பற்றிற்று அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வகமான இஷ்டப்ராப்திக்காயிருக்க, அநிஷ்டநிவ்ருத்தி மாத்ரத்தைப் பூலமாகச் சொல்லுவானென்னென்னில்;

1. “யதே,நாத,பாநகரணத் க்ரியதே ந ஜலாம்ப,ரம் । ஸதே,வ ந்யதே வ்யக்திமஸதஸ்ஸம்ப,வ: குத: । தத,ர ஹேயகு,ணத்,வம்ஸாத,வபே,நாத,நயோ கு,ண: । ப்ரகாஸ் யந்தே ந ஜந்யந்தே நித்யா ஏவாத்மநோ ஹி தே ||”
2. “ஸ்வேந ரூபேணூபி,நிஷ்பத்,யதே” 3. “மம ஸஹஜகைங் கர்யவித,ய:” என்கிறபடியே அநிஷ்டநிவ்ருத்தி உண்டா னால் இஷ்டப்ராப்தி தன்னடையே உண்டாமிதே.

ஆனால் அநிஷ்டநிவ்ருத்திமாத்ரத்துக்கு ஈஸ் வரன் உபாயமாயிருக்கிறானே? என்னில்: இஷ்டப்ராப்தியாகிற அநவதி,நாதிஸ்யாநந்த, ப்ரஹ்மாநுப,வத்துக்கு அர்ஹதையேயுள்ளது; இனி ஈஸ்வரன் அநுப,விப்பிக்கும்போதாய்த்து இவனுக்கு அநுப,விக்கலாவது. ஆகையிறே கைவல்யமாகிற மோக்ஷத்துக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியொத்திருக்கச் செய்தேயும், ஆத்மாநுப,வமாத்ரமாயிருக்கிறது. இவ்வைஷம்யத்துக்கு ஹேது உபாஸைதாரதம்யத்தாலே, ஈஸ்வரனுக்கு உண்டான ப்ரஸாத,தாரதம்யமாகையாலே, சேதகன் புருஷார்த்த,த்தை ப்ரார்த்தி,க்கும்போது இஷ்டப்ராப்திருபமான கைங்கர்யத்தை ப்ராத,ந்யேந ப்ரார்த்தி,க்கக்கடவன்.

இவனுக்கு, கைங்கர்யமாகிற புருஷார்த்த,ம் ஸஹஜமாயிருக்கையாலே தத்,விரோதி, நிவ்ருத்தி மாத்ரத்தையே உபாயமான ஈஸ்வரக்குத்யமாகச் சொல்லக்கடவது. ஆகையாலே அந்த ப்ராத,ந்யத்தைப்பற்ற இங்கு அருளிச் செய்கிறான்.

அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் ஈஸ்வரனுடைய க்ருபா ப்ரஸாத,க்ருத்யமாக க,த்,யத்திலே உடையவர் அருளிச்செய்தருளினார்.

ஆகையால் இப்படி ஸரண்யன் சொல்லுகைக்கடி இஷ்டப்ராப்திருபமான கைங்கரீபம் இவனுக்கு ஸ்வாபூவிக மென்னுமாகாரம் தோற்றுகைக்காவும், அகிஷ்ட நிவ்ருத்தியுண்டானபோதே ஸஹஜமான இஷ்டப்ராப்தியுமுண்டென்றும், அகிஷ்ட நிவ்ருத்தியினுடைய ப்ராத்ந்யத் தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறான்.

(11) கீழ், "அஹம்" என்று உபாயக்ருத்யஞ் சொல்லி நின்றது. மேல், "த்வா" என்று நிகழித்தபுரண அதி, காரிக்ருத்யஸேஷஞ் சொல்லுகிறது:—

"மாஸ=சு:" ஸோகியாதேகொள் என்றபடி. [வ்ரஜ] என்கிற விதியோபாதி "மாஸ=சு:" என்கிற இதுவும் விதியாகையாலே ஸ்வீகாரத்தோபாதி ஸோகநிவ்ருத்தியும் கர்த்தவ்யமென்கை. ஆகையாலே, ப்ரபந்தனுக்கு யாவத் ப, லப்ராப்தி, நிப்பரத்வாநுஸந்த்நாம் கர்த்தவ்யமென்ற தாய்த்து. ஸ்வீக்ருதோபாயான பின்பு ஸோகித்தானாகில் ப்ரபத்திநிஷ்டைக்கு ஹாநியுண்டாய், அத்தாலே ப, ல விஹம்புமுண்டாகக் கடவது.

ப, லியாய்த்து ப, லாலாப, த்தில் ஸோகிப்பான். உபாய கர்த்தாவாய்த்து - உபாயமில்லையென்று ஸோகிப்பான். இவ் வுபாயத்தில் ப, லித்வகர்த்துத்வங்களிரண்டும் உனக்கில்லை. இனி, நானே ப, லியுமாய் நானே கர்த்தாவுமாயிருக்கை யாலே நீ ஸோகிக்கவேண்டா என்கை. 1. "ஸக்ருதே, வ ப்ரபந்தஸ்ய க்ருத்யம் தைவாத்யதி, ஷ்யதே" என்கையாலே, கர்த்தவ்யாய் ஸமுண்டென்று ஸோகிக்கவேண்டா.

"மாம்-அஹம்" என்கையாலே, உன் விலக்காமை பார்த்திருக்கிறோம் சிலராகையாலும், விரோதி, நிரஸந ஸமர்த்த, னுகையாலும் ஸோகிக்கவேண்டா. ஆகையாலே "உன்னைப் பார்த்தாலும் ஸோகிக்கவேண்டா. என்னைப் பார்த்தாலும் ஸோகிக்கவேண்டா, நிப்ப, ரனாயிரு" என்கை.

“ உடையவனாய்த் து க்ருஷிபண்ணுவான். கர்ஷக னாய்த் து ப்ரபுலம் பு,ஜிப்பான். ப்ரபுலியாய்த் து ப்ரபுலாபுத்தில் ஸோகிப்பான். இவை இத்தனையும் உனக்கில்லாமையாலே ஸோகியாதே” என்றதாய்த் து.

இனி ஸோகித்தாயாகில், உன் ஸ்வரூபத்தையும்பிழித்து, என் ப்ரபுலவத்தையுமபிழித்தாயாமித்தனை. முன்பு ஸோகித்த தில்லையாகில் அதிகாரஸித்தியில்லை. பின்பு ஸோகித் தாயாகில் ப்ரபுலஸித்தியில்லை.

இத்தால் 1. “அதல்தவம்/ நவ தத்த்வதோ மத்,ஜ்ஞாத த,ர்ஸத ப்ராப்திஷு/நிலைம்ஸயஸ்ஸுக,மால்வ” என்றபடி.

“ து,ஷ்கரமுமாய் ஸ்வரூபவி ரோதியுமான ஸாத,னங் களை த்யஜிக்கையாலே ஸோகிக்கவேண்டா; ஸ்வீகரிக்கப்புகு கிற உபாயம் ஸுலபு,மாகையாலே ஸோகிக்கவேண்டா; அதுதான் நிரபேக்ஷமாகையாலே ஸோகிக்கவேண்டா, அப்யவஹிதஸாத,நமாகையாலே ஸோகிக்கவேண்டா; மாநஸவ்யாபாரமாத்ரமாகையாலே வாய்நோவ உடம்பு நோவ க்லேஸிக்கவேனுமென்று ஸோகிக்கவேண்டா. உபாயம் ப்ரபுலப்ரத்யாநஸமர்த்து,மாகையாலே ஸோகிக்க வேண்டா; இனி கர்த்தவ்யாபஸமுண்டென்று ஸோகிக்க வேண்டா; விரோத்யம்ஸத்தில் ஸேஷிப்பதென்றுண் டென்று ஸோகிக்கவேண்டா; விரோதி,போமோ போகா தோவென்று ஸோகிக்கவேண்டா ” என்கிறது.

(1) த்யாஜ்யஸ்வரூபஞ்சொல்லி, (2) த்யாகுப்ரகாரஞ் சொல்லி, (3) உபாயஸ்வீகாரத்துக்கு த்யாகும் அங்க, மென்னுமிடஞ்சொல்லி, (4) ஸ்வீகரிக்கப்புகுகிற உபாயத்தி னுடைய சீர்மைசொல்லி, (5) அச்சீரிய உபாயம் நிரபேக்ஷ மென்னுமிடஞ்சொல்லி, (6) உபேயத்வம் நித்யம், உபாயத்வ மௌபாதி,கமென்னுமிடஞ் சொல்லி, (7) பற்றுமிடத்தில் மாநஸவ்யாபாரமே அமையுமென்னுமிடஞ் சொல்லி, (8) உபாயத்தினுடைய சீர்மையைச்சொல்லி, (9) அதிகாரி

யினுடைய அபூர்த்தி சொல்லி, (10) அவ்வதிகாரியினுடைய விரோதி, பாபஸமூஹத்தைச் சொல்லி, (11) விரோதி, களில் கிடப்பதொன்றில்லையென்னுமிடஞ் சொல்லி, (12) அவையுடையத் தானே போமென்னுமிடஞ்சொல்லி, (13) “நிர்ப்பரணயிரு” என்கிறான்.

ஆக இத்தால், (1) ஸ்லீகாரங்களையும், (2) த்யாஜ்ய துர்ம விசேஷங்களையும், (3) அந்த துர்மங்களினுடைய த்யாகுப்ரகாரத்தையும், (4) அந்த துர்மத்த்யாகுபூர்வகமாகப் பற்றும் விஷயத்தினுடைய ஸௌலப்யாதிசூணயோகத்தையும், (5) தத், விசரிஷ்ட வஸ்துவினுடைய ஸஹாயாஸஹத்வலக்ஷணமான நைரபேக்ஷயத்தையும், (6) அந்த நிரபேக்ஷவஸ்துவினுடைய உபாயபூரவத்தையும், (7) அத்தை உபாயத்வேன ஸ்லீகாரிக்கையும், (8) ஸ்லீக்ருதோபாயத்தினுடைய ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிசூணயோகத்தையும், (9) தத், விசரிஷ்டவஸ்துவில் ந்யஸ்தபரண அதி, காரியையும், (10) தத், விரோதி, பாபஸமூஹத்தையும், (11) தத், விமோசனப்ரகாரத்தையும், (12) தத், விமோசகனைப் பற்றின அதி, காரியினுடைய நைர்ப்பரயத்தையுஞ் சொல்லிற்றுய்த்து.

ப்ரபத்தி நிர்ப்பரத்வாநுஸந்த்யாநவிரஸ்கமாகையாலே, நிர்ப்பரத்வாநுஸந்த்யாநம் ஸர்வத்யா கர்த்தவ்யமென்ற தாய்த்து “வ்ரஜ” என்கிற ஸ்லீகாரத்துக்கு.

பிள்ளைகோகாசாயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

தனிசரணம் முற்றிற்று.

18. தனிப்ரணவம்

லோகாசார்யாய ரூரவே க்ருஷ்ணபாத,ஸ்ய லுதிதவே ।
ஸம்ஸாரபே,கி,லந்த,ஷ்டஜீவஜீவாதவே நம: ॥

ஸகலவேத,தாத்தபர்யமாய் ஸகலஸாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹ
மாய், ஸகலப,ப்ரத,மாய், ஸகல மத்த்ரங்களிலும் அதிக
மான திருவஷ்டாக்கரமான திருமந்த்ரத்துக்கு நம் பூர்வா
சார்யர்கள், “ஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிறதென்றும், ப்ராப்யஞ்
சொல்லுகிறதென்றும், இரண்டுபடி வாக்யார்த்தம்” என்று
அருளிச்செய்வர்கள்.

இம்மந்த்ரந்தான் “ஓம்” என்றும், “நம:” என்றும்;
“நாராயணாய” என்றும் மூன்று பத,மாயிருக்கும்.

இதில் முதல்பதம் - ப்ரணவமென்று திருநாமமாய்,
அகாரமென்றும், உகாரமென்றும், மகாரமென்றும் மூன்று
பத,மாயிருக்கும்.

இம்மந்த்ரத்துக்கு நம் பிள்ளை அருளிச்செய்த தாத்
பர்யம்:— (1) ஆஸ்ரயியையும், (2) ஆஸ்ரயியினுடைய
வைஸத்யத்தையும், (3) ஆஸ்ரயத்தையும், (4) ஆஸ்ரயத்
தினுடைய வைஸத்யத்தையும், (5) ஆஸ்ரயணீயவைப,வத்
தையும், (6) ஆஸ்ரயணப,லத்தையும் சொல்லுகிறதென்று.

இங்கு ஆஸ்ரயியென்கிறது ஸேஷத்வத்தை; இது
ப்ரத,மாக்கரமான அகாரத்திலே சொல்லுகிறது.

ப்ரஹ்மவாசியான அகாரத்தை ஸேஷத்வவாசியாக்கின
படியென்னென்னில், இப்பதம் ப்ரஹ்மப்ரத,நமன்றியிலே
ஸ்வரூப ப்ரத,நமாகையாலே.

இங்கு ப்ரஹ்மவாசகம் வந்தது,—அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு
அந்தரங்க,நிருபகமான ஸேஷத்வம் ப்ரதிஸம்ப,நி,
ஸாபேக்ஷமாகையாலே.

இதில், விபுத்தியில் ஸேஷத்வஞ்சொல்லுகிறது; பதந் தன்னாலே ப்ரதிஸம்புத்தி, உபச் சொல்லுகிறது.

ப்ரதிஸம்ப, நதி, வேஷம் இருக்கும்படி என்னென்னில் - ஸகல ஜகத்காரணமுமாய், ஸகலஜகத், ரக்ஷகமுமாய், அகி, லஹேயப்ரத்யநீகமுமாய், ஸமஸ்தகல்யாணகு, ணத் மகமுமாய், நிருபாதி, கஸர்வசேஷியுமாய், ஸௌக்ஷ்மீகமுமா யிருக்கும் வஸ்துவென்று, இவ்வக்ஷரஸ்வபூவத்தாலும், த்ராதுஸ்வபூவத்தாலும், இந்த த்ராத்வீத்த, ஸ்வபூவத்தா லும், விபுத்திஸ்வபூவத்தாலும் இவ்வஸ்துஸ்வபூவத் தாலும் சொல்லிற்று.

ஸகல ஜகத்காரணத்வம் இவ்வக்ஷரஸ்வபூவத்தாலே சொல்லுகிறது. எங்ஙனேயென்னில், இந்த ப்ராஹ்மவாசக மான அகாரம் ஸகலவாசகங்களுக்கும் காரணமாகையாலே வாச்யமான ப்ராஹ்மம் ஸகலவாச்யங்களுக்கும் காரண மாகக் கடவதென்று, வாச்யவாசகஸம்பந்தத்தாலே சொல் லிற்று.

இன்னமும் இவ்விடத்திலே காரணத்வம் அநுஸந்திப்ப தொரு வழியுண்டு; எங்ஙனேயென்னில், வாசகங்களோடு வாச்யங்களோடு வாசியற ஸ்வய்யதிரித்தஸமஸ்தத்துக்கும் இவ்வகாரமாகிற வாசகமே காரணமாகக் கடவதென்றார்கள். ஆனபடி என்னென்னில், “இவ்வகாரமாகிறேன் நான்” என்று அவன்தானே அருளிச்செய்கையாலும், இவ்வாசகம் காரணமென்கிறவிடத்தில் வாச்யங்களுக்குக் காரணம் அந் றென்கிற நிகேத, விதியில்லாமையாலும், இவ்வாசகமே காரணமாகவற்றென்னலாம்; இத்தால் வாசகப்ரபூவஞ் சொல்லிற்றாய்த்து.

இன்னமும் இவ்விடத்திலே காரணத்வம் அநுஸந்திப்ப தொரு வழியுண்டு; எங்ஙனேயென்னில், இது ஈஸ்வரவாசக மாகையாலும், ஈஸ்வரத்வமாகிறது-ஆபத், ரக்ஷணம்பண்ணு கையாலும், ஆபத், ரக்ஷணத்தில் ப்ரத்யாகம்-அகரணரான

சேதநரை ஸகரணராக்குகையும், அஸம்ஸ்தூநரூபமான அசித்தை ஸம்ஸ்தூநரூபமாக்குகையும். இத்தால் காரணத்வஞ் சொல்லிற்றுய்த்து.

ஈஸ்வரனென்றபோதே, ஜகத்காரணவஸ்து என்றதாய்த்து என்ருர்கள். இத்தால் வாச்யலக்ஷணஞ் சொல்லிற்றுய்த்து. எங்ஙனையென்னில்: இவ்வாச்யமான ஈஸ்வரத்வம் மோக்ஷப்ரதவஸ்துவுக்கொழிய இல்லாமையாலும், மோக்ஷப்ரதத்வமுள்ளது ஜகத்காரணவஸ்துவுக்கேயாகையாலும், ஈஸ்வரனென்றபோதே ஸகலஜகத்காரணமென்ருர்கள்.

இப்படி ப்ரமானோபபத்திகளாலே, இவ்வகாரத்தில் சொன்ன காரணத்வத்தை, நம் ஆசார்பர்கள் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூபேண பல வகையாலும் அநுஸந்தித்து உபதேசரித்துப் போருவர்கள். அவைகளையென்னில்; இக்காரணத்வத்தான்—

- (1) ஒளபாதி,க காரணத்வமென்றும்,
- (2) நிருபாதி,க காரணத்வமென்றும்,
- (3) ஸத்,வாரகௌபாதி,க காரணத்வமென்றும்,
- (4) அத்,வாரகௌபாதி,க காரணத்வமென்றும்,
- (5) ஸத்,வாரக நிருபாதி,க காரணத்வமென்றும்,
- (6) அத்,வாரக நிருபாதி,க காரணத்வமென்றும் ஆறு படியாயிருக்கும்.
- (1) இதில் ஒளபாதி,க காரணத்வமாவது—பூர்வபூர்வ யுகங்களிலே சேதந் ஸரீரங்களாலே பண்ணிய புண்ய பாபங்கள் ஹேதுவாக ஸ்ருஷ்டிக்கை.
- (2) நிருபாதி,க காரணத்வமாவது— அநாதியாக அசித்தந்தர்கதராய், அஸரீரளாய்த் திரிகிறசேதநர்க்கு நிரவதி,கக்ருபையாலே ஸரீராதிகளைக் கொடுக்கை.
- (3) ஸத்,வாரகௌபாதி,க காரணத்வமாவது— புண்ய பாபங்களை நிறுத்து, அவற்றின் வழியே தேவாதி, சதுர்வித, ஸரீரங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கை,

(4) அத்வாரகௌபாதி, க காரணத்வமாவது:— புண்ய லேஷமுடையவர்களுக்கும், ஸஹஜகாருண்யத் தாலே விலக்ஷண ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுகையும், பாபமேவானவர்களையும் ஸத்தாஹாநி பிறக்குமள வில், ஸம்பந்த, மே பற்றுசாக அங்கீகரித்து ஆபி, முக்ய ஜந்கமான ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுகையும்.

(5) ஸத்வாரகநிருபாதி, க காரணத்வமாவது:— இப்படி ஸ்ருஷ்டிப்பதாகப்பிரிந்த ஈஸ்வரன், ப்ரஹ்மாதி, களைக் காரணமாக்கிக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்கை.

(6) அத்வாரகநிருபாதி, க காரணத்வமாவது:—காருண் யாதி, களே காரணமாகத் தானே ஸ்ருஷ்டிக்கை.

இவ்வகாரத்தால் அப்படி ஜகத்காரணத்வஞ் சொன்ன போதே இவனுடைய ஸர்வஸ்மாந் பரத்வமும், அத ஏவ அகிலஹேயப்ரத்யாகத்வமும் அநுஸந்தேயம்.

உடையவர்க்குத் திருக்கோட்டியூர்நம்பி, காரணத்வம் அருளிச்செய்யச்செய்தே, “பெற்றதாயை அறியாமல் பிறந்து வளருவாரைப்போலேயிறே—காரணத்வம் காணாமல் கண்டு அநுஸந்திக்கும் துர்மனார்த்தங்களெல்லாம்” என்றருளிச்செய்தாராம்.

பட்டர் நஞ்சீயர்க்கு இவ்வந்தம் அருளிச்செய்யச் செய்தே, “புகுவத்காரணத்வ நிருபணம் பண்ணுமவனுக்கு, மோகடித்திலே யொழிய அத்வயமில்லை” என்றருளிச் செய்தார்.

நம்பிள்ளை, பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயர் மடத்திலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, “ஈஸ்வரபரத்வத்தை அநுஸந்தி க்கையாவது - ஜகத்காரணத்வத்தை அநுஸந்திக்கை” என்று அருளிச்செய்தாராம்.

ஆச்சார்பிள்ளை, நடுவிறிறுவிதிப்பிள்ளைபட்டரை “புகுவத்குணங்களெல்லாம் சேர அநுஸந்திக்கலாம் துறையேது” என்று கேட்க, “ஜகத்காரணத்வத்தை அநு

ஸந்தி,க்கவே, எல்லா குணங்களையும் அநுஸந்தித்ததாம்” என்று அருளிச்செய்தாராம்.

பிள்ளை எங்களாழ்வான், நடாதூரம்மாளுக்கு இவ்வர்த்தம் அருளிச்செய்யச்செய்தே, “ஜகத்காரண நிருபணம் பண்ணினவனுக்கு நிஷித்த, தூநுஷ்ட, நகத்தில் அந்வய மில்லை” என்று அருளிச்செய்தார்.

ஆகையால் நம் பூர்வாசார்யர்கள் ஜகத்காரண நிருபணமே நிரந்தரம் பண்ணுகிறார்கள்,

அநந்தரம், ஜகத்காரணவஸ்துவினுடைய ரக்ஷகத்வஞ் சொல்லுகிறபடியென்னென்னில்: இது “அவ-ரக்ஷணை” என்கிற தூதுவையுடைத்தாகையால், ஸாப்த, மாகச் சொல்லிற்று.

இன்னமும் இப்பதத்திலே ரக்ஷகத்வம் அநுஸந்திப்பதொரு ப்ரகாரமுண்டு. எங்ஙனென்பென்னில், ஜகத்காரணத்வஞ் சொன்னபோதே ரக்ஷகத்வம் சொன்னதாகலாம்; ஆகிறபடியென்னென்னில்: “குடல் துடக்குடையவர்களை ரக்ஷிக்கை குணப்ரயுத்தம்” என்கிற ந்யாயத்தாலே.

ஜகத்தில் குடல்துடக்குடையவர்களெல்லாம் ரக்ஷிக்கிறார்களோ? என்னில்; ஜகத்திலுள்ளார் அந்யோந்யம் அஸ்நேஹிகளுமாய், அஸ்வதந்த்ரருமாய், அப்ராப்தருமாகையாலே ரக்ஷிக்கமாட்டார்கள். இங்கு ஜகத்காரணபூதன் ஸ்நேஹியுமாய், ஸ்வதந்த்ரனுமாய், காருணிகனுமாய், ப்ராப்தனுமாகையாலே “இவனையொழிய ரக்ஷகரில்லை” என்கிற ந்யாயத்துக்குக் குறையில்லை. நம்பிள்ளை இவ்வர்த்தம் அருளிச்செய்யச்செய்தே “அயீற்றுப்பரவிக்குப் பொகடப்போம்” என்றருளிச் செய்தாரிறே.

* “அகாரத்தின் முடிந்த பொருளான ரக்ஷணத்தின் பொருட்டு எங்கும் பரவியிருக்கும் எம்பெருமானுக்கு உள்ள தெற்காட்டி தீக்கும் தன்மை—சேதான் தான் ஏறிட்டுக்கொண்டிருந்த ஸ்வரக்ஷணத்தை எம்பெருமானிடம் மைப்பித்தால் போய்விடும்” என்று பொருள்.

இன்னமும் இவ்விடத்திலே ரக்ஷகத்வம் அநுஸந்திப்பதொரு வழியுண்டு. எங்ஙனேயென்னில்; இப்பதும் விஷ்ணுவாசகமாகையாலும், விஷ்ணுவாகிருன் - வ்யாபநஸீலனாகையாலும், வ்யாப்தியாவது - ஸ்வவ்யதிரித்த ஸகலத்தினுடையவும் ஸத்தாஸம்ரக்ஷணங்களாகையாலும், ரக்ஷணப்ரகாரத்தில் ப்ரதூநரக்ஷணம் இதுவேயாகையாலும் இவ்வழியாலே வரும் ரக்ஷகத்வத்துக்கும் குறையில்லை என்றார்கள்.

இன்னமும் இவ்விடத்திலே ரக்ஷகத்வம் அநுஸந்திப்பதொரு வழியுண்டு. எங்ஙனேயென்னில்; இப்பதும் ஈஸ்வர வாசகமாகையாலும், ஸமஸ்த ஜகத்துக்கும் தூரகனுமாய், நியந்தாவுமாயிருக்கையாலும், ஈஸ்வரனென்றபோதே ரக்ஷகத்வத்துக்குக் குறையில்லை என்பர்கள் நம்பூர்வாசார்யர்கள்,

இந்த ரக்ஷகத்வந்தான், (I) ஒளபாதி,க ரக்ஷகத்வமென்றும், (II) நிருபாதி,க ரக்ஷகத்வமென்றும், த்விவிதம்.

[I] இதில் ஒளபாதி,க ரக்ஷகத்வந்தான்:—(1) ஸத்,வாரகௌபாதி,க ரக்ஷகத்வமென்றும், (2) ஸத்,வாரகௌபாதி,க ரக்ஷகத்வ ப்ரகாரமென்றும், (3) அத்,வாரகௌபாதி,க ரக்ஷகத்வமென்றும், (4) அத்,வாரகௌபாதி,க ரக்ஷகத்வ ப்ரகாரமென்றும்,

[II] நிருபாதி,க ரக்ஷகத்வந்தான்:— (1) ஸத்,வாரக நிருபாதி,க ரக்ஷகத்வமென்றும், (2) ஸத்,வாரக நிருபாதி,க ரக்ஷகத்வ ப்ரகாரமென்றும், (3) அத்,வாரக நிருபாதி,க ரக்ஷகத்வமென்றும், (4) அத்,வாரக நிருபாதி,க ரக்ஷகத்வ ப்ரகாரமென்றும் பலவகையாயிருக்கும்.

I. இதில், ஒளபாதி,க ரக்ஷகத்வமாவது—ஏதிர்த்தலையில் அபேக்ஷை கண்டு ரக்ஷிக்கை.

II. நிருபாதி,க ரக்ஷகத்வமாவது—அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக ரக்ஷிக்கை.

[I] (1) ஸத்,வாரகௌபாதி,க ரக்ஷகத்வமாவது—ஏதேனுமபேக்ஷிக்க ஏதேனும் ப,லங்கொடுக்கையன்றிக்கே,

அபேக்ஷா ப்ரகாரங்களுக்குத் தகுதியாகப் ப,லங் கொடுக்கை.

(2) ஸத்,வாரகௌபாதி,க ரக்ஷகத்வ ப்ரகாரமாவது— தன்னை அபேக்ஷித்தவர்களுக்கேயன்றிக்கே, தன் ஸாரங்களுள் ப்,ரஹ்மருத்,ராதி,களை அபேக்ஷித்த வர்களுக்கும் அவர்களுக்குள்ளிடாய் நின்று அவ்வோ அபேக்ஷித ப,லங்களைக் கொடுக்கை.

(3) அத்,வாரகௌபாதி,க ரக்ஷகத்வமாவது— எதிர்த் தலையில் ஆபி,முக்த,யம் பற்றாசாக, அபூர்ணோபா யர்க்கும் பூர்ணப,லங்களைக் கொடுக்கை.

(4) அத்,வாரகௌபாதி,க ரக்ஷகத்வ ப்ரகாரமாவது— தன்னளவில் ஆபி,முக்த,யமின்றிக்கே கீழ்ச் சொன்ன தே,வஸதகள் பக்கலிலே ஆபி,முக்த,யம் பிறக்கிலும், அவர்களுக்குள்ளிடாய் நின்று அவர் களபேக்ஷிதங்களைக் கொடுக்கை.

[II] (1) ஸத்,வாரக நிருபாதி,க ரக்ஷகத்வமாவது— ப,ல ஸாபேக்ஷையுடையராய் ப,லப்ரத,விஷயமறியாத வர்களுக்கும் அத்,வேஷமே பற்றாசாகத் தானே அறிந்து ப,லப்ரத,நாமம் பண்ணுகை.

(2) ஸத்,வாரக நிருபாதி,க ரக்ஷகத்வ ப்ரகாரமாவது— து,ஷ்கரங்களுமாய் ஸ்வரூபவிருத்,த,ங்களுமான உபாயாந்தரங்களிலே மண்டி,னவர்களுக்கும் உபாயபூர்த்தியைப் பிறப்பித்து மோக்ஷ ப்ரத,நாமம் பண்ணுகை.

(3) அத்,வாரக நிருபாதி,க ரக்ஷகத்வமாவது— ப,லா பேக்ஷையில்லாதவர்களுக்கும் ஸம்ப,ந்த,மே பற்றா சாக ரூசியை விளைத்துப் ப,லத்தைக்கொடுக்கை,

(4) அத்,வாரகநிருபாதி,க ரக்ஷகத்வ ப்ரகாரமாவது— தனக்கு நிலைநின்ற வடிவான மோக்ஷப்ரத,நாமம்

பண்ணுமிடத்தில், சேதநக, த ஸ் யா பா ர
ஸாபேக்ஷனாயிருக்கையன்றிக்கே, சேதந விஷய
ஸாபேக்ஷனாய்க்கொண்டு மோக்ஷம் கொடுக்கை.

இத்தால், சேதநக, தமான உபாயஸ்வீகாரமும் உப
காரஸம்ருதியும், சைதந்யக்ருத்யம் என்றதாய்த்து.

இத்தால் நிருபாதி, க ரக்ஷகத்வத்துக்கு லக்ஷணஞ்
சொல்லிற்றாய்த்து. இந்த லக்ஷணமாகிறது - இப்படி ரக்ஷி
யாதபோது தன் ஸத்தையில்லையாம்படியாயிருக்கையிறே.

ஆக, இவ்வகாரம் விஷ்ணுவாசகமாகையாலே, ஸ்வய்ய
திரித்தஸமஸ்தத்துக்கும் ஸர்வதே, ௮ ஸர்வகால ஸர்வா
வஸ்தை, களிலும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸர்வரக்ஷகனென்று
நிர்ணயித்ததாய்த்து.

இவ்விடத்தில் இந்த ரக்ஷகத்வப்ரயுக்தங்களான (1)
ஸர்வஜ்ஞத்வ, (2) ஸர்வஸக்தித்வ, (3) பரமகாருணிகத்வ,
(4) பரமோத, தாரத்வ, (5) ஆஸ்ரிதவத்ஸலத்வ, (6) அஸ
ரண்யஸரண்யத்வ, (7) அநாலோசித விஸேஷாஸேஷ
லோகஸரண்யத்வ, (8) நிருபாதி, க ஸர்வஸ்வாமித்வ,
(9) ஸ்ரிய:பதித்வ, (10) நாராயணத்வங்களாகிற ஸமஸ்த
கல்யாண கு, ணங்களும் அநுஸந்தே, யம்.

என்செய்யவென்னில்;

- (1) ரக்ஷிக்கும்போது ஸர்வத்தையும் அறியவேண்டுகை
யாலே ஸர்வஜ்ஞத்வம் சொல்லிற்று.
- (2) அஸக்தனுக்கு ரக்ஷகத்வமில்லாமையாலே ஸர்வ
ஸக்தித்வம் சொல்லிற்று.
- (3) அகாருணிகனுக்கு ரக்ஷகத்வமில்லாமையாலே பரம
காருணிகத்வம் சொல்லிற்று.
- (4) ஐப், த, னுக்கு ரக்ஷகத்வமில்லாமையாலே பரமோ
த, தாரத்வம் சொல்லிற்று.

- (5) தே, ஷாஸஹனுக்கு ரக்ஷகத்வமில்லாமையாலே ஆஸ்திதவாத்ஸல்யம் சொல்லிற்று.
- (6) தன்கையொழிய ரக்ஷிப்பாரில்லாமையாலே அஸரண்ய ஸரண்யத்வம் சொல்லிற்று.
- (7) சிலரை ரக்ஷிக்கிறோம், சிலரை ரக்ஷியோம் என்னவொண்ணுமையால், அநாலோசிதவிசேஷாலோஷலோக ஸரண்யத்வம் சொல்லிற்று.
- (8) ரக்ஷிக்கை தன் பேருகையாலே நிகுபாதி, கஸர்வஸ்வாமித்வம் சொல்லிற்று.
- (9) ரக்ஷிக்கும்போது சேரவிடுவார் வேண்டுகையாலே, ஸ்ரிய:பதித்வம் சொல்லிற்று.
- (10) ரக்ஷியாதபோது தானில்லாமையாலே, நாராயணத்வம் சொல்லிற்று.

இப்படி ஸர்வரக்ஷகன் ஸ்மஸ்தகல்யாண குணாத்மகனென்றபோதே, காரணத்வோபயுத்தமான அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வம் சொல்லிற்று.

அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வமாவது: தன்கையொழிய ஸகலசேதநாசேதநங்களோடு தானிருக்கச் செய்தே, சிறைக்கூடத்திலே சிற்றயனோடே கூடப் படையிலானும் வர்த்திக்கச் செய்தேயும், சிறையில் து:க்கம் படையிலானுக்கு வாராதாப்போலே, ஸர்ரத்தில் ஆத்மாவோடே ஈஸ்வரனும் வர்த்தியாநிற்கச்செய்தேயும் ஆத்மாவினுடைய து:க்கங்கள் ஈஸ்வரனுக்கு வாராதிருக்கை.

ஆக, காரணத்வ ரக்ஷகத்வோபயுத்தங்களாகிற உபயலிங்கத்வமும் சொல்லிற்று.

அகந்தரம், இப்பதும் சதுர்த்த்யந்தமாகையாலே, நிகுபாதி, கஸர்வப்ரகார ஸர்வஸேஷித்வமும் சொல்லிற்று.

இப்பதத்திலே லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் அநுஸந்தேயம். எங்ஙனே? என்னில்:

- (1) எகல ப்ரமாணங்களும், லக்ஷ்மீ-தத்வம், ஈஸ்வரன்-தத்வம். என்று சொல்லுகையாலும்.
- (2) கீழ்ச்சொன்ன காரணத்வ ரக்ஷகத்வங்களும் லக்ஷ்மீ ப்ரேரிதங்களாகையாலும்.
- (3) இவனுடைய ஸ்வரூப நிரூபகங்களான ஸமஸ்த கல்பாண குணங்களிலும் ப்ரத்யாகம் - லக்ஷ்மீ ஸ்வரூபமாகையாலும்,
- (4) இப்பதவிவரணமான நாராயணபதத்தில் நார பதத்திலே லக்ஷ்மீஸ்வரூபம் வ்யக்தமாகச் சொல்லுகையாலும்,
- (5) மேற்சொன்னுகிற சேஷத்வத்துக்கு ப்ரதிஸம் பந்தி, ஒரு மிதுநமாக வேண்டுகையாலும்,
- (6) இவனுக்கு தேவதாந்தரவ்யாபீருத்தி லக்ஷணங்களிலே ப்ரத்யாகம்-லக்ஷ்மீபூர்த்துத்வமாகையாலே இவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளெல்லா மிவளோட்டை ஸம்பூந்தத்தாலே நிறம் பெறுகையாலும்.

ஆக, இப்படி இவனுடைய ஸ்வரூபம், ப்ருதக்ஸ்தி, ப்ருதங்மிர்தேஸாந்ஹமாயல்லதிராமையால், இவ்விடத்திலே பெரியபிராட்டியாருடைய ஸ்வரூபம் ஆர்த்தமாக அநுஸந்திக்க ப்ராப்தமாயிருக்கக்கடவது என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வார்.

இன்னமும் சில ஆசார்யர்கள் இங்ஙனே அருளிச் செய்வார்கள். எங்ஙனே பென்னில்; “அபத்நீகனுக்கு யாகத்திலே அத்வயமில்லாதாப்போலேயும், ப்ரத்யாகம்ஹிஷீ வ்யதிரேகேண ராஜாவுக்கு அபிஷேகமில்லாதாப்போலேயும், இவனுடைய ரக்ஷகத்வசேஷித்வங்கள் லக்ஷ்மீவ்யதிரேகேண இல்லை” என்று.

நஞ்சீயர், இவ்வார்த்தம் அருளிச்செய்யச்செய்தே, “பிராட்டிக்கு ஸத்தாஸித்தி, எம்பெருமானாலே; எம்பெரு

—53

துக்கு யோக்யதையுண்டாகையாலும் இவ்வோ னாமாந்ய
மான சேஷத்வம் தாத,ர்த்,யத்துக்கு அர்த்த,மாக
மாட்டாது.

இனி இந்தத் தாத,ர்த்,ய சதுர்த்தி,க்கு அர்த்த,ம்-த,ர்மி
விஷயத,ர்மவத் சேஷத்வமேயாகக்கடவது.

இத்தால், அகாரவாச்யமான பரப்,ரஹ்மம், ஸைக்ஷம
சித,சித்,விரிஷ்டமானபோது காரணமாயும், ஸ்தூ,ல
சித,சித்,விரிஷ்டமானபோது கார்யமாயுமிருக்குமென்ற
தாய்த்து.

இவ்வர்த்த,ம் இவ்விடத்தில் சொல்லுகிறபடி என்
னென்னில், ஸ்வல்யதிரித்தஸகலத்தினுடைய த,ர்மத்வமும்
இங்கு சொல்லுகையாலே.

ஆக, சதுர்த்தி,விப,க்தியால் சேஷத்வஸித்தி,யும்,
சேஷத்வலாப,மும் செரல்லிற்றாய்த்து.

இங்கு சேஷத்வஸித்தி,யாகிறது - பராக்ஹதையும்,
ஸ்வாக்ஹதையும். சேஷத்வலாப,மாகிறது - ப,க,வத்,
ஹ்யதிரித்த ஸகலத்துக்கும் சேஷத்வமொழியு ளத்தை
யிஸ்ஸையாயிருக்கை.

ஆக அகாரார்த்த,ம் தீர்ந்தது.

அநந்தரம், அவ்யயமாய் அவதாரணார்த்த,மான உகார
மும், கீழ் தாத,ர்த்,யஸித்த,மான சேஷத்வலாப,ம் ஸ்வ
லாப,மோ, பரலாப,மோவென்கிற ஸங்கையிலே, ஸ்வ
லாப,மன்று, பரலாப,ம் என்கிறது.

இவ்வவதாரணார்த்த,த்துக்குச் சொல்லும் ப்ரமாணங்க
ளெல்லாம் அவனுக்கே என்றிறே கிடப்பது.

இவ்விடத்திலே ததீ,யசேஷத்வமும் அநுஸந்தி,த்துப்
போருவாருமுண்டென்றருளிச்செய்வார்கள். எங்ஙனெயென்

னில்; இப்பதம் (1) சேஷத்வவையுத்யப்ரதிபாதகமாகையாலும், (2) இச்சேஷத்வத்துக்கு வையுத்யம் தத்யபர்யந்தமேயாயிருக்கையாலும், (3) தத்யசேஷத்வவித்யாநம் பண்ணுமிடத்தில் இவ்வவத்யாரணர்த்தநிஷ்டைப்பக்கல் கொள்ளும் சேஷத்வமே ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாயிருக்கையாலும், (4) மேல்ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற வஸ்துஷுத்தசேஷத்வத்துக்கு ஆஸ்ரயமாகவேண்டுகையாலும், (5) இப்பதத்தான் தத்யசேஷத்வப்ரதிபாதகமான மத்யமபதஸங்க்ரஹமாகையாலும் இவ்விடத்தில் தத்யசேஷத்வஸூசகத்வம் சொல்லுகையில் சொத்யமில்லை.

“இப்பதம் - ஸம்பந்தியாதாத்மயஜ்ஞாநப்ரதிபாதகம்” என்று அருளிச்செய்வர்கள். இப்பதத்தில், ப்ரத்யமசரமங்களினாலே ஜீவப்ரர்களைச் சொல்லி, நடுவே அவத்யாரணங்கிடக்கையாலே, இது ஸம்பந்தியாசியாகக்கடவது.

ஆக, அவத்யாரணர்த்தமான உகாரத்தாலே-ஸுத்தசேஷத்வலக்ஷணமும், சேஷத்வபூர்த்தியும், சேஷத்வஜ்ஞாநயாதாத்மயமும் சொல்லிற்றுய்தது.

அன்றியிலே, சில ஆசார்யர்கள், இவ்வர்த்தமித்தனையும் — தாத்ர்த்த்யஸித்தமேயாய், அவத்யாரணத்தை ஆர்த்தமாக்கி. இவ்வகாரம் லக்ஷம்வாசகமென்றார்கள்,

ஆக, உகாரார்த்தம் தீர்ந்தது.

அநந்தரம், மகாரம் தாத்ர்த்த்யஸித்தமுமாய் அவத்யாரணஸித்தமுமான சேஷத்வத்துக்கு, ஆஸ்ரயமாய், ப்ரக்ருதே:பரணய், ஜ்ஞாநாநந்த, ஸ்வரூபமான ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

இம்மகாரத்தில், ப்ரக்ருதே:பரத்வமும் ஜ்ஞாநாநந்த, ஸ்வரூபத்வமும் சொல்லுகிறபடி என்னென்னிலி; இம்மகாரத்தில் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களிலே ப்ரக்ருதே:பரத்வம் சொல்லிற்று. இதில் த்யாவாலே - ஜ்ஞாநாநந்த, ஸ்வரூப

பத்வம் சொல்லிற்று. இந்த தூது - "மந-ஜ்ஞானே" என்று ஜ்ஞானமாத்ரப்ரதிபாதகமாயிருக்க, ஜ்ஞானாவைச் சொல்லுகிறபடி என்னென்னில், 'குணத்தைச் சொன்னபோதே குணியையும் சொல்லிற்றும்' என்று வேதாந்தஸூத்ரத்திலே நிர்ணயிக்கையாலே.

கீழ்ச்சொன்ன ஸேஷத்வம் - சேதநாசேதந ஸாதாரணமாயிருக்க, இங்கு சேதனைகாந்தமான மகாரத்தை ப்ரயோகிப்பானென்னென்னில்;

- (1) ஸேஷத்வஜ்ஞானம் பிறப்பது சேதநனுக்கேயாகையாலும்,
- (2) ஸேஷத்வஜ்ஞானப்ரதிபூத்தகமான ஸ்வாஹங்காரமமகார நிவ்ருத்தியுள்ளதும் சேதநனுக்கேயாகையாலும்,
- (3) ஸேஷத்வஜ்ஞானகார்யாந்வயமுள்ளதும் சேதநனுக்கேயாகையாலும்,
- (4) தத்ஸாதந ஸ்வரூபஸமர்ப்பண கர்த்தருத்வமுள்ளது சேதநனுக்கேயாகையாலும்,
- (5) ததநந்தரத்தில் ஸ்வரூபாநுஸந்தானத்தாலே லஜ்ஜாப்யங்களுண்டாவதும் சேதநனுக்கேயாகையாலும்,
- (6) அகாரத்தில் சொன்ன ஸ்வாமித்வத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியான தூஸத்வமுள்ளதும் சேதநனுக்கேயாகையாலும்,
- (7) (ததநந்தரத்தில்) இப்பதநந்தான் ப்ரணவத்துக்குத்ருதீயாக்ஷரமாக வேண்டுகையாலும்,

ஆக, இப்படி ஸேஷத்வாஸ்ரய ப்ரதிபாதக பதம் சேதனைகாந்தமான மகாரமாகவேணும்.

ஆனால் இங்கு அசிச்சேஷத்வம் சொல்லுகிறபடி எங்ஙனேயென்னில்,

இவ்வாத்மாவைச் சொல்லுகிறபோது, ப்ரக்ருதேபரன் என்று அசித்தைச் சொல்லி அநத்தரம் சொல்லுகையால் இப்பத,ங்கள் போலே சொன்னவிடத்திலே அசித்தையும் சொல்லிற்றுக்கடவது.

ஆஸ்ரயியாய் ஆநத,த்தை முத்துறச் சொல்லுகிற ந்யாயத்தாலும், அசிச்சேஷத்வமும் இவ்விடத்திலே சொல்லிற்றுக்கடவது.

இத்தால், அநந்யாஹதாஸ்ரயம் ஜ்ஞாநஸ்வரூப ஜ்ஞாநகுணகளுன ஆத்மா என்றதாய்த்து; ஆஸ்ரயியான சேஷத்வத்தை முதல் சொல்லி ஆஸ்ரயமான ஜ்ஞாநா நத்த,த்தைப் பின்பு சொல்லுவானென்னென்னில்,

(1) ஆஸ்ரயியான சேஷத்வத்தையொழிய ஜ்ஞாநா நத்தம் அஸத்நேவவாய்க்கிடக்கையாலும்,

(2) புஷ்பத்துக்குப் பரிமளத்தாலே ஸ்லாக்யதை யானுப்போலே இவ்வாத்மாவுக்கும் ஒளஜ்ஜ்வல்யம் சேஷத்வத்தாலேயாகையாலும்,

(3) நெருப்புப்பட்ட அகத்திலே அகப்பட்டு நின்றவனை நீரைச் சொரிந்துகொண்டு புறப்படப்படுத்துமா போலே, அஹங்காரமாகிற அழலிலே அகப்பட்டு உருவழிந்து கிடக்கிற ஆத்மாவை அடியானெ ன்றே உணர்த்திக்கொண்டு (இழி) அறியவேண்டு கையாலும்,

(4) தன்னுண்ணிப்பகைபோலே அத்தராயமான ஆத் மா நுபுலமாத்ரமான படுகுழியிலே விழாமைக் காகவும்.

ஆக, இப்படி ஆஸ்ரயியான சேஷத்வத்தையொழிய, ஆஸ்ரயமான ஜ்ஞானஸ்வரூபனாய் ஜ்ஞானகுணகளுள் ஆத்மாவக்கு ஸத்தையில்லாமையாலே, இவ்வந்தரங்கமான சேஷத்வத்தையே முற்படச் சொல்லிற்று.

இச்சேஷத்வாஸ்ரயமான ஆத்மவினுடைய ஸ்வரூபம்—(1) ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாஸமுமாய், (2) ஆநந்தாத்மகமுமாய், (3) ஸங்கோசவிகாஸாயோக்யமுமாய், (4) அநுபூதியிருக்குமென்னுமிடமும்; ஸ்வப்ரகாஸம்—(1) பரஸ்மைஸ்வயம்ப்ரகாஸமுமாய், (2) ஆநந்தஜநகமுமாய், (3) ஸங்கோசவிகாஸாயோக்யமுமாய், (4) விபூவாயிருக்குமென்னுமிடமும், இதிலுடைய உபயோகமுமற்றனங்களிலே கண்டுகொள்வது.

இக்குணங்கள், மற்றும் இவ்வாத்மாவக்குச் சொல்லும் குணங்களெல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம்.

இதில் ஏகவசனம்—ஜாத்யேகவசனமாய், த்ரிவிதாத்மவர்க்குத்தையும் சொல்லுகிறது.

ஆக, இம்மகாரத்தால்—ப்ரக்ருதே:பரனாய், சேஷத்வாஸ்ரயமாய், ஜ்ஞானாநந்தஸ்வரூபனாய், ஜ்ஞானகுணகளுள் ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

“ மூன்றெழுத்தகை ” இத்யாதி, ப்படியே - அக்ஷரத்ரயாத்மகமான ப்ரணவத்தில், ப்ரத, மசரமங்களினாலே ஜீவபர்களைச் சொல்லி நடுவே அந்தாரணத்தைச் சொல்லுகையாலே ஜீவபர்களிருவரையும் ஏகதத்வம் என்னலாயிருக்க, பிரியச்சொன்னபடியென்னென்னில்; ஏகாக்ஷரமான ப்ரணவத்தை அக்ஷரத்ரயாத்மகமாக ப்ரமாணங்களில் பிரித்தாற்போலே, ஏகதத்வம்போலேயிருக்கிற இவர்களை யுக் ப்ரமாணங்களால் பிரிக்கக்கடவதித்தகை.

இப்படி, ஸ்வஸ்வரூபத்தை புகுவத்ப்ருத்க்வித், த, விசேஷணமென்றிருக்கையே ஸ்வரூபப்ராப்தம்; இந்த ஜ்ஞானமே மோக்ஷவிஷய யோக்யம்.

இத்தால் — ஸ்வரூபவிஷயாத்யதாப்ரதிபத்தி நிவ்ருத்தி யைச் சொன்னபடி.

இத்தால் — ஆத்மஸமர்ப்பணம் சொல்லிற்ருய்த்து; ராஜபுண்டாரத்துள்ளறையிலே களவுகொண்டு உபதரிப் பாரைப்போலேயிறே.

இத்தால் பழைய செளரியமழகியதென்னும்படியிறே ஆத்மஸமர்ப்பண ப்ரகாரமிருக்கும்படி.

ஆனால் ஸமர்ப்பணம் கூடும்படி என்னென்னில்; இருக்கிற ஸம்ஸாரத்தில் கெட்டுமையாலும், பேற்றில் தவரையாலும், ஸமர்ப்பணம்புண்ணியல்லது நில்லாதிதே சைதத்யஸ்வபாவம்.

ஆனால் ஸ்வரூபவிரோதமான ஸமர்ப்பணம் பண்ணி னவன் ஸ்வரூபஜ்ஞாகம் பிறந்தால் ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ண வேண்டாவோ? என்னில்; வேண்டா, எங்ஙனேயென்னில்; அந்யதாப்ரதிபத்தியான ஆத்மாபஹாரம் பண்ணினவன் ஸர்வபாபமும் பண்ணி, தன்னையும் அழித்துக்கொண்டாற் போலே யதாவதப்ரதிபத்தியான ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினவனுக்கு ஸர்வப்ராயஸ்சித்தமும் கூடி ஸர்வ ப்ராயஸ்சித்தமும் பண்ணினானாகக்கடவன்.

அன்றியே, ஸவர்ணாபஹாரம் பண்ணினவன் அபஹ ரித்த துகத்தைக்கொடுக்கத் தானுண்டாகையாலே ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணலாம். இங்கு கொடுத்தது தன்னையாகையாலே ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணுகைக்குத் தானில்லாமை யால், ஸர்வப்ராயஸ்சித்தமும், ஸ்வரூபலாபமும், ஆத்ம ஸமர்ப்பணமென்னுமிடமும் ப்ரமாணந்தரங்களில் கண்டு கொள்வது.

ஸ்வரூபலாப்யே புருஷார்த்தமாயைவ இவ்விதத்
திலே புருஷார்த்த, ஸ்வரூபம் சொல்லிந்ருய்த்து.

ஆக, "ப்ரணவத்தால் ஆத்மயாக்யம் சொல்லித் தலைக்
கட்டிற்று. ஆத்மயாக்யம் வந்தபடி என்னென்னில்; நிரு
பாதி, க தே, வதா பரமாத்மா, நிருபாதி, கம் ஹவி: ஆத்மா,
நிருபாதி, கோ யாக்ய: ஆத்மஸமீப்பணம், நிருபாதி, கோ
மத்தீர: ப்ரணவ:, நிருபாதி, கப்யலம்-மோஷு:" என்று ப்ரமா
ணத்தரங்கள் சொல்லுகையாலே.

ஆக, பத்யத்ரயாத்மகமான ப்ரணவத்தால்-அகாரவாச்ய
மான பரப், ப்ரஹ்மத்துக்கு மகாரவாச்யமான ஜீவஸ்வரூபம்
அநந்யார்ஹ ஸேஷமென்றதாய்த்து.

இனி, மகத்ரஸேஷமும் இப்பத, த்திலே விவருதம்.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

தனிப்ரணவம் முத்திற்று.

அஷ்டாத்யை ரஹஸ்யம்

நிறைவுற்றது.

ஸ்ரீமதே சாமாநுஜாய நம :

அஷ்டாத:ச ரஹஸ்ய ப்ரமாணத்திரட்டு

பக்கம்—17

1. ஸ்நாத்வா பு,ஞ்ஜீத [உண்பது பற்றிய சாஸ்திரவிதி]
[ஸ்நானம் செய்துவிட்டே உண்ணவேண்டும்.]

2. யோ வஜ்ரபாதாஸநிலத்திபாதாத்
ந சக்ஷுபே, நாகி சசால ராஜா |
ஸ சாமப,ரணாபி,ஹதோ ப்,ருஸார்த்த :
சசால சாபஞ்ச முமோச வீர : || [சா.யு 69-140]

[எந்த ராவணன் வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்டாலும், தன்மேல் இடிவிழுந்தாலும் மனக்கலக்கத்தை அடையவில்லையோ, சரீரம் நடுங்கவுமில்லையோ, அந்த ராவணன் ஸ்ரீராமபாணத் தால் அடிக்கப்பெற்று மிகவும் கலங்கி நடுநடுங்கினான், வீரனா யிருந்தும் (நிராயுதபானியை ராகவன் அடிக்கமாட்டான் என்னும் நினைவாலே) வில்லையும் கைவிட்டான்.]

பக்கம்—18

1. தை,வீ ஹ்யேஷா ரு,ணமயீ மம மாயா து,ரத்யயா |
மாமேவ யே ப்ரபத்,யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே |
[கீதை 7-11]

[தேவனாகிற என்னால் நிர்மிக்கப்பட்டதும், முக்குணங்களை உடையதுமான இந்த என்னுடைய மாயை (ப்ரக்ருதி) கடக்க அரிதானது. என்னையே எவர்கள் சரணம் அடை கிறார்களோ அவர்கள் இந்த மாயையைக் கடக்கிறார்கள்.]

2. தமேவ சாத்,யம் புருஷம் ப்ரபத்யே-
யத: ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதா புராணீ | [கீதை 15-4]

[ஆதிபுருஷனான அவனையே (பகவானையே) சரணடைந்து (அஜ்ஞானமழிதல் முதலான) இவையனைத்துக்கும் (ஸாதன

மான) முழுக்ஷுக்களுடைய செயல்கள் பழங்காலத்திலிருந்து ஏற்பட்டிருக்கிறது.]

3. அஹமஸ்யபராத, நாம் ஆலயோட்கிஞ்சநோடக, தி: |

த்வமேவோபாயபூ, தோ மே ப, வேதி ப்ரார்த்த, நாமதி: ||

ஸரணாக, திரித்யுக்தா ஸா தே, வேஸ்யமிந் ப்ரபுஜ்யதாம் ||

[அஹிப்பு, த், ந்யஸம் ஹிதை 36-38]

['நான் குற்றங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாயிருப்பவன், (உண்ணைத்தவிர) நான் வேறு கைம்முதலற்றவன்; வேறு புகலும் அற்றவன். நீயே எனக்கு உபாயமாவாயாக' என்று பிரார்த்திக்கும் புத்தியே சரணாகதி எனப்படுகிறது. அது இந்த தேவனிடத்தில் செய்யப்பட்டதும்.]

பக்கம்—34

சதுர்வித, ா ப, ஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸாக்ருதிநோர்ஜுந |

ஆர்த்தோ ஜிஞ்ரூஸார்த்த, ார்த்தீ, ஜ்ரூநீ ச ப, ரதர்ஷப, ||

[கீதை 8-16]

[அர்ஜுன! செல்வமிழந்து வருந்துபவனும், புதிதாகச் செல்வத்தைப் பெறவிரும்புபவனும், ஆத்மஸ்வரூபத்தை அநுபுவிக்க விரும்புபவனும், ஸ்வரூபஜ்ஞானமுடையவனும், என்கையே பெற விரும்புகிறவனுமாகிய புண்யசாலிகளான நாலுவகைப்பட்ட ஜனங்கள் என்னை உபாஸிக்கிறார்கள்]

பக்கம்—43

அவாக்யநாத, ர:

[ச, ரந்தே, ாக், ய உபநிஷத் 3-14]

[பரப், ரஹ்மம் (சுயநலம் விரும்பி எவரிடமும்) ஏதும் பேசுவதில்லை; அவாப்தமைஸ்தகாமனாகையாலே, (சுயநலம் பேணி) யாரையும் ஆதரிப்பதுமில்லை.]

பக்கம்—49

யத, நந: புருஷோ ப, வதி

தத, நநாஸ் தஸ்ய தே, வதா: ||

[ரா. அ. 102-30]

[மனிதன் எதை உணவாகக்கொள்கிறானோ அதனை, அவனால் ஆரதி, க்கப்படும். தே, வதைகளும் உணவாகக் கொள்கின்றனர்.]

பக்கம்—53

அர்ஜுந : கேஸவஸ்யாத்மா

க்ருஷ்ணஸ்சாத்மா கிரீடிந : ।

அர்ஜுநே ச ஜயோ நித்யம்

க்ருஷ்ணே கீர்த்திஸ்ச ஸாஸ்வதீ ॥

[அர்ஜுனன் கண்ணனுக்கு ஆத்மாவைப்போல் தூரகன். கண்ணனும் அர்ஜுனனுக்கு ஆத்மாவைப்போல் தூரகன். அர்ஜுனனிடம் வெற்றியும், கண்ணனிடம் கீர்த்தியும் என்றும் நிலைபெற்றுள்ளன.]

பக்கம்—54

ஸ ஏஷ தே,ஸ : காலஸ்ச

ப,வதீஹ யத,ரா தத,ரா ।

[ரா. டி. 17-57]

[விபீ,ஷணன் யாதொரு தேசத்திலே யாதொரு காலத்திலே வந்தானோ, இதுவே அவன் வரவுக்கு உகந்த தேசமும், காலமும் ஆகும் என்பதை (அடியேன் விண்ணப்பம் செய்யக்கேட்டருளவேணும்)]

பக்கம்—55

1. பூர்ணமிதம் பூர்ணமத, பூர்ணத் பூர்ணமுத,ச்யதே ।

பூர்ணஸ்ய பூர்ணமத,ரய பூர்ணமேவாவஸிஷ்யதே ॥

ஸர்வம் பூர்ணம் ஸஹோம் ॥

[த்,வயோபுனிஷத்]

[அந்தர்யாமிருபம் கல்யாணகுணங்கள்— நிறைந்தது. பரருபமும் கல்யாணகுணங்கள் நிறைந்தது. பரருபத்தினின்றும் தோன்றிய வ்யூஹருபம் இரண்டிரண்டு குணங்களாலே பல்விதமாகிறது. அவதார மூலமாய், பாற்கடலில் பள்ளிகொண்ட வியூஹத்தில் நின்றுத் தோன்றினதாகையாலே கல்யாணகுணம் நிறைந்த அவதாரருபத்தைத் தனக்குக் காரணமாகக்கொண்டு கல்யாணகுண பூர்ணமான அச்சாவதாரமே எப்போதும் ஆக்ரயிக்கலாம்படி அருகிலிருப்பதாய், எல்லையிலமாயிருக்கிறது. அதில் மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் உறுப்பான எல்லா குணங்களும் நிறைந்துள்ளன.]

2. அவித், யாதோ தே, வே பரிப், ரூட, தயா வா விதி, தயா
ஸ்வப, க்தேர்பூ, ம்நா வா ஜக, தி க, திமந்யாமவிது, ஷாம் ।
க, திர்க, ம்யஸ்சாலென ஹிரிதி ஜிதந்தாண்வயமநோ :
ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸ க, லு ப, க, வாந்

சௌநக முநி: || [பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தி]

[பகவத் விஷயத்தில் அறியாமையினாலாவது, நன்றாக அறிந்திருப்பதினாலேயாவது, தன் பக்தியின் மிகுதியினாலேயாவது இவ்வுலகில் வேறு உபாயத்தை அறியாதவர்களுக்கு உபாயமும் உபேயமும் இந்த ஹரியே என்று 'ஜிதந்தே' என்கிற திருநாமமுள்ள மந்திரத்தின் ரஹஸ்யத்தை பகவான் சௌநகமுனி வெளியிட்டார்.]

3. இத, ம் ஸரணம் அஜ்ஞாநாம்

இத, மேவ விஜாநதாம் ।

இத, ம் திதீர்ஷதாம் பாரம்

இத, ம் ஆநந்த்யமிச்ச, தாம் || [லக்ஷ்மி தந்தரம் 17-100]

[இந்த ப்ரபத்தியே அறிவில்லாதார்க்கு உபாயம். சிறந்த அறிவுடையார்களுக்கும் இதுவே உபாயம். ஸம்ஸாரமாகிற கரையைக் கடக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பம் உடைய கைவல்யநிஷ்ட, ர்க்கும் இதுவே உபாயம். ஸ்வரூபப்ராப்தமாய் ஸ்வரூபரூப குண்விபூதிகளாகி அளவிறந்த ப்ரஹ்மாத்மபுவத்தைப் பெற்றல்லது துரிக்கமாட்டாதார்க்கும் இதுவே உபாயம்.]

பக்ஷம் - 57

ஏகாந்தீ வ்யபதே, ஷ்டவ்ய :

நைவ க், ராமகுலாதி, பி, : ।

விஷ்ணுநா வ்யபதே, ஷ்டவ்ய :

தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி || [விஷ்வக்ஸேதஸம்ஹிதை]

[பகவதேகபரனாயிருக்கும்வன் ஊர் குலம் இவற்றையெட்டுக் கொல்லப்படுமவனல்லன். அவனுக்கு அந்த க், ராம குலங்கள் முதலியவை எல்லாம் எம்பெருமானேயன்றே.]

பக்கம்—59

பரமாத்மநி யோ ரக்த : விரக்தோ஽பரமாத்மநி ||

[பூர்ஹஸ்பத்யஸம்ருதி]

[யாவனொருவன் பரமாத்மாவின் பக்கலிலே அன்பு (ராக்யம்) கொள்ளுகிறானோ, அவன் அத்தாலே பரமாத்மாவைத் தவிர மற்ற விஷயத்தில் விரக்தி அடைகிறான்.]

பக்கம்—61

1. காலேஷ்வபி ச ஸர்வேஷு

தி,க்ஷு ஸர்வாஸு சாச்யத |

ஸரீரே ச க,தென சாபி

வர்த்ததே மே மஹத்,ப,யம் [ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் 1-9]

[அடியார்களை நமுவவிடாதவனே! எல்லாப் புண்யகாலங்களிலும், எல்லா திசைகளிலுமுள்ள புண்யக்ஷேத்ரங்களிலும், (தர்மஸாதனமான) சரீரத்திலும், சரீராந்தரகூதியிலும் அடியேனுக்கு மிக்க ப,யமுள்ளது.]

2. ஸர்வத,ர்மாந் பரித்யஜ்ய

மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ |

அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேப்,ய :

மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஸாச : || [கீ,த 18 66]

[மோக்ஷஸாதனமான எல்லா த,ர்மங்களையும் வாஸகையுடன் விட்டு, என்னை ஒருவனையே உபாயமாகப்பற்று. நான் உன்னை எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கிறேன், வருந்தாதே.]

பக்கம்—62

1. பத்ரம் புஷ்பம் ப,லம் தோயம்

யோ மே ப,க்த்யா ப்ரயச்ச,தி |

தத,ஹம் ப,க்த்யுபஹ்ருதம்

அஸநாமி ப்ரயதாத்தமத : ||

[கீத 9-26]

[இலையோ, பூவோ, பழமோ, நீரோ யாவனொருவன் எனக்கு ப,க்தியோடே அளிக்கிறானோ, என்னுடைய

அருளையே பயனாக உடைய மனத்தை உடைய அவன் பக்தியோடே இட்டதை (அவாப்தஸமஸ்தகாமனா) நான் பெருவிருப்பத்தோடு உண்கிறேன்.)

2. அந்யத் பூர்ணத் அபாம் கும்பாத்

அந்யத் பாத,ாவநேஜநாத் |

அந்யத் குஸலஸம்பரஸநாத்

ந சேச்ச,தி ஜநார்த்த,ந: || [மஹாபாரதம் உத்-பர்வ 86]

[குளிரீந்த நீர் நிறைந்த ஒரு குடத்தை வருகிற வழியிலே வாசலிலே வைப்பது போதும். அவன் திருவடிகளை விளக்குவது போதும். நெடுந்தூரம் நடந்துவந்தவனை ஓர் இன்சொல்லால் கேடும் விசாரிப்பதே போதும். இவற்றை யொழிய மற்றொன்றைக் கண்ணன் விரும்பமாட்டான்.]

பக்கம்—63

ஹாரோடி நார்ப்பித: கண்டே, ஸ்பர்ஸஸம்ரோத,பீ,ருணா |

ஆவயோரந்தரே ஜாதா: பர்வதால் ஸரிதோ த்,ருமா: ||

[ஸ்ரீராமாயணம்]

[ஸம்ஸ்லேஷகாலத்தில் ஆலிங்கனஸ்பர்சத்திற்கு விரோதி, யாயிருக்கும் என்று அஞ்சின பிராட்டி கழுத்தில் ஒரு முத்து மாலைகூட இட்டதில்லை. இப்போது எங்கள் இருவருக்கும் நடுவில் மலைகளும் ஆறுகளும் மரங்களும் ஒருவரையொருவர் அநுபவிக்க இடையூறாயுள்ளன.]

பக்கம்—64

ஸநாதம் ரோஷ ஜநகம்

[அசோகவனத்திலிருந்து பிராட்டி திருமஞ்சனம் செய்து வந்தது ராமனுக்குக் கோபம் விளையக் காரணமாயிருந்தது.]

பக்கம்—65

1. ந காமகலுஷம் சித்தம்

மம தே பாத,யோ: ஸ்தி,தம் |

காமயே வைஷ்ணவத்வம் து

ஸர்வஜநமஸ= கேவலம் ||

[ஜிதத்தாஸ்தோத்ரம்]

[ஸ்வாமியாய் இனியரான தேவரீர் திருவடிகளில் ஊன்றிய என் நெஞ்சு ஸ்ரீவைகுண்டம் முதலிய வேறு எதையும் புருஷார்த்தமாக நினைத்துக் கலங்கியிருக்கிறதன்று. எல்லாப் பிறவிகளிலும் தேவரீர்க்கே அடிமைசெய்ய ஆசைப்படுகிறேன்.]

2. நஹி மே ஜீவிதேநாஸ்தத்:

நைவார்த்தை, ந ச பூ, ஷணை: 1

வஸந்தபா சாஷணீமத்யே

விநா சாமம் மஹாரதம் ||

[ரா. ஸு 26-5]

[மஹாரத, ராண பெருமானை (ராமனை)ப் பிரிந்து அரக்கிகள் கூடுவே வசிக்கும் எனக்கு ப்ராணனாலோ, துனத்தாலோ, ஆபரணங்களாலோ ஒரு ப்ரயோஜனமில்லை]

3. ந தே, ஹம் ந ப்ராணத் ந ச ஸுக, மஸேஷாபி, ஷ்னிதம்

ந சாத்மாநம் நாந்யத் கிமபி தவ ஸேஷத்வநிப, வாந்!

ப, ஷ்நிர்யூ, தம் நாந, ஷணமபி ஸஹே யாது ஸாதத், ந

விநாஸம் தத் ஸத்யம் மது, மத, ந! விஜ்ஞாபநமிதம் ||

[ஸ்தோ. ர-57]

[ஸ்வாமி மதுகுதனா! உனக்கு ஸேஷமாயிருப்பதான ஐஸ்வர்யத்துக்குப் புறம்பானதாகில், எனது உடலை ஷணமும் ஸஹிக்கமாட்டேன்; இவ்வுடனுக்கு தூரகங்களான ப்ராணன்களையும், அனைவரும் விரும்பும் சுகத்தையும், புத்ர மித்ரகளத்ரங்களாகிய மற்றவற்றையும் ஸஹியேன். இத்தனைக்கும் பேராத்தாவான ஆத்மாவையும் ஸஹியேன். இவையெல்லாம் உருக்காண ஒண்ணுதபடி அழியட்டும். அடியேனுடைய இத்த விஜ்ஞாபனம் ஸத்யம்.]

பக்கம்—66

யா ப்ரீதிர் மயி ஸம்வ்ருத்தா மத்ய, க்தேஷு ஸத, ரஸ்து தே! அவமாநக்ரியா தேஷாம் ஸம்வ்ருத்தயகி, லம் ஐக, தி ||

[ப. ர-ஆஸ்வ]

[உனக்கு என் பக்கல் எந்த பீர்தி உண்டாயிற்றோ அது என் பக்தர்களிடமும் இருக்கட்டும். என் பக்தர்களை அவமானம் செய்தல் உலகமனைத்தையும் அழித்துவிடுகிறது.]

பக்கம்—67

1. 61ம் பக்கத்தின் முதல் ப்ரமான ச்லோகம் பார்க்கவும்.
2. ஸ்வபசோபி மஹிபால! விஷ்ணுபக்தோ த், விஜாதிகா! விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ்து யதிஸ் ச ஸ்வபசாத்மா ||

[அரசனே! எவ்வளவு தாழ்ந்த பிறவியில் பிறந்திருந்தாலும் பகவத் பக்தன் பிராம்மணனைக் காட்டிலும் மேலானவன். உயர் பிறவி பிறந்ததோடல்லாமல் ஸந்ந்யாஸியாயினும் பகவத் பக்தியில்லாதவன் சண்டாளரில் கடையானவன்.]

பக்கம்—68

ப்ரஹ்ம, ப்ரபாவஸம்ஸாரநரலமோ தேவதேவஸ்ததீயா: ஜாத்யா வ்ருத்ததாபி ச குணத: தாத்ருஸோ நாத்ர கர்ஹா விந்து ஸ்ரீமத்புவநபுவநத்ரணாதோத்யேஷ வித்யாவ்ருத்தப்ராயோ புவதி விதவாகம்பகல்ப: ப்ரகர்ஷ: ||

[அபர்வறுமமரர்கள் அதிபதியான எம்பெருமான் அவதாரங்களாலே தேவமனுஷ்யஸஜாதீயஞவான். அவனடியார்களும் ஜாதியாலும் ஒழுக்கத்தாலும், குணத்தாலும் அப்படியே பகவத் ஸம்பந்தமில்லாதாரோடு ஸஜாதீயராவார். இதில் யாதொரு குறையுமில்லை (நிந்தையில்லை); கொண்டாட்டமேயுள்ளது. இவர்களிருவரும் இப்படி இருப்பது லோகரக்ஷார்த்தமாக. அபாகவதர் பக்கல் உண்டான கல்வி ஒழுக்கம் இவற்றால் வரும் மேன்மை விதவையின் அலங்காரம்போலே வெறுக்கத்தக்கது.]

பக்கம்—73

தவாம்ருதஸ்யந்தி, நி பாத, பங்கஜே
நிவோஸிதாத்மா கத, மந்யதி, ச்ச, தி!
ஸ்தி, தேரவிந்தே, மகாத், நிர்ப, ரே
மது, வ்ரதோ நேஷ்ராகம் ஹி விஷதே: [ஸ்தோ. 27]

[ஸ்வாமியான தேவருடைய தேனே மலரும் திருவடித் தாமரைகளின் இனிமையில் அழுந்தின நெஞ்சு வேறு அற்ப விஷயத்தை எப்படி விரும்பும்? தேனே ஜீவனமான வண்டு தேன்நிறைந்த தாமரையைவிட்டு முள்ளிப்பூவிலே சென்று படியாதது மட்டுமல்ல, அதைக் கண்கொண்டு பார்ப்பதும் செய்யாதே.]

பக்கம்—77

1. மாதா பிதா யுவதய: தநயா விபூதி:
ஸர்வம் யதேவ நியமேத மத:ந்வயாநாம்।
ஆத்,யஸ்ய ந: குலபதே: வருளாபி,ராமம்
ஸ்ரீமத் தத:ங்க்,ரியுக,ளம் ப்ரணமாயி ஸூர்த்,நா ||

[ஸ்தோ.ர 5]

[என் வம்சத்தார்க்கு எப்போதும் தாய், தந்தை, மாதர், மக்கள், பெருஞ்செல்வம் ஆகிய அனைத்தும் நம்முடைய ஆதி குலபதியான ஆழ்வார் திருவடியே. மகிழ்மலை அணிந்து அழகாயிருக்கும் அத்திருவடியிணையைத் தலையால் வணங்குகிறேன்.]

பக்கம்—81

1. ஸ தம் நிபதிதம் யூ,மௌ
ஸரண்யஸ் ஸரணுக,தம்।
வத,ரர்ஹமபி காகுத்ஸ்த:,
க்ருபயா பர்பபாயைத்||

[ர.ஸ 30-3]

[ஸரண்யான ராமபிரான் கொல்லத்தக்க குற்றம் செய்து ப்ரஹ்மாஸ்திரத்துக்கு இலக்காய், புறம்பு புகலற்றுத் திருவடிகளிலே விழுந்த காகத்தைக் கருணையாலே ரக்ஷித்தான்.]

பக்கம்—83

1. யத,ர ஹி மோஷகா: பாந்தே,
பரிப,ர்ஹமுபேயுஷி।
நிவ்ருத்தமோஷனோத்,யேரத,ர:
தத,ர ஸந்த உத,ரஸதே||

2

[அநிசீபுத்,ந்யஸம்நிதை 14-34]

[வழிபோகிறவன் உயர்ந்த பொருள்களைக்கொண்ட மூட்டையை வைத்துவிட்டு மறைந்து நின்றபோது அவனுடைய மூட்டையை அபஹரிக்க முயலும் திருடர்கள் வழிப்போக்கன் வந்து அதைக் கைப்பற்றினவளவில் திருடும் முயற்சியைவிட்டு எப்படி உதூஷீனமாயிருப்பார்களோ அதுபோல் எம்பெருமான் அநுக்ரஹசக்தி ஒருவன்மீது படும்போது புண்யபாப கர்மங்கள் உதூஷீனமாகிவிடும்]

பக்கம்—88

சேத்ராணி மித்ராணி த,நாநி நாத,

புத்ராஸ்ச த,ராசா: பஸுவோ க்ருஹாணி।

த்வத்பாத,பத்,மப்ரவணுதம்வ்ருததே:

ப,வந்தி ஸர்வே ப்ரதிகூலருபா:॥

[ஹஸ்திகிரிமாஹாத்மியம் அத் 8]

[பேரருளாளனே! தேவரீர் திருவடித்தாம்பரைகளில் ஊன்றி ஈடுபட்ட நெஞ்சை உடையவனுக்கு வயல், நண்பன், செல்வம், புதல்வர், மனைவி, பசு, வீடு யாவையும் (நெருப்புப் போலே) ப்ரதிகூலமாகும்.]

பக்கம்—89

பஸூர் மநுஷ்ய: பக்ஷீ வா

யே ச வைஷ்ணவணம்ஸ்ரயா:।

தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி

தத்,விஷ்ணோ: பரமம் பத,ம்॥

[ஸன்மத்யஸம்சுதி பரத்வாஜம்சுதி]

[அறிவில்லாத பசு பக்ஷிகளோ அறிவுள்ள மனிதனோ பதவத் ஸம்ப,ந்த,முடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவனோடே ஸம்ப,ந்த,முள்ளவர்களாகில், அவர்கள் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவனாலே பரம்பத,த்தை அடைகிறார்கள்.]

பக்கம்—90

1. முக்தாநாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதத்

ஸ்வேதத்,வீபநிவாஸிநாம்।

நித்யாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா:

தம இத்யேவ வாதி,ந:॥

[மஹாபாரதம்-சாந்தி]

[எப்போதும் அஞ்ஜலி செய்துகொண்டும் ஆனந்தித்துக் கொண்டும் வாயால் 'நம:' என்று சொல்லிக்கொண்டு மிருப்பதே ஸ்வேதத்,வீபவாஸிகளின் லக்ஷணம். அதுவே முக்தர்களுக்கும் லக்ஷணமாகும்.]

2. த்,வித,ா ப,ஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம் து கஸ்யசித் |
ஏஷ மே ஸஹஜோ தே,ராஷ: ஸ்வப,ாவோ து,ரதிக்கம: ||
[சா.யு 36-11]

[இரண்டாகப் பிளந்து விழுந்தாலும் விழுவேனெயொழிய இவ்வாறு ஒருவனுக்கும் வணங்கமாட்டேன். இது என்னுடைய உடன்பிறந்ததே,ராஷம். அவரவர் ஸ்வப,ாவம் மீற முடியாததன்றோ]

3. ஈஸ்வரோடஹமஹம் பே,ாகீ,
ஸித்,தே,ராடஹம் ப,லவாந் ஸுகீ,|| [கீ,தத 16-14]
[நானே ஈஸ்வரன்; நானே பே,ாக,ங்களை அநுப,விப்பவன், நான் இயற்கையிலேயே ஸித்,த,னாயிருப்பவன். ப,லமுடைய வனும் ஸுகீ,முடையவனும் நானே.]

4. தத்,விஷ்ணோ: பரமம் பத,ம் ஸத,ா பஸ்யந்தி ஸூரய: |
தி,வீவ சக்ஷு,ராததம் தத்,விப்ராவோ விபத்யவோ
ஜாக்,ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்த,தே விஷ்ணோர் யத் பரமம் பத,ம்||
[ருக்,வேத,ம்-அஷ்டகம் 1-3-7]

[விஷ்ணுவினுடைய அந்தப் பரமபத,த்தை அல்லது (ஸ்வருபத்தை) நித்யஸூரிகள் எப்போதும் பார்க்கிறார்கள். அப் பரமபத,ம் எல்லாவற்றையும் கண்போல் பிரகாசிக்கச் செய்வனும் ஆகாயத்திலிருப்பவனுமான ஸூர்யன்போல் விளங்குகிறது. அப்பரமபத,த்தில் மேத,ாவிகளும் துதிப்பவர்களும் (பரிவாலே) விழிப்புடனிருப்பவர்களுமான நித்யஸூரிகள் பிரகாசிக்கின்றனர்.]

5. ஸ ஏகத,ா ப,வதி த்ரித,ா ப,வதி பஞ்சத,ா |
ஸப்தத,ா நவத,ா சைவ புநஸ்சைகாத,ா: ஸம்ருத: |
ஸதஞ்ச த,ா சைகஞ்ச ஸஹஸ்ராணி ச விம்ஸதி: ||
[ச,ரத் 7-26-2]

[முத்தனான ஆத்மா (நிரவயவமாய் அஞ்சாக ஏழாக ஆவது கூடாமையாலே) பரமாத்ம ஸங்கல்பத்தால் (எகங்கர்யம் செய்வதற்குறுப்பாகி) பல ஸரீரங்களை உடையவனாகிருன்.]

6. ஸக்ருதே,வ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே।

அப்யயம் ஸர்வபூதேப்ய த,த,தாம்பேதத், வ்ரதம் மம॥

[ரா-யு 18 33]

[ஒருகாலே சரணமென்றவனுக்கும் உனக்கேயடிமை என்ற வனுக்கும் எல்லா பூதங்களினின்றும் ஏற்படும் பூயத்தைப் போக்குகிறேன். இது என் விதம்.]

பக்கம்—92

1. ப்ராயஸ: பாபகாரித்வாத் ம்ருத்யோருத்,விஜதே ஜந:।

க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதி,ம்॥

[இத்ஹாஸ ஸமுச்சயம்-புரா]

[பெரும்பாலும் பாவம் செய்திருப்பதனாலேயே மனிதன் மரணத்திற்கு அஞ்சுகிறான். செய்யவேண்டியதைச் செய்து முடித்தவர்கள் மரணத்தை இனியனான விருந்தாளியைப் போலே எதிர்பார்க்கிறார்கள்.]

பக்கம்—93

1. ருணம் ப்ரவ்ருத்,த,மிவ மே ஹ்ருத,யாந்நாபஸர்ப்பதி।

கே,ரவிந்தே,தி யத,ரக்ஷந்த,ந் க்ருஷ்ண மாம்

தூ,ரவாஸிநம்॥

[மஹாபுராநம்-உத்,யோக, 47-22]

[துச்சாதனன் துகிலுரியும்போது) வெகு தூரத்தில் இருந்த என்னைக்குறித்து, திரௌபதி 'கோவிந்தா' என்று கதறினாளே (அவ்வாபத்திலே உதவப்பெறுதாலே) என் நெஞ்சிலிருந்து அக்கூக்குரல் வட்டியாய் வளர்ந்த கடன்போலே அகல்கின்றதில்லை.]

2. ஏகயாமாவஸிஷ்டாயாம் சாதர்யாம் ப்ரதிவிபூத்,ய ஸ:।

அலங்காசனிதி,ம் க்ருதஸ்நம் காரயாமாஸ வேஸ்மநி॥

[ரா-அ 6-5]

[இரவு ஒரு ஜாமம் இருக்குப்போது விழித்தெழுந்து ராம பிரான் தன் அரண்மனையில் முழுமையாக அலங்காரம் செய்வித்தான்.]

3. ஏதத்ஸம்ப,ந்தி,நஸ்சாந்யே

[முக்தியடைபவனுக்கு அநுகூலமாயிருந்தவர் அனைவரும் (எங்கிருந்தாலும் புண்யலோகங்களை அடைகின்றனர்).]

4. ஊட, பஞ்சாத்மநா தேந தார்க்ஷ்யரூபேண

[ப்ராணன் முதலிய ஐந்து காற்றுக்கும் தேவதையாய் ஸத்யஸுபர்ணக,ருட, தார்க்ஷ்ய விஹகேஸ்வரர் என்கிற ஐந்து மூர்த்தியான வைகதேயனின் தார்க்ஷ்யரூபத்தால் சுமக்கப்பட்டவர்.]

பக்கம்—94

1. தஸ்மாதூ,பஸாந்ததேஜா: புநர்ப,வம் இந்த்,ரியைர்மநஸி ஸம்பத்,யமாநை: யச்சித்தஸ்தேநைவ ப்ராணமாயாதி ||

[4-2-2 ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் எடுக்கப்பட்ட ஸ்ருதிவாக்யம்]

[ஆகையால் உஷ்ணம் அடங்கப்பெற்றவனாய், மனத்தில் ஒருங்கிய இந்த்,ரியங்களோடு கூட (ஜீவன்) எந்தப் பயனை மனத்தில் விரும்பினானோ, அப்பயன் காரணமாகவே மறுபிறப்பிற்காக ப்ராணவாயுவை அடைகிறான்.]

2. வாக்மநஸி ஸம்பத்,யதே

மந: ப்ராணே ப்ராணஸ்தேஜஸி

தேஜ: பரஸ்யாம் தே,வதாயாம் || [சு,ரத் 6.8-6]

[ஜீவனுடைய மரணகாலத்தில் அவனோடு கூடிய) வாக் இந்த்,ரியம் பனத்தோடு சேர்ந்து மனம் ப்ராணனோடே சேர்ந்து, ப்ராணன் பூ,தஸூக்ஷ்மங்களோடு சேர்ந்து அவை பரமாத்மாவின் பக்கலிலே சேரும்.]

3. ப்ராணப்ரயாணபாதே,யம்

[முத்தியடையும் ஜீவனுக்கு (த்வயாநுஸந்த, நமே) வழி
நடைக்குக் கட்டுச்சோராகும்.]

4. கச்ச, தாம் தூரமத், வாநம்

த்ருஷ்ணமூர்ச்சி, தசேதலாம் :

பாதே, யம் புண்ட, ரீகாஷ

நாமஸங்கீர்த்தநாம்ருதம் ||

[க, ருட, புராணம்]

[(ஜீவன் பரணமடைந்தபின்) வெகுதூரம் நடந்ததால் பசி
தாகங்களால் மடக்கமடைந்த ஜீவனுக்குத் தாமரைக்கண்ண
னின் திருநாம ஸங்கீர்த்தனமாகிற அமுதமே கட்டுச்
சோராகும்.]

5. ஏதேந ப்ரதிபத்யமாநா: இமம்

மாநவமாவர்த்தம் நாவர்த்தந்தே

[ச, ருந் 4-1]

[இந்த அர்ச்சிராதி, மார்க்க, த்தால் (பரமபத்யம்) செல்பவர்
இந்த மானுடர் வாழும் உலகில் வந்து உழல்வதில்லை]

6. தே, வயாநபத்யா: ஸர்வே முக்திமார்க்காபி, லாவிண:

[தே, வயாந மார்க்க,ங்களில் செல்பவர் அனைவரும் முக்தி
மார்க்க,த்தை விரும்புகிறவர்கள்.]

பக்கம்—95

1. ஸதம் சைகா ச ஹ்ருத்யஸ்ய நாட், ய:

தாலாம் மூர்த்த, நமபி, நிஸ்ஸ்ருதைகா :

தயோர்த்த, வமாயந்நம்ருதத்வமேதி

விஷ்வங்நயா உத்க்ரமணே ப, வந்தி ||

[கட, 2.6.16, ச, ருந் 8.6.6]

[ஹ்ருத்யத்தைச்சுற்றி நூறும் ஒன்றுமாக நூற்றொரு
நாடிகள் உள்ளன. அவைகளில் ஒன்று உச்சந்தலையை
நோக்கிச் செல்லுகிறது. அந்த நாடி, வழியாகக் கிளம்பும்
ஆத்மா மோக்ஷமடைகிறது. மற்ற நாடி வழிகளில் செல்லும்
ஆத்மாக்கள் ஸம்ஸார க, திகளையே அடைகின்றன.]

2. தா ஆஸு நாடிஷு ஸ்ருப்தா: ஆப்யோ நாடிப்ய:
ப்ரதாயந்தே தேடமுஷ்மிந் ஆதி,த்யே ஸ்ருப்தா:
அத, ஏதேரேவ ஈஸ்மிபி,ரூர்த்,வமாக்ரமதே।

[சு,ரத் 8-6-2, 5]

[ஸூர்யரச்சிசன் இந்த நாடிகளில் நுழைந்துள்ளன. இந்த நாடிகளிலிருந்து கிளம்பிப் பரவுகின்றன. அவை இந்த ஸூர்யனிடம் சம்பந்தித்துள்ளன. முக்தியடையும் ஜீவன் இந்த ஸூர்யகிரணங்களால் மேலே செல்கிறான்.]

3. ஓங்காரத,மாருஹ்ய

[ப்ரணவமாகிற தேரிலே ஏறி]

பக்கம்—96

1. அர்ச்சிஷமேவாபி,ஸம்ப,வந்தி அர்ச்சிஷோஹ:

அஹந் ஆபூர்யமாணபக்ஷம்

[சு,ரத் 4-15-5]

[முக்தியடைபவர்கள் அர்ச்சிரபி,மானி புருஷனையே அடைகிறார்கள். அர்ச்சிரபி,மானியிடமிருந்து அஹரபி,மானி தே,வதைபையும், அஹரபி,மானியிடமிருந்து சுக்லபக்ஷாபி,மானி புருஷனையுமடைகிறார்கள்.]

2. அக்,நிர் ஜ்யோதிஹஸ் ஸுக்ல:

ஷண்மாஸா உத்தராயணம்।

தத்ர ப்ரயாதா க,ச்ச,ந்தி

ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மவிதே, ஜநா: ||

[கி. 8-24]

[அர்ச்சிஸ்ஸு, அஹஸ்ஸு, ஸுக்லபக்ஷம், உத்தராயணமாகிற ஆறு மாஸங்கள் என்று சொல்லப்படும் வழியிலே செல்கின்றவர்களாய், ப்ரஹ்மத்தை ப்ராப்யமாக உபாஸிக்கிறவர்களான உபாஸகர்கள் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறார்கள்.]

பக்கம்—97

1. ப்ரவிஸ்ய ச ஸஹஸ்ராம்ஸும்

[ஸூர்யமண்ட,லத்தினுள் புக்கு.]

2. க்ரமாச்சந்த்,ரமஸம் ப்ராப்ய

[முறையே சந்திரமண்ட,லத்தை அடைந்து.]

3. பீ.தோடஸம்யஹம் மஹாதேவ

ஸ்ருத்வா மார்க்கஸ்ய விஸ்தரம்।

கேநோபாயேந தம் மார்க்கம் தரந்தி புருஷா: ஸுகம்||

[புரா-அச் 100.61]

[மஹாதேவ! மார்க்கத்தின் விரிவைக் கேட்டு பயப்படுகிறேன். புருஷர்கள் எந்த உபாயத்தால் இந்த மார்க்கத்தை ஸுகமாகக் கடக்கிறார்கள்?]

பக்கம்—98

1. ததஸது விரஜாதீர்ப்ரதே,ஸம்

[பிறகு விரஜா நதிக்கரைப் பகுதியைக் கிட்டி.]

2. ஸ ஆக,ச்ச,தி விரஜாம் நதீ,ம்

[கௌஷீ, 1.35]

[அந்த முக்தன் விரஜை ஆற்றுக்கு வருகிறான்.]

3. தத்தோயஸ்பர்ஸமாத்ரேண

[அந்த விரஜாநதி,யின் நீரைத் தொட்டவுடன்.]

4. ஸுரீர்பகோடிப்ரதீகாஸ:

[கோடி ஸுரீரயஸமமான ஒளியை உடைய.]

5. அமாநவம் ஸமாஸாத்ய

[விரஜைக்கரையிலே இருக்கும் அமாநவனைக் கிட்டி.]

பக்கம்—99

1. தம் பஞ்சஸதாந்யப்ஸரஸாம் ப்ரதித,ாவந்தி

ஸதம் மாலாஹஸ்தா: ஸதம்ஞ்ஜநஹஸ்தா:

ஸதம் சூர்ணஹஸ்தா: ஸதம் வானோஹஸ்தா:

[கௌஷீ, 1-34]

[அந்த முக்தபுருஷனை நோக்கி ஐந்நூறு அப்ரைஸ்ஸுக்கள் ஓடிவருகிறார்கள். நூறுபேர் கையில் மாலை ஏந்தியும், நூறுபேர் கையில் மைகொண்டும், நூறுபேர் கையில் வாசனைப் பொடிகளைக்கொண்டும், நூறுபேர் கையில் ஆடைகளை எடுத்துக்கொண்டும் வருகிறார்கள்.]

2. தத்ராக,த்ய ச தே தே,வா:

ஸாத்யாஸ்ச விமலாஸயா: ||

[அங்கு அந்த தே,வர்களும் ஸாத்யர்களும் தூய உள்ள முடையவராய் வந்து.]

3. தம் ப்,ரஹ்மாலங்காரேண அலங்குர்வந்தி [கௌஷீ 1-34]

[அந்த முத்தளை ப்,ரஹ்மத்தினுடைய அலங்காரத்தால் அலங்கரிக்கிறார்கள்]

4. ப்,ரஹ்மாலங்கரியா

[ப்,ரஹ்மத்தினுடைய அலங்காசம்.]

பக்கம்—100

1. ஸ தத,ந்த:புரத்,வாசம் ஸமதீத்ய ஐநாகுலம் |

ப்ரவிவித்தாம் தத: கக்த்யாம் ஆஸஸாத, புரானவித் |
[ரா. அ. 16.1]

[பழைய முறைகளை அறிந்த அந்த ஸமந்த்ரீ முடிசூட்டு விழாவைக் காணவந்த மக்களால் நிறைந்த அந்தப்புர வாசலைக்கடந்து, ஆட்களற்றிருந்த அடுத்த கட்டை அடைந்தார்.]

2. ஸ்ரீவைகுண்ட,ராய தி,வ்யநக,ராய நம: [நித்யக்,ரத்த,ம் 13]

[ஸ்ரீவைகுண்ட,மென்கிற தி,வ்யநக,ரத்திற்கு வணக்கம்.]

பக்கம்—101

1. ஸ்ரீவைகுண்ட,ராய தி,வ்யவிமாநராய நம:[நித்யக்,ரத்த,ம் 13]

[ஸ்ரீவைகுண்ட, தி,வ்யவிமாநத்திற்கு வணக்கம்.]

பக்கம் 102

1. ஆநந்த,மயாய (தி,வ்ய) மண்டபரத்தநாய நம :

[நித்யக்,ரத்த,ம் 13]

[ஆநந்த,மயமென்கிற (சிறந்த) மண்டபத்திற்கு வணக்கம்]

பக்கம்—103

1. பக்கம் 90ல் முதல் ப்ரமாணம் பாசுக்கவும்.

3. பீதோதஸம்பஹம் மஹாதேவ

ஸ்ருத்வா மார்க்கஸ்ய விஸ்தரம் |

கேநோபாயேந தம் மார்க்கம் தரந்தி புருஷா: ஸுகம் ||

[புர-அச் 100.61]

[மஹாதேவ! மார்க்கத்தின் விரிவைக் கேட்டு பயப்படுகிறேன். புருஷர்கள் எந்த உபாயத்தால் இந்த மார்க்கத்தை ஸுகமாகக் கடக்கிறார்கள்?]

பக்கம்—98

1. ததஸது விரஜாதீரப்ரதே,ஸம்

[பிறகு விரஜா நிதிக்கரைப் பகுதியைக் கிட்டி.]

2. ஸ ஆக,ச்ச,தி விரஜாம் நதீ,ம்

[கௌஷீ, 1.36]

[அந்த முக்தன் விரஜை ஆற்றுக்கு வருகிறான்.]

3. தத்தோயஸ்பர்ஸமாத்ரேண

[அந்த விரஜாநதி,யின் நீரைத் தொட்டவுடன்.]

4. ஸுரீயகோடிப்ரதீகாஸ:

[கோடி ஸுரீயஸமமான ஒளியை உடைய.]

5. அமாநவம் ஸமாஸாத்ய

[விரஜைக்கரையிலே இருக்கும் அமாநவனைக் கிட்டி.]

பக்கம்—99

1. தம் பஞ்சஸதாந்யப்ஸரஸாம் ப்ரதித,ரவந்தி

ஸதம் மாலாஹஸ்தா: ஸதம்ஞ்ஜநஹஸ்தா:

ஸதம் சூர்ணஹஸ்தா: ஸதம் வாஸோஹஸ்தா:

[கௌஷீ, 1.34]

[அந்த முத்தபுருஷனை நோக்கி ஐந்து அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் ஓடிவருகிறார்கள். நூறுபேர் கையில் மாலை ஏந்தியும், நூறுபேர் கையில் மைகொண்டும், நூறுபேர் கையில் வாசனைப் பொடிகளைக்கொண்டும், நூறுபேர் கையில் ஆடைகளை எடுத்துக்கொண்டும் வருகிறார்கள்.]

2. தத்ராகத்ய ச தே தே,வா:

ஸாத்,யாஸ்ச விமலாஸயா: ||

[அங்கு அந்த தே,வர்களும் ஸாத்,யர்களும் தூய உள்ள முடையவராய் வந்து.]

3. தம் ப்,ரஹ்மாலங்காரேண அலங்கூர்வத்தி [கௌஷீ 1.34]

[அந்த முக்தனை ப்,ரஹ்மத்தினுடைய அலங்காரத்தால் அலங்கரிக்கிறார்கள்]

4. ப்,ரஹ்மாலங்கரியா

[ப்,ரஹ்மத்தினுடைய அலங்காரம்.]

பக்கம்—100

1. ஸ தத,ந்த:புரத்,வாரம் ஸமதீத்ய ஐநாகுலம் |

ப்ரவிவித்தாம் தத: கக்ஷயாம் ஆஸஸாத, புராணவித் |
[சா. அ. 16.1]

[பழைய முறைகளை அறிந்த அந்த ஸமந்தர்ச முடிகூட்டு விழாவைக் காணவந்த மக்களால் நிறைந்த அந்தப்புர வாசலைக்கடந்து, ஆட்களற்றிருந்த அடுத்த கட்டை அடைந்தார்.]

2. ஸ்ரீவைகுண்ட,ராய தி,வ்யநக,ராய நம: [நித்யக்,ரத்த,ம் 13]

[ஸ்ரீவைகுண்ட,மென்கிற தி,வ்யநக,ரத்திற்கு வணக்கம்.]

பக்கம்—101

1. ஸ்ரீவைகுண்ட,ராய தி,வ்யவிமாநராய நம:[நித்யக்,ரத்த,ம் 13]

[ஸ்ரீவைகுண்ட, தி,வ்யவிமாநத்திற்கு வணக்கம்.]

பக்கம் 102

1. ஆநந்த,மயராய (தி,வ்ய) மண்டபரத்நராய நம :

[நித்யக்,ரத்த,ம் 13]

[ஆநந்த,மயமென்கிற (சிறந்த) மண்டபத்திற்கு வணக்கம்]

பக்கம்—103

1. பக்கம் 90ல் முதல் ப்ரமாணம் பார்க்கவும்.

2. நமஸ்ஸப், தம் ப்ரயுஞ்ஜதே

[நம: என்ற சொல்லைச் சொல்லுகிறார்கள்.]

பக்கம்—104, 105

1. பதில் விஸ்வஸ்யாத்மேஸ்வரம்

ஸாஸ்வதம் ஸரிமச்சயுதம் |

நாராயணம் மஹாஜ்ஞேயம்

விஸ்வாத்மாநம் பராயணம் || [தை-நா. 1-11]

[உலகத்தின் ஸ்வாமியும், தனக்குத்தானே ஈச்வரனும், ஸாஸ்வதமான மங்குளமும், அடியார்களை நமுகவிடாத வனும், அறியப்படும் விஷயங்களில் முதன்மைபெற்ற வனும், உலகினுக்கோர் உயிரும், பரமப்ராப்யமுமான நாரணனை (உலகம் உபஜீவித்து உய்கிறது)]

பக்கம்—107

புராஹும புஜக, பேக, காப, உபத, யாரி ருதி, த: ...

ஸாயநே சோத்தமாங்கே, ந *ஸீதாயா: ஸோமி, தம் புரா ||

[ரா-யு 21-6]

[படுக்கையில் ஸீதையின் தலையாலே அலங்கரிக்கப்பெற்ற தாய், பாம்பின் உடல்போன்று ஒளிவீசுவதான கையைத் தலைக்கு வைத்துக்கொண்டு, எதிரிகளை அழிப்பவரான ராமன் (கடல் நோக்கிப் படுத்திருந்தான).]

பக்கம்—109

1. விஸ்வமாப்யாயந் காந்த்யா

பூர்ணேந்த், வயுததூல்யயா | [ஸாத்தவத ஸம்ஹிதை 2-70]

[பதினாயிரம் பூர்ணசந்திரனுக்கு நிகரான தன் ஒளியினால் உலகத்தை (போஷித்து) சந்தோஷப்படுத்திக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிறான் (எம்பெருமான்).]

பக்கம்—110

1. த், ருஷ்ட ஏவ ஹி நஸ்ஸோகம்

அபநேஷ்யதி சாக, வ:

[ரா-அ 83-9]

[ராக, வன் பார்த்த மாத்ரத்திலே நம்முடைய துக்கத்தைப் போக்குவான்.]

மூலத்தில் 'ஸீதாயா' என்பதை "ஸீதாயா:" எனத்திருத்திக்கொள்ளவும்.

2. ஸமஸ்த பரிவாராய ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:

[ஸ்ரீவைகுண்ட, சு.த்யம்,]

[ஸமஸ்த பரிவாரங்களுடன் கூடியவனும் பெரிய பிராட்டி யாருடைய நித்ய ஸம்பந்த, முடையவனுமாகிற நாராயண னுக்கே உரியேன்; மற்றொருவர்க்கல்ல.]

3. பக்கம் 48ல் ப்ரமாணம் பார்க்கவும்.

4. ஆக்ராய ராமஸ்தம் மூர்த்,நி

பரிஷ்வஜ்ய ச ராக,வ:]

அங்கே ப்ரதமாரோப்ய

பர்யப்ருச்ச,த் ஸைவஹித: ||

[சர.அ 100-3]

[ரகு,குலத்தில் உதித்த ராமன் ப்ரதனை உச்சிமோந்து கைகளால் ஆரத்தமுவி, மடியில் அமர்த்திக்கொண்டு மனம் ஒருமைப்பட்டுக் கேட்டான்.]

5. தம் ப்ரஹ்மாஹ கோடஸீதி

[கௌஷீ 1-52]

[பரப்ரஹ்மம் முக்தனை "நீ யாராக இருக்கிறாய்" என்று கேட்டது.]

6. அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்யி

[தை-தர 1-40]

[நான் ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரகாரமானவன்.]

பக்கம்—112

1. ப்ரணஷ்டஸ்ய யத,ர லாப, யத,ர ஹர்ஷோ மஹோத,யே: ததை,வாக,மநம் மந்யே ஸ்வாக,தம் தே மஹாமுநே! ||

[சர. ப,ர. 18-53]

[இழந்த பொருள் கிட்டியது போலவும், உற்சவத்தில் மகிழ்ச்சி போலவும் தங்கள் வரவை நினைக்கிறேன், மா முனிவரே! தங்கள் வரவு நல்வரவாகுக.]

2. மநோஹரைஸ் சாடுபி,ரார்த்,ரயந்முத,ர

[மனத்தைக்கவரும் இனிய வார்த்தைகளாலே ஸந்தோஷத் துடன் உள்ளத்தை உருக்கிக்கொண்டு.]

3. தஸ்ய தத்வசநம் ஸ்ருத்வா

ராமோ வசநமப்ரவீத் |

வசஸா ஸாந்த்வயித்வைநம்

லோசநாப்,யாம் பிப,ந்நிவ ||

[ரா. யு. 19-7]

[அநந்யஸரணனாம் அநந்ய ப்ரயோஜனனான விபீ,ஷண
னுடைய அந்த வார்த்தையைக்கேட்டு, அவனை இன்
சொல்லாலே நெஞ்சிளகப்பண்ணிக்கொண்டும் கண்களால்
அநுப,வித்துக்கொண்டும் ராமன் வார்த்தை அருளிணன்.]

பக்கம்—113

1. நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்,ய:

ந மேத,யா ந ப,ஹுநா ஸ்ருதேந |

யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்,ய:

தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம் ||

[கட, 1-2-23]

[இந்தப்பரமாத்மா (ப,க்தி ய ற் ற) ஸ்ரவணத்தினாலும்
மனனத்தினாலும் தியானத்தினாலும் அடையத்தக்கவ
னல்லன். எவனை இப்பரமபுருஷன் வரிக்கிறானோ, அவனோ
லேயே அடையத்தக்கவன். அவனுக்கு இந்தப் பரமாத்மா
தன்னுடைய தி,வ்யமங்க,ள விக்,ரஹத்தை (அல்லது ஸ்வ
ரூபத்தை)க் காட்டுகிறான்.]

2. ஏஷ ஸர்வஸ்வபூ,தஸ்து பரிஷ்வங்கே,ர ஹநூமத: |

மயா காலமிமம் ப்ராப்ய த,ந்தஸ தஸ்ய மஹாதமந: ||

[ரா. யு. 1-14]

[(ராமன் வார்த்தை—) ஸர்வஸ்வ தூ,ானம் போன்ற இந்த
ஆலிங்க,னம் மஹாத்மாவான ஹநுமானுக்கு எ ன் னு ல்
இப்போது உரியகாலத்தில் தரப்பட்டது.]

3. கிந்நு ஸ்யாச்சித்தமோஹோ,யம்

ப,வேத் வாதக,தில் த்நியம் |

உந்மாத,ஜோ விகாரோ வா

ஸ்யாதி,யம் ம்ருக,த்ருஷ்ணிகா || [ரா. ஸு. 34-24]

[(இக்குரங்கு கூறிய ராமனின் வரலாறு) 'மனக்குழப்பமாக இருக்குமோ? வாயுக்கோளாறுத இருக்குமோ? பித்தத்தின் தே,ரஷமாக இருக்குமோ? அல்லது கானலைக் காண்பது போல் மயக்கமாக இருக்குமோ?]

4. பூர்வாங்காத் அதி,கம் பராங்க,கலஹம்

[எம்பெருமானுடைய முன்னழகைக்காட்டிலும் பின்னழகு அழகுப் போட்டியில் வீறுபெற்றது.]

பக்கம்—114

1. யதா நாந்யத் பஸ்யதி நாந்யத் ஸ்ருணோதி

நாந்யத், விஜாநாதி, ஸ பூ,மா | [சு,ராத். 7-23]

[எந்த வஸ்துவை அநுப,விக்கும்போது வேறென்றைப் பார்ப்பதில்லையோ, வேறென்றைக் கேட்பதில்லையோ, வேறென்றை அறிவதில்லையோ, அதுதான் பூ,மா (பெரிது)]

2. ஹாவு ஹாவு ஹாவு அஹமந்தநம் அஹமந்தநம்

அஹமந்தநம் | [தை. ப்,ருகு]

[(முத்தன் அனைத்தையும் எம்பெருமானுடைய விபூ,தியாகப் பார்ப்பதால்) ஹாவு ஹாவு ஹாவு என்று மகிழ்கிறான். 'நானே பரமாத்மாவுக்கு பே,ராக்,யமான அந்நம்' எனப் பலமுறை வாய் வெருவுகிறான்.]

பக்கம்—115

1. ததஸ்தம் ம்ரியமாணம் து

காஷ்ட,பாஷாணஸந்நிப,ம் |

அஹம் ஸ்மராயி மத்,ப,க்தம்

நயாயி பரமாம் க,திம் || [வராஹ சரமம்]

[என் ப,க்தன் மரணகாலத்தில் கட்டையும் கல்லும்போல் இருப்பினும் அவனை நான் நிகைக்கிறேன்; உயர்ந்த பத,மான பரமபத,த்திற்கு அழைத்துச்செல்கிறேன்.]

பக்கம்—124

1. நவத்,வா(டு)ர புரே

[கி,தை 5-13]

[ஒன்பது வாசலை உடைய பட்டணம் போன்ற உடலில்.]

2. அவஸ்யமநுபே,பாக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம ஸாம்ப,பாஸாம்ப,ம் :
நாபு,க்தம் க்ஷயதே கர்ம கல்பகோடிஸதைரபி ||

[ப்,ரஹ்மவைவர்த்தம் - ப்ரக்ருதிக்ஷண்டம் 26-70]

[நல்லதோ கெட்டதோ செய்த கர்மத்திற்குப் ப,லனை ஜீவன்
கட்டாயம் அநுப,வித்தே தீரவேணும். நூறு கல்பகோடி
காலமானாலும் கர்மம் அநுப,வியாமல் கழியாது]

பக்கம்—128

நவார்த்த,ரத்நமாலேயம்

ஸத்,பி,ர் த,ரார்யா ஸத,ர ஹ்ருதி, :

ப,த்த,ர பேநாடதியஸஸா

தம் ஜக,த்யு,ருமாஸ்ரயே ||

[பிள்ளைலோகாசார்யர் சிஷ்யர் அருளிய ஸ்லோகம்]

[இந்த நவரத்னமாலை எப்போதும் நல்லோர்களால் த,ரிக்கத்
தக்கது. இதை அருளிய பெரும்புகழாளரான உலகாசி
ரியரை ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.]

பக்கம்—129

1. பிதா ச ரக்ஷகஸ்ஸேஷீ ப,ர்த்தா ஜ்ஞேயோ ஈமாபதி: |

ஸ்வாம்பாத,ராரோ மமாத்மா ச பே,பாக்தா சாத்யமநூதி,தி: ||

[ஸ்ரீய:பதியான எம்பெருமான் இச்சேதனனுக்குத் தந்தை
யும், ரக்ஷகனும், ஸேஷியும், ப,ர்த்தாவும், அறியத்தக்கவ
னும், ஸ்வாமியும், ஆத,ராரும், ஆத்மாவும், பே,பாக்தாவு
மாவான் என்று திருமந்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.]

2. அவ-ரக்ஷணே. [த,ராதபாடம்]

[அவ என்ற த,ரது காதல் என்ற பொருளில் உள்ளது.]

பக்கம்—130

1. 129ம் பக்கம் 2ல் பார்க்கவும்.

2. யதோ வா இமாநி பூ,தாநி ஜாயந்தே

யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி யத்ப்ரயந்த்யபி,ஸம்விஸந்தி

தத்,பிஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத்,ப்,ரஹ்மேதி || [தை-ப்,ருகு.]

[யாதொன்றினிடமிருந்து இந்த ஜீவராசிகள் தோன்றுகின்றனவோ, தோன்றினவை எதனால் (சுஷிக்கப்பட்டு) உயிர்வாழ்கின்றனவோ, எதைப் ப்ரளயத்திலும் மோகத்திலும் அடைகின்றனவோ அதை அறிவாயாக; அதுவே ப்ரஹ்மம்.]

பக்கம்—131

1. யஸ்யாஸ்யமி ந தமந்தரேயி

[தைத்யஜுஸ்-ப்,ரா அஷ்டக 3 ப்ரஸ்ன7]

[எவனுக்கு நான் தூஸனாயிருக்கிறேனோ அவனைவிட்டு வேடுருவனிடம் செல்லமாட்டேன்.]

பக்கம்—132

1. மந-ஜ்ஞானே [த,ரதுபாட,ம்]

[மந என்ற தூது (வினைச்சொல்) அறிதல் என்ற பொருளில் உள்ளது.]

2. ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம்

ஸ்வாமித்வம் ப்,ரஹ்மணி ஸதி,தம் |

உப,யோரேஷ ஸம்ப,ந்தோ

ந பரோ஽பி,மதோ மம ||

[விஷ்ணுதத்வம்]

[உடைமையாயிருக்கும் தன்மை ஆத்மாவினிடத்தில் உள்ளது. உடையவனாயிருக்கும் தன்மை ப்,ரஹ்மத்தினிடமுள்ளது. இருவருக்கும் இதுவே ஸம்ப,ந்தம். வேறு ஸம்ப,ந்தம் எனக்கு இஷ்டமன்று.]

பக்கம்—134

1. ஸேயம் தே,வதைஷத | ஹந்தா஽ஹமிமாஸ்திஸ்ரோ தே,வதா அநேந ஜீவேநாத்மநா஽நுப்ரவிர்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணீதி |

[ச,ரத் 6.3-2]

[அப்படிப்பட்ட இந்தப் பரதே,வதை “நான் (நெருப்பு நீர், பூமி என்னும்) இந்த மூன்று தே,வதைகளையும் இந்த ஜீவஸமஷ்டியுடன் கூடிய என்னுடைய ஸ்வரூபத்தால் வியாபித்து நாமரூபங்களைச் செய்யக்கூடவேன்.” என்று ஸங்கல்பித்தது.]

பக்கம்—140

1. நித்யோ நித்யாநாம் சேதநஸ்சேதநாநாம்

ஏகோ பஹுநாம் யோ வித்யதாதி காமாத் ||

[கட, 2.5.13, ஸ்வே 6.13]

[நித்யர்களான பல பத்த, சேதனர்களுக்கு நித்யனான யாவனொரு பரமசேதனன் விருப்பங்களை அளிக்கின்றனவே]

2. ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவிஸநீஸௌ

அஜா ஹ்யேகா பேராக்த்ருபே, ரகார்த்த, யுக்தா ||

[ஸ்வே 1-9]

[பரமாத்மா ஸர்வஜ்ஞன், ஈஸன். ஜீவன் அஜ்ஞன், அநீஸன். இருவரும் உத்பத்தியில்லாதவர்கள். மற்றொன்றான ப்ரக்ருதி(யும்) உத்பத்தியற்றது. ஜீவனுடைய பேராக்தத்திற்காக ஏற்பட்டது.]

3. ப்ரக்ருதிம் புருஷஞ்சைவ வித்யத்யநாதீ, உபாவதி |

[கீ, தை 13.19]

[ப்ரக்ருதி ஜீவன் இரண்டும் 'இக்காலந்தொடங்கியுள்ளன' என்னலாம்படி முன்னல்லையில்லாமல் எப்போதும் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன.]

4. அஸந்நேவ ஸ புவதி அஸத், ப்ரஹ்மேதி வேத, சேத் |

அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத், வேத, ஸந்தமேதம் ததோ

விது, ரிதி ||

[தை ஆந 6]

[ப்ரஹ்மஜ்ஞானம் இல்லையானால் அவன் இல்லாதவனாகவே ஆகிருன். ப்ரஹ்மஜ்ஞானம் உண்டானால் அக்காரணத்தினாலே இவனை உள்ளவனாக அறிகிறார்கள்.]

5. அநந்தா வைவேதா:

[யஜுர் ப், ரா கட, 1.11]

[வேதங்கள் அளவில்லாதவை.]

6. அநந்தபாசம் பஹு வேதி, தவ்யம்

அல்பஸ்ச காலோ பஹுவஸ்ச விக், தா: |

யத்ஸாரபூ, தம் தது, பாதி, தீ, த

ஹம்ஸோ யத, ர க்ஷீரமிவாம்பு, மிஸ்ரம் ||

[உத்தர கீ, தா 3.10]

[ஸாஸ்த்ரங்கள் முடிவில்லாதவை. காலமும் குறைவு, இடையூறுகளோ பல. (ஆகையால்) அன்னம் நீர்கலந்த பாலிலிருந்து பாலைக் கொள்வதுபோல ஸாரத்தைக் கொள்ளவேண்டும்.]

7. பூ,தஜீவிதமத்யல்பம்

[பிராணிகளுடைய உயிர் வாழ்வு மிக அल्पமானது.]

8. ஸ்ரேயாம்ஸி ப,ஹு-விக்,நாதி
ப,வந்தி மஹதாமபி |
அஸ்ரேயஸி ப்ரவ்ருத்தே து
ருத்ர யாந்தி விக,ாதகா: ||

[பெரியோர்களுக்குங்கூட நற்காரியங்கள் பல தடைகளை உடையனவாகின்றன. கெட்ட காரியம் செய்யும்போது தடைகள் எங்குப் போகின்றனவோ ?]

பக்கம்—141

1. 140ம் பக்கம் 8ல் பார்க்கவும்.

2. ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாதி

ததை,வாத,ர்வணாதி ச |

ஸர்வமஷ்டாஷ்ராத்தஸ்ஸத,ம்

யச்சாந்யத,பி வாந்மயம் || [ஸ்ராத்தஸ்ம்ருதி 3-45]

[ருக்குகளும், யஜுஸ்ஸுகளும், ஸாமங்களும், அதுபோலவே அத,ர்வணங்களும், இதிஹாஸபுராணங்களும், மற்றுமுள்ள ஸ்ம்ருத்யாதி,களும் (பொருள் வகையிலே) இவ்வஷ்டாஷ்ரத்துக்குள்ளே இருக்கின்றன.)

3. யத,ர ஸர்வேஷு தே,வேஷு

[நாரத,யஸ்யம் அஷ்டாஷ்ர ப்ரஹ்மவித்,யை 1-41]

[ஸகல தே,வதைகளிலும் நாராயணன் ப்ரத,ானனாகிருப் போலே.]

4. ஆல்தாம் தே குணராயிவத் குண-

பரீவாஹாத்மநாம் ஜந்மநாம் ஸங்க்யா

[ஸ்ரீரங்க, ராஜஸ்தவம் 2-74]

[ஸ்ரீரங்க, நாத, ரே! தேவரீருடைய குணஸமுஹங்களுக்குப் போல அக்குணங்களுக்குப் போக்குவீடான அவதாரங்களுக்கும் எண்ணிக்கை அளவிறந்தது என்பது ஒருபுறமிருக்கட்டும்.]

5. ப,ஹவோ ந்ருப கல்பாணகு,ண: புத்ரஸ்ய லந்தி தே

[ரா. அ. 2-26]

[தசரத மன்னனே! உன் புத்ரனாகிய ராமனுக்குப் பல நற்குணங்கள் உள்ளன.]

6. தவநந்தகுணஸ்யாபி ஷடே,வ ப்ரத,மே கு,ண:

ஸைஸ்த்வயேவ ஜக,த் குக்ஷௌ அந்யேத்யநகர்

நிவேஸிதா: ||

[ப,க,வானே! அளவிறந்த குணங்களை உடையவனாயிருந்தபோதிலும் உமக்கு ஆறே குணங்கள் முக்கியமானவை; தேவரீர் உலகத்தை வயிற்றில் வைத்துக் கொண்டிருப்பதுபோல், இக்குணங்கள் மற்ற குணங்களைத் தமக்குள் கொண்டிருக்கின்றனவன்றோ.]

7. ப,ஹுநி மே வ்யதீதாநி

ஜந்மாநி தவ சார்ஜுநி

தாந்யஹம் வேத, ஸர்வாணி

ந த்வம் வேத்த, பரந்தப ||

[சீ,தே 4-5]

[அர்ஜுன! உனக்குப்போலே எனக்கும் பல பிறப்புகள் கடந்துவிட்டன. எதிரிகளைத் தவிக்கச் செய்வனே! அப்பிறப்புகள் அனைத்தையும் நான் அறிவேன். நீ அறியமாட்டாய்.]

8. கிம் தத்ர ப,ஹுபி,ர் மந்த்ரை:

கிம் தத்ர ப,ஹுபி,ர் வ்ரதை: |

நமோ நாராயணயேதி

மந்த்ர: ஸர்வார்த்த,ஸாத,க: ||

[நாரதீ,யகல்பம்.

அஷ்டாஷ்டர ப்,ரஹ்மணித்யை 1-41 ப்,ரஹ்ம புராணம் 57-24]

[திருமந்த்ரமானது எல்லாப் பயன்களையும் தலைக்கட்டிக் கொடுக்குமது; அது உள்ளபோது அநேக மந்த்ரங்களை ஜபிப்பதாலும் பல விரதங்களை அநுஷ்டிப்பதாலும் என்ன பயன்?]

9. நாராயணாய வித்,மஹே வாஸுதே,வாய தீ,மஹி ।

தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோத்யாத் ॥ [தை. நா. 2-28]

[நாராயணனைப்பேருக உபாஸிப்போம். வாஸுதேவனை உபாயமாக தியாஸிப்போம். அந்த த்யானத்தை ஸர்வ வ்யாபியான அவ்விஷ்ணுவே தலைக்கட்டித்தரவேணும்,]

பக்கம்—142

1. ஆர்த்தா விஷ்ணு: ஸிதி,லாஸ்ச பீ,தா:

கே,ரரேஷு ச வ்யாதி,ஷு வர்த்தமாநா: ।

ஸங்கீர்த்ய நாராயணஸப்,த,மாத்ரம்

விழுத்தது,க்க,ரால் ஸுகி,நோ ப,வத்தி ।

[ப.ர. ஆது.விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம்]

[இழந்த செல்வத்தைப்பெற விரும்புபவர்களும், புதிய செல்வம்பெற விரும்புபவர்களும் பகவானை அடையாது ஆத்மாநுப,வத்தை விரும்புபவர்களும், ஸம்ஸாரத்துக்கு அஞ்சினவர்களும், பயங்கரமான வியாதியுள்ளவர்களும் நாராயண ஸப்,த,த்தை மட்டும் கீர்த்தனம் பண்ணி ஸகல து,க்க,ங்களினின்றும் விடுபட்டு ஸுக,மடைகிறார்கள்.]

2. ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா:

ஆபோ வை நரஸூதவ: ।

அயநம் தஸ்ய தா: பூர்வம்

தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத: ॥

[வி. பு, 1-4-6]

[அழியாதவனாகையாலே பகவான் நாராயணன் நரன் எனப் படுகிறான். அப்புக்கள் நரனிடமிருந்து உண்டானவையாகையாலே நாரங்கள் எனப்படுகின்றன. அவை ப்ரளய காலத்தில் நரனான பரமாத்மாவுக்கு அயனமாக (இருப்பிடமாக) இருந்தன. அதனால் அவன் நாராயணன் எனப் பட்டான்.]

3. மாயை, மாயை:

[அஞ்சவேண்டாம். அஞ்சவேண்டாம்.]

4. ஸர்வவேத, ரஹஸ்யேப், ய:

[ஸர்வவேத,ங்களிலும் ஸர்வரஹஸ்யங்களிலும்.]

5. ஏகோதஷ்டாக்ஷரமேவாலம்

[திருவெட்டெழுத்து ஒன்றே போதும்.]

பக்கம்—143

1. ஸாங்கேத்யம் பாரிஹாஸ்யஞ்ச

ஸ்தோப, ம் ஹேலநமேவ வா |

வைகுண்ட, நாமக், ரஹணம்

அஸோஷாக, ஹாரம் விது, ||

[பாகவதம் 6.2.14]

[பேரிட்டழைத்தலோ, பரிஹாஸத்துக்காகச் சொல்லுதலோ, பொருளில்லாமல் சொல்லுதலோ, சத்ருவுக்குக் கோபம் பிறக்கும்படி அவனைக் கேலிசெய்து சொல்லுதலோ, ஏதோ ஒரு வகையில் எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை உச்சரித்தல் ஸகல பாபங்களையும் போக்கும் என்று அறிகிறார்கள்.]

2. ஐஹலெனகிகமைஸ்வர்யம்

ஸ்வர்க்க, ரத்யம் பாரலெனகிகம் |

கைவல்யம் ப, க, வந்தஞ்ச

மந்த்ரோத்யம் ஸாத்ய, பிஷ்யதி ||

[வ்ருத்த, ஹாரீதஸ்ம்ருதி 3.4-7]

[(பசு புத்ரன் தொடக்கமாக சக்ரவர்த்தி பதவிவரை உள்ள) இவ்வுலக ஐஸ்வர்யத்தையும், ஸ்வர்க்க, ராநுப, வம் முதலாக (நான் முகன் பதவி ஈருக) உள்ள பரலோக ஐஸ்வர்யத்தையும், ஆத்மாநுப, வத்தையும், பரமபுருஷார்த்த, மான ப, க, வஸ்ஸாப, த்தையும் இந்த மந்த்ரம் கொடுக்கும்]

3. பக்கம் 141. 8வது ப்ரமாணம் பார்க்கவும்.

பக்கம்—144

1. பக்கம் 141 ில் பார்க்கவும்.

பக்கம்—145

1. அகிஞ்சித்கரஸ்ய ஸேஷத்வாநுபபத்தி:

[எம்பெருமான் திறத்தே ஏதும் பணிசெய்யப் பெருதவனுக்கு ஸேஷத்வம் பொருந்தாது.]

பக்கம்—148

1. ஏதமாநந்த,மயமாத்மாநம் உபஸங்க்ரம்ய |

இமாந் லோகாந் காமாந்நீ காமரூப்யநுஸஞ்சரந்

ஏதத் ஸாம க்ராயந்நாஸ்தே—ஹாவு ஹாவு ஹாவு ||

[கை. ப்.ருகு. 10-5]

[முக்தன் இந்த ஆனந்த,மயனுன பரமாத்மாவைக் கிட்டி இஷ்டமான உருவங்களை உடையவனும், இஷ்டமான அன்னம் (அநுபூவம்) உடையவனும், இந்த லோகங்களில் (பரமாத்மாவைப்) பின் தொடர்ந்துகொண்டு “ஹாவு ஹாவு ஹாவு” என்ற ஸாமத்தைப்பாடிக் கொண்டிருக்கிறான்]

2. அத, ய இஹாத்மாநமநுவித்,ய வ்ரஜந்த்யேதாம்ஸ்ச

ஸத்பாந் காமாந் தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷு

காமசாரோ புவதி

[சு.ரத் 8-1-6]

[எவர் இங்கு பரமாத்மாவையும் அவனது அபஹதபாப் மத்வம் முதலிய கஸ்யாண குணங்களையும் உபாஸித்துப் பரலோகமடைகிறார்களோ, அவர்கள் பரமாத்மாவின் உடைமையான எல்லா உலகங்களையும் விரும்பியபடி அநுபூவித்து திருப்தி அடைகிறார்கள்.]

3. யேந யேந த,ாதா க,ச்ச,தி

தேந தேந ஸஹ க,ச்ச,தி |

தத்யத,ா தருணவத்ஸா வத்ஸம் வத்ஸோ வா

மாதரம் ச,ரயா வா ஸத்வமநுக,ச்சே,த்

தத்யாப்காரம் ||

[பரமஸம்ஸிதை]

[இளங்கன்றையுடைய பசு கன்றையும், கன்று பசுவையும், (அல்லது குழந்தை தாயையும்), கிழல் பிராணியையும் எப்படிப் பின்தொடர்கின்றனவோ அப்படியே எப்படி எப்படிப் பரமபுருஷன் செல்லுகிறானோ, அப்படி அப்படியே (முகத்தனும்) கூடப் போகிறான்.]

4. தந்நியுத்த: கரிஷ்யாமி

[அவ்ஞஸ் நியமிக்கப்பெற்றுச் செய்வேன்.]

பக்ம்-149

1. பரவாதஸ்யி காருத்ஸ்த,

த்வயி வர்ஷஸாதம் ஸ்தி,தே।

ஸ்வயந்து ருசிரே தே,ஸே

கரியதாயிதி மாம் வத,||

[ரா. ஆ. 15-7]

[ராம! அடியேன் பரதந்த்ரன்; தேவர் பல்லாண்டு வாழினும் பரதந்த்ரனாகவே இருப்பேன். தேவரீர் திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்கான அழகிய இடத்தில் 'ஆச்ரமம் அமரத்திடுக' என்று அருளிச்செய்யவேணும்.]

2. ஓமித்யேகாஷ்டாம்। நம இதி த்,வே அஷ்டரே।

நாராயணயேதி பஞ்சாஷ்டாணி। ஓமித்யக்,ரே

வ்யாஹரேத்। நம இதி பஞ்சாத்। நாராயணயே-

த்யுபரிஷ்டாத்।

[நாராயணோபநிஷத்]

['ஓம்' என்பது ஒரெழுத்துடையது. 'நம:' என்பது இரண்டு எழுத்துக்களை உடையது. 'நாராயணய' என்பது ஐந்து எழுத்துக்களை உடையது. 'ஓம்' என்பதை முதலில் உச்சரிக்கவும். 'நம:' என்பதை அடுத்தபடி உச்சரிக்கவும். "நாராயணய" என்று அதற்குமேல் உச்சரிக்கவும்.]

பக்ம்-151

1. ப்,ரஹ்மணே த்வா மஹஸ ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத

[சுத. தா 51]

[பரப்,ரஹ்மமாகிய உன்னை அடையும்பொருட்டு 'ஓம்' என்ற மந்திரத்தை அநுஸந்தித்து ஆத்மஸமர்ப்பணம் செய்யவும்.]

2. ஓங்காரோ ப,க,வாந் விஷ்ணு:

த்ரித,ாமா வசஸாம் பதி: |

தது,ச்சாரணதஸ்தே து

விநாஸம் யாந்தி ராக்ஷஸா: || [வி. பு. 2-8-54]

[ஓங்காரம் ப,க,வான் விஷ்ணு (அதாவது எம்பெருமான் காரணகீச் சொல்லுகிறது.) வ்யாஹ்ருதிகளான பூ,; பு,வ: ஸுவ: என்பவற்றின் தே,வதைகளான அக்,னி வாயு ஸூர்ய தே,வதைகளை ஆச்ரயித்துள்ளது. வேத,ங்களில் தலையானது. அதை உச்சரிப்பதால் அந்த ராக்ஷஸர்கள் காசமடைகிறார்கள்.]

3. ரஸோதஹம்ஸ= கௌந்தேய

ப்ரப,ாடஸ்யி ஸஸிஸூர்யயோ: |

ப்ரணவஸ்ஸர்வவேதே,ஷ=

ஸப்,த,; கே, பெளருஷம் ந்ருஷ= || [கீ,தை 7-8]

[குத்திமகனே! நான் நீரில் நஞ்சுவையாயிருக்கின்றேன். சந்த்,ர ஸூர்யங்களின் ஒளியாயிருக்கிறேன். எல்லா வேத,ங்களிலும் ஓங்காரமாயிருக்கிறேன். ஆகாஸத்தில் ஸப்,த,கு,ணமாயிருக்கிறேன். ஆண்களின் ஆண்மையாயிருக்கிறேன்.]

4. நஹி பாலநஸாமத்,யம் ருதே ஸர்வேஸ்வரம் ஹரிம் |

ஸ்தி,தௌ ஸ்தி,தம் மஹாப்ராஜ்ஞ! ப,வத்யந்யஸ்ய

கஸ்யசித் || [வி. பு. 1-22-21]

[மஹாபு,த்,தி,மானே! ரக்ஷணத்தில் நிலைநிற்கும் ஸர்வேச் வரனான ஹரியைத்தவிர வேறு எவனுக்கும் ரக்ஷிக்கும் வல்லமை கிடையாதன்றோ]

பக்கம்—152

1. அகி,லபு,வநஜந்மஸ்தே,மப,ங்க,ாதி,லீலே

விநதவிவித,பூ,தவ்ராதரகைகதீ,சேஷ |

ஸ்ருதிஸிவஸி விதீ,ப்தே ப்,ரஹ்மணி ஸ்ரிதிவாலே

ப,வது மம பரஸ்யிந் ஸோமுஷீ ப,க்திருபா ||

[ஸ்ரீப,ாஷ்ய மங்க,ள ஸ்லோகம்]

[அகில உலகங்களையும் படைத்தல் அளித்தல் அழித்தல் மோக்ஷமளித்தல் முதலியவற்றை விளையாட்டாக உடைய வனும், தன்னை வணங்கும் ப்ராணிகளைக் காத்திடுதலையே விரதமாக உடையவனும், பரப், ப்ரஹ்மமுமான ஸ்ரீநிவாஸனி டத்தில் எனக்கு புக்திருப்பமான ஞானம் உண்டாகட்டும்.]

2. ஸ்ரீயபதி: [கீ, தாய, ஈஷ்ய ஆரம்பம்]

[திருமகள் கேள்வன்]

3. தமஸ: பரமோ தாதா

ஸங்க, சக்ரக, தாதா, ர: |

ஸ்ரீவத்ஸவதோ நித்யஜி:

அஜய்யஸ் ஸாஸ்வதோ த், ருனா || [சா. டி 114-15]

[ராமபிரான் மூலப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்டவர். ஸர்வாதாரமானவர். சங்கு சக்ரம் கதைகளை ஏந்தியவர். ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மறுவை மாஸ்பில் உடையவர். பிராட்டியை இணை பிரியாது பெற்றிருப்பவர். (எவரானும்) வெல்லமுடியாதவர். ஸாஸ்வதமானவர். உறுதியானவர்.]

பக்கம்—158

1. தாஸ்ய, தா: ல்வதஸர்வே

ஹ்யாத்மாத: பரமாத்மத: ||

[ஹாரீதஸ்குதி, ஈச்வரஸம்ஹிதை, சிவலாக்ஷம்]

[பரமாத்மாவுக்கு எல்லா ஆத்மாக்களும் இயற்கையாகவே அடிமைப்பட்டவர்களன்றோ.]

2. பக்கம் 131. ப்ரமாணம் 1ல் பார்க்கவும்.

3. பக்கம் 148. ப்ரமாணம் 1ல் பார்க்கவும்.

4. தாலோஹம் கோஸலேந்த்ரஸ்ய

ராமஸ்யாக்லிஷ்டகர்மண: |

ஹநுமாத் ஸத்ருஸைந்யநாம்

நிஹந்தா மாகுதாத்மஜ: ||

[சா. ஸா. 42.86]

[கோஸலநாட்டின் அதிபதியும் அரிய காரியங்களையும் எளிதாகச் செய்து முடிப்பவனுமான ராமனுக்கு சத்ருஸையங்களை அழிப்பவனும், வாயுவின் மைந்தனும் ஹநுமான் என்னும் பெயரை உடையவனுமான நான் அடியவன்.]

5. ஸர்வம் பரவஸம் து,ஃக்க,ம்

ஸர்வமாத்மவஸம் ஸுக,ம்

இதி வித்யாத் ஸமாஸேந

லக்ஷணம் ஸுக,து,ஃக்க,யோ: ||

[மது 4-160]

[பராதீனமாயிருப்பதெல்லாம் துன்பம்; ஸ்வாதீனமாய் வருவதெல்லாம் இன்பம்; இவ்விதம் இன்பதுன்பங்களுடைய லக்ஷணத்தைச் சுருக்கமாக அறியவும்.]

பக்கம்—154

1. ஸேவா ஸ்வவ்ருத்திராக்,பாதா

தம்மாத் தாம் பரிவர்ஜயேத் ||

[மது 4-6]

[அடிமைத்தொழில் நாய்த்தொழில் எனப்படும்; ஆதலால் அதை விலக்கியிருக்கக் கடவன்.]

2. வாலுதே,வதருச்ச,ரயா

நாதிஸீதா ந கர்மத,ர |

நரகாங்க,ரரஸமநீ

ஸா கிமர்த்த,ம் ந ஸேவ்யதே ||

[க,ரகுட, புரா 22-21]

[வாலுதே,வனாகிற மரத்தின் நிழல் அதிகக் குளிரற்றது; அதிக உஷ்ணமும் தராது. நரகமாகிய தீயின் உஷ்ணத்தை அழியச் செய்வது. அதை ஜீவர்கள் அடையாமலிருக்கக் காரணம் என்ன?]

3. பே,ாக,ர இமே விதி,ஸிவாதி,பத,ஞ்ச கிஞ்ச

ஸ்வாத்மாநுபூ,திரிதி யா கில முக்திருக்தா |

ஸர்வம் ததூ,ஷஜலஜோஷமஹம் ஐ,ஷேய

ஹஸ்தர்யத்,ரிநாத, தவ த,ரஸ்யமஹாஸஜ்ஞ: ||

[வரத,ராஜஸ்தவம் 81]

[அத்திகிரிப் பேரருளாளனே! உன்னுடைய அடிமையின் சுவையறிந்த அடியேன் இவ்வுலக பேடாகூங்கள், பூரஹ்ம ருத்ரர்களுடைய பதவிகள், உன் ஆத்மாநுபூவம் என்கிற கைவல்ய மோகும் இவை எல்லாம் உவநீரைப்போல் அஸாரமென்று நனைத்து விலக்கியிருக்கக்கடவேன்.]

4. தவ த்ரஸ்யஸுகை, கஸங்கி, நாம்

ப,வநேஷ்வஸ்தவபி கீடஜந்ம மே।

இதராவஸதே, ஷு மாஸ்ம பூ,த்

அபி சேத் ஜந்ம சதுர்முக,ாத்மநா || [ஸ்தே. 55]

[உனது அடிமையாகிய ஸுக,மொன்றிலேயே ஈடுபட்டவர் களுடைய திருமாளிகைகளில் அடியேனுக்கு ஒரு புழுவாக வாவது பிறப்பு உண்டாகவேணும். மற்றவர் வீடுகளில் பிரமனாகப் பிறப்பதும் எனக்கு வேண்டியதில்லை.]

5. யஸ்மிந்தித,ம் ஸஞ்ச விசைதி ஸர்வம்

யஸ்மிந் தே,வா அதி,விஸ்வே நிஷேது, |

ததே,வ பூ,தம் தது, ப,வ்யமா இத,ம்

தத,கூரே பரமே வ்யோமந் || [தை. நா. 1-2]

[எந்தப் பரமாத்மாவிடம் இந்த உலகனைத்தும் ஸம்ஹார காலத்தில் லயிக்கின்றதோ, ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் நாமருபங் களை அடைகிறதோ, எந்தப் பரமாத்மாவிடம் எல்லா தே,வர் களும் ஆஸரயித்திருக்கிறார்களோ, அவரே இறந்தகாலத்தில் இருந்த பொருளாயிருப்பீர், வருங்காலத்தில் உண்டாகப் போகும் பொருள்களும் அவரே. இப்போதிருக்கும் இப் பொருள்களும் அவரே. ஸர்வாத்மாவான அந்தப் பரமாத்மா அழிவில்லாத பரமபத,த்தில் இருக்கிறார்.]

6. ததே,வாக்,நில தத்,வாயு

தத் ஸஞ்சயத் தது, சந்த்,ரமா: |

ததே,வ ஸஞ்சரமம்ருதம் தத், பூரஹ்ம

தத,ரப: ஸ ப்ரஜாபதி: ||

[தை. நா. 1-7]

[அந்தப் பரமாத்மாவே அக்ஷரி; அந்தப் பரமாத்மாவே வாயு, அவரே சூர்யன். அவரே சந்த்ரன். சுடர்ச்சோதியான திருமேனி உடைய அவரே அழிவற்றவர். அவரே நீர்; அதில் உண்டான ப்ரஹ்மாண்டத்தின் அதிபதியான ப்ரஜா பதியும் அவரே.]

பக்கம்—155

1. உகாரஸ்ச ஏவகாசார்த்த, [புட்டர்ஸூக்தி]

[உகாரம் "ஏவ" என்ற சொல்லின் பொருளைக் கொண்டது.]

2. மந-ஜ்ஞாநே. [தூதுபாடம்]

['மந' எனும் தூது அறிதல் எனும் பொருளுடையது.]

3. தத், குண ஸாரத்வாத்து தத், வ்யபதே, ஸ: ப்ராஜ்ஞவத்

[ப்ரஹ்ம ஸூக்தம் 2-3-29]

[ஜ்ஞானமென்னும் குணத்தை ஸாரமாக உடையவனாயிருப்பதால் ஜீவன் ஜ்ஞானம் என்றே சொல்லப்படுகிறான். பரமாத்மா (ஆநந்த, குணத்தை ஸாரமாகக் கொண்டிருப்பதால் "ஆநந்தம்" என்று சொல்லப்படுவது) போல்.]

பக்கம்—157

1. அஹங்க்ருதிர்யா பூ, தாநாம்

[ஜீவராசிகளுடைய யாதொரு அஹங்காரம் உண்டோ]

2. அநாத்மந்யாத்ம பு, த், திர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யாமதி: |

அவித், யா தருஸம்பூ, தி யீ, ஜமேதத் த், வித, ா ஸ்தி, தம்||

[ஸி-பு 6-7-11]

[தான் அல்லாத தேஹத்தில் தான் என்ற நினைவும், தன்னுடையதல்லாத பொருள்களில் தன்னுடையதென்கிற நினைவும் (ஸம்ஸாரத்தை விளைக்கும்) அவித், யையாகிற காம்யகர்மங்களெனும் மரம் வளர்வதற்குறுப்பான இருபருப்பு களை உடைய விதையாகும்.]

3. அஹமந்தம் அஹமந்தம் அஹமந்தம்

அஹமந்தநாதே, ஸஹமந்தநாதே, ஸஹமந்தநாதே:

[கத-பு. 10.6]

[நான் (எம்பெருமானுக்கு பேராக், யமான) அன்னம்' உணவு. நான் (எம்பெருமானுக்கு பேராக், யமான) அன்னம். நான் (எம்பெருமானுக்கு பேராக், யமான) அன்னம். நான் (எம்பெருமானுடைய உகப்பாகிற) அன்னத்தை புஜிப்பவன். நான் அன்னத்தை புஜிப்பவன். நான் அன்னத்தை புஜிப்பவன்.]

4. அச்யதாஹம் தவாஸ்மீதி ஸைவ ஸம்ஸார பேஷஜம் ||

['அச்யதனே! நான் உனக்கு அடிமையாயிருக்கிறவன்' என்பதே ஸம்ஸாரமாகிற நோய் தீர மருந்தாகும்.]

5. த்வயக்ஷரந்து பவேந் ம்ருத்யுத்ரயக்ஷரம் ப்ரஹ்மண: பதம் |

மமேதி த்வயக்ஷரோ ம்ருத்யு: ந மமேதி ச ஸாஸ்வதம் ||

[பு. ரதம்-சாந்தி 13.4; ஆஸ்வ 51.30]

[இரண்டெழுத்து ஸம்ஸார காரணம். மூன்றெழுத்து ப்ரஹ்மத்தை அடைவிக்குமதாயிருக்கும். 'மம' என்கிற இரண்டெழுத்து ஸம்ஸார காரணம். 'ந மம' என்கிற மூன்றெழுத்து நிலைநின்ற மோக்ஷத்துக்குக் காரணம்.]

பக்ஷம்—158

1. த்ரய ஏவாத, நா சாஜந் பார்யா த, ஸஸத் த, ஸஸுத: |

யத் தே ஸமதி, க, ச்ச, ந்தி யஸ்யதே தஸ்ய தத், த, நம் ||

[பு. ர உத். 33.71]

[மன்னனே! பகைவி, தூஸன், மகன் மூவரும் தனமில்லாதவர்கள். இவர்கள் ஸம்பாதிக்கும் பொருளும் இவர்களுடைய ஏஜமானர்களுக்குச் சொந்தம்.]

2. அஹமபி ந மம ப, க, வத ஏவாஹம்ஸ்மீத்யேவம்

அமமதாம் யோஜயத்யதோ நம இதி ||

['நானும் எனக்குரியே னல்லேன். பகவானுக்கே அடியேனாகிறேன்' என்று இவ்வாறாக மமகாரம் இல்லாமையைத் தருவதால் 'நம:' எனப்படுகிறது.]

3. தல்ய யஜ்ஞவராஹஸ்ய விஷ்ணோமிததேஜஸ: |

ப்ரணாமம் யேதபி குர்வந்தி தேஷாமபி நமோ நம: ||

[விஷ்ணு த. சம்ப 90-53 யமவசனம்;

புர-ஸாந்தி 46-126 பி.ஷ்மஸ்தோத்ரம்]

[யஜ்ஞவராஹமானவரும், அளவற்ற தேஜஸ்ஸை உடைய வருமான அந்த விஷ்ணுவுக்கு எவர்கள் ஒரு நமஸ்காரம் செய்கிறார்களோ, அவர்களுக்குப் பலகால் நமஸ்காரம்.]

4. த்வதீ,யத,ர்ஸநேப்யேவம் ப,வேத்

[உன்னடியாரை னேவிப்பதிலும் இவ்வாறே ஆகவேண்டும்]

பக்கம்—160

1. ஏவமுக்தாஸ்த்ய: பார்த்த,ா:

யமென ச புருஷர்ஷபெ,ன |

த்,சௌபத்,யா ஸஹிதாஸஸர்வே

நமஸ்சக்ருர் ஜநார்த்த,நம் || [புர-ஆர 192-56]

[மார்க்கண்டேயரால் இவ்வாறு கூறப்பட்ட குந்தீபுத்ரர்கள் மூவரும், (மாத்,ரியின்) சிறந்த புத்ரர்களான நகுல ஸஹதே, வரும் த்,ரௌபதி,யுடன் கூட ஜநார்த்த,னனாகிய க்ருஷ்ணனை நமஸ்கரித்தார்கள்.]

பக்கம்—162

1. நாராணாம் அயநம்

[வ்யுத்பத்தி]

[அழியாத நித்ய பத,ார்த்த,ங்களுக்கு இருப்பிடம்.]

2. நாரா,அயநம் யஸ்ய

[வ்யுத்பத்தி]

[அழியாத நித்ய பத,ார்த்த,ங்களை இருப்பிடமாக உடையவன்.]

பக்கம்—164

1. அகாரார்த்த,ாயைவ ஸ்வமஹமத, மஹ்யம் ந நிவஹா:

நராணாம் நித்யாநாமயநமிதி நாராயணபத,ம் |

யமாஹாஸ்கை காலம் ஸகலமபி ஸர்வதர ஸகலாஸா

அவஸ்த,ாஸ்வாவி,ஸ்யுர்மம ஸஹஜகைங்கர்யவித,ய: ||

[அஷ்டஸ்லோக-3]

[அகாரத்தின் பொருளான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே நான் அடிமை. எனக்குரியேனல்லேன். 'அழியாத நித்ய பத்யார்த்தங்களுக்கு இருப்பிடமானவன்' என்று எவனை நாராயணபத்யம் சொல்லுகிறதோ அவனுக்கே ஸர்வதேஹ-ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைச்சுள்ளிலும் இயஸ்வாகச் செய்யப்படும் லோகங்கர்யங்கள் எனக்கு உண்டாகட்டும்.]

பக்ஷம்—165

1. தே தம் பு,க்த்வா ஸ்வர்க்குலோகம் விஸாலம்

க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விஸந்தி |

ஏவம் த்ரயீத,ர்மமநுப்ரபந்தா:

க,தாக,தம் காமகாமா லப,ந்தே || [கீ,தை 9-21]

[அவர்கள் அந்த விசாலமான ஸ்வர்க்கு, பே,ாக,ங்களை அநுப, வித்துவிட்டு, புண்ணியம் குறைந்தவுடன் மானுடலோகத்தை அடைகிறார்கள். இவ்வாறு (வேத,ாந்தமான உப நிஷத்தின் அர்த்தங்களை அறியாது)வேதத்தின் பூர்வப,ாக,த் தில் சொன்ன யாக,ம் முதலிய த,ர்மங்களை மட்டும் செய்து, விரும்பப்படும் ஸ்வர்க்க,ம் முதலானவற்றையே விரும்பி, அற்பமும், நிலையில்லாததுமான ஸ்வர்க்க,ம் முதலிய ஸுக,ங்களை அநுபவித்துத் திரும்பத் திரும்ப வருகிறார்கள்.]

2. ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாஸ்ரித்ய யதந்தி யே |

தே ப்,ரஹ்ம தத்,விது, : க்ருத்ஸநமத்,யாத்மம் கர்ம

சாகி,லம் || [கீ,தை 7-29]

[மூப்பு மாணம் முதலியவை அடியோடு கழிந்து, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்ற ஆத்மாநுப,வமாகிய மோக்ஷம் கிடைக்க என்னை ஸாத,நமாகப்பற்றி எவர்கள் முயற்சி செய்கிறார்களோ, அவர்கள் ப்,ரஹ்மம் எனப்படுவதையும், அத்யாத்மம் எனப்படுவது முழுவதையும் கர்மமெனப்படுவது அனைத்தையுமறிகிறார்கள்.]

3. ஆப்,ரஹ்மபு,வநால்லோகா: புந்ராவர்த்திநோஸ்ஜந |

மாமுபேத்ய து கெனந்தேய! புந்ரஜநம் ந வித்யதே ||

[கீ,தை 8-16]

[அர்ஜுன ! ப்ரஹ்மலோகம் வரையிலுமுள்ள எல்லா உலகங்களும் அழிவை உடையவை. குந்தீபுத்ரனே ! என்னை அடைந்தபின்போவெனில் மறுபிறப்பு இல்லை.]

4. தஸ்மாத,ஸக்தி ஸததம் கார்பம் கர்ம ஸமாசர |

அஸக்தோ ஹ்யாசரந் கர்ம பரமாப்நோதி பூருஷ : ||

[கீ,கத 3-19]

[கீழ்ச்சொன்ன காரணங்களால் பற்றற்றவனாய் (ஆத்மாவைக் காணும் வரை) இடைவிடாது அவசியம் செய்ய வேண்டியதென்றே கர்மயோகத்தைச் செய்வாயாக. பற்றற்றவனாய், கர்மயோகத்தைச் செய்யும் புருஷன் ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் மேலான ஆத்மாவை அடைகிறான்.]

5. தை,வீ ஹ்யேஷா கு,ணமயீ மம மாயா து,ரத்யயா |

மாமேவ யே ப்ரபத்,யந்தே மாயாமேதாம் தாந்தி தே ||

[கீ,கத 7-14]

[தேவனாகிய என்னால் நிர்மாணிக்கப்பட்டதும், முக்குணங்களை உடையதுமான இந்த என்னுடைய ப்ரக்ருதியாகிற மாயை கடக்க அரிது. என்னையே ஸரணமடைபவர்கள் இந்த மாயையைக் கடக்கிறார்கள்.]

பக்கம்—166

1. “க்,ராவாணா ப்லவந்தே”

[யஜுர்வேத,ம்]

[சுற்கள் மிதக்கின்றன.]

2. “அக்,நிநா ஸிஞ்சேத்” [இயலாத செயலுக்கு உதாஹரணம்]

[நெருப்பால் நனைக்கக்கடவன்.]

பக்கம்—167

1. நேஹாபி,க்ரமநாஸோ஽ஸ்தி ப்ரத்யவாயோ ந வித்,யதே |

ஸ்வல்பமப்யஸ்ய த,ர்மஸ்ய த்ராயதே மஹதோ ப,யாத் ||

[கீ,கத 2-40]

[இந்தக் கர்மயோகத்தை ஆரம்பித்து நடுவில் விட்டாலும் செய்தது வீணாய்ப்போகாது. தே,ரஷமுமில்லை. கர்மயோகம்

கடுவில் நின்றாலும், சிறிது செய்ததும் ஸம்ஸாரபயத்தி
னின்றும் காக்கிறது.]

பக்ஷம்—169

1. அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே

மஹாவிஸ்வாஸ பூர்வகம் ।

ததேகோபாயதாயாச்ஞா

ப்ரபத்தி: ஸரணாகுதி: || [பு.ரதமுனி: விஷ்வக் ஸம்]

[தன் இஷ்டம் வேறொன்றும் ஆகாதபோது, மஹா விஸ்வா
ஸத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு எம்பெருமான் ஒருவனையே
'உபாயமாக இருக்கவேணும்' என்று யாசிப்பது ப்ரபத்தி.
அதுவே ஸரணாகுதி.]

2. அஹமஸ்யி அபராதாநாம் ஆலயோடகிஞ்சநோடக,தி: ।

த்வமேவோபாயபூ,தோ மே ப,வேதி ப்ரார்த்த,நாமதி: ||

ஸரணாகு,திரித்யுக்தா ஸா தேவேடஸ்யிந ப்ரயஜ்யதாம் ||

[அஹிர்யுத்,த்யஸம்ஹிதை 37-30, 31]

['நான் குற்றங்களுக்கு ஓர் இருப்பிடமாயிருக்கிறேன். என்கை
ரக்ஷித்துக்கொள்ள ஓர் உபாயமற்றவனாக இருக்கிறேன்.
உன்னையொழிய வேறு புகலில்லாதவனாயிருக்கிறேன்.
நீயே எனக்கு உபாயம் ஆவாயாக' என்று பிரார்த்தித்
தும் புத்,தி,யே ஸரணாகு,தி எனப்படுகிறது. அது இந்த
புகுவான் விஷயத்தில் செய்யப்படட்டும்.]

3. தஸ்மாத் ந்யாஸமேஷாம்

தபஸாமதிரிக்தமாஹு: ||

[தை-நா 24-50]

[ஆகையால் இந்த ஸரணாகுதியை இந்த ஸத்யம் முதலான
ஸாத,நங்களுள் மேலானதாகச் சொல்லுகிறார்கள்.]

4. யோ ப்ரஹ்மாணம் வித,த,ாதி பூர்வம்

யோ வை வேத,நாம்ஸ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை ।

தம் ஹ தே,வம் ஆத்மபு,த்,தி,ப்ரஸாத,ம்

முமுகூர்வை ஸரணமஹம் ப்ரபத்,யே || [ஸ்வே 6-18]

[எவன் பிரமனை முன் படைத்தானோ, எவன் அவனுக்கு வேதங்களையும் உபதேசித்தானோ, அப்படிப்பட்ட தேவனும், தன்னைப்பற்றிய அறிவை அருள்கின்றவனுமாகிய பரமபுருஷனை, மோகும் அடைய விரும்பும் நான் ஸரணமடைகிறேன்.]

5. ஸரணம் த்வாம் ப்ரபந்தா யே

[யாவர் உன்னை ஸரணமடைந்துள்ளனரோ]

6. ப்ராயஸ்சித்தாந்யஸோஷாணி

தப:கர்மாத்தமகாநி வை।

யாநி தேஷாம் அஸோஷாணாம்

க்ருஷ்ணாஸ்மரணம் பரம்॥

[தவம், கர்மம் முதலிய எல்லா ப்ராயச்சித்தங்களிலும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்மரணம் சிறந்தது]

பக்கம்—176

1. ஸரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா

லங்காம் பரபலார்த்தந:।

மாம் நயேத்யதி, காகுதஸ்த:,

தத் தஸ்ய ஸத்ருஸாம் ப,வேத்॥ [ரா-ஸு 30-30]

[எதிரிகள் புலத்தை அழிக்கவல்ல சக்ரவர்த்தித்திருமகன் இலங்கையை அம்புகளால் கலக்கி என்னை மீட்டுச் செல்வாரேயாகில் அது அவருக்கே தக்கதாகும்.]

2. பக்கம் 61 ப்ரமாணம் 1 பார்க்கவும்.

3. அத, பாதகரீ,தஸ்த்வம் ஸர்வப,வேந ப,ரத।

விழுத்தாந்யஸமாஸம்ப:, நாராயணபரோ ப,வ॥

[விஷ்ணுத, 66-71]

[தூர்மபுத்ரனே! (ஜீவனின் அத்யந்த பரதந்த்ர ஸ்வரூபத்வத்துக்கு முரண்பட்டதாகையாலே அஞ்சத்தக்க பாதகம் போன்று) உபாயாந்தரங்களைக்கண்டு நீ அஞ்சுவா

யாகில் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உபாயாந்தரங்களை விட்டு
நாராயணனையே உபாயமாகப் பற்று.]

பக்கம்—177

ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு

தபோஜ்ஞாநஸமாதி, பி. 11

நராணாம் க்ஷீணபாபநாம்

க்ருஷ்ணே ப, க்த்தி: ப்ரஜாயதே || [ஐகு, விஷ்ணுஸ்ம்ருதி]

[பல பிறவிகளில் கர்ம ஜ்ஞான ப, க்த்தியோகங்களாலே
பாபம் அழியப்பெற்றவர்களான மனிதர்களுக்கு க்ருஷ்ண
னிடம் ப, க்த்தி உண்டாகிறது.]

பக்கம்—179

1. பு, க்த்வா சாந்த், ராயணம் சரேத் | [ஸ்ம்ருதி]

[(தகாத உணவை) உண்டால், (அப்பாபம் நீங்குவதற்குச்)
சாந்த், ராயண விரதத்தைச் செய்யக்கடவன்]

2. ஸ்நாத்வா பு, ஞ்ஜீத [ஸ்ம்ருதி]

[குளித்தபின்பே உண்ணக்கடவன்]

பக்கம்—180

1. ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந்

க்ஷீரார்ணவ நிகேதந: |

நாக, பர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய

ஹ்யாக, தோ மது, சாம் புரீம் ||

[ஹரிவம்ச-விஷ்ணுபர் 55-62]

[இந்த ஸ்ரீய:மதியாகிய நாராயணன் பாற்கடலுள் பையத்
துயின்று, பின்பு ஆதிசேஷனாகிய அணையை விட்டெழுந்து,
(அதை முன்பே அனுப்பி) தான் மதுரைக்கு வந்து
சேர்ந்தான்.]

பக்கம்—181

1. மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சித, ஸ்தி த, நஞ்ஜய |

மயி ஸர்வமித, ம் ப்ரோதம் ஸதித்ரே மணிக, ண இவ ||

[கி, தை 7.7]

[அர்ஜுன! எல்லா உயிர்களுக்கும் ஸேஷியாக இருப்பதால் எப்படி நான் உயர்ந்தவனோ, அப்படியே குணங்களாலும் நானே உயர்ந்தவன். என்னைத் தவிர குணங்களாலே உயர்ந்த வஸ்து உலகத்தில் கிடையாது. நூலில் மணிகள் கோக்கப்பட்டிருப்பதுபோல், உலகனையும் என்னிடத்தில் கோக்கப்பட்டிருக்கிறது.]

2. ஸகே,தி மத்வா ப்ரஸப,ம் யது,க்தம்

ஹே க்ருஷ்ண! ஹே யாத,வ ஹே ஸகே,தி।

அஜாநதா மஹிமாநம் தவேமம்

மயா ப்ரமாத,ாத் ப்ரணயேந வா஽பி || [கீ,தை11-41]

[உன்னுடைய பெருமையை அறியாமல் தவறான எண்ணத்தாலோ, நெடுநாள் பழகின அன்பினாலேயோ ஏதோழன் என நினைத்து, 'ஏ க்ருஷ்ண! ஏ யாதவா! ஏ தோழனே!' என்று வணக்கமில்லாமல் நான் என்ன சொன்னேனோ (அதனைத்தையும் நீ மன்னிப்பாய்).]

3. ஆஸ்யே க்,ருஹீத்வா துரக,ஸ்ய ப,ந்த,ாந் ||

[(பார்த்தனின் தேர்க்) குதிரையின் கடிவாளங்களை வாயாலே கவ்விப்பிடித்துக்கொண்டு (நின்றான் கண்ணன்).]

4. தஸ்மை ஹோக: ப்ராணோ ப்,ரஹ்ம

கம் ப்ரஹ்ம க,ம் ப்,ரஹ்ம

[சு,ரத் 4-10.5]

[அந்த உபகோஸலனுக்கு அக்,னிகள் கூறின—“அனைவரையும் உயிர்ப்பிக்குமவன் பரமபுருஷன். அளவிறந்த ஸுக,மும் பரமபுருஷன்”]

5. ரஸோ வை ஸ, ரஸம் ஹ்யேவாயம்

ஸப,த்,வா ஆநந்தீ, ப,வதி।

[தை-ஆநந்த 7.1]

[அந்தப் பரமபுருஷன் ரஸ (ஆநந்த,) ஸ்வரூபனல்லவா; இந்த ஜீவன் ஆநந்த,ஸ்வரூபனான அப்பரமபுருஷனை அடைந்து ஆனந்த,முடையவனாகிறான்.]

6. ஸோஸ்ருதே ஸர்வாந் காமாந்

ஸஹ ப், ரஹ்மணா விபஸ்சிதா || [தை-ஆ.நந்த 31]

[ஸ்ரீய:பதியாகிய எம்பெருமாளை உபாஸிப்பவன் ஸர்வஜ்ஞனாகிய பரமபுருஷனோடு, அவனது ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களையும் அநுபுவிக்கிருன்.]

7. நக,நியமிதகண்டு,ந் பாண்ட,வஸ்யந்த,நாஸ்வாந்

அநுதி,நமசி,விஞ்சந் அஞ்ஜலிஸ்தை, பயோபி, ||

அவது விததக,நாத்: தோத்ரஸம்ஸ்யூதமௌலி:

த, ௪ நவித்,ருதரஸ்மி: தே,வகீபுண்யராஸி: ||

[க்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம் 2-47]

[பாண்டு,புத்ரனான அர்ஜுனனுடைய தேரிலிருக்கும் குதிரைகளைத் தன் திருநகங்களாலே தினவு தீரச் சொரிந்துவிட்டு, கையாலே நீரேடுத்து தினந்தோறும் அவற்றைக் குளிப்பாட்டுகிறவனாய், பரந்த திருமேனியை உடையவனாய், சாட்டையை முடியில் செருகிக்கொண்டிருப்பவனாய், கடிவாளத்தைப் பல்லாலே கவ்விக்கொண்டிருப்பவனாய், தேவகியின் புண்ணியப் பயனாய் அவதரித்தவனான கண்ணன் நம்மைக் காக்கட்டும்.]

8. ராக,வத்வேடப,வத் ஸீதா

ருக்மிணீ க்ருஷ்ணஜந்மநி |

அந்யேஷு சாவதாரேஷு

விஷ்ணோஷோடநபாயிநீ ||

[வி.பு. 1-9-144]

[இந்தப் பிராட்டி புகுவான் ராமனாய் அவதரித்தபோது ஸீதையானாள். க்ருஷ்ணனாய்ப் பிறந்தபோது ருக்மிணியானாள். விஷ்ணுவின் மற்ற அவதாரங்களிலும் இவள் அவனைவிட்டுப் பிரியாதே இருக்கிறாள்]

பக்கம்-182

1. யுவாடகுமார:

[ருக்,வேத,ம்-அஷ்ட 2-2-25]

[நல்ல யௌவனத்தை உடையவனாகவும் சிறிது புலனாகவும் இருப்பவன்,]

2. ஸ்பு,ரத்கிரீடாங்க,த,ஹாரகண்டி,கா-
மணீந்த்,ரகாஞ்சீகு,ணநூபுராதி,பி, : |
ரத,ரங்க,ஸங்க,ரஸிக,த,ராத,நூர்வரை:
லஸத்துலஸ்யா வநமாலயோஜ்ஜ்வலம் ||

[ஸ்தோ-ர 26]

[பிரகாஸிக்கிற கிரீடம், தோள்வளைகள், ஹாரம், திருக்கழுத்
தணி, ஸ்ரீகௌஸ்துபம், திருவரைமாண், திருச்சிலம்பு
முதலிய திருவாபுரணங்களாலும், சக்கரம், சங்கு, (நாத்த,க
மென்னும்) வாள், (கௌமோதூகீ என்னும்) கதை, (ஸாரங்
கம் என்னும்) வில் இவற்றாலும், பிரகாசிக்கும் திருத்துழாயை
உடைய வனமாலையாலும் விளங்காநிற்பவனும்.]

3. மந்மநா ப,வ மத்,ப,க்த:

மத்,யாஜீ மாம் நமஸ்குரு |

மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே

ப்ரதிஜாநே ப்ரியோடஸி மே ||

[கீ,தை 18-65]

[என்னை மிகவும் இனியவனாக நினை. என் புக்தனாகவும்,
என்னை ஆராதிப்பவனாகவும் ஆவாயாக. என்னை நமஸ்கரிப்
பாயாக. என்னையே அடைவாய். இது ஸத்யம். உனக்கு
ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறேன். நீ எனக்கு இனியனல்லவா.]

4. யே ச வேத,விதே,ர விப்ரா: யே சாத்,யாத்மவிதே,ர ஜநா: |

தே வித,ந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் த்ரம்ம ஸநாதநம் ||

[ப,ரா-ஆரண்ய 86-26]

[எந்த ப்,ராஹ்மணர் வேதப்பொருளை அறிந்துளரோ,
எவர் ஆத்மஜ்ஞானமுடையவரோ, அவர்கள் அனைவரும்
மஹாத்மாவான க்ருஷ்ணனை ஸநாதநத்ரம்மம் (இயல்வான
பழைய த்ரம்மம்) எனச் சொல்லுகிறார்கள்.]

5. இந்த்,ரகர்மா மஹேந்த்,ரஸத்வம்

பத்,மநாபே,ர ரணந்தக்ருத் |

ஸரண்யம் ஸரணஞ்ச த்வாம்

ஆஹர் தி,வ்யா மஹர்ஷய: ||

[ரா-யு. 120-17]

[ஹே ராம! “இந்திரனுடைய செயலைச் செய்வன்; அளவிறந்த ஐஸ்வர்யமுடையவன். உந்தித் தாமரையான். போரில் எதிரிகளை அழிப்பவன். தஞ்சமானவன். அனைவரையும் காக்கும் உபாயம்” என்று ஸனகாதி, மஹர்ஷிகள் உன்னைக் கூறுகிறார்கள்.]

6. அம்ருதம் ஸாத, நம் ஸாத், யம் [வி. த, ௪. 72-4]

[மோக்ஷமளிப்பவனாகவும், உபாயமாகவும், பயனாகவும் இருப்பவன்.]

7. யோகே, யோக, வித்யாம் நேதா |

ப்ரத, ரதபுருஷேஸ்வர: | [ஸஹஸ்ரநாமம் 3]

[நேரே மோக்ஷகாரணம். இதை அறிந்த அடியார்களின் யோக, க்ஷேமங்களைச் செய்வவன். ப்ரக்ருதி புருஷர்களுக்கு ஈச்வரன்.]

8. பக்கம் 185 ப்ரமாணம் 5 பார்க்கவும்.

9. தமேவ ஸரணம் க, ச்ச,

ஸர்வப, ரவேந ப, ரத |

தத்ப்ரஸாத, ரத் பராம் ஸாந்திம்

ஸ்த, ரதம் ப்ராப்ஸ்யஸி ஸாஸுவதம் || [சீ, தை 18-62]

[ப, ரதகுலத்துதித்தவனே! (உனக்கு ஸாரதி, யாய் வழிகாட்டியான) அந்தக் கண்ணனையே எல்லாப்படியாலும் தஞ்சமாக அடைவாயாக. அவனுடைய அநுக், ரஹத்தால் ஸர்வப, ந்த, ங் களும் நீங்கப்பெற்று அழிவில்லாத ஸ்த, ரனத்தை அடைவாய்]

பக்கம்—188

1. உத், த், ருதரதி, சரண:

[தேரில் அமர்ந்திருக்கும் அர்ஜுனனுடைய கால் (தன் தலைக்கு) மேலே இருக்கும்படி (ஸாரதி, யாய்) அமர்ந்திருக்கும் கண்ணன்.]

பக்கம்—190

1. தத, ர வித், வாந் புண்யபாபே விதூ, ய

நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி [முண்ட, க 3-1.3]

[பரமபுருஷனை ஸாக்ஷாத்கரித்தவுடன் ப்ரஹ்மஜ்ஞானி யானவன், புண்யபாபங்களை விட்டு, ப்ரக்ருதிஸம்பந்த மற்றவனாய், (புருஷோத்தமனுடன்) மேலான ஸாம்யத்தை அடைகிறான்.]

பக்கம்—193

1. பக்கம் 182 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

பக்கம்—198

1. தேவா வை யஜ்ஞாந்ருத்ரமந்தராயந் | ஸ ஆதித்யா நந்வாக்ரமத | தே த், விதைவத்யாத் ப்ராபத்யந்த | தாந்ந ப்ரதிப்ராயச்ச,ந் | தஸ்மாத,பி வத்யம் ப்ரபந்நம் ந ப்ரதிப்ரயச்ச,ந்தி | [யஜுஸ்-காண்டம் 6-5-20]

[தேவர்கள் யஜ்ஞத்தில் ருத்ரனுக்கு ஹவிர்ப்பாகும் கொடுக்க மறுத்தார்கள். ருத்ரன் தேவர்களைக் கொல்லத் தொடங்கினான். அவர்கள் அஸ்வினீ தேவதைகளை ஸரணம் புகுந்தார்கள். அஸ்வினீ தேவர்கள் அவர்களைக் காட்டிக்கொடுக்கவில்லை. ஆகையால் ஸரணமடைந்தவன் கொல்லத்தக்கவனாயினும் அவனைக் காட்டிக் கொடுப்பதில்லை]

பக்கம்—198

2. பக்கம் 169 ப்ரமாணம் 3 பார்க்கவும்.

3. தாநி வா ஏதாந்யபராணி தபாம்ஸி ந்யாஸ ஏவாத்யரேசயத். [தை.நா. 5-49]

[முன்பு கூறப்பட்ட ஸத்யம் முதலான தபஸ்ஸுக்களைக் காட்டிலும் ஸரணாக,தியே விஞ்சியுள்ளது (சிறந்தது).]

4. பக்கம் 169 ப்ரமாணம் 4 பார்க்கவும்.

5. ஸ பித்ரா ச பரித்யக்த: ஸுரைஸ்ச ஸமஹர்ஷபி: |

தீர்ந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரமய தமேவ ஸரணம் கருத: ||

[ரா-ஸு 38-33]

[அந்தக் காகாஸுரன் தந்தையினாலும் (தாயினாலும்) மஹர்ஷிகளுடன் கூடிய தேவர்களாலும் கைவிடப்பட்ட

வனாய் முவுலகும் சுற்றித்திரிந்து அந்த ராமனையே ஸரண
மடைந்தான்.]

6. எக்ருதே,வ ப்ரபந்நாய தவால்மீதி ச யாசதே ।

அப,யம் ஸர்வபூ,தேப்,ய: ந,த,ராம்யேதத்,வ்ரதம் மம ॥

[ரா. யு. 18-35]

[ஒரு தடவை ஸரணமடைந்தவன் பொருட்டும், 'உனக்கு
அடியேனாகிறேன்' என்று பிரார்த்திப்பவன் பொருட்டும்
எல்லா ப்ராணிகளிடத்தினின்றும் எல்லோருக்கும் அப,யம்
அளிக்கிறேன். இது எனக்கு விரதம்.]

7. ப,த,த,ரஞ்ஜலிபுடம் தீ,நம் யாசந்தம் ஸரணாக,தம் ।

ந ஹந்யாத் ஆந்ருசம்ஸ்யார்த்த,ம் அபி ஸத்ரும் பரந்தப!॥

[ரா.யு. 18-27]

[எதிரிகளைத் துன்புறுத்துபவனே! இருப்பிடம் தேடி வருதல்,
கைகுவித்தல் என்னும் காயிகப்ரபத்தியையோ, மனத்தில
தை,ந்யம் (இயலாமை) எனும் மானஸப்ரபத்தியையோ,
வாயாலே பிரார்த்திப்பதாகிற வாசிகப்ரபத்தியையோ
செய்தவனை, ஸத்ருவாயிருந்தாலும் 'இவன் இரக்கமற்றவன்'
என்னும் அபவாதும் வாராமைக்காகவாவது ஹிம்ஸிக்கக்
கூடாது.]

8. ஜ்ஞாதம் மயா வஸிஷ்டே,ந

புரா கீ,தம் மஹாத்மநா ।

மஹத்யாபதி, ஸம்ப்ராப்தே

ஸமர்த்தவ்யோ ப,க,வாந் ஹரி : ॥

[ப,ரா-ஸப,ரா. 90-41]

['பெரிய ஆபத்து நேரிட்ட காலத்தில் பகவானான விஷ்ணு
நினைக்கத்தக்கவர்' என்று மஹாத்மாவான வஸிஷ்ட, முனிவர்
சொல்ல முற்காலத்தில் நான் அறிந்தேன்.]

9. பக்கம் 160 ப்ரமாணம் 1 பார்க்கவும்,

10. பக்கம் 169 ப்ரமாணம் 1 பார்க்கவும்,

11. பக்கம் 148 ப்ரமாணம் 3 பார்க்கவும்.

12. பக்கம் 148 ப்ரமாணம் 1 பார்க்கவும்.

13. ப,வாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா

கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே |

அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி

ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதஸ்ச தே ||

[ரா. அ. 31-27]

[நீர் வைதேஹியுடன் கூட மலைத்தாழ்வரைகளில் விளையாடுவீர். அடியேன் நீர் விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும் தூங்கும்போதும் உடக்கு எல்லா அடிமைகளையும் செய்வேன்.]

14. பக்கம் 149 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

15. தந்நியுக்த: கரிஷ்யாமி

[அவரால் நியமிக்கப்பட்டுச் செய்கிறேன்.]

16. ந த,ர்மதிஷ்டே,நாஸ்மி ந சாத்மவேதீ,

ந ப,க்திமாந் த்வச்சாஸூரவிந்தே, |

அகிஞ்சநோநநயக,திஸ் ஸரண்ய!

த்வத்பாத,மூலம் ஸரணம் ப்ரபத்யே ||

[ஸ்தோ. ர 22]

[தஞ்சமாகிய எம்பெருமானே! அடியேன் கர்மயோகத்தில் நிலைநின்றவன் அல்லேன். ஆத்மஜ்ஞானமும் உடையேனல்லேன். உன் திருவடித்தாமரைகளில் பக்தியையும் உடையவன் அல்லேன். ஒரு உபாயமுமற்றவனும், வேறுபுகலற்றவனுமான அடியேன் உன் திருவடித்தாமரைகளை உபாயமாக நிச்சயிக்கிறேன்.]

17. ப,க,வத் நாராயணபி,மதாநுரூப ஸ்வரூபரூப கு,ண
விப,வைஸ்வர்ய ஸீலாத்,பநவதி,காதிஸ்யாஸங்க்,
பேய கல்யாண கு,ணக,னும். பத்,மவநாலயாம்,

புகுவதீம், ஸ்ரியம் தேவீம், நித்யநபாயிதீம், நிரவதி,
யாம், தேவதேவ திவ்யமஹிஷீம், அகி, லஜக, ந்மாதரம்,
அஸ்மந்மாதரம், அஸ்ரண்யஸ்ரண்யாம், அநந்யஸ்ரணை,
ஸ்ரணமஹம் ப்ரபத்யே || [ஸரணாக, தி க, த்யம்-1]

[புகுவான் நாராயணனுக்கு இனிதாகவும் தகுந்ததாகவு
முள்ள ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதி, ஐச்வர்யம், ஸீலம்
முதலான எல்லையற்ற மேன்மையை உடையவையும்
கணக்கற்றவையுமான கல்யாண குணகூணங்கள் ஆகிய
வற்றை உடையவளும், பத்மவனத்தை இருப்பிடமாக
உடையவளும், பூஜிக்கத்தக்கவளும். எப்போதும் எப்பெரு
மானை விட்டு அகலவில்லாதவளும், தேவாஷமற்றவளும், தேவ
தேவனான எப்பெருமானுடைய திவ்யமஹிஷியும், எல்லா
உலகிற்கும் தாயாயிருப்பவளும், கத்தியற்றவர்களுக்கு கத்தி
யாயிருப்பவளுமான ஸ்ரீதேவியை வேறு புகலற்ற அடியேள்
தஞ்சமாக அடைகிறேன்.]

18. புவந்தமேவாநுசரத் நிரத்தாம்

ப்ரஸாத்த நிஸ்ஸேஷமநோதத, ரத்தர: |

கத, ராஹமைகாந்திக நித்யகிங்கர:

ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாத, ஜீவிதா || [ஸ்தே. ௪-46]

[உன்னையே இடைவிடாது அனுஸரித்துக்கொண்டு, மற்ற
எல்லா ஆசைகளையும் வாஸ்கையோடே விட்டு, ஒரு படிப்
பட்டதாய், நித்யமான தான கைங்கர்யத்தை உடையவளாய்,
பயனுள்ள வாழ்வை உடையவளாய் என்று நான்
(உன்னையே) மிகவும் உகப்பிக்கப்போகிறேன்?]

19. பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திக்குத பரிபூர்ணநவாத
நித்ய விஸாத, தம அநந்யப்ரயோஜந அநவதி, காதிரய
ப்ரிய புகுவத, துப, வேஹம் தத, ரவித, புகுவ
ததுப, வஜ்நிதாநவதி, காதிரய ப்ரீதிகாரிதாஸேஷா
வஸ்தே, ரகிதாஸேஷஸேஷதைகரதிரூப நித்யகிங்கரோ
புவாநி || [ஸரணாக, தி க, த்யம்-16]

[பரபு,க்தி-பரஜ்ஞாந-பரமபு,க்திசுளாலே செய்யப்படுமதான-
முழுமையாய், இடைவிடாதபடியாய், நித்யமாய், தெளிந்த
தாய், வேறுப்ரயோஜனம் வேண்டாதபடி தானே ப்ரயோஜந
மாய், உயர்வற உயர்ந்ததாய், இருக்கும்படியான புகுவத,நு
புவத்தை உடைய நான் அப்படிப்பட்ட புகுவத,நுபுவத்தால்
உண்டான எல்லையற்ற மேன்மையுடைய ப்ரீதியாலே செய்
விக்கப்பட்டதாய், எல்லா நிலைகளிலும் அநுகூலமாயிருக்கிற
ஸகல கைங்கர்யங்களிலும் ஆசையை உடையவனாய்க்
கொண்டு நித்ய கைங்கர்யத்தைப்பெற்று அநுபுவிக்கப்
பெறுவேனாகவேணும்.]

பக்கம்—199

1. ஆசார்யவாத் புருஷோ வேத, தத்த்வம் [சு,ரத் 6.14-2]
[ஆசார்யனை உடையவனே உண்மைப்பொருளை உணர்
வான்.]

2. கோ த,ர்ம: ஸர்வத,ர்மானாம் புவத: பரமோ மத: |
கிம் ஜபத் முச்யதே ஜந்து: ஜந்மஸம்ஸாரப,ந்த,நாத: |
[பு,ரர. ஸஹஸ்ரதாமாத்,யாயம்]

[எல்லா த,ர்மங்களுக்கும் மேற்பட்ட த,ர்மமாக தேவரீர்
நினைத்திருப்பது எது? எதை ஜபிப்பதினால் ஜீவன் ஸம்
ஸாரத்தில் பிறப்பதினின்றும் விடுபடுகிருள்.]

3. த,ர்மஜ்ஞஸமய, ப்ரமாணம் வேத,ரஸ்ச
[ஆபஸ்தம்ப,த,ர்ம 1-1-1, 2-8]
[த,ர்மமறித்தவர்களின் ஒழுக்கமே முக்கியமான ப்ரமாணம்;
(அடுத்தபடி) வேதமும் ப்ரமாணம்.]

4. ஆசார்யநிஷ்ட,ரமந்விஷ்ய
[ஆசார்ய நிஷ்டை,யை அடைந்து.]

5. ருஷ்யாதீ,நிஸ்ச கரந்யாஸம் அங்க,ந்யாஸஞ்ச வர்ஜயேத்
[ந்,வய மஹாமத்திரத்தை அநுஸந்திக்கும்போது ருஷிச்
சூத்தே,ர தே,வதைகளையும், அங்க,ந்யாஸ கரந்யாஸங்
களையும் அநுஸந்தித்து அநுஷ்டிக்கவேண்டியதில்லை.]

6. பக்கம் 169 ப்ரமாணம் 4 காண்க.

7. நாராயணபரம் ப்,ரஹ்ம தத்த்வம் நாராயண: பர:।

நாராயண பரோ ஜ்யோதி: ஆத்மா நாராயண: பர: ॥

[தை. நர.11]

[நாராயணனே பரப்,ரஹ்மம்; அவனே பரதத்துவம்; அவனே பரஞ்சோதி; அவனே பரமாத்மா.]

8. ஹ்ரீஸ்ச தே லக்ஷ்மீஸ்ச பத்ந்யெள

[பு. ஸ.1 உத்தராநுவாகம்]

[(பரமபுருஷனான) உனக்கு பூமிதேவியும், லக்ஷ்மீதேவியும் பத்னிகள்.]

9. பக்கம் 169 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

ந்யாஸ இத்யாஹுர்மநீஷிணோ ப்,ரஹ்மாணம்

[அறிவாளிகள் பரமாத்மாவை ந்யாஸம் என்றே குறிக்கிறார்கள்.]

10. யஸ்ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்

[முண்ட., 1-1-10]

[எந்தப் பரமாத்மா எல்லாப்பொருள்களின் ஸ்வரூபஸ்வ பாவங்களை அறிவானோ]

11. ஆநந்தோ ப்,ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத் [தை. ப்,ருகு. 6.1]

[ப்,ரஹ்மம் ஆநந்த,மயமானது என்று அறிந்தான்.]

12. ஸமஸ்தகல்பாணகு,ணத்மகோடஸௌ

ஸ்வஸக்திலேஸோத்,த்,ருதபூ,த லக்,க, :।

இச்ச,ரக்,ருஹீதாபி,மதோருதே,ஹஸ்

ஸம்ஸாதி,தாடஸேஷஜக,ந்,தி,தோடஸௌ ॥

[வி.பு. 6-5.84]

[இந்த ப,க,வான் ஸகலகல்பாண கு,ணங்களையும் இயற்கையாகவே உடையவன்; தன்னுடைய ஸக்தியில் ஒரு சிறிய பகுதியினாலேயே த,ரிக்கப்பட்ட பூ,தங்களை உடையவன்;

இச்சை, யினாலேயே எடுக்கப்பட்டவையும், இவ்வுடமானவையும்
மான பல தேஹங்களை உடையவன்; இவன் எல்லா
ஐகத்துக்கும் கன்மையைச் செய்பவன்.]

13. ஆத்மா வா அரே த், ஷ்டவ்யஸ்

ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதி, த், யாஸிதவ்யா

[கை-ப், ருகு 6-5-6]

[கேட்கத்தக்கதும், நினைக்கத்தக்கதுமான ஆத்மா தியானிக்
கத்தக்கது; பார்க்கத்தக்கது.]

பக்கம்—200

1. பக்கம் 129 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

2. பக்கம் 132 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

பக்கம்—201

1. ரோகி, ணும் ஓஷத, ம் யதா

[நோயுள்ளவர்களுக்கு மருத்துபோலே (ஸம்ஸாரிகளுக்கு
த், வயம்).]

பக்கம்—202

1. மத், ப, க்தம் ஸ்வபசம் வா஽பி நிந்த, ராம் குர்வந்தி யே நராம்

பத், மகோடிஸதேநாபி ந ஷமாமி வஸுந்த, ரே ||

[வராஹபுராணம்]

[பூ, தே, வி! சண்ட, ளானாயிருந்தபோதிலும், என்னுடைய
ப, க்தனை எந்த ஜனங்கள் நிந்தை, செய்கிறார்களோ,
அவர்களை, கோடிக்கணக்கான பத், மகாலங்களானாலும்
பொறுக்கமாட்டேன்.]

பக்கம்—203

1. மந்த்ரானாம் பரமோ மந்த்ரோ கு, ஹ்யநாம்

கு, ஹ்யமுத்தமம் |

பவித்ரஞ்ச பவித்ரானாம் மூலமந்த்ரஸ் ஸநாதத: ||

[நாரதீய, பகல்பம், அஷ்டாஷரப், ரஹ்மணித், யை 1-11]

[மந்திரங்களுள் மேலான மந்திரமும், ரஹஸ்யங்களுள்
மேலான ரஹஸ்யமும், பாவனங்களுள் பரமபாவனமும்
பழையதான (அஷ்டாஷரமேனும்) மூலமந்திரமேயாகும்.]

2. ப், ரஹ்மா உவாச—

ப, க, வந்! ஹிதமாக், யாதம் ஆத்மநாம் பததாமத, +
 த்வத்ப்ரபகம் மஹத் கர்ம காருண்யவிவஸாத்மநாம் ||
 அதீதா ப, ஹவோ மந்த்ரஃ ஸ்ரீமத, ஷ்டாக்ஷராதிகா, +
 ஏமி, + கர்மபி, ஷ்ஹாநா தாத் மந்த்ராத் ஸததம் ஜபந் ||
 த்வாமாப்தோத்யேவ புருஷ: புருஷம் புருஷோத்தமம் +
 ஏதாநி சோச்யமாநாநி கர்மானி கருணாகர்! ||
 து, ர்விஜ்ஞேயஸ்வருபாணி து, ஷ்காணி விப,ாக, ஸ: ||
 மந்த்ராம்ஸ் சைகைகஸஸ்தாவத் ஜபமாநஸ்ய மாத, வ! +
 உக்தேநைவ ச மார்க்கே, ண க, ச்ச, ந்யாயுரபக்யம் ||
 தஸ்மாத் ஸக்ருத் க்ருதேநைவ கர்மணு யேந மாநவ: +
 ஸக்ருஜ்ஜப்தேந மந்த்ரேண க்ருதக்ருத்ய ஸுகீ, ப, வேத் ||
 தத், ப், ருஹி கர்ம தந்மந்த்ரம் த, யார்த், ரஹ்ருத, யோ ஹ்யணி;

[ஸாத்வதம் என்பர்]

[பிரமன் கூறினான்:—கருணைவஸப்ப்பட்ட ப, க, வானே! (ஸம்ஸாரத்தில்) கீழே விழும் ஜீவர்களுக்கு நன்மை உன்னால் உரைக்கப்பட்டது. ஜீவர்களுக்கு உன்னை அடைவிக்கும் பெரிய செயல்களும் கூறப்பட்டன; ஸ்ரீமத, ஷ்டாக்ஷரம் முதலான பல மந்திரங்கள் (உன்னிடம் என்னால்) ஓதப்பட்டன. இச்செயல்களைச் செய்வதன் மூலமும், அந்த மந்திரங்களை எப்போதும் ஜபிப்பதன் மூலமும் ஜீவன் எல்லாப் புருஷர்களிலும் சிறந்தபுருஷனான உன்னையே அடைகிறான். கருணைக்கடலே! இதுவரையில் சொன்ன இச்செயல்கள் அறிதற்கு அறியவை; ஒரு பகுதியும் அநுஷ்டிக்க அரியவை. மாத, வானே! இம்மந்திரங்களில் ஒவ்வொன்றையும் நீ கூறிய வழியில் ஜபிக்கும்போது ஜபிப்பவனின் ஆயுளே முடிந்துவிடுகிறது. ஆகையால், எந்தச் செயலை ஒருமுறை செய்தாலும், எந்த மந்திரத்தை ஒருமுறை ஜபித்தாலும் மனிதன் செய்ய வேண்டியது அனைத்தையும் செய்தவனாய், பேரின்பத்தைப் பெறுவானே. அச்செயலையும் அந்த மந்திரத்தையும் கூற வேணும்; நீ கருணையால் நனைந்த நெஞ்சுடையவனன்றே.]

3. ப,க,வாறுவாச—

ஸத்யமுத்தாந்யஸக்யாநி கர்மானி கமலாஸத! |
 மந்தராணஞ்ச யத,பாஸாஸ்தாமநுஷ்ட,தநம் ந ஸக்யதே ||
 தத் கர்ம வித்,யதே யேந க்ருதமாத்ஸேண கர்மண |
 மாம் ப்ராப்நோதி நரோ ப்,ரஹ்மத்! மமாத்மா ச ப,விஷ்யதி ||
 மந்தரோ ஸி வித்,யதே யேந ஸக்ருது,ச்சாரிதேந வை |
 புருஷோ ஜீவலோகேதஸ்யிந் க்ருதக்ருத்யோ ப,விஷ்யதி ||
 விந்து தஸ்ய ச மந்த்ரஸ்ய கர்மண: கமலாஸத! |
 ந ஸப்,யதேதி,காசீ வா ஸ்ரோதுகாமோத,வா நர: ||
 த்வம் து மத்,ப,ாக்,யஸம்யோக,த ஏதத் கர்மானி வாஞ்ச,ஸி |
 ப்,ரஸீமி ஸர்வத,ர்மேப்,யோ க,ரீயோ மந்த்ர ஏவ ச ||
 ப்ரத,மம் ஸ்ருணு மந்தராணாம் சாதுராஜமநுத்தமம் |
 ஸர்வமந்த்ரப,வாந்யஸ்ய விஜ்ஞாதேந ப,வந்தி வை ||
 ஏதத்மந்த்ரமவிஜ்ஞாய யோ நரோ மாமபீ,பஸதி |
 ப,ரஹுப்,யாம் ஸாக,ரம் தர்த்துமஸப்,த்,வா ப்லவமிச்ச,தி ||
 தஸ்மாத்,யோ மாமபீ,பஸேத யோ வா ஸு,கி,துமிச்ச,தி |
 மந்த்ராஜயிமம் வித்,யாத் கு,ரோர் வசநபூர்வகம் ||
 நாநுகூல்யம் ந நகூத்ரம் ந தீர்த்த,ாதி,நிஷேவணம் |
 ந புரஸ்சரணம் நித்யம் ஜபம் வாபேகூதே ஹ்யயம் ||

[ஸாத்வதம் என்பர்]

[உந்தித்தாமரையில் பிறந்த பிரமனே! நான் மோக
 ஸாத,நமாகக் கூறிய செயல்களைத்தும் செயற்கரியவை
 என்பது உண்மையே. நான் உரைத்த மந்திரங்களின்
 ஜபமும் சாஸ்திரமுறைப்படிச் செய்ய இயலாதது. எந்தச்
 செயலைச் செய்வதாலேயே மனிதன் என்னை அடைந்து
 எனக்கே தூரகனுவானோ அந்தச் செயல் ஒன்று இருக்கி
 றது. எந்த மந்திரத்தை ஒருமுறை உச்சரிக்கச் செய்வ
 தாலேயே மனிதன் இவ்வுலகில் செய்யவேண்டியதனைத்
 தையும் செய்தவனாவானோ அந்த மந்திரமும் உள்ளது.
 ஆனால் அந்த மந்திரத்தை உச்சரிக்கவும், அச்செயலைச்
 செய்யவும், அவற்றை விரும்பிக் கேட்பதற்குக்கூடத்
 தகுதியுள்ளவன் இல்லை. ந்யோவேணை என்னுடைய

பூக்யத்தாலே அச்செயலையும், மந்திரத்தையும் கேட்க விரும்புகிறும். எல்லா தர்மங்களைக் காட்டிலும், சிறப்புற்றதான (ஸரணுகுதியாகிற) அச்செயலையும், (த்வயமாகிற) அந்த மந்திரத்தையும் முதலில் கூறுகிறேன். முதலில் மந்திரங்களுக்கெல்லாம் அரசனான திருமந்திரத்திற்கும் அரசனாய், ஒத்ததும் மிக்கதுமில்லாததான மந்திரத்தைக் கூறுகிறேன். இந்த மந்திரத்தை அறிந்தால் எல்லா மந்திரங்களின் பூலனும் கைகூடியதாகும். இந்த மந்திரத்தை அறியாமல் எந்த மனிதன் என்னை அடைய விரும்புகிறானோ அவன், ஓடும் கிடைக்காமல் கைகளாலேயே கடலைத்தாண்ட விரும்புகிறவனையாவான். ஆகையால் எவன் என்னை விரும்புகிறானோ, இன்பமுற நினைக்கிறானோ, அவன் மந்திரங்களுக்கெல்லாம் அரசனான இதை ஆசார்பன் வாயாலேயே அறியவேண்டும். திதி, வாரம், நக்ஷத்ரம் முதலானவை அநுகூலமாயிருப்பதையோ, தீர்த்தமாடுவது முதலான அங்கங்களையோ, தினந்தோறும் ஜபிப்பதையோ இந்த மந்திரம் அபேக்ஷிக்கவில்லை.]

பக்கம்—204

1 & 2. 293 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

3. வாசிகம் மாநலம் பாபம் காயிகம் தத் த்ரிதா க்ருதம் ।
த்வய மைரணமாத்ரேண நாஸம் யாதி ஸுநிஸ்சிதம் ॥

[மனோ வாக்காயங்களாகிற முக்கரணங்களாலும் செய்யப் பட்ட மூவகைப் பாபங்கள் த்வய மஹாமந்திரத்தை நினைப்பதாலேயே அழிகின்றன என்பது மிக உறுதி.]

பக்கம்—205

1. ப்ரஹ்மவித்யாப்தோதி பரம்

[தை. ஆ-1]

[ப்ரஹ்மத்தை அறிபவன் [தியானிப்பவன்] மேலான பூலனை (ப்ரஹ்மத்தை) அடைகிறான்.]

2. பக்கம் 61 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

பக்கம்—206

1. ஸூயதே. ஸ்ரயதே

[ஸ்ரீஸப், த, வ்யுத்பத்தி]

[(அனைவராலும்) ஆஸ்ரயிக்கப்படுகையாலும் (எம்பெருமானை) ஆஸ்ரயித்திருக்கையாலும் (பிராட்டி 'ஸ்ரீ:' எனப்படுகிறாள்).]

2. பல்பா: கடாசுக்ஷணமநுக்ஷணமீஸ்வரானும்
ஐஸ்வர்யஹேதுரிதி ஸர்வஜநீநமேதத் |
தாம் ஸ்ரீரிதி த்வது, பஸம்ஸ்யணாத் நிராணு:
த்வாம் ஹி ஸ்ரீய:ஸ்ரீயமுத, ராணுருத, ராவாச: ||

[ஸ்ரீவைகுண்ட, ஸ்த-29]

[எந்தப் பிராட்டியின் கடாசுக்ஷணமநு, இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கும் சுக்ஷணந்தோறும் ஐஸ்வர்யஹேதுவாகிறதென்பது ஸர்வஜநஸம்மதமானதோ, அந்தப் பிராட்டியை தேவரீரிடத்தில் ஆஸ்ரயித்திருப்பது காரணமாகவே ஸ்ரீயென்று நிருக்தி கூறுகின்றார்கள். உதாரவாக்குகளான திருமங்கையாழ்வார், ஆளவந்தார் போல்வாரும் தேவரீரையன்றோ திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வனென்கிறார்கள்.]

3. ஸ்ருணோதி. ஸ்ராவயதி [ஸ்ரீஸப், தவ்யுத்பத்தி]

[(சேதனர் சொல்லும் வார்த்தைகளைக்) கேட்கையாலும், (அதை எம்பெருமானைக்) கேட்பிக்கையாலும் (பிராட்டி 'ஸ்ரீ:' எனப்படுகிறாள்).]

பக்கம்—207

1. யத் ப், ரஹ்மகல்ப நியுதாநுப, வேத்யநாஸ்யம்
தத் கில்பி, ஷம் ஸ்ருஜதி ஜந்துரிஹ சுக்ஷணர்த்தே, |
ஏவம் ஸத, ர ஸகலஜந்மஸு ஸாபராத, ம்
சுஷாம்யஸ்யஹோ தத, பி, ஸத்தி, விசாமமாத்ராத் ||

[ஸ்ரீவைகுண்ட, ஸ்தவம் 61]

[எந்தப் பாபமானது பிரமனுடைய ஆயுளைப்போன்று லக்ஷம் மடங்கு காலம் அநுபவித்தாலும் அழியாதோ, அப்படிப்பட்ட பாவத்தை ஜீவன் இங்கு அரைக்கணத்தில் செய்கிறான். இப்படி எல்லாப் பிறப்புகளிலும் எப்பொழுதும் குற்றம்புரிந்த அடியேனை 'இனிப் பாவஞ் செய்யமாட்

டேன்' என்று பாபத்தில் விருப்பம் தவிர்ந்தவுடன் பொறுத் தருளுகிறாய். என்ன ஆச்சர்யம்!]

2. தானஹம் த்விஷத: க்ருராத் ஸம்ஸாரேஷு- நராத்மாந் |
கூபபாம்பஜஸ்த்ரமஸாபு, நாதாஸுரீஷ்வேவ யோதிஷு ||

[சூ.த 16-19]

[த்,வேஷிகளும், கொடியவர்களும், மனிதரிற் கடையான வர்களும், அமங்குளமானவர்களுமான அவர்களை ஸம்ஸாரத் திலேயே, அஸுரஸம்பந்தமுள்ள பிறப்புக்களிலேயே எப் போதும் தள்ளுகிறேன்.]

3. மத்,புத்தம் ஸ்வபசம் வாபி நிந்த,ரம் குர்வந்தி யே நரா: |
பத்,மகோடிஸதேநாபி ந கூமாயி வஸுந்த,ரே! ||

[வ.ஹபுராணம்]

[நாய்மாமிசம் தின்னும் சண்டாளனுயினும் என் புத்தனை எவர்கள் நிந்தனை செய்கின்றனரோ அவர்களை நூறுகோடி பத்மகாலங்கள் கழிந்தாலும் பொறுக்கமாட்டேன்.]

4. த்ரஸீநாம் சாவணஸ்யாஹம் மர்ஷயாமீஹ துர்ப்ப,லா

[ரா.யு 116-41]

[இவர்களுடைய கண் கலங்கக் காரணமாட்டாத) துர்ப்பு, லையான நான் ராவணனுடைய தூஷிகளாகிற இவர் களை மன்னிக்கிறேன்.]

5. யத்யா த்,ருப்தஸ்ச மாதங்க்ய: ஸஸஸ்ச ஸஹிதோ வநே |
தத்யா த்,விரத,வத், ராமஸ் த்வம் நீசஸஸ்வத் ஸ்ம்ருத: ||

[ரா.ஸு 22-16]

[ஒரு காட்டில் மதுங்கொண்ட யானையும், நரியும் சேர்ந் திருந்தாலெப்படியோ அப்படியே, யானைபோன்றவர் ராம பிரான்; நீ ஒரு குள்ளநரியைப் போன்றவன்.]

6. சாவணோ லோகராவண:

[உலகனைத்தையும் அழச்செய்கையால் 'ராவணன்' (அழச் செய்பவன்) என்னும் பொருத்தமான பெயரைப் பெற்றவன்.]

பக்கம்—208

1. விதி,தஸ் ஸ ஹி த,ர்மஜ்ஞஸ் ஸரணாக,தவத்ஸை: |

தேந மைத்ரீ ப,வது தே யதி, ஜீவிதுமிச்ச,ஸி |

[ரா.ஸு 21-20]

[(ராவணா!) ஸ்ரீராமபிரான் த,ர்மத்தை அறிந்தவராகவும், ஸரணமடைந்தவரிடம் வாத்ஸல்யமுடையவராகவும் பிரஸித்,த,மானவர். நீ உயிர் வாழ விரும்பினாயாகில், அவருடன் உனக்கு நட்பு உண்டாகட்டும்.]

2. மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்த,ரநம் பரீப்ஸதா |

வத,ம் சாடநிச்ச,தா கே,ரம த்வயாடஸௌ புருஷர்ஷப, ||

[ரா.ஸு 21-19]

[(ராவணா!) நீ உன்னுடைய குடியிருப்பை விரும்பினாயாகில், கே,ரமான வத,த்தை விரும்பாமலிருந்தாயாகில், இந்தப் புருஷர்ஷேஷ்ட,ரான ஸ்ரீராமபிரானை நண்பனாகக் கொள்வது தகுந்தது.]

3. அலமேஷா பரித்ராதும் ராக்ஷஸ்யோ

மஹதோ ப,யாத் [ரா.ஸு 27-46]

[இந்த ஸீதை ராக்ஷஸிகளைப் பெரும்ப,யத்தினின்றும் காக்கவல்லவள்.]

4. ததஸ் ஸா ஹ்ரீமதீ ப,ரலா ப,ர்த்துர் விஜயஹர்ஷிதா |

அவோசத் யதி, தத் தத்,யம் ப,வேயம் ஸரணம் ஹி வ: ||

[ரா.ஸு 58-90]

[லஜ்ஜை நிரம்பியவளாய், கணவனின் ஜயத்தைக் கேட்டு ஆனந்த,மடைந்தவளான அப்பிராட்டி 'அக்கனவு உண்மையானால் உங்களுக்கு நான் தஞ்சமாகிறேன்' என்று உரைத்தாள்.]

பக்கம்—209

1. பாபாநாம் வா ஸுப,ரநாம் வா வத,ரர்ஹாணாம்

பலவங்க,ம |

கார்யம் கருணமார்யேண ந கஸ்சிந்நாபராத்,யதி ||

[ரா. பு 116-44]

[வா ன ர | பாபிகளாயினும், புண்யமுள்ளவராயினும், கொல்லத்தகுந்தவர்களாயிருந்தாலும் அவர்கள் விஷயத்தில் குணவாறாயிருப்பவனால் கருணை காட்டப்படவேண்டும். அபராதம் செய்யாதவன் ஒருவனுமில்லையே.]

2. ராஜஸம்ஸ்யவஸ்யாநாம் ருர்வந்தீநாம் பராஜ்ஞயா |

விதேயாநாம் ச த்ராஸீநாம் க: குப்யேத், வாதரோத்தம||

[ர. யு 116-38]

[வாநஸம்ஸேஷ்ட, னே | ராஜாவுக்குப் பரதந்திரர்களும், அவனுடைய ஆஜ்ஞையினால் (எனக்குத் துன்பத்தைச்) செய்பவர்களும், அவனுக்கு வசப்பட்டவர்களுமான த்ராஸிகளிடத்தில் எவன் கோபங்கொள்வான்?]

3. பக்கம் 207 ப்ரமாணம் 4 காண்க.

4. ஸ ப், ராதுஸ் சரணென க,ாட,ம் நிபீட், ய ரகு, நந்த, ந: |

ஸீதாமுவாசாதியஸா ராக, வஞ்ச மஹாவ்ரதம் ||

[ர. அ 31-2]

[ரகு, நந்த, னனாய், பெருங்கீர்த்தியினான லக்ஷ்மணன் தமையனின் பாதங்களை திடமாகப் பிடித்துக்கொண்டு, பிராட்டியையும், (ஆஸ்ரிதரக்ஷணமாகிற) பெரிய விரதத்தை யுடைய பெருமானையும் பார்த்துச் சொன்னான்.]

5. பாவந்ந க், ருஹ்ணந்தி ஸிராம்ஸி ப,ாண:

ராமேரிதா ராக்ஷஸபுங்க, வாநாம் |

வஜ்ரோபமா வாயுஸமப்ரவேக, ர:

ப்ரதீ, யதாம் த,ாஸரத,ாய மைதி, லீ || [ர. யு 14-4]

[வஜ்ரம் போன்றவையும், வாயுவேகமுள்ளவையுமான ராமபூரணங்கள் அரக்கர் தலைவர்களுடைய தலைகளைக் கொய்வதற்குமுன் சீதை ஸ்ரீராமபிரானிடம் ஸமர்ப்பிக்கப் பட்டும்.]

பக்கம்—211

1. பக்கம் 198 ப்ரமாணம் 17 காண்க.

2. நித்யவைஷா ஜக,ந்மாதா விஷ்ணு: ஸ்ரீநபாயிநீ |

யத,ா ஸர்வக,தோ விஷ்ணுஸ் ததை,வேயம்

த,விஜோத்தம ! || [வி.பு 1.8-17]

[ஜக,ந்மாதாவாய், விஷ்ணுவுக்குச் செல்வமாயிருப்பவளாய், இறையும் அகலகில்லாதவளான இந் த ப் பிராட்டி நித்யையே. ப்,ராஹ்மணோத்தமரே ! எப்படி புகுவான் ஸர்வவ்யாபியாயிருக்கிருளோ, அப்படியே இவளும் ஸர்வ வ்யாபினியாயிருக்கிறாள்.]

3. அநந்யா ராக,வேணஹம் ப,ாஸ்கரேண ப்ரப,ா யத,ா

[ரா.அ-21-16]

[சூரியனை விட்டுப் பிரியாத ஒளிபோலே நான் ஸ்ரீராம பிரானை விட்டுப் பிரியாமலிருப்பவள்.]

அநந்யா ஹி மயா ஸீதா ப,ாஸ்கரேண ப்ரப,ா யத,ா

[ரா.யு 121-15]

[சூரியனை விட்டுப் பிரியாத ஒளிபோலே சீதை என்னை விட்டுப் பிரியாமலிருப்பவள்.]

4. ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராக,வ |

முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந்மதஸ்யாவிலோத்,-

த,ருதௌ || [ரா-அ 53-31]

[ரகு,குலத்துதித்தவனே ! உன்னைப் பிரிந்த ஸீதையும் பிழைக்கமாட்டாள். (உன்னைப்பிரிந்த) நானும் பிழைக்க மாட்டேன். ஒருகால் (நாங்களிருவரும்) உயிர்வாழ்ந்தோமானால், ஜலத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மீன்கள்போலே ஒரு முஹூர்த்தநேரமே உயிர் வாழ்வோம்.]

5. புரேவ மே சாருத,தீமதிந்தி,தாம்

தி,ஸந்தி ஸீதாம் யதி, நாக்,ய மைதி,லீம் |

ஸதே,வக,ந்த,ர்வமநுஷ்யபந்நக,ம்

ஜக,த் ஸஸைலம் பரிவர்த்தயாம்யஹம் ||

[ரா-ஆ 64-78]

[மிதி,லா ராஜகுமாரியாய், அழகிய பல்வரிசையை உடையவளாய், குற்றமற்றவளான ஸீதையை முன்போலவே

எனக்கு இன்று காட்டிக்கொடுக்கவில்லையானால், தேவன், கந்தர்வர், மனிதர், பரம்புகள் ஆகியவைகளோடும், மலைகளோடும் கூடிய உலகைத் தலைகீழாக்கிவிடுவேன் நான்.]

பக்கம்—212

1. அஸ்யேஸாநா ஜக,தோ விஷ்ணுபத்நீ [யஜு-ஸம் 4-4-12]
[இவ்வுலகிற்கு ஈஸ்வரியாகவும், விஷ்ணுவுக்குப் பத்னியாகவு
மிருப்பவள்.]

2. த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம் தே,வதே,வோ ஹரி: பிதா |
த்வபைதத், விஷ்ணுநா சாம்ப, ஜக,த், வ்யாப்தம் சராசரம்||
[வி-பு 1-9-126]

[எல்லா உலகங்களுக்கும் நீ தாய்; தே,வதே,வனான ஹரி
தந்தை. தாயே! அசைபவையும், அசையாதவையு
மடங்கிய இந்த உலகம் உன்னாலும், விஷ்ணுவாலும்
வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.]

3. பக்கம் 198 ப்ரமாணம் 17 காண்க.

4. பக்கம் 211 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

5. யத்நா நாந்யத் பஸ்யதி நாந்யச்ச்,ருணோதி நாந்யத்,
விஜாநாதி ஸ பூ,மா [ச,ரத் 7-24-1]

[எந்தப் பொருளைக் காணும்போதும், கேட்கும்போதும்,
அறியும்போதும் வேறொன்றைக் காண்பதோ, கேட்பதோ,
அறிவதோ இல்லையோ அதுவே பெரிதான பரம்பொருள்.]

6. பக்கம் 207 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

7. பக்கம் 207 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

பக்கம்—213

1. வானரானாம் நரானாம் ச கத,மாஸீத் ஸமரக,மி:
[ரா-ஸு 35-2]
[வானரர்களுக்கும், நரர்களுக்கும் சேர்த்தி எப்படி உண்
டாயிற்று?]

2. அதிக்ராமத் ஆஜ்ஞாம் தவ விதி, நிஷேதேஷு புவதே஽பி
அபித், ருஹ்யந் வாக், தீக்ருதிபி, ரபி பக்தாய ஸததம்!

அஜாநந் ஜாநந் வா புவத, ஸஹநீயாக், னி ரத:

ஸஹிஷ்ணுத்வாத் ரங்க, ப்ரவண! தவ மாபூ, வமப, ர: ||

[ர-ஸ்த 2-91]

[திருவரங்கவாஸத்தில் பெருவிருப்பங்கொண்ட பெருமானே! எப்போதும் தேவரீருடைய (ஸாஸ்த்ர) விதி, நிஷேத, ரூபமான கட்டளையை மீறி நடப்பவனாகவும், கிளைவு மொழி செயல்களாலே தேவரீரிடத்திலும், உம்மடியாரிடத்திலும் அபசாரப்படுபவனாகவும், தெரிந்தோ தெரியாமலோ தேவரீருக்கும் பொறுக்கவொண்ணாத அஸஹ்யாபசாரங்களில் ஈடுபட்டவனாகவுமிருக்கிற அடியேன், தேவரீர் அனைத்தையும் பொறுப்பவராகையால், உம்மால் ரக்ஷிக்கத் தகாதவனாகாமலிருக்கக்கடவேன்.]

பக்கம்—214

1. மித்ர ப்ரவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கத, ஞ்சந |

தே, ரஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத, கர்ஹிதம் ||

[ர-யு 18-3]

[நண்பனின் வேஷத்தோடு வந்த இவனை ஒருபடியாலும் விட இடமில்லை. இவனுக்கு தே, ரஷம் இருந்தாலும் இருக்கட்டுமே; இவனைக் கைக்கொள்வது நல்லோர்களுக்கு இகழ்த்தக்கதன்று.]

பக்கம்—215

1. பக்கம் 214 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

2. பக்கம் 193 ப்ரமாணம் 6 காண்க.

பக்கம்—216

1. பக்கம் 61 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

2. மய்யாஸக்தமநா: பார்த்த, யோக, ம் யுஞ்ஜந் மத, ராஸ்யா |
அஸம்ஸயம் ஸமக், ரம் மாம் யத, ர ப்ராப்யஸி

தச்ச, ருணு || [க, தை 7-1]

[குந்தீபுத்திரனே! என்னிடத்தில் மிகவும் ஈடுபட்ட மனத்தை யுடையவனாய், என்னையே ஆதாரமாகக்கொண்டவனாய், (என் விஷயமான) புக்தியோகத்தைத் தொடங்குகிற நீ (அந்த யோகத்திற்கு விஷயமான) என்னை ஐயமற முழுதும் எந்த அறிவினாலே உணர்வாயோ, அவ்வறிவைக் கவனமாகக் கேள்.]

பக்கம்—217

1. பக்கம் 90 ப்ரமாணம் 4 காண்க.

2. ஜிதம் தே புண்டரீகாக்ஷ! நமஸ்தே விஸ்வபாவந! |
நமஸ்தேஸ்து ஹ்ருஷீகேஸ! மஹாபுருஷ! பூர்வஜ! ||

[ஜிதந்தே 1-1]

[செந்தாமரைக்கண்ணா! உன்னால் (இவ்வாத்மவஸ்து) ஜயிக்கப்பட்டது. (இது) என்னுடையதல்லவே; உன்னுடையதாயிற்றே. உலகையெல்லாம் உண்டாக்கினவனே! இந்திரியங்களை நியமிப்பவனே! கொடுப்பதில் சிறந்தவனே! முற்பட்டுப் பிறப்பவனே! (இவ்வாத்ம வஸ்து) எனக்காகை தவிர்த்து உனக்கே ஆகவேணும்.]

3. தேவாநாம் ததவாநாம் ச ஸாமாந்யமதிதைவதம் |
ஸர்வதா சரணத்வந்த்வம் வ்ரஜாமி ஸரணம் தவ ||

[ஜிதந்தே 1-2]

[விஷ்ணுபுக்தியுடைய தேவர்களுக்கும், அதில்லாத அஸுர ரர்க்குக்கும் பொதுவாகப் பற்றத்தக்க தெய்வமான உன் திருவடியினையை உபாயமாகப் பற்றுகிறேன்.]

4. அஹம் பீதோஸ்மி தேவேஸ! ஸம்ஸாரேஸ்மிந்

பயாவஹே!

பாஹி மாம் புண்டரீகாக்ஷ! ந ஜாதே ஸரணம் பரம் ||

[ஜிதந்தே 1-3]

[நித்யஸ்ரீநாயகனே! அச்சத்தைக் கொடுக்கும் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நான் மிகவும் அஞ்சுகின்றேன். தாமரைக் கண்ணனே! அடியேனைக் காத்தருள்வாயாக. உன்னைத் தவிர வேறொரு உபாயத்தை நான் அறிகின்றிலேன்.]

5. த்வத்பாத,கமலாத,ந்பந்த மே ஐந்மாந்தரேஷ்வரி ।

நிமித்தம் குஸலஸ்யாஸ்தி யேந க,ச்ச,ரமி ஸத்,க,திம் H
[ஜிதத்தே 1-10]

[எனக்கு நற்கதியை அடைவிக்கும் உபாயத்துக்குக் காரணமான முதல் புண்ணியம் உன்னுடைய திருவடித் தாமரைகளிற்காட்டிலும் வேறெதுவும் எப்பிறப்பிலுமில்லை.]

6. ந காமகலுஷம் சித்தம் மம தே பாத,யோஸஸ்தி,தம் ।

காமயே வைஷ்ணவத்வந்து ஸர்வஜந்மஸ= கேவலம் H
[ஜிதத்தே 1-13]

[தேவரீருடைய திருவடிகளில் நிலைநின்ற அடியேனுடைய மனம் மற்ற ஆசைகளினால் கலங்குகவில்லை. எல்லாப் பிறவிகளிலும் வைஷ்ணவனாயிருக்கும் தன்மையை மட்டுமே ஆசைப்படுகிறேன்.]

பக்கம்—218

1. பக்கம் 208 ப்ரமாணம் 4 காண்க.

பக்கம்—219

1. நிர்வாணம் பே,ஷஜம் [ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம்]

[மோகக்ஷுணுகமும், அதற்கு உபாயமும் எம்பெருமானே.]

2. பக்கம் 182 ப்ரமாணம் 6 காண்க.

3. பக்கம் 157 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

பக்கம்—220

1. க,த்பர்த்த,ர: பு,த,த,யர்த்த,ர: [ஸால்த்ரகாசர் வழக்கு]

[க,மநத்தைச் சொல்லும் சொற்கள், (மாநஸக,மனமாகிற) பு,த,தி,யைக் குறிப்பதும் உண்டு.]

பக்கம்—221

1. கி,ரயோ வர்ஷத,ரரபி,ர் ஹந்யமாநா ந விவ்யது, ।

அபி,பூ,யமாநா வ்யஸதைர் யத,ராதே,ரகஜசேதஸ: ॥
[ப,ரக,வதம் 10.20.15]

[மழைத்தாரைகளாலே ஓயாமல் அடிக்கப்பட்டாலும் மலைகள் அசையாமலிருப்பது — யோகியர்க்கு நெஞ்சில் காட்சியளிக்கும் திருமாலிடம் நெஞ்சைவைத்தவர்கள் துன்பங்களால் ஓயாமல் அடிக்கப்பட்டபோதிலும் கலங்காமலிருப்பதுபோல் உள்ளது.]

பக்கம்—222

1. அநத்யாஸ்சிந்தயந்தோ மாம் யே ஜநா: பர்யுபாஸதே |
தேஷாம் தித்யாபி,யுக்தாதாம் யோக,கேஷமம்

வஹாம்யஹம் || [2, கத 9-22]

[என்னை நினைப்பது தவிர) வேறு பயனில்லாதவர்களாய், என்னை நினைப்பவர்களாய், எந்த மஹாத்மாக்கள் என்னை (எல்லாக் கல்யாணகுணங்களோடும், எல்லா விபூதிகளோடும்) முழுமையாக உபாஸிக்கிறார்களோ, என்னோடு எப்போதும் சேர்ந்திருக்கையை விரும்பும் அவர்களுக்கு, நான் (என்னை அடைவதாகிற) யோக,த்தையும், (மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவராமையாகிற) கேஷமத்தையும் அளிக்கிறேன்.]

2. ஆத்,யாத்மிகாதி,பெ,ளதிகாதி,தை,விக து,க்க,விக,ந
க,ந்த, ரஹிதஸ்த்வம் த்,வயமர்த்த,நுஸந்த,நேநி
ஸஹ ஸத,ந ஏவம் வக்தா யாவச்ச,நீபாதம் அத்வை
ஸ்ரீரங்கே, ஸுக,மாஸ்ஸவ || [ஸரணுக,தி 19]

[மூன்றுவகைப்பட்ட ஸாம்ஸாரிகதாபங்களால் உண்டான துன்பங்களாகிற தடையின் வாஸனையும் (நெஞ்சில் படாத படியாலே) இல்லாமல் வாழும் நீர், த்,வயத்தை அர்த்த,நுஸந்த,நுஸந்த,நுஸந்த இவ்வண்ணமே எப்போதும் உச்சரிப்பதையே போதுபோக்காகக் கொண்டவராய், இந்த ஸரீரம் விழும் வரையில் திருவரங்கம் திருப்பதியாகிற இங்கேயே இனிது வாழ்வீராக.]

3. பக்கம் 90 ப்ரமாணம் 6 காண்க.

பக்கம்—223

1. பக்கம் 198 ப்ரமாணம் 13 காண்க.

2. அழர்வநாதரஸப,ாவநிர்ப்ப,ர-

ப்ரப,த,த,பா முக,த,வித,க,த,லீலபா |

கண்ணுவத் கவிப்பராதிகாலபா

ப்ரஹர்ஷயந்தம் மஹிஷீம் மஹாபு,ஜம் ||

[ஸ்தோ-ர. 44]

[(கணந்தோறும்) புதிதாயிருக்கும் பலவகை ரஸங்களாலும் நெருங்கிச் சேர்ந்திருப்பதும், கணநேரத்தில் ஒரு பகுதிபோல் கழிக்கப்பட்ட (பிரமனின் ஆயுட்காலமாகிய) பரகாலம் முதலியவற்றை உடையதுமான—அழகியதாகவும், திறமையுடன் கூடியதாகவுமிருக்கும் விளையாட்டாலே பெரிய பிராட்டியாரை உகப்பிக்கின்றவனாகவும், (அவரை அனைக்கையாலே) பனைத்திருக்கும் கைகளை உடையவனாகவும்;]

3. அசிந்த்யதி,வ்யாத்,பு,தநித்யபௌவந-

ஸ்வப,ாவலாவண்யமயாம்ருதோத,தி,ம் |

சூரிய: சூரியம் ப,க்தஜநைகஜீவிதம்

ஸமர்த்த,மாபத்ஸக,மர்த்தி,கல்பகம் || [ஸ்தோ-ர. 45]

[நினைக்கமுடியாததாய், அப்ராக்ருதமாய், ஆஸ்ச்சர்யமாய், நித்யமாயிருக்கும் யௌவனத்தை இயற்கையாக உடையவனாகவும், அழகு நிறைந்த அமுதக்கடலாகவும், திருவுக்கும் திருவாகவும், அடியார்க்கு ஒருயிராகவும், (அவர்களைச் சிறிது சிறிதாகத் தன்னை அநுப,விக்கச் செய்யவல்ல) திறமையுடையவனாகவும், ஆபத்திலுதவும் நண்பனாகவும், பாசிப்பவர்க்குக் கற்பகமரம்போல் அனைத்தையுமளிப்பவனாகவுமிருக்கிற;]

4. பக்கம் 198 ப்ரமாணம் 18 காண்க.

பக்கம்—224

1. ஸ்வாபி,மதநித்ய நிரவத்,பாநுருப ஸ்வருபருபரு,ண விப,வைஸ்வர்ய ஸீலாத்,பநவதி,காதிஸ்யாஸங்க்,பேய கல்யாண கு,ணக,ண ஜீவல்பை,! [சுரண:தி 5]

[(நாத,ன) தனக்கு இனியதாய், என்றும் குற்றமற்றதாய், தகுந்ததாயுள்ள ஸ்வருபம், ரூபம், கு,ணம், விபூ,தி,

[மறைத்தாரைகளாலே ஓயாமல் அடிக்கப்பட்டாலும் மலைகள் அசையாமலிருப்பது — யோகியர்க்கு நெஞ்சில் காட்சி யளிக்கும் திருமாலிடம் நெஞ்சைவைத்தவர்கள் துன்பங் களால் ஓயாமல் அடிக்கப்பட்டபோதிலும் கலங்காமலிருப்பதுபோல் உள்ளது.]

பக்கம்—222

1. அதந்யாஸ்சிந்தயந்தோ மாம் யே ஜநா: பர்யுபாஸதே |
தேஷாம் தித்யாபி,யுத்தாநாம் யோக,சேஷம்

வஹாம்யஹம் || [தி,தை 9-22]

[என்னை நினைப்பது தவிர) வேறு பயனில்லாதவர்களாய், என்னை நினைப்பவர்களாய், எந்த மஹாத்மாக்கள் என்னை (எல்லாக் கல்யாணகுணங்களோடும், எல்லா விபூதிக ளோடும்) முழுமையாக உபாஸிக்கிறார்களோ, என்னோடு எப்போதும் சேர்ந்திருக்கையை விரும்பும் அவர்களுக்கு, நான் (என்னை அடைவதாகிற) யோக,த்தையும், (மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவராமையாகிற) க்ஷேமத்தையும் அளிக்கிறேன்.]

2. ஆத்,யாந்மிகாதி,பெ,ளதிகாதி,தை,பிக து,:க்க,லிக்,ந க,ந்த, ரஹிதஸ்த்வம் த்,வயமர்த்த,ரநுஸந்த,ரநேந ஸஹ ஸத,ர ஏவம் வக்தா யாவச்ச,ரீரபாதம் அத்ரவ ஸ்ரீரங்கே, ஸுக,மாஸ்ஸவ || [ஸரண,தி 19]

[மூன்றுவகைப்பட்ட ஸாம்ஸாரிகதாபங்களால் உண்டான துன்பங்களாகிற தடையின் வாஸனையும் (நெஞ்சில் படாத படியாலே) இல்லாமல் வாழும் நீர், த்,வயத்தை அர்த்த,ரநு ஸந்த,ரநத்துடன் இவ்வண்ணமே எப்போதும் உச்சரிப்ப தையே போதுபோக்காகக் கொண்டவராய், இந்த ஸரீரம் விடும் வரையில் திருவரங்கம் திருப்பதியாகிற இங்கேயே இனிது வாழ்வீராக.]

3. பக்கம் 90 ப்ரமாணம் 6 காண்க.

பக்கம்—223

1. பக்கம் 198 ப்ரமாணம் 13 காண்க.

2. அபூர்வநாநாரஸப,ாவநிர்ப்ப,ர-

ப்ரப,ந்,த,யா முக்,த,வித,க்,த,லீலயா |

க்ஷணானுவத் க்ஷிப்தபராதி,காலயா

ப்ரஹர்ஷயந்தம் மஹிஷீம் மஹாபு,ஜம் ||

[ஸ்தோ-ர. 44]

[(கணந்தோறும்) புதிதாயிருக்கும் பலவகை ரஸங்களாலும் நெருங்கிச் சேர்ந்திருப்பதும், கணநேரத்தில் ஒரு பகுதிபோல் கழிக்கப்பட்ட (பிரமனின் ஆயுட்காலமாகிய) பரகாலம் முதலியவற்றை உடையதுமான—அழகியதாகவும், திறமையுடன் கூடியதாகவுமிருக்கும் வினையாட்டாலே பெரிய பிராட்டியாரை உகப்பிக்கின்றவனாகவும், (அவரை அனைக்கையாலே) பணைத்திருக்கும் கைகளை உடையவனாகவும்;]

3. அசிந்த்யதி,வ்யாத்,பு,தநித்யபெளவந-

ஸ்வப,ாவலாவண்யமயாம்ருதோத,தி,ம் |

ஸ்ரீய: ஸ்ரீயம் ப,க்தஜநைகஜீவிதம்

ஸமர்த்த,மாபத்ஸக,மர்த்தி,கல்பகம் || [ஸ்தோ-ர.45]

[நினைக்கமுடியாததாய், அப்ராக்ருதமாய், ஆஸ்ச்சர்யமாய், நித்யமாயிருக்கும் யௌவனத்தை இயற்கையாக உடையவனாகவும், அழகு நிறைந்த அமுதக்கடலாகவும், திருவுக்கும் திருவாகவும், அடியார்க்கு ஒருபிராகவும், (அவர்களைச் சிறிது சிறிதாகத் தன்னை அநுப,விக்கச் செய்யவல்ல) திறமையுடையவனாகவும், ஆபத்திலுதவும் நண்பனாகவும், யாசிப்பவர்க்குக் கற்பகமரம்போல் அனைத்தையுமளிப்பவனாகவுமிருக்கிற;]

4. பக்கம் 198 ப்ரமாணம் 18 காண்க.

பக்கம்—224

1. ஸ்வாபி,மதநித்ய நிர்வத்,யாநுருப ஸ்வருபருபரு,ண
விப,வைஸ்வர்ய ஸீலாத்,யநவதி,காதிஸ்யாஸங்க்,யேய
கல்பாண கு,ணக,ண ஸ்ரீவல்ஸ, ! [சுரூ-தி 5]

[(நாத,ன) தனக்கு இனியதாய், என்றும் குற்றமற்றதாய், தகுந்ததாயுள்ள ஸ்வருபம், ரூபம், கு,ணம், விபூ,தி,

ஐஸ்வர்யம், ஸீலம் முதலான எல்லையற்ற மேன்மையை உடையவையும், கணக்கற்றவையுமான கல்யாணகுணங்கள் ஆகியவற்றை உடைய ஸ்ரீதேவிக்கு இனியவனே !]

பக்கம்—225

1. மாத்ருதேவோ ப,வ. பித்ருதேவோ ப,வ.

ஆசார்யதேவோ ப,வ [தைத்-ஸீக்ஷா 11-3]

[தாயைத் தெய்வமாகக்கொள்; தந்தையைத் தெய்வமாகக் கொள். ஆசார்யனைத் தெய்வமாகக் கொள்.]

2. த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா ।

த்வமயதத், விஷ்ணுநா சாம்ப, ஜக,த், வ்யாப்தம் சராசரம்||
[வி-பு 1-9-126]

[எல்லா உலகங்களுக்கும் நீ தாய்; தேவதேவனான ஹரி தந்தை. தாயே! அசைபவையும், அசையாதவையுமடங்கிய இந்த உலகம் உன்னாலும், விஷ்ணுவாலும் வியாபிக்கப் பட்டிருக்கிறது.]

3. ஸோதஸ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்

ஸஹ ப்ரஹ்மணு விபஸ்சிதா [தை-ஆ 1-2]

[முத்தன் எல்லாக் கல்யாணகுணங்களையும், ஸர்வஜ்ஞனான பரமாத்மாவுடன் கூட அனுபவிக்கிறான்.]

4. பக்கம் 80 ப்ரமாணம் 4 காண்க.

5. பக்கம் 181 ப்ரமாணம் 5 காண்க.

பக்கம்—226

1. பக்கம் 164 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

பக்கம்—227

1. பக்கம் 225 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

2. ஏதத் ஸாம க்யாயந்நாஸ்தே [தை-ப்,ருத்,]

[(முத்தாத்மா) இந்த ஸாமக்யானத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கிறான்] [பக்கம் 114 ப்ரமாணம் 2 காண்க.]

3. பக்கம் 90 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

4. & 5. பக்கம் 148 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

6. ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ புவதி

[சு,ரத் 7-25-2]

[(எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்காக முக்தனுக்கு) எல்லா உலகங்களிலும் இஷ்டப்படி ஸஞ்சாரம் உண்டாகிறது]

7. ந ச புநராவர்த்ததே! ந ச புநராவர்த்ததே! [சு,ரத் 8-15-1]

[(இந்த முக்தாத்மா) மறுபடியும் திரும்பி வருவதில்லை; மறுபடியும் திருமபி வருவதில்லை.]

பக்கம்—228

1. பக்கம் 149 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

பக்கம் 229 முடிவு ஸ்லோகத்தின் பொருள்.

[திருவஷ்டாஷ்டரமாகிற ப்ரஹ்மவித்யையின் முழுப்பொருளும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணர் எனப்படும் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையின் குமாரரான லோகாசாபரால் முறையாகக் காட்டப்பட்டன.]

பக்கம்—231

1. பக்கம் 129 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

2. பக்கம் 151 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

பக்கம்—232

1. பக்கம் 132 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

2. மது-அவபே,ரத,தே

[த,ரதுபாட,ம்]

[மது என்கிற த,ரது அறிதல் என்னும் பொருளில் வருவது.]

3. பக்கம் 63 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

பக்கம்—233

1. பக்கம் 160 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

பக்கம்—234

1. ரிங்—ஷயே

[தூது பாட,ம்]

['ரிங்' என்னும் தூது அழிதல் என்னும் பொருளில் வருவது.]

பக்கம்—238

1. பக்கம் 189 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

2. பக்கம் 189 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

பக்கம்—240

1. பக்கம் 180 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

2. பக்கம் 181 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

பக்கம்—243

1. பக்கம் 182 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

பக்கம்—246

1. பக்கம் 206 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

2. பக்கம் 206 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

பக்கம்—247

1. பக்கம் 208 ப்ரமாணம் 4 காண்க.

பக்கம்—248

1. பக்கம் 90 ப்ரமாணம் 6 காண்க.

பக்கம்—250

1. பக்கம் 90 ப்ரமாணம் 6 காண்க.

பக்கம்—254

1. ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் | ந ப்ரஹ்மா

நேஸாந: ||...தத்தேஜோ ஹிரண்யமண்ட,ம் |

தத்ர ப்ரஹ்மா சதுர்முகே, டஜாயத |...பு,த்,பு,த,தத்

தர்யசு: ௪௦-லிபாணி, புருஷோடஜாயத ||

[மஹோபனிஷத்]

[நாராயணன் ஒருவனே முதலிலிருந்தான். பிரமனுமில்லை;

பரிவனுமில்லை;.....அவனிடமிருந்து ஸுவர்ணமயமான

அண்டமுண்டாயிற்று. அதில் நான் முகனான பிரமன் பிறந்தான் ..... நீர்க்குமிழியிலிருந்து முக்கண்ணனாய், சூலபாணியான புருஷன் உண்டானான்.]

2. விஜ்ஞாநஸாரதி, ர் யஸ்து மந: ப்ரக், ரஹ்வாந் நர: |

ஸோடத், வந: பரமமாப்நோதி தத், விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ||
[கட, 1.3-9]

[எவனொருவன் நல்ல ஞானத்தை ஸாரதியாகவும், மனத்தைக் கடிவாளமாகவும் கொண்டிருக்கிறானோ, அவன் ஸம் ஸாரத்திற்கு அக்கரையான விஷ்ணு வினுடைய பரம பதத்தை அடைகிறான்.]

3. அத, புருஷோ ஹ வை நாராயணோகாமயத ப்ரஜா: ஸ்ருஜேயேதி | நாராயணாத், ப்ரஹ்மா ஜாயதே | நாராயணாத், ருத், ரோ ஜாயதே | நாராயணாதி, நத், ரோ ஜாயதே | நாராயணாத், த்வாத், ஸாதி, த்யா ருத், ரா வக்ஷஸ் ஸர்வாணி ச, ந்த, யம்ஸி ||

[நாராயணோபனிஷத்]

[புருஷனான நாராயணன் “ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கக்கூட வேன்” என்று ஸங்கல்பித்தான். நாராயணனிடமிருந்து பிரமன் பிறந்தான்; நாராயணனிடமிருந்து உருத்திரன் உண்டானான். நாராயணனிடமிருந்து இந்திரன் பிறந்தான்; நாராயணனிடமிருந்து பன்னிரண்டு ஆதித்யர்களும், ருத்ரர்களும், வஸுக்களும், எல்லா வேதங்களும் தோன்றினர்.]

4. ஆஸீதி, தம் தமோபூ, தமப்ரஜ்ஞாதமலக்ஷணம் |

அப்ரதர்க்யமவிஜ்ஞேயம் ப்ரஸுப்தமிவ ஸர்வத: ||.....

ஸோடபி, த்யாய ஸரீராத் ஸ்வாத் ஸிஸ்குஷு: |

விசித, ர: ப்ரஜா: |

அப ஏவ ஸஸர்ஜாதேன தாஸு பீ, ஜமவாஸ்ருஜத் ||

[மது 1-5 & 8]

[இவ்வுலகம் தமஸ்ஸில் லயித்திருப்பதாய், ப்ரத்யக்ஷமாயில்லாததாய், அநுமானத்தாலும் அறியப்படாததாய்,

தர்க்கத்தாலும் அறியப்படாததாய், (ஸப், தத்தாலும்) அறியப்படாததாய், எல்லாவிதத்திலும் காரியம் செய்ய முடியாததாய் (ஆதியில்) இருந்தது...அந்தப் பரமாத்மா விதவிதமான ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிக்க விரும்பி ஸங்கல்பித்துத் தன் ஸரீரத்திலிருந்து ஜலத்தை முதலில் ஸ்ருஷ்டித் தார். அதில் (ஜீவனாகிற) விதையை விதைத்தார்.]

5. நாராயணே ஜக,ந்மூர்த்தி: அந்தராத்மா ஸநாதந: |

கூடஸ்தே, டாக்ஷ அப்யக்தோ நிர்லேபோ வ்யாபக:

ப்ரபு, || [புர. ஸாந்தி 180.11]

[உலகனைத்தையும் ஸரீரமாகக் கொண்டவனாய், அதை உள் நுழைந்து நியமிக்கும் அந்தர்யாமியாய், பழையோனாய், விகாசமற்றவனாய், அழியாதவனாய், எவராலும் அறியப்படாதவனாய், அனைத்தையும் வியாபித்திருப்பவனாய், அனைவர்க்கும் தலைவனாயிருப்பவன் நாராயணனே.]

6. விஷ்ணோ: ஸகாஸாது, த், பூ, தம்

ஜக, த் தத்வை ச ஸ்தி, தம் |

ஸ்தி, தி ஸம்யமகர்த்தா டஸௌ

ஜக, தோ டஸ்ய ஜக, ச்ச ஸ: |

[வி. பு 1.1-31]

[உலகம் விஷ்ணுவிடமிருந்தே உண்டாகிறது; அவரிடமே பிரளயகாலத்தில் இருக்கிறது; அதற்கு ரக்ஷணத்தையும், ஸம்ஹாரத்தையும் அவரே செய்கிறார்; உலகமாயிருப்பவரும் அவரே.]

7. ஹிரண்யக, ர்ப்ப, ஸ் மமவர்த்தநாக், ரே

பூ, தஸ்ய ஜாத: பதிரேக ஆஸீத்

[தை. ஸம் 4.2-8]

[முதலில் பூ, தங்களுக்கெல்லாம் ஒரே பதியான ஹிரண்யகூர்ப்புள் (1. பிரமன் 2. ஜீவாத்மஸமூஹத்தைத் தன்னுட்கொண்ட பூ, குவான்) இருந்தான்.]

8. அஹோராத்ராணி விதத்திவ்ஸ்ய மிஷதோ வஸீ |
ஸூர்யசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வமகல்பயத் ||
திவஞ்ச ப்ருதிவீம் சாந்தரிஷமதேர ஸாவ: |

[தை-தா 1-38]

[உண்டாக்கப்பட்ட உலகனைத்தையும் நியமிக்கும் தாதா
(1. நான்முகன்; 2. காரணனான நாராயணன்) பகலையும்
இரவையும் படைப்பதற்காக ஸூர்யசந்த்ரர்களை முன்
கல்பத்தில் இருந்ததுபோலவே படைத்தான். த்யுலோகம்,
பூமி (இடையிலுள்ள) அந்தரிக்ஷம், சுவர்க்கம் ஆகியவற்
றையும் அவ்வண்ணமே படைத்தான்.]

9. ப்ரஜாபதி: ப்ரஜா அஸ்ருஜத [யஜுஸ்-கா2-1-1]

[ப்ரஜாபதி (1. பிரமன்; 2. நாரணன்) பிரஜைகளைப்
படைத்தான்.]

10. அஜஸ்ய நாபாவத்யேகமர்ப்பிதம்

யஸ்யிந் விஸ்வா பு,வநாநி தஸ்து:

[ருக்,வேதம் அஷ்டகம் 8-3-17. யஜுஸ் 4-6-2]

[பிறப்பற்ற அஜனின் (1. பிரமனின்; 2. நாரணனின்)
நாபியில் (கொப்பூழில்) ஒன்று (தாமரை) படைக்கப்பட்
டது. அதில் எல்லா உலகங்களும் நிலைநிற்கின்றன.]

பக்கம்—255

1. பக்கம் 169 ப்ரமாணம் 4 காண்க.

2. பக்கம் 254 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

3. அத, புருஷோ ஹ வை நாராயணோகாமயத ப்ரஜா:
ஸ்ருஜேயேதி | நாராயணாத், ப்ராஹ்மா ஜாயதே |
நாராயணாத், ருத்,ரோ ஜாயதே | நாராயணாத், த்,ரோ
ஜாயதே | நாராயணாத், த்,வாத்,ஸாதி,த்யா
ருத்,ரா வஸவஸ் ஸர்வாணி ச,ந்த்,ரம்ஸி ||

[நாராயணோபநிஷத்]

[புருஷனான நாராயணன் “ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கக்கடவேன்” என்று ஸங்கல்பித்தான். நாராயணனிடமிருந்து பிரமன் பிறக்கிறான்; நாராயணனிடமிருந்து உருத்திரன் உண்டாகிறான். நாராயணனிடமிருந்து இந்திரன் பிறக்கிறான்; நாராயணனிடமிருந்து பன்னிரண்டு ஆதி, த்யாக்களும், ருத், ரக்களும், வஸுக்களும், எல்லா வேத, ங்களும் தோன்றுகின்றனர்.]

4. ஆபோ வா இத, மாஸந் ஸலிலமேவ |

ஸ ப்ராஜாபதிரேக: புஷ்கரபர்ணே ஸமப, வத் ||

[தை-ஆர 1-23]

[இவ்வுலகம் முதலில் நீராகவே இருந்தது. அதில் தாமரை யிதழில் ப்ரஜாபதியெனப்படும் பிரமன் ஒப்பற்றவராகத் தோன்றினார்.]

5. தஸ்மாத் விராட, ஜாயத

விராஜோ அதி, பூருஷ:

[பு-ஸூ 1-5]

[அந்தப் பரமபுருஷனிடமிருந்து அண்ட, ம் உண்டாயிற்று; அவ்வண்ட, த்தில் ஒரு புருஷன் (பிரமன்) உண்டானான்.]

6. யந்நாபி, பத், மாத, ப, வந் மஹாத்மா

ப்ராஜாபதிர் விஸ்வஸ்ருட், விஸ்வரூப: |

தமேவம் விதி, த்வா, திம்ருத்யுமேதி

நாநய: பந்த, ர வித், யதே, யநாய || [மஹோபனிஷத்]

[எவனுடைய நாபீ, கமலத்திலிருந்து மஹாத்மாவும், ப்ரஜாபதியும், உலகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தவனும், உலகத்தை உருவாக்கக்கொண்டவனுமான பிரமன் உண்டானானே, அவனை இம்மாதிரியாக அறிபவன் ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுகிறான். அதைக் கடக்க வேறு வழியில்லை.]

7. ப், ரஹ்ம வை ப், ரஹ்மாணம் புஷ்கரே ஸஸர்ஜ

[அத, சீவ-கே, சபத, ப், ரஹ்மணம் பூர்வபு, சக, ம் 1-16.1]

[பரப், ரஹ்மம் பிரமனைத் தாமரையில் படைத்தது.]

8. யோ தேவாநாம் ப்ரத,மம் புரஸ்தாத்
விஸ்வாதி,கோ ருத்,ரோ மஹர்ஷி: |
ஹிரண்யக,ர்ப்ப,ம் பஸ்யதி ஜாயமாநம்

ஸ நோ தே,வ: ஸுப,யா ஸ்ம்ருத்யா ஸம்யுநக்து ||
[கத.நா 10-19]

[அனைவரிலும் பெரியவனாய், ஸம்ஸாரத்துன்பத்தைப் போக் கடிப்பதால் ருத்,ரன் எனப்படுபவனான எந்த (நாராயண னாகிற) தே,வன் தே,வர் தலைவனான பிரமனை முதலில் பிறக்கும்போது கடாசுஷித்தானோ அந்த தேவன் நமக்கு நல்லறிவை அருளட்டும்.]

9. பக்கம் 254 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

10. ப்,ரஹ்மாதி,ஷு ப்ரலீநேஷு நஷ்டே லோகே சராசரே |
ஆபூ,தஸம்ப்லவே ப்ரபந்தே ப்ரலீநே ப்ரக்ருதௌ மஹாந் ||
ஏகஸ் திஷ்ட,தி விஸ்வாத்மா ஸ து நாராயண: ப்ரபு: ||
[மஹாப,ரதம், ஸாந்திபர்வம் 210-24]

[பிரமன் முதலியவர்களெல்லாம் லயமடைந்து, சராசரமான உலகெல்லாம் நശித்து, பஞ்சபூ,தங்களும் லயமடைந்து, மஹத்தத்வமானது மூலப்ரக்ருதியில் லயமடையும்போது ஸர்வாந்தர்யாமியான ஒருவனே இருக்கிறான். அவனே ஸர்வஸ்வாமியான நாராயணன்.]

11. யுக,கோடிஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்,மபூ: |
புநஸ்த்ரைலோக்யத,ரத்ருத்வம் ப்ரபந்தவாதிதி

ஸுஸ்ரும ||

[மஹாப,ரதம் ஸபாபர்வம் 14-8]

[தாமரையில் பிறந்த நான்முகன் ஆயிரங்கோடியுகூங்கள் விஷ்ணுவை ஆராதி,த்து மறுபடியும் மூவுலகிற்கும் பதியா யிருக்கும் தன்மையை அடைந்தானென்று கேள்விப்படு கிறோம்.]

12. பத்,மே தி,வ்யேடர்க்கஸங்காஸே நாப்யாமுத்பாத்ய
மாமி |
ப்ரஜாபத்யம் த்வயா கர்ம பூர்வம் மயி நிவேசயிதம் ||
[யு.2. 104-7]

[ஸூரியன்போல் ஒளிவீசுவதாய், அழகியதான உனது உந்தித் தாம்ரையில் முதலில் என்னைப் படைத்து, மற்றவர்களைப் படைக்கும் தொழில் உன்னால் எனக்கு அளிக்கப்பட்டது,]

13. ததோ ஹ்ருதேஷு வேதேஷு ப்ரஹ்மாணம் கஸ்ம-
லோடிஸாத் | ததோ வசநயீஸாநம் ப்ராஹ வேதைர்
விநாக்ருத: || ப்ரஹ்மா — வேதா மே பரமம் சக்ஷ: :
வேதா மே பரமம் த்நம் | வேதா மே பரமம் த்நம்
வேதா மே ப்ரஹ்ம சோத்தமம் || மம வேதா
ஹ்ருதாஸ் ஸர்வே த்நாநவாப்யாம் புலாதித: | அந்த,
காரா இமே ஜாதா லோகா வேதைர் விவர்ஜிதா: ||
வேதாத்ருதே ஹி கிம் ரூபாம் லோகாந வை
ஸ்ரஷ்டுமுத்யத: | அஹோ பத மஹத் து:க்கம்
வேதநாஸதஜம் மம || ப்ராப்தம் துநோதி ஹ்ருத்யம்
மாம் து ஸோகாமயஸ்த்வயம் ||..... ஜக்,ராஹ வேதாந
கி,லாந் ரஸாதலக்தாந் ஹரி: | ப்ராத்யாச்ச ப்ரஹ்மணே
ராஜந்! ததஸ்ஸவாம் ப்ரக்ருதிம் யயௌ || ததஸ்தயோர்
வதே,நாஸு வேதே,பஹ்ரணேந ச | ஸோகாபநயநம்
சக்ரே ப்ரஹ்மண: புருஷோத்தம: || [பு,ர-ஸாந்தி 357.31]

[பிறகு. வேதங்கள் அபஹரிக்கப்பட்டவுடன் பிரமனை அஜ்ஞானம் பீடித்தது. அதன்பின் வேதங்களை இழந்த அவன் ஈசனைக் குறித்துப் (பின்வருமாறு) பேசினான். பிரமன்:—
'வேதங்களே எனக்கு உயர்ந்த கண்; வேதங்களை எனக்கு மேலான துணை; மறைகளே எனக்கு மேலான தேஜஸ்; வேதங்களே எனக்கு உயர்ந்த ப்ரஹ்மம். அஸுரர்களுடைய புலத்தினால் இங்கிருந்து என்னுடைய எல்லா வேதங்களும் அபஹரிக்கப்பட்டன. வேதங்களற்ற இவ்வுலகங்களெல்லாம் இருளடைந்தன. லோகங்களை ஸ்ருஷ்டிக்க ஆரம்பித்த நான் வேதமில்லாமல் என் செய்வேன்? ஐயோ! வேதங்கள் நலித்ததினால் எனக்குப் பெரிய து:க்கம் வந்து சேர்ந்தது; என்னை அடைந்த இந்த ஸோகமாகிய வியாதி (என்) மனத்தைத் துன்புறுத்துகிறது'.....ஹரி

யானவர் ரஸாதலத்திலிருந்த எல்லா வேதங்களையும் எடுத்துப் பிரமனிடம் கொடுத்தார். அரசனே! பிறகு (அப்பிரமன்) தன் இயற்கைநிலையை அடைந்தனன். இப்படி (மது, சைடபு, சுகளென்னும்) அவ்விருவரையும் கொன்ற தாலும், வேதத்தை மீட்டுக்கொணர்ந்ததாலும், புருஷோத்தமன் பிரமனுடைய ஸோகத்தைப் போக்கடித்தான்.]

14. தேவீம் ப்ரதி ருத்ர:— தத: க்ரோத, பரீதேந ஸம்ரக்த நயநேந ச: வாமாங்குஷ்ட்ட, நகூக்ரேண சி, நநம் தஸ்ய ஸிரோ மயா || ப்ரஹ்மா— யஸ்மாத, நபராத, ஸ்ய ஸிரஸி சி, நநம் த்வயா மம: தஸ்மாச்ச, ரபஸமா விஷ்ட: கபாலீ த்வம் ப, விஷ்யஸி || ருத்ர:— ப்ரஹ்ம ஹாஸ்யகுலிதோ பூ, த்வா சரந் தீர்த்த, நி பூ, தலே! ததோ஽ஹம் க, தவாத் தே, வி ஹிமவத்தம் ஸிலோச் சயம் || தத்ர நாராயணஸ் ஸ்ரீமாந் மயா பி, க்ஷாம் ப்ரயாசித: | ததஸ்தேந ஸ்வகம் பார்ஸ்வம் நகூக்ரேண வித, ரிதம் || மஹதீ ஸ்வதீ த, ரா தஸ்ய ரக்தஸ்ய நிஸ்ஸ்ருதா || விஷ்ணுப்ரஸாத, த் ஸுஸ்ரோணி! கபாலம் தத் ஸஹஸ்ரதா, | ஸ்பு, திதம் ப, ஹுத, ர யாதம் ஸ்வப்நலப்த, ம் த, நம் யதூ || (மாத்ஸ்யபுராணம் 182)

[தேவியைக் குறித்து ருத்ரன்:— 'பிறகு கோபத்தையுடைய வனும், சிவந்த கண்ணை உடையவனுமான என்னால், அப்பிரமனுடைய தலை இடதுகைக் கட்டைவிரல் நகுத்தின் றுனியால் கிள்ளப்பட்டது'. பிரமன்:— 'அபராத, மற்ற என்னுடைய தலை, உன்னால் அறுக்கப்பட்டபடியால் நீ ஸாபத்தை அடைந்து கபாலியாக (கபாலத்துடன் கூடிய வனாக) ஆவாய்.' ருத்ரன்:— 'தேவ! ப்ரஹ்மஹத்தி செய்த வனாயும் கலங்கினவனாயும் பூமியின் தீர்த்தங்களைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்த நான் அதற்குப்பின் ஹிமாசலமலைக்குச் சென்றேன். அங்கு ஸ்ரீமந்காராயணன் எனனால் பிச்சைக் காக யாசிக்கப்பட்டான். அதன்பின் அவனால் தன் (தேஹத்தில்) ஒரு பாகும் நகுத்தின் றுனியால் கீறப்

பட்டது. அதிலிருந்து பெரிதாக வெள்ளமிடும் ரத்ததாரை பெருகியது. ....அழகிற் சிறந்தவனே! விஷ்ணுவினுடைய அருளினால் அக்கபாலம் ஆயிரக்கணக்கான பல துண்டுகளாக வெடித்து, கனவில் கிடைத்த பணம்போல் போயிற்று.]

15. பக்கம் 254 ப்ரமாணம் 10 காண்க.

16. அஹஸ்ய நாபாவத்யேகம்

யஸ்யிந் விஸ்வம் ப்ரதிஷ்டிதம்!

புஷ்கரம் புஷ்கராஷஸ்ய

தஸ்மை பத்மாத்மதே நம: || [ப.ரா-மாத்மி 46-62]

[பிறப்பற்றவனான புண்டரீகாക്ഷனின் நாபியிலே ஒரு தாமரை ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது. அதில் உலகமெல்லாம் நிலைநிற்கின்றது. இப்படி பத்மஸ்வரூபியாயிருப்பவனுக்கு நமஸ்காரம்.]

பக்கம்—256

1. யதா தமஸ் தந்ந தி,வா ந ராதிரீ

ந ஸத் த சாஸத் சி,வ ஏவ கேவல: |

தத,ஷாம் தத் ஸவிதுர் வரேண்யம்

ப்ரஜ்ஞா ச தஸ்மாத் ப்ரஸ்குதா புரானீ ||

[ஸ்வே 4.18]

[எப்பொழுது தமஸ் மட்டும் இருந்ததோ, பகல், இரவு, ஸத், அஸத் ஆகிய ஒன்றும் இல்லையோ, சிவன் மட்டும் இருந்தானோ, அந்தப் பரவஸ்துவே அழிவற்றது; அதுவே ஸர்வயனுக்குள்ளிருக்கும் விரும்பத்தக்க வஸ்து. பழைமையானதான அறிவும் அதனிடமிருந்தே வெளிப்பட்டது.]

2. & 3. காரணம் து த்யேய: ஸர்வைஸ்வர்யஸம்பந்த:

ஸம்பு,ராகாஸமத்,யே த்யேய: [அத,ர்வஸிகை 2]

[(அந்த ஜகத்காரண) காரணனே தியானிக்கத்தக்கவன். ஸர்வைஸ்வர்யத்துடன் கூடியவனும் ஸர்வேஸ்வரனுமான ஸம்பு, ஹ்ருத்யாகாஸமத்தியில் தியானிக்கத்தக்கவன்.]

4. பக்கம் 254 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

5. பக்கம் 254 ப்ரமாணம் 8 காண்க.

6. லலாடாத் க்ரோதஜோ ருத்ரோஜாயத [ஸுப,ரல 2]

[பிரமனின் நெற்றியிலிருந்து கோபத்தாலுண்டாகும் உருத் திரள் பிறந்தான்.]

7. ப்ரஹ்ம வா இத,மக்,ர ஆஸ்தே,கமேவ.

ததே,கம் ஸந் ந வ்யப,வத்। ஸ்ரேயோருப்மத்யஸ்ருஜத
க்ஷத்ரம், யாந்யேதாநி தே,வத்ரா க்ஷத்ராணி।

இந்த்,ரோ வருணஸ் ஸோமோ ருத்,ர:

பர்ஜந்யோ யமோ ம்ருத்யுர்ஸாந இதி || [ப்ருஹ 3.4]

[இவ்வுலகம் ப்ரஹ்மமாகிற ஒன்றாகவே இருத்தது. அது ஒன்றுபிரிப்பதனால் பெருமையை அடையவில்லை. அந்த ப்ரஹ்மம் க்ஷத்ரியனாகிற உயர்ந்த சரீரத்தைப் படைத்தது, தேவர்களுள் க்ஷத்ரியர்களாயிருப்பவர்களான இந்திரன், வருணன், ஸோமன், ருத்ரன், பர்ஜன்யன், யமன், ம்ருத்யு ஈசானன் என்பவர்களைப் படைத்தது.]

8. த்ர்யக்ஷம் க,ண்ட,பரஸுமஜீஜநத் [அத,ரவண வேதம்]

[மழுவாளியான முக்கண்ணனைப் (பிரமன்) படைத்தான்.]

9. ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்டாய ஸ்ரேஷ்டாய

[ஸாமவேதம்]

[பிரமனின் முதல் பிள்ளையும் தே,வர்தலைவனுமான (உருத் திரனுக்கு).]

10. பக்கம் 254 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

11. பூ.தாநாம் ச ப்ரஜாபதிஸ் ஸம்வத்ஸராய தீ,க்ஷித:

உஷ: பத்நீ

பூ.தாநாம் பதிஸ் ஸம்வத்ஸர உஷஸி ரேதோஸிஞ்சத்

ஸம்வத்ஸரே குமாரோஜாயத ஸோரோதீ,த் தம்

ப்ரஜாபதிசப்,ரவீத்

குமார கிம் ரோதி, ஷி யச்ச, ரமாத் தபஸோதி, ஜாதோஸீதி
ஸோப், ரஸீத். அதபஹதபாப்மாவா அஹமநாஹிதநாமா
நாம மே தே, ஹி பாப்மநோ அபஹத்யை தம் புந:

ப்ரஜாபதிரப், ரஸீத் ருத், ரோஸீதி [ஸதபதப்ராஹ்மணம்]

பூதங்களுக்குப் பதியான பிரமன் ஒரு வருஷத்துக்கு
தீக்ஷையுடனிருந்தான்; அவனுடைய பத்னி உஷஸ்;
ப்ராஜாபதியும் ஸ்வத்திரத்துக்கு அபிமானி தேவதையு
மான அவன் விமயற்கால வேளைக்கு அபிமானி தேவதை
யான உஷஸ்ஸிடம் வீரியத்தை விட்டான்; ஒரு வருஷத்
தில் குழந்தை பிறந்தது; அது அமுதது; அதனிடம்
“குழந்தாய்! ஏன் அழுகிறாய்? மிகவும் சிரமப்பட்டுத்
தவம் செய்து பிறந்தவனாயிற்றே” என்று பிரமன் சேட்
டான்; அக்குழந்தை “பெயரிடப் படாத நான் பாபம
நீங்கப்பெருதவனாக இருக்கிறேன்; என்னுடைய பாபம
ஒழிவதற்காக நாமத்தைத் தருவீராக” என்று சொன்னான்.
அவனிடம் மறுபடியும் பிரமன் “ருத்ரன் என்னும் பெயரை
உடையவனாவாயாக” என்றான். (இம்மாதிரியே புவன்,
ஸர்வன், ஈஸானன், பஸுபதி, பீமன், உக்ரன் என்
னும் நாமங்களும் கொடுக்கப்பட்டன.)]

பக்கம்—257

1. உந்மத்தவது நுந்மத்த: ப்ரபு: ப்ரபுவதாமபி.

ராத்ரேன ஸம்ஸாநே பர்யடஸி தத் கிமே தத் தவேஸ்வரஃ ||
[ஸ்காந்த, ம். ஸாவம் ஸதத்ஸம் 30-13]

[ஈஸ்வரனே! பித்தனாயில்லாதபோதிலும், இன்வுலகிலுள்ள
ஈஸ்வரர்களுக்கெல்லாம் ஈஸ்வரனாயிருந்தபோதிலும் இரவு
வேளையில் பித்தன்போலே சுடுகாட்டில் அலைகிறீர்; இதற்
குக் காரணம் என்ன?]

2. அஹம் ஸோணிதபங்கால: கராலவத, நோடம்பி, கே |

சௌத், ரே முஹூர்த்தே ஸம்பூ, தோ ஹரே ரோதி, மி
விஸ்வரம் ||

ததோ மாம் பாணிநா ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஹோகேஸ:

ப்ராஹ்மகேஸவ: ||

[ஸ்காந்த, ம். ஸாவம் ஸதத்ஸம் 30-20]

[தேவியே! ரத்தச்சேற்றில் அழுந்தினவனாய், கடுமையான முகத்தை உடையவனாய், கொடிய வேளையில் நான் ஹரியிடமிருந்து பிறந்தேன். பெருங் கூக்குரலிட்டு அழுதேன். அப்போது லோகஸ்வாமியான் கேஸவன் என்னைக் கையாலே தொட்டுப் பின்வருமாறு கூறினான்.]

3. ரௌத், ரே முஹூர்த்தே ஜாதோ஽ஹம் ரௌத், ரகர்மா ததோ ஹ்யஹம்! யத், ப, வத்யுசிதம் கர்ம புகுஷஸ்ய கி, ரேஸ்ஸுதே! || தத்தேநாவஸ்யகர்த்தவ்யம் ம்ருது, வா யதி, வேதரத்! ப்ரஜாபதேஸ்ச கஸ்யக்த: ஆதே, ஸம் கர்த்துமந்யத, ர || [ஸ்காத்த, ம், ஸாவம், ஸதத்-ஸம் 20-37, 41]

[மலைமகளே! கொடிய வேளையில் பிறந்த நான் அக்காரணத்தாலேயே கொடிய செயலைச் செய்பவனானேன். எந்த ஜீவனுக்கு எந்தச் செயலைச் செய்வது தகுந்ததோ, அந்த ஜீவன் நல்லதாயினும் கெட்டதாயினும் அந்தச் செயலை அவஸ்யம் செய்தேயாகவேண்டும். ப ர ம ர த் ம ர வி ன் ஆணையை எவன் மீறமுடியும்?]

4. ருத், ரஸர்க்க, ம் ப்ரவக்ஷ்யாமி தந்மே நிக, த, த, ஸ்ருணு [மார்கண்டே, ய 52-1. வி. பு. 1-8-1]

[ருத், ரன் உண்டானதைக் கூறுகிறேன். நான் கூற, நீ அதைக் கேட்பாயாக.]

5. அஸ்ய தே, வஸ்ய மீடு, ஷோ

வயா விஷ்ணோசேஷஸ்ய ப்ரப், ருதே, ஹவிர்ப்பி, : [விதே, ஹி ருத், ரோ ருத், ரியம் மஹத்த்வம் பாஸிஷ்டம் வர்த்திரஸ்விநாவிசாவத் ||

[ருக். மண்ட, ஸம் 7. ஸூக்தம் 41-5]

[(விருப்பங்களைப்) பொழிபவனும், வேண்டத்தக்கவனும், (இயற்கையான) தே, வனுமான விஷ்ணுவுக்குக் கிளை போன்றவனான உருத்திரன் (ஸர்வ மேத, ம் எனும்) பெரிய யாகத்தில், (தன்னை உள்ளிட்ட எல்லா) ஹவிஸ்ஸுக்களையும் கொடுத்து

ருத்ரபதவியைச் சேர்ந்ததான பெருமையை அடைந்தான் என்றோ, அஸ்விநீதேவதைகளே! செல்வம் நிரம்பிய ஸ்தானத்தை (நீங்களும் விஷ்ணுவின் அருளாலேயே) அடைந்தீர்கள்.]

6. மஹாதே, வஸ் ஸர்வமேதே, மஹாத்மா
ஹுத்வாத்மாநம் தே, வதே, வோ ப, பூ, வ |
ஸர்வாத் லோகாந வ்யாப்ய விஷ்டப், ய கீர்தயா
விராஜதே த், யதிமாந் க்ருத்திவாலா: ||

[பு. ரா. சாத்தி 20-12]

[மஹாத்மாவான ஸர்வன் ஸர்வமேத்யாக, தத்தில் தன்னையே ஹோமம் செய்து தே, வதே, வனாக ஆனார். யானைத்தோல் உடுத்துப் பிரகாசிக்குமவராய் எல்லா உலகங்களையும் (தன் ஜ்ஞானத்தால்) வியாபித்து, கீர்த்தியைப் பரவச்செய்து கொண்டு விளங்குகிறார் இவர்.]

7. தவ விஷ்ணோ: ப்ரஸாதே, ந மயா தத்த்ரிபுரம் ஹதம் | ...
தஸ்ய பாபஸ்ய தே, ரஷேண ந ஸக்தோமி

விசேஷ்டதும் || [வராஹபுராணம் 136-31]

[விஷ்ணுவாகிற உன்னுடைய அருளாலே என்னால் திரிபுரம் எரிக்கப்பட்டது. .... (இப்படி திரிபுரத்தில் கிழவர்களையும், சிறுவர்களையும், கழிப்பிணி ஸ்த்ரீகளையும் கொண்டு) அந்தப் பாபத்தின் தே, ரஷத்தால் என்னால் அசையக்கூட முடிய வில்லை.]

பக்ஷம்—258

1. “ததோ வாக்யாத் முநீந்த், ரஸ்ய தே, வோ ப, ரஸேந்
து, ஸோக, ர: | ஸங்கரஸ்சி, ந்நலிங்க, ஸ்து காநதே விச
சார ஹ ஏவம் ஸாபோ யத, ஸ்மாமாகம் தாப், யாம் த், த்
தஸ்யுதா, ருண: | அவஸ்யகரணீயம் மே தத, ர காஷ்ட,
மயம் வபு: ||” [ப்ரஹ்மபுராணம்]

[முனிவர் தலைவரான அந்த ப்ருகு, வின் ஸாபவாக்யத்தாலே இளம்திருடிய தே, வனான ஸங்கரன் ஆண்குறி அறுந்து போகப்பெற்றுக் காட்டில் அலைந்தான். “இவ்வண்ணமாக

நமக்கு அந்த ப்ருகு, மஹர்ஷியாலும் அவருடைய பத்னியாலும் மிகக் கொடியதான சாபம் கொடுக்கப்பட்டபடியால் நான் கட்டை வடிவில் உருவத்தை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியது அவச்யமாயிற்று” (என்று சரிவன்கூறினான்.)]

2. “ததோபி, வ்யாஹ்ருதோ த,க்ஷோ ருத்ரம் ஸோப்யஸபத் புந: | யஸ்மாத் த்வம் மத்க்ருதே க்ருரம் ருஷீந்வ்யாஹதவாநஸி|| தஸ்மாத் ஸார்த்தம் ஸுரைர்பஜ்ஜைந த்வா யக்ஷயந்தி வைத்விஜா: | ஹுத்வாஹுதிம் தவ க்ருராமபஸ்ஸ்ப்ருஸ்யந்து கர்மஸு ||”

[வாயுபுராணம் பூர்வக,ண்டம் 30-63, 64. ப்ரஹ்மபுராணம்-30]

[அதற்குப்பின் இவ்வண்ணமாகச் சொல்லப்பட்ட த,க்ஷன் உருத்திரனைப் பார்த்து மறுபடியும் சாபம் கொடுத்தான். “நீ என்னிடம் விரோதத்தால் ரிஷிகளைக் கொடுமையாகக் கொன்றபடியால், அந்தணர்கள் யாகங்களில் மற்ற தேவர்களோடுகூட உன்னை ஆராதிக்கமாட்டார்கள். வைதிககர்மங்களில் உன்னைக் குறித்துக் கடுமையான ஆஹுதியைச் செய்த பிறகு (பரிசுர்த்தி,திக்காக) நீரைத் தொடக்கடவர்கள்”]

3. “அப உபஸ்ப்ருஸாதி மேத்யத்வாய - நாந்விக்ஷேதயத,ந்விக்ஷேத-சக்ஷரஸ்ய ப்ரமாயுக: ஸ்யாத்-தஸ்மாத் நந்விக்ஷய:”

[யஜுர்கண்டம் 6-5-5]

[(ருத்ரனுக்கு ஆஹுதி செய்தபின்) பரிசுர்த்தியடைவதற்காக நீரைத் தொடவேண்டும். ருத்ரனைக் கண்ணால் பார்க்கக் கூடாது. பார்த்தால் கண்ணுக்கு தே,ராஷமுண்டாகும். (ஆகையால் ருத்ரன்) பார்க்கத்தகாதவன்.]

4. பக்கம் 255 ப்ரமாணம் 14 காண்க.

பக்கம்—259

1. “ஜ்ஞம்பு,பி,பூ,தஸ்து ஹரோ ரதே,பஸ்த, உபாஸிஸத் | ந ஸாஸக தத,ர யோத்,தும் க்ருஷ்ணேநாக்விஷ்ட கர்மணு ||” [வி. பு. 5-33-25]

[உடல் செயலிழந்துபோன சிவன் தேரின்மேலேயே உட்கார்ந்துவிட்டார். விளையாட்டாகப் போர்புரியும் கண்ணனுடன் அவரால் போர்புரிய முடியவில்லை.]

2. “க்ருஷ்ண! க்ருஷ்ண! மஹாபாஹோ ஜாதே த்வாம்
புருஷோத்தமம்!”
பரேஸம் பரமாத்மாநம் அநாதி, நித, நம் ஹரிம் ||

[வி. பு- 5.33 41]

[கிருஷ்ண! தடக்கையனே! உன்னைப் புருஷோத்தமனாய், மேலான ஈசனாய், பரமாத்மாவாய், ஆதியந்தமற்றவனாய், அனைவரையும் ஸம்ஹரிப்பவனாய் அறிகிறேன்.]

3. விஷ்ணோரதி, க்யமந்விச்ச, ம்ஸ்தஸ்ய மாயாவிமோஹித: |
க்ருதவாதஸ்யி தே, வேஸோ தே, வவாக்யேந விக், ரஹம் ||
[விஷ்ணு த, ர்மோத்தரம்]

[தேவர் தலைவனான நான் விஷ்ணுவின் மாயையாலே மயங்கியவனாய், விஷ்ணுவைக் காட்டிலும் பெரியவன் என்று பெயர் வாங்குவதற்காக, தேவர்கள் கேட்டுக்கொண்டபடி விஷ்ணுவோடு சண்டையிட்டேன்.]

4. ஆரோபிதம் ந மே ஸக்திஸ் ஸர்வயத்நேந சாடப, வத்
[விஷ்ணு த, ர்மோத்தரம்]

[எவ்வளவு முயன்றும் அந்த வில்லை நானேற்ற எனக்கு ஸக்தியில்லை.]

5. தத, ர து ஜ்ஞம்பி, தம் ஸௌவம் த, நுர்பீ, மபராக்ரமம் |
ஹுங்காரேண மஹாதே, வ: ஸ்தம்பி, தோடக, த்ரிலோசநய
[ரா-ப, ௮ 75-7 விஷ்ணு த, ர்மோத்தரம்]

[ப, யங்கரமான வலிமையையுடைய சிவனுடைய வில் விஷ்ணுவின் ஹுங்காரத்தாலே சிறிது முறிந்தது. முக்கண்ணனும் செயலிழந்தான்.]

6. ததஸ்ச க, தமோஹேந மயா ஜ்ஞாதோ ஹரி: பர: |
ஜ்ஞாத்வா விஸ்ருஷ்டசாபேந ஸ்துதஸ்ச ப, க, வாம்ஸ்தத, ர ||
[விஷ்ணு த, ர்மோத்தரம்]

[அதற்குப்பின் மயக்கம் நீங்கிய என்னால் ஹரி பரமாத்மா வாக அறியப்பட்டார். அதையறிந்தவுடன் வில்லைக்கைவிட்டு அப்போதே புகுவான் என்னால் துதிக்கவும் பட்டார்.]

7. ஸ தத்,வர பரீக்ஷார்த்தம் ஸம்பே,பார்மூர்த்தி வ்ருகா
ஸுர: | ஸ்வஹஸ்தம் த,பாதுமாரேபே, ஸோ஽பி,ப்யத்
ஸ்வக்ருதாச்சி,வா || தேநோபஸ்ருஷ்டஸ் ஸந்த்ரஸ்த
உபத,பவந் ஸவேபது, : | யாவத,ந்தம் தி,வோ பூ,மே:
காஷ்ட,பநாமத,பாது, த,க || [புகுவதம் 10-88-24, 25]

[அத்த வ்ருகாஸுரன் சிவன் கொடுத்த வரத்தைப் பரீக்ஷிப் பதற்காக, சிவன் தலையிலேயே கையைவைக்க முற்பட்டான், சிவன் தான்கொடுத்த வரத்துக்கு பயந்தான். வ்ருகா ஸுரனால் துரத்தப்பட்டு பயந்து நடுங்கியவனாய், சிவன் பூமிக்கும் தேவலோகத்துக்கும் இடைப்பட்ட எல்லாதிசைகளிலும் கீழும் மேலும் ஓடினான்.]

பக்கம்—260

1. வ்ருகாஸுராய கி,ரிஸோ வரம் த,த்வாப ஸங்கடம்
[புகுவதம் 10-88-13]

[வ்ருகாஸுரனுக்கு ஸிவன் வரத்தைக்கொடுத்து இடர்ப் பட்டான்.]

2. த்ரைலோக்யே ப,க்ஷ்யமானே து

தத,ப மாத்ருக,ணேந வை |

ந்ருஸிம்ஹமூர்த்திம் தே,வேஸம்

ப்ரத,த்,யௌ ப,குவாந் ஸிவா ||

[மாத்ஸ்ய. ப. 178-43. க,ரகுட, . ப. பூர்வக,ண்ட,ம் 223-5]

[அப்போது மாத்ருக,ணங்கள் மூவுலகத்தையும் விழுங்கத் தொடங்க, (அவற்றையடக்க) தேவர் உலவனான நரஸிம்ஹ மூர்த்தியை புகுவான் சிவன் தியானித்தான்.]

3. ஸிவமஸ்து ஸர்வஜக,தாம் [உலக வழக்கு]

[எல்லா உலகிற்கும் (ஸூத்தி, அல்லது) மங்க,ளமுண்டாகுக.]

4. ஸிவாஸ்தே ஸந்து பந்த,நத: [உலக வழக்கு]
[உன் வழிகள் (பரிசுத்தமாய் அல்லது) மங்குளமாயிருக்கட்டும்.]

5. ஸிவம் கர்மால்து [ஸ்ம்ருதி]
[கர்மம் (பரிசுத்தமாக அல்லது) மங்களமாக ஆகட்டும்.]

6. ஸம்-ஸுக,ம் ப,ரவயத்தி ஸம்பு, :
[வி. ஸஹ. 38 ப,ட்டர் ப,ரஷ்ய வ்யுத்பத்தி]
['ஸம்' எனப்படும் ஸுக,த்தை அளிக்கிருனாகையால் விஷ்ணு ஸம்பு, எனப்படுகிருன்.]

பக்ஷம்—261

1. ஸர்வ: ஸர்வ: ஸிவ: ஸ்த,நநு:
[ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் 25-28]
[25. எல்லாமாயிருப்பவனாகையாலே ஸர்வன்; 26. தன் ஸரீரமாயிருப்பவர்களின் அமங்குளங்களைப் போக்கடிப்பதால் ஸர்வன்; 27. மங்குளங்களை அளிப்பவனாகையாலே ஸிவன்; 28. (அப்படி அளிப்பதில்) நிலையாயிருப்பவனாகையாலே ஸ்த,நநு:]

2. ஸ்வயம்பூ, : ஸம்பு, : ஆதி,த்ய:
[ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் 37, 38, 39]
[37. தானே அவதரிப்பவனாகையாலே ஸ்வயம்பூ,; 38. ஸுக,த்தை அளிப்பவனாகையாலே ஸம்பு,; 39. ஸூர்ய நாராயணனாயிருக்கையால் ஆதி,த்யன்.]

3. யாநி நாமாநி கெ,ளனூநி விக்,யாதாநி மஹாத்மத: |
ருஷிபி, : பரிசீ,தாநி தாநி வக்ஷ்யாமி பூ,தயே ||
[பு,ர-ஸஹஸ்ர-அவதாரிகை 13]

[ரிஷிகளால் பாடப்பட்டவையும், பரமாத்மாவின் பெருமையைச் சொல்லுகிறவையும், புகழ்பெற்றவையுமான நாமங்களை (உலகின்) நன்மையின் பொருட்டுக் கூறுகிறேன்.]

4. ஸர்வமிதம் ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரேந்த்ரால் தே
ஸர்வே ஸம்ப்ரஸையந்தே ஸர்வாணி சேந்த்ரியாணி
ஸஹ பூதத: || [அதர்வஸிகை, -2]

[இந்திரியங்களும், பஞ்சபூதங்களும், ப்ரஹ்ம விஷ்ணு
ருத்ரேந்த்ரர்களுமாகிய இவையனைத்தும் பிறப்பையுடை
யவை யாகின்றன.]

5. ரக்ஷார்த்தம் ஸர்வபூதாநாம் விஷ்ணுத்வமுபஜக்மிவாந்
[சா-உத் 85-18; 109-9]

[எல்லா ஜீவராஸிகளையும் ரக்ஷிப்பதற்காக, விஷ்ணுவா
யிருக்கும் தன்மையை அடைந்தான்.]

6. அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே |

தஸ்ய தீரோ பரிஜாநந்தி யோநிம் ||

[புருஷஸூக்தம் உத்தரானுவாகம்]

[பிறப்பற்றவனாயிருந்தும் பலபடியாகப் பிறக்கிறான் (பரம
புருஷன்). அவனுடைய அவதாரத்தை தீரர்களே (அறி
வில் மிக்கோரே) நன்கு அறிகிறார்கள்.]

7. பக்கம் 254 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

8. ய ஏஷோ஽ந்தராதிந்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருஸ்யதே.
ஹிரண்யஸ்மஸ்ருர் ஹிரண்யகேஸ ஆப்ரணகாத் ஸர்வ
ஏவ ஸுவர்ண: | தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீக—
மேவமக்ஷிணீ | தஸ்ய உதிதி நாம | ஸ ஏஷ ஸர்வேப்ய:
பாப்மப்ய உதித: உதேதி ஹ வை ஸர்வேப்ய: பாப்மப்யோ
ய ஏவம் வேத: || தஸ்ய ருக் ச ஸாம ச கே,ஷ்ணௌ ||

[ச,ரத் 1-6 ஓ 7]

[ஸூர்யனுக்கு நடுவில், பொன்போன்ற மீசையையும்,
ஸுவர்ணம் போன்ற திருக்கேசங்களையும் உடையவனாய்,
நகம் வரையில் எல்லாமே பொன்மயமாயிருப்பவனான
எந்த ஹிரண்மயனான புருஷன் காணப்படுகிறானோ, அவ
னுக்கு ஸூர்யனுல் மலர்ந்த தாமரை போன்ற இரு கண்கள்
உள். அவனுக்கு 'உத்' என்று துருநாமம். அவன்

எல்லாப் பாபங்களுக்கும் மேலே இருப்பவனன்றோ. எவன் இம்மாதிரி அறிகிறானோ அவன் எல்லாப் பாபங்களினின்றும் வெளிக் கிளம்புகிறான். அந்தப் பரமபுருஷனை ருக், வேத, மும் ஸாமவேத, மும் துதிப்பவை.]

9. பஸ்ய தே, வஸ்ய மாஹூதம்பம் மஹிமாதஞ்ச நாரத, ।

ஸுபாஸுபை; கர்மபி, ர்யோ த விப்யேத கத, ரசந ॥

[பு. ர. ஸாத்தி 329-26]

[நாரத, ரே! எவனொருவன் புண்யபாபகர்மங்களால் தொடப்படானோ, அந்த தே, வனுடைய ஸ்வரூபஸ்வபூவங்களின் பெருமையைக் காண்பீராக.]

10. ஸ ஸர்வபூ, தப்ரக்ருதிம் விகாராந்

கு, னாதி, தே, ரஷாம்ஸ்ச முநே! வ்யதீத: ।

அதீத ஸர்வாவரணோகி, லாத்மா

தேநாவ்ருதம் யத்யு, வநாந்தரானே ॥ [வி. பு 6-5-88]

[அப்பரமாத்மா அசேதனப் பொருள்களைத்துக்கும் மூலமான மூலப்ரக்ருதியையும், அதன் விகாரமான மஹான் முதலானவற்றையும், ஸத்வரஜஸ்தமோகு, ணங்களையும், (அதனாலுண்டாகும்) துன்பம் அஞ்ஞானம் முதலான தே, ரஷங்களையும் கடந்தவனாகவும், (கர்மம் காரணமாக) அவற்றால் தொடப்படாதவனாகவும் இருப்பவன். (ஆகையால் அசேதனம், அதனோடு கூடிய ப, த், த, சேதனம் என்னும் இரு தத்துவங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன்.) (அஞ்ஞானம் முதலான) எல்லா மறைவுகளையும் கடந்தவன். (ஆகையால் ப, த், த, த, ஸையில் அஞ்ஞானத்தால் மறைக்கப்பட்டிருந்த முக்தர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன்) அனைத்துக்கும் அந்தர்பாயியாயிருப்பவன். (ஆகையால் நித்யரைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன்). இவ்வுலகிலுள்ள சேதனாசேதனங்கள் அனைத்தும் அவனாலே உள்ளும் புறமும் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது.]

11. ஸுபுரஸுபைர்விதிர்முத்தம்

ஊர்மிஷட்காத் பரம் ப்ரபு,ம் |

தம் வைத்யமமலம் விஷ்ணும

வத,ர த்யாயத் விழுச்சதே ||

[நாசரீம்ஹபுராணம் 17.23]

[நன்மை தீமைகள், (1) கர்ப்பவாஸம், (2) பிறப்பு, (3) கிழத்தனம், (4) மரணம், (5) (அவித்யை, அஸ்மிதை, ராகம், த்வேஷம், அபிநிவேஸம் எனும் ஐந்து) கிலேசங்கள் (6) புண்யபாபகர்மம் எனப்படும் ஆறு ஊர்மிகள் ஆகியவற்றால் தொடப்படாதவனும், மேலான தலைவனும், பிறவிநோய்க்கு மருத்துவனும், குற்றமற்றவனுமான விஷ்ணுவை எப்போதும் தியானிப்பதால் ஸம்ஸாரத்தி லிருந்து விடுதலை அடைகிறான்.]

பக்கம்—262

1&2. ஸர்வாவஸ்தாஸு வை விஷ்ணோர் ஐநதம் ஸ்வேச் ச,யைவ து | லீலயா சைவ க்ருஷ்ணேந ஸ்வரூபஸ்ய ச ஸம்ஹ்ருதி: | ஜரகாஸ்தாச்ச,லேநைவ க,மநம் ஸ்வேச்ச,யைவ து | த்,விஜுஸாபச்ச,லேநைவமவ தீர்ணோபி லீலயா || [சிங்கபுராணம்-பூர்வ. 2-40, 48]

[எல்லா யோனிகளிலும் விஷ்ணு பிறப்பது தன் விருப்பத் தாலேயே. கண்ணன் தன் குலத்தை அழித்ததும் லீலையே. வேடனின் அம்புதைத்த வியாஜத்தாலே (வைகுண்டம்) சென்றதும் தன் விருப்பத்தாலேயே. ப்ருகுமுனிவரின் ஸாபம் எனும் வியாஜத்தாலே அவதரிப்பதும் லீலையே யாகும்.]

3. தேவதிர்யம்நுஷ்யேஷு ஸரீரக்,ரஹணத்திகா |

லீலேயம் ஸர்வபூதேஷு தவ சேஷ்டோபலக்ஷணா ||

—[வி. பு 5.33.42]

[தேவர், திர்யக், மனிதர் ஆகியவர்களிடையே அந்தந்த ஸரீரங்களை எடுத்து, அந்தந்தச் செயல்களை நீ செய்வது உன்னுடைய லீலையேயாகும்.]

4. நாகரணத் காரணத், வர் கர்ணக்ரணத் ச |

ஸரீரக், ரஹணம் வ்யாபிநீத, ர்மதர்ணய கேவலம் ||

[வி. ப. 5-1-51]

[(நரகத்திலிருப்பவனைப்போல்) : துன்பத்தை அநுபவிப்பதற்கோ, (ஸ்வர்க்கு, த்திலிருப்பவனைப்போல்) இன்பத்தை அநுபவிப்பதற்கோ, (மனிதர், விலங்கு தாவரங்களைப்போல்) இன்பதுன்பங்களிரண்டையும் அநுபவிப்பதற்கோ உனக்குப் பிறப்பு இல்லை. எல்லா யோனிகளிலும் பிறப்பவனே! உன் பிறப்பு தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காக (உன் விருப்பத்தாலே) எடுப்பதேயாகும்.]

5. பக்கம் 199 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

6. ஸமஸ்தஸக்தி ரூபாணி தத் கரோதி ஜநேஸ்வர ! |

தேவதீர்யம் நுஷ்யாக், யாசேஷ்டாவந்தி ஸ்வலீலயா |

ஜக, த்ரூபகர்ச்சய ந ஸா கர்மநிமித்தஜா ||

[வி. ப. 6-7-71, 72]

[அரசனே! எல்லா சக்திகளையுமுடைய அந்தப் பரரூபம் தேவர், தீர்யக், மனிதர் ஆகிய பிறப்புக்களுக்கூரிய பெயரையும் செயல்களையும் உடைய பல ரூபங்களைத் தன் லீலையாலே உண்டாக்குகிறது. அது கர்மம் காரணமாக ஏற்படுவதன்று.]

7. அஜேஃஸி ஸந்த்வயயாத்மஸ பூ, த்ரநாமீஸ்வரோஃஸி ஸந் |

ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதி, ஷ்டாய ஸம்ப, வாம்யாத்ம மாயயா ||

யத், யத், ர ஹி த், ர்மஸ்ய க், ஸாநிர்ய, வதி ப், ரத |

அப், யுத்த, ரதமத், ர்மஸ்ய தத், ரதமாநம் ஸ்ருஜாய்ஹம் ||

பரித்ராணய ஸாநூ, தாம் விநாஸாய ச து, ஷக்ருதாம் |

த், ர்மஸம்ஸ்த, ரபதார்த்த, ரய ஸம்ப, வாயி யுகே, யுகே, ||

ஜநம் கர்ம ச மே தி, வ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வதி |

த்யக்த்வர் தே, ஹம் புநர் ஜநம் ஸததி மர்மேதி

ஸோஃஸி ஜுந || [சு, தை 4-6, 7, 8, 9]

[(கர்மத்தால் ஏற்பட்ட) பிறப்பு அற்றவனாயிருந்துகொண்டே,

(கர்மத்தால் ஏற்பட்ட) அழிவும் இல்லாதவனாயிருந்து

கொண்டே, எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஈஸ்வரனாகவும் இருந்துகொண்டே, எனக்கேயுரிய (அப்ராக்குதத்) திருமேனியை தரித்துக்கொண்டே, என் னங்கல்பத்தாலேயே பலபடியாகப் பிறக்கிறேன். பூரதகுலத்துதித்தவனே! எந்த எந்தக் காலங்களில் அறத்திற்கு வாட்டம் ஏற்படுகிறதோ, அறத்திற்கு எதிரான மறத்திற்கு எழுச்சி ஏற்படுகிறதோ அந்தந்தக் காலங்களில் நான் என்னையே படைத்துக் கொள்கிறேன். நல்லோர்களை நன்கு ரக்ஷிப்பதன்பொருட்டும், தீயவர்களைச் சித்ரவதைசெய்து அழிப்பதன் பொருட்டும், அறத்தை நன்கு நிலைநிறுத்துவதன்பொருட்டும் அந்தந்த யுகங்களில் பலபடியாகப் பிறக்கிறேன். அர்ஜுனனே! என்னுடைய அப்ராக்குதமான பிறப்பையும், செயலையும் எவனொருவன் முற்கூறியபடி உள்ளபடி அனுஸந்திக்கிறானோ அவன் இப்போதுள்ள சரீரத்தைக் கைவிட்டு மறுபடியும் (மற்றொரு சரீரத்தை எடுத்துக்கொள்ளுகையாகிற) பிறப்பை அடைகிருன்ல்லன்; (ஆனால்) என்னையே அடைகிருன்.]

பக்கம்—263

1. அந்யம் தே,வ! வரம் தே,ஹி ப்ரஸித்தம் ஸர்வஜந்துஷ்-
மர்த்யோ பூத்வா ப,வாந் தே,வ! மாமாராத,ய கேஸவ! ||
மாம் வஹஸ்வ ச தே,வேஸ! வரம் மத்தோக்,ருஹாண ச
யேநாஹம் ஸர்வபூ,நாநாம் பூஜ்யாத் பூஜ்யதரோடப,வம்||
[வராஹபுராணம் 73-41, 42]

[தே,வனான கேஸவனே! எல்லா ஜீவர்களிடமும் ப்ரஸித்தம், மான மற்றொரு வரத்தை எனக்குக் கொடுப்பாய். அதாவது- நீ மனிதனாகி என்னை ஆராதிப்பாய். (ரிஷப,மாகி) என்னைத் தாங்குவாய். தேவர் தலைவனே! நீ என்னிடமிருந்து வரம் பெற்றுக்கொள்வாய். நீ இப்படியெல்லாம் செய்வதனால், எல்லா ஜீவர்களாலும் பூஜிக்கத்தக்கவனான உன்னைக்காட்டிலும் நான் பூஜிக்கத்தக்கவனாக ஆவேன்.]

2. தே,வகார்பாவதாரேஷு மதுஷ்யத்வமுபேயிவாந் |
த்வாமேவாராத,யிஷ்யாமி மம த்வம் வரதே,ர ப,வ ||
[வராஹ பு. 73-43]

[தேவகாரியத்தை நடத்துவதற்காக அவதாரங்களைச் செய்யும் போது மனிதனாக அவதரிக்கும் நான் உன்னை யே ஆராதிப்பேன். நீ எனக்கு வரமளிப்பவனாக ஆவாய்.]

பக்ஷம்—264

1. அக்,நே: ஸிவஸ்ய மாஹாத்ம்யம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்யதே |
ராஜஸேஷு ச மாஹாத்ம்யமதி,கம் ப்,ரஹ்மனோ விது: ||
ஸாத்விக்கேஷ்வத, கல்பேஷு மாஹாத்ம்யமதி,கம் ஹரே: |
தேஷ்வேவ யோக,ஸம்ஸித்,த,ா க,யிஷ்யந்தி பராவ் க,தீம் ||
[மாத்ஸ்யபுராணம் 53.63]

[அக்,னியினுடையவும், சிவனுடையவும் பெருமை தாமஸ கல்பங்களில் சொல்லப்படுகிறது. ராஜஸகல்பங்களில் பிரமனுடைய பெருமை அதிகமாகச் (சொல்லப்படுவதாக) அறிகிறார்கள். ஸாத்விககல்பங்களில் ஹரியின் பெருமை அதிகமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அவைகளிலேயே யோக,ஸித்,தி, அடைந்தவர்கள் மேலான க,யதியை அடைகிறார்கள். (கல்பம்—பிரமனுடைய தி,னம்,)]

2. ஆப்,ரஹ்மஸ்தம்ப,பர்யந்த ஜக,த,ந்தர் வ்யவஸ்தி,தா: |
ப்ராணிந: கர்மஜநித ஸம்ஸார வஸவர்த்திந: ||
[விஷ்ணுத,சம் 104-23]

[பிரமன் முதல் புல் ஈருள ஜீவர்களைக்கொண்ட உலகிலிருக்கும் உயிர்கள் கர்மத்தால் விளைந்த ஸம்ஸார வாழ்க்கைக்கு வஸப்பட்டவர்கள்]

3. ப்,ரஹ்மாத்,யாஸ்ஸகலா தே,வா:
மநுஷ்யா: பஸவஸ் தத,ா |
விஷ்ணோர் மாயாமஹாவர்த்த-
மோஹாந்த,தமஸா வருதா: || [வி-பு. 5-30-17]

[பிரமன் முதலான தேவர்களும், மனிதர்களும், பிராணிகளும் விஷ்ணுவின் மாயையாகிற பெரிய சூழலினால் உண்டாகும் மயக்கமாகிற காரிருளாலே சூழப்பட்டவர்கள்.]

4. தஸ்ய மத்,யே வஹ்நிஸிக,ா அனீயோர்த்,வா வ்யவஸ்தி,த: |
நீஸதோயத,மத்,யஸ்த,ா வித்,யுல்லேகே,வ ப,ாஸ்வரா ||

நீவாரசுகவத் தந்வி ரீதாபா ஸ்யாத் தநூபமா |
தஸ்யாஸ் ஸிக்ஷாபா மத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்தித: |
ஸ ப்ரஹ்மா ஸ ஸிவஸ்தேஜத், ரஸ் ஸோக்ஷர: பரமஸ்

ஸ்வராட் ||

[தைத்-நாராயணவல்லி 11]

[அந்த ஹ்ருத்யகமலத்தின் நடுவில், சிறியதும் மேல்
நோக்கினதுமான அக்ஷஸிகை, (பரமாத்மாவின் திவ்ய
மங்குளவிக்ரஹம்) இருக்கிறது. (அது) நீலமேகத்தை
உட்கொண்ட மின்னல்போல் பிரகாசமுள்ளதாகவும், நெல்
நுனிபோல் சிறிதாகவும், மஞ்சள் நிறமுள்ளதாகவும்,
ஒப்பற்றதாகவும் இருக்கிறது. அந்த ஸிகையின் நடுவில்
பரமாத்மா விளங்குகிறான், அவனே பிரமனுக்கும் அந்தர்
யாமி; அவனே ஸிவனுக்கும் அந்தர்யாமி; அவனே இந்திர
னுக்கும் அந்தர்யாமி; (பிரமன் முதலியவர்களைக்காட்டிலும்)
மேலானவனும், கர்மத்திற்கு வசப்படாதவனும், அழிவற்ற
வனுமான முக்தாத்மாவுக்கும் அவனே அந்தர்யாமி.]

5. ஸ நோ ஹரி: [தை-நா ?]

[எங்களுக்கு (ஸ்வாமியான) அவனே ஹரி]

பக்கம்—265

1. பக்கம் 130 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

2. ஏஷ ஸர்வேஸ்வர: ஏஷ பூதாதிபதி: ஏஷ பூதபால:

[ப்,ருஹ 6-4-22]

[இவனே அனைவரையும் நியமிப்பவன். இவனே ஜீவர்கள்
அனைவர்க்கும் தலைவன். அனைவரையும் சுகழிப்பவனுமിവனே.]

3. பக்கம் 262 ப்ரமாணம் 7 காண்க.

4. பக்கம் 151 ப்ரமாணம் 5 காண்க.

5. ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்யஸ் ஸ ச ஸர்க்குகர்த்தா

ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச |

ப்,ரஹ்மாத்யவஸ்தாபி, ரஸோஷமுர்த்திர்

விஷ்ணுர் வரிஷ்டே, ர வரதே, ர வரேண்ய: ||

[ஸி.பு 1.2-70]

[ஸ்ருஷ்டி செய்யப்படுபவனும் அவனே; பிரமன் முதலிய ஸரீரங்களைக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டி செய்பவனும் அவனே; அவனே (உலகை) ரக்ஷிக்கிறான்; (உலகை) விழுங்குகிறான்; அவனே கரப்பாற்றப்படுகிறான். எல்லாவற்றையும் ஸரீரமாகக் கொண்ட விஷ்ணுவே மேலானவன்; வரங்களைத் தருபவன்; வரிக்கத்தகுந்தவன்.]

6. யேநேத,ம் விஸ்வம் பரிபூ,தம் யத,ஸ்தி

[யஜு-காட., கம் 3.3-11]

[உள்ள பொருள்களான இவையனைத்தும் எவனால் ஸம்ஹரிக்கப்படுகிறதோ.]

7. யஸ்ய ப்,ரஹ்ம ச க்ஷத்ரம் ச உபே, ப,வத ஓத,ந :।

ம்ருத்யுர் யஸ்யோபஸேசநம் க இத்த,ர வேத, யத்ர ஸ: ॥

[கட., 1-2-25]

[எவனுக்கு ப்,ரஹ்மணர், க்ஷத்ரியர் ஆகிய இருவரும் அடங்கிய உலகனைத்தும் உணவாகின்றதோ, யமன் எவனுக்கு ஊறுகாயாகின்றருளோ அவனுடைய பெருமையை எவன் அளவிட்டு அறிவான்?]

8. "க்,ரஸேத் ஸம்ஹார ஸமயே ஜக,தெ,ளது,ம்ப,ரான்ட, வத்। லீலயா யஸ்து ப,க,வாந் தம் க,ச்ச, ஸரணம் ஹரிம் :"

[எந்த ப,க,வான் ஸம்ஹார காலத்தில் அத்திக்காய் போலே இவ்வுலகத்தைத் தனக்குள் விளையாட்டாக விழுங்குகிறானோ அந்த ஹரியை உபாயமாகப் பற்று.]

9. ஸம்ப,க்ஷயித்வா லகஸம் ஜக,த்யேகார்ணவீக்ருதே।

ஸோஷே த்வமேவ கே,ரவிந்த, சிந்த்யமானோ மதீஷிபி, : ॥

[வி-பு 1.4-16]

[கே,ரவிந்த,னே! உலகம் முழுவதும் ஒரே ஜலமயமான போது உலகனைத்தையுமுண்டு, ஜ்ஞானிகளால் த்யானிக் கப்படும் நீ ஒருவனே அதில் படுத்துறங்குகியாய்.]

10. கல்பாந்தே ருத்,ரருப் போ க்,ரஸ்தே த்வவி,லம் ஜக,தி |
தமத்தபுருஷம் விஷ்ணும் ப்ரணதோடஸ்யி ஜநார்த்த,நம் ||
[வி. பு. 1-2-66]

[கற்பகாலமுடிவில் ருத்ரன் உருவாகக் கொண்டவனாய், எல்லாவுலகையும் எவன் ஸம்ஹரிக்கிருளோ, அழிக்கும் கடவுளாய், விஷ்ணுவாய், ஜநார்த்தனனான அவன் ஸரணடைகிறேன்.]

11. ஸ்ருஷ்டிஸ்தி,த்யந்தக்ரஸீம் ப்,ரஹ்ம விஷ்ணு ஸிவாத்-
மிகாம் | ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி ப,க,வாந ஏக ஏவ
ஜநார்த்த,நம் || [வி. பு 1-2-66]

[படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களைச் செய்யும் பிரமன், விஷ்ணு, சிவன் என்னும் பெயர்களை ஜநார்த்தனனெனப்படும் அந்த பகவானே அடைகிறான்.]

12. அஸத்,வா இத,மக்,ர ஆஸித்.....ரஸம் ஹ்யேவாயம்
ஸப்,த்,வாநந்தீ, ப,வதி" [தை-ஆத 7-1]

[ஸ்தூ,லசேதனானசேதனங்களை ஸரீரமாகக் கொண்ட இந்த ப்ரஹ்மம் ப்ரளயகாலத்தில் (நாமரூபங்களற்ற) ஸூக்ஷ்ம சேதனானசேதனங்களை ஸரீரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மமாகவே இருந்தது.....ரஸஸ்வரூபியான இந்த ப்ரஹ்மத்தை இந்த முக்தாத்மா அடைந்து ஆனந்தமுடையவனாகிறான்.]

13. வேத,ரஹ்மேதம் புருஷம் மஹார்த்தம்
ஆதி,த்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் |

தமேவம் வித்,வாநம்ருத இஹ ப,வதி
நாநய: பந்த்,ர வித்,யதேத்யநாய ||

[புருஷஸூக்தம் 2-2]

[வேத,புருஷனாகிற நான் (ஸ்வரூபரூபகுணவிபூ,திகளில்) பெரிசவனும், ஸூர,புரோகித பிரகாஸிப்பவனும், ப்ரக்ரு திக்கு அப்பாற்பட்டவனுமான இந்தப் புருஷனை அறிகிறேன்.. அவனை இம்மர்திரி அறிபவன் இங்கேயே முக்தனாக ஆகிறான். மோக்ஷத்திற்கு வேறு வழியில்லை.]

14. பி,த்,யதே ஹ்ருத,யக்,ரந்தி,வ

சி,த்,யதே வர்வஸம்ஸயா: |

கூபந்தே சாஸ்ய கர்மாணி

தஸ்யித் த்,ருஷ்டே பராவரே ||

[முண்ட, 2-2-9]

[மேலானவர்களிலும் மேலானவனான அந்தப் பரமாத்மா பார்க்கப்பட்டவுடன், இவனுடைய (ராகும், த்,வேஷம் முதலிய) ஹ்ருத,யக்,ரந்தி,(முடிச்சு)கள் பிளக்கின்றன; எல்லா ஸம்ஸயங்களும் சிதறுகின்றன; கர்மங்களும் அழிகின்றன.]

15. த்வாமாசாத்,ய பரம் ப்,ரஹ்ம யாதா முக்திம் முமுக்ஷவ: |

வாஸுதே,வமநாராத்,ய கோ மோக்ஷம் ஸமவாப்நுயாத் ||

[வி. ப. 1.4-18]

[பரப்,ரஹ்மமான உன்னை ஆராதித்தே, மோக்ஷமடைய விரும்பிய பலர் முக்தியடைந்தார்கள். வாஸுதே,வனை ஆராதிக்காமல் எவனால் மோக்ஷமடைய முடியும்?]

14. ஸம்ஸாரமாமக,நாநாம் விஷயாக்ரந்தசேதஸாம் |

விஷ்ணுபோதம் விநா நாநயத் கிஞ்சித,ஸ்தி பராயணம் ||

[விஷ்ணுத,சம் 1-59]

[ஸம்ஸாரமாகிற கடலில் முழுகினவர்களும், விஷயங்களினால் சூழப்பட்ட மனத்தை உடையவர்களுமான மனிதர்களுக்கு, விஷ்ணுவாகிற ஓடத்தைத் தவிர, (அக்கடலைக் கடக்க) மேலான ஸாத,னம் வேறு ஒன்றுமில்லை.]

பக்கம்—266

1. ஸம்ஸாரஸாக,ரம் கே,ரம் அநந்தக்லேஸப,ராஜநம் |

த்வாமேவ ஸரணம் ப்ரப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷின: ||

[ஜிதந்தே 1-4]

[மனஸ்ஸை ஜயித்திருப்பவர்கள் உன்னையே உபாயமாக அடைந்து, கணக்கற்ற துன்பங்களுக்குப் பிறப்பிடமாய் மிகக் கொடிதாயிருக்கும் ஸம்ஸாரமாகிற கடலைத் தாண்டுகிறார்கள்.]

2. ஸமஸ்தஜக்தாம் மூலே யஸ்ய ப,க்திஸ் ஸ்தி,ரா த்வயி |
த,ர்மார்த்த,காமை, கிம் தஸ்ய முக்திஸ்தஸ்ய கரே ஸ்தி,தா ||
[வி. பு. 1-20-27]

[எல்லா உலகிற்கும் காரணமான உன்னிடத்தில் நிலையான ப,க்தி கொண்டவனுக்கு அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்று புருஷார்த்த,ங்களால் என்ன பயன்? (இவற்றால் அடையப்படும் தலைசிறந்த நாலாவது புருஷார்த்த,மான) மோக்ஷமே அவன் கையில் இருக்கிறதே.]

3. த,ஹரோ஽ஸ்மிந்நந்தர ஆகாஸ : |
தஸ்மிந் யத,ந்தஸ்தத,ந்வேஷ்டவ்யம் || [ச,ரத். 8-1-1]

[இதனுள்ளே த,ஹராகாஸமாகிற நாராயணன் இருக்கிறான். அவனுக்குள்ளே இருப்பது (1. ஸிவன் 2. நாராயணகுணங்கள்) உபாஸிக்கத்தக்கது.]

4. த,ஹாம் விபாப்மம் பரவேஸ்மபூ,தம் யத்புண்ட,ரீகம்
புரமத்,யஸம்ஸ்த,ம் | தத்ராபி த,ஹாம் க,க,நம்
விஸோக : தஸ்மிந் யத,ந்தஸ் தது,பாஸிதவ்யம் ||
[தை. தா. 10-23]

[இந்த ஸரீரத்தின் நடுவில் இருப்பதாய், குற்றமற்றதாய், பரமாத்மாவுக்கு இருப்பிடமாயிருப்பதான சிறிய இதயமாகிற தாமரை யாதொன்றுள்ளதோ அதிலும் மிகச் சிறியவனாய், வருத்தமற்றவனான த,ஹராகாஸமான நாராயணன் இருக்கிறான். அவனுக்குள் இருப்பது (1. ஸிவன் 2. நாராயணகுணங்கள்) உபாஸிக்கத்தக்கது.]

5. “ய ஏஷோ஽ந்தர்ஹ்ருத,ய ஆகாஸஸ் தஸ்மிந் ஸேதே |
ஸர்வஸ்ய வஸீ ஸர்வஸ்யேஸாத :” [ப்,குஹ 6-4-22]

[1. இந்த ஹ்ருத,யத்தின் உள்ளே ‘ஆகாஸம்’ எனப்படும் நாராயணன் இருக்கிறான். அவனுக்குள்ளே எல்லாவற்றையும் வசப்படுத்தினவனாய், அனைத்துக்கும் ஈஸ்வரனான ஸிவன் அந்தர்யாமியாயிருக்கிறான் (என்பது பூர்வபக்ஷரீத்

த,ம்) 2. இந்த ஹ்ருத,யத்தினுள் த,ஹராகாஸம் எனப்படும் நாராயணன் இருக்கிறான். அவன் அனைத்தையும் வசப்படுத்தியவன். அனைத்தையும் நியமிப்பவன் (என்பது ஸித்,த,நந்தார்த்த,ம்).]

6. பக்கம் 256 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

7. வேத,ஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்

ஆதி,த்யவர்ணம் தமஸஸ்து பாரே।

ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய தீ,ர :

நாமாதி க்ருத்வாபி,வத,த யத,ஈஸ்தே॥

[பு. ஸ.உ. 1-16]

[எல்லா ஸரீரங்களையும் உண்டுபண்ணி, பெயர்களைக் கொடுத்து அவைகளை உச்சரித்துக் கொண்டிருப்பவரும், விகாரமற்றவரும், ஸூர்யன்போன்ற வர்ணத்தையுடையவரும், ப்ரக்ருதிமண்ட,லத்திற்கு அப்பாலிருப்பவரும், (எல்லா விதத்தினும்) பெரியவருமான இந்தப் புருஷனை, (வேத, புருஷனாகிய) நான் அறிகிறேன்.]

8. ஆகாஸோ ஹவை நாமரூபயோர் நிர்வஹிதா

[சு,ந. 8-14-1]

[ஆகாஸமெனப்படும் நாராயணனே நாமரூபங்களைச் செய்வான்.]

பக்கம்—267

1. தமாத்தமஸ்த,ம் யேநுபஸ்யந்தி தீ,ரா. தேஷாம்

ஸாந்திஸ் ஸாஸ்வதீ நேதரேஷாம் [அத,ர்வஸிரஸ்-5]

[எந்தப் பேரறிவாளர்கள் அவனைத் தம் ஆத்மாவினுள் இருப்பவனாகக் காண்கிறார்களோ அவர்களுக்கே ஸம்ஸாரத் துன்பத்திலிருந்து) நிரந்தரமான விடுதலை கிடைக்கிறது. மற்றவர்களுக்கு இல்லை.]

2. ப,ஸ்மம் க்ருஹீத்வா விம்ருஜ்யாங்க,ாநி ஸம்ஸ்ப்ருசேத்

தஸ்மாத், வ்ரதமேதத் பாஸாபதம் பஸாபாஸவிமோ

ஷாய

[அத,ர்வஸிரஸ்-5]

[புஸ்மத்தை எடுத்துக் குழைத்து, தன் அங்கங்ஙளை (அதனால்) தொடவேண்டும். பசுக்களாகிற ஜீவர்களின் பாசங்கள் விடுபடுவதற்கு இந்தப் பாசுபத வ்ரதம் காரணமாகிறது.]

3 & 4. ததோ யது,த்தாதாம் தத,ருபமநாமயம்!

ய ஏதத், விது,ரம்ருதாஸ் தே ப,வந்தி

அதே,தரே து,க்க,மேவாபியந்தி ||

ஸர்வாநதஸரிசோக்,ரீவ: ஸர்வபூ,தரு,ஹாஸய:!

ஸர்வவ்யாபீ ஸப,க,வாந் தஸ்மாத் ஸர்வக,த: ஸிவ: ||

[ஸ்வே 3-10, 11]

[அதற்குமேல் உள்ளது யாதொன்றுண்டோ, அது ரூபமற்றது, வியாதியற்றது, அதை அறிபவர்கள் மோக்ஷமடைகிறார்கள். மற்றவர்கள் துக்கத்தை அடைகிறார்கள். ஸர்வபூ,தங்களின் அவயவங்களையும் தன் அவயவமாக உடையவனும், ஸர்வபூ,தங்களின் ஹ்ருத,யகு,ஹையை இருப்பிடமாக உடையவனும், ஸர்வவ்யாபியாய் இருப்பவனும் அந்த பகவான். ஆகையால் சிவன் ஸர்வக,தன்.]

5. ருத்,ரஸ்தாரகம் ப்,ரஹ்ம வ்யாசஷ்டே!

யேநாலாவம்ருதீ பூ,த்வா மோக்ஷீ ப,வதி ||

[ஜாப,ரலோபனிஷத்-1]

[ருத்,ரன் தாரகமந்திரத்தை உபதே,ஸிக்கிறான். அதனால் ஜீவன் மரணமற்றவனாய் மோக்ஷமடைகிறான்.]

6. கிம் தந்ர வித்,யதே யத,ந்வேஷ்டவ்யம் [ச,ரத்8-1-2]

[தியானிக்கத்தக்கதாக அப்பரம்பொருளிடம் என்ன இருக்கிறது?]

7. தஸமிந் காமா, ஸமாஹிதா, ஏஷ ஆத்மா஽ஹ

தபாப்மா விஜுரோ விம்ருத்பு: விசோகோ விஜக,த்ஸ:

அபிபாஸ: ஸத்பகாம, ஸத்பலங்கல்ப: [ச,ரத் 8.1-5]

[அப்பரம்பொருளிடம் விரும்பத்தக்க குணங்கள் அமைந்துள்ளன. அப்பரமாத்மா பாபமற்றவன்; கிழத்தன

மற்றவன் ; மரணமற்றவன் ; வருத்தமற்றவன் ; பசியற்றவன் ; தாகமற்றவன் ; நித்யமான குணங்கள் உள்ளவன் ; தடைபடாத ஸங்கல்பமுடையவன்.]

பக்கம்—268

1. பத்,வேத,ரதெ,ன ஸ்வர: ப்ரோக்தோ வேத,ரந்தே ச
ப்ரதிஷ்டி,த: 1

தஸ்ய ப்ரக்ருதிவீதஸ்ய ய: பரஸ்ஸ மஹேஸ்வர: ||

[தை.நா 10-24]

[யாதொரு ஸ்வரம், வேத,த்திப் ஆதியில் ஒதப்படுகிறதோ, வேத,த்தின் முடிவிலும் நிலைநிற்கிறதோ, தன் காரணமாகிய அகாரத்தில் ஒடுங்கின அந்த ஒங்காரத்திற்கு அர்த்த,மாய் இருப்பவனே மஹேஸ்வரன்.]

2. அகாரே விஷ்ணுவாச்ச:

['அ'எனும் எழுத்து விஷ்ணுவைச் சொல்லும்.]

3. ஈஸாந்த: ப்ராணத: [வி.ஸஹ 65, 66]

[நியமிப்பவனாகையாலே ஈஸானன் ; உயிரளிப்பவனாகையாலே ப்ராணத,ன்.]

4. பக்கம் 261 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

5. பக்கம் 261 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

6. பக்கம் 256 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

7. தே,வா ஹ வை ஸ்வர்க்க,ம் லோகமக,மந்! தே தே,வா ருத்,ரம்ப்ருச்ச,ந் கோ ப,வாநிதி! லோடப,ரவித்! அஹ மேக: ப்ரத,மமாலம் வர்த்தாயி ச ப,விஷ்யாயி ச நாத்ய: உஸ்சிந் மத்தோ வ்யநிசித்த இதி லோடந்தராத,ந்தரம் ப்ராணிஸ்த் தி,ஸஸ் சரந்தரம் ப்ராணிஸ்தி [அதர்வவிரஸ்-1]

[தேவர்கள் ஸ்வர்க்க,லோகத்திற்குச் சென்றனர். அவர்கள் "தாங்கள் யாச்" என்று ருத்,ரனைக் கேட்டனர். அவர் (பின் வருமாறு) பதிலுரைத்தார்:—"நான் ஒருவனே முதலில்

இருந்தேன். இப்போதும் இருக்கிறேன்; இனியும் இருப்பேன். என்னைக்காட்டிலும் வேருனவன் ஒருவனுமில்லை” என்று. அவர் ஸுக்ஷ்மத்தைக் காட்டிலும் ஸுக்ஷ்மத்தில் பிரவேசித்தார்.]

8. ஸர்வக,த்வாத,நந்தஸ்ய

ஸ ஏவாஹமவஸ்தி,த: |

மத்தஸ்ஸர்வமஹம் ஸர்வம்

மயி ஸர்வம் ஸநாததே ||

[வி. பு. 1.19.85]

[(தே,ஸம். காலம், வஸ்து இவற்றால் அளவுபடாத) அநந்தன் எங்கும் வியாபித்திருக்கையாலும் நானும் அவனாகவேயிருக்கிறேன். (அதனால்) என்னிடமிருந்தே எல்லாம் உண்டாகின்றன; நானே எல்லாமாயிருக்கிறேன். பழையோனான என்னிடமே அனைத்தும் இருக்கிறது.]

9. தத்,தை,தத் பஸ்யந் ருஷிர்வாமதே,வ:

ப்ரதிபேதே, — அஹம் மநுரப,வம் ஸுரீர்யஸ்சேதி |

[ப்,ருஹ 3.4.10]

[அந்த ப்,ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கும் வாமதே,வருஷி “நானே மனுவாகவும், ஸுரீர்யனாகவும் ஆனேன்” என அறிந்தார்.]

10. “ப்ராணோஸமி ப்ரஜ்ஞாத்மா தம் மாமாயுர்மருத மித்யுபாஸ்வ”

[கௌஷீதகீ 2.14]

[“அறிவுமயமான ஜீவனான (ஜீவனை ஸரீரமாகக் கொண்ட பரமாத்மாவாகிற) நான் ப்ராணனாகவும் (ப்ராணனை ஸரீரமாகக் கொண்ட பரமாத்மாவாகவும்) இருக்கிறேன்; அத்தகைய என்னை ஆயுள் என்றும், அம்ருதம் என்றும் உபாஸிப்பாய்” (என்று தேவேந்திரன் கூறினான்).]

பக்கம்— 269

1. தத்,தை,க ஆஹ:-அஸதே,வேதம் அக்,ர ஆஸீத் |

[சு,ரத் 6.2.1]

[இவ்வுலகம் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் இல்லாததாகவேயிருந்தது]

2. அர்த்ததர்த, ஸார்த்த, ஸம்யுக்தம் கூட, ப்ராஜ்ஞ
விநிந்தி, தம் 1 வர்ணஸ்ரம க்ருதர்த, ர்மைர்விபரீதம்
க்வசித்ஸமம் ॥

[விக்க, புராணம், ப, ரா-ஸாந்தி 290.193 ல் சிறிது பாட, பே, த, த்
துடன் காண்கிறது.]

[ரஹஸ்யமான பத்து அநாசாரங்களோடு கூடியதும்,
அறிவாளிகளால் நித்திக்கப்படுவதும், வர்ணஸ்ரமத, ர்மங்
களுக்குப் பெரும்பாலும் முரணானதும், சிவவிடங்களில்
ஒத்திருப்பதுமான (சைவ த, ர்மம்.)]

3. மத், யம் பீத்வா குருத, ராம்ஸ்ச க, த்வா
ஸ்தேயம் க்ருத்வா ப், ரண்மஹத்யாஸ் ச க்ருத்வா 1
ப, ஸ்மச்ச, த்நோ ப, ஸ்மஸ்யயாஸ்யாத
ருத், ரத், யாயீ முச்யதே ஸர்வபாபை: ॥

[ஸாதாதபத, ர்மஸாஸ்தரம்]

[(1) கள்குடிப்பது (2) குருவின் மனைவியைப்புணர்வது
(3) பொண்ணைத் திருடுவது (4) பிராம்மணைக்கொல்வது
முதலான பெரும்பாதகங்களைச் செய்தவன் உடல் முழுதும்
ஹே பூசிக்கொண்டு சாம்பலில் படுத்துக்கொண்டு உருத்
திரனைத் தியானித்தானாகில், அப்பாபங்களிலிருந்து விடு
படுகிறான்]

பக்கம்-270

1. பக்கம் 265 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

2. யஸ்மாந் பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்

யஸ்மாந் நானியோ ந ஜ்யாயோஸ்தி கஸ்சித் 1

வ்ருக்ஷ இவ ஸ்தப், தோ தி, வி திஷ்ட, த்யேகஸ்

தேநேத, ம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம் ॥

[ஸ்வே 3-9]

[எவனைக்காட்டிலும் மேலானவன் வேறொருவனுமில்லையோ,
எவனைக்காட்டிலும் சிறியவனாயிருப்பவனும், பெரியவனா
யிருப்பவனும் வேறொருவனுமில்லையோ, பரமபதத்தில் எவ
னொருவன் வ்ருக்ஷம்போல் வணங்காதவனாயிருக்கிறானோ
அந்தப் புருஷனாலே இவையெல்லாம் பூர்ணமாயுள்ளன.]

3. மஹாத் ப்ரபு, ச்வ புருஷ: ஸத்த்வஸ்யைஷ ப்ரவர்த்தக:
[ஸ்வே 3-11]

[தலைவனான மஹாபுருஷனன்றே இவன்; இவன் ஸத்வகு-
ணத்தை வளரச்செய்பவன்.]

4. தஸ்ய ப்ரோக்தா அக், ர்யாஸ் தநவோ ப், ரஹ்மா ரூத், ரோ
விஷ்ணுரிதி | அத, யோ ஹ க, லு வா அஸ்ய ராஜஸோ-
தம்ஸ: ஸோடஸௌ ப், ரஹ்மசாரிணோ யோதயம் ப், ரஹ்மா
அத, யோ ஹ க, லு வா அஸ்ய ஸாத்விகோம்ஸ:
ஸோடஸௌ ப், ரஹ்மசாரிணோ யோதயம் விஷ்ணு:; அத,
யோ ஹ க, லு வா அஸ்ய தாமஸோம்ஸ: ஸோடஸௌ
ப், ரஹ்மசாரிணோ யோதயம் ரூத், ர: ||

[மைத்ராயணியம் 4]

[பரமாத்மாவுக்கு பிரமன், ரூத்ரன், விஷ்ணு என்று மூன்று
சரீரங்களுள்ளன. (ப்ரக்ருதி விசிஷ்டனான) பரமபுருஷனு-
டைய ராஜஸாம்சம் பிரமன்; ஸாத்விகாம்சம் விஷ்ணு;
தாமஸாம்சம் ரூத்ரன்]

5. பக்கம் 267 ப்ரமாணம் 4 காண்க.

6. பக்கம் 267 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

7. பக்கம் 270 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

8. பக்கம் 267 ப்ரமாணம் 5 காண்க.

9. பக்கம் 255 ப்ரமாணம் 8 காண்க.

பக்கம்—271

1. ஹிரிகேகஸ் ஸத்யா த்யேயோ

புவத்யி, ஸ் ஸத்வஸம்ஸ்தி, தை: |

உபாயோதயம் வத்யா விப்ரஃ

உபாயோதஸ்யி ஹரே: ஸம்ருதௌ ||

[ஹரிவம்சம் 133-8]

[அந்தணர்களே! ஸத்வகுணம் மிக்க உங்களால் ஹரி
ஒருவரே எப்போதும் தியானிக்கத்தக்கவர். இந்த ஹரியே
எப்போதும் மோகக்ஷாபாயமாவார். அவர் விஷயமான
புக்தியை நான் உண்டாக்குகிறேன்.]

2. ஆரோக்யம் ப, பஞ்சராதி, ச்சே, த்

சுரியமிச்சே, த் ஹுதாஸநாத் !

ஈஸ்வராத் ஜ்ஞாநமந்விச்சே, த்

மோக்ஷமிச்சே, த் ஜநார்த்தநாத் ||

[மாதல்யபுராணம் 67-41]

[ஆரோக்யத்தை ஸூர்யனை உபாஸித்துப் பெறுவது தக்கது; செல்வத்தைத் தீயை ஒப்பிப் பெறுவது தக்கது; பரமாத்ம ஜ்ஞானத்தைச் சிவனை உபாஸித்துப் பெறுவது தக்கது; மோக்ஷத்தைத் திருமாலிடமிருந்து பெறுவது தக்கது.]

3. ஸூர்யஸ்யைவ து யோ ப, க்த: ஸப்தஜந்மாந்தரம் நர :

தஸ்யைவ து ப்ரஸாதே, ந ருத், ரப, க்த: ப்ரஜாயதே ||

ஸங்கரஸ்ய து யோ ப, க்த: ஸப்தஜந்மாந்தரம் நர: !

தஸ்யைவ து ப்ரஸாதே, ந விஷ்ணுப, க்த: ப்ரஜாயதே ||

வாஸுதே, வஸ்ய யோ ப, க்த: ஸப்தஜந்மாந்தரம் நர: !

தஸ்யைவ து ப்ரஸாதே, ந வாஸுதே, வே ப்ரலீயதே ||

[ஸூர்யனிடம் ஏழு ஜன்மங்கள் ப, க்தி செலுத்தினால், அவனருளால் (அடுத்த ஜன்மத்தில்) சிவப, க்தனாகப் பிறக்கிறான்; சங்கரனிடம் ஏழு ஜன்மங்கள் ப, க்தி செலுத்தினால் அவனருளால் (அடுத்த ஜன்மத்தில்) விஷ்ணு ப, க்தனாகப் பிறக்கிறான்; வாஸுதே, வனிடம் ஏழு ஜன்மங்கள் ப, க்தி செலுத்தினால் அவனருளால் அவனையே அடைவதாகிற மோக்ஷத்தைப் பெறுகிறான்.]

4. நிர்வைரிதா ச விபு, தை, ர் விஷ்ணுப, க்திரநுத்தமா !

வாஸுதே, வாத் து மரணம் கல்பாந்தே குபிதாத் புந: ||

[சிவபுராணம்-த, ர்ம ஸம்ஹிதை 7-201]

[தே, வர்களோடு (அல்லது அறிவாளிகளோடு) விரோத, மற்றிருக்கை, ஒப்பற்ற விஷ்ணுப, க்தி, கல்பமுடிவில் மறு படியும் கோபங்கொண்ட வாஸுதே, வனிடமிருந்து மரணம் (ஆகியவை எனக்கு நேரவேண்டும்).]

5. யே ஸ்வத,ர்மஸ்தி,தா வர்ணா விப்ரத,்யா: குருநந்த,ந! |
 விகர்மஸு நிவர்த்தந்தே ப்ரீதிமாம்ஸ்தேஷு கேஸவா ||
 ப்ரஹ்மசாரீ க்,ருஹஸ்த,ாத்,யா:.....[விஷ்ணுத,ர்மம் 75-3,4]

[குருகுலத்துதித்தவனே! அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்னும் நாலு வர்ணங்களிலும் ப்ரஹ்மசாரி, க்,ருஹஸ்த,ன், வாகப்ரஸ்த,ன், ஸந்யாஸி என்னும் நாலு ஆஸ்ரமங்களிலும் இருக்கும் எவர்கள் அந்தந்த வர்ணாஸ்ரமங்களுக்குரிய த,ர்மங்களில் நிலைநிற்பவர்களாய், முரண் பட்ட த,ர்மங்களிலிருந்து நீங்கியவர்களாயிருக்கிறார்களோ அவர்களிடம் கேஸவன் உகப்படைகிறான்.]

6. தஸ்மாத் ப்ரியத்வம் க்ருஷ்ணஸ்ய .....யேஷாமதுஷ்டி:
 பாரக்யே.....வேத,ர: ப்ரமாணம் ஸ்ம்ருதய:
 [விஷ்ணுத,ர்மம் 75-13, 14, 15]

[எவர்களுக்கு ஸப்,த,ாதி,விஷயங்களில் ஈடுபாடில்லையோ, எவர்கள் ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளை ப்ரமாணமாகக் கொண்டுள்ளனரோ அவர்கள் கண்ணனுக்கு உகப்பானவர்கள்.]

7. பரத்,ரவ்யேஷு ஜாத்யந்த,ர: பரத,ாரேஷ்வபும்ஸகா: |
 பரிவாதே,ஷு யே மூகா: தே ஸர்வே த,யிதா மம ||
 [விஷ்ணுத,ர்மம் 76-22]

[பிற்பொருளைக் காண்பதில் பிறவிக்குருடர்களாய், பிறர் மனைவியரிடம் அலிகளாய், பிறரைத்தூற்றுவதில் ஊமையர்களாய் எவர்கள் இருக்கிறார்களோ அவர்கள் எனக்கு மிக இனியவர்கள்.]

8. ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்யுதி,தம் த,ர்மம்... [விஷ்ணுத,ர்மம் 46-29]
 [ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் கூறப்பட்ட த,ர்மங்களை (அனுஷ்டி,ப் பவன் எனக்கு இனியவன்.)]

9. ஸ்ருதி: ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா
 யஸ்தாமுல்லங்க்ய வர்த்ததே |
 ஆஜ்ஞாச்சே,தி, மம த்,ரோஷி
 மத்,ப,க்தோ஽பி த வைஷ்ணவ: |

[விஷ்ணுத,ர்மம் 31]6

[வேதமும், ஸ்ம்ருதியும் என்னுடைய ஆஜ்ஞையே. எவ்
 னெருவன் அதை மீறி நடக்கிறானோ, அவன் என் ஆஜ்
 னையே மீறினவன்: எனக்கு துரோஹம். செய்தவன்;
 என்னுடைய புக்தனாயிருந்தபோதிலும் (அவன்) வைஷ்
 ணவனல்லன்.]

10. த்விவிதே, பூதஸர்க்கே, ஈடயம்

தை, வ ஆஸுர எவ ச |

விஷ்ணுபக்திபரோ தேவோ

விபரீதஸ்தத, ஈட ஸுர: || [விஷ்ணுதர்மம் 109-74]

[ஜீவராசிகளின் பிறப்பு தைவம் என்றும் ஆஸுரமென்
 றும் இருவகைப்பட்டது. விஷ்ணுபக்தியுடையவன் தேவன்.
 அவ்வண்ணமே விஷ்ணுபக்தியில்லாதவன் அஸுரன்.]

11. தேவாநாம் பரமோ த, ச்ம்ஸ்

ஸத, ர யஜ்ஞாதி, கா: க்ரியா: |

ஸ்வாத், யாயததத்வ வேதி, த்வம்

விஷ்ணுபூஜா இதி ஸ்ருதி: ||

தை, த்யாநாம் ப, ஹுமாநித்வம்

மாத்ஸர்யம் ஸத்ஸ்வஸத்க்ரியா |

நித்த, நம் வேத, ஸாஸ்த்ராணாம்

ஹரபக்திருத, ஈஹ்ருதா || [வாமனபுராணம் 11-15-36]

[யஜ்ஞம் முதலான கர்மங்கள், வேதத்தின் உண்மைப்
 பொருளை அறிதல், விஷ்ணுபூஜை ஆகியவை தேவர்
 களுக்கு எப்போதும் மேலான துர்மமாக ஒதப்படுகிறது.
 தற்பெருமை, பிறர் பெருமையைப் பொருமை, நல்லோர்களை
 அவமதிப்பது, வேத ஸாஸ்த்ரங்களை நிந்திப்பது, சரிவனிடம்
 புக்தி ஆகியவை அஸுரர்களின் துர்மமாக ஒதப்படு
 கிறது.]

பக்கம்—272

1. ஸுரபதிரஸுரைஸ்ஸத, ரபி, யுத்த:

பஸுபதிரப்யவநீதப், ருத்ய வர்க்க:, |

ஸுரகு, ருரத், ருட, ப்ரஸாத, கர்த்தா

ஹரிசரணௌ ஸ்மரதே, ஈடவர்க்க, ஹேது: ||

[நாரஸிம்ஹபுராணம் 9-6]

[தேவேந்த்ரன் அஸுரர்களால் எப்போதும் போரிட்டுத் துன்புறுத்தப்படுகிறான். பஸுபதியான சிவனும் அடங்காத (பூதப்ரேதபிஸாசங்களாகிற) வேலைக்காரர்களை உடையவன். தேவகுருவான ப்ருஹஸ்பதி நிலைநிலைத்த அருளைச் செய்பவன். (ஆகையால்) நினைப்பவனுக்கு மோகஸ்தை அளிப்பது ஹரியின் திருவடிகளேயாம்.]

2. விஷ்ணுபக்திஸமாயுக்தாந்

ஸ்ரேணதஸ்மார்த்த ப்ரவர்த்தகாந் |

ப்ரியோ பவதி யோ த்ருஷ்ட்வா

வைஷ்ணவோ஽ஸௌ ப்ரகீர்த்தித: ||

[விஷ்ணுபுராண உத்தர 4-6]

[ஸ்ருதிகளிலும் ஸ்ம்ருதிகளிலும் சொன்ன துர்மங்களை நடத்திவைக்கிறவர்களாய், விஷ்ணுபக்தியோடு கூடிய பாகவதர்களைப் பார்த்து எவனெருவன் உகக்கிறானோ அவனே வைஷ்ணவனெனப்படுகிறான்.]

3. யே ச வேத,விதே,ர விப்ரா:

யே சாத்யாத்மவிதே,ர ஜநா: |

தே வத,ந்தி மஹாத்மாநம்

க்ருஷ்ணம் துர்மம் ஸநாதநம் ||

[பு.ர. ஆ-தீர்த்த, 86-26]

[வேத,மறிந்த வேதியர்களும், வேத,ரந்தமுணர்ந்த வித்தகர்களும் மஹாபுருஷான கிருஷ்ணனையே பழமையான துர்மஸ்வரூபியென்று சொல்லுகிறார்கள்.]

4. மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்த்த,

தை,னீம் ப்ரக்ருதிமாஸ்ரிதா: |

ப,ஜந்த்யநத்யமநஸோ

ஜ்ஞாத்வா பூ,தாதி,மவ்யயம் ||

[கீ,தை 9-19]

[குத்தீபுத்திரனே], தேவஸ்வபாவத்தை அடைந்திருப்பவர்களாய், மஹாத்மாக்களான ஜ்ஞானிகளோவெனில், என்னை எல்லாப்பொருள்களுக்கும் ஆதிகாரணமாய், அழிவற்றவனாக அறிந்து, (புக்தி தவிர) வேறென்றில் நெஞ்சு செலுத்தாதவர்களாய், (என்னிடம்) புக்தி செலுத்துகிறார்கள்.]

5. வாஸுதேவபரா யத்ர வேதுமார்க்காநுஸாரிண: ।

ருத்ரபக்தாஸ்த்ரயீபுரஹ்யா

புஸ்மோத்தூ, னந விக்ரஹா: ॥

[விங்கபுராண-உத்தர 6-17]

[வாஸுதேவனின் பக்தர்கள் அனைவரும் வேதுமார்க்கத்தைப் பின்பற்றுகிறவர்கள். ருத்ர பக்தர்கள் வேதுத்துக்குப் புறம்பானவர்களாய், நீறு பூசிய உடம்பை உடையவர்களாய் உள்ளனர்.]

6. தஸ்மாத் ஸர்வப்ரயத்நேந

புஸ்மோத்தூ, லந விக்ரஹா: ।

ஜடதோ முண்டி, நஸ்சைவ

நக்தா நாநா ப்ரகாரிண: ॥ [விங்கபூர்வ 34-30]

[ஆகையால் பலவகைப்பட்ட சைவர்கள் எல்லா முயற்சியும் செய்து உடல் முழுவதும் நீறு பூசிக்கொண்டிருப்பவர்களாய், (சிலர்) ஜடைதரித்துக் கொண்டிருப்பவர்களாய், (சிலர்) மொட்டையடித்துக் கொண்டிருப்பவர்களாய், (சிலர்) அம்மணமாய்த்திரிபவர்களாயுள்ளனர்.]

7. ஜடலா முண்டி, தா வாபி

[புர-அநு]

[சைவர்கள் (சிலர்) ஜடைதரித்துக்கொண்டிருப்பவர்களாயும், (சிலர்) மொட்டையடித்துக்கொண்டிருப்பவர்களாயும் உள்ளனர்.]

8. ந ப, ஸ்மகேஸதுஷகரீஷகபாலாமேத், யாந்யதி, திஷ்டேத்

[கே, ளதமத, ௪௦ 9-9]

[சாம்பல், மயிர், உமி, உலர்ந்த மாட்டுச்சாணம் மண்டை ஓடு, மலம் இவற்றைத் தொடலாகாது.]

9. நக்தம் வாநுபநீதம் வா விப்ரம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரமாத, த: ।

ம்ருத், பி, ர்த், வாது, ஸபி, ஸ் ஸ்நாத்வா

வாஸோபி, ஸ்ளஹ ஸூத், த், யதி ॥ [ஹரிஜஸ்ப்ருதி]

[அம்மணமாகவோ, உபநயனமாகாதவனாகவோ இருக்கும் அந்தணனை கவனமின்மையால் பார்க்க கோர்ட்டால் உடுத்த வஸ்திரத்தோடு பன்னிரண்டுமுறை மண் இட்டுக் கொண்டு ஸ்நானம் செய்தபின்பு ஸூத்தி, அடைகிறான்:]

10. தஸ்மாதே,தாத் நசோ நக்,நாத்

த்ரயீஸந்த்யாக,தூ,ஷி தாத் !

ஸர்வத,ர வர்ஜயேத் ப்ராஜ்ஞ:

ஆலாபஸ்பர்ஸநாதி,ஷு 4

[வி. பு. 3-18-51]

[ஆகையால் வேதத்தைக் கைவிட்ட தே,ராஷத்தை உடைய இந்த தி,கும்பர்ச்சுன (அம்மணமாயிருப்பவர்களை) அறிவாளி யான மனிதன் பேசுதல் தொடுதல் முதலான எதையும் செய்யாமல் எப்போதும் விலக்கவேண்டும்.]

பக்கம்-273

1. த்ரிபுண்ட்,ரத,ரஸினோ நித்யம் ப,ஸ்மோத்,

தூ,லநதத்பரா: !

ப,விஷ்யத்,வம் த்ரயீப,ரஹ்யா மித்,யாஜ்ஞா நப்ரலாபித: ||

[ஆதி,த்யபுராணம்]

[த்ரிபுண்ட்,ரத்தை (குறுக்குப்புண்ட்,ரத்தை) த்ரிப்பவர்களாய், எப்போதும் உடலில் சாம்பல் பூசிக்கொண்டிருப்பவர்களாய், வேதத்துக்குப் புறம்பானவர்களாய், பொய்யறிவைப் பிதற்றுகிறவர்களாக ஆகக்கடவர்கள்.]

2. ருஷீணாம் மாயபா ஸர்வமிதி ஸஞ்சித்த்ய தத்ர வை |

ஸஸாப தாத் ஜடாப,ஸ்மமித்,யாவ்ரதத,ராம்ஸ்தத,ர |

ப,விஷ்யத, த்ரயீப,ரஹ்யா வேத,கர்மப,லிஷ்க்ருதா: ||

[வராஹ 71-38, 39]

[இது அனைத்தும் ரிஷிகளின் மாயையால் ஏற்பட்டது என அறிந்து ஜடை, சாம்பல், பொய்விரதம் ஆகியவற்றையுடைய அவர்களை 'நீங்கள் வேதத்துக்குப் புறம்பானவர்களாய், வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்யத் தகுதியற்றவர்களாக ஆகக்கடவீர்கள்' என்று அவர்களை ஸபித்தார்.]

3. ந தத,ஸ்தி ப்ருதி,வ்யாம் வா தி,வி தே,வேஷு வா புந: |

ஸத்த்வம் ப்ரக்ருதிஜர்முத்தம் யதே,பி,ஸ்ஸ்யாத்நிபி,ர்

கு,ணை: || [கீ,த 18-40]

[இந்நிலவுலகில் உள்ள மனிதர் முதலான ஜீவர்களிலோ, தே,வலோகத்திலுள்ள தே,வர்களிலோ, ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்

ஸுக்களாகிற இந்த ப்ராக்ருத குணங்களோடு கூடியிராத ஜீவன் எதுவுமில்லை.]

பக்கம்—274.

1. புருஷ ஏவேதம் ஸர்வம். [ஸு. பால 3-6]

[இவ்வுலகனைத்தும் புருஷனே]

2. வைஷ்ணவ்யாம் புருஷஸூக்தம் [அதர்வணம்]

[புருஷஸூக்தம் விஷ்ணுவைப்பற்றிய ஸம்ஹிதை.]

3. ஏஷா வை வைஷ்ணவீ நாம ஸம்ஹிதா [ஸாமவேதம்]

[இந்தப் புருஷஸூக்தம் விஷ்ணுவைப்பற்றிய ஸம்ஹிதையாகும்.]

4. புருஷஸ்ய ஹரேஸ் ஸூக்தம் ஸ்வர்க்யம் தந்யம்
யஸஸ்கரம் [மௌநகல்பம்]

[ஹரியைப் பற்றியதான புருஷஸூக்தம் மோக்ஷத்தை அளிக்கவல்லது. இவ்வுலகப் பலன்களையும் அளிக்க வல்லது. கீர்த்தியையும் கொடுக்கவல்லது.]

5. புருஷம் நாராயணம்

[புருஷன் எனப்படும் நாராயணனை.]

6. புருஷ ஏவேதம் ஸர்வம், யத், பூதம் யச்ச பவ்யம்]

உதாம்ருதத்வஸ்யேஸாநி, யத், ந்நேநாதிரோஹதி ||

[1. ஸு 1-2]

[எந்த ஜகத்தானது முன் கல்பத்திலிருந்ததோ, எந்த ஜகத்தானது பின்வரும் கல்பத்தில் உண்டாகப்போகிறதோ, எது இந்தக் கல்பத்திலிருக்கிறதோ, எந்த ஜகத்தானது அநந்தினால் மறையாமலிருக்கிறதோ இந்த ஸமஸ்தமான ஜகத்தும் புருஷனாகிற நாராயணனே. மேலும், மோக்ஷத்துக்கு ப்ரபுவம் ஸ்ரீமந் நாராயணனே.]

7. புருஷ புண்டரீகாக்ஷ:

[விங்க பூர்வகண்டம் 70-92, வாயு பூர்வ 5-29]

[தாமரைக்கண்ணான திருமாலே புருஷன் எனப்படுகிறான்.]

8. த்,விர்த்,வாத,ஸேப்,யஸ் தத்த்வேப்,ய: க்,யாதோயம்
பஞ்சவிம்ஸக: |

புருஷோ வாஸுதே,வஸ்ச பரமாத்மேதி சோச்யதே ||

[பு.ர.சாத்தி 347-24]

[24 அசேதன தத்துவங்களைக் காட்டிலும் மேற்பட்ட ஜீவாத்மா 25வது தத்துவமாகப் புகழ்பெற்றிருக்கிறான். (அவனுக்கு மேற்பட்ட 26வது தத்துவமான) வாஸுதே,வன் புருஷன் என்றும் பரமாத்மா என்றும் கூறப்படுகிறான்.]

9. ப்ரஸாஸிதாசம் ஸர்வேஷாம் அனீயாம்ஸமனீயஸாம் |

ருக்மாப,ம் ஸ்வப்நதீ,க,ம்யம் வித்,யாத்து புருஷம் பரம் ||

[மது 12-122]

[அனைவரையும் நியமிப்பவனாய், அணுவான ஜீவர்களைக் காட்டிலும் அணுவாயிருப்பவனாய், பொன்போல் ஒளியுள்ளவனாய், கனவுபோன்ற மாநஸ ஸர்க்காத்காரத்தாலே (யோகிகளால்) - காணத்தக்கவனாய், பரமபுருஷனான நாராயணனை அறியக்கடவன்.]

10. அத,ாதோ மஹாபுருஷஸ்யாஹரஹ: பரிசர்யாவிதி,ம்

வ்யாக்,யாஸ்யாம: . [பே,ாத,ாயனக்,ருஹ்யம் 7-13-1]

[இனி மோக்ஷத்தின் பொருட்டு தினந்தோறும் மஹாபுருஷனான நாராயணனுக்குத் திருவாராதனம் செய்யும் முறையை விளக்குகிறோம்.]

11. பரம: புமாநிவ பதி: பத்,ய:

[தலைவன் பரமபுருஷனான திருமலைப்போலே ஹிதமானவன்]
பக்,ம்—275.

1. தத்புருஷாய வித்,மஹே மஹாதே,வாய தீ,மஹி |

தந்நோ ருத்,ர: ப்ரசோத,யாத் || [தை-நா 6-1]

[பரமாத்மாவுக்கு ப்ரகாரமாயிருக்கும் புருஷனை அறிகிறோம். மஹாதே,வன் என்னும் பெயருள்ள புருஷனை உபாஸிக்கிறோம். அத்தப் பரமாத்மஜ்ஞானத்தை உருத்திரன் தூண்டிவிட்டும்.]

2. புருஷோ வை ருத்,ர:

[தை-நா 16]

[புருஷன். ருத்,ரன் எனப்படுகிறானன்றோ.]

3. ஸர்வே வேத, ர யத் பத, மாமநந்தி

தபாம்ஸி ஸர்வாணி ச யத், வத, ந்தி !

யதி, ச்ச, ந்தோ ப், ரஹ்மசர்யம் சரத்தி

தத்தே பத, ம் ஸங்க், ரஹேண ப்ரவக்ஷ்யே—

ஓமித்யேதத் || [கட, 1-2 15]

[எல்லா வேத,ங்களும் எந்தப் பரமாத்மஸ்வரூபத்தை ஒது
கின்றனவோ, தவமாகிற உபாஸனத்தை முக்யமாகக்
கொண்ட உபநிஷத்,பு,க,ங்கள் எதை நேரே கூறுகின்ற
னவோ, எந்தப் பரமாத்மாவை அடைய விரும்பி ப்ரஹ்ம
சர்யத்தை (1. சூருகுலவாஸம் 2. விஷயப்பற்றின்மை)
அநுஷ்டி,க்கின்றனரோ அந்த ஸ்வரூபத்தைச் சுருக்கமான
சொல்லாலே கூறுகிறேன். ஓம் என்பது அச்சொல்.]

4. ௪தம் ௪௦க்ரானி யத்ரைகம் ப,வந்தி

ஸர்வே வேத, ர யத்ரைகம் ப,வந்தி !

ஸர்வே ஹோதாரோ யத்ரைகம் ப,வந்தி

ஸர்வா ப்ரஹ்ம யத்ரைகம் ப,வந்தி ||

[யஜுர் ஆரண்யகம் 3-11]

[கணக்கற்ற சோதிகள் எவனிடத்தில் ஒன்றுகின்றனவோ,
எல்லா வேத,ங்களும் எவனிடம் ஒன்றுகின்றனவோ, எல்லா
ஹோதாக்களும் எவனிடம் ஒன்றுகின்றனரோ, எல்லா
ஜீவன்களும் எவனிடம் ஒன்றுகின்றனரோ]

5. கார்பாணம் காரணம் பூர்வம்

வசஸாம் வாச்யமுத்தமம் !

யோக, ரநாம் பரமாம் ஸித், தி, ம்

பரமம் தே பத, ம் விது, : ||

[ஜிதத்தே 1-7]

[காரியங்களான எல்லாப்பொருள்களுக்கும் ஆதிகாரண
மாகவும், சொற்களுக்கு மேலான சொற்பொருளாகவும்,
யோக,ங்களுக்கு மேலான ப்ராப்யமாகவும், உன்னுடைய
மேலான திருவடிகளை (பெரியோர்கள்) அறிகிறார்கள்.]

6. யஸ்ச, ந்த, ஸாம் ருஷபே, ர விஸ்வரூப: [தே ஸீக்ஷா 4]

[யாதொரு ப்ரணவம் வேத,ங்களுக்குள் சிறந்ததாய், விஸ்வ
மெனப்படும் விஷ்ணுவைச் சொல்லுவதாயுள்ளதோ.]

7. ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி, ஸத்திவிஷ்டோ

மத்தஸ் ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச ।

வேதை,ஸ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்,போ

வேத்,ரந்தக்ருத் வேத,விதே,வ சாஹம் ॥ [கீ,தை 15-15]

[எல்லாருடைய ஹ்ருத,யத்திலும் நான் அமர்ந்திருக்கிறேன். என்னிடமிருந்தே நிக்னவும், ஜ்ஞானமும், மறதியும் உண்டாகின்றன. எல்லா வேத,ங்களாலும் அறியப்படுபவன் நானே. வேத,த்தில் சொல்லப்பட்ட புலன்களைக் கொடுப்பவனும், வேத,த்தை அறிபவனும் நானே.]

8. நாராயணபரா வேத,ர தே,வா நாராயணுங்க,ஜா : ।

நாராயணபரா லோகா நாராயணபரா மக,ர : ॥

[பு,ரக,வதம் 2-5-15]

[வேத,ங்கள் நாராயணனைச் சொல்லுபவை; தே,வர்கள் நாராயணனுடைய அங்க,த்திலிருந்து உண்டானவர்கள்; நாராயணனைப் பற்றியிருப்பவை உலகங்கள்; யாக,ங்கள் நாராயணனை ஆராதி,ப்பவை.]

9. வேதே, ராமாயணே புண்யே ப,ராத்தே ப,ரதர்ஷப, ।

ஆதே,ள மத்,பே தத,ரந்தே ச விஷ்ணுஸ்ஸர்வதர்

கீ,யதே ॥ [ஹரிவம்ஸம். ப,விஷ்யபர்ஷ 40-96]

[வேதத்திலும் பவித்ரமான ராமாயணத்திலும், பாரதத்திலும் முதலிலும் நடுவிலும் முடிவிலும் விஷ்ணுவே எங்கும் பாடப்படுகிறான்.]

10. ஏதமேகே வத,ந்த்யக்,நிம் மநும(மருதோ)ந்யே

ப்ரஜாபதிம் ।

இந்த்,ரமேகே பரே ப்ராணம் அபரே ப்,ரஹ்ம

ஸாஸ்வதம் ॥ [மது 12-123]

[வேதத்தில் சில சாகைகள் இப்பரமபுருஷனை அக்ரிபென்று அறைகின்றன. மற்றும் சில மது (மருத்துக்கள்) என்று மொழிகின்றன; பிறிது சில பிரஜாபதியென்று,புகருகின்றன. இன்னும் சில இந்திரன் என்று எடுத்துரைக்கின்றன.

வேறு சில பிராணன் என்று பேச்சுகின்றன; மற்றும் சில நிலையான பரப்ரஹ்மம் என்று நவில்கின்றன.]

11. ஆலோட்ய ஸர்வஸாஸ்த்ராணி விசார்ய ச புந: புந: |
இத்யமேகம் ஸாநுஷபந்தம் த்யேயோ நாராயண: ஸத்ரா ||
[பு.ர. ஆறு 178-11]

[எல்லா ஸாஸ்த்ரங்களையும் ஆராய்ந்து மறுபடியும் மறுபடியும் விசாரித்தாலும், 'நாராயணனே எப்போதும் தியானிக்கத்தக்கவன்' என்னும் பொருளே நன்கு தேறிநிற்கும்.]

12. தத்த்வம் ஜிஜ்ஞாஸமாநாதாம் ஹேதுபி, ஸர்வதோமுகை: |
தத்த்வமேகோ மஹாபோகீ, ஹிரிர் நாராயண: பர: ||
[பு.ர. ஸாந்தி 357-88]

[எல்லாவிதமான காரணங்களாலும் பரதத்துவத்தை அறிய விரும்பி ஆராய்பவர்களுக்கு—உலகிற்குப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், முக்தியளித்தல் முதலான அனைத்தையும் செய்யும் ஹரியான நாராயணன் ஒருவனே பரதத்துவமாகத் தேறுவான்.]

13. ஸ்ருவதாம் து நாவ்யாக்ர வேத, வேதாந்த நிர்ணய: |
யஜ்ஞேஸோ யஜ்ஞபுருஷ: புண்ட்ரீகாக்ஷஸம்ஜ்ஞித: |
யஸ்ஸ விஷ்ணு: பரம் ப்ரஹ்ம யதோ நாவர்த்ததே புந: ||
[விஷ்ணு த.ரம் 99-27]

[மனிதர்தலைவனே! வேத, வேதாந்தங்களின் நிர்ணயத்தைக் கூறுகிறேன் கேளாய். எவ்கு அடைந்தவன் இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்திற்குத் திரும்பிவர மாட்டானே. அந்த விஷ்ணுவே! யஜ்ஞபுருஷ, லத்தை அளிப்பவனும்; யஜ்ஞத்தால் ஆராதிக்கப்படுபவனும், புண்ட்ரீகாக்ஷன் என்று புகழ்பெற்றவனுமான் பரப்ரஹ்மம்.]

14. விஷ்ணுரேவ பரம் ப்ரஹ்ம தரிவேத, மிஹ பட், யதே |
வேத, விதி, த, சந்த்மார்க்கே, ஷு தந்த ஜாதந்தி
மோஹிதா: ||
[வரசஹபுராணம் 72-47; க, ருட, புராணம் 219-37]

[மூன்று வேதங்களிலும். வேதஸித்த, தாந்தத்தை விளக்கும் இதிஹாஸ புராணங்களிலும் விஷ்ணுவே பரப்ரஹ்மமாக முழங்கப்படுகிறான்; மயக்கம்கொண்டவர்கள் இதை அறிவ தில்லை.]

15. யதேதத் பரமம் ப்ரஹ்ம வேதஸாஸ்த்ரேஷு பட்டயதே |
ஸ தேவ: புண்ட்ரீகாக்ஷ: ஸ்வயம் நாராயண: பர: ||

[வராஹபுராணம் 39-15]

[வேதஸாஸ்த்ரங்களில் பரப்ரஹ்மம் என்று முழங்கப்படு வது தாமரைக் கண்ணனான நாராயணனென்னும் பர தெய்வமேயாவான்.]

பக்கம்—276

1. ப,க,வாந் வாஸுதே,வஸ்ச கீர்த்யதேதத்ர ஸநாதந: |
ஸ ஹி ஸத்யம் ருதஞ்சைவ பவித்ரம் புண்யமேவ ச ||

[ப,க,ரதம்]

[ப,க,வான் வாஸுதேவனே இவ்வுலகில் பழையோனாகப் புகழப்படுகிறான். அவனே ஸ்வரூபத்தாலும், ஸ்வபூவத் தாலும் மாறுபடாதவன்; தான் பரிஸுத், தனையிருப்பதோடு பிறரையும் பரிஸுத், தப் படுத்துபவன்.]

2. தந்நிஸம்யாத, முநயோ விஸ்மிதா முக்தஸம்ஸயா: |
பூ,யாம்ஸம் ஸ்ரத்,த,து,ர் விஷ்ணும யதஸ்ஸாந்திர்

யதோடப்யம் ||

[ப,க,வதம் 10-89-15]

[அதைக்கேட்டு முனிவர்கள் வியப்புற்று ஐயம் நீங்கப் பெற்றனர். எவனிடம் ஸாந்தியும் பயமின்மையும் உள் ளதோ, அந்த விஷ்ணுவையே பரம்பொருளாக அறுதி யிட்டனர்.]

3. ஜ்ரும்பி,தம் தத்,த,நூர்த்,ருஷ்ட்வா ஸைவம் விஷ்ணு

பராக்ரம: |

அதி,கம் மேநிரே விஷ்ணும தே,வாஸ்ஸர்ஷிக,னூஸ்

தத,ரஹ [ரா-ப,ர 75-19, 20]

[அந்த சிவனுடைய வில் விஷ்ணுவின் பராக்ரமத்தாலே முறிந்ததைக்கண்டு ரிஷிகுணங்களோடு கூடிய தேவர்கள் விஷ்ணுவையே பரம்பொருளாக அறுதியிட்டனர்.]

4. யோகி, ஸ்வரம் ஜக, நநாத, ம் விஷ்ணும் ஜிஷ்ணும்

ஸநாதநம் |

பத்மநாப, ம் விஸாலாக்ஷம் சிந்தயாமி ஜக, த்பதிம் ||

[யோகி, களுக்கெல்லாம் ஈஸ்வரராய், லோகநாத, ராய், அனைவரையும் ஜயிப்பவராய், அநாதி, புருஷராய், தாமரையை உத்தியில் உடையவராய், தாமரைத்தடங் கண்ணரான விஷ்ணுவைத் தியானிக்கிறேன்.]

5. ந ஹ்யேதஸ்மாதி, தி நேத்யந்யத் பரமஸ்தி |

[ப், ருஹ 4-3-6]

['இது இப்படிப்பட்டதல்ல' என்று அளவிட்டறிய முடியாத தான பொருள் இப்பரம்பொருளைக்காட்டிலும் வேறொன்று இல்லை.]

6. ந தஸ்யேஸே கஸ்சந

[தைநா 1-10]

[அப்பரமாத்மாவை கியமிப்பவன் வேறொருவனுமில்லை.]

7. ஸத்யம் ஸத்யம் புநஸ்த்யம்

உத், த், ருத்ய பு, ஜமுச்யதே |

வேத, ஈச்ச, ஈஸ்த்யம் பரம் நாஸ்தி

ந தை, வம் கேஸுவாத் பரம் ||

[நரஸிம்ஹபுராணம் 18-33]

[மூக்கால் சத்தியம் செய்து கைதூக்கி நின்று கூறுகிறேன்; வேதத்தைக்காட்டிலும் மேலான ஸாஸ்திரமில்லை. கேசவனைக் காட்டிலும் மேலான தெய்வமில்லை.]

8. நாராயணாத் பரோ தே, வோ ந பூ, தோ ந ப, னிஷ்யதி |

ஏதத், ஹஸ்யம் வேத, ஈநாம் புராணநாஞ்ச (ஸம்மதம்)

ஸத்தம் || [வராஹபுராணம் 33-49]

[நாராயணனுக்கு மேலான தெய்வம் இருந்ததுமில்லை; இருக்கப் போவதுமில்லை; இது வேதங்களிலும், புராணங்களிலும் ஒருமுகமாக இசையப்படும் ரஹஸ்யமாகும்.]

9. ந ப்ரமாதும் மஹாபாஹு: (யோகீ.)

ஸக்யோ ப்ராசுத கேஸவ: |

பரமேப்,ய: பரம் தஸ்மாத்,

விஸ்வரூபாந்ந வித்யதே ||

[ப்ராசு-ஸப, 61.34] [வாயு-உத்தர 36.95]

[ப்ராதகுலத்துதித்தவனே ! தடக்கையனான கேஸவன் அறிய
வொண்ணாதவன்; மிகப்பெரியவர்களைக் காட்டிலும் பெரிய
வனாயிருப்பவன்—உலகனைத்தையும் உருவமாகக்கொண்ட
அவனைக்காட்டிலும் வேறொருவன் இல்லை.]

பக்கம்—377

1. ஸ்தூ,லோடஹம். க்ருஸோடஹம்

[உலகவழக்கு]

[நான் பருத்தவன்; நான் மெலிந்தவன்.]

பக்கம்—278

1. பூலதே,ஹோடஹம் மந்த,ஜ்ஞாத: ;

யுவதே,ஹோடஹம் ப்ரஹுஜ்ஞாத: ; மம ஸரீரம் ||

[உலகவழக்கு]

[பூலஸரீரத்தை உடைய நான் அற்பமான அறிவுடைய
வன்; வாலிபதே,ஹமுடைய நான் அதிகமான அறிவுடை
யவன்; (இது) என் ஸரீரம்.]

2. மமாயமாத்மா

[உலகவழக்கு]

[இது என்னுடைய ஆத்மா.]

பக்கம்—281

1. பக்கம் 268 ப்ரமாணம் 8 காண்க.

2. பக்கம் 268 ப்ரமாணம் 7 காண்க.

3. பக்கம் 268 ப்ரமாணம் 9 காண்க.

4. பக்கம் 157 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

5. யஸ்மாத் ஷ்ரமதீதோடஹம் ஷ்ராத,பி சோத்தம: |

அதோடஸ்மி லோகே வேதே, ச ப்ரதி,த: புருஷோத்தம: |

[சீ,தை 15.18]

[நான் ஞானத்தில் ஏற்றக்குறைவுகளுள்ள ஸம்ஸாரி புரு
ஷனை அதிக்ரமித்திருப்பதாலும், ஞானத்தில் ஏற்றக்

குறைவுகளற்ற முக்தபுருஷனைக்காட்டிலும் மேலானவனாயிருப்பதாலும், ஸ்ருதியிலும் ஸ்ம்ருதியிலும் புருஷோத்தமனென்று பிரஸித்தி, பெற்றிருக்கிறேன்.]

6. அஹமாத்மா குட,ரகேஸ ஸர்வுபூ,தாஸயஸ்தி,த: |

அஹமாதி,ஸ்ச மத்யம் ச பூ,தாநாமந்த எவச: |

[சு,கத 10-20]

[தூக்கத்தைவென்ற அர்ஜுனா! நான் எல்லா ஜீவராஸிகளின் ஹ்ருத,யத்திலும் இருக்கும் அந்தர்யாமியாயிருக்கிறேன். எல்லா ஜீவராஸிகளுக்கும் முதலில் நடைபெறும் படைப்புக்குக் காரணமாகவும், இடையில் நடைபெறும் ரக்ஷணத்துக்குக் காரணமாகவும், கடைசியில் நடைபெறும் ஸம்ஹாரத்துக்குக் காரணமாகவுமிருக்கிறேன்.]

7. ந த்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் ந த்வம் நேமே ஜநாதி,பா: |

ந சைவ ந ப,விஷ்யாம: ஸர்வே வயமத: பரம் || [சு,கத 2-12]

[(ஸர்வேச்வரனான) நான், (முற்காலத்தில்) எப்போதும் இல்லாமலிருந்தேன் என்பதில்லை, (ஜீவனான) நீயும், (முற்காலத்தில் எப்போதும் இல்லாமலிருந்தாய் என்பது) இல்லை. (ஜீவர்களான) இந்த அரசர்களும், (முற்காலத்தில் எப்போதும் இல்லாமலிருந்தனர் என்பது) இல்லை. (நானும் நீயும் இவர்களுமாகிய) நாம் அனைவரும், இதற்குமேல் உள்ள காலத்திலும் இருக்கமாட்டோம் என்பதும் இல்லவே இல்லை.]

8. ஏதத்யோநீநி பூ,தாநி வர்வாணீத்யுபத,ராப: |

அஹம் க்ருத்ஸநஸ்ய ஜக,த: ப்ரப,வ: ப்ரஹயஸ்தத,ரா ||

[சு,கத 7-6]

[இந்தச் சேதநாசேதந ஸமஷ்டியைக் காரணமாகக் கொண்ட (பிரமன் முதலாகப் புன்லீருகவுள்ள) எல்லாப் பொருள்களும் என்னுடையவையே என்று அறிவாயாக; அப்படியிருக்கும் நான் இந்த எல்லா உலகிற்கும் உற்பத்திஸ்தானமாகவும், லயஸ்த,ானமாகவும் (ஸேஷியாகவும்) இருக்கிறேன்.]

9. மஹாபூதநாயகனாகார: புத்திரவ்யக்தமேவ ச ।

இந்த்ரியாணி தஸைகம் ச பஞ்ச சேந்த்ரியகேசரரா: ॥

இச்ச, ரத், வேஷஸ் ஸுகம் து:க்கம் ஸங்கராதஸ்

சேதநாத்ருதி:

ஏதத் சேஷத்ரம் ஸமாலேந ஸவிகாரம் உதாஹ்ருதம் ॥

[கீ,த 13-5, 6]

[பஞ்சபூதங்கள், (அவற்றுக்குக் காரணமான) பூதாதி, (அதற்குக் காரணமான) மஹாத், (அதற்குக் காரணமான) மூலபரக்ருதி, ஐந்து ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களும், ஐந்து கர்மேந்த்ரியங்களும். இவற்றை நியமிக்கும் மனமும் ஆகப் பதினொரு இந்த்ரியங்கள், ஸப்த, ஸபர்ஸ ரூப ரஸ கந்த, ஸங்க ளாகிற ஐந்து புலன்கள், விருப்பம், வெறுப்பு, இன்பம், துன்பம், (இன்பதுன்பங்களை அனுபவிப்பதற்கும், பேசு, மோகங்களை ஸாதிப்பதற்கும்) ஜீவனுக்கு ஆதாரமாயிருக்கும் பூதஸமுஹம், ஆகிய இவை அனைத்தும், கார்யங்களோடுகூடிய சேஷத்ரம் (என்று) சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டது.]

10. & 12. ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபஸ்சித்

நாயம் குதஸ்சித் ந பபூவ கஸ்சித் ।

அஜோ நித்ய: ஸாஸ்வதோதயம் புராண:

ந ஹந்யதே ஹந்யமானே ஸரீரே ॥

[கட, 2-18]

[அறிவுள்ளவனான ஜீவன் பிறப்பதுமில்லை; இறப்பதுமில்லை; இவன் ஒருவனிடமிருந்து உண்டானதுமில்லை; முன்பும் மனிதர் முதலானவராகப் பிறந்ததுமில்லை; (என்றும் இவன்) பிறப்பில்லாதவன்; இறப்பில்லாதவன்; எப்போதுமிருப்பவன்; அநாதியானவன்; ஸரீரம் அழியும்போது இவன் அழிவதில்லை.]

11. பக்கம் 140 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

13. ப்ரஜாபதி: ப்ரஜா அஸ்ருஜத

[யஜுஸ்.காண்ட, 2-1-7-1]

[ப்ரஜாபதியான பரமாத்மா ஜீவர்களைப் படைத்தார்.]

14. ஸத்ஸுலால் ஸோமயேமாஸ்ஸர்வா:

ப்ரஜா: ஸத,ாயதநால் ஸத்ப்ரதிஷ்ட,ாய|| [சு.சு.த் 6-8-4]

[இந்த எல்லா ஜீவர்களும் 'ஸத்' எனப்படும் ப்ரஹ்மத்திடமே தோன்றின; அதனிடமே வாழ்கின்றன; (கடைசியில்) அதனிடமே போய்ச் சேருகின்றன.]

15. பக்கம் 130 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

பக்கம்--282

1. யத: ப்ரஸுசிதா ஜக,த, ப்ரஸுசித

தோயேந ஜீவாந் வ்யஸஸர்ஜ பூ,யம்பாம்

[தை-நா 1-2]

[உலகுக்குக் காரணமான ப்ரக்ருதி எவனிடமிருந்து உண்டாயிற்றோ, எவன் நீச் முதலான பூ,தங்களோடு ஜீவர்களைப் படைத்தானோ.]

2. "க்ஷரம் ப்ரத,ரதமம்ருதாக்ஷரம் ஹர:

க்ஷராத்மாநாவீஸதே தே,வ ஏக: "

[ஸ்வே 1-10]

[க்ஷரசப்தத்தினால் சொல்லப்பட்டது ப்ரக்ருதி; அழிவற்ற தான அக்ஷரம் ஹரசப்தவாச்யமான ஜீவாத்மா; ப்ரக்ருதியையும், ஜீவாத்மாவையும் தேவன் ஒருவனே நியமிக்கிறான்.]

3. ஆத்மா ஸுத்,தே,ரடக்ஷர: ஸாத்நோ

நிர்க்ரு,ண: ப்ரக்ருதே: பர:

[வி-பு-2-11-71]

[(ஜீவர்களுடைய) ஆத்மாவோவெனில் கர்மம் முதலான தே,ரஷங்களற்றது; அழிவற்றது; பசி தாகம் முதலான ஆறு ஊர்மிகளும்ற்றது. ஸத்வரஜஸ்தமோகு,ணங்களும் அற்றது; அசேதனமான ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் மேலானது;]

4. ஜ்ஞாநம் விஸுத்தம் விமலம் விஸோகம்

அஸோஷஸோபாதி, நிரஸ்தஸங்கம் |

ஏகம் ஸதைகம் பரம: பரேஸ:

ஸ வாஸுதேவோ ந யதோந்யதஸ்தி ||

[வி.பு. 2-12-44]

[ஆத்மாவானது கர்மமற்றது; (அதனால்) தேஹஸம்பந்தமற்றது; (அதனால்) ஸோகம், ஆசை, மயக்கம் முதலானவையோடு தொடர்பற்றது; (வளர்தல் தேய்தலின்றி) ஒன்றாகவேயிருப்பது; எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டதாகவேயிருப்பது; மேலானவனாய், மேலானவர்க்கும் ஈசனாய், அனைத்தையும் தனக்கு ஸரீரமாகக் கொண்டவனான வாஸுதேவனுக்கு ஸரீரமாயிருப்பது.]

5. “ஹ்ருத்யந்தர்ஜ்யோதி: புருஷ:” [பு.ருஹ. 6-3-7]

[தானே பிரகாசிக்கும் ஜீவன் ஸரீரத்தினுள் ஹ்ருத்யத்தில் இருக்கிறான்.]

6. அத்ராயம் புருஷஸ் ஸ்வயஞ்ஜ்யோதிர்பவதி

[பு.ருஹ 6-3-9]

[இங்குள்ள இந்த ஜீவன் தானே பிரகாசிப்பவனாயிருக்கிறான்.]

7. விஜ்ஞாநகந:

[பு.ருஹ 4-4-12]

[(ஜீவன்) ஞானமே வடிவெடுத்தவனாயிருப்பவன்.]

8. தச்ச ஜ்ஞாநமயம் வ்யாபி ஸ்வஸம்வேத்யமநூபமம் |

சதுஷ்ப்காரம் தத்யுபி ஸ்வரூபம் பரமாத்மந: ||

[வி.பு 1-22-42]

[ஞானமயமாய், (ஞானத்தால்) எங்கும் பரவியிருப்பதாய், தானே பிரகாசிப்பதாய், ஒப்பற்றதாய், நாலுவகைப்பட்டதான அந்த முக்த ஸ்வரூபமும் பரமாத்மாவின் ஸரீரமே யாகும்.]

9: நிர்வாணமய ஏவாயமாத்மா ஜ்ஞாநமயோதமல: |

து:க்க,ஜ்ஞாநமயா த்ர்மா,

ப்ரக்ருதேஸ்தே து நாத்மந: || [வி.பு 6-7-22]

[ஸுகருபனாய், ஞானமயனாய், மலமற்றவனாயிருப்பவன் இந்த ஆத்மா. துன்பம், அறிவின்மை முதலான தன்மைகள் (தே, ஹத்தோடு தொடர்பு காரணமாகச் செயற்கையாக உண்டாவதால்) ஸரீரத்தினுடையவையேயொழிய ஆத்மாவினுடையவையல்ல.]

10. ப்ரத்யஸ்தமிதபே, தம் பத்

ஸத்தாமாத்ரமகே, சாசாம் |

வசஸாமாத்மஸம்வேத்யம்

தத் ஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்மஸம்ஜ்ஞிதம் || [வி.பு. 6-7-53]

[(தே, வர் முதலான) பே, து, மற்றதாய், விகாரமற்றதாய், வாக்குகளால் விவரிக்க இயலாததாய், தானே பிரகாசிப்பதாய், ஜ்ஞானமாயிருக்கும் ஆத்மா ப்ரஹ்மஸரீரமாகையால் ப்ரஹ்மமெனப்படுகிறது.]

பக்கம்—283

1. நாஹ க, ல்வயமேவம் ஸம்ப்ரதி

ஆத்மாநம் ஜாநாத்யயமஹமஸ்மீதி [சு, ரத் 8-11-1]

[தூங்கும் இந்த ஜீவன் இப்போது “நான் இத்தகைய வனாகிறேன்” என்று தன்னை அறிவதில்லையன்றோ.]

2. ஆஸ்சர்யவத் பஸ்யதி கஸ்சிதே, நம்

ஆஸ்சர்யவத், வத, தி ததை, வ சாந்ய: |

ஆஸ்சர்யவச்சைநமந்ய: ஸ்ருணோதி

ஸ்ருத்வாப்யேநம் வேத, ந சைவ கஸ்சித் ||

[சு, தை 2-29]

[ஆச்சரியமாயிருக்கும் இவ்வாத்மாவை (பலகோடியில்) ஒருவனே காண்கிறான்; அப்படியே, ஆச்சரியமாயிருக்கும் (இவனைக்குறித்து) (பலகோடியில்) மற்றொருவனே பேசுகிறான்; ஆச்சரியமாயிருக்கும் இவனைப்பற்றி, (பலகோடியில்) வேறொருவனே கேட்கிறான். கேட்டும் எவனுமே இவனை அறிகிறானல்லன்.]

3. ஆர்ரம் ஜ்வலதி ஜ்யோதிரஹமஸ்மி

ஜ்யோதிர் ஜ்வலதி ப்ரஹ்மாஹமஸ்மி [தை. தர 1-41]

[நீர் முதலானவற்றாலான சரீரம் மோக்ஷ ஸாதனமாக ஒளிவீசுகிறது; ஆத்மாவாகிற நான் தானே பிரகாசிப்பவனாயிருக்கிறேன்; ஸ்வயம் ப்ரகாஸான நான் (ஸ்ரீரத் தோடு தொடர்பற்ற) பரிசுத்தனாகப் பிரகாசிக்கிறேன்; ப்ரஹ்மத்திற்கு சரீரமானவனாயிருக்கிறேன்.]

4. அத, யோ வேத, இத,ம் ஜிக்,ரானீதி
ஸ ஆத்மா க,ந்த,ராய க்,ரணம்.
.....அத, யோ வேத, இத,ம் மந்வாநீதி
ஸ ஆத்மா மநோடஸ்ய தி,வ்யம் சக்ஷ=,
ஸ வா ஏஷ ஏதேந தி,வ்யேந
சக்ஷ=ஷா மநஸைதாந் காமாத் பஸ்யந் ஈமதே !

[சு,ரத் 8-12-4, 5]

['இதை முகர்கிறேன்' என்று எவன் அறிகிறானோ அவன் ஆத்மா: மூக்கு முகர்வதற்கு உறுப்பேயாகும்.....'இதை நினைக்கிறேன்' என்று எவன் அறிகிறானோ அவன் ஆத்மா; (எல்லா இந்திரிய விஷயங்களை நினைப்பதற்கு ஸாதனமாகையாலே) மனம் இவனுக்குச் சிறப்பான கண்ணாகும். (முத்திநிலையில்) மனம் எனப்படும் இயற்கைக் கண்ணான அறிவாலே பரமாத்ம குணங்களைக் கண்டு களிக்கிறான்.]

பக்ஷம்—284

1. ந பஸ்யோ ம்ருத்யும் பஸ்யதி
ந ரோக,ம் நோத து,க்க,தாம் !
ஸர்வம் ஹ பஸ்ய: பஸ்யதி
ஸர்வமாப்நோதி ஸர்வஸ: !

[சு,ரத் 7-26-2]

[ப்ரஹ்மாநுபூவம் செய்யும் முத்தன் மரணத்தையோ நோயையோ, துன்பத்தையோ அடைவதில்லை. எல்லா வற்றையும் நேரே காண்கிறான்; (ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே) எல்லாக்காலத்திலும் வீரும்பியதனைத்தையும் அடைகிறான்,]

2. விஜ்ஞாதாமரே கேந விஜாநீயாத் [ப்,குஹ 6-5-15]

[அறிபவனான பரமாத்மாவை எதனால் அறியலாம்?]

3. ஜாநாத்யேவாயம் புருஷ:

[இந்த ஜீவன் அறிபவனாகவே யிருக்கிறான்.]

4. ஏஷ ஹி த்,ரஷ்டா ஸ்ப்ரஷ்டா ஸ்ரோதா க்,ராதா
ரஸயிதா மந்தா பே,ரத்த,ர கர்த்தா விஜ்ஞாநாத்மா

புருஷ: [ப்ரம் 4.9]

[ஞானமயனான இந்தப் புருஷன் காண்பவனாகவும், தொடுபவனாகவும், கேட்பவனாகவும், முகர்பவனாகவும், சுவைப்பவனாகவும், நினைப்பவனாகவும், அறிபவனாகவும், செயல் புரிபவனாகவுமிருக்கிறான்.]

5. ஸ யத,ர இமா நத்ய: ஸ்யந்த்,மாநா: ஸமுத்,ராயண:

ஸமுத்,ரம் ப்ராப்ய அஸ்தம் க,ச்ச,ந்தி

பி,த்யேதே தாஸாம் நாமரூபே

ஸமுத்,ர இத்யேவ ப்ரோச்யந்தே.

ஏவமேவாஸ்ய பரித்,ரஷ்டு: இமா: ஷோட,ஸகலா:

புருஷாயண: புருஷம் ப்ராப்ய அஸ்தம் க,ச்ச,ந்தி

பி,த்யேதே தாஸாம் நாமரூபே

புருஷ இத்யேவ ப்ரோச்யந்தே;

[ப்ரம் 6-5]

[சுடலைக்குறித்து ஓடும் இந்த நதிகள் கடலை அடைந்து எப்படி மறைகின்றனவோ, கங்கை, யமுனை, காவேரி, முதலான அவற்றின் நாமரூபங்கள் அழிந்து கடல் என்றே கூறப்படுகின்றனவோ, அவ்வண்ணமே காண்பவனான இந்த ஜீவனுடைய ப்ராணன் முதலாக நாமரூபங்கள் இந்தப் பதினாறு கலைகளும், புருஷனை நோக்கிச் சென்று, அவனை அடைந்து மறைகின்றன. அவற்றின் நாமரூபங்கள் அழிந்து புருஷன் என்றே கூறப்படுகின்றன.]

6. ப்ரமாணம் 3 காண்க.

7. ந ஹி த்,ரஷ்டுர் த்,ருஷ்டேர் விபரிலோபோ வித்யதே |

ந ஹி விஜ்ஞாதூர் விஜ்ஞாதேர் விபரிலோபோ வித்யதே||

[ப்,ருஹ 6-3-28, 30]

[பல இந்திரியங்களால் அறியும் அறிவுடையவனான ஜீவனுடைய (த,ரம்பூ,த) ஜ்ஞானத்திற்கு அழிவுகிடையாது.]

8. யத,ா ந க்ரியதே ஜ்யோதஸ்தா மலப்காநநாத்மணோ:
யதே,ாத,பாதகாணாத் க்ரியதே ந ஜலாம்ப,ரம் ||

ஸதே,வ நீயதே வ்யக்திம் அஸது: ஸம்ப,வ: குத: ||
தத,ா ஹேயகு,ணாத்,வம்ஸாத் அவபே,ாத,ாத,யோ
கு,ண: ||

ப்ரகாஸ்யந்தே ந ஜந்யந்தே நித்யா ஏவாத்மனோ ஹி தே||
[விஷ்ணுத,ரம் 104-55,56]

[மணியைச் சாணையிலிட்டுக்கடைந்து அழுக்குநீக்கினால்
எப்படி ஒளியானது புதிதாக உண்டாகாமல் உள்ளதே
வெளிப்படுகிறதோ, குளம் வெட்டினால் ஜலம் எப்படிப்
புதிதாக உண்டாகாமல் உள்ளதே வெளிப்படுகிறதோ,
அப்படியே (மூடிக்கொண்டிருக்கும் ப்ரக்ருதியின்) தாழ்ந்த
கு,ணங்கள் நசித்தவளவில் (ஆத்மாவிற்கு இயற்கையான)
ஞானம், ஆனந்தம் முதலான கு,ணங்கள் வெளிப்படு
கின்றன; அப்போது உண்டாவதில்லை; ஆத்மாவுக்கு அக்
குணங்கள் எப்போதுமிருப்பவையன்றோ. இல்லாதது எப்படி
திடீரென உண்டாகும்?]

9. ஜ்ஞாதம் வைராக்யமையஸ்வர்யம் த,ர்மஸ்ச
மநுஜேஸ்வர! |

ஆத்மனோ ப்,ரஹ்மபூ,தஸ்ய நித்யமேதச்சதுஷ்டயம் ||
[விஷ்ணுத,ரம் 104-57]

[அரசனே! ஜ்ஞானம், வைராக்யம், ஜஸ்வர்யம், தர்மம்
எனும் நாலும் முக்தியடைந்த ஜீவாத்மாவுக்கு என்றுமிருக்
கும் கு,ணங்கள்.]

10. முதல் ப்ரமாணம் காண்க.

11. வாலாக்யஸதப,ாக,ஸ்ய

ஸதத,ா கல்பிதஸ்ய ச |

ப,ாகே,ா ஜீவஸ்ஸ விஜ்ஞேய:

ஸ சாதந்த்யாய கல்பதே ||

[ஸ்வே 5-9]

[நெல் நுனியின் நூற்றிலொரு பங்கை நூறு கூறுக்கினால்,
அதில் ஒரு பகுதியளவேயிருப்பவன் ஜீவன். (முக்திநிலையில்)
அவன் (ஞானத்தாலே) எங்கும் பரவுகிறான்.]

பக்கம்—285

1. அவித், யா கர்மஸம்ஜ்ஞாந்யா

த்ருதீயா ஸக்திரிஷ்யதே !

யயா க்ஷேத்ராஜ்ஞாஸக்திஸ்ஸா

வேஷ்டிதா ந்ருப! ஸர்வகூடா || [வி-பு 6-7-61]

[அரசனே! கர்மம் எனப்படும் அவித்யை மூன்றாவது ஸக்தியாகும். ஜீவனாகிற இரண்டாவது ஸக்தி எங்கும் பரவிய அசனூல் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது.]

2. தயா திரோஹிதத்வாச்ச ஸக்தி: க்ஷேத்ராஜ்ஞாஸம்ஜ்ஞிதா !

ஸர்வபூ.தேஷு பூ.பால! தாஸதம்யேந வர்த்ததே ||

அப்ராணவத்ஸு ஸ்வல்பா ஸாஸ்த,ாவரேஷு

ததோததி,கா || [வி-பு 6-7-63, 64]

[அரசனே! அந்தக் கர்ம ஸக்தியினால் மறைக்கப்பட்டிருக்கையால் ஜீவனாகிற ஸக்தி ஏற்றத்தாழ்வுடன் உள்ளது. கல், கட்டை முதலான மூச்சுவிடாத ஜீவர்களிடம் அறிவு மிகச் சுருங்கியுள்ளது. மரம் செடி முதலானவற்றில் அதை விட அதிகமாயுள்ளது.]

3. இந்த்,ரியாணாம் ஹி சஸதாம்

யத்யேகம் க்ஷரதீந்த்,ரியம் !

தேநாஸ்ய க்ஷரதி ப்ராஜ்ஞா

த்ருதே: பாத்ரதி,வோத,கம் || [மது-2-99]

[எப்போதும் விஷயங்களில் பட்டிமேயும் இந்திரியங்களில் ஒன்று விஷயங்களில் மேய்ந்தாலும், துருத்தியின் துவாரத்திலிருந்து நீர் ஒழுகுவதுபோலே ஜீவனின் அறிவு வெளிப்பட்டுக் குறைகிறது.]

பக்கம்—286

1. வஸ்த்வேகமேவ து:க்க,ாய ஸுகூயேர்ஷ்யாக,மாய ச !

கோபாய ச யதஸ்தஸ்மாத்,வஸ்து வஸ்த்வாத்மகம் குத: ||

ததே,வ ப்ரீதயே பூ.த்வா புநர்து:க்க,ாய ஜாயதே !

ததே,வ கோபாய யத: ப்ராஸாத்ராய ச ஜாயதே !

தஸ்மாத், து:க்க,ாத்மகம் நாஸ்தி ந ச கிஞ்சித்

ஸுகூயாத்மகம் || [வி-பு 2-6-47, 48]

[ஒரே பொருளே ஒரு மனிதனுக்குத் துன்பத்திற்குறுப் பாகவும், மற்றொருவனுக்கு இன்பத்திற்குறுப்பாகவும், வேறொருவனுக்குப் பொருமைக்குறுப்பாகவும், பிறிதொருவனுக்குக் கோபத்திற்கு உறுப்பாகவும் ஆகிறது. ஒரு மனிதனுக்கே ஒரே பொருள் ஒரு காலத்தில் உகப்புக்கு உறுப்பாகி, மற்றொரு காலத்தில் துன்பத்துக்கு உறுப்பாகிறது. வேறொரு காலத்தில் அதுவே கோபத்திற்கு உறுப்பாகிறது. பிறிதொரு காலத்தில் ஆநந்தத்துக்கு உறுப்பாகவும் ஆகிறது. ஆகையால் துன்பமயமாயுள்ளது என்றோ இன்பமயமாயுள்ளது என்றோ ஒரு பொருளுமில்லை, ஆகையால் எப்பொருளும் ஒருபடிப்பட்டதாயில்லை.]

2. யோ விஜ்ஞாநே திஷ்ட,ந்..... [ப்.ருஹ-6-7-22]

[எந்தப் பரமாத்மா விஜ்ஞாநம் (அறிவு) எனப்படும் ஆத்மாவில் நிற்கிறானோ...]

3. விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் ததுதே கர்மாணி ததுதே஽பி ச [தை-ஆந 5]

[ஜ்ஞானம் நிறைந்திருக்கையாலே 'ஞானம்' என்றே சொல்லப்படும் ஜீவன் யாக்யத்தை அநுஷ்டிக்கிறான்; கர்மங்களையும் செய்கிறான்.]

4. தேந ப்ரத்யோதேதைஷ ஆத்மா நிஷ்க்ராமதி [ப்.ருஹ 6-4 2]

[உந்த ஒளியினாலே இந்த ஆத்மா (உடலிலிருந்து) வெளியேறுகிறது.]

5. யே வைகேசாஸ்மால் லோகாத் ப்ரயந்தி
சந்த்ரமளமேவ தே ஸர்வே க,ச்ச,ந்தி [கௌஷீதகீ 1 9]

[இஷ்டாழர்த்தம் (யாகம் செய்தல், குளம் வெட்டுதல்) முதலான புண்ய கர்மங்களைச் செய்பவர்கள் அனைவரும் சந்த்ரலோசத்தை அடைகிறார்கள்.]

6. ப்ராப்யாந்தம் கர்மணஸ்தய

யத்கிஞ்சேஹ கரோத்யயம் |

தஸ்மால் லோகாத புநரேதி

அஸ்மை லோகாய கர்மணே || [ப், குஹ 6.4-6]

[இந்த ஸம்ஸாரி ஜீவன் (இவ்வுலகின் செய்த) புண்ய கர்மத்தை மேலுலகில் அனுபவித்துக் சழித்தபின் அவ்வுலகிலிருந்து இவ்வுலகிற்கு மறுபடியும் கர்மம் செய்வதற்கு வருகிறான்.]

7. ஏஷோ஽னுராத்மா சேதஸா வேதி, தவ்ய:

[முண்ட., க 3.1.9]

[அணுவான இந்த ஜீவன் (பரிசுத்தமான) மனத்தால் அறியத்தக்கவன்.]

8. பக்கம் 284 ப்ரமாணம் 11 காண்க.

9. ஹ்ருதி, ஹ்யயமாத்மா

[ப்ரஸ்நம் 3.6]

[இந்த ஜீவாத்மா ஹ்ருத, யத்தில் இருக்கிறான்.]

10. பக்கம் 282 ப்ரமாணம் 5 காண்க.

பக்கம்—287

1. பக்கம் 140 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

2. பக்கம் 225 ப்ரமாணம் 4 காண்க.

3. இத,ம் ஜ்ஞாநமுபாஸ்ரித்ய

மம ஸாத,ர்ம்யமாக,தா: |

ஸர்க்கே, டிரி நோபஜாயந்தே

ப்ரளயே ந வ்யத,ந்தி ச ||

[கீ, தை 1.2]

[நான் சொல்லப்போகும் அறிவை அடைந்தால், என்னை ஒத்தவர்களாய் மோக்ஷமடைந்து, (ஸம்ஸாரத்தில்) பிறப்பதுமில்லை, ப்ரளயத்துன்பத்தில் அகப்படுவதுமில்லை.]

4. முக்தாநாம் ப்ரமா க,தி:

[விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் 12]

பக்கம்—288

1. பக்கம் 282 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

2. பக்கம் 282 ப்ரமாணம் 9 காண்க.
3. பக்கம் 283 ப்ரமாணம் 3 காண்க.
4. (i) பக்கம் 181 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

(ii) யோஹம்மஸ்மி ஸ ஸந் யஜே

[யஜுர்ப், ராஹ்மணம் 3-7]

[நான் எப்படிப்பட்டவனாயிருக்கிறேனோ, அப்படிப்பட்டவனாகவே இருந்துகொண்டு, (ஆத்மஸமர்ப்பணமாகிற) யாகுத்தைச் செய்கிறேன்.]

5. பக்கம் 183 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

6. பக்கம் 153 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

7. க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாம்

உத்பத்திரபி சாப்யய: ।

க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதம்

இதம் விஸ்வம் சராசரம் || [புரானப, 38-23]

[கிருஷ்ணனே உலகத்தின் ஸ்ருஷ்டி லயங்களுக்குக் காரணமாவான் ; அசைவனவும், அசையாதனவுமடங்கிய இவ்வுலகம் கிருஷ்ணனுக்கேயானது.]

8. யஸ்யாத்மா ஸரீரம் யஸ்ய ப்ருதி, வீ ஸரீரம்

[ஸுப, லோபனிஷத்]

[எவனுக்கு ஆத்மா ஸரீரமோ, எவனுக்கு பூமி ஸரீரமோ]

9. பூ: ப்ராணிநஸ் ஸர்வ ஏவ குஹாஸயஸ்ய

அஹந்யமாநஸ்ய விகல்மஷஸ்ய [ஆபஸ்தம்ப, த, 1-22-1]

[எல்லாப் பிராணிகளும்—ஹ்ருத, யகு, ஹையில் ஸயனித்திருப்பவனும், அழியாதவனும், தோஷமற்றவனுமான பரமாத்மாவுக்கு இருப்பிடம்.]

10. யத்கிஞ்சித் ஸ்ருஜ்யதே யேத ஸத்த்வஜாதேத

வைத், விஜ ।

தஸ்ய ஸ்ருஜ்யஸ்ய ஸம்பூதௌ தத் ஸர்வம் வை

ஹரேஸ்தநு: || [வி.பு 1-22-38]

[ப்ராஹ்மண! ஒரு ஜீவனால் யாதொன்று ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறதோ, ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் அதை ஸ்ருஷ்டிக்கும் விஷயத்தில் (ஸ்ருஷ்டி செய்யும்) அவையெல்லாம் ஹரியினுடைய ஸரீரமாகின்றன.]

11. யாநி மூர்த்தாந்யமூர்த்தாநி யாந்யத்ராந்யத்ர வா
க்வசித் |

ஸந்தி வை வஸ்துஜாதாநி தாநி ஸர்வாணி தத், வபு: ||
[வி.பு 1-22-86]

[உருவமுள்ளவையாயும், உருவமற்றவையாயும், இங்கும் எங்கும் எக்காலத்திலுமிருக்கும் வஸ்துஸமுஹங்களுள்ளாம் அந்தப் பரமாத்மாவுக்கு ஸரீரம்.]

12. அபரேயமிதஸ் த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித், தி, மே பராம் |
ஜீவபூ, தாம் மஹாபூ, ஹோ! யயேத, ம் த, ராயதே ஜக, த் ||
[கீ, தை 7-5]

[தடக்கையனே! இந்த அசேதந ப்ரக்ருதி தாழ்ந்தது; இதைக்காட்டிலும் மிகவும் வேறுபட்டதாய், ஜீவன் என்று பெயர் பெற்றதாய், முற்கூறிய அசேதந ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் மேலானதான ப்ரக்ருதியை என்னுடையது என்று அறிவாயாக; எந்த ஜீவபூ, த ப்ரக்ருதியினாலே இவ்வுலகம் முழுவதும் த, ரிக்கப்படுகிறதோ.]

13. தம் யத, ர யதே, ரபாஸதே ததை, வ ப, வதி
[ஸதபத, 10-3-5-6-20]

[அப்பரமபுருஷனை எ ப் ப டி யெ ப் ப டி உபாஸிக்கிருளே அப்படியே ஆகிருன் (உபாஸகன்)]

14. ஏஷ ஸம்ப்ரஸாதே, ராஸ்யமாச் ச, ரீராத் ஸமுத்த, ராய
பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபி, நிஷ்-
பத்யதே | [ச, ராத் 8-12-2]

[இந்த ஜீவன், இந்த ஸரீரத்திலிருந்து கிளம்பி, பரஞ்சோதி யான நாராயணனை அடைந்து ஸ்வரூபமலர்ச்சிபெறுகிருன்.]
பக்கம்—289

1. பக்கம் 154 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

2. பக்கம் 190 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

பக்கம்—290

1. பக்கம் 284 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

பக்கம்—291

1. பக்கம் 288 ப்ரமாணம் 13 காண்க.

2. ப்ருத,கூத்மாநம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா

ஜுஷ்டஸ் ததஸ்நேநாம்ருதத்வமேதி [ஸ்வே 1-6]

[இவ்வண்ணமாகப் ப்ரமாத்மாவைத் தன்னை ஆட்டிவைக்கும் நியாமகனாகவும், தன்னை அவனால் ஆட்டி வைக்கப்படும் நியாய்மனாகவும் வெவ்வேறுக அறிந்து, அப்ப்ரமாத்மாவால் அருளப்பெற்று ஜீவாத்மா மோக்ஷமடைகிறான்.]

3. பக்கம் 114 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

4. ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே தீவ்ரபக்தாஸ்தபஸ்விதா |

கிங்கரா மம தே நித்யம் ப,வந்தி நிருபத்ரவா ||

[விஷ்ணுதத்வம்]

[புக்தியோக்யத்தை நிறைவுற-அனுஷ்டித்தவர்களும், ஸரணாகதி செய்தவர்களும் என்னோடு முக்திநிலையில் ஒத்தவர்களாகையாகிற ஸாயுஜ்யமோக்ஷத்தை அடைந்தவர்களாய், ஸம்ஸாரத்துன்பம் நீங்கப்பெற்று எனக்கு எப்போதும் கைங்கர்யம் செய்பவர்களாக ஆகின்றனர்.]

5. ஆக,ச்ச, வத்ஸ ப,த்ராம் தே புண்ட,ரீக! மஹாமதே! ||

மத்,ருபத்ராரீ நித்யாத்மா மம பாரிஷத,ராய ||

[இதிஹாஸ ஸமூச்சயம் 32-165]

[பேரறிவுள்ள குழந்தாய் புண்ட,ரீகா! உனக்கு மங்களம் உண்டாகுக. என்னைப்போல் உருவமுடையவனாய் என்றும் எனக்கு த,ராஸனாயிருக்கும் பெருமையை அடைவாய்.]

6. ப்ரஹ்ம வேத, ப்ரஹ்மைவ ப,வதி [முண்ட,க 3-2-9]

[பூர்வபக்ஷார்த்தம்:— ப்ரஹ்மத்தை அறிபவன் ப்ரஹ்மமாகவே ஆகிறான். ஸித்,த,ராத்ஷார்த்தம்:— ப்ரஹ்மத்தை அறிபவன் ப்ரஹ்மத்தை ஒத்தவனாகிறான்.]

7. யத்ர ஹி த்,வைதயிவ ப,வதி ததி,தர

இதரம் பஸ்யதி...யத்ர த்வஸ்ய

ஸர்வமாத்மைவாபூ,த்

தத் கேத கம் பஸ்யேத்

[ப்,ருஹ 4-4-1]

[பூர்வபக்ஷார்த்தம்:— பே,த,ம் காணப்பட்டால் ஒருவன் மற்றொருவனைப் பார்க்கலாம். எல்லாமே ஆத்மா என்று

அபே,த,த்தைக் கண்டால் எதைக்கொண்டு எதைப் பார்ப்பது? ஸித்த,த,நந்தார்த்தம் :- பரமாத்மாவைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கும் வேறொன்றைப் பார்த்தால் ஒருவன் தனித் திருக்கும் மற்றொன்றைப் பார்க்கலாம். இவனுக்கு நிற்கின்ற தெல்லாம் நெடுமாலான பரமாத்மாவாகக் காட்சியளிக்கும் போது எதைக்கொண்டு தனித்திருக்கும் வேறொன்றைப் பார்ப்பது?]

8. ஸிபே,த,ஜநகேஜ்ஞாதே நாஸாமாத்யந்திகம் க,தே 1

ஆத்மநோ ப்,ரஹ்மனோ பே,த,மஸந்தம் க: கரிஷ்யதி ||

[வி. பு. 6-7-96]

[பூர்வபக்ஷார்த்தம்: பே,த,த்தைக் காட்டும் அஜ்ஞானம் அழிந்தவளவில், தனக்கும், ப்,ரஹ்மத்திற்கும் இல்லாததான பே,த,த்தை எவன் காண்பான்? ஸித்த,த,நந்தார்த்தம்: தனது ஆத்மாவினிடத்தில் தே,வர் மனிதர் முதலான பல்வகைப் பட்ட பே,த,ஜ்ஞானத்தை விளைக்கும் அஜ்ஞானமாகிற கர்மம் (பரமாத்ம தூர்ஸனத்தால்) அடியோடு அழிந்த வளவில், தனக்கும் பரமாத்மாவுக்குமிடையே இல்லாததான தே,வாதி,பே,த,த்தை எவன் காண்பான்?]

9. தத்,ப,ரவப,ராவமாபந்த:

தத,ரஸௌ ப,மாத்மநா |

ப,வத்யபே,தீ, பே,த,ஸ்ச

தஸ்யாஜ்ஞாதக்ருதோ ப,வேத் || [வி-பு 6.7 95]

[பூர்வபக்ஷார்த்தம் (முத்திகிலையில்) பரமாத்மாவோடு இவன் ஒன்றான பின்பு பே,த,மற்றவனாகிறான்; (ஸம்ஸாரநிலையில் காணப்படும்) பே,த,ம் அவனுடைய அறியாமையால் ஏற்பட்டது. ஸித்த,த,நந்தார்த்தம்: (முத்திகிலையில்) பரமாத்மாவின் (பாபமின்மை முதலான) எட்டு குணங்களின் ஆவிர் ப,ராவத்தை அடைந்த இவன் பரமாத்மாஓவ (ஜ்ஞானம் ஆகந்தம் முதலானவற்றில்) ஒத்தவனாகிறான்; (ஸம்ஸார நிலையில்) இவனுக்கு இருந்த தே,வமநுஷ்யாதி, பே,த,ம் கர்மத்தால் விளைந்தது.]

10. பரமாத்மாத்தமநோர்போக, பரமார்த்த, இதீஷ்யதே |
மித்,பைதத,ந்யத,த,ரவ்யம் ஹி நைதி நத்,த,ரவ்யதாம்
யத: || [வி-பு 2-14-27]

[பரமாத்மாவுக்கும், ஜீவாத்மாவுக்கும் ஐக்யம் உண்மையானது என்று கொண்டால், அது தவறு; தாழ்வுகளை யுடைய ஜீவன், தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டான பரமாத்மாவாக ஆகுமுடியாதன்றோ.]

11. ஆத்மபாவம் நயத்பேநம் தத், ப்ரஹ்மத்யாயிநம்
முதே |
விகார்யமாத்மநஸ் சாக்த்யா லோஹமாகர்ஷகோ யதா ||
[வி-பு 6-7-30]

[முனிலரே! தன்னை தியானிக்கும் ஆத்மாவை, தன் சாக்தியினாலே இரும்பை (அல்லது கட்டிப்பொன்னை) காந்தக்கல் (அல்லது அக்னி) தன்னைப்போல் ஆக்குவது போல், ப்ரஹ்மமானது தன்னைப்போல் ஆக்குகிறது.]

12. பக்கம் 190 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

13. பக்கம் 237 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

14. ப்ரமாணம் 9 காண்க.

பக்கம்—292

1. பக்கம் 291 ப்ரமாணம் 6 காண்க.

2. யத், விஷ்ணுக்ரமாந் க்ரமதே

விஷ்ணுரேவ பூத்வா யஜமாந:

ச,ந்தோபி, : இமாத் லோகாத் அநபஜ்யயம்

அபி,ஜயதி ||

[யஜு - ஸம் 1-7-24]

[யஜமானன் யாக, விசேஷத்தில் விஷ்ணுக்ரமங்களைச் செய்தானாகில் விஷ்ணு வாக்கவே (விஷ்ணு வைப்போலவே) ஆகி, சந்த,ஸ்ஸுக்களாலே இவ்வுலகங்களை, பிறர் ஜயிக்கா வொண்ணாதபடி வெல்கின்றான்.]

3. பக்கம் 291 ப்ரமாணம் 7 காண்க.

4. பக்கம் 291 ப்ரமாணம் 8 காண்க.

5. பக்கம் 291 ப்ரமாணம் 9 காண்க.

6. ஏகஸ்வரூபபேத, ௪௪ ப, ரஹ்யகர்மவ்ருதிப்ராஜ: ।

தே, வாதி, பே, தே, டபத், வஸ்தே நாஸ்த்யேவா-

வரணே ஹி ஸ: ௩

[வி-பு 2-14-33]

[ஒருபடிப்பட்டிருக்கும் ஆத்மாவின் (தே, வமநுஷ்யாதி) பே, தும் பயனை விரும்பிச் செய்யும் கர்மத்தினால் விளைந்தது. (முக்தி கிலையில்) ஆத்மாவை மறைக்கும் அந்தக் கர்மம் அழிந்த வளவில் அந்த தேவர் முதலான பே, தும் இல்லை யாய்விடும்.]

7. ஸ ஸ்வராட், ப, வதி

[ச, ரந் 7-25-2]

[அந்த முக்தாத்மா கர்மத்திற்கு வசப்படாதவனாக ஆகிறான்]

8. அஸரீரம் வாவ ஸந்தம் ந ப்ரியாப்ரியே

ஸப்ருஸத: ந ஹவை ஸஸரீரஸ்ய

ஸத: ப்ரியாப்ரியபோரபஹதிரஸதி

[ச, ரந் 8-12-1]

[ஸரீரமற்றிருக்கும் முக்தனை ஸுக, துக்க, ங்கள் தொடுவ தில்லை; ஸரீரமுள்ள வரையில் இந்த ஜீவனுக்கு இன்ப துன் பங்கள் அழிவதில்லை.]

9. பக்கம் 90 ப்ரமாணம் 5 காண்க.

பக்கம்—293

1. ஸ யதி, பித்ருலோககாமோ ப, வதி ।

ஸங்கல்பாதே, வாஸ்ய பிதரஸ்ஸமுத்திஷ்ட, ந்தி ।

[ச, ரந் 8-2-1]

[அந்த முக்தன் (தன் பழைய பிறப்புகளிலிருந்து) பித்ரு வர்க்க, ங்களைக் காணவிரும்பினானால் அந்தப் பித்ருவர்க் க, ங்கள் இவனுடைய ஸங்கல்பத்தாலேயே கிளம்பி வருகின்றன.]

2. தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யபுக்த: ஏகபுக்திர் விஸிஷ்யதே ।

ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோட்யர்த்த, மஹம் ஸ ச மம ப்ரிய: ॥

ப, ஹநிநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத், யதே

வாஸுதே, வஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுது, ர்லப: ॥

[கி, கை 7-17, 19]

[(என்னுடன்) எப்போதும் சேர்ந்திருப்பவனும், என்னிடம் மட்டும் அன்பு செய்பவனுமான ஜ்ஞானி அந்த நாவ்வுருள் மேலானவன், நான் ஜ்ஞானிக்கு மிகவும் பிரியனன்றோ. (அப்படியே) அவனும் எனக்குப் பிரியமானவன். பல ஜன்மங்களுக்குப் பின் ஜ்ஞானியானவன் “வாஸு தேவனே (எனக்கு) எல்லாம்” என்று என்னை உபாஸிக்கிறான். அப்படிப்பட்ட மஹாத்மா மிகவும் கிடைத்தற்கரியவன்.]

3. பக்கம் 277 ப்ரமாணம் 9 காண்க.

4. பக்கம் 94 ப்ரமாணம் 5 காண்க.

5. மாமுபேத்ய புநர்ஜநம் து:க்க,ராயமஸாஸ்யம் !

நாப்நுவந்தி மஹாத்மாந: ஸம்ஸித்,தி,ம் பரமாம் க,தா: ||

ஆப்,ரஹ்மபு,வநால்லோகா: புநராவர்த்திநோடர்ஜுந! |

மாமுபேத்ய து கௌந்தேய! புநர்ஜநம் ந வித்,யதே ||

[சீ,தை 8-15. 16]

[மேலான ஸம்ஸித்,தி,ருபமான என்னை அடைந்தவர்களான மஹாத்மாக்களான ஜ்ஞானிகள், என்னை அடைந்தபின் எல்லாத் துண்பங்களுக்கும் இருப்பிடமாய் இருப்பதாய், நிலைநில்லாததான தே,ஹத்தை மறுபடியும் அடைகிறதில்லை. அர்ஜுனா! (ப்,ரஹ்மாண்ட,த்தினுள்ளிருக்கும்) ப்,ரஹ்ம லோகம்வரையிலுள்ள எல்லா உலகங்களும் அழிவை உடையவை; குந்தீபுத்திரனே! என்னை அடைந்தபின்போ வெனிஸ், மறுபிறப்பு இல்லை]

பக்கம் 294

1. ஏதம் ப்,ரஹ்மலோகம் ந விந்த,ந்தி அந்ருதேந ஹி

ப்ரத்யூட,ா: [சு,நத் 8-3-2]

[(அறிவிலிகள்) இந்தப் பரம்பொருளை அறிவதில்லை. அந்ரு தத்தினால் (1. பொய்யினால் 2. கர்மத்தினால்) மறைக்கப் பட்டவர்களன்றோ அவர்கள்]

2. அஸ்மாந்மாயீ ஸ்ருஜதே விஸ்வமேதத்

தஸ்மிம்ஸ்சாந்யோ மாயயா ஸந்திரூத்,த,ா: [ஸ்வே 4-9]

[மாயையிலிருந்து (1. பொய்யிலிருந்து 2. மூலப்ரக்ருதியி

லிருந்து மாயோனாகிற ப்ரமாத்மா இவ்வுலகைப் படைக்கிறான். அவ்வுலகில் மற்றொருவனான ஜீவன் மாயையால் (ப்ரக்ருதி விகாரமான ஸாரீரத்தால்) கட்டுப்பட்டிருக்கிறான்.]

3. பக்கம் 165 ப்ரமாணம் 5 காண்க.

4. வஸத்வஸ்தி கிம் குத்ராசித, அதி, மத், ய-

பர்யந்தஹீநம் ஸததைகருபம் |

யச்சாந்யத, அத்வம் த், விஜு! யாதி பூ, யோ

ந தத் தத, ர தத்ரா குதோ ஹி தத்வம் ||

மஹி க, டத்வம் க, டத: கபாலிகா

கபாலிகா சூர்ணாஜல் ததோடணு: |

ஜநை: ஸ்வகர்மஸ்தியிதாத்மநிர்ஸயை:

ஆலக்ஷ்யதே ப், ருஹி கிமத்ர வஸ்து ||

தஸ்மாந்ந விஜ்ஞாநம்ருதோஸ்தி கிஞ்சித்

க்வசித் கத, ரசித் த், விஜு! வஸ்துஜாதம் |

விஜ்ஞாநமேகம் நிஜகர்மபே, த,-

விபி, ந்நசித்தைத்ர ப், ஹுத, ராடப், புபேதம் ||

ஸத், ப், ராவ ஏவம் ப், வதோ மயோக்த: |

ஜ்ஞாநம் யத, ர ஸத்யமஸத்யமந்யத் |

ஏதத்து யத் ஸம்வ்யவஹாரபூ, தம்

தத்ராபி சோக்தம் பு, வநாஸ்ரிதம் தே ||

[வி-பு 2-12-41, 42, 43, 45]

[அந்தணரே! எப்போதும் முதலும், நடுவும், முடிவுமில்லாததாய், எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டிருப்பதாய், அதனாலேயே 'இருக்கிறது' என்றே எப்போதும் சொல்லத்தக்கதாயுள்ள பொருள் எது? எப்பொருள் மறுபடியும் வேறு நிலையை அடைகிறதோ அது எப்போதும் 'இருக்கிறது' என்றே சொல்லத்தகாதது. (உதாரணமாக) மண் குடமாகிறது; குடம் உடைந்து ஓடாகிறது; அது சில்லாகிறது; அது பொடியாகிறது; அது அணுவாகிறது; தம் கர்மத்தால் ஆத்ம விவேகம் இல்லாத ஜனங்களால் இப்படி அனுபவிக்கப்படுகிறது. இதில் 'இருக்கிறது' என்றே வழங்கக்கூடிய

பொருள் எங்கே இருக்கிறது? ஆகையால் அறிவுருவான ஆத்மாவைத் தவிர எவ்விடத்திலும் எப்போதும் 'இருக்கிறது' என்றே சொல்லத்தக்க பொருள் வேறென்றும் இல்லை. தம் கர்மங்களால் மாறுபட்ட மனங்களையுடையவர்கள் ஒன்றான ஆத்மாவை தேவர் முதலான பலவகைப்பட்ட ஸரீரங்களாகக் கொள்ளுகிறார்கள். ஜ்ஞான மயமான ஆத்மாவே "உள்ளது" என்று எப்போதும் கூறத்தக்கது என்றும், மற்றதான அசித் "இல்லது" என்றே வழங்கத்தக்கது என்றும் பொருள்களைப்பற்றிய உண்மை உமக்கு என்னால் கூறப்பட்டது. இவ்வுலகில் வழக்கிலிருக்கும் தேவர் முதலான பலவகைப்பட்ட ஸரீரங்களுக்குக் காரணம் கர்மம் என்பதும் என்னால் கூறப்பட்டது.]

பக்கம்—295

1. பக்கம் 294 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

2. ருதம் பிப,த்தென ஸுக்ருதஸ்ய லோகே

கு,ஹாம் ப்ரவிஷ்டென பரமே பரார்த்யே |

ச,யாதபென ப்ரஹ்மவிதே,ர வத,ந்தி

பஞ்சாக்,நயோ யே ச த்ரிணாகேதா: ||

[கட, 1-3-1]

[ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகளாய், த்ரிணாகேதர்களாய், பஞ்சாக்,ரி ஸுஸ்ருஷையால் மனம் சாந்திபெற்றவர்கள் "நிழல்போன்ற ஜீவனும், ஒளிபோன்ற பரமனும், இவ்வுலகில் ஹ்ருத்ய கு,ஹையில் மேலான ஆகாசத்திலிருந்துகொண்டு முறையே கர்மப,லத்தைப் புசிப்பவர்களாகவும், புசிப்பிப்பவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள்" எனக் கூறுகின்றனர்.]

3. மாயாந்து ப்ரக்ருதிம் வித்,பாந்மாயிநம் து

மஹேஸ்வரம்

[ஸ்வே 4-10]

[மாயை எனப்படுவது ஆச்சர்யமான ஸ்ருஷ்டிக்கு ஹேதுவாயிருக்கும் ப்ரக்ருதி என்றும், அந்த மாயையைத் தூண்டும் மாயோனை ஸர்வேஸ்வரனென்றும் அறியக் கடவன்.]

4. பக்கம் 294 ப்ரமாணம் 4 காண்க.

5. வாசாரம்புணம் விகாரோ நாமதேயம்

ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம்

[சு,ரந் 6.1-4]

[வாக்கை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஏற்படும் வியவஹாரம் ஸித்திப்பதற்காக மண்கட்டியாகிற காரண வஸ்துவே உரு மாறுதலையும், 'குடம்' எனும் பெயர் வேறுபாட்டையும் அடைகிறது. (காச்யப்பொருளான குடமும்) உண்மையில் மண்ணாகவேயிருக்கிறது.]

6. ஸர்வமேதத்ருதம் மந்யே யந்மாம் வத,ஸி கேஸவ! |

ந ஹி தே ப,க,வந்! வ்யக்திம் விது,ர்தே,வா ந த,நவா: ||

[கீ,தை 10.14]

[கேஸவனே! என்னைக்குறித்து, யாதொரு உனது ஐஸ்வர்யத்தையும் கல்யாண குணங்களையும் கூறுகிறாயோ, அந்த இவ்வனைத்தும் உண்மை என்றே நினைக்கிறேன். (ஆகையால்) ஜ்ஞாநம், ஸக்தி முதலிய குணங்களை உடையவனே! உன்னைப்பற்றிச் சொல்லக்கூட தேவர்கள் அறிய மாட்டார்களன்றோ; அஸுர ராஜாஸர்களும் அறியமாட்டார்களன்றோ.]

7. காலஸ்ய ஹி ச ம்ருத்யோஸ்ச ஜங்கமஸ்த,ரவரஸ்ய ச |

ஈஸாதே ப,க,வாதேகஸ் ஸத்யமேதத்,ப்,ரஸீயி தே ||

[பு,ர-உத் 67.13]

[காலம். யமன், அசைவன். அசையாதன ஆகிய அனைத்தையும் ப,க,வான் ஒருவனே நியமிக்கிறான். இதை உனக்கு ஆணையிட்டுக் கூறுகிறேன்.]

8. பக்கம் 276 ப்ரமாணம் 7 காண்க.

9. தத் த்வமஸி

[சு,ரந் 6.8-7]

[அந்த ப்,ரஹ்மமே நீயாகிராய்]

10. அயமாத்மா ப்,ரஹ்ம

[ப்,குஹ 6.4.5]

[இந்த ஜீவாத்மா ப்,ரஹ்மமே]

பக்கம்—296

1. பக்கம் 267 ப்ரமாணம் 7 காண்க.
2. பக்கம் 199 ப்ரமாணம் 10 காண்க.
3. பக்கம் 291 ப்ரமாணம் 3 காண்க.
4. பக்கம் 295 ப்ரமாணம் 9 காண்க.
5. பக்கம் 294 ப்ரமாணம் 2 காண்க.
6. த்,வா ஸுபர்ண ஸயுஜா ஸக,யா
ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே |
தயோரநய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி
அநஸ்தநந்யோ அபி,சாகஸீதி ||

[ஸ்வே 4-6; முண்ட, 3-1-1]

[(ஜ்ஞானமாகிற) அழகிய இறக்கையை உடையவையும், ஸமானமான குணங்களை உடையவையும்; (எப்போதும்) கூடியிருப்பவையுமான இரு பக்ஷிகள் (ஜீவனும் ஈஸ்வரனும்), ஒரே மரத்தை (தேஹத்தை)ப்பற்றி நிற்கின்றன. அவைகளில் ஒன்று (ஜீவன்) பழுத்த கனியை (பக்வமான கர்ம பலத்தை)ப் புசிக்கிறது. மற்றொன்று (பரமாத்மா) அக்கனியை உண்ணாமலேயே பிரகாசிக்கிறது.]

7. அதோ ஜந்துரதீஸோ஽யம்

ஆத்மந: ஸுக,து,க்க,யோ: |

ஈஸ்வரப்ரேரிதோ க,ச்சே,த்

ஸ்வர்க்க,ம் நரகமேவ ச ||

[பு,ர-ஆ 80-28]

[ஆகையால், இந்த ஜீவன் தனக்கு இன்பத்தை விளைத்துக் கொள்வதற்கோ, துன்பத்தைத் தவிர்த்துக்கொள்வதற்கோ, தான் வல்லமையுடையவனல்லன்; ஈஸ்வரனால் நியமிக்கப் பெற்றே சுவர்க்கத்திற்கோ நரகத்திற்கோ செல்கின்றான்.]

8. பக்கம் 169 ப்ரமாணம் 4 காண்க.
9. பக்கம் 169 ப்ரமாணம் 3 காண்க.
10. பக்கம் 268 ப்ரமாணம் 1 காண்க.
11. பக்கம் 18 ப்ரமாணம் 3 காண்க.
12. பக்கம் 169 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

13. யத்யேந காமகாரேண

ந ஸாத்யம் ஸாதநாந்தரை: |

முமுக்ஷுணு யத் ஸாங்க்யேந

யோகே, ந ந ச புக்தித: ||

ப்ராப்யதே பரமம் த்ராம

யதோ நாவர்த்ததே யதி: |

தேந தேநாப்யதே தத்தத்

ந்யானேநைவ மஹாமுதே ||

பரமாத்மா ச தேநைவ

ஸாத்யதே புருஷோத்தம: |

யாநி நி:ஸ்ரேயஸார்த்தாநி

சோதி, தாநி தபாம்ஸி வை ||

தேஷாம் து தபஸாம் ந்யாஸம்

அதிரித்தம் தப: ஸ்ருதம் ||

[அஹிப்புத்த்யஸம்ஹிதை 37-25, 26, 36]

[மஹாமுனிவரே ! இவ்வுலகப் பலன்களில் ஆசையுள்ள எவனெவனாலும் எந்தெந்தப் புலன்கள் மற்ற ஸாத்யனங்களால் ஸாதிக்க முடியவில்லையோ, மோக்ஷமடைய விரும்பும் எவனாலும் திரும்பிவருதலில்லாத அந்தப் பரமபத்யம் கர்மயோக்யம், ஞானயோகம், புக்தியோக்யம் ஆகியவற்றால் ஸாதிக்க இயலாததாயுள்ளதோ, அந்தந்தப் பலன்கள் அவனவனால் ஸரணாகூதியாலேயே அடையப்படுகின்றன. அந்த ப்ரபத்தியாலேயே புருஷோத்தமனான பரமாத்மாவும் அடையப்படுகிறான் ..... ப்ரம புருஷார்த்தத்தை அடைவதற்கு சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்ட ஸாத்யனங்கள் அனைத்தினுள்ளும் ஸரணாகூதியே மேலான ஸாத்யனமாகும்.]

பக்ஷம்—297

1. கமலநயந! வாஸுதேவ! விஷ்ணு!

தரணித, ராச்யுத! ஸங்க, சக்ரபாணே! |

ப, வ ஸரணமிதீரயந்தி யே வை

த்யஜ ப, ட தூ, ரதரேண தாநபாபாந் ||

[வி. பு 3.7-33]

[“தாமரைக் கண்ணனே! வாஸுதேவனே! விஷ்ணுவே! பூமியைத் தாங்கியவனே! அடியரை நழுவ விடாதவனே! ஸங்க, சக்ரங்களைக் கையில் உடையவனே! எனக்குத் தஞ்சமாவாய்” என்று எவர்கள் கூறுகிறார்களோ, பாபமற்ற அவர்களை விட்டு வெகு தூரத்தில் விலகிச் செல்வாய்.]

2. பக்கம் 198 ப்ரமாணம் 6 காண்க.

3. பக்கம் 61 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

4. உபாய புக்தி: ப்ராரப்த:-

வ்யதிரிக்தாகநாஸிநீ |

ஸாத்யபுக்திஸ்து ஸா ஹந்தீ

ப்ராரப்த,ஸ்யாபி பூ,யஸீ ||

[உபாய புக்தி ப்ராரப்த, கர்மம் தவிர்த்த மற்ற கர்மங்களுையே அழிக்கும். சிறத்ததான ப்ரபத்தியோவெனில் ப்ராரப்த, கர்மத்தையும் அழிக்க வல்லது.]

5. பக்கம் 61 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

6. பக்கம் 118 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

7. புக்த்யா த்வநந்யயா ஸக்ய அஹமேவம்விதே,ராஜ்ஜூந |
ஜ்ஞாதும் த்ராஷ்டும் ச தத்தவேந ப்ரவேஷ்டும் ச

பரந்தப || [கி,கை 11-54]

[அர்ஜுன! எதிரிகளை அழிப்பவனே! ஒரு பூலனை எதிர் பாராத புக்தியினாலேயே இம்மாதிரியான நான், உண்மையாக அறிவதற்கும், பார்ப்பதற்கும், நுழைவதற்கும் தக்கவன்]

8. தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் ப,ஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம் |

த,த்யாமி பு,க்தி,யோக,ம் தம் யேந மாமுபயாந்தி தே ||

[கி,கை 10-10]

[(என்னிடம்) எப்போதும் சேர்ந்திருக்கையை விரும்புகிறவர்களும், என்னிடம் (ஸ்வயம்ப்ரயோஜன) புக்தி செலுத்துகிறவர்களுமான அவர்களுக்கு, என்னை அடைவதற்கு உறுப்பான (பரஜ்ஞானமாகிற) அந்த புக்தியின் யோக,த்தை மிக உசப்புடன் (நான்) அளிக்கிறேன்.]

9. தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த: ஏகபக்திர் விஸிஷ்யதே |
பரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோடத்யார்த்தமஹம் ஸ ச மம பரியா ||
[கி.தை 7-17]

[(என்னுடன்) எப்போதும் சேர்ந்திருப்பவனும், என்னிடம் மட்டுமே அன்பு செய்வவனுமான ஜ்ஞானி அந்த நால்வருள் மேலானவன். நான் ஜ்ஞானிக்கு மிகவும் பிரியனன்றோ. (அப்படியே) அவனும் எனக்குப் பிரியமானவன்.]

10. பக்கம் 265 ப்ரமாணம் 14 காண்க.

11. பக்கம் 199 ப்ரமாணம் 13 காண்க.

பக்கம்—298

1. ஆஹாஸூத், தெ, ன ஸத்த்வஸூத்தி, :

ஸத்த்வஸூத், தெ, ன த், ருவா ஸ்ம்ருதி: |

ஸ்ம்ருதிலம்பே, ஸர்வக், ரந்தீ, நாம்

விப்ரமோஷ: |

[சு, ரத் 7.26-2]

[பரிஸூத்த, மான ஸாத்விகாஹாரத்தை உட்கொண்டால் மனம் அழுக்கற்றதாகிறது; மனம் சுத்தமானால் நிலையான விளைவான ஆத்மத்யானம் விளைகிறது; அது விளைந்த வளவில் அஜ்ஞானம், விருப்பு, வெறுப்பு முதலிய சிக்கல்கள் நீங்குகின்றன.]

2. ஸ க, ல்வேவம் வர்த்தயத் பாவத, யுஷம்

ப், ரஹ்மலோகமபி, ஸம்பத், யதே [சு, ரத் 8-15-1]

[அவ்வுபாஸகன் ஆயுளுள்ளவரையில் இப்படி வாழ்ந்தானாகில், ப், ரஹ்மலோகத்தை அடைகிறான்.] (இதன் தொடர்ச்சி பக்கம் 227 ப்ரமாணம் 7 காண்க.)

3. யஜ்ஞேந த, ரநேந தபஸாநாஸகேந

ப், ரஹ்மணா விவிதி, ஷந்தி [ப், ருஹ 6-4-22]

[புலத்தில் விருப்பமில்லாத யாக, த்தாலும், த், ானத்தாலும், தவத்தாலும் ப், ரஹ்மஜ்ஞானிகள் இந்தப் பரமாத்மாவின் தியானத்தைப் பெற விரும்புகிறார்கள்.]

4. யஜ்ஞேந தபஸகர்ம ந த்யாஜ்யம் கார்யமேவ தத் |

யஜ்ஞே த, ரநம் தபஸ்சைவ பாவநாநி மநீஷினாம் |

[கி.தை 18-5]

[உஜ்ஞம். தூனம், தவம் முதலிய வைதிக கர்மங்கள் மோக்ஷமடைய விரும்பும் உபாஸகர்களால் கைவிடத் தக்கவையல்ல; (மோக்ஷமடையும் வரையில் தினந்தோறும்) அனுஷ்டிக்கத்தக்கவையே; (ஏனெனில்) அக்கர்மங்கள் அவர்களுக்கு உபாஸநத்திற்குத் தடையான பாபங்களைப் போக்குகின்றன.]

5. யத: ப்ரவ்ருத்திர் பூதாநாம்

யேந ஸர்வமிதம் ததம் |

ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்சய

ஸித்தி, திம் விந்த, தி மாநவ: ||

[தி, தை 13-48]

[எவனிடமிருந்து எல்லாப்பொருள்களுக்கும் உதபத்தி முதலியவை உண்டாகின்றனவோ, எவனால் இவை அனைத்தும் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளதோ, அந்தப் பரமபுருஷனைத் தனக்குரிய கர்மங்களால் ஆராதித்து, மனிதன் மோக்ஷஸித்தி, அடைகிருன்.]

6. ஸாந்தோ தாந்த உபரதஸ்திதிஷ்டுஸ்ஸமாஹிதோ

பூத்வா ஆத்மந்யேவாத்மாநம் பஸ்யேத்

[பு, ருஹ 6-4-23]

[(உபாஸகன்) உள் வெளி இந்திரியங்களை அடக்கியவனாய், தாழ்ந்த காம்ய கர்மங்களில் விருப்பமற்றவனாய், பொறுமையுடையவனாய், மனஸ்ஸமாதூனமுடையவனாய், தன் ஆத்மாவில் பரமாத்வைக் காணக்கடவன்,]

7. தர்மேண பாபமபநுத, தி

[தை-நா 49]

[புண்யத்தினால் பாபத்தைப்போக்கடிக்கிருன்.]

8. குர்வந்தேவேஹ கர்மாணி ஜிஜீவிஷேச்ச, தம் ஸமா:

[சுஸாவாஸ்ய 2]

[இங்வுலகில் தனக்குரிய கர்மங்களைச் செய்துகொண்டே நூறு வருஷம் வாழ விரும்பவேண்டும் (உபாஸகன்.)]

பக்ஷம்—299.

1. கிமர்த்த, ர வயம் யக்ஷயாமஹே

[நாங்கள் எதற்காக யாக்யம் செய்யவேண்டும்?]

2. கிம் ப்ரஜயா கரிஷ்யாம; [ப்.ருஹ 6.4-22]

[எங்களுக்குக் குழந்தையால் பயன் என்ன?]

3. பக்கம் 265 ப்ரமாணம் 14 காண்க.

4. வித்யாம் ச அவித்யாம் ச
யஸ் தத்வேதோப்யம் ஸஹ !

அவித்யாயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா

வித்யாயாம்ருதமஸ்துதே || [ஸரவாஸ்ய 11]

[உபாஸனம் (அதற்கு அங்குமான) கர்மம் ஆகிய இரண்டையும் சேர்த்து அறிபவன், கர்மத்தால் முன் விளைகளைப் போக்கி உபாஸனத்தால் மோக்ஷமடைகிருன்.]

5. பக்கம் 298 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

6. பக்கம் 263 ப்ரமாணம் 13 காண்க.

7. உபாயஸ்ஸுகரஸ்ஸோயம் துஷ்கரஸ்ச மதோ மம
[லக்ஷ்மீதத்தம் 17-105]

[ஸரணாகதியான இவ்வுபாயம் (ஒருமுறை செய்வதாய், அங்கங்களற்றிருப்பதால்) எளிதாயினும். (மஹா விஸ்வாஸம் வேண்டுகையால்) செயற்கரிதாகவும் உள்ளது.]

பக்கம்—300

1. ப்ராப்யபூதபாப், ரஹ்மாத், யர்த்த, பஞ்சகநிர்ணய: !

தத்தவஸோக, ரநாமாயம் லோகாசார்யேண த, ர்ஸித: ||

[முடிவு ஸ்லோகம்]

[அடையத்தக்க பரம்பொருளின் ஸ்வரூபம் முதலான ஐந்து அர்த்தங்களின் நிஷ்கர்ஷத்தைக் கூறும் இந்தத் தத்தவஸோக, ரம் எனும் கிரந்தம் லோகாசார்யராலே இயற்றப்பெற்றது]

பக்கம்—301

1. லோகாசார்யாய குரவே க்ருஷ்ணபாத, ஸ்ய ஸ்நிதவே !

ஸம்ஸாரபே, ரகி, ஸத்த, ஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம: ||

[பிள்ளையுடகாசிரியர் தனியன்]

[க்ருஷ்ணபாத, ர் எனும் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையின் குமாரராய், ஸம்ஸாரமாகிற பாம்பினால் கடிக்கப்பட்ட ஜீவனுக்கு

உயிர்தரும் மருந்தாய் இருப்பவராய், ஆசார்யரான லோகா
சார்யருக்கு வணக்கம்]

பக்கம்—302

1. ஸத்யம் தபோ த,மஸ் ஸமோ த,நதம் த,ம்:

ப்ரஜநதமக்,தபோ஽க்,தஹோத்ரம் யஜ்ஞோ மாதஸம்

ந்யாஸ || [தை-நா 51]

[(1) ஜீவராஸிகளுக்கு நன்மைபயப்பதாகிற ஸத்யம் (2)
உடலை வருத்துதலாகிற தவம் (3) வைராக்க்யம் (4) ஸாத்தி
(5) நல்லோர்க்கு சுவது (6) புண்ணியம் புரிவது (7) நன்
மக்களைப் பெறுவது (8) ஹோமம்செய்யும் அக்னிகள் (9)
அக்,நிஹோத்ரம் (10) யஜ்ஞம் (11) ஆத்மஜ்ஞானம் (12)
ஸரணுக,தி (எனும் பன்னிரண்டும் முறையே ஒன்றுக்குமேல்
ஒன்று சிறந்த ஸாத,னங்கள்.)]

பக்கம்—303

1. மாதபித்ருஸஹஸ்ரேஷு வத்ஸஸ்தரம் ஸாஸ்தரம்

[ஆயிரம் தாய் தந்தையரைக்காட்டிலும் வேத,ம் உயிர்களிடம்
வாத்ஸல்யம் மிக்கது,]

2. (i) பக்கம் 188 ப்ரமாணம் 9 காண்க.

(ii) ந்யாஸ இதி ப்,ரஹ்ம(ர்) ப்,ரஹ்மா

ஹி பர: பரோ ஹி ப்,ரஹ்மா ;

தாநி வா ஏதாந்யபரானி தபாம்நி ந்யாஸ

ஏவாத்யசேசபத்

[தை-நா 49, 50]

['ஸரணுக,தி சிறந்த ஸாத,னம்' என்று ப்,ரஹ்மா கூறினார் ;
ப்,ரஹ்மா சிறந்தவரன்றோ ; அதனால் ஸத்யம், தவம் முத
லான மற்ற பதினோரு ஸாத,னங்களைக் காட்டிலும் ஸரணு
க,தியே சிறந்தது]

3. பக்கம் 104 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

4. பக்கம் 151 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

5. பக்கம் 291 ப்ரமாணம் 12 காண்க.

6. பக்கம் 291 ப்ரமாணம் 9 காண்க.

3. பக்கம் 291 ப்ரமாணம் 14 காண்க.

4. பக்கம் 287 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

பக்கம்—304

1. பக்கம் 198 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

2. தேவா வை த்வஷ்டாமஜிகரம்ஸத் ;

வை பத்தீ: ப்ராபத்யத ;

தம் ந ப்ரதிப்ராயச்ச,ந் ;

தஸ்மாத்தபி வத்யம் ப்ரபந்தம் ந ப்ரதிப்ராயச்ச,ந்தி||

[மஜு.காண்டம் 6-5-10]

[தேவர்கள் யாக்யம் பண்ணும்போது தேவதச்சனான த்வஷ்டா தனக்கு ஹவிர்பாக்யம் உண்டென்று கேட்க, (அதை இல்லை செய்வதற்காக) தேவர்கள் த்வஷ்டாவைக் கொல்ல விரும்பித் தூத்தினார்கள் ; அவன் அந்த தேவர்களின் பத்தினிகளைத் தஞ்சமாக அடைந்தான் ; (அப்பத்தினிகள்) அந்த த்வஷ்டாவை (தேவர்களிடம்) காட்டிக் கொடுக்கவில்லை; ஆகையால் கொலைத்தீக்கவனாயினும் ஸ்ரணமடைந்தவனைக் காட்டிக் கொடுப்பதில்லை.]

பக்கம்—305

1. பக்கம் 169 ப்ரமாணம் 4 காண்க.

பக்கம்—306

1. பக்கம் 169 ப்ரமாணம் 4 காண்க.

2. கோ த்வஸமிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே

குணவாந் கிஸ்ச வீர்யவாந் !

தூர்மஜ்ஞஸ்ச க்ருதஜ்ஞஸ்ச

ஸத்யவாக்யோ த்ருட,வ்ரத:||

[சு.ப.சு 1-2]

[வால்மீகி:- “இப்போது இவ்வுலகில் எவன் ஸீலகுணத்தை உடையவன்? எவன் வீர்யகுணத்தை உடையவன்? எவன் (ஸ்ரணாகதி) தூர்மத்தை அறிந்தவன்? (அடியாள்) செய்த சிறிதளவு நன்மைமையும் பெரியதற்குக் கொள்பவன் எவன்? உண்மையேயுரைப்பவன் எவன்? (தஞ்சமென்றடைந்தவர்களைக் காப்பதை) உறுதியான விரதமாகக் கொண்டவன் எவன்?]

பக்கம்—307

1. மா ச லக்ஷ்மண! ஸத்தாபம்

கார்ஷீர் லக்ஷ்ம்பர் விபர்ப்பே !

ராஜ்யம் வா வநவாலோ வா

வநவாலோ மஹோதய: ||

[ரா-அ 22-29]

[லக்ஷ்மண! 'அரசுச்செல்வம் போய் விட்டதே' என்று வருந்தாதே! அரசாண்டாலென்ன? காட்டில் வாழ்ந்தால் என்ன? (இரண்டும் நமக்கு ஒன்றுதானே); (உண்மையில் அரசாள்வதைக் காட்டிலும்) காட்டில் வாழ்வதன்றோ (நமக்குப்) பெருஞ்சிறப்பைத் தரும்]

2. அஹமேவாஹரிஷ்யாமி

ஸர்வலோகாத் மஹாமுதே ! !

ஆவாஸம் த்வஹமிச்ச,ாமி

பாதி,ஷ்டமிஹ காததே ||

[ரா-ஆ 5-33]

[மஹாமுனிவரே! எல்லா உலகங்களையும் நானே ஸம்பாதித்துக் கொள்கிறேன். இக்காட்டில் நீர் கைகாட்டும் குடியிருப்பொன்றை யான் விருப்புகிறேன்.]

3. இமௌ ஸ்ம முதிஸார்தூ,ல! கிங்கரௌ ஸமுபஸ்தி,தௌ!

ஆஜ்ஞாபய யதே,ஷ்டம் வை ஸாஸநம் கரவாவ கிம் ||

[ரா-ப,ர 31-4]

[முனிஸ்ரேஷ்ட,ரே! நாங்களிருவரும் (தேவரீருக்குக்) கைங்கர்யம் செய்பவர்களாக அருகில் இருக்கிறோம். (தேவரீருடைய) இஷ்டப்படி கட்டளையிடவேண்டும்; (தேவரீருடைய) எந்தக்கட்டளையை நாங்கள் நிறைவேற்றவேண்டும்?

4. ஸ பித்ரா ச பரித்யக்தஸ் ஸுரேஸ்ஸ ஸமஹர்ஷிபி, : |

தீரீத் லோகாத் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ ஸாணம் க,த: ||

ஸ தம் நிபதிதம் பூ,மௌ ஸாணய: ஸாணுக,தம் |

வத,ரர்ஜமபி தாகுத்ஸ்த:, க்ருபயா பர்ப்பாலயத் ||

[198-5 ; 81-1 காண்க]

[ரா-ஸு 38-34, 35]

[அந்தக் காகாஸுரன், தந்தையினாலும், (தாயினாலும்,) மஹர்ஷிகளுடன் கூடிய தே,வர்களாலும் கைவிடப்பட்டவனாய், மூன்று உலகங்களையும் சுற்றித்திரிந்து அந்த

ராமனையே ஸரணமடைந்தான். ஸரணமடைந்தவனும், பூமியில் விழுந்தவனுமான அவனை, கொல்லத் தகுந்தவனாயிருந்தபோதிலும், ஸரணமடையத் தகுந்தவனான ஸ்ரீராம பிரான் (தன்) அருளாலே காப்பாற்றினான்.]

5 யாவந்த லங்காம் மைதித், ரவந்தி

வலீமுக, ரா: பர்வதகூட மாத்ரா: |

த, ம்ஷ்ட்ராயுத, ராஸ்சைவ நக, ராயுத, ராஸ்ச

ப்ரதீ, யதாம் த, ராஸ்சத, ராய மைதி, லீ ||

யாவந்த க், ருஹ்ணந்தி ஸிராம்ஸி ப், ராண;

ராமேசிதா ராக்ஷஸ புங்க, வாநாம் |

வஜ்ஜோபமா வாயுஸமப்ரவேக, ரா:

ப்ரதீ, யதாம் த, ராஸ்சத, ராய மைதி, லீ ||

4 [209-5 காண்க] [ரா-யு 14-3, 4]

[மலைச்சிகரம் போன்றவர்களாய், பல்லையும் நகத்தையும் ஆயுதமாகக்கொண்டவர்களான வானரர்கள் லங்கையை முற்றுகையிடுவதற்குள் மைதிலியை ராமனிடம் விட்டு விடுங்கள்; வஜ்ஜம்போன்றவையும், வாயுவேகமுள்ளவையுமான ராமபூரணங்கள் அரக்கர் தலைவர்களுடைய தலைகளைக் கொய்வதற்கு முன் சீதையை ராமனிடம் விட்டு விடுங்கள்]

6. யோ஽ந்யஸ்த் த்வேவம்வித, ம் ப், ருயாத்

வாக்பமேதந் நிஸா, சர |

அஸ்யிந் முஹூர்த்தே ந ப, வேத்

த்வாம் து தி, க்ருபாமஸதம் ||

[ரா-யு 16-15]

[அரக்கனே! வேருருவன் இத்தகைய வார்த்தையைச் சொல்லியிருந்தானாகில், இக்கணமே 'இஸ்யோகியிருப்பான்; குலத்தைக் கெடுக்கவந்த உன்னைச் 'சுடுக' என்னும் சொல்லோடு விட்டேன்.]

7. பரித்பக்தா மயா லங்கா மித்ராணி ச த, நாநி ச |

ப, வத், க, தம் மே ராஜ்யஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸு, க, ராநி வை ||

[ரா-யு 19-5]

[என்னுலே இலங்கையரசும் கைவிடப்பட்டது; நண்பர்களும், செல்வங்களும் கைவிடப்பட்டன; என்னுடைய அரசும், உயிரும், ஸுகங்களும் தேவரீரிடம் அடங்கியுள்ளன.]

பக்கம் - 308

1. ராவணோ நாம துர்வருத்தோ ராக்ஷஸோ

ராக்ஷஸேஸ்வர !

தஸ்யாஹமநுஜோ ப்ராதா விபீஷண இதி ஸ்ருத: ||

[ரா-யு 17-12]

[கெட்ட நடத்தையுள்ளவனாகவும். ராக்ஷஸர்களுக்கு அதிபதியாகவுமிருப்பவன் ராவணன் என்னும் ராக்ஷஸன்; அவனுக்கு நான் இளைய ஸுஹோதரன்; விபீஷணன் என்று பிரஸித்தி பெற்றவன்.]

2. ஸோஹம் பருஷிதஸ்தேந தாஸவச்சாவமாதித: |

த்யக்த்வா புத்ராம்ஸ்ச தாசாம்ஸ்ச

ராகவம் ஸரணம் கத: ||

[ரா-யு 17-16]

[அவனாலே கடுமையாகப் பேசப்பட்டவனும், வேலைக்காரன் போலே அவமதிக்கப்பட்டவனுமான அப்படிப்பட்ட நான் பிள்ளைகளையும், மனைவியையும் விட்டு, ராமபிரானை ஸரணமடைந்தேன்.]

3. வத்யதாமேஷ தீவ்ரேண துண்டேந ஸசிலை: ஸஹ |

ராவணஸ்ய ந்ருஸம்ஸஸ்ய ப்ராதா ஹ்யேஷ விபீஷண: ||

[ரா-யு 17-27]

[இந்த விபீஷணன் மந்திரிகளோடுகூட, கொடியதான தண்டனையால் கொல்லப்பட்டும்; ஏனெனில், இவன் கொடியவனான ராவணனுடைய ஸுஹோதரனன்றோ.]

4. பக்கம் 214 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

5. ஆர்த்தோ வா யதி, வா த்ருப்த: பரேஷாம் ஸரணாகத: |

அரி. ப்ராணாத் பரித்யஜ்ய ரகிதவ்ய: க்ருதாத்மநா ||

[ரா-யு 18-28]

Released by Maaran's Dog , Toronto , Canada

[சத்துருக்களுள், ஸரணமடைந்த சத் துருவானவன் பயந்தவனாகிலும், ப,யமற்றவனாகிலும், நல்ல நெஞ்சினனான உயிரைவிட்டுக் காப்பாற்றத்தகுந்தவன்.]

6. பக்கம் 198 ப்ரமாணம் 6 காண்க.

பக்கம்—309

1. கரிஷ்யாமி யத,ரர்த்தம் து கண்டே,ரர் வசநமுத்தமம் !
த,ர்மிஷ்ட,ம் ச யஸஸ்யம் ச ஸ்வர்க்யம் ஸ்யாத்து

ப,லோத,யே || [ரா-யு 18-32]

[கண்டு,பஹாமுனியினுடைய உயர்ந்ததும், உண்மையானதுமான வார்த்தையை அநுஷ்டிக்கப் போகிறேன்; (அந்த வசனம்) அநநெறி வழுவாததாகவும், புகழ்ளிப்பதாகவும், பலனுண்டாகும்போது சுவர்க்கத்தையளிப்பதாகவும் ஆகும்.]

2. பக்கம் 198 ப்ரமாணம் 7 காண்க.

3. தே வயம் ப,வதா ரக்ஷயா ப,வத்,விஷயவாஸிந: !
நக,ரஸ்தே,ர வநஸ்தே,ர வா தவம் நோ ராஜா

ஜநேஸ்வர: || [ரா-ஆ 1-20]

[உம் தேசத்தில் வனிக்கும் நாங்கள் உம்மாஸ் ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டியவர்கள்; நரபதியான நீரே நக,ரத்திலிருந்தாலும், வனத்திலிருந்தாலும் எங்களுக்கு அரசனாவீர்.]

4. பிஸாசாந் த,நவாந் யக்ஷாந்

ப்ருதி,வ்யாஞ்சைவ ராக்ஷவாந்

அங்கு,வ்யக்,ரேண தாந ஹந்யாம்

இச்ச,ந ஹரிக,னேஸ்வர: || [ரா. யு 18-23]

[வானர சமூகத்திற்குத் தலைவரான மஹாராஜரே! பிசாசுக்களையும், அசுரர்களையும், யக்ஷர்களையும், பூமியிலுள்ள அரக்கர்களையும் கூட, விரும்பினேனாகில், விரஸ்நுனியாலே அவர்கள் அனைவரையுமே கொல்லக்கடவேன்.]

5. ஆநயைநம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட, ! த,த்தமஸ்யாப,யம் ஸ்யா !

விபீ,ஷனோ வா ஸ-க்,ரீவி யதி, வா ராவண: ஸ்வயம் ||

[ரா-யு 18-34]

[வானரர்களுள் சிறந்தவனான ஸுக்ரீவனே ! இவனை அழைத்துவா; விபீஷணனாயிருந்தாலும், ராவணன் தானே யாயிருந்தாலும், இவனுக்கு என்னால் அபயமளிக்கப்பட்டது.]

பக்கம்—310

1. இதுபுக்தவா பருஷம் வாக்யம் ராவணம் ராவணநுஜ: |
ஆஜக,ரம முஹூர்த்தேந யத்ர ராம: ஸலக்ஷ்மண: ||

[ரா.யு 17-1]

[ராவணனுக்குத் தம்பியரின் விபீஷணன், ராவணனைக் குறித்து, இப்படியாகக் கடுமையான சொல்தொடரைச் சொல்லி, எவ்விடத்தில் ஸ்ரீராமபிரான் லக்ஷ்மணனோடு கூடியவராய் எழுந்தருளியிருக்கிறாரோ, அங்கே விரைவாக வந்தான்.]

2. பக்கம் 307 ப்ரமாணம் 7 காண்க.
3. பக்கம் 308 ப்ரமாணம் 3 காண்க.
4. பக்கம் 308 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

பக்கம்—311

1. பிதா யஸ்ய புரா ஸ்யாஸிச் ச,ரணயோ த,ரமவத்ஸல: |
தஸ்ய புத்ர: ஸ்ரணயஸ்ச ஸுக்ரீவம் ஸ்ரணம் க,த: ||

[ரா.கி 4-19]

[த,ரமத்தில் பிரியமுள்ளவரான எவருடைய தந்தை முன்னொரு கீரலத்தில் ஸ்ரணமடையத்தகுந்தவராயிருந்தாரோ, அவருடைய புத்திரரும் ஸ்ரணயருமான ராகுவர் ஸுக்ரீவனை ஸ்ரணமடைந்தாள்.]

- 2 ஏஷ த,த்வா ச வித்தாநி
ப்ராப்ய சாநுத்தமம் ய: ||

லோகநாத: புரா பூ.த்வா

ஸுக்ரீவம் நாத,யிச்ச,தி ||

[ரா.கி 4-18]

[இந்த ஸ்ரீராமபிரான் செவ்வங்களை வாரி வழங்கியும், ஒப்பற்ற புகழைப் பெற்றும் முன்பு உலகிற்கெல்லாம் தலைவராய் வராயிருந்தும், (இப்போது) ஸுக்ரீவனைத் தனக்குத் தலைவனாகக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறான்]

3. ஸமுத்ரம் ராக,வோ ராஜா ஸரணம் க,ந்துமர்ஹதி !
க,ரதிதஸ் ஸக,ரேணுயமப்ரமேயோ மஹோத,தி, ||

[ரா-பு 19-31]

[அரசரான் ராக,வர் ஸமுத்ரத்தை ஸரணமடையத்
தகுந்தவர். அளவற்றதான இப்பெருங்கடல் ஸக,ரரால்
வெட்டுவிக்கப்பட்டதன்றோ.]

4. ஸுக்,ரீவோ விபுலக்,ரீவ:
ஸாக,ரஸ்யோபவேஸநம் !

ப்ரக்ருத்யா த,ர்மஸீலஸ்ய

ராக,வஸ்யாப்யரோசத ||

[ரா-பு 19-34]

[பெரிய கழுத்தையுடைய ஸுக்ரீவன் (விபீ,ஷணன் வாக்யப்
படி) ஸ்ரீராமபிரான் கடலைச் சரணமடைய வேண்டு
மென்று கூறினான். இயற்கையிலேயே அறவழி நிற்கும்
ராமபிரானுக்கும் இது விரும்பத்தக்கதாயிருந்தது]

5. தத: பத்,மபலாஸாக்ஷ:

க்ருத்வாத்மாதம் சதுர்வித,ம் !

பிதரம் ரோசயாமாஸ

தத,ர த,ஸரத,ம் ந்ருபம் ||

[ரா-ப,ர 15-31]

[அதற்குப்பின் தாமரையைப்போன்றும், பலாஸத்தைப்
போன்றும் (சிவந்த) கண்களையுடைய விஷ்ணு தன்னை
நான்குவிதமாகச் செய்துகொண்டு தசரத சக்ரவர்த்தியைத்
தந்தையாகக்கொள்ள விரும்பினார்.]

6. பக்கம் 307 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

7. தத,ரந்யே தாபஸா: லித்,த,ர:
ராமம் வைஸ்வநரோபமய: !

ந்யாயவ்ருத்தா யத,ரந்யாயம்

பூஜயாமாஸுரீஸ்வரம் ||

[ரா-ஆர 1-23]

[அவ்வண்ணமே அக்,னிபோல் ஒளி வீசும் தபஸ்ஸித்,தி,
பெற்று நல்லொழுக்கமுடைய மற்ற முனிவர்கள் அரசனான
ராமபிரானை முறைப்படி ஆராதி,த்தார்கள்.]

8. லோகநாதசூய ராமஸ்ய

ஸக்யா த்யாஸோதஸ்மி ராக்ஷஸ!

ந மயா மோக்ஷயஸேத்ய த்வம்

பர்த்தி,வேந்த்,ரஸ்ய தேஜஸா || [ர-பு 40-10]

[அரக்கனே! (ஸூக்,ரீவனான நான்) லோகநாதனான ராம பிரானுடைய நண்பனும், அடியேனாயிருக்கிறேன். அரசர் தலைவனான அந்த ராமபிரானுடைய தேஜஸ்ஸால் நீ இன்று என்னிடமிருந்து தப்பப் போவதில்லை]

பக்கம்—312

1. ஸர்வேஷாமேவ லோகநாதம் பிதா மாதா ச மாதவ; |

க,ச்ச,த்,வமேதம் ஸரணம் ஸரண்யம் புருஷர்ஷபா: ||

[ப,ரதம் ஆரண்யபர்வம் 192-56]

[புருஷஸ்ரேஷ்ட,ர்களே! எல்லா உலகங்களுக்கும் தந்தையும், தாயும் ஸக்ஷிமீநாத,னே; ஸரணமடையத்தகுந்த இவனை ஸரணமடையுங்கள்.]

2. பக்கம் 180 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

3. ஸங்க,சக்ரக,த்யாபானே! த்வாரகாநிலபாச்யத! |

கே,ரவிந்த், புண்ட,ரீகாஷ! ரக்ஷ மாம் ஸரணாக,தாம் ||

[ப,ரதம்-ஸப,ர 66]

[(ஆஸ்ரிதரை ரக்ஷிக்க) ஸங்கம், சக்ரம், க,தை, முதலிய ஆயுதங்களைக் கையிலே தூரித்திருப்பவனே! த்வாரகையில் வஸிப்பவனே! அடியவரை (ஒருபொழுதும்) நழுவவிடாதவனே! கே,ரவிந்த்,ர! செந்தாமரைக்கண்ணா! ஸரணமடைந்த என்னை ரக்ஷிப்பாயாக.)

பக்கம்—313

1. பக்கம் 312 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

2. பக்கம் 93 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

3. பக்கம் 178 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

4. தஸ்மாத் த்வம் லோகபுர்த்தாரம்
விஷ்ணும் ஜிஷ்ணும் ஸ்ரியபதிம் |
கே, ரவிந்தம் கே, ரபதிம் தே, வம்
ஸததம் ஸரணம் வ்ரஜ ||

[ஆகையால், லோகநாத்யூய், ஜயஸீலனாய், திருமகள்
கேள்வனாய், கே, ரவிந்த்யூய், பசுக்களுக்குத் தலைவனாய்,
தேவனான விஷ்ணுவை எப்போதும் நீ ஸரணமடைவாய்.]

5. தமாநந்த, மஜம் விஷ்ணுமச்யுதம் புருஷோத்தமம் |
பு, க்திப்ரியம் ஸு, ரஸ்ரேஷ்ட, ம் பு, க்த்யா த்வம் ஸரணம்
வ்ரஜ ||

[ஆநந்த, மயனாய், பிறப்பற்றவனாய், அடியவரை நழுவ
விடாதவனாய், புருஷோத்தமனாய், ப, க்தியை உகப்பவனாய்,
தே, வர் தலைவனான விஷ்ணுவை ப, க்தியுடன் நீ உபாயமாகப்
பற்றுவாய்]

6. லோ஽ஹம் தே தே, வதே, வேஸ!
நார்ச்சநாதெ, ள ஸ்துதென ந ச |
ஸாமார்த்யவாத் க்ருபாமாத்ர-
மநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத, மே | [வி.பு 5.7.70]

[தே, வர்களுக்கும் தே, வர்களான நித்யஸூரிகளுக்கும்
தலைவனே! இப்படிப்பட்ட நான் உன்னுடைய ஸ்துதியிலும்,
அர்ச்சனை முதலியவற்றிலும் ஸாமர்த்தியம் உடையவனஸ்
லேன். அருள் கூர்ந்த திருவுள்ளத்துடன் கூடியவனாய்
எனக்கு து, யை புரியவேண்டும்.]

7. வ்ருதை, வ ப, வதோ யாதா பூ, யஸீ ஜந்மஸந்ததி: |
தஸ்யாமந்பதமம் ஜந்ம ஸஞ்சிந்த்ய ஸரணம் வ்ரஜ ||
[ஸாண்டி, ல்ய ஸ்ம்ருதி]

[உங்களுக்குப் பலபல பிறப்புகள் வீணாகக் கழித்துவிட்டன.
அத்தகைய இப்பிறப்பிலாவது ஆராய்ந்து (எம்பெருமானை)
ஸரணமடையுங்கள்]

பக்கம்-314

1. பக்கம் 165 ப்ரமாணம் 5 காண்க.

2. பக்கம் 61 ப்ரமாணம் 2 காண்க.
3. பக்கம் 217 ப்ரமாணம் 2 காண்க.
4. பக்கம் 217 ப்ரமாணம் 3 சி 4 காண்க.
5. பக்கம் 217 ப்ரமாணம் 6 காண்க.
6. பக்கம் 314 ப்ரமாணம் 3 காண்க.
7. பக்கம் 169 ப்ரமாணம் 2 காண்க.
8. பக்கம் 199 ப்ரமாணம் 1 காண்க.
9. ஷோட, ஈ ஹி வேத, விது, ஷோ வத, நத்யேநம் மஹாமுநே |
ஆ நுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம் ||
ரக்ஷிஷ்யதீதி விஸ்வாலோ கே, ரப்த்ருத்வவரணம் தத, ர |
ஆத்மநிசேஷப கார்ப்பண்யே ஷட், வித, ர ஸரணாக, தி: ||
[அஹிர்-ஸம் 87-27 ச 28]

[மஹர்ஷே! வேதமறிந்தவர்கள் இந்த சரணாகதியை ஆறு வகைப்பட்டதாகச் சொல்லுகின்றனர். (அவையாவன:)
(1) (பகவத்பாகவத விஷயத்தில்) அநுகூலஞாயிருப்பதாக ஸங்கல்பித்துக்கொள்வது. (2) (அவர்களுக்கு) ப்ரதிகூலமாயிருப்பவற்றை விடுவது, (3) 'உடையவன் உடைமையைக் காப்பாற்றுவான்' என்னும் நம்பிக்கை. (4) 'நீ என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும்' என்று எம்பெருமானை வேண்டுவது, (5) தன்னுடைய ஆத்மாவை அவனிடத்திலே அடைக்கலமாக வைப்பது (6) அவனையடையத் தன்னிடம் ஒரு ப்ரவ்ருத்தியுமில்லாமலிருப்பது என்று ஆறுவிதமான (தானே விளையும்) தன்மைகளுடன் கூடியது சரணாகதி.]

பக்கம்—315

1. பக்கம் 199 ப்ரமாணம் 3 காண்க.
2. ஸ்ருத்வா த, ர்மாதஸேஷேண
பாவநாநி ச ஸர்வஸ: |
யுதி, ஷ்ட, ர, ஸாந்ததவம்

புநரேவாப், யப, ரஷத || [ஸஹஸ்ரதாம அவதாரிகை 1]

[எல்லாவிதத்திலும் பரிசுத்தப்படுத்தும் தூர் ம ங் க ள் அனைத்தையும் கேட்டு, தூர்மபுத்ரர் பீ, ஷ்மரைப் பார்த்து மறுபடியும் கூறினார்.]

3. பக்கம் 199 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

4. ஏஷ மே ஸர்வதூர்மானம்

தூர்மோததி, கதமோ மத: |

யத்யுபக்த்யா புண்டரீகாக்ஷம்

ஸ்தவைவரர்ச்சேந்நரஸ்தா ||

[ஸஹஸ்ரநாம அவதாரிகை 8]

[தாமரைக் கண்ணனை புக்தியுடன் மனிதன் துதிகளாலே
எப்போதும் துதிப்பதே எல்லா தூர்மங்களைக் காட்டிலும்
சிறந்த தூர்மம் என்பது என் ஸித்தாந்தம்]

பக்கம்—317

1. பக்கம் 198 ப்ரமாணம் 16 காண்க.

2. அமர்பாத: க்ஷுத்ரஸ் சலமதிரஸூயாப்ரஸவ்யூ:

க்ருதக், நோ தூர்மாதீ ஸ்மரபரவஸோ வஞ்சநபர: |

ந்ருஸம்ஸ: பாபிஷ்ட:, கத, மஹமிதோ து:க்க, ஜலதே,

அபாராதூத்தீர்ணஸ் தவ பரிசரேயம் சரணயோ: ||

[ஸ்தோ-ர 62]

[வேத, உரம்பை மீறினவனும், நீச விஷயங்களில் மிகவும்
சாபக்யமுள்ளவனும், நிலையற்ற நெஞ்சையுடையவனும்,
(பிறர் குணத்தையும் தேடாஷமாகப் பார்க்கும்) அஸூ
யைக்குப் பிறப்பிடமானவனும், நன்மை செய்தவர்களுக்குத்
தீமை செய்பவனும், கீழான கர்வத்தையுடையவனும்,
காம வசப்பட்டவனும், வஞ்சிப்பவனும், கொடுமையான
காரியங்களைச் செய்பவனும், பாபத்திலேயே ஊன்றியிருப்ப
வனுமான நான், இந்தக் கரைகாணவொண்ணாத துன்பக்
கடலிலிருந்து கரையேறியவனும், உன்னுடைய திருவடிக
ளில் எப்படி அடிமை செய்யப்பெறுவேன்?]

3. பக்கம் 198 ப்ரமாணம் 17 காண்க.

4. பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ராந் பத்தூந் ஸகீந் குருந் |

ரத்நாநி த, நத, தாந்யாநி கேஷத்ராணி ச க்ருஷாணி ச ||

ஸர்வதூர்மாம்ஸ்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ஸ்ச

ஸாக்ஷராத் |

லோகவிக்ரந்தசரணௌ ஸரணம் தேதவ்ரஜம் விபே, ரா ||

[ஸரண, தி க, த்யத்தில் அநுஸந்திக்கப்பட்ட ஸ்லோகம்]

[புகுவானே! தந்தையையும், தாயையும், மனைவியையும், பிள்ளைகளையும், உறவினரையும், நண்பர்களையும், ஆசாரியர்களையும், ரத்னங்களையும், துண்தூண்யங்களையும், வயல்களையும், வீடுகளையும், எல்லா உபாயங்களையும், கைவல்யமுள்ளிட்ட எல்லாப் பேறுகளையும் வாஸனையுடன் விட்டு, திருவுலகளந்தருளின உன் திருவடிகளை ஸரணமடைகிறேன்.]

பக்கம்—318

1. லோகேஸ த்வம் பரோ துர்ம:

[லோகநாதே! நீயே மேலானதுர்மம்]

2. சாமோ விக்ரஹவாத் துர்ம: ஸாதூ: ஸத்யபராக்ரம: |

சாஜா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய தேவாநாம் மகிவாநிவ ||

[சா.ஆ 37-13]

[ராமன் துர்மமே உருவெடுத்தவன், நல்லோன்; உண்மையான பராக்கரமமுள்ளவன், எல்லா தேவர்களுக்கும் இந்திரன் அதிபதியாயிருப்பதுபோல், எல்லா உலகிற்கும் அவன் அரசன்.]

3. யேசுவேதவிதே,ர விப்ரா யே சாத்யாத்மவிதே,ர ஜநா: |

தே வித,ந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் துர்மம்

ஸநாததம் || [பு.ர.ஆ 87-26]

[ஸேதமறிந்த ப்ராஹ்மணர்களும், ஆத்ம ஸ்வரூபமறிந்த பெரியோர்களும் மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனையே பழமையான துர்மமாக அறிகிறார்கள்.]

4. பக்கம் 314 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

5. பக்கம் 308 ப்ரமாணம் 5 காண்க.

பக்கம்—322.

1. பக்கம் 199 ப்ரமாணம் 10 காண்க.

2. பக்கம் 199 ப்ரமாணம் 11 காண்க.

3. பக்கம் 199 ப்ரமாணம் 12 காண்க.

பக்கம்—325.

1. அஞ்ஜலி: பரமா முத், ரா க்ஷிப்ரம் தே, வப்ரஸாதி, நீ

[ப, ரத், வாஜஸம்ஹிதை]

[வெகு சீக்கிரமாக ப, க, வாளை உகப்பிக்கும் அஞ்ஜலி (ஸேஷத்வத்தை உணர்த்தும்) மேலான அடையாளமாயிருக்கிறது.]

பக்கம்—326

1. பக்கம் 202 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

2. தஸ்ய தாவதே, வ சிரம் யாவந்த

விமோக்ஷயே, அத, ஸம்பத்ஸ்யே ||

[ச, ரத் 6.14.2]

[உபாஸகனுக்கு (ப்ராரப்த, கர்மம் முடியும்போதுள்ள) ஸாரீரம் விழும்வரையிலேயே ஸம்ஸார வாழ்ச்சியுண்டு. அதற்குப்பின் மோக்ஷம் ஸித்திக்கும்.)]

பக்கம்—328

1. தவ ப, ரோஹமகாரிஷி த, ரர்யிகை:

ஸாணமித்யபி வாசமுதை, சிரம் !

இதி ஸஸாக்ஷிகயந்தித, மத், ய மாம்

குரு ப, ரம் தவ ரங்க, து, ரந்த, ர ! || [ர-ஸ்த 2.102]

[ஸ்ரீரங்கநாத, ரே ! “ அடியேன் பரம த, ர்ம நிஷ்ட, ரான ஆசார்யர்களால் தேவரீருடைய பொறுப்பாக ஒப்படைக்கப் பட்டேன்; ‘தஞ்சமாவாய்’ என்னும் வார்த்தையும் சொன்னேன்” என்கிற இதையே பிரமாண்மாகக்கொண்டு இன்று அடியேனை தேவரீருடைய பொறுப்பாகச் செய்து கொள்ள வேண்டும்.]

பக்கம்—331

1. மநநாத்மந்த்ர:

[வ்யுத்பத்தி]

[மனனம் செய்யப்படுவதால் மந்த்ரம் எனப்படுகிறது.]

2. மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்த்ர:

[வ்யுத்பத்தி]

[மநநம் செய்பவனைக் காப்பதால் ‘மந்த்ரம்’ எனப்படுகிறது.]

பக்கம்—332

1. ஸ்ரீஞ்-ஸேவாயாம்

[தூது பாடும்]

['ஸ்ரீஞ்' தூது ஸேவித்தலைக் கூறுகிறது.]

2 & 3. பக்கம் 206 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

பக்கம்—333.

1. ஸ்ருணேதீதி ஸ்ரீ:

[வ்யுத்பத்தி]

[(அடியாச் சொல்லுவதைக்) கேட்கிறாளாகையால் 'ஸ்ரீ:' எனப்படுகிறாள்.]

2. ஸ்ராவயதீதி ஸ்ரீ:

[வ்யுத்பத்தி]

[(எப்பெருமானைக்) கேட்பிக்கிறாளாகையாலே 'ஸ்ரீ:' எனப்படுகிறாள்.]

3. பக்கம் 199 ப்ரமாணம் 8 காண்க.

4. பக்கம் 212 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

5. பக்கம் 211 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

6. பும்ப்ரத, ஸ்ரேஸ்வரேஸ்வரீம்

[லக்ஷ்மீஸஹஸ்ரநாமம்]

[ஜீவன், ப்ரக்ருதி, ஈஸ்வரன் என்னும் மூன்று தத்துவங்களுக்கும் ஈஸ்வரியாயிருப்பவள் ஸ்ரீதேவி].

பக்கம்—334

1. த்ரயாணாம் ப்ரதாதீ, நாம் ப்ராத்ருணாம் தேவதாசயா |

ராமஸ்ய ச மத:காந்தா ப்ராணேப், யோடி க்ரீயஸீ ||

[ரா.ஸு 55-26]

[ப்ரதன் முதலான மூன்று ஸஹோதரர்க்கும் எந்தப் பிராட்டியானவள் தேவதையாயிருக்கிறாளோ. ராமனுக்கும் மனத்துக்கினியவளாய், ப்ராணைக்காட்டிலும் சிறப்புற்றவளாயிருக்கிறாளோ...]

2. மைதரேய! ப, க, வச்ச, ப், த, ஸ் ஸர்வகாண காணே !

ஸம்ப, ர்த்தேதி தத, ப, ர்த்தா ப, காரோடர்த்த, —

த், வயாந்வித: ||

நேதா க, மயிதா ஸ்ரஷ்டா க, காரார்த்த, ஸ் தத, ஈ முநே ||
 ஐஸ்வர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய வீர்யஸ்ய யஸஸ : ஸ்ரீய :
 ஜ்ஞாநவைராக்யயோஸ்சைவ ஜண்ணம் ப, க, இதீரண||
 வஸந்தி தத்ர பூ, தாநி பூ, தாத்மந்யகி, லாத்மநி |
 ஸ ச பூ, தேஷ்வஸேஷேஷு வகாரார்த்த, ஸ

ததோடவ்யய: ||

ஜ்ஞாநஸக்தி ப, ஐஸ்வர்யவீர்யதேஜாம்ஸ்யஸேஷத: |
 ப, க, வச்ச, ப், த, வாச்சாநி விநா ஹேயைர் கு, ணாதி, பி, ||
 ஏவமேஷ மஹாஸப், தே, ஈ மைத்ரேய! ப, க, வாநிதி |
 பரமப், ரஹ்மபூ, தஸ்ய வாஸுதே, வஸ்ய நாந்யக, : ||
 தத்ர பூஜ்யபத, ஈர்த்தே, ஈக்திபரிப, ஈஷாஸமந்வித: |
 ஸப், தே, ஈடயம் நோபசாரேண த்வந்யத்ர ஹ்யுபசாரத: ||

[வி. ப 6-5-72...78]

[மைத்ரேயரே! 'ப, க, வான்' என்னும் ஸப், த, ம் ஸர்வ காரணங்களுக்கும் காரணபூ, தனான ஸர்வேஸ்வரன் விஷயத்தில் சொல்லப்படுகிறது. '(ப்ரக்ருதியை) கார்யத, ஸையடையச் செய்பவன்', 'ஸ்வாமி' என்னும் இரண்டு அர்த்தங்களுடன் கூடியது ப, காரம்; முனிவரே! அப்படியே 'ரக்ஷிப்பவன், ஸம்ஹரிப்பவன், ஸ்ருஷ்டிப்பவன்' என்பது க, காரத்தின் அர்த்தம். ஸம்பூர்ணமான ஐஸ்வர்யம், வீர்யம், யஸஸ், செல்வம், ஜ்ஞானம், வைராக்யம் என்னும் இந்த ஆறு குணங்களுக்கும் 'ப, க,' என்னும் பதும் வாசகமாயிருக்கிறது. பூ, தங்களை ஸரீரமாகக் கொண்டவனும், எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மாவாயிருப்பவனுமான அவனிடத்தில் பூ, தங்கள் வஸிக்கின்றன. அவனும் எல்லா பூ, தங்களிலும் வஸிக்கிருள். ஆகையால் அழிவற்றவனான ப, க, வான் வகாரத்துக்கு அர்த்த, மாகிருண். கீழானவையான முக்குணங்கள் முதலியவற்றுடன் சேராத 'ஜ்ஞானம், ஸக்தி, ப, லம், ஐஸ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ்' என்னும் எல்லா குணங்களும், 'ப, க, வான்' என்னும் ஸப், த, த்தினால் சொல்லப்படுகின்றன. மைத்ரேயரே! இம்மாதிரியாக ப, க, வான் என்னும் இந்த மஹாஸப், த, ம் பரப், ரஹ்மமான வாஸு

தேவனுக்கே உரித்தானது; வேறொருவரையும் குறிக்காது, 'பூஜிக்கத்தக்க பொருளைக் குறிப்பது' என்னும் பரிபாடையுடன் கூடிய இந்த ஸப்தம் அவன் விஷயத்தில் ஒளபசாரிகமாகச் சொல்லப்படுவதில்லை. மற்ற விஷயங்களில் ஒளபசாரிகமாக (அமுக்யமாக) சொல்லப்படுகிறது.]

பக்கம்—335

1. பூ,ம நித்தா ப்ரஸம்ஸாஸு நித்யயோகே,஽திஸாபதே |

ஸம்பந்தே,஽ஸ்திவிவக்ஷாயாம் ப,வந்தி மதுப,த,ய: ||

[வாசுத்தியம் 5-2-14]

[மதுப்(மத்) முதலான விசுதிகள் மேலே சொல்லப்போகும் அர்த்தங்களில் வருகின்றன:—(1) அதிகம் (கோமாத்—அதிகமான பசுக்களை உடையவன்) (2) நிந்தை (ரோக, வாந்-வியாதியை உடையவன்) (3) ஸ்தோத்ரம் (ரூபஜநீ—அழகிய உருவை உடையவன்) (4) எப்போதும் சேர்ந்திருப்பது (க்ஷீரிணோ வ்ருக்ஷா:— எப்போதும் பாலையுடைய மரங்கள்) (5) அதிக குணமுள்ளதாயிருப்பது (ஸக்திமாத்—அதிகஸக்தியுள்ளவன்) (6) சேர்க்கை (த,ண்ட,—தடியை உடையவன்) (7) இருப்பதைச் சொல்லுவது (பர்வதோ வஹ்நிமாத்—மலையில் நெருப்பிருக்கிறது.)]

2. பக்கம் 211 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

பக்கம்—336

1. அத,ண்ட,பாத் த,ண்ட,யத் ராஜா

த,ண்ட,யாம்ஸ்சைவாப்யத,ண்ட,யத் |

அபஸோ மஹத,ாப்நோதி

நாகம் சைவ க,ச்ச,தி ||

[மது 8-128]

[அரசனானவன் த,ண்டி,க்கக்கூடாதவர்களை த,ண்டி,த்தாலும், த,ண்டி,க்கவேண்டியவர்களை த,ண்டி,க்காமலிருந்தாலும் பெருத்த அபகீர்த்தியை அடைகிறான்; நாகத்திற்கும் செல்கிறான்.]

பக்கம்—338

1. பக்கம் 211 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

பக்கம்—340

1. பக்கம் 214 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

2. ஸ்ரீலம் ஹி நாம ம ஹதோ மந்தை: ஸஹ
நீரந்த, சேன ஸம்ஸ்லேஷ ஸ்வப,ாவத்வம்;
தஸ்ய ச ப்ரயோஜநாத்நரௌபயிகத்வப,ாவாத்
ஸௌஸ்ரீஸ்யம்

[ஸ்ரீஸூக, திக, த்யம் 5-ம் சூர்ணாஸின் ஸ்ருதப்ரகாசிகா வ்யாக்யாநம்]
[ஸ்ரீலமாவது— பெரியவன் தாழ்ந்தவர்களோடு ஒருநீராகக்
கலந்து பரிமாறுகை; அப்படிப் பரிமாறும்போது வேறு
பயன் கருதாமை ஸௌஸ்ரீஸ்யம்.]

பக்கம்—342

1. பக்கம் 216 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

பக்கம்—343

1. பக்கம் 307 ப்ரமாணம் 4 காண்க.

3. பக்கம் 30 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

3. ஸ சாமாய நமஸ்க்ருத்வா

சாஜ்ஞே த,சரத,ாய ச |

விஸ்ருஷ்டஸ்தேந வீசேன

ஜக,ரம ஸ்வகமாயைம் ||

[ரா-ஸு 38-38]

[அந்தக் காகாஸுரன் ராமனுக்கும், (அவனது தந்தை
யான) த,சரத, மஹாராஜாவுக்கும் நமஸ்கரித்து, வீரரான
ராமபிரானால் விடைகொடுக்கப்பெற்றவனாகத் தன் இருப்
பிடம் சேர்ந்தான்]

பக்கம்—344

1. க்ரோத,மாஹாசயத் தீவ்ரம்

வத,ரார்த்த,ம் ஸர்வரக்ஷஸாம் |

து,ஷ்ப்ரேக்ஷ: ஸோடப,வத் க்ருத்,தே,ர

புக,ரந்தாக்,நிரிவ ஜ்வலத் ||

[ரா-ஆ 24-34]

[(ராமபிரான்) எல்லா ராகுகூஸர்களையும் கொல்வதற்காகக் கடுங்கோபத்தை வரவழைத்துக்கொண்டார். (அப்படி) கோபங்கொண்ட அவர் ப்ரளயாக்,னிபோல் ஜ்வலிப்பவராய், காணவொண்ணாதவராயிருந்தார்.]

2. பக்கம் 209 ப்ரமாணம் 5 காண்க.

3. பக்கம் 307 ப்ரமாணம் 6 காண்க.

4. பக்கம் 214 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

5. பக்கம் 208 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

6. ப்ரணிபாத ப்ரஸந்தா ஹி மைதி,லீ ஜநகாத்த்மஜா

[ரா.ஸ- 27-45]

[ஜனகராஜன் திருமகளான மைதி,லி வணக்கத்தாலேயே உகப்படையக் கூடியவள்.]

7. பக்கம் 208 ப்ரமாணம் 4 காண்க.

பக்கம்—345

1. பக்கம் 209 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

2. பக்கம் 209 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

3. பக்கம் 208 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

4. பக்கம் 208 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

பக்கம்—346

1. பக்கம் 61 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

பக்கம்—347

1 காசித,ரவஸத,ஸ்யாந்தே

ஸ்தி,த்வா த்,குஷ்ட்வா ப,ஹிர்கு,ரும் ।

தந்மயத்வேந கே,ரவிந்த,ம்

த,த்,பெள மீலிதலோசநா ॥

தச்சித்தவிமலாஹ்லாத,க்ஷீணபுண்யசயா தத,ர ।

தத,ப்ரஃபத்திமஹாது,ஃக்க,விலீதாஸோஷபாதகா ॥

சிந்தயந்தீ ஜக,த்ஸலிதீம் பரப்,ரஹ்மஸ்வரூபிணம் ।

நிகுச்ச,வாஸதயா முக்திம் க,தாந்யா கே,ரப

கந்யகா ॥ [வி.பு 5-19-20, 21, 22]

[ஒரு கேட்பி (கண்ணனின் குழலோசையைக் கேட்டு) வீட்டு வாசலில் வீட்டுப் பெரியவர்களைப் பார்த்து (மேலே செல்ல முடியாமல்) வாசலிலேயே நின்று கண்ணை மூடிக்கொண்டு கேட்கவிந்தனையே தியானித்தாள். அவளை நிகைத்ததால் உண்டான துன்பங்கலக்காத ஆனந்தத்தால் புண்ணிய மனைத்தும் அனுபவித்துக் கழித்தாள். அவளை நேரில் சென்று அடைய முடியாத பெருந்துன்பத்தால் பாபமனைத் தும் அனுபவித்துக் கழித்தாள். ஜகத்காரணமாய், பரப், ரஹ்ம மான அவளை இவ்வண்ணம் நிகைப்பதாலேயே (ப்ராரப்த, கர்மம் அனைத்தும் கழியப்பெறுகையாலே) மூச்சடங்கப் பெற்று அந்த கேட்பி மோக்ஷமடைந்தாள்.]

2. ஆயதாஸ்ச ஸுவ்ருத்தாஸ்ச ப்ராஹ்வ: பரிகேடபமா: |

ஸர்வபூ,ஷணபூ,ஷார்ஹா: கிமர்த்தம் ந விபூ,ஷிதா: ||

[ரா-கி 3-15]

[நீண்டவையும், உருண்டிருப்பவையும், இரும்புலக்கை போல் விளங்குபவையும், எல்லா ஆபரணங்களையும் அலங்கரிக்கத்தக்கவையுமான (ஸ்ரீராமனுடைய) திருக்கைகள் ஏன் அலங்கரித்து (மறைத்து) வைக்கப் படவில்லை?]

3. பக்கம் 113 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

4. உபாயே க்ருஹாக்ஷிதே: ஸப்,த: ஸரணமித்யயம் |

வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் சைஷ உபாயார்த்தை,கவாசக: ||

[அஷ்டர் 36-36]

[உபாயம், வீடு, ரக்ஷகன் என்னும் மூன்று பொருள்களையுடையது ஸரணம் என்னும் சொல். இப்போது இந்த ஸரணஸப்,தம் 'உபாயம்' என்னும் பொருளையே கூறுகிறது.]

பக்கம்-349

1. பக்கம் 291 ப்ரமாணம் 12 காண்க.

2. பக்கம் 288 ப்ரமாணம் 14 காண்க.

3. பக்கம் 287 ப்ரமாணம் 7 காண்க.

4. யோ வேத்தி யுக,பத் ஸர்வம் ப்ரத்யசேஷண ஸத்ரா ஸ்வத:
தம் ப்ரணம்ய ஹரிம் ஸாஸ்த்ரம் ந்யாயதத்வம்

ப்ரசக்ஷமஹே: [நாத,முனிகளாருளிய ந்யாயதத்வம்]

[எவனொருவன் எப்போதும் எல்லா வஸ்துக்களையும் ஒரே
சமயத்தில் தானாகவே அறிகிறானே, அந்த ஹரியை
வணங்கி, ந்யாயதத்வம் என்னும் ஸாஸ்திரத்தை இயற்று
கிறோம்.]

பக்கம்—352

1. பக்கம் 220 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

2. பத்,லு-க,தென

[தூது பாட,ம்]

[பத்,லு தூது 'க,மனம்' என்னும் பொருளில் வந்தது.]

3. வ்யவஸாயாத்மிகா பு,த்,தி,ரேகேஹ குருதந்த,ந 1

ப,ஹு-ஸாக,ா ஹ்யநந்தாஸ்ச பு,த்,த,யோட்வய-

வஸாயிதாம் 1

[அர்ஜுன! கர்மயோக, விஷயத்தில் ஆத்ம ஸ்வரூப
நிச்சயத்தை முன்னிட்ட அறிவு (மோக்ஷரூடமான ஒரே
பலனைப்பற்றியதாகையால்) ஒருபடிப்பட்டது; ஆத்ம ஸ்வ
ரூபநிச்சயமற்றவர்களுடைய (கர்மயகர்மவிஷயமான) அறிவு
கள் (கணக்கற்ற பலன்களைப்பற்றியனவாகையால்)
கணக்கற்றவை. (ஒவ்வொரு புத்தியும்) பல பிரிவுகளை
யுடையவை.]

4. பு,த்,தி,ரத்,யவஸாயிநீ

[நிச்சயரூபமான அறிவு]

பக்கம்—353

1. பக்கம் 169 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

3. பக்கம் 199 ப்ரமாணம் 13 காண்க.

பக்கம்—354

1. ஸமபே,ாக,ப்ராப்திரிதி சேந்ந வைசேஷ்யாத்

[ப்,ரஹ்ம ஸூ 1-2-8]

[(சார்த்தினுள்ளிருப்பதாக ஒப்புக்கொண்டால்) ஸுகதுக்க அனுபவம் பரமானுக்கும் வரவேண்டி வருமே எனில்: வராதது; (காரணம்) வேறுபடுகையால்.]

பக்கம்—355

1. த்வம்ஸ

[கீழே விழுவாய்]

2. பக்கம் 165 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

பக்கம்—356

1. பக்கம் 212 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

பக்கம்—357

1. பக்கம் 198 ப்ரமாணம் 18 காண்க.

2. வைகுண்டே, து பரே லோகே

ஸ்ரீயா ஸார்த்தம் ஜகத்பதியி!

ஆஸதே விஷ்ணுசிந்தயாத்மா

புக்தைர் பாகவதைஸ் ஸஹ || [ஸைவ புராணம்]

[மேலான உலகமான வைகுண்டத்தில், ஜகத்பதியும், நிகைக்கவொண்ணாத ஸ்வரூபத்தை உடையவருமான விஷ்ணு, புக்தர்களுடனும் பாகவதர்களுடனும் கூடிய வராய், ஸ்ரீதேவியுடன் கூட எழுந்தருளியிருக்கிறார்.]

3 & 4 பக்கம் 211 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

பக்கம்—358

1. பக்கம் 181 ப்ரமாணம் 6 காண்க.

பக்கம்—361

1. பக்கம் 291 ப்ரமாணம் 4 காண்க.

பக்கம்—362

1. கிம் குர்ம இதி கைங்கர்யம்

[கியுத்தியம்]

[(ஸ்வாமி விஷயத்தில்) என்ன (தொண்டு) செய்யவாம் என்றிருக்கை கைங்கர்யம் எனப்படுகிறது.]

2. பக்கம் 181 ப்ரமாணம் 6 காண்க.

3. பக்கம் 114 ப்ரமாணம் 2, 157-8 காண்க.

4. பக்கம் 80 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

5. பக்கம் 148 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

பக்கம்—864

1. பக்கம் 193 ப்ரமாணம் 18 காண்க.

2. கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந ததாநகர!

ஸத்ருக்நோ நித்யஸத்ருக்நோ நித: ப்ரீதிபுஸ்க்ருத: ||

[அயோத்ஸாகாண்டம் 1-1]

[தோஷமற்றவரும், எப்போதும் எதிரிகளான இந்திரியங்
களையும் ஜயித்திருப்பவரும், எதிரிகளை மண்ணுண்ணப்
பண்ணவல்லவராகையாலே சத்ருக்னன் என்று பெயரிடப்
பட்டவருமான அவர் அன்பினாலே முன் உந்தப்பட்டவ
ராய், (பரதன் சென்ற) அப்போதே மாமாவின் வீட்டிற்குப்
போகாநிற்கிற பரதனால் அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்.]

3. பக்கம் 148 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

4. சாமாயணமிதம் க்ருத்ஸநம் ஸ்ருண்வத: பட்டஸ்ததா!

ப்ரீயதே ஸததம் சாம: ஸ ஹி விஷ்ணு: னநாதந: ||

[சா-பு 131-118]

[சூந்த ராமாயணம் முழுவதையும், எப்போதும் கேட்பவனிட
மும், படிப்பவனிடமும் ராமபிரான் எப்போதும் பிரியம்
வைக்கிறான். அந்த ராமபிரானேயன்றே பழமையான
விஷ்ணு.]

5. பக்கம் 149 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

6. சம்யமாவதை, க்ருத்வா சமமாண வநே த்ரய: ||

தேவக, ந்த, ரீவஸங்காஸாஸ் தத்ர தே ந்யவஸந்

ஸுகம் ||

[சா-பு. 1-31]

[தேவக, ந்த, ரீவர்களைப்போல் விளங்குமவர்களும், வனத்தில்
ஆனந்திப்பவர்களுமான (ராமன், லக்ஷ்மணன், ஸீதை
ஆகிய) அம்மூவரும், ஓர் அழகிய பர்ணசாலையைக்கட்டி
அதிலேயே ஸுகமாக வாழ்ந்தனர்.]

பக்கம் 365

1. ஆஸுரீம் யோநிமாபந்தா மூடா ஜத்மநி ஜத்மநி!

மாமப்ராப்யைவ கௌந்தேய! ததேர் யாந்த்யத, மாம்

க, திம் || [கி, கத 16-20]

[என்னை வெறுக்கும் அஸுரப் பிறப்பை அடைந்தவர்கள் பிறவிதோறும் அறிவிலிகளாகி என்னைப்பற்றிய அறிவை அடையாதவர்களாகவே மேன்மேலே தாழ்ந்த க, தியை அடைகிறார்கள்.]

2. பக்கம் 182 ப்ரமாணம் 4 காண்க.

3 & 4. பவித்ராணாம் ஹி கே, ஶாந்தி, பவித்ரம் பாமுச்யதே!

புண்யாதாமபி புண்யோஶஸௌ மங்க, ஶாதாஞ்ச

மங்க, ஶாம் || [பு, ர-வத 88-27]

[பரிசுத்தமானவைகளுள் கோவிந்தன் மேலான பரிசுத்தப் பொருளாகச் சொல்லப்படுகிறான்; புண்ணியங்களினுள்ளும் மிகப் புண்ணியமானவன் இவனே; மங்களங்களுக்குள் மிக மங்களமானவன் இவனே.]

5. பக்கம் 262 ப்ரமாணம் 7 காண்க.

பக்கம் 366

1. ததோஶகி, லஜக, த்பத், மபே, ரத, யாச்யத, பாநுநா!

தே, வகீபூர்வஸந்த், யாயாமாவிர்ப்பூ, தம் மஹாத்மநா ||

[வி-பு 5-3-2]

[அதற்குப்பின் அகிலவுலகமாகிற தாமரை மலர்வதற்காக மஹாத்மாவான அச்யுதஸூர்யன் தே, வகியாகிற விடியற் காலவேளையில் தோன்றினான்.]

2. ஹ்ருஷீகேஸம் தத, ர வாக்யமித, மாஹ மஹிபதே!

ஸேநயோருப, யோர் மத், யே ரத, ம் ஸ்த, ரபய மோச்யத! ||

[கி, கத 1-21]

[அக்காலத்தில் இருடிகேசனுள் கண்ணனைக் குறித்து அர்ஜுனன் பின்வரும் வாக்கியத்தைச் சொன்னான்:—
“அச்சுதனே! இரண்டுசேனைகளுக்கும் நடுவில் என்னுடைய தேரை நிலைநிறுத்துவாயாக.”]

3. ஏஷ துவா அதிவத்தி. யஸ்ஸத்யேநாதிவத்தி

[சு.ரத் 7-16.1]

[எவன் (உபாஸிக்கப்படும்) பரம்பொருள் விஷயமாக அதிவாதத்தைச் ('அதுவே பெரிது' என்னும் நிரூபணத்தைச்) செய்கிருனோ அவனே உண்மையான அதிவாதி, யாவான்]

பக்கம் 367

1. பக்கம் 198 ப்ரமாணம் 6 காண்க.

2. ஏவமுக்த்வார்ஜுந: ஸங்க்யே ரதேரபஸ்த உபாவிஸத் |
விஸ்ருஜ்ய ஸஸரம் சாபம் ஸோகஸம்விக், நமாநஸ: ||

[கீ.தை 1-47]

[“இம்மாதிரியாகச் சொல்லி அம்போடுகூடிய வில்லைக் கைவிட்டு, துன்பத்தால் துவளும் மனத்தையுடையவனாய், யுத்தத்தில் தேரின்மேல் உட்கார்ந்துவிட்டான் அர்ஜுனன்” (என்று ஸஞ்ஜயன் சொன்னான்.)]

3. அஸோச்யாநந்வஸோசஸ்த்வம் ப்ரஜ்ஞாவாதாம்ஸ்ச

புரஷஸே |

க,தாஸூநக,தாஸூம்ஸ்ச நாநுஸோசந்தி பண்டி,தா: ||

[கீ.தை 2-11]

[([அர்ஜுனா!]) நீ வருந்தத் தகாதவர்களைக் குறித்து வருந்தினாய்; அறிவின் காரணமாக வரும் பேச்சுக்களையும் பேசுகிறாய்; அறிவாளிகள் உயிரற்ற தேஹங்களைக் குறித்தும் உயிருள்ள ஜீவர்களைக் குறித்தும் வருந்துவதில்லை.]

பக்கம்—370

1. ஸரணம் த்வாம் ப்ரபந்நா யே த்யாநயோக, விவர்ஜிதா: |

தேயி ம்ருத்யுமதிக்ரம்ய யாந்தி தத், வைஷ்ணவம் பத,ம் ||

[ப்,ரஹ்மபுராணம்]

[த்யானயோகமாகிற உபாயபுக்தி இல்லாதவர்களாய், உன்னை எவர்கள் ஸரணமடைகிறார்களோ, அவர்களும் வம்ஸாரத்தைக் கடந்து விஷ்ணுவின் அந்தப் பரமபதத்தை அடைகிறார்கள்.] (பக்கம் 169 ப்ரமாணம் 5 இதுவேயாகும்)

2. பக்கம் 169 ப்ரமாணம் 4 காண்க,

3. பக்கம் 802 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

பக்கம் 372

1. பக்கம் 814 ப்ரமாணம் 9 காண்க.

2. பக்கம் 297 ப்ரமாணம் 9 காண்க.

பக்கம் 373

1. ப்ரமாணத்திற்கு மூலத்தைப் பார்க்கவும். [தை.நா 52]

[இவ்வண்ணமாக ந்யாஸம் எனப்படும் ப்ரபத்தியின் பெருமையை அறிந்தவன் செய்யும் ஆத்மபுராஸம் ப்ரபண ரூபமான யஜ்ஞத்திற்கு ப்ரபன்னனுடைய ஆத்மாவே யஜமானன் (யாக்யம் செய்பவன்); அவனுடைய ஸ்ரத்தையே யஜமானபத்னி; அவனது ஸரீரம் இத்யம் (ஸமித்துக்கட்டு); அவனது மார்பு வேதி, (யாக்யம் செய்யும் மேடை); அவனது மயிர்கள் யாக மேடையில் உள்ள புர்ஹிஸஸு (தர்ப்பங்கள்); அவனது ஸிகை, வேதம்ந்திரம்; அவனது இருதயம் யூபஸ்தம்பம்; அவனுடைய (ப்ரமாத்ம). காமமே நெய்; அவனுடைய கோபமே (கொல்லத்தக்க) யாக்யபசு; அவனது (உபாயாத்யவஸாயமாகிற) உறுதியான நினைவே அக்னி; அவனுடைய ஸாந்தியே துக்ஷிணை; அவனது வாக்கே ஹோதா (ஹோமம் செய்பவர்); ப்ராணனே உத்கூதா; கண்களே அத்வர்பு; மனமே ப்ரஹ்மா; காதுகளே அக்னீத்; உயிர்வாழும் காலம் தீக்ஷாகாலம்; அவன் உண்பதும் பருகுவதும் ஸோமபானம்; அவனுடைய விளையாட்டுக்கள் உபஸத்துக்கள்; அவன் நடப்பதும், உட்காருவதும், நிற்பதும் ப்ரவர்க்யம்; அவனது முகமே ஆஹவனீயாக்ஷனி; இவன் தன் அறிவையே (முந்குறிய அக்ஷனியில்) ஹோமம் செய்கிருன், காடையிலும், மாடையிலும் இவன் உண்பவையே ஸமித்துக்கள்; மாலை, காலை, நடுப்பகல் ஆகியவையே ஸவனங்கள், (இது வரை ஸரணாகதி ஒரு யாக்யமாக நிரூபிக்கப்பட்டது; இனி ஸரணாகதியே எல்லா யாக்யங்களுமாகச் சொல்லப்

படுகிறது; (ப்ரபன்னனின்) பகலும் இரவும் துஃஸுபூர்ண
மாயாக்யங்கள். (அவனது) பக்ஷங்களும், மாஸங்களும்
சாதுர்மாஸ்ய யாக்யங்கள்; (அவனது) ருதுக்கள் பஸுபுந்த,
யாக்யங்கள்; அவனது ஸம்வத்ஸரங்களும், பரிவத்ஸரங்
களும் அஹர்க்கண(யாக்ய)ங்கள்; இவன் தன்னுடைய
அணைத்தையும் ஸமர்ப்பிப்பது ஸத்ரயாக்யம்; இவன் மரண
மடைவதே (ஸரணாகுதி யாக்யம் முடிந்த பிறகு செய்யும்)
அவப்ருத்யஸநானம். இதுவே கிழவனாகி முடிவடையும்
அக்ஷுனிஹோத்ரமும் ஸத்ர யாக்யமும் ஆகும்; இப்படி அறி
பவன் உத்தராயணத்தில் மரணமடைந்தால் தேவ
லோகத்தை அடைந்து ஆதித்ய ஸாயுஜ்யம் பெறுகிறான்;
துக்ஷிணாயனத்தில் மரணமடைந்தால் பீத்ருலோகத்தை
அடைந்து சந்த்ரஸாயுஜ்யம் பெறுகிறான்; இவ்விருவரும்
அந்தந்த ஸாயுஜ்யத்தை அடைந்த பின்பு ப்ரஹ்மத்தை
அடைகிறார்கள்.]

பக்கம்—374

1 ஏதம் ஹ வாவ ந தபதி கிமஹம்

ஸாது, நாகரவம், கிமஹம் பாபமகரவமிதி [தை-ஆந 5-9]
[இந்த ப்ரஹ்மஜ்ஞானியை “இந்தப்புண்யத்தை நாம் செய்
யவில்லையே; இந்தப்பாபத்தை நாம் செய்துவிட்டோமே”
என்கிற கவலை வாட்டாது.]

2. பக்கம் 169 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

பக்கம்—375

1. இதம் தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கதாசத |

ந சாஸுஸ்க்ருஷவே வாச்யம் நச மாம் யோத்யஸூயதி ||
[சு, தை 18-67]

[இந்தப் பரமரஹஸ்யம் பாக்யமில்லாதவர்க்குச் சொல்லத்
தகாதது. குருபுத்தியில்லாதவர்க்கு ஒருபோதும் உபதே
ஸிக்கக்கூடாதது. குருவுக்குப் பணிவிடை செய்யாத
வனுக்கும் சொல்லக்கூடாதது; என்னிடம் அஸூயை
யுடையவனுக்குச் சொல்லவே கூடாதது.]

2. ப இதும் பரமம் குஹ்யம் மத்யுபக்தேஷ்வபி, தாஸ்யதி |
ப, க்திம் மயி பராம் க்ருத்வா மாமேவைஷ்யத்யஸம்ஸய: ||
[கீ, தை 18-68]

[இத்தப் பரம ரஹஸ்யமான அர்த்தத்தை எவனொருவன் என் புக்தர்களிடம் கூறுகிறானோ, அவன் அதுவே காரணமாக என்னிடம் மேலான ப, க்தியை அடைந்து என்னையே அடைவான். இதில் ஐயமில்லை]

பக்ஷம்-377

1. சோத, நாலக்ஷணர்த்தோ த, ர்ம: [பூர்வமீமாம்ஸை 1.1-2]
[‘இதைச்செய்; அதைச் செய்யாதே’ என்றும்போன்ற ஒரு விதியினால் விதிக்கப்படும் பொருள் த, ர்மம் எனப்படுகிறது]

2. க்ரிபமாணம் ந கஸ்மைசித்யத, ர்த்த, ரய ப்ரகல்பதே |
அக்ரியாவத, நர்த்த, ரய தத்து கர்ம ஸமாசரேத் ||
ஏஷா ஸா வைதி, கீ நிஷ்ட, ர ஹ்யுபாயாபாயமத்யமா ||
[லக்ஷ்மீதத்தரம் 17-90, 91]

[எந்தக் கர்மத்தைச் செய்தால் ஒரு பயன் விளையாதோ, எதைச்செய்யாவிட்டால் பாபம் ஏற்படுமோ அந்தக்கர்மத்தையே செய்யவேண்டும். ஒரு ப, லனுக்கு உபாயமாக அனுஷ்டி, க்கப்படும் உபாயங்களுக்கும், பாபத்தை விளைக்கும் நிஷித், த, கர்மங்களான அபாயங்களுக்கும் இடைப்பட்டதாய், வைதி, கர்கள் கைக்கொள்ளவேண்டியதான நிஷ்டை, (நிலை) இதுவேபாகும்.]

3. ஸ்ருணுத், வம் பரமம் கர்ம த், விவிதம் ததி, ஹோச்யதே |
ஏகம் ப்ரவர்த்தகம் ப்ரோக்தம் நிவர்த்தகமத: பரம் ||
ப்ரவர்த்தகஞ்ச ஸ்வர்க்க, ரதி, ப, லஸாத, நமுச்யதே |
நிவர்த்தகாக்யம் தே, வர்ஷே! நிஜ்ஞேயம் மோக்ஷ
ஸாத, நம் ||

[மேலான கர்மத்தைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்; அது இருவகைப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது; ப்ரவர்த்தகமான கர்மம், நிவர்த்தகமான கர்மம் என்பது அவ்விரு

வகைகளாகும்: ஸ்வர்க்கம் முதலான இவ்வுலகப் பயன் களை விளைப்பது ப்ர வ ர் த் த க கர்மம். தே,வரிஷியே/மோக்ஷத்தை விளைப்பது நிவர்த்தககர்மம் எனப்படுகிறது]

4. பக்கம் 182 ப்ரமாணம் 4 காண்க.

5 & 6. பக்கம் 308 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

பக்கம்—378

1. பக்கம் 297 ப்ரமாணம் 7 காண்க.

2. ப்ரஹ்மபூத: ப்ரஸந்நாத்மா

ந ஸோசதி ந காங்க்ஷதி !

ஸம: ஸர்வேஷு பூதேஷு

மத்,ப,க்திம் லப,தே பராம் || [கீ,தை 18-54]

[ஸ்வ்ருபவிளக்கம் பெற்றவனாய், க்லேஸம், கர்மம் முதலான வற்றால் கலங்காதவனாய், எதைக்குறித்தும் வருந்துவதில்லை, எதையும் விருட்புவதில்லை; (என்னைத் தவிர்ந்த பொருள் களைப்) பொருட்டடுத்தாமல் இருப்பதில் ஒருபடிப்பட்டிருக்கின்றான்; (இத்தகையவன்) எனது பரப,க்தியை அடைகிறான்]

3. ஸ்ரேயாந் த்ரவ்யமயாத் யஜ்ஞாத் ஜ்ஞாதயஜ்ஞ :

பரந்தப ! !

ஸர்வம் கர்மாகி,லம் பார்த்த, ! ஜ்ஞானே பரிஸமாப்பதே ||

[கீ,தை 4-33]

[எதிரிகளை அழிப்பவனே! த்ரவ்ய ஸாத்யமான கிரியைகளை முக்கியமாகக்கொண்ட கர்மரூபமான அம்ஸத்தைக் காட்டிலும், கர்மபோக,த்தல் உள்ள ஜ்ஞாநாம்ஸம் சிறந்தது; குந்தீ புத்ரனே! எல்லா ப்ரகாரங்களோடும் கூடியதாய், எல்லா அங்கங்களோடும் கூடியதான கர்மரூபமான அம்ஸம் (ஸாத்யமான) ஆத்மயாதாத்த்மய ஜ்ஞானத்தில் முடிவடைகிறதுன்றோ]

4. தஸ்மாத,ஸக்தஸ் ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர !

அஸக்தோ ஹ்யாசரந் கர்ம பரமாப்நோதி பூகுஷ: !

கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்தி,மாஸ்தி,தா ஜநகாத,ய: ||

[கீ,தை 3-19]

[ஆகையால் (கர்மத்தில்) பற்றில்லாமலே எப்போதும் செய்யவேண்டிய கர்மத்தைச் செய்வாயாக; பற்றில்லாமல் கர்மத்தைச் செய்பவன் ஆத்மாவை அடைகிறான். ஜனகன் முதலானார் கர்மத்தினாலேயே ஆத்மஸாக்ஷாத் காரத்தை அடைந்தனரன்றோ]

5. பக்கம் 262 ப்ரமாணம் 7 காண்க.

6. ஏதத், பு,த்,த்,வா பு,த்,தி,மாந் ஸ்யாத்

க்ருதக்ருத்யஸ்ச பு,ரத!

[கீ,த 15.20]

[பு,ரதகுலத்துதித்தவனே! இந்தப் புருஷோத்தம வித்யையை அறிந்தானாகில், (என்னை அடைவதற்குறுப்பாக) அறியவேண்டியதனைத்தையும் அறிந்தவனாகிறான்; செய்யவேண்டியதனைத்தையும் செய்தவனாகிறான்.]

7. பவித்ரம் பரமம் புண்யம் தே,ஸோடயம் ஸர்வகாமது,க்

[க,ரூட,புராணம் 11]

[இந்த தே,ஸம் மிகப்புனிதமாகவும், மனிதர்களை நற்கதிக்கு அழைத்துச் செல்வதாகவும், அவர்களுடைய எல்லா இஷ்டங்களையும் கொடுப்பதாகவுமிருக்கிறது.]

8. வாஸுதே,வாஸ்யோ மர்த்யோ

வாஸுதே,வபராயண: |

ஸர்வபாபவிஸுத்,த்,ரத்மா

யாதி ப்,ரஹ்ம ஸநாததம் ||

[பு,ர-அது-ஸஹஸ்ரநாமாத்வாயம்]

[விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தை புக்தியுடன் பாராயணம் செய்பவன் வாஸுதே,வனையே ஆஸ்ரயிப்பவனாய், வாஸுதே,வனையே மேலான ப்ராப்ப்யப்ராபகங்களாகக் கொண்டவனாய், எல்லாப் பாபங்களினின்றும் நீங்கப்பெற்று என்று மிருக்கும் பரம்பொருளான அந்த வாஸுதே,வனையே அடைகிறான்.]

பக்கம்—379

1. ஸாத்யாப,ாவே மஹாப,ாஹோ ஸாத,தந: கிம்

ப்ரயோஜநம் ||

[வி-பு 1.19-36]

[தடக்கையனான தந்தையே! ஸாதிக்கவேண்டிய விஷயம் ஒன்றில்லாமலிருக்கையில் ஸாதூனங்களால் பயன் என்ன?]

2. ஸந்த்யாஹிதோஸ்ஸாசிர் நித்யமதர்ஹா: ஸர்வகர்மஸு |
[த, ஷஸ்ப்ருதி 1-12]

[ஸந்த்யாவந்த,னம் பண்ணுதவன் பரிசுத்தியற்றவன்; எப்போதும் எல்லாக் கருமங்களிலும் தகுதியற்றவன்.]

3. விஹிதத்வாச்சாஸ்ரமகர்மாபி (ப், ரஹ்மஸூத்ரம் 3-4-32)

[(ப், ரஹ்மவித்யைக்கு அங்கமான யஜ்ஞாதி, கர்மங்கள்) க், ருஹஸத, ஸ்ரமத்தில் இருப்பவர்களுக்கும் அனுஷ்டி, க், வேண்டிய கர்மங்களே (ஆகின்றன); அவர்களைக் குறித்தும் விதிக்கப்பட்டிருக்கையால்]

4. பக்கம் 55 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

பக்கம்—380

1. பக்கம் 55 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

2. இதம் குரு. இதம் மாகார்ஷீ:

[வேத, விதி, நிஷேத, ப்ரக்ரியை]

[இதைச்செய்; இதைச்செய்யாதே]

பக்கம்—381

1. கர்மண்யேவாதி, காரஸ்தே மா ப, லேஷு கத, ரசந |

மா கர்மப, லேஷேதுர் பூ, : மா தே ஸங்கே, ரஸ்த்வகர்மணி ||
[க, தை 2-47]

[முமுக்ஷுவான உனக்கு, நித்யநைமித்திகாதி, கர்ம ஸ்வரூபத்திலேயே விருப்பம் வைக்கத்தக்கது, (அந்தந்தக் கர்மங்களுக்குப் ப, லமாக ஒதப்படும்) ஸவர்க்கும் முதலான தாழ்ந்த ப, லங்களில் ஒருபோதும். விருப்பம் வைக்கத்தகாதது. கர்மத்திற்கும், ப, லத்திற்கும் காரணமாக நீ ஆகாதே; மோக்ஷஸாத, ன கர்மத்தை அனுஷ்டியாமல் இருப்பதில் உனக்கு ஈடுபாடு ஏற்படவேண்டாம்]

பக்கம்—382

1. பக்கம் 379 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

2. ஸஹகாரித்வேத ச

[ப்.ரஹ்மஸூத்ரம் 3-4-33]

[(ப்.ரஹ்மஸூத்,யை) உண்டாவதற்கு உறுப்பாகவும் (யஜ்ஞாதி, கர்மங்கள் அனுஷ்டிக்கத் தக்கவை); அப்படியும் விதிக்கப்பட்டிருக்கையால்.]

3. பரி-ஸாகல்யே

[இலக்கண தூல்ஷுக்கு]

['பரி' என்னும் உபஸர்க்கும் 'முழுவதும்' என்னும் பொருளில் வரும்.]

பக்கம்—383

1. பக்கம் 17 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

பக்கம்—384.

1. பக்கம் 180 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

2. ஸ்ரத்த,த்யா தே,வோ தே,வத்வமஸ்நுதே [யஜு-கா 3-3]

[தே,வனாகிய புகுவான் ஸ்ரத்த,த்யாஸ்ப்துவாச்சயையான பிராட்டியாலேயே தே,வனாயிருக்கும் தன்மையை அடைகிருன்.]

3. அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜதகாத்மஜா ।

த த்வம் ஸமர்த்த,ஸ் தாம் ஹர்த்தும் சாமசாபா-

ஸ்ரயாம் வதே ॥ [சா-ஆ 18-37]

[யாதொரு தேஜஸ்ஸுக்கு ஜனகராஜன் திருமகளான பிராட்டி உரியவளோ, அந்த ராமதேஜஸ்ஸானது அளவிடவொண்ணாதது: காட்டில்ராமனுடைய வில்லை அண்டைகொண்டிருக்கும் அவளை எடுத்துவர நீ வல்லைல்லை]

4. மாத,வோ புக்தவத்ஸை:

[வி.ஸஹ 741, 742]

[ஸக்ஷீநாயகன்; (அதனாலேயே) பக்தர்களிடம் வாத்தஸல்யமுடையவன்.]

பக்கம்—387

1. பக்கம் 43 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

பக்கம்—388

1. பக்கம் 367 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

2. த்,விஷத,ந்தம் ந பே,ராக்தவ்யம்
 த்,விஷந்தம் நைவ பே,ரஜ்யேத் !
 பாண்ட,வாந் த்,விஷஸே ராஜந் !

மம ப்ராணா ஹி பாண்ட,வா: || [பு,ர-உத், 74-27]

[த்,வேஷிப்பவனின் அன்னம் பு,ஜிக்கத்தக்கதன்று; த்,வேஷிப்பவனை பு,ஜிப்பிக்கவும் கூடாது; அரசனே! நீ பாண்ட,வர்களை த்,வேஷிக்கிரும். பாண்ட,வர்கள் எனக்கு ப்ராணனன்றோ]

3. அபராத,ஸஹஸ்ரப,ராஜநம்
 பதிதம் பீ,மப,வார்ணவோத,ரே !
 அக,திம் ஸரணாக,தம் ஹரே!
 க்ருபயா கேவலமாத்மஸாத் குரு ||

[ஸ்தோ-ர 48]

[து:க்கங்கையெல்லாம் போக்கும் எம்பிரானே!, கணக்கற்ற குற்றங்களுக்கு இருப்பிடமாகவும், ப,யங்கரமான ஸம்ஸாரமாகிய கடலினுள் விழுந்தவனாகவும், (உன்னையொழிய வேறு) க,தியற்றவனாகவும், 'ஸரணாக,தன்' என்று சொல்லிக்கொள்ளுமவனாகவுமிருக்கிற அடியேனை, (உன்) அருளி னாலேயே, உன்னுடையவனாகக் கொள்வாயாக]

4. யேந கேநாபி ப்ரகாரேண த்,வயவக்தா த்வம்
 கேவலம் மதீ,யபைவ த்,யயா நிஸ்ஸேஷ-
 விதஷ்டஸஹேதுக மச்சரணாவிந்த,யுக,கைகாந்தி-
 காத்பந்திக பரப,க்தி பரஜ்ஞாந பரமப,க்திவிந்,த:....
 நித்ய கிங்கரோ ப,வ || [ஸரணாக,திக,த்,யம் சூ,கை, 17]

[ஏதோவொருவிதத்தில் த்,வயத்தை உச்சரித்த நீர் என்னுடைய கருணையாலேயே என்னுடைய திருவடித்தாமரைகளில் நித்யமாய், ஒருபடிப்பட்டதாயுள்ள பரப,க்தி பரஜ்ஞான பரமப,க்திகளுக்கு இடையூறுகளும், அவற்றுக்குக் காரணங்களும் அடியோடு அழியப்பெற்றவராய், எப்போதும் எனக்குக் கைங்கர்யம் செய்பவராக ஆவீர்.]

பக்கம்—389.

1. ஸக்தேஸ்ஸலிபதை,த்வாச்ச க்ருபாயோக,ாச்ச

ஸாஸ்வதாத் 1

ஈஸோஸிதவ்யஸம்ப,ந்த,ாத,நித,ம்ப்ரத,மாத,யி ||

ரக்ஷிஷ்யத்யநுகூலாநந் இதி யா ஸ-த்ருட,ா மதி: |

ஸ விஸ்வாஸோ ப,வேச்ச,க்ர! ஸர்வதுஷ்க்ருதநாஸாத: ||

[சுக்ஷ்மீதத்தரம் 17-70. 71]

[இந்திரனே! “ ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸக்தி எளிதில் நம்மை அடையக்கூடியதாகையாலும், அவன் எப்போதும் கருணையோடு கூடியவனாகையாலும், அவன் நம்மை ஆள்பவனாகவும், நாம் அவனால் ஆளப்படுபவராகவும் இருக்கும் தொடர்பு அநாதியானதாகையாலும், அவன் அநுகூலரான நம்மை ரக்ஷித்தே தீருவான்” என்னும் உறுதியான எண்ணமே மஹாவிஸ்வாஸம் எனப்படுகிறது; அது எல்லாப் பாபங்களையும் அழிக்கும்.]

2. ஏவமவஸ்தி,தஸ்யாபி அர்த்தி,த்வமாத்ரேண

பரமகருணிகோ ப,க,வாந் ஸ்வாநுப,வ ப்ரீத்யோப-

நீதைகாந்திகாத்யந்திக நித்ய கைங்கர்யைகரதிருப-

நித்யத,ாஸ்யம் த,ாஸ்யதீதி விஸ்வாஸ பூர்வகம்

ப,க,வந்தம் நித்யகைங்கரதாம் ப்ரார்த்த,யே ||

[ஸ்ரீரங்க, க, த, யம் சூக்ஷ்ண 3]

[“இப்படிச் குற்றங்களுக்குக் கொள்கலமாய், கைம்முதலற்றவனாய், எம்பெருமானை ஸரணமடைந்த எனக்கும், அபேக்ஷித்ததையே பெரிதாகக்கொண்டு, பரமகருணையுடைய எம்பெருமான் தன்னை அநுப,வித்ததாலுண்டான உகப்பால் உண்டாவதாய், ஒருபடிப்பட்டு முடிவற்றதான கைங்கர்யத்தில் ஆசையையே வடிவாகக்கொண்ட நித்ய த,ாஸ்யத்தைத் தந்தருளுவான்” என்கிற விஸ்வாஸத்தை (நம்பிக்கையை) முன்னிட்டுக்கொண்டு ஜ்ஞான ஸக்த்யாதி,குணங்கள் நிறைந்த எம்பெருமானிடம் நித்ய கைங்கர்யத்தைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.]

3. பாபியாலோடபி ஸரணாக, த ஸப், த, ப, லோ
நோபேஷணம் மம தவோசிதமீஸ்வரஸ்ய ||
த்வஜ்ஜ்ஞாநஸக்திகருணஸு ஸதீஷு நேஹ
பாபம் பராக்ரமிதுமாஹதி மாமகீநம் ||

[அதிமாநுஷஸ்தவம் -61]

[மிகப் பாபியாயினும், 'ஸரணமடைந்தவன்' என்னும் சொல்லால் சொல்லப்படும் என்னை ஒதுக்குவது ஈஸ்வரனான உனக்குத்தகாது. உன்னிடம் ஜ்ஞானம், ஸக்தி, கருணை ஆகிய குணங்கள் விளங்கும்போது எனது பாபம் இங்கு வீறுபெறமாட்டாதன்றோ.]

பக்கம்-391

1. பக்கம் 18 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

2. பக்கம் 182 ப்ரமாணம் 9 காண்க.

3. பக்கம் 18 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

4. பக்கம் 18 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

5. உபாதத்தே ஸத்தா ஸதி, திறியமநாத், யைஸ் சித, சிதேன
ஸ்வமுத், தி, ஸ்ய ஸ்ரீமாநிதி வத, தி வாசெ, ஸபநிஷதி,
உபாயோபேயத்வே ததி, ஹ தவ தத்த்வம் ந து கு, ஸென
அதஸ்த்வாம் ஸ்ரீரங்கே, ஸய! ஸரணமவ்யாஜமப, ஜம் ||

[ர ஸ்த 2-88]

[ஹே ஸ்ரீரங்க, நாத, னே! 'ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்தி, தி, நியமனம் முதலிய காரியங்களால் சேதநாசேதநங்களைத் தனக்காக ஸ்வீகரிக்கிறான்' என்று உபநிஷத், வாக்கியமானது சொல்லுகிறது. ஆகையால், இவ்விஷயத்தில் உபாயத்வமும் உபேயத்வமும் உனக்கு இயல்வானது, செயற்கையல்ல. ஆகையால் உன்னை நிர்வ்யாஜமான உபாயமாக அடைந்தேன்.]

6. யத, நந்தரம் யத, ப, வதி தத்தஸ்ய காரணம்

[ஸஸ்த்ரகாரர் வழக்கு]

[(எப்போதும்) எதற்குப்பிறகு எது உண்டாகிறதோ அவ் விரண்டில் முந்தியது பிந்தியதற்குக் காரணம்.]

பக்கம்—392

1. யத்யத் ஸாங்கம் தத்தத் ஸாத, நம்

[ஸாஸ்த்ரகாரர் வழக்கு]

[எது எது அங்கு, ததை உடையதாயிருக்கிறதோ, அது அது அனைத்தும் ஸாத, நமாகும்.]

2. த்ரைகு, ண்யவிஷயா வேத, ரா :

நிஸ்த்ரைகு, ண்யோ ப, வார்ஜுந ! !

நிர்த், வந்த், வோ நித்யஸத்த்வஸ்தே, ரா

நிர்யோக, ஷேம ஆத்மவாந் ||

[கீ, தை 2-45]

[வேதங்கள் முக்குணங்களை உடையவர்களுக்கு நன்மையைக் கூறுபவை; அர்ஜுனா! முக்குணங்களையும் உடையவனாக ஆகாமலிரு; (இன்பதுண்பம், வெற்றிதோஷவிமுதலிய) இரட்டைகளைப் பொறுத்துக்கொள். தினந்தோறும் வளரும் ஸத்வகுணத்தை உடையவனாக ஆவாய்; (ஆத்மஸ்வரூபம், அதையடைய உபாயம் ஆகியவை தவிர்த்த மற்ற) பொருள்களை அடைவதாகிய யோக, ததையும், அடைந்த அவற்றை ரக்ஷிப்பதாகிய ஷேமத்தையும் குறித்து முயலாமலிரு. ஆத்மஸ்வரூபத்திலேயே ஈடுபாடு உடையவனாக ஆவாய்.]

பக்கம்—393

1. பக்கம் 176 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

2. ஸத்கர்ம நிரதாஸ்ஸுத், தாஸ் ஸாங்க, யயோக, வித, ஸ்தத, ரா [

நார்ஹந்தி ஸரணஸ்த, ஸ்ய கலாம் கோடிதமீபி ||

[ஈஷ்டமீதத்தரம் 17-63]

[மோக்ஷம் தவிர வேறு ப, லங்களில் ஆசையில்லாத பரிஸுத், த, ர்களாய், கர்மயோக, த்திலோ ஜ்ஞானயோக, த்திலோ ப, க்தியோக, த்திலோ ஈடுபடுபவர்கள் ஸரணாக, தி செய்தவனின் கோடியில் ஒரு பங்குக்கும் ஒப்பாகமாட்டார்கள்.]

3. விஷ்ணுபாயோ யோ஽ந்யப, ஸஸ்ஸோ஽த, ம: பரிகீர்த்தித: |
அந்யோபாயோ விஷ்ணுப, லோ மத், யம: பரிகீர்த்தித: ||
மாத, வாங்க, ரித், வயோபாயோ மாத, வாங்க, ரி

ப்ரயோஜந: |

யஸஸ ஏவோத்தம: ப்ரோக்தோ மாத, வேதவ தேதவை ||

[விஷ்ணுவை. உபாயமாகக்கொண்டு வேறு பயன்களைப் பெறுபவன் அத, மன் (கீழானவன்) எனப்படுகிறான். வேறு உபாயங்களைக்கொண்டு விஷ்ணுவைப் பயனாகப் பெறுபவன் மத், யமன் (கீழுக்கும் மேலுக்கும் நடுவிலிருப்பவன்) எனப்படுகிறான். மாத, வனின் திருவடிகளையே உபாயமாகக் கொண்டு அவற்றையே பயனாக அடைபவன் அந்த மாத, வனாலேயே உத்தமன் (மிக மேலானவன்) எனப்படுகிறான்.]

பக்கம்—394

1. ப, க, வத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதி, ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி:

ப்ரபத்தி:

[மூரோமதுஜசிஷ்யரான ராமயிஸ்ரர் எனப்படும் சோமசிவாண்டான் வார்த்தை]

[நாம் எம்பெருமாளை அடைவதற்குச் செய்யும் எந்த முயற்சியும், எம்பெருமான் நம்மை அடைவதற்குச் செய்யும் முயற்சிக்குத் தடையாக உள்ளது. ஆகையால் அத்தகைய நமது முயற்சியைக் கைவிட்டிருத்தலே ப்ரபத்தியாகும்.]

2. பக்கம் 388 ப்ரமாணம் 3 காண்க.

3. பக்கம் 388 ப்ரமாணம் 4 காண்க.

4. ஸரீரபாதஸமயே து கேவலம் மதீ, யயைவ த, யயா அதிப்ரபு, த, த, : மாமேவாவலோகயந்.....

நித்யகிங்கரோ ப, விஷ்யஸி [ஸரண, திக, தயம் சூர்ண-20]

[உமது ஸரீரம் விழும் சமயத்தில் எனது கருணையினாலேயே மிகவும் ஞான விளக்கம் பெற்றவராய், என்னையே காண்பவராக..... எப்போதும் கைங்கர்யம் செய்பவராக ஆவீர்.]

பக்கம்—395

1. பக்கம் 347 ப்ரமாணம் 4 காண்க.
2. பக்கம் 220 ப்ரமாணம் 1 காண்க.
3. பக்கம் 169 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

பக்கம் 396

1. பக்கம் 169 ப்ரமாணம் 1 காண்க.
2. பக்கம் 169 ப்ரமாணம் 2 காண்க.

பக்கம் 397

1. ஸரணம் ப,வ தே,வேஸ! நாத,! லக்ஷ்மீபதே! மம !
ஸக்ருதே,வ ப்ரபத்தஸ்ய க்ருத்யம் நைவாந்யதி,ஷ்யதே ர
[லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 28-16]

[தே,வர் சலைவனே! ஐயனே! திருவிண்நாயகனே! எனக்கு உபாயமாவாய். ஒருதடவை ஸரணமடைந்த ப்ரபன்னன் பேற்றுக்கு வேறு செய்ய வேண்டியது எதுவும் இல்லை.]

2. ப்ரபத்திர் விஸ்வாஸ:

[ப்ரபத்தியாவது மஹாவிஸ்வாஸம்.]

3. ஸக்ருத்ப்ரார்த்த,நாமாத்ரேண அபேக்ஷிதம்
த,ாலயதீதி விஸ்வாஸபூர்வகப்ரார்த்த,நயிதி யாவத்

[“ஒருதரம் பிரார்த்திப்பதாலேயே நாம் விரும்பியதைக் கொடுப்பான்” என்னும் நம்பிக்கையோடு பிரார்த்திப்பதே ப்ரபத்தி என்று கருத்து.]

4. பூ,யஸ் த்வம் ஸ்ருணு ஸங்க்ஷேபம் மதஸா தே,நஸூயயா!
ஸ்ருத்வா ச குரு யத்தேந ரஷா சாப்ப்யப்ரமாதி,நீ ||

[லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 57-39]

[அஸூயையற்ற மனத்துடன் சுருக்கமாக (லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தின் ஸாரத்தை) நான் கூறுவதைக் கேட்பாயாக. கேட்டதை முயன்று கடைப்பிடிப்பாயாக. (கடைப்பிடித்தால்) தவறாத ரகசை உனக்குக் கிட்டும்.)

பக்கம்—399

1, பக்கம் 291 ப்ரமாணம் 12 காண்க.

பக்கம்—400

1. தத,தி,க,ம உத்தர பூர்வாக,போரஸ்லேஷவிநாஸௌ
தத்,வ்யபதே,ஸாத் [ப்,ரஹ்மஸூ 4-1-13]

[ப்,ரஹ்மஸூயாநிஷ்ட,னுக்கு அந்த வித்யையை அடைந்த
வளவில் போய்பிழையும் புகுதருவான் நின்றனவுமான
பாபங்கள் (முறையே) அழிந்தும், ஒட்டாமனும் போகின்
றன; ஸ்ருதிகளில் அப்படிச் சொல்லுகையால்.]

2, இதரஸ்யாப்யேவமஸம்ஸ்லேஷ: பாதே து

[ப்,ரஹ்மஸூ 4-1-14]

[புண்ணிய விஷயத்திலும் இவ்வண்ணமே முன் செய்த
புண்ணியம் அழிகின்றது; பின் செய்யும் புண்ணியம் ஒட்டா
மற்போகின்றது. ஒட்டாமற்போவது சரீரம் விழுந்த
பின்பே.]

3. பே,ராகே,ந த்விதரே ஸபயித்வாத,ஸம்பத்,யதே

[ப்,ரஹ்மஸூ 4-1-19]

[ப,லம் கொடுக்கத் தொடங்கிய புண்ய பாபங்களோவெனில்
கர்மப,லானுப,வம் செய்தபின்பே (நீங்கும்); அதற்குப்பின்
(உபாஸகன்) மோக்ஷமடைகிறான்.]

4. ஸாத,நம் ப,கத்ப்ராப்தௌ ஸ ஏவேதி ஸ்தி,ரா மதி, |

ஸாத்,யப,க்திஸ் ஸ்ம்ருதா ஸைவ ப்ரபத்திரிதி கீ,யதே ||

உபாயோ ப,க்திரேவேதி தத்ப்ராப்தௌ யா து ஸாமதி: |

உபாயப,க்தி ரேதஸ்யா: பூர்வோக்தைவ க,ரீயஸீ ||

[எம்பெருமானை அடைவதில் அவனே உபாயம் என்னும்
உறுதியான நினைவு ஸாத்,யப,க்தி எனப்படுகிறது. அதுவே
ப்ரபத்தி என்றும் சொல்லப்படுகிறது. 'எம்பெருமானை
அடைவதற்கு ப,க்தியே உபாயம்' என்னும் நினைவு உபாய

புக்தி எனப்படுகிறது. இதைக்காட்டிலும் முன்சொன்ன
ப்ரபத்தியே சிறந்தது.]

இதற்குமேல் பக்கம் 297 ப்ரமாணம் 4 காண்க.

பக்கம்—401

1. மனோவாக்காயைநாதி,காலபரவ்ருத்தாநந்தாக்குத்ய-
கரணக்ருத்யாகரண புக,வத,பசார புக,வதாபசார
அஸஹ்யாபசாரரூப நாநாவித,நந்தாபசாராந் ஆரப்யத்,
கார்யாந் அநாரப்யத், கார்யாந் க்ருதாந் க்ரியமாணாந்
கரிஷ்யமாணம்ஸ்ச ஸர்வாந் அஸேஷத: ஷமஸ்வ ||

[ஸரணுக,திசுத்யம் சூர்ண 10]

[மனம், வாக்கு, சரீரம் ஆகிய முக்கரணங்களாலும் அனாத்
காலமாகச் செய்யப்பட்டவையாய், அளவற்றவையாய்,
(1) செய்யத்தகாததைச் செய்தல் (2) செய்ய வேண்டிய
தைச் செய்யாமலிருத்தல் (3) எம்பெருமானிடம் அபசாரப்
படுவது (4) அவனடியார்களிடம் அபசாரப்படுவது (5)
பொறுக்கவொண்ணாத அபசாரங்களைச் செய்வது என்று
பலவகைப்பட்ட கணக்கற்ற அபசாரங்களை, (அதிலும்)
புலங்கொடுக்கத் தொடங்கியவையும், தொடங்காதவையும்,
செய்யப்பட்டவையும், செய்யப்படுகிறவையும், செய்ய
விருப்பவையுமான எல்லாப் பாபங்களையும் ஒன்றுவிடாமல்
மன்னித்தருள்வாய்.]

2. நாவிரதோ து,ஸ்சரிதாந் நாஸாந்தோ நாளமாஹித: |
நாஸாந்தமாநஸோ வாயி ப்ரஜ்ஞாநேதைநமாப்துயாத் ||
[கட, 1.2-24]

[தீய ஒழுக்கங்களிலிருந்து நீங்காதவனாய், காமக்ரோதங்கள்
நீங்கப்பெருதவனாய், மன ஒருமைப்பாடு இல்லாதவனாய்,
மன அமைதியும் இல்லாத மனிதன் தியானத்தாலே இப்
பரமபுருஷனை அடையமுடியாது.]

3. அபி சேத் பாதசம் கிஞ்சித்யோகீ, சூர்யாத் ப்ரமாத: |
யோக,மேவ நிஷேவேத நாந்யம் யத்நம் ஸமாசரேத் ||

[பேராகி, யானவன் கவனமில்லாமல் ஒரு பாபகர்மத்தைச் செய்துவிட்டானாகில்: யோக,த்தைத் தொடரலாம்; ப்ராயஸ் சித்தகர்மம் எதையும் செய்யவேண்டியதில்லை.]

4. அநாதி,காலப்ரவ்ருத்தம் விபரீதஜ்ஞாதம் ஆத்மவிஷயம் க்ருத்ஸநஜக,த்,விஷயஞ்ச விபரீதவ்ருத்தஞ்ச அஸோஷ-விஷயம் அத,யாபி வர்த்தமாநம் வர்த்திஷ்யமானம் ச லர்வம் சுதமஸ்வ [ஸரணு,தி ௧,த்,யம்//]

அநாதி,காலமாக ஆத்மாவைப்பற்றியும், அகிலவுலகத் தைப்பற்றியும் தொடர்ந்துவரும் விபரீத ஜ்ஞானத்தையும், அனைத்தைப்பற்றியும் அநாதி,காலமாகத் தொடர்ந்துவரும் பொல்லாவொழுக்கத்தையும், இன்றும் இருப்பவையும், இனி வரப்போமவையுமான அவையனைத்தையும் மன்னித் தருள்வாய்.]

பக்கம்—403

1. பக்கம் 284 ப்ரமாணம் 8 காண்க.
2. பக்கம் 288 ப்ரமாணம் 14 காண்க.
3. பக்கம் 164 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

பக்கம்—404

1. பக்கம் 397 ப்ரமாணம் 1 காண்க.

பக்கம்—405

1. அதஸ்த்வம் தவ தத்த்வதோ மத்,ஜ்ஞாத த,ர்ஸந ப்ராப்திஷு நிஸ்ஸம்ஸயஸ்ஸு,த,மாஸ்ஸுவ

[ஸரணு,தி ௧,த்,யம் 23]

[ஆகையாலே, நீ மெய்யாக என்னை அறிவதிலும், காண்பதிலும், அடைவதிலும் ஐயமற்றவனாய் இனிது வாழ்வாய்.]

அஷ்டாத,ஸரணஸ்ய ப்ரமாணத்திரட்டு

திறைவுற்றது

பிழை — திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
XIV	கடைசி வரி	186-192	186-200
47	18	அபடைய	அடைய
281	27	தயா	தவா
256	11	லலடாத்	லலடாத்
„	17	நோரந:	நோரந:
259	80	காஷ்ட, நாம த, ராபு, வ:	காஷ்ட, நாம த, ரா து, த, க்
261	21	விஷ்ணுஸஜாதீய	ருத், ரஸஜாதீய
„	29	8	11
262	5	ஐரகா	ஐரகா
„	14	ஸக்த	ஸக்தி
„	28	த, ரீம	த, ரீம
267	7	வ்ரதத்தையம்	வ்ரதத்தையும்
„	24	8	7
272	4	கு, ருத், ருட்,	கு, ருத், ருட்,
„	8	வோடஸை	வோடஸை
282	2	வ்யஸஸஸரீஜ	வ்யஸஸரீஜ
„	18	ஸதே, கம்	ஸதே, கம்
284	4, 5	அப்ரணவத்ஸு	அப்ரணவத்ஸு
299	28	து, ஷ்கரஞ்ச	து, ஷ்கரஞ்ச
300	18	பரப், ரஹ்மா	பரப், ரஹ்மா
311	8	ஸீலஸ்து	ஸீலஸ்து
331	26	1	6
340	27	தவம் ஸீலம்	தவம் ஸீலம்;
364	25	ஆபாத, ரணீயம்	ஆத, ரணீயம்
389	13	ஸரணாக, தி	ஸரணாக, த

ப்ரமாணத்திரட்டு

பக்கம் 254 ப்ரமாணம் 2. 261-7 இரண்டும் தவறாக அச்சிடப் பெற்றுள்ளன. இங்கு சரியாகத் தரப்படுகிறது:—

ஏஷ ஸர்வபூ, தாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா

தி, வ்யோ தே, வ ஏகோ நாராயண:

[ஸுப, ரா]

[பாபமற்றவனும், எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அந்தர்யாமி யும், பரமபதத்திலிருப்பவனும் இந்த நாராயணனாகிற தே, வன் ஒருவனே.]

ப்ரமாணத்திரட்டு பக்கம் 58. சேர்க்கவேண்டிய ஆகரம்:—

207 6 ராவணோ லோகராவண:

[ரா. உ., 84-11]

அஷ்டாசுவஸ்யங்களில் எடுக்கப்பட்டுள்ள ப்ரமானங்களின் அநுகரணிகை

அ

அகாரார்த்தா	184-1
அகாரோவிஷ்ணு	268-2
அகிஞ்சித்தகர்ஸ்ய	145-1
அகிலஜகந்	212-3
அகிலபுவந	152-1
அக், நிநாவிஞ்சேத்	166-2
அக், நிர்ஜ்யோதி	96-2
அக், நேஸ்ஸிவஸ்ய	264-1
அங்கேப, ரதம்	110-4
அங்கு, ஸ்யக், ரேண	309-4
அச்யுத	313-1
அச்யுதாஹம்	157-4
அசிந்த்யத், வ்யா	223-3
அஜஸ்யநாபா	254-10
	255-15
அஜாயமானோ	281-6
அஜோ துதித்யஸ	281-12
அஜோபிஸந்	262-7
அஞ்ஜலி: பரமா	325-1
அதஸ்த்வம்	405-1
அத்ராயம்	282-6
அதிக்ராமந்	213-2
அதிப்ரபு, த், த்:	394-4
அத்யபாதக	176-3, 313-3
அத்யபுருஷோ	254-3, 255-3
அத்யஇஹாத்மா	148-2
அத்யோவேதே	283-4
அத்யோஹவை	270-4
அத்யாதோமஹா	274-10
அத்யண்ட்யாத்	336-1
அநத்தபாரம்	140-6
அநத்தாவைவேதா:	140-5
அநத்யஸாத்யே	169-1,
	198-10, 238-1, 296-2, 314-8
அநத்யஸரண:	198-17
அநத்யா ராகுவே	211-3, 357-3, 4

அநத்யாஸ்சித்த	222-1
அநத்யத்பூர்ணத்	62-2
அநத்யம்தே, வவரம்	263-1
அந்ருத	295-1
அந்ருதேந ஹி	294-1
அநாத்மந்யாத்ம	157-2, 219-3
அநுஸஞ்சரந்	198-12
அநேஜீவேந	134-1
அபஃபஸ்ப்ருஸாதி	253-3
அபஏவ ஸஸர்ஜா	254-4
அபரேயமித	288-12
அபஹதபாப்மா	296-1, 349-3
அபிசேத்பாதகம்	401-3
அபூர்வநாநா	223-2
அப்ரமேயம்	384-3
அப்யம்ஸர்வ	215-2, 248-1
அமானவம்ஸமா	93-5
அம்ருதத்வஸ்யே	274-6
அம்ருதமஸாத்	182-6, 219-6
அம்ருதாக்ஷரம்	282-2
அயமஹமஸ்மி	283-1
அயமாத்மாப்ரஹ்ம	295-10
அர்ச்சிஷ்மேவரபி	96-1
அர்ஜுந: கேஸவஸ	53-1
அர்த்தைத், த், ஸா	269-2
அரி:ப்ராணாந்	308-5
அலங்காரவிதி, ம்	93-2
அலமேஷா	208-3, 344-5
அஸ்பஸ் ச கால:	140-6
அவமானக்ரியா	68-1
அவரக்ஷணே	129-2, 130-1,
	151-4, 200-1, 231-1
அவஸ்யமநுப்ரா	124-2
அவாக்யநாத, ர:	43-1,
	110-3, 337-1
அவித்யயாம்ருத்ய	299-4
அவித்யாத:	55-2, 380-1
அஸரண்யஸரண்	317-3

அஸரீரம் வாவ	292-8
அஸந்நேவ	140-4
அஸத், வா இத,	265-12
அஸதே, வேத,	269-1
அஸ்யதே, வஸ்ய	257-5
அஸ்யேஸாநா	212-1, 333-4
அஹங்க்ருதிர்யா	157-1
அஹமந்நம்	157-3, 281-4
அஹம்மநுரபுவம்	268-9
அஹமபிநமம	158-2
அஹமஸ்ய	18-3, 169-2, 238-2, 296-11, 314-7
அஹமாத்மா குடூ	281-6
அஹமேக:ப்ரத்யம்	268-7, 281-2
அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்யமி	110-5
அஹம்பீதோ	217-4
அஹம் க்ருத்ஸநஸ்ய	281-8
அஹம் ஸர்வம்	198-13, 223-1
அஹம்ஸமராமி	115-1
அஹம்ஸோணித	257-2
அஹோராத்ராணி	254-8
ஆ	
ஆக, ச்ச, வத்ஸ	291-5
ஆக்ராயராமஸ்தம்	110-4
ஆகாஸோஹவை	266-8
ஆசார்யநிஷ்டா மந்	199-4
ஆசார்யவாந்	199-1
ஆத்மபூவம்	291-11
ஆத்மஸம்வேத்யம்	282-10
ஆத்மாவா அரே	199-13, 297-11
ஆத்மா ஜ்ஞாநமய:	282-9
ஆத்மாஸுத்தி:	282-3, 288-1
ஆத்யாத்மிக	222-2
ஆநயைநம்	309-5
ஆநந்த்யாய	102-1
ஆநந்தோப்ரஹ்ம	199-11, 322-2

ஆநுகூல்யஸ்ய	314-9, 372-1
ஆபோநாரா:	142-2
ஆபோவா இத,	255-4
ஆப்ரஹ்ம	165-3
ஆப்ரஹ்மஸ்தம்ப,	264-2
ஆயதாஸ்ச	347-2
ஆரப்த, கார்யாந்	401-1
ஆர்த்தாவிஷண்ண:	142-1
ஆர்த்தோவா	308-5
ஆர்த்தம்ஜ்வலதி	283-3
ஆரோக்யம் பூரஸ்	271-2
ஆரோபிதம்	251-4
ஆலோட், யஸர்வ	275-11
ஆவாஸம்த்வஹ	307-2, 311-6
ஆஸ்தாம்தே	141-4
ஆஸ்யேக்ருஹீத்வா	181-3
ஆஸீதி, த்யம்	254-4
ஆஸுரீமயோநிமா	365-1
ஆஸ்சர்யவத்	283-2

இ	
இச்சுராக், நு	262-5
இதரஸ்யாப்யேவ	400-2
இத, ம்குரு	380-2
இத, ம்தே நாத	375-1
இத, ம்ஸரண	55-3, 379-4
இந்த்ரகர்மா	132-5
இந்த், ரிடையர்மநஸி	94-1
இந்த், ரியாணம்	285-3
இந்த், ரோவருண	256-7
இமம் மானவ	293-4

ஈ	
ஈஸ்வரப்ரேரித:	296-7
ஈஸ்வரா த்ஜ்ஞாந	271-2
ஈஸ்வரோ஽ஹம்	90-1
ஈஸாந: ப்ரணத:	278-3

உ	
உகாஸ்சைவ	155-1

உத், க், ருதரதி,	188-1
உந்மத்தவ	257-1
உபாயோபேயத்வே	391-5
உபாயஸ்ஸுகர	299-7
உபாயேக், ருஹ	347-4, 395-1
உபாயோதஸ்மி	271-1

ஊ

ஊட, : பஞ்சா த்மநா	93-4
-------------------	------

ஏ

ஏகம்ஸதை, கம்	282-4
ஏகயாமாவஸி	93-2
ஏகநத்	57-1
ஏகோதஸ்டா க்ஷர	142-5
ஏகோஹவை	254-1
ஏதத்பு, த், த், வா	378-6
ஏதத்வ்ரதம் மம	90-6
ஏதத்ஸம்ப, நிதி,	93-3
ஏதத்ஸாமக்யாயந்	291-3
ஏதத்மந்த்ர	204-2
ஏதமானந்த,	148-1
ஏதம்ப், ரஹமலோகம்	295-1
ஏதம்ஹவாவந	374-1
ஏதேந ப்ரதி	94-5
ஏநமேகே வத,	275-10
ஏவமவஸ்தி, த	389-2
ஏவமேவாஸ்ய	284-5
ஏவமுத்தாஸ்	160-1
ஏஷதுவா -ஸ்தி	366-3
ஏஷநாரா	180-1, 240-1, 384-1
ஏஷபூ, தபால:	265-2
ஏஷமே ஸர்வ	315-4
ஏஷஸர்வஸ்வ	113-2, 347-3
ஏஷஸர்வபூ, தாந்	254-2, 261-7
ஏஷஹித், ரஷ்டா	284-4
ஏஷாஸைவஷ்ணவீ	274-3
ஏஷோணுரா த்மா	286-7

ஐ

ஐகாந்திக	198-18, 223-4
ஐஹலௌகிகம்	143-2

ஒ

ஒங்காரரத, மா	95-3
ஒங்காரோப, க, வாந்	151-2
ஒமித்யாத்மாநம்	151-1, 303-4
ஒமித்யேகா க்ஷரம்	149-2

க

கண்டோர்வசந	309-1
கத, மந்யதி, ச்ச, தி	73-1
கத, மாஸீத்ஸமா	213-1
கம்ப், ரஹம்	181-4
கர்மணைவஹி	378-4
கல்பாந் தேருத்ர	265-10
காமாந்நீ	148-1
காரணம் துத், யேய:	256-2
கார்யாணும் காரணம்	275-5
காலஸ்யஹி	295-7
காலேஷ்வபி	61-1, 176-2
கிங்கரா மம	291-4
கிங்கரௌஸமுப	307-3
கிந்நுஸ்யாச்	113-3
கிமர்த்தா	299-1
கிம்குர்மஇதி	362-1
கிம்தத்ரப, ஹுபி, ர்	141-8
கிம்தத்ர வித்ய, த	267-6
கிம்ப்ரஜயா	299-2
குர்வந்நேவேஹ	298-8
கேவலம்மதீ, ய	388-4, 394-3
கேஸவஸ்யாத்மா	53-1
கோதஸி	110-5
கோத, ர்மஸ்	199-2, 315-3
கோந்வஸ்மிந்	306-2
க: குப்யேத்	209-2
க்ரமாச்சந்த், ரமணம்	97-2
க்ரியதாமிதி	149-1, 198-14, 228-1, 364-5
க்ரியமாணம்	377-2
க்ருதக்ருத்யா:	92-1
க்ருபயாகேவல	388-3, 394-2

க்ருபயாபர்ய	81-1
க்ருஷ்ண! க்ருஷ்ண!	259-2
க்ருஷ்ணமது, ரீமம்	
182-4, 318-3	365-2
க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி	288-7
க்ருஷ்ண நுஸ்மர	169-6
க்ரோத, மா ஹா	344-1
க,	
க, க, நம்விசேஷாக்ஷ	266-4
க, ச்ச, சாய் தூர	94-4
க, தபர்த்த,	
220-1, 352-1,	395-2
கிரயோபர்ஷ	221-1
க்ருஷ்ணநாம	203-1
க்ருஷ்ண விந்ஸேதி	313-2
க்ருஷ்ணேதஸம் ஹார	265-8
க்ருஷ்ணவாணை:	166-1
ச	
சதுர்வித,	34-1
சரணத்துவந்த்வ	217-3
சிந்தயந்தீ	317-1
சோத, நாலகாண	377-1
ச, யாவாஸ்த	227-4, 364-3
ஜ	
ஜக, த்ஸஸைலம்	211-5
ஜடிலாமுண்டி, தா	272-7
ஜந்மாந்தா	177-1
ஜந்மகர்மச	262-7, 378-5
ஜராமரண	165-2
ஜ்ஞாஜ்ஞௌ	140-2
ஜ்ஞாதம் மயா	193-8
ஜ்ஞாநமயோமலை:	288-2
ஜ்ஞாநம் வைராக்ய	284-9
ஜ்ஞாநோபரிஸமாப்	378-3
ஜ்ஞும்ப, பி,	259-1
ஜ்ஞும்பி, தம்	276-3
ஜ்யோதிர்ஜ்வலதி	238-3
ஜானாத்யேவா	284-8
ஜிதந்தே	217-2, 314-8

த	
தச்சஜ்ஞாநமம்	282-8
ததஸ்சக, த	259-6
ததஸ் துவிஜா	98-1
ததஸ்ஸாஹீ	208-4
ததோடகி, லஜ	366-1
ததோபி, வபா	258-2
ததோயது,	267-3, 270-6
ததோஸாக்யாந்	258-1
ததோஹ்ருதேஷு	255-13
தத:க்ரோத,	255-14
தத்ச, ணஸார	155-3
தத்தோமஸ்பர்ஸ	98-3
தத்த்வஸி	295-9, 296-4
தத்த்வம்ஜிஜ்ஞாஸ	275-12
தத்புருஷாயனித்,	275-1
தத்பூஜ்யபத,	334-2
தத்பூஜ், ஹமா	255-2
தத்பூக, தய	99-2
ததஸ்வம்வை	288-10
தத, தி, க, ம	400-1
தத, தஜ்ஞம்	259-5
தத, ரவித், வாந்	190-1
ததே, கோபா	169-1, 296-13
ததே, வபூ, தம்	154-5
ததே, வாக்கிஸ்	154-6
தத, ஹை, தத்பம்	268-9
தத்பூ, வபூ, வ	
291-14, 303-7	
தத, விஷ்ணோ:பா	90-4
தந்யிக்த:	148-4, 198-15
தந்யிஸம்யாத,	276-2
தமஸ:பரமோ	152-3
தமாத்மஸ்தம்	267-1
தமாநந்த, மஜம்	313-5
தமேவசாத்யம்	391-4
தமேவஸரணம்க, ச்ச,	
182-9, 391-2	
தமேவஸரணம்க, த:	
198-5, 343-1	

தப்பஞ்சுஸ்தா	99-1
தப்பி, ரஹ்மா லெங்க	99-3
தப்பி, ரஹ்மா ஹ	110-5
தப்பி, ரஹ்மா ஹ	288-13, 291-1
தயா திரோ ஹித	285-2
தயோரந்ய:	296-6
தவசரணத், வ	314-6
தவசரணயோ:	317-2
தவலிஷ்ணோ ப்ர	257-7
தவநந்தகு, ண	141-6
தவாம்ருதஸ்	73-1
தஸ்மாத் த்வம்லோக	313-4
தஸ்மாத் ப்ரியத்னம்	271-6
தஸ்மாத் விராட,	255-6
தஸ்மாத் ஸக்த	203-2
தஸ்மாத் ஸர்வக, து	267-4
தஸ்மாத் ஸர்வப்ர	272-6
தஸ்மாத், ஸக்த	165-14
தஸ்மாது, பஸா	94-1
தஸ்மாதே, தாந்	272-10
தஸ்மாந் ந்யாஸ	

169-3, 198-2.

199-9, 296-9, 374-2

தஸ்மால்லோகாத்	286-6
தஸ்மிந்காபாஸ	267-8
தஸ்மிந்த், ரு	297-10
தஸ்மிந்ஸ்சா	294-2, 296-5
தஸ்மைஹோக:	181-4
தஸ்யதத், வச	112-3
தஸ்யதாவதே, வ	326-2
தஸ்யதே, தாஷ்:	340-1
தஸ்யப்ரோக்தா	270-4
தஸ்யமத், யே	264-14
தஸ்யயஜ்ஞவரா	158-3
தஸ்யைவம் விது,	373-1
தா ஆஸுநாடி, ஷ்	95-2
தாநஹம்	207-2
தாநிவா ஏதாநி	198-3
தாநிஸர்வாணிதத்,	288-11
தேதம்பு, க்த்வா	165-11

தேநப்ரத், யோதே	286-4
தேநமைத்ரீ	268-1, 345-4
தேவ்யம்ப, வதோ	309-3
தேஷாபபிகமோ	158-3
த்ரய ஏவாத,	158-1
த்ரயாஹம் ப, ர	334-1
த்ரிபுண்ட, ரதூரிணோ	273-1
த்ரைகு, ண்ய	392-2
த்ரைலோக்யே	260-2
த்ரீயக்ஷம், சு, ண்ட,	256-8
த்வத்பாத, கமலா	217-5
த்வத்பாத, மூல்	198-16
த்வதீ, ய த, ரீஸநே	158-4
த்வமேலோபாய	18-3,
	353-1, 391-1, 396-2
த்வம் நீசஸஸஸ்தீ	207-5
த்வம் மாதாஸ்த்வ	225-2
த்வாமாராத், ய	265-15
த்வாமேவஸர	296-10
த்வாம்துதி, க்	307-6, 344-3

த,

த, ஹரோ டஸ்மிந்	266-3
த, ஹ்ரம்விபாப்மம்	266-4
த, ஸபூ, தாஸ்	153-1, 288-6
த, ஸோ டஸ்மி	317-8
த, ஸோ டஹம்	158-4
த, ஸ்யமஹாரஸஜ்ஞ:	154-3
த, ஸ்யஸு, கை, க	154-4
தி, வ்யோதே, வ	254-2
து, ப், ப, லா	209-3
தே, வகார்யாவதா	268-2
தே, வதிர்யநமநுஷ்	262-3
தே, வதே, வதி, வ்ய	338-1
தே, வயாநபதூஸ்	94-6
தே, வாதி, ப், தே,	292-6
தே, வானம்தூந	217-3
தே, வானமப்ரமோ	271-11
தே, வாவைத்வஷ்	304-2

தேவாவையஜ்ஞாத்	198-1, 304-1
தேவாஹவைஸ்வர்	268-7
தேவோதயம்ஸர்வ	378-7
தைத்யாகாமபஹு	271-11
தைவீஹ்யேஷா	18-1
தேவோஷோயத்யபி	214-1
த்ருஷ்ட ஏவஹி	110-1
த்ரௌபத்யா	312-2
த்வயமர்த்தாநு	222-2
த்விஜஸாபச்ச	262-2
த்விசாபஜ்யே	90-2
த்விர்த்த்வாத்	274-8
த்விவித்தா	271-10
த்வயக்ஷரந்தி	157-5

இ.

தாதாயதா	254-8
த்ருவாஸம்ருதி	298-1
தர்மஜ்ஞாஸய	199-3 315-1
தர்மேணபாபமபநு	298-7
த்வம்ஸ	355-1

ந

நகஸ்சிந்நா	209-1, 345-2
நகாமகலுஷம்	65-1, 314-5
நகாரணுத்தார	262-4
நகநியமித	181-7
நகநம்வாநுப	272-9
நசபுரார	227-7, 293-3
நசஸீதா	211-4
நசாத்மாநம்	282-3
நஜானேஸர	217-4
நஜாயதேம்ரி	281-10
நததஸ்திப்ருதி	273-3
நதஸ்யேஸே	276-6
நத்யஜேயம்	215-1, 308-4, 344-4
நத்வேவாஹம்	281-7
நதேஹம்	65-3
நதர்மநிஷ்	198-16, 317-1

நகமேயம்	90-2, 343-2
நபஸ்யோம்ரு	284-1
நப்ரமாதம்	276-9
நப்யஹ்மா	255-9
நபஸ்மகேஸ	272-8
நம இத்யேவ	90-1, 103-1, 227-3, 362-4
நமமேதிச	157-5
நமஸ்சக்ருர்	160-1, 198-9, 233-1
நமஸ்யஸ்ப்த்யம்	103-2
நமோநாராய	143-3
நயாமி	119-1
நரோக்யம் நோத	290-1
நவத்வாரபுர	124-1
நவார்த்தரத்ந	128-1
நஹவைஸஸர்	292-8
நஹித்ரஷ்டுர்	284-7
நஹிபாலந	151-5, 265-4
நஹிமேஜீவி	65-2
நஹ்யேதஸ்	276-5
நக்ஷமாமி	202-1, 207-3, 212-7, 326-1
நாநுஸோசந்தி	367-8
நாயமாத்மா	113-1
நாராணமயநம்	162-1
நாராயணபரம்	199-7
நாராயணபராவே	275-8
நாராயணாஹ்ரோ	276-8
நாராயணயவித்	141-9
நாராயணாஹ்ர	255-3
நாராயணாஹ்ருத்	256-5
நாராயணஜகந்	254-5
நாரா : அயநம்	162-2
நாவிரதோது	401-2
நித்யகிங்கரோ	198-19
நித்யயோகே	335-1
நித்யஸ்ரீ :	152-3
நித்யாநபாயிநம்	211-1, 335-2

நித்யைவலஷா	211-2, 383-5	பிதாசரகஷா	199-1
நித்யோ நித்யா	140-1, 281-11, 287-1	பிஸாசாதத, சக	199-1
நிதி, த்யாஸி	199-13, 353-2	புன்யபாபே	199-1, 289-2
நிஞ்ஜக :	291-12, 303-5, 348-1	புன்யாநாமபி	385-4
நிர்வாணம்	219-1	பும்ப்ரத, கேஸ்	398-1
நிர்வைரிதா	271-4	புருஷ ஏவேதம்	274-1
நீத : பீதி	384-3	புருஷம்நாரா	274-5
கேஸாநா	256-10	புருஷஸ்யஹரே	274-4
கேஹாபி, க்ரம	167-1	புருஷோவை	275-2
ந்யாயம்ருத்தா	311-7	புருஷ: புண்ட, ரீ	274-7
ந்யாஸ இத்யா	199-9, 303-2, 377-5	புரேவமேசாரு	211-5
ந்யாஸ ஏவாத்ய	198-3	புஷ்கரம்புஷ்க	255-16
ப		பூர்ணம்	55-1
பதிம்விஸ்வ	104-1, 105-1, 303-3	பூர்வாக்க, த,	119-4
பத்ரம் புஷ்பம்	62-1	பூப்ராணி	288-9
பத், லு க, தெள	352-2	பூக்ருதிம்	140-3
பரஞ்ஜயோதிருப	349-2	பூக்ருத்யா	311-4
பரத்ரவ்யேஷு	271-7	பூஜாபதிப்ரஜா	254-9, 281-13
பரப, க்திபரஜ்ஞா	198-19	பூணவஸ்ஸிவ	151-3
பரம: புமாநிவ	274-11	பூணஷ்டஸ்ய	112-1
பரமாத்மநாப, வ	291-9, 292-5	பூணிபாதப்ர	344-6
பரமாத்மநி	59-1	பூர்தீயதாம்	209-5, 307-5, 344-2
பரமாத்மாத்மநோர்	291-10	பூபத்திர்விஸ்	397-2
பரவாகஸ்மி	149-1, 153-3	பூவிஸ்யசுஸஹ	97-1
பரித்யக்தா	307-7, 310-2	பூஸாஸிதாரம்	274-9
பரித்ராணய	262-7, 265-3	பூஹர்ஷயத்தம்	223-2
பரிஸாகல்யே	382-3	பூஹர்ஷயிஷ்	364-1
பவித்ராணம்ஹி	365-3	பூராஜாபத்யம்	255-12
பஸுச்மநுஷ்ய	89-1	பூராணப்ரயாண	94-3
பஸ்யதே, வஸ்ய	281-9	பூராது, ச்ப, வை	68-1
பாதே, யம்	94-4	பூராப்யபூ, தபரம்	300-1
பாத்யோஸ்	217-6	பூராயஸ்சித்தாநி	189-6
பாபாநாம்வா	209-1	பூரியோதுஸிமே	182-3
பாபீயஸோபி	389-3	பூரியோஹிஜ்ஞா	293-2, 297-9, 372-2
பிதரம் ரோச	311-5	பூரியதேதைதம்	364-4
		பூருத, க, த்மாநம்	291-2, 296-3

பு, த, த, ராஞ்ஜலி	198-7, 309-2
பு, ஹவஸ்ச	140-8
பு, ஹவோநருப	141-5
பு, ஹுபி, ர்	141-8
பு, ஹுநிமே	141-7
பு, லதே, ஹோ	278-1
பு, ஹும்பு, ஜக்	107-1
பு, த், பு, த, ரத்	256-4
பு, த், தி, ரத், யவ	352-4
பு, ரஹமணேத்வா	

151-1, 231-2, 303-4

பு, ரஹ்மண: புத்ராய	256-9
பு, ரஹ்மவா இத.	256-7
பு, ரஹ்மவித்யா	205-1
பு, ரஹ்மவேத.	

291-6, 292-1, 303-6

பு, ரஹ்மவை	255-7
பு, ரஹ்மாத்யாஸ்	264-3
பு, ரஹ்மாதி, ஷு	255-10
பு, ரஹ்மாலங்கரி	99-4
பு, ரஹ்மாலங்கா	99-3
பு, ரஹ்மாஹம	288-5

பு, ப

பு, க்த்யா த்வந்யயா	297-7
பு, க், வத ஏவா	153-2
பு, க், வதப்ரஸ்குத்தி	394-1
பு, க், வந் நாராயணபி,	198-17
பு, க், வா ந்வாஸு	276-1
பு, ஜதாம்பிரீதி	297-8
பு, வத: பரமோ	198-2
பு, வந்தடேவா நு	198-18
பு, வஸரணம்	297-1
பு, வாம்ஸ்து	198-13, 357-1
பு, வேயம்ஸரணம்	

208-4, 247-1, 344-7

பு, ஸ்மச்ச, த்நோ	269-3
பு, ஸ்மம்க்ரு	267-2
பு, ஸ்கரேண	211-3
பு, தோ ஸ்மயஹம்	97-3

பு, க்த்வாசாந்த்யா	179-1
பு, தஜீவிதமத்	140-7
பு, தாநாய்ச	256-11
பு, யஸ்த்வம்ஸ்ருணு	397-4
பே, ரக்ய இமே	154-3
பே, ரகே, நத்விதரே	400-3

ம

மத்த: பரதரம்	181-1
மத்தஸஸர்வ	268-8, 281-1
மத், ப, க்தம்	202-1
மத், ப, க்திம் லப, தே	378-2
மத், யம் பீத்வா	269-3
மநஜ்ஞாந	132-1, 155-2
	200-2, 232-1

மநநாத்மந்தர்	331-1
மந்தாரம்தரா	331-2
மந்த்ராணாம்	203-1
மந்த்ரோஹிவித்	203-3
மந்மநாபுவ	182-3
மநுஅவ	282-2
மனோஹரைஸ்	112-2
மமப்ராணாஹி	388-2

மமமாயா	165-5, 294-3
மமவேத, ர	255-13
மமஹஜ	226-1, 403-3
மமஸாத், ர்மய	287-3, 291-13
	303-8

மமசயமாத்மா	278-2
மய்யாஸக்த	216-2, 342-1
மர்ஷயாமீஹ	207-4
மஹத்யாபதி,	198-8
மஹாதே, வஸ	267-6
மஹாந்ரபு, ர்	270-3
மஹாபூ, தாநய	281-9
மஹாவிஸ்வாஸ	395-3,

396-1

மாதாபிதாயுவ	77-1
மாதாபித்ருஹ	308-1
மாத்ருதே, வோ	225-1

மாத்,வோப,க்த	384-4
மாப,லேஷு	381-1
மாபை,ர்மாபை, :	142-3
மாம	216-1, 348-1
மாமுபேத்ய	165-3, 293-5
மாமேகம்	205-2, 297-3, 314-2, 318-4
மாமேவயே	182-3, 314-1, 391-3
மாமேவைஷ்ய	193-1, 243-1
மாந்மயேத்	393-1
மாந்வஹஸ்வ	263-1
மாஸுச:	61-2, 297-5
மாயாம்துப்ர	295-3
மித்ரப,ரவேந	214-1
மித்ரமௌப	208-2, 345-3
முக் தாநாம்பர	287-4
முக் தாநாம்பலக்ஷ	90-1
முமுக்ஷுர்வை	169-4, 296-8, 306-7
ம்ருத்திகேத்யேவ	295-5
ய	
ய:	268-1.
யஇத,ம்பரமம்	375-2
யஏதத்,விது,ரம்	267-3
யஏஷோ஽ந்தராதி,த்யே	261-8
யஏஷோ஽ந்தர்ஹ்ரு	286-5
யஜ்ஞத,நாதப:	298-4
யஜ்ஞேநத,ரகேந	298-3, 299-5
யத்ரத்வஸ்ய	291-7, 292-3
யத்ரநாந்யத்	114-1, 212-5
யத்ரராம:	310-1
யத்ஸாரபூ,தம்	141-1
யதோ வா இமானி	130-2, 281-15,
யத: ப்ரஸூதா	282-1
யத,ர தருணவத்	362-5

யத,ராஸர்வேஷு	344-3
யத,ரத்,ருப்த:	207-5
யத,ரஹிமோஷன:	82-1
யதே,ராத,பாந	284-8
யத,நந்தரம்	391-6
யத,ந்ந: புருஷோ	496-1
யத,ரதமஸ்தந்ந	256-7
யத,ரயத,ரஹி	262-7
யதே,தத்பரமம்	275-15
யத்யத்ஸாங்க்யம்	392-1
யத்யேந காம	296-13
யத்ய,ரஹ்ம	207-1
யத்யவேத,ரதே,ள	268-1
யந்நாபி,பத்,மா	255-6
யமேவைஷ	297-6
யயா க்ஷேத்ரஜ்ஞ	285-1
யஸ்ச,ந்த,ஸாம்	275-6
யஸ்மாத்த்பரம்	270-2
யஸ்மாத்தக்ஷரம்	281-5
யஸ்மாத்த,ந	255-14, 258-4
யஸ்மிந்நித்யம்	154-5
யஸ்யப்,ரஹ்ம ச	265-7
யஸ்யாத்மா	288-8
யஸ்யாஸ்மி	131-1, 153-2, 288-4
யஸ்யா:கடாக்ஷ	206-2
யஸ்யையதே	158-1
யஸ்யஸர்வஜ்ஞ	199-10, 296-2, 322-1
யாதிப்,ரஹ்ம	378-8
யானிநாமாநி	261-3
யாப்ரீதிர்	66-1
யாவந்க்ரு	209-5
யுக,கோடி	255-11
யுவாகுமார:	182-1
யேசவேத,	182-4, 272-3, 377-4
யேந ஜாதாநி	130-2, 265-1
யேநயேநத,ரதா	148-3, 198-11, 227-5

யேனேதும் விசர்	265-6
யேவைகேசாஸ்	286-5
யேஸ்வதூர்ம	271-5
யோகீஸ்வரம்	276-4
யோகோயோக	182-7
யோதேவாநாம்	255-8
யோபுரஹ்மானம்	189-4,
198-4, 199-6, 255-1,	
305-1, 370-2	
யோவஜ்ரபாத	17-2
யோவஜ்ஞானே	288-2
யோவேத்தியுந்	350-1

ரமமானுவகேதரய	364-6
ரனம்ஹ்யேவாயம்	225-5
ரணோஹமபீஸு	151-3
ரணோவைவை:	181-5
ரஷாசீத்தம்	261-5
ராஜஸம்ஸர்ய	209-2
ராமோவிக்ரஹ	318-2
ராவணோநாம	308-1, 310-4
ராவணோலோக	207-6
ரிங்-கூபே	234-1
ருக்மிணீக்ருஷ்ண	181-8
ருசோயஜூம்ஷி	141-2
ருணம்பர்வருத்தம்	93-1
ருஷம்பிபூத்தௌ	295-2
ருத்ரஸ்தாரகம்	267-5, 270-8
ருத்ரஸர்க்கம்	257-4
ருஷ்யாதீபர்ச	189-5
ருஷ்ணம்மாயயா	273-2
ரோகிணமௌஷதம்	201-1
ரௌத்ரேமுஹு	257-3
ல	
லலாடரத் கீரோத	256-6
லோகவிக்கிரந்த	317-4
லோகாசார்யாய	301-1
லோகேஸத்வம்	318-1
லோசநாப்யாயம்	211-3

வ	
வசனாம் வாச்ய	275-5
வத்யதாம்	303-3, 310-3
வநவானோமஹோ	307-1
வர்த்ததேமே	61-1
வர்த்தமாநம்	401-4
வஸ்த்வேகமேவ	286-1
வஸ்த்வஸ்திகிம்	294-4, 295-4
வ்யவஸாயாத்	352-3
வ்ருகாஸுராய	260-1
வ்ருதைவபுவதோ	313-7
வாக்மகஸிஸம்ப	94-2
வாசிகம் மாகஸம்	204-3
வாகராணம்நரா	213-1
வாலாகூர	256-8
வானுதேவதரு	154-2
வானுதேவபரா	272-5
விஜ்ஞாதாரமரே	284-2
விஜ்ஞாககந:	282-7
விஜ்ஞாகம்யஜ்ஞம்	286-3
விஜ்ஞாநஸாரதி	254-2
வித்யாததுபுரு	274-9
விதிதஸ்ஸஹி	208-1
விபத்யவ:	90-4
விபேதஜநகே	291-8, 292-4
விராஜோஅதி	255-5
விவ்ருணுதே	113-1
விஸ்வமாப்யாயந்	109-1
விஷ்ணுபத்ரீ	212-1, 356-1
விஷ்ணுபக்திஸமா	272-2
விஷ்ணுபைவபரம்	275-14
விஷ்ணுரேவபூத்வா	292-2
விஷ்ணுபாயோ	393-6
விஷ்ணோராதிக்யே	259-3
விஷ்ணோஸஸகா	254-6
விஷ்ணோஸர்ஸ்ரீ	211-2
விஸ்ருஜ்யஸஸ	388-1
விஹிதத்வாச்சா	379-3, 382-1
வேதேராமாயணே	275-9
வேதாஹமேதம்	265-13,
	270-1

வேதை, ஸ்சஸர்வை	275-7	ஸ்ருணோத்தி	833-1
வைஷ்ணவ்யம்	274-2	ஸ்ருதிஸ்ம்ருதீ	271-9
		ஸ்ருதிஸ்ம்ருத்	271-8
ஸ்		ஸ்ருத்வாத்	315-2
ஸக்தேஸ்ஸு	389-1	ஸ்ருயதாம்	275-13
ஸங்கரஸ்ய	271-3	ஸ்ரேயாம்ஸி	140-8
ஸங்க, சக்ர	312-3	ஸ்வப்சோடி	67-2
ஸதம்சைகா	95-1		
ஸதம்ஸூக்ராணி	275-4	ஸக, ச்ச, தி	98-2
ஸம்பு, ராகா	266-6	ஸகத, ர	90-5, 292-9
ஸம்ஸுக, ம்	260-6	ஸஏவஸ்ருஜ்ய:	268-5
ஸரணமித்	328-1	ஸஏஷதே, ஸ:	54-1
ஸரணம்த்வாம்		ஸஏஷஸர்வேப்ய:	261-8
	169-5, 370-1	ஸக்ருத்ப்ரார்த்த, ந	397-8
ஸரண்யம்	182-5	ஸக்ருதே, வப்ரபந்நஸ்ய	
ஸரீரேச	67-1		397-1, 404-1
ஸரைஸ்து	176-1	ஸக்ருதே, வப்ரபந்நாய	
ஸாந்தோத, ர	298-6		198-6, 222-3, 250-1,
ஸிவமஸ்து	260-3		297-2, 308-8, 367-1
ஸிவம்கர்மா	260-5	ஸக, ஸ்வேவம்வர்த்த	298-2
ஸிவாஸ்தே	260-4	ஸகே, திமத்வா	181-2
ஸிவம்ஹி	340-2	ஸக, ச்ச, தி	98-2
ஸுப, ராஸுபை, ர்	261-11	ஸங்கல்பாதே,	298-1
ஸோகஸம்விக்,	367-2	ஸசாநந்த்யாய	284-11
ஸ்ரத்த, யா	384-2	ஸதத, ந்த: பூர்த்,	100-1
ஸ்ரயத இதி	332-3	ஸதத், வர பீக்ஷா	289-7
ஸ்ராவயதீதி	338-2	ஸதம்நிபதிதம்	81-1, 307-4
ஸ்ரின்ஸேவா	332-1	ஸத்கர்மநிரதா	398-2
ஸ்ரிய: பதி:	152-2	ஸத்யம்தபோ	302-1, 370-8
ஸ்ரிய: ஸ்ரியம்	223-3	ஸத்யம் ஸத்யம்	276-7, 295-8
ஸ்ரியாஸார்த்	357-2	ஸத, ரபஸ்யந்தி	
ஸ்ரீநிவாஸே	152-1		217-1, 225-4, 287-2
ஸ்ரீயத இதீஸ்ரீ:	332-2	ஸந்தமேகம்	14-40
ஸ்ரீயதேஸ்ரய	206-1, 246-1	ஸத்ஸூலாஸ்	281-14
ஸ்ரீவல்ப,	224-1	ஸகோதே, வஸ்	270-9
ஸ்ரீவைகுண்ட, ரய		ஸகோஹரி:	284-5
திவ்யநக, ரா	100-2	ஸபித்ராசபரித்	198-5, 307-4
ஸ்ரீவைகுண்ட, ரய		ஸப்ரஜாபதி ரக	255-4
திவ்யவிமா	101-16	ஸப், ரஹ்மாஸஸ்ரி	284-4
ஸ்ருணுத், வம்	377-3	ஸப், ராதுஸ்சர	218-1
ஸ்ருணோதி	206-3, 246-2	ஸமதீத்யஜ	100-1

ஸமஸ்தகல்யாண	322-3
ஸமஸ்தஜக	266-2
ஸமஸ்தபரிவா	110-2
ஸமஸ்தஸக்தி	262-6
ஸமுத், ரம்ராக	311-3
ஸம்ப, ஷயித்வா	265-9
ஸம்பே, ராக்யப்ராப்தி	354-1
ஸம்வத்ஸரேகுமா	256-11
ஸம்ஸார ஸாக்	266-1
ஸம்ஸாரார்ணவ	265-16
ஸர்வமஷ்டாக்ஷ	144-1
ஸர்வமித, மப், ர	261-4
ஸர்வமேதத், ரு	295-6
ஸர்வக, த்வாத்,	268-8
ஸர்வத்ராசரண	314-4
ஸர்வமந்தீர	204-1
ஸர்வம்பரவஸம்	153-5
ஸர்வம்ஹபஸ்	284-10
ஸர்வவேத்ரஹ	142-4
ஸர்வஸ்ஸர்வ	261-1, 268-8
ஸர்வாணி ரூபாணி	266-7
ஸர்வாநகரீ	270-5
ஸர்வாவஸ்தாஸு	262-1
ஸர்வேவேத, ராயத்பத	275-3
ஸர்வேவேத்ராயத்ரை	275-4
ஸர்வேஷாமேவ	312-1
ஸர்வேஷுலோகே	148-2
ஸர்வைஸ்வர்ய	256-3
ஸஸர்வபூ, தப்ர	261-10
ஸஸ்வராட்ப, வ	292-7
ஸஹகாரித்வேந	382-2
ஸஹவைதே, ஹ்யா	223-1
ஸாகிமர்த்தம்	154-2
ஸாங்கேத்யம்	143-1
ஸாத்த்விகேஷ்வத	264-1
ஸாத, நம்பக	400-4
ஸாத்யபக்தி	297-4, 400-4
ஸாத்யாபா, ரவே	379-2
ஸாமக்யாயந்	227-2
ஸாயுஜ்யம்ப்ரதி	361-1
ஸீத்யாஸோபி, தம்	107-1

ஸீதாமுவாச	209-4
ஸுக், ரீவம்நாத	311-2
ஸுக், ரீவம்ஸர	311-1
ஸுரபதிரஸுரை	272-1
ஸுரீயகோடி	93-4
ஸேநயோருப	366-2
ஸேயம் தேவ	134-1
ஸேவாஸ்வஸ்ரு	154-1, 289-1
ஸோதஸ்ருதே	181-6, 225-3, 227-1, 353-1, 362-2
ஸோதஹம் தே	313-6
ஸோஹர்பருஷித	308-2
ஸ்தூ, லோஹம்	277-1
ஸநாத்வாபு, ஞ	17-1, 179-2, 383-1, 64-1
ஸநாநம்ரோஷ	64-1
ஸ்பு, ரத்கிரீ	182-2
ஸ்ருஷ்டிஸ்தி	265-11
ஸ்வகமாலயம்	343-3
ஸ்வகர்மண	298-5
ஸ்வத்வமாத்மநி	132-2
ஸ்வயம்பூ, ஸ்ஸ	261-2, 268-4
ஸ்வாபி, மத	224-1
ஸ்வேநருபேண	288-14, 403-2
ஹ	
ஹரிரேகஸ்ஸத, ர	271-1
ஹாரோடபி	63-1
ஹாவுஹாவு	114-2, 362-3
ஹிரண்யகூர்ப்பம்	255-8
ஹிரண்யகூர்ப்ப, ஸ்	254-7
ஹேக்ருஷ்ண	181-2, 240-2
ஹீர்ஸ்சதே	198-8, 333-3
ஹ்ருதி, ஹ்யய	286-9
ஹ்ருத்யந்தர்	282-5, 286-10
க்ஷ	
க்ஷிபாமி	207-2, 212-6
க்ஷீணேபுண்யே	355-2
க்ஷயந்தே	299-3
க்ஷேத்ராணி	88-1

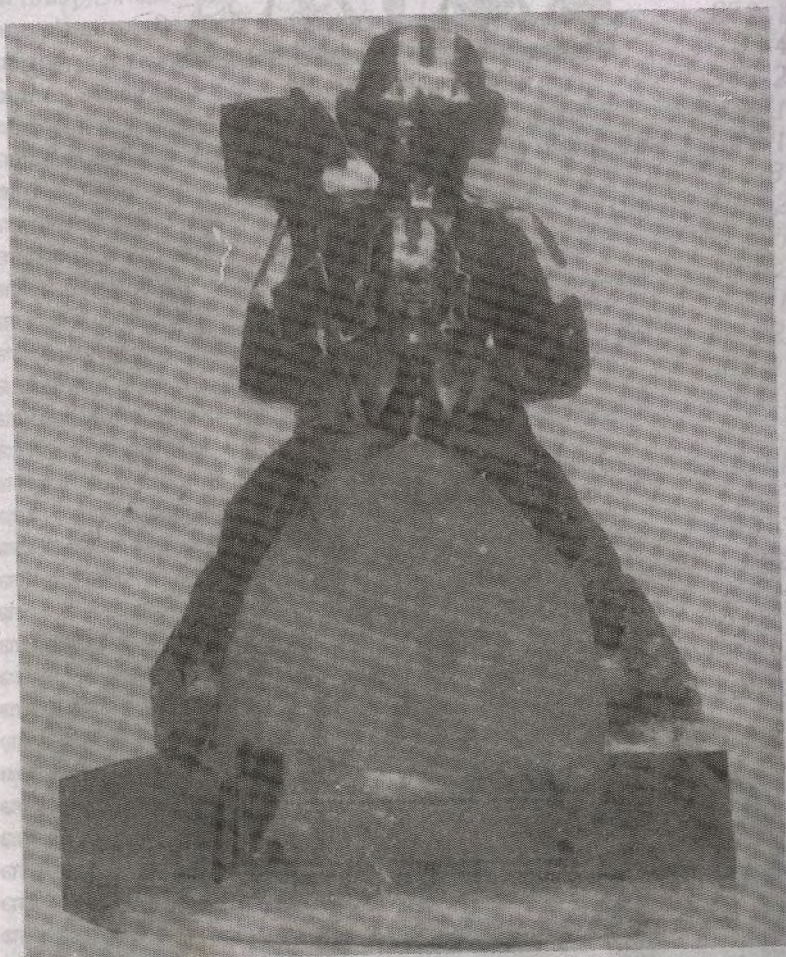

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

இராமனுஜர் - ஸ்ரீ பெரும்புதூர்

அவதாரஸ்தலமான திருநாராயணபுரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள

நஞ்சீயர்